C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Williams_Tad-1-Trun_z_dracich_kosti.PDB

PDB Name: Williams_Tad-1_Trun_z_dracich_k
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.1.2004
Modification Date: 25.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tad Williams

1.
Trůn z dračích kostí

Autorova poznámka
"Podstoupil jsem utrpení; utrpení z lásky ke světu a z uspokojování vznešených srdcí: těch, kteří mi jsou drazí, a světa, do něhož náležím. Nemyslím obecný svět, svět těch, kteří (jak jsem slyšel) neunesou žal ani touhu, ale koupají se v blaženosti. (Kéž by jim Bůh blaženost zachoval!) Jejich světa a způsobu života se mé vyprávění netýká: jejich životy a můj se neprolínají. Jiný svět mám na mysli, ten, jenž nese v jednom srdci pospolu sladkost a upřímný žal, radost srdce a bolest touhy, upřímný život a hořeplnou smrt. Nechť je tento svět mým světem, a já jsem s ním zatracen nebo spasen."
GOTTFRIED VON STRASSBURG
(autor Tristana a Isoldy)

Tato kniha by nebyla napsána bez pomoci mnoha lidí. Má poděkování patří; Evě Cummingové, Nancy Deming-Williamsové, Athuru Ross-Evansovi, Peteru Stampfelovi a Michaelu Whelanovi, kteří přečetli hrozivě dlouhý rukopis a pak mi nabídli pomoc, užitečné rady a chytré nápady; Andrewu Harrisovi za logistickou podporu především a mimo to i za přátelství; a zvláště mým editorkám, Betsy Wollheimové a Sheile Gilbertové, které dlouze a tvrdě pracovaly, aby mi pomohly napsat tak dobrou knihu, jak jen svedu.
Jsou to všechno velcí duchové.
Autorovo varování – úvod
Cestující po Východním Ardu nechť se vyvarují slepé důvěry ve staré zákony a tvary, a nechť pozorují všechny rituály ostražitým okem, neboť mnohdy bytí zakrývají zdáním.
Qanucký lid ze sněhem pokrytých Trollích hor má přísloví: "Ten, kdož si je jist, že zná konec věcí, sotva započnou, je buď mimořádně moudrý nebo mimořádně pošetilý; ať už je pravda cokoliv, je to dozajista nešťastník, neboť vrazil nůž do srdce zázraku."
Jasněji řečeno, noví návštěvníci této země by měli dbát tohoto:
Oprostěte se Předsudků.
Qanukové mají další úsloví: "Buď vítán, cizinče. Cesty jsou dnes zrádné."
Stručný děj

Válka podporovaná temnými silami magie, je připravena zachvátit mírumilovnou zemi Východní Ard, neboť kněz Jan, veliký král, přemožitel hrozného draka Shurakaie, umírá. A v okamžiku jeho smrti se konečně osvobodí pradávné zlo, když se Král Bouří vládce maličké země Sithů, pokouší znovu získat své ztracené království prostřednictvím dohody s jedním příslušníkem královského rodu.
A pak hnáni kouzlem vyvolanou nenávistí a žárlivostí, se budou princové navzájem zabíjet, zatímco kolem nich začne umírat jejich země.

Jen malá osamocená skupina Bratrstvo svitku, rozpozná skutečné nebezpečí, které Východnímu Ardu hrozí. A na Simona, pomocníka v kuchyni, který se stane nevědomky učedníkem jednoho ze členů Bratrstva, zbude úkol stát v čele hledání řešení hádanky, která nabízí jedinou naději na záchranu, hádanky dlouho ztracených Mečů Moci… hledání, které donutí prchat a bojovat s nepřáteli pocházejícími přímo z nejděsivějších snů vypravěče legend!
Trůn z dračích kostí stál jako podivný oltář – neobýván, obklopen tančícím světlým prachem, lemován sochami šesti Vznešených králů Hayholtu.
Kosti trůnu byly veliké, nablýskané, až se leskly jako broušený kámen. Až na několik výjimek byly vyřezány a opracovány tak, že – přestože jejich velikost byla očividná – bylo obtížné uhodnout, ke které části mohutné mrtvoly ohnivého červa kdysi patřily. Jen na opěradle; zvící sedmi kubitů; velkém koši ze žlutých žeber za královými

sametovými polštáři, bylo očividné, čím bylo – na něm a na lebce. Na vrcholu opěradla velkého sedátka spočívala mozkovna a čelisti draka Shurakaie. Oční důlky byly jako rozbitá černá okna, zuby jako zahnuté hroty o velikosti mužské ruky. Drakova lebka měla barvu starého pergamenu a protkávala ji pavučina prasklin, ale bylo na ní něco živoucího – hrozivě, úžasně živoucího.
Předmluva
Kniha šíleného kněze Nissese jest objemná, říkají ti, kteří ji měli v ruce, a těžká jako malé děcko. Byla nalezena vedle mrtvého Nissese, jenž s úsměvem na rtech ležel poblíž okna ve věži, z něhož se jeho pán, král Hjeldin, krátce předtím vrhl vstříc smrti.
Zahnědlý inkoust, umíchaný z čemeřice a routy – a jakési narudlé husté tekutiny – je suchý a lehce se od tenkých stránek odlepuje. Desky kryje nepopsaná kůže lysého zvířete, jehož druh se nedá určiti.
Svatí mužové Nabbanu, kteří knihu po Nissesově skonu četli, prohlásili ji za kacířskou a nebezpečnou, leč z jakéhosi důvodu ji nespálili, jak se to s takovými texty obvykle dělává, Namísto toho ležela po mnoho let v nekonečně rozlehlých církevních archívech, v nejhlubších a nejtajnějších sklepeních aedonitských chrámů. Nyní ze své onyxové urny, která ji ukrývala, očividně zmizela; Archivnický řád se o místě, kde se v současnu nachází, vyjadřuje jen velmi mlhavě.
Někteří z těch, jež četli Nissesovu kacířskou práci, tvrdí, že jsou v ní obsažena veškerá tajemství země Východního Ardu, od její nejasné minulosti ke stínům události; které mají teprve přijíti. Aedonští kněží, kteří knihu zkoumali, prozrazují než tolik, že obsah její jest ‚bezbožný'.
Může býti vskutku pravda, že Nissesova práce předvídá to, co bude, stejně jasně – a nejspíše stejně výstředně – jako zachycuje to, co bylo. Není nicméně známo, zda jsou velké skutky našeho věku – a zvláště to, co se týká nás, vzestup a triumf krále Jana – obsaženy v knězových věštbách, i když se objevují názory, že tomu tak býti může. Většina Nissesových záznamů je zahalena tajemstvím, jejich význam je skryt v podivných rýmech a nesrozumitelných odkazech. Nikdy jsem jeho dílo nečtl celé a většina těch, kteří měli tu možnost, je již dávno mrtva.
Jméno knihy, vyvedené v studených, drsných runách Nissesova severního kraje, zní Du Svardenvyrd, což značí Sudba mečů…

z knihy
Život a panování krále Jana Kněze
od Morgenese Ercestrese

Část první
Simon Prosťáček
Luční koník a král

Toho dne všech dnů panoval v dřímajícím srdci Hayholtu nebývalý ruch. Přeléval se složitou spletí tichých chodeb, zarostlých nádvoří, cel mnichů a vlhkých, stinných komnat. Dvořané i služebnictvo si vzrušeně šeptali. V parných kuchyních po sobě myči nádobí vrhali významné pohledy. Zdálo se, že na každičkém rohu a v každé chodbě rozlehlé pevnosti zní přitlumený hovor.
Soudě podle nálady vzrušeného očekávání to mohl být první jarní den, ale velký kalendář v pracovně doktora Morgenese, zaskládané všemožnými předměty až ke stropu, ukazoval cosi jiného: byl teprve listopaden. Podzim otevíral dveře a jimi se dovnitř drala zima.
Změnu v ovzduší ale nezpůsobilo roční období, nýbrž místnost – hayholtský trůnní sál. Po tři dlouhá léta byly na králův příkaz jeho dveře zamčeny a barevná okna halily těžké závěsy. Práh nesměli překročit dokonce ani uklízeči, což vrchní komorná nesla s nesmírnou nelibostí. Tři léta a tři zimy zůstal sál netknut. Dnes však již prázdný nebyl a celý hrad hučel všemožnými pověstmi.

Na Hayholtu vlastně byla jedna osoba, jejíž pozornost nebyla upřena na dlouho neobývaný sál, jedna včelka v bzučícím úle, jejíž osamělá píseň nebyla v souladu s všeobecným šumem. Tato osoba seděla uprostřed Keřové zahrady, v besídce mezi kamennou stěnou kaple a bokem lva, vystříhaného z živého keře, a říkala si, že ji nejspíš vůbec nikdo nepostrádá. Byl to nepříjemný den – všechny ženy měly plno práce a neměly čas na to, aby mu odpovídaly na dotazy, snídaně byla hotová pozdě a navíc byla studená. Dostávalo se mu zmatených příkazů, nakonec jako pokaždé, a nikdo neměl ani chvilku na jeho vlastní problémy…
A to se vlastně dalo očekávat, dumal rozmrzele. Nebýt skutečnosti, že objevil toho ohromného, překrásného brouka – který si to kráčel přes zahradu jako nějaký spokojený vesničan – celé odpoledne by bylo naprosto ztracené.
Větvičkou rozšířil cestičku, kterou vyškrábal do tmavé, chladné hlíny vedle zdi, ale jeho zajatci se stejně lézt nechtělo. Lehce poškrábal broukův lesklý krunýř, ten tvrdohlavec se ale ani nepohnul. Zamračil se a kousal se do horního rtu.
"Simone! Kde jsi pro všechno na světě byl?"
Větvička mu vypadla z překvapených prstů, jako by mu srdcem projel šíp. Pomalu se otočil a pohlédl na stín, který se nad ním tyčil.
"Nikde…" začal Simon, ale ještě než to dořekl, za ucho jej uchopil a za jeho bolestivých výkřiků ze země rychle zdvihl pár kostnatých prstů.
"Neshoď na mě se svým ‚nikde', ty malý povaleči," vyštěkla mu přímo do tváře Dračice Ráchel, hlavní, pokojská – což bylo možné jenom proto, že stála na špičkách a Simon se schlíple krčil; jinak scházela hlavní pokojské do Simonovy výšky skoro celá stopa.

"Promiňte, paní, promiňte mi," mumlal Simon a smutně si všiml, že brouk se kolébá k puklině ve zdi kaple a vstříc svobodě.
"To tvé ‚promiňte' ti z toho už dlouho pomáhat nebude," zavrčela Ráchel. "Každý živáček v tomhle domě si může nohy uběhat, aby dal vše do pořádku – kromě tebe! Už takhle je to zlé a já ještě musím tratit svůj drahocenný čas, abych tě našla! Jak můžeš být tak neposlušný, Simone, když by ses už měl chovat jako muž? Jak můžeš?"
Chlapec rozpačitě mlčel. Ve svých čtrnácti letech se hodně vytáhl. Ráchel z něj nespouštěla oči.
S těmi zrzavými vlasy a pihami, pomyslela si, vypadá už tak zvláštně, ale božínku, když takhle zašilhá a zamračí se, zdá se být úplně slabomyslný!
Simon hleděl na svou uchvatitelku a viděl, jak Ráchel ztěžka oddechuje. Do chladného listopadenového vzduchu vyfukovala obláčky páry. Také se chvěla, ale jestli to bylo zimou nebo hněvem, to Simon nepoznal. Bylo to vlastně jedno. Jenom se cítil ještě hůř.
Pořád čeká na odpověď – jaká je unavená a rozzlobená!
Schoulil se ještě více a zahleděl se na špičky bot.
"No, tak půjdeš hezky se mnou. Bůh ví, ze mám dost práce, abych zaměstnala jednoho zahaleče. Copak nevíš, že král vstal z lůžka? Že se ještě dnes chystá do trůnního sálu? Jsi snad hluchý a slepý?" Chytila ho za loket a postrkovala jej před sebou přes zahradu.
"Král? Král Jan?" zeptal se překvapeně Simon.
"Ne, ty chytráku, král Klacek! Jistěže král Jan!" Ráchel se na chvilku zastavila, aby vsunula neposlušný pramen šedých vlasů zpět pod čepec. Ruka se jí chvěla. "Tak, doufám, že jsi spokojen," řekla. "Tolik jsi mě zmátl a rozčílil, že jsem byla neuctivá ke jménu našeho dobrého krále Jana. A on je přitom tolik nemocen a vůbec." Hlasitě posmrkla a předklonila se, aby Simona mlaskavě pleskla po rameni. "Tak pojď."
Opět vyrazila a hříšníka táhla za sebou.

Simon nepoznal nikdy jiný domov, než prastarý hrad jménem Hayholt, což znamená Vysoká tvrz. Jméno to bylo příléhavé. Věž Zeleného anděla se tyčila vysoko i nad těmi nejstaršími a nejvyššími stromy. Kdyby sám anděl, usazený na jejím vrcholu, upustil ze své měděnkou pokryté ruky kámen, padal by skoro dvě stě loktů, než by dopadl do vodního příkopu a vyrušil tak ze spánku velké štiky, které se tiše vznášejí nad staletým bahnem.
Hayholt byl daleko starší než všechny generace erkynských rolníků, které se kdy zrodily, pracovaly a umíraly na polích a ve vesnicích kolem velkého hradu. Erkyňané byli pouze posledními z těch, kteří si na hrad dělali nárok – mnoho dalších ho nazývalo svým, ale žádnému z nich nikdy zcela nepatřil. Na vnější zdi kolem rozsáhlé pevnosti zanechaly své stopy rozličné ruce a doby: hrubě otesané kvádry a trámy Rimmeřanů, nepravidelné opravy a podivné reliéfy Hernystiřanů, dokonce i pečlivá práce nabbanských mistrů. Ale nad tím vším se tyčila věž Zeleného anděla, již neumírající Sithové vztyčili dlouho před tím, než do těchto končin přišli lidé, tehdy, když celý Východní Ard byl jejich zemí. Sithové byli prvními, kteří začali nad Kynslaghem a říční cestou k moři stavět pravěkou pevnost. Svému hradu říkali Asu'a; pokud měl tento dům mnoha pánů opravdu vlastní jméno, pak znělo právě tak: Asu'a.
Bájný národ byl dnes z kraje travnatých plání a oblých kopců pryč; zmizel v lesích a rozeklaných horách a dalších temných místech, která jsou pro člověka nevhodná. Zbyla po nich kostra jejich hradu, která se stala domovem uzurpátorů.
Asu'a byl plný protikladů; pyšný a přesto zchátralý, slavnostní i odpudivý, zdánlivě lhostejný k tomu, kdo jej obývá. Asu'a – Hayholt. Vypínal se jako hora nad vesnicemi i městem, schoulený kolem svého léna jako spící medvěd s tlamou od medu mezi svými medvíďaty.

Často se zdálo, že Simon byl jediným obyvatelem hradu, který si ještě nenašel své místo v životě. Zedníci omítali omšelé zdi budov a spravovali rozpadající se zdivo – byť to občas vypadalo, že rozpad je rychlejší než všechny opravy – aniž by se trápili, jak se svět točí a proč. Sklepníci a stolníci kutáleli velké sudy bílého vína a nasoleného hovězího a vesele si pohvizdovali. Pod dohledem majordoma se s rolníky handrkovali o cenách zelených cibulek a šťavnatých mrkví, které byly každého rána přiváženy do hayholtské kuchyně. A Ráchel a její pokojské měly pořád napilno, zaměstnávaly svá košťata, smetaly smítka prachu na hromádky jako jankovité ovce do stáda, nespokojeně se vyjadřovaly o tom, v jakém stavu nechávají někteří lidé při odchodu svůj pokoj, a všeobecně trýznily loudaly a nepořádníky.
Uprostřed tohoto shonu byl nemotorný Simon jako příslovečný luční koník v mraveništi. Věděl, že si nemůže klást žádné vysoké cíle; říkala mu to spousta lidí a téměř všichni byli starší a zřejmě i moudřejší než on. Ve věku, kdy jiní chlapci touží po povinnostech spojených s dospělostí a mužstvím, byl Simon pořád ještě popleta a snílek. Ať mu uložili jakýkoliv úkol, jeho pozornost se vbrzku unavila a on snil o bitvách a obrech a mořských plavbách na bělobou plachet zářících plachetnicích…a všechno se vždycky nějakým způsobem rozbilo nebo ztratilo nebo pomotalo.
Jindy nebyl k nalezení vůbec. Pohyboval se po hradě jako drobný stín. Dokázal šplhat po stěnách jako pokrývači nebo sklenáři a věděl o tolika průchodech a schovávačkách, že mu lidé z hradu říkali "duch". Ráchel ho často tahala za uši a lála mu do prosťáčka.

Ráchel konečně pustila jeho ruku. Simon zasmušile šoupal nohama a vlekl se za hlavní pokojskou jako větvička, zachycená v lemu její sukně. Byl objeven, brouk unikl, celé odpoledne bylo zničeno.
"Co mám dělat, Ráchel?" zamumlal nešťastně, "pomáhat v kuchyni?"
Ráchel si pohrdavě odfrkla a kolébala se dál jako jezevec v zástěře. Simon se lítostivě ohlédl na stinné stromy a keře v zahradě. Dlouhou kamennou chodbou se neslo klapání jejich kroků.

Byl vychován komornými, ale protože bylo jisté, že nemůže být jednou z nich – jednak to byl chlapec a jednak se mu očividně nedaly svěřit tak delikátní úkoly – snažili se pro něj všichni najít vhodné zaměstnání. Ve velkém domě (a Hayholt byl bezpochyby největším z domů) nebylo místo pro ty, kdo nepracovali. Jakési zaměstnání našel v hradních kuchyních, ale dokonce ani tak nenáročná práce mu moc nešla. Ostatní kuchyňští pomocníci se smáli a šťouchali do sebe lokty, když sledovali zasněného Simona, jak s rukama po lokty ponořenýma do horké vody létá kdesi po kraji nebo zachraňuje vysněné panny před vysněnými nestvůrami – a škrabka mu plave po hladině dřezu.
Vyprávěly se legendy o tom, jak lord Fliuren – příbuzný známého lorda Camarise z Nabbanu – přišel v mládí na Hayholt, aby se stal králem, a ve své nevýslovné pokoře pracoval celý rok v převlečení ve stejné kuchyni. Kuchyňští pomocníci si ho dobírali – alespoň tak se to tradovalo – říkali mu "Jemná ručka", protože ani tak lopotná dřina nijak neponičila jemnou bělost jeho rukou.
Simonovi se stačilo jen podívat na své zarudlé ruce s popraskanými nehty, aby věděl, že není sirotkem po žádném velkém lordovi. Byl umývačem nádobí a uklízečem podlah a to bylo vše. Všichni věděli, že král Jan sám nebyl o mnoho starší, když zabil Rudého draka. Simon zápasil se smetáky a hrnci. Ne že by na tom tolik záleželo, svět byl teď jiný, klidnější než za Janova mládí, a to hlavně královou zásluhou. Žádní draci – alespoň ti živí – se v nekonečných temných chodbách Hayholtu neskrývali. Ale Ráchel – jak si Simon často říkal – k ním měla dost blízko.

Došli do předpokoje trůnního sálu, do samého středu nebývalého shonu. Komorné poletovaly z jednoho konce na druhý jako mouchy v láhvi. Ráchel se postavila s rukama v bok a obhlížela své království. Soudě dle úsměvu na rtech je zřejmě shledala uspokojivým.
Simon, na okamžik zapomenut, se opíral o stěnu ozdobenou tapisérií. Hlavu měl skloněnou a po očku se díval po novém děvčeti, Hepzibě, která byla příjemně baculatá, na ramena jí spadaly kučeravé vlasy a při chůzi se vyzývavě vlnila. Když kolem něj procházela s kbelíkem plným vody, zachytila jeho pohled a věnovala mu široký, pobavený úsměv. Simon cítil, jak se mu do tváří vlévá horko a otočil se ke stěně, kde začal uždibovat odchlíplé kousky tapet. Ráchel celá příhoda neunikla.
"Božíčku dobrý, chlapče, neřekla jsem ti, aby ses pustil do práce? No tak, dej se do toho!"
"Do toho? Do čeho?" ozval se Simon a dotklo se ho, když se z chodby vzápětí ozval zvonivý smích Hepziby. Aby potlačil nával zklamání, štípl se do ruky. Bolelo to.
"Vezmi si tohle koště a běž zamést doktorovy komnaty. Ten člověk žije jako krysa a kdo ví, kam se bude chtít král podívat, až vstane." Z jejího tónu jasně vyplývalo, že ani královský stav neovlivní Ráchelin pohled na mužskou nepředvídatelnou povahu.
"Komnaty doktora Morgenese?" zeptal se Simon a poprvé od doby, kdy byl objeven v zahradě, pocítil, že se mu zlepšuje nálada. "Už běžím!" Popadl koště a byl ten tam.
Ráchel se zasmála a otočila se, aby přezkoumala dokonalou neposkvrněnost předpokoje. Na chvilku si přála vědět, co se asi děje za velkými dveřmi trůnního sálu; vzápětí tu bludnou myšlenku zahnala jako obtížnou mušku. Zatleskala, sehnala dohromady své stádo a odvedla je z předsálí do další pravidelné bitvy s úhlavním nepřítelem – nepořádkem.

* * *

V sále za zavřenými dveřmi visely po stěnách v dlouhých řadách zaprášené praporce jako vybledlý bestiář nejneuvěřitelnějších zvířat: zlatý hřebec Mehrdonů, nabbanská blyštivá chocholka ledňáčka, sova a vůl, vydra, jednorožec a bazilišek – řady a řady tichých, spících zvířat. Žádný závan větru nenadouval tyto odřené prapory; i roztrhané pavučiny visely schlíple.
Přesto se s trůnním sálem stala malá změna – v zešeřelé komnatě bylo opět cosi živého. Kdosi tu tiše zpíval tenkým hlasem malého chlapce nebo velmi starého muže.
Na nejvzdálenějším konci sálu visela mezi sochami nejvyšších králů Hayholtu těžká tapisérie, která zobrazovala královský erb, ohnivého draka a strom. Šest ponurých malachitových soch stálo jako čestná stráž po boku velkého, těžkého trůnu, který vypadal, jako by byl celý vyřezán ze zažloutlé slonoviny, pažní opěrky byly vyboulené a nad opěradlem visela ohromná zubatá plazí lebka; její oči byly jako hluboké temné studny.
Na trůně seděla jakási postava a před ní na zemi ještě jedna. Ta menší, oblečená v obnošeném pestrobarevném šaškovském oděvu, zpívala. Hlas se vznášel po místnosti, příliš slabý, než aby probudil i tu nejslabší ozvěnu. Nad kašparem se skláněl vyzáblý obrys člověka, usazený na krajíčku trůnu jako přestárlý dravec – unavený, zesláblý dravec, vychrtlý na kost.
Král, oslabený třemi lety nemoci, se vrátil do zaprášeného sálu. Naslouchal malému muži, který mu seděl u nohou a zpíval. Královy dlouhé, skvrnité ruce objímaly opěradla velkého zažloutlého trůnu.
Byl to vysoký muž – kdysi velmi vysoký, ale teď shrbený jako mnich při modlitbě. Na sobě měl jasně modré splývavé roucho a vousy připomínal usirejského proroka. Na kolenou měl položen meč, který se blýskal, jako by jej právě vyleštili. Na hlavě mu seděla koruna, posázená kolem dokola zelenými smaragdy a tajemnými opály.
Postava u královych nohou se na dlouhou chvíli odmlčela a pak začala zpívat další píseň:

"Můžeš spočíst kupky deště,
když obloha je bezmračná?
Můžeš přeplout říční proud
v němž není kapka jediná?

Můžeš chytit oblaka?
Ne, nemůžeš, a ani já…
A vítr volá ‚Posečkej',
když kolem prolétá.
Vítr volá ‚Posečkej',
když kolem prolétá…"

Když píseň dozněla, starý vysoký muž v modrém rouchu natáhl ruku a šašek ji uchopil. Ani jeden z nich nepromluvil. Jan zvaný Kněz, Pán Erkynu a Nejvyšší král veškerého Východního Ardu, metla Sithů a obhájce pravé víry, vládce meče Jasného ostnu, kletba draků Shurakai…Kněz Jan opět seděl na svém trůně, vyrobeném z dračích kostí. Byl velmi, velmi starý a dlouho plakal.

"Ach, Towsere," vydechl konečně. Hlas měl hluboký, ale poznamenaný stářím, "jaký to nemilosrdný Bůh, jenž mě vystavuje tak trpké zkoušce."
"Možná, můj pane." Malý stařík v károvaném kabátci se slabě usmál. "Možná…ale mnoho jiných by si jistě nestěžovalo na krutost, kdyby jim bylo dopřáno tolik života jako tobě."
"Ale to je přesně to, co tím myslím, příteli!" Král rozhořčeně zavrtěl hlavou. "V takovém stáří plném nemocí jsou si všichni lidé rovni. Kterýkoliv tupý krejčovský učedník má v sobě víc života než já!"
"Ale, no tak, no tak, pane…" Towser zavrtěl prošedivělou hlavou, ale věkem zmatnělé rolničky na jeho čapce nezacinkaly. "Můj pane, tvé stesky jsou pochopitelné, ale ne oprávněné. Všichni lidé musí projít touto zkouškou, velcí i malí. Žil jsi dobrý život."
Král Jan pozdvihl jílec Jasného ostnu a držel ho před sebou, jako by to byl svatý Strom. Dlouhým předloktím si přejel přes oči.
"Znáš příběh tohoto meče?" zeptal se.
Towser rychle vzhlédl; ten příběh slyšel již mnohokrát.
"Pověz mi jej, ó králi," řekl tiše.
Král Jan se usmál, ale oči nespustil z rukojeti, ovázané kůží. "Meč, malý příteli, je prodloužením pravé ruky muže…a nejvzdálenějším koncem jeho srdce." Zdvihl čepel výš, aby se zatřpytila ve světle, dopadajícím jedním vysokým, úzkým oknem. "Právě tak je Muž pravou rukou Boha – Muž je vykonavatelem Božího srdce. Rozumíš?"
Náhle byl skloněný a oči se mu pod hustým obočím leskly. "Víš, co je tohle?" Jeho třesoucí se prst ukazoval na kus hrbolatého, rezavého kovu, který byl k jílci připevněn zlatým drátem.
"Pověz mi to, pane." Towser to věděl naprosto přesně.
"Je to jediný skutečný hřeb z Popravčího stromu, který ve Východním Ardu zbyl." Král zvedl rukojeť k ústům a políbil ji. Pak si přitiskl chladný kov k tvářím. "Hřeb pochází z dlaně Usirea Aedeona, našeho Spasitele…z Jeho ruky…"
Královy oči, v nichž se odráželo světlo zvenku, připomínaly ohnivá zrcadla.
"A je tu i relikvie, pochopitelně," pokračoval po chvilce ticha, "kůstka z prstu mučedníka svatého Eahlstana, zabitého drakem, tady, na rukojeti…"
Opět se rozhostilo ticho a když Towser vzhlédl, jeho pán opět plakal.
"Hanba! Hanba!" zasténal Jan. "Jak mohu žít podle zásad cti Božího meče? S tolika hříchy, s jejich váhou, která pořád lpí na mé duši – ruka, jež kdysi zabila Rudého draka, dnes sotva pozvedne šálek mléka. Ach, umírám, Towsere, umírám!"
Towser se naklonil, odtáhl jednu královu ruku od jílce meče a políbil ji.
"Prosím, pane," prosil šašek. "Už neplač! Všichni lidé musí zemřít – ty, já, každý. Pokud nezhyneme kvůli nějaké mladické nerozvážnosti nebo nešťastnou náhodou, je nám souzeno žít jako stromy: budeme starší a starší, až se zakymácíme a zemřeme. Je to tak se vším: Jak můžeš vzdorovat vůli Páně?"
"Ale já jsem vystavěl tohle království!" Krále se zmocnila rozechvělá zuřivost, vytrhl Towserovi ruku a prudce ji položil na opěradlo. "To musí vyvážit jakoukoliv hříšnou skvrnu na mé duši, i tu nejtemnější! Tohle bude mít dobrý Bůh jistě ve své Knize činů! Vytáhl jsem tento lid z bahna, vyhnal jsem proklaté, plíživé Sithy, dal jsem venkovanům právo a spravedlivost…to dobré, co jsem učinil, musí mít velkou váhu." Janův hlas na okamžik zeslábl, jako by mu myšlenky odplynuly někam jinam.
"Ach, můj příteli," řekl konečně hořce, "a teď se ani nemohu projít po Hlavní ulici na tržiště! Musím ležet v posteli nebo se šourat po tomhle studeném hradě a opírat se přitom o mladší. Moje… království upadá, zatímco služebnictvo si šeptá a chodí kolem mé ložnici po špičkách. Tolik hříchu!"
Králova slova se odrážela od kamenných zdí sálu a pomalu se rozplývala mezi vířícími částečkami prachu. Towser opět uchopil královu ruku a držel ji, dokud se král nezklidnil.
"Nuže," pokračoval král po chvíli, "můj Eliáš bude alespoň vládnout pevněji než já teď. Když se dívám na všechen ten rozklad," rukou máchl po trůnním sále, "rozhodl jsem se, že ho ještě dnes povolám z Meremundu. Musí se připravit na převzetí koruny." Král si povzdechl. "Asi bych měl nechat toho zženštilého bědování a být vděčný, že mám to, co mnozí králové nemají: silného syna, který udrží mé království, až budu pryč."
"Dva silné syny, pane."
"Ech." Král se ušklíbl. "Mohl bych Jošuovi dávat různé přívlastky, ale myslím, že ‚silný' mezi ně nepatří."
"Jsi na něj příliš přísný, pane."
"Nesmysl. Chceš mě snad poučovat, šašku? Znáš snad syna lépe než jeho otec?" Janova ruka se zachvěla a na okamžik to vypadalo, že se pokusí vstát. Napětí konečně povolilo.

"Jošua je cynik," pokračoval král tichým hlasem. "Cynik, melancholik, chladný k podřízeným – a králův syn má pouze podřízené a každý z nich je možný útočník. Ne, Towsere, můj mladší syn je podivín – zvlášť od té doby, co…co přišel o ruku. Ach, milosrdný Aedeone, možná je to moje chyba."
"Jak to myslíš, pane?"
"Měl jsem si vzít další ženu, potom, co Ebeka zemřela. Byl to studený domov, bez královny…možná, že to je příčinou chlapcových podivných nálad. I když Eliáš takový není."
"V princi Eliášovi je jakási surová přímočarost," zamumlal Towser, ale slyšel-li jej král, pak to nedal najevo.
"Jsem vděčen Bohu, že Eliáš je prvorozený. Má odvážnou, válečnickou povahu. Myslím, že kdyby byl on mladším synem, Jošua by si nebyl trůnem jist." Král Jan to vyslovil s jakousi chladnou láskou, pak hmátl po šaškovi, popadl ho za ucho a zakroutil jím, jako by to bylo pětileté dítě a ne starý, ctihodný klaun.
"Slib mi jedno, Towsi…!"
"Co, Pane?"
"Až zemřu – což bude nepochybně brzy, myslím, že zimu nepřežiji – musíš Eliáše dovést do tohoto sálu…myslíš, že se korunovace odehraje tady? Nevadí, pokud ano, musíš počkat, dokud neskončí. Přiveď ho sem a dej mu Jasný osten. Ano, vezmi si jej teď a drž jej u sebe. Mám strach, že bych mohl zemřít, dokud by byl ještě v Meremundu nebo někde jinde a já chci, aby se mu meč dostal přímo do ruky s mým požehnáním. Chápeš, Towsi?"
Král zasunul třesoucíma rukama meč zpět do kůží lemované pochvy a chvíli se ji snažil odepnout od pásu. Kožené řemínky byly zauzlované a Towser se v pokleku vztyčil, aby uzel silnými prsty rozmotal.
"Jaké požehnání to má být, pane?" zeptal se a vystrkoval při tom špičku jazyka, jak se snažil rozplést řemínky.
"Vyřiď mu to, co jsem ti řekl já. Řekni mu, že meč je prodloužením jeho srdce a paže, stejné jako jsme my nástroji Boha, Otce našeho… a pověz mu, že nic, ať je to jakkoliv nádherné, se nevyrovná… nevyrovná…" Jan zaváhal a přejel si roztřesenou rukou přes oči. "Ne, to nic. Pověz mu jen to, co jsem říkal o meči. Řekni mu to."
"Stane se, pane." Towser se mračil, přestože se mu podařilo uzel rozvázat. "Vykonám tvou vůli."
"Dobře." Král Jan se na trůnu z dračích kostí opět opřel a zavřel šedé oči. "Zazpívej ještě, Towsi."
Towser zpíval. Nad hlavami jim visely zaprášené prapory a zdálo se, že se maličko zavlnily, jako by mezi davem přihlížejících – prastarými volavkami a poloslepými medvědy a dalšími, ještě podivnějšími stvořeními – proběhla překvapivá novinka.
Příběh za dvě žáby
Zahálčivá mysl – ďáblova zahrádka.
Simon si na tohle přísloví, jedno z Ráchelinych nejoblíbenějších, smutně vzpomněl, když se díval na koňské brnění, jež leželo rozházeno po celé délce kaplanovy chodby. Před malým okamžikem ještě vesele poskakoval po dlouhé, dlážděné chodbě, která se táhla podél vnější stěny kaple, a pospíchal ke komnatám doktora Morgenese, aby splnil svůj úkol. Skutečně s koštětem trošku mával, jistě, když si hrál na to, že je to prapor vojska krále Jana se Stromem a drakem, a že s ním jede do velké bitvy. Možná si měl dávat lepší pozor, kde s ním máchá – jenomže, který idiot pověsil do kaplanovy chodby celé koňské brnění? Není jistě nutno popisovat obrovský lomoz, který pád brnění způsobil, a Simon čekal, že každou chvíli se odněkud vyřítí vyzáblý a pomstychtivý otec Dreosan.
Simon se snažil omšelé pláty brnění co nejrychleji posbírat. Některé kožené pásky, jež poutaly brnění dohromady, se zpřetrhaly. Vzpomněl si při tom na další z Ráchelinych rčení – "Ďábel prázdným rukám práci najde." Byla to pochopitelně hloupost a to ho rozčilovalo. Do nesnází ho nikdy nedostaly prázdné ruce ani zahálčivá mysl. Ne, bylo to vždy dělání a myšlení, které mu neustále házely klacky pod nohy. Kdyby ho tak jen chtěly nechat na pokoji!
Otec Dreosan se ještě neobjevil. Simon ve spěchu nastrkal části brnění na vratkou hromadu pod stůl a přikryl ji ubrusem. Při tom na stole málem převrhl zlatý relikviář, ale.konečně – a bez dalších nehod – bylo rozsypané brnění skryto, a nic kromě o něco světlejšího obrysu na zdi nenasvědčovalo tomu, že kdy existovalo. Simon popadl koště a začernalou zeď ometl. Začistil okraje obrysu, takže světlá skvrna už tolik nebila do očí. Pak se rozběhl kolem točitých – schodů vedoucích na chór po chodbě pryč.
Opět se ocitl v Keřové zahradě, odkud byl Dračicí tak brutálně vyhnán. Na chvilku se zastavil a vdechoval štiplavý pach zeleně, který mu z nosu vyhnal poslední zbytky puchu lojového mýdla. Očima spočinul na neobvyklém tvaru horních větví prastarého Památného dubu, stojícího na druhém konci zahrady. Větvičky byly neuvěřitelně zkroucené a propletené, jako by celá století rostly zakryty ohromným košem. Přimhouřil oči a zastínil si je rukou. Ptačí hnízdo! A takhle pozdě!
Málem podlehl. Upustil koště a zašel několik kroků do zahrady, když si vzpomněl na svůj úkol. Kdyby šlo o cokoliv jiného, už by byl na stromě, ale příležitost dostat se k doktorovi byla něco jako malá slavnost, byť byla spojena s prací. Slíbil si, že hnízdo co nejdříve prozkoumá, a pustil se dál podél živých plotů na nádvoří před Vnitřní branou.
Do brány právě vešly dvě postavy a blížily se k němu; jedna neohrabaná a podsaditá a druhá ještě podsaditější a neohrabanější. Byl to svíčkář Jakob a jeho učedník Jeremiáš. Jeremiáš na zádech nesl velký a těžký pytel a kráčel – pokud to vůbec šlo – ještě loudavěji než obvykle. Když se přiblížili, Simon zavolal na pozdrav. Jakob se usmál a pokynul rukou.
"Ráchel chce nové svíčky do jídelny," zahalekal svíčkář, "tak jí je neseme!" Jeremiáš udělal kyselý obličej.
Simon seběhl po trávníku a byl u mohutné brány. Srpek odpoledního slunce ještě vykukoval zpoza cimbuří a stíny vlajek, pověšených na západní zdi, se na trávě zmítaly jako temné ryby. Strážný v červenobílé uniformě, jen o málo starší než Simon, se usmál a pokývl, když mistr vyzvědačů proběhl kolem, smrtící smeták v ruce a hlavu skloněnou pro případ, že by se Ráchel náhodou dívala z nějakého okna. Jakmile byl za branou, skrytý v závětří vysoké zdi, zpomalil do chůze. Přes vodní příkop se táhl tenký stín věže Zeleného anděla a ve slunečním lesku na nejvzdálenějším okraji vodní plochy ležel andělův zkreslený obrys.

Když už byl tady, rozhodl se Simon, že by klidně mohl chytit nějaké žáby. Nemělo by to trvat dlouho a doktorovi se takové věci vždycky hodí. Nebude to vlastně ani odklad úkolu, spíš služba navíc. I tak si bude muset pospíšit – večer se rychle blíží. Už teď se ozývají cvrčci a chystají se na jeden z posledních nočních koncertů toho roku. Velcí skokani jim pomalu začínají přizvukovat basovými kontrapunkty.
Simon vkročil do vody pokryté lekníny a na okamžik se zastavil. Pozoroval, jak barva západní oblohy pomalu tmavne do fialova. Vyjma komnat doktora Morgenese byl vodní příkop jeho nejoblíbenějším místem na celém světě…alespoň na tom světě, který doposud viděl.
Nevědomky si povzdechl a sundal beztvarý klobouk. Brodil se vodou k místu, kde byly vodní rostliny nejhustší.

Slunce již zmizelo za obzorem a vítr šelestil v orobinci, který obrůstal vodní příkop. Simon se konečně dostal k budovám středního opevnění a teď stál v promáčených šatech, se dvěma žábami v kapsách, před doktorovou komnatou. Zaklepal na mohutné dřevěné dveře a dával si pozor, aby se nedotkl podivného symbolu, který byl na dveřích nakreslen křídou. Věděl velmi dobře, že není radno dotýkat se ničeho, co má spojitost s doktorem, aniž by se nejprve zeptal. Chvíli trvalo, než se zevnitř ozval doktorův hlas.
"Jděte pryč," nařídil hlas mrzutě.
"To jsem já…Simon!" zavolal a znovu zaklepal. Tentokrát to trvalo ještě déle a pak se ozvaly rychlé kroky. Dveře se rozlétly. V namodralém světle, které přicházelo z místnosti, se rýsovala silueta Morgenese, jehož hlava dosahovala Simonovi sotva k bradě. Na tváři měl neurčitý výraz. Chvilku na Simona nechápavě zíral.
"Cože?" zeptal se. "Kdo?"
Simon se zasmál. "Přece já. Chcete nějaké žáby?"
Z kapsy vytáhl jednoho ze svých zajatců a zdvihl ho za slizkou nohu:
"Aha, aha." Vypadalo to, že se doktor probírá z hlubokého spánku. Zavrtěl hlavou. "Simon…ale přirozeně! Pojď dál, chlapče! Omlouvám se…jsem poněkud rozrušen." Otevřel dveře, aby kolem něj Simon mohl proklouznout do úzké chodby, a pak je zase zavřel.
"Tak žáby, ano? Hmmm, žáby…" Doktor vedl Simona chodbou. Ve světle modrých lamp se zdálo, jako by doktorova vřetenovitá postava spíše poskakovala než kráčela. Simon šel za ním a rameny se téměř dotýkal chladných kamenných stěn na obou stranách. Nikdy nemohl pochopit, jak mohou mít doktorovy pokoje, které se z vnějšku zdají tak malé – z hradeb si je dobře prohlédl a na nádvoří si dokonce odkrokoval jejich rozměry – tak dlouhé chodby.
Simonovy úvahy přerušil děsivý výbuch hluku, který se náhle ozval – hvízdání, bušení a cosi, co se podobalo hladovému štěkání stovky psů.
Morgenes překvapeně poskočil a řekl: "Ach, u všech všudy, zapomněl jsem zhasit svíčky. Počkej tady." Malý muž pospíchal chodbou a na hlavě mu povlávaly chomáčky bílých vlasů. Na jejím konci opatrně otevřel dveře – vytí a hvízdání nabylo na intenzitě – a rychle vklouzl dovnitř. Simon zaslechl tlumený křik.
Hrozivý zvuk náhle ustal, tak rychle a dokonale, jako…jako...
Jako když zhasneš svíčku, pomyslel si.
Doktor vystrčil hlavu a kývl na něj.
Simon, který byl svědkem podobných scén už dříve, opatrné vešel do Morgenesovy dílny. Kdyby člověk vešel zbrkle, mohl by – přinejmenším – šlápnout na něco podivného a nepříjemného.
Po tom, co způsobilo ten strašidelný hluk, tu teď nebylo ani stopy. Simon se opět podivoval nad rozporem mezi tím, jak Morgenesovy komnaty vypadaly zvenčí – upravená strážnice, asi dvacet kroků dlouhá, přilepená k břečťanem porostlé zdi v severovýchodním rohu středního opevnění – a zevnitř, odkud se protáhlý pokoj s nízkým stropem zdál dlouhý jako turnajové kolbiště. Řadou malých oken, která vedla na nádvoří, se dovnitř prodíralo oranžové světlo a Simon cítil neodbytné nutkání pokusit se přehodit komnatu kamenem.
Tento prodlužující efekt nicméně již dávno znal. Až na neobvyklý rámus vypadal celý pokoj vlastně stejně jako vždy – jako by si tu zřídila krám celá horda pomatených , podomních obchodníků a potom uprchla. Dlouhý jídelní stůl, který se táhl po celé délce zdi, byl pokryt skleněnými trubicemi, krabicemi a pytlíky prášků a čpavých solí, složitými konstrukcemi ze dřeva a kovu, z nichž trčely křivule a ampule a další nepopsatelné nádoby. Uprostřed stolu stála velká mosazná koule, z níž trčely zakřivené trubičky. Zdálo se, že koule plave v míse stříbřité tekutiny, která spočívala na vrcholu vyřezávané slonovinové trojnožky. Z trubiček unikala pára a kovová koule se pomalu otáčela.
Podlahu a poličky pokrývaly snad ještě podivnější artefakty. Na dlaždicích ležely roztroušeny leštěné kusy kamene, oprašovátka a kožnatá křídla soupeřila o místo se zvířecími klecemi – prázdnými i obývanými –, kovovými kostrami neznámých živočichů, pokrytými otrhanými kožešinami a pocuchaným peřím, tabulemi čistého skla, nedbale opřenými o zdi, jež zdobily gobelíny…a všude knihy, knihy, knihy, otevřené, zavřené, postavené tu i onde po celé místnosti jako obrovští, neohrabaní motýli.
Byly tu i láhve s barevnými roztoky, které bublaly bez varu, a plochá krabice s lesklým černým pískem, který se do nekonečna přesýpal, jako by byl hnán neviditelným pouštním větrem. Dřevěné krabice po stěnách čas od času vyvrhly pomalované dřevěné ptáky, kteří neuctivě zapípali a zmizeli. Vedle nich visely mapy zemí s dokonale neznámými obrysy – byť je třeba připustit, že zeměpis nebyl právě Simonovou silnou stránkou. Když se to vše dalo dohromady, bylo doktorovo doupě pro mladého zvědavého chlapce rájem na zemi…bezpochyby nejkrásnějším místem ve Východním Ardu.
Morgenes přecházel sem a tam v zadním rohu pokoje pod prověšenou mapou hvězdné oblohy, na níž byly propojeny nejjasnější nebeské body tak, že vznikla silueta podivného, čtyřkřídlého ptáka. Doktor se s radostným zahvízdnutím náhle sklonil a začal hrabat jako veverka na jaře. Za ním se začaly hromadit svitky papíru, kousky pestrobarevných hadříků, miniaturní talíře a sklenky. Konečně se narovnal a s námahou pozvedl velkou skřínku s prosklenými stěnami.

Přišoural se ke stolu, položil na něj skřínku a z poličky vybral první dvě láhve, které mu přišly pod ruku.
Tekutina v první láhvi měla barvu zapadajícího slunce a zářila jako kadidelnice. Druhá byla plná čehosi modrého a vazkého, a když doktor Morgenes vyprazdňoval obě láhve do bedýnky, tekutina vytékala jen velmi zvolna. Smísením vznikla kapalina průhledná jako horský vzduch. Doktor rozhodil ruce jako potulný kouzelník a chvilku bylo ticho.
"Žáby?" zeptal se Morgenes a pokýval prstem. Simon přistoupil ke stolu a tahal své dva úlovky z kapes. Doktor je vzal a hodil do prosklené nádrže. Oba překvapení obojživelníci žbluňkli do průhledné kapaliny, pomalu se potopili až na dno a pak začali divoce plavat kolem stěn svého nového domova. Simon se pobaveně zasmál.
"Je to voda?"
Starý muž se na něj podíval jasnýma očima. "Víceméně, víceméně…Takže!" Morgenes si dlouhými, pokřivenými prsty prohrábl řídký vous. "Takže…děkuji ti za žáby. Myslím, že už vím, co s nimi udělám. Docela bezbolestné. Možná jim to ani nebude vadit, i když pochybuji, že by se jim líbilo nosit boty."
"Boty?" podivil se Simon, ale doktor už byl zase jinde a přehraboval se v dalším harampádí. Právě odsouval hromadu map z nízké stoličky. Pokynul Simonovi, aby se posadil.
"Nu, mladý muži, co by tak bylo náležitou odměnou za tvou dnešní práci? Jeden fithing? Nebo bys chtěl tady Coccindrilis za domácí zvířátko?" Doktor se zasmál a pohladil mumifikovanou ještěrku.
Simon při pohledu na ni maličko zaváhal – nebylo by špatné strčit ji do košíku s prádlem té nové dívce, Hepzibě – ale ne. Myšlenka na komorné a uklízení mu cosi připomněla, ale Simon to potlačil. "Ne," řekl konečně. "Chtěl bych slyšet nějaké příběhy."
"Příběhy?" Morgenes se zvídavě předklonil. "Příběhy? To bys měl jít za čeledínem Shemem do stájí, jestli chceš slyšet něco takového."
"Ne takové příběhy,"ohradil se Simon rychle. Doufal, že doktora neurazil. Staří lidé jsou tak citliví! "Příběhy o tom, co se skutečně stalo. Jak to bylo dřív – bitvy, draci – skutečné události!"
"Á-ha." Morgenes se narovnal a do tváře se mu vrátil úsměv. "Už rozumím. Máš na mysli historii." Doktor si zamnul ruce. "To je lepší – mnohem lepší!" Vyskočil a začal rázovat po pokoji, přičemž se mrštně vyhýbal předmětům, které se válely na podlaze. "Tak o čem bys rád slyšel, chlapče? O pádu Naarvedu? O bitvě u Ach Samrathu?"
"Povězte mi něco o hradě," požádal Simon. "O Hayholtu. Postavil ho král? Jak je starý?"
"O hradě…" Doktor se zastavil, vzal do ruky cíp svého oblýskaného roucha a začal jím nepřítomně přejíždět Simonův oblíbený exponát – jasně modré a žluté brnění s exotickými ozdobami, které bylo zhotoveno z leštěného dřeva.
"Hmmm…hrad…" opakoval Morgenes. "Nu, to jistě za dvě žáby stojí, to minimálně. Vlastně, kdybych ti měl povědět celý příběh, musel bys vypustit celý příkop a přivézt žab plný vůz. Ale dnes nejspíš chceš jen hrubou kostru a tu ti můžu povyprávět, Seď chvilku klidně, najdu si něco na svlažení hrdla."
Simon se snažil sedět co nejtišeji a Morgenes přešel ke svému dlouhému stolu. Hmátl po velkém poháru s hnědou, pěnivou tekutinou. Podezřívavě k ní přičichl, pozvedl nádobu k ústům a spolkl malý doušek. Po chvilce přemítání si olízl horní ret a vesele se potahal za vousy.
"Ano, stanshirské tmavé. Není pochyb, pivo, to je ono! Tak, o čempak jsme to hovořili? Aha, ano, o hradě." Morgenes si na stole udělal místo a pak se na něj s překvapující lehkostí vyhoupl. Nohy v pantoflích se mu komíhaly půl lokte nad podlahou. Znovu si usrkl.
"Obávám se, že tenhle příběh začíná dlouho před naším králem Janem. Začneme od prvních lidí, kteří přišli do Východního Ardu – byli to prostí lidé, žili na březích Gleniwentu. Většinou to byli pastevci a rybáři, snad byli vyhnáni ze zmizelého Západu přes nějaký pevninský most, který již neexistuje. Pro pány Východního Ardu nepředstavovali žádné nebezpečí…"
"Ale říkal jste přece, že byli první, kdo sem přišli," přerušil ho Simon a maličko ho těšilo, že doktora nachytal, jak si protiřečí.
"Ne. Říkal jsem, že to byli první lidé. Tato zem patřila Sithům; dlouho před tím, než na ni vkročil první člověk."
"To znamená, že Malý národ opravdu existoval?" Simon se usmál. "Ten, co o něm vypráví čeledín Shem? Strašidla, čarodějové a tak?" Bylo to vzrušující.
Morgenes živě zavrtěl hlavou a znovu se napil. "Nejenom existovali – existují – i když tohle naše vyprávění trochu předbíhá – a v žádném případě to není ‚malý národ'…vydrž, chlapče, nech mě pokračovat."
Simon se předklonil a snažil se tvářit trpělivě. "Ano?"
"Tedy, jak jsem již poznamenal, lidé a Sithové byli mírumilovní sousedé – jistě, vyskytly se menší neshody kvůli pastvinám a podobně, ale protože lidé nepředstavovali žádné výrazné nebezpečí, byl Bájný lid velkorysý. Jak šel čas, lidé si začali stavět města občas i pouhého půl dne od sithijských území. Ještě později vyrostlo na skalnatém poloostrově Nabbanu velké království a smrtelní lidé z Východního Ardu tam začali hledat radu a pomoc. Rozumíš všemu, co ti vyprávím?"
Simon přikývl.
"Dobře." Dlouhý doušek. "Nuže, země se zdála být dost velkou, aby se na ní směstnali všichni, ale pak přišlo přes vody černé železo."
"Cože? Černé železo?" Simon byl umlčen ostrým doktorovým pohledem.
"Námořníci z téměř zapomenuté západní země, Rimmeřani," pokračoval Morgenes. "Přistáli na severu, ozbrojení muži, divocí jako medvědi, přijeli na dlouhých hadích lodích."
"Rimmeřani?" divil se Simon. "Jako vévoda Isgrimnur u dvora? Na lodích?"
"Než se tu vévodovi předkové usadili, byli to velcí mořeplavci," vysvětloval Morgenes. "A nepřijeli sem hledat pastviny nebo zemědělskou půdu, ale plenit. Nejdůležitější bylo, že s sebou přivezli železo – nebo přinejmenším tajemství jeho obrábění. Vyráběli železné meče a kopí, zbraně, které nebyly křehké – na rozdíl od těch bronzových lidí z

Východního Ardu; byly to zbraně, které dokázaly porazit i čarodějné dřevo Sithů."
Morgenes vstal a šel si doplnit pohár ze zakrytého kbelíku, který balancoval na vrcholku pyramidy z knih vedle zdi. Ke stolu se nevrátil; zastavil se u brnění a prstem přejížděl po lesklých epoletách.
"Nikdo jim nedokázal vzdorovat dlouho – jako by v nájezdnících přebýval chladný, tvrdý duch železa, stejný jako v jejich zbraních. Mnoho lidí prchlo na jih, aby se dostalo pod ochranu nabbanských pohraničních pevností. Nabbanské legie byly dobře organizované a nějakou dobu vzdorovaly. Nakonec ale byly nuceny přenechat Frostmarch Rimmeřanům. Bylo to…hrozné krveprolití."
Simon potěšeně poposedl. "A co Sithové? Říkal jste, že neměli železo?"
"To bylo silnější než oni." Doktor si naslinil prsty a otřel skvrnu na leštěném dřevě prsního plátu brnění. "Ani oni nemohli Rimmeřany porazit na otevřeném poli, ale," namířil zašpiněný prst na Simona, jako by se ho to týkalo osobně, "ale Sithové znali svou zem. Měli k ní velmi blízko – byli její součástí – tak, jak toho žádný nájezdník nemůže dosáhnout. Bránili svou zem velmi dlouho a pomalu ustupovali na opevněná místa. Nejdůležitější z nich byl – a to je důvod, proč ti to všechno povídám – Asu'a. Hayholt."
"Tenhle hrad? Sithové žili na Hayholtu?" Simon nedokázal potlačit nedůvěřivý tón. "Jak je to dávno, co byl postaven?"
"Simone, Simone…" Doktor se poškrábal na uchu a posadil se znovu na stůl. Slunce již dávno zapadlo a ve světle loučí vypadal jeho obličej jako maska herce, napůl osvětlená, napůl temná.
"Pokud vím já – nebo kdokoliv jiný – hrad tady mohl stát dokonce ještě předtím, než poprvé přišli Sithové... když byl Východní Ard nový a neposkvrněný jako potok z čerstvě roztátého sněhu. Národ Sithů tu nepochybně žil nespočet let před tím, než přišli lidé. Tohle bylo první místo celého Východního Ardu, které kdy pocítilo práci rukou. Je to bašta celé země, z níž je možné ovládat vodní cesty a nejšťavnatější pastviny. Hayholt a jeho předchůdci – staré pevnosti, které leží pohřbeny pod námi – tu stály od nepaměti. Když přišli Rimmeřani, byl.hrad už velmi, velmi starý."
Když si začal uvědomovat rozměry všeho, co mu doktor povídal, Simonova mysl divoce vířila. Starý hrad působil náhle tíživým dojmem, jako kamenná klec. Zachvěl se a rychle se rozhlédl, jako by po něm mohlo něco prastarého a žárlivého natáhnout své zaprášené paťáty.
Morgenes se vesele zasmál – na tak starého muže zněl jeho smích velmi mladě – a seskočil se stolu. Louče jako by náhle zazářily jasněji. "Neboj se, Simone. Myslím si – a ze všech lidí bych to já měl vědět nejlépe – že ze sithijských kouzel nemusíme mít strach. Dnes už ne. Hrad se velmi změnil, kámen překryl jiný kámen a každičký kousek hradu byl cílevědomě vysvěcen stovkami kněží. Ano, Judith a její kuchyňští pomocníci se mohou čas od času ohlédnout a shledat, že někde chybí tác s cukrovím, ale to může být přičteno chlapcům stejně jako skřítkům…"
Doktor byl přerušen krátkým zaklepáním na dveře.
"Kdo je to?" zavolal.
"To jsem já," ozval se smutný hlas. Dlouho bylo ticho. "Já, Inch," dokončil hlas.
"U kostí anaxotských," zaláteřil doktor, který si liboval v exotických výrazech, "tak si otevři…na to už jsem moc starý, abych tady běhal a čekal na pomatence."
Dveře se otevřely. Muž, jehož obrys se rýsoval ve světle chodby, byl pravděpodobně vysoký, ale hlavu měl svěšenou a tělo nahrbené, takže se to nedalo dost dobře odhadnout. Kulatá a prázdná tvář se vznášela jako měsíc kdesi nad hrudníkem. Hlava byla porostlá černými ježatými vlasy, které jakási neobratná ruka zkrátila tupým nožem.
"Promiňte, že…že vás obtěžuju, doktore, ale…ale řekl jste, abych přišel brzo, že jo?" Hlas byl zastřený a táhl se jako řídké sádlo.
Morgenes si zlostně povzdychl a rukou si vjel do vlasů. "Ano, to ano, ale řekl jsem brzo po večeři, která ještě nebyla. I tak nemá cenu, abys chodil pryč. Simone, znáš Inche, mého pomocníka?"
Simon zdvořile přikývl. Už ho jednou nebo dvakrát viděl; Morgenes si ho občas zval na výpomoc, nejspíš se zvedáním těžkých věcí. Očividně to nemohlo být k ničemu jinému, protože Inch vypadal, že by se mu nedalo svěřit ani to, aby se vyčůral na oheň.
"Nu, Simone, obávám se, že je to pro dnešek všechno," řekl stařec. "Protože přišel Inch, budu ho muset využít. Zase přijď a já ti povím víc – jestli budeš chtít."
"Jistě." Simon ještě pokývl Inchovi, který po něm vrhl tupý pohled dobytčete. Došel ke dveřím, už se jich téměř dotkl, když mu hlavou bleskl jasný obraz: Ráchelin smeták leží tam, kde ho nechal, na trávě vedle vodního příkopu, jako mrtvola nějakého podivného vodního ptáka.
Troubo!
Neřekne nic. Až půjde zpět, sebere koště a Dračici řekne, že úkol splnil. Má na starosti spoustu dalších věcí a ačkoliv patří s doktorem k nejstarším obyvatelům hradu, hovoří spolu jen zřídka. Tak to bude nejlepší.
Aniž věděl proč, Simon se otočil. Starý muž zkoumal jakýsi zkroucený svitek, skláněl se nad stolem a za ním stál Inch, který se díval kamsi do dáli.
"Doktore Morgenesi…"
Při zvuku svého jména doktor vzhlédl a zamrkal. Vypadal překvapený, že je Simon ještě v místnosti.
"Doktore, já jsem to popletl."
Morgenes zdvihl obočí a čekal.
"Měl jsem vám zamést pokoj. Ráchel mi to uložila. A odpoledne je pryč."
"Ano? Aha!" Morgenes nakrčil nos, jako by ho svrběl, a pak se zeširoka usmál. "Tak zamést mi komnatu, ano? Nu, chlapče, přijď znovu zítra a udělej to. Řekni Ráchel, že pro tebe mám další práci, kdyby byla tak laskavá a pustila tě."
Otočil se ke knihám, pak znovu vzhlédl, zúžil oči a našpulil rty. Chvíli tak seděl v zamyšlení a Simonova povznesená nálada se změnila v nervozitu.

Proč se na mě tak dívá?
"Když o tom tak přemýšlím, chlapče," ozval se doktor konečně, "čeká mě spousta práce, se kterou bys mi mohl pomoci – a nakonec, budu potřebovat učedníka. Přijď zítra, jak jsem řekl. O tom dalším si promluvím s hlavní komornou."
Krátce se usmál a vrátil se ke svitku. Simon si náhle uvědomil Inchův pohled a nečitelný výraz, který se podomkovi honil za plochou tváří a vybledlýma očima. Otočil se a vyběhl z pokoje. Když proběhl namodrale osvětlenou chodbou a ocitl se pod tmavou, zamračenou oblohou, zmocnilo se ho bujaré veselí. Učedník! A u doktora!
Doběhl k bráně a sešplhal na okraj vodního příkopu, aby se poohlédl po smetáku. Cvrčci prozpěvovali své večerní chorály, co jim síly stačily. Simon našel koště, posadil se u zdi poblíž vody a zaposlouchal se.
Kolem něj se rozléhalo rytmické cvrkání a Simon přejel prsty po kamenech ve zdi. Jak hladil povrch, ohlazený zubem času, myslel si:
Tenhle kámen tady mohl být ještě dřív…ještě dřív, než se narodil Usires, náš Pán. Možná tu kdysi seděl nějaký sithijský chlapec a v tichu poslouchal zvuky noci…
Kde se vzal ten vánek?
Jako by se odkudsi ozval šepot, šepot, slova příliš tichá, než aby jim bylo rozumět.
Možná, že hladil stejný kámen…
Šepot ve vánku: Zase bude náš, lidské dítě, zase bude všechen náš…
Simon vstal, protože se ho zmocnil nenadálý chlad. Přitáhl si kabát a vyběhl po zatravněném břehu; najednou se mu zastesklo po známých hlasech a světle.

Ptáci v kapli
"U svatého Aedeona…"
Plesk!
". ... . a Elysie, jeho matky…"
Plesk! Plesk!
" ... a všech svatých, kteří nad námi…"
Plesk!
"…bdí…Au!" Rozčilené zasyknutí. "Zatracení pavouci!" Znovu se ozvaly pleskavé zvuky, prokládané kletbami a výkřiky. Ráchel umývala pavučiny ze stropu jídelny.
Dvě dívky nemocné a další má vyvrtnutý kotník. Za takových dnů se do šedých očí Dračice Ráchel vkrádal nebezpečný svit. Jako by nestačilo, že Sára a Jael leží s chřipkou – Ráchel byla na své podřízené přísná, ale věděla, že za každý den, který nemocná dívka odpracuje, brzy zaplatí třemi dny v posteli – ano, jako by nestačilo, že za ně musí Ráchel zaskočit. A to už teď pracuje za dva! Nyní přišel majordomus s tím, že král dnes bude večeřet ve Velkém sále a že Eliáš, princ následník, již přijel z Meremundu, a to znamená další práci navíc!
A Simon, kterého před hodinou poslala vyřídit pár jednoduchých úkolů, se ještě nevrátil.
Jen se na to podívejte! Ona tady musí lámat své staré tělo, balancovat na rozvrzané stoličce a vymetat smetákem z koutů vysokého stropu pavučiny. Ten kluk! Ten, ten…
"Svatý Aedeone, dej mi silu…"
Plesk! Plesk! Plesk!
Ten zatracený kluk!

Zdá se, že nestačí, že chlapec je líný a těžko zvládnutelný, říkala si Ráchel o něco později, když se zpocená a zarudlá ve tváři kymácela na stoličce. Celá léta se snažila vytlouci z něj paličatost, jak nejlépe dovedla, a pokud věděla, částečně se jí to podařilo. Ne, pro matku Boží, nejhorší na tom je, že to je nejspíš všem jedno! Simon je vysoký jako dospělý muž a dost starý, aby zvládl mužskou práci – ale to ne! Schovává se, utíká a potlouká, se hradem. Kuchaři se mu smějí. Komorné ho rozmazlují a schovávají mu večeři, když ho Ráchel vyhodí od stolu. A Morgenes! Při lásce Elysiině, on ho snad ještě podporuje!
A teď požádal Ráchel, jestli by k němu mohl chlapec chodil pracovat každý den, zametat a udržovat věci v pořádku – cha! – a pomáhat mu. Jako by je neznala! Budou sedět, ten starý násoska bude pít pivo a vykládat chlapci bůhsámví jaké pohádky.
I tak se ale nad tou nabídkou musela zamýšlet. Je to poprvé, kdy o chlapce někdo požádal a projevil zájem – pořád byl tak přehlížený! A zdá se, že si Morgenes opravdu myslí, že by mohl pro chlapce něco udělat…
Doktor Ráchel často dopaloval svými výmysly a květnatým projevem – hlavní pokojská si byla téměř jistá, že si ji neustále skrytě dobírá – ale zdá se, že má o chlapce starost. Vždycky se staral o to, co bylo pro chlapce nejlepší…tuhle návrh, tamhle nápad, tichá přímluva tenkrát, když ho vedoucí kuchyňských pomocníků zbil a vykázal z kuchyně. Morgenes na chlapce vlastně stále dohlížel.
Ráchel vzhlédla k širokým stropním trámům a pohled jí odplul do dáli. Odfoukla si pramen vlhkých vlasů z tváře. Všechno to začalo té deštivé noci, pomyslela si – kdy to bylo, skoro před patnácti lety? Připadá si tak stará, když o tom takhle přemýšlí…jako by to byl jen okamžik…

* * *

Déšť se z oblohy lil celý den a celou noc. Ráchel zachmuřeně šla přes zablácené nádvoří, jednou rukou si nad hlavou přidržovala kápi pláště a v druhé nesla lucernu. Šlápla do široké vyjeté koleje a cítila, že jí voda vystříkla až na kotníky. Noha jí uvázla, vzápětí se s mlaskaným zvukem uvolnila, ale bota byla pryč. Zaklela a běžela dál. Ještě si užene smrt, v

takovém počasí a s jednou nohou bosou, ale na hledání v kalužích nebyl čas.
V Morgenesově pracovně plálo světlo, ale připadalo jí, že trvalo celou věčnost, než se jeho kroky ozvaly. Když otevřel dveře, viděla, že byl již v posteli: na sobě měl dlouhou noční košili, která volala po jehle a niti, a ve světle lucerny si zmáměně protíral oči. Změť přikrývek na jeho posteli v druhém rohu pokoje, která byla obklopená barikádou knih, jí připomněla pelech nějakého nečistého zvířete.
"Doktore, pojď rychle! Musíš si pospíšit!"
Morgenes chvíli zíral a pak o krok ustoupil. "Pojď dál, Ráchel. Nemám sice ponětí, jaké noční můry tě sem přivedly, ale když už jsi tady…"
"Ne, ne, ty blázne, jde o Susannu! Přišel její čas, ale je velmi slabá. Mám o ni strach."
"Kdo? Co? Nevadí. Chviličku, jen co si vezmu věci. To je ale hnusná noc! Běž napřed, dohoním tě."
"Ale doktore, vzala jsem pro tebe lucernu."
Pozdě. Dveře se zavřely a ona zůstala na schůdkách a déšť jí stékal po dlouhém nose. S kletbou na rtech se obrátila a spěchala do domu služebnictva.
Za malou chvíli již doktor dupal po schodech a setřásal z pláště vodu. Vstoupil do dveří a jediným pohledem přelétl celou scénu: na posteli sténala těhotná žena s odvrácenou tváří, z přikrývek jí trčelo velké břicho. Černé vlasy měla rozcuchané a zpocenou rukou svírala zápěstí jiné mladé ženy, která klečela vedle ní. Na druhé straně postele stála Ráchel a jedna starší žena.
Ta nyní přešla k Morgenesovi, který se rychle zbavoval promáčeného oděvu.
"Buď zdráva, Elispet," pozdravil tiše. "Jak to vypadá?"
"Obávám se, že nijak dobře, pane. Víte, že jinak bych si s tím poradila sama. Už se snaží celé hodiny a hodně krvácí. Srdce má velmi slabé." Mezitím k nim přišla Ráchel.
"Hmmm." Morgenes se sklonil a chvíli se hrabal v pytli, který přinesl s sebou. "Dejte jí trochu tohohle," podal Ráchel zazátkovanou ampuli. "Jen doušek, ale dejte pozor, aby to spolkla." Začal se opět přehrabovat v pytli, zatímco Ráchel jemně otevřela sevřené čelisti sténající ženy a nalila jí trochu tekutiny do úst. V pokoji, nasyceném pachem potu a krve, se náhle rozlinula ostrá, kořenitá vůně.
"Doktore," řekla Elispet, když se k ním Ráchel vrátila, "myslím, že je oba nezachráníme – ji i dítě, nevím ani, jestli zachráníme alespoň jednoho."
"Musíte zachránit život dítěte," přerušila je Ráchel.
"To je povinnost všech bohabojných. Tak to říká kněz. Zachraňte dítě."
Morgenes se k ní obrátil s výrazem nevole. "Má milá, pokud ti to nevadí, budu se bát Boha po svém. Pokud ji zachráním – a neříkám, že vím jak – pak bude moci mít jiné děti."
"Ne, to nebude," namítla Ráchel rozčileně. "Její manžel je mrtev."
Morgenes by to měl vědět ze všech nejlépe, myslela si. Susannin manžel, který býval rybářem, často Morgenese navštěvoval, než se utopil – i když Ráchel si naprosto neuměla představit, o čem si mohli povídat.
"Nu," poznamenal Morgenes nepřítomně, "však si vždycky může najít jiného – cože? Její manžel?" Na tváři se mu objevil polekaný výraz, a pak popošel k posteli. Jako by si konečně uvědomil, kdo to tam na hrubých prostěradlech krvácí k smrti.
"Susanno?" zašeptal a otočil k sobě její ztrhanou tvář, sevřenou grimasou bolesti. Když ho spatřila, její oči se na okamžik doširoka rozevřely a pak je další vlna bolesti opět zavřela. "Ach, co se to tu stalo?" povzdechl Morgenes.
Susanna jenom zasténala a doktor se vztekle otočil k Ráchel a Elispet. "Proč mi nikdo neřekl, že má tato ubohá dívka rodit?"
"Ještě měla skoro dva měsíce čas," vysvětlila Elispet tiše. "Vždyť to víte. Jsme překvapeny zrovna jako vy."
"A proč bys se měl starat o to, že vdova po rybáři má rodit?" vyjela Ráchel. Také by mohla být rozzlobená. "A proč se o tom teď hádáš?"
Morgenes na ni chvíli zíral a pak zamrkal. "Máš naprostou pravdu," přikývl a otočil se k posteli. "Zachráním dítě, Susanno."
Pokývla hlavou, potom vykřikla.

Byl to tenký pronikavý křik, ale byl to pláč živé bytosti. Morgenes předal maličké, zarudlé stvoření Elispet.
"Chlapec," pravil a obrátil pozornost k matce. Byla už klidná a dýchala pomaleji, ale kůži měla bílou jako mramor.
"Zachránil jsem ho, Susanno. Musel jsem," zašeptal. Koutky ženiných úst se zachvěly – mohl to být úsměv.
"Já…. vím…" řekla jemně, byť měla hrdlo od křiku ochraptělé. "Kdyby jen…můj Eahlferend…nebyl... "
Příliš ji to namáhalo, proto zmlkla. Elispet se nahnula, aby jí ukázala chlapce, zabaleného do pokrývek a pořád ještě připojeného zakrvácenou pupeční šňůrou.
"Je malý," usmála se stará žena, "ale to proto, že přišel tak brzo. Jak se bude jmenovat?"
"…Říkejte…mu…Seoman…" zachraptěla Susanna, "…znamená…to…‚čekání'…" Otočila se k Morgenesovi a zdálo se, že chce říci ještě něco. Doktor se naklonil blíž, bílé vlasy se dotkly běloby její pleti, ale Susanna už nic vyslovit nedokázala. Vzápětí prudce vdechla a tmavé oči se jí stočily vzhůru, až bylo vidět bělmo. Dívka, která ji držela za ruku, začala vzlykat.
Ráchel cítila, že se jí do očí také derou slzy. Otočila se a předstírala, že poklízí. Elispet přeřezávala poslední pouto dítěte a mrtvé matky.
Ten pohyb způsobil, že se Susannina ruka, dosud zapletená do jejích vlasů, uvolnila a bezvládně klesla na podlahu. Jak na ni narazila, z dlaně jí vypadlo něco lesklého a koulelo se to přeš hrubé prkenné parkety doktorovi k nohám. Ráchel koutkem oka zachytila, jak se Morgenes sehnul a předmět zdvihl. Byl malý a lehce zmizel doktorovi v dlani a odtud v

brašně.
Ráchel to popudilo, ale zdálo se, že si toho nikdo jiný nevšiml. Pospíšila k němu, aby mu to vyčetla, ale bolestně smutný výraz jeho tváře ji zastavil.
"Bude to Seoman," řekl doktor. Oči měl podivně temné a hlas chraptivý. "Musíš se o něj postarat, Ráchel. Jeho rodiče jsou mrtví."
Ráchel se rychle nadechla. Vzpamatovala se právě včas; málem ze stoličky sklouzla. Zasnít se za bílého dne – jak se za sebe styděla! Jenomže to jenom ukazovalo, jal ji vyčerpávalo úsilí nahradit – tři nemocné dívky – a Simona. Potřebuje trochu čerstvého vzduchu. Celou dobu tady balancuje na stoličce a mává smetákem jako šílenec – není divu, že tělo začalo protestovat. Půjde na chvilku ven. Bůh ví, že má na trochu čerstvého vzduchu nárok. Ten Simon, kluk jeden zatracený.
Vychovaly ho spolu s ostatními komornými. Susanna neměla v okolí žádné příbuzné a o jejím utopeném manželovi nikdo vcelku nic nevěděl, tak si chlapce nechaly. Ráchel kolem toho dělala naoko rozruch, ale ve skutečnosti by chlapce neopustila za žádnou cenu. To by spíš zradila svého krále nebo nechala neustlanou postel. To Ráchel mu dala jméno Simon. Každý, kdo sloužil králi, si bral jméno z králova rodného ostrova Warinstenu. Jméno Simon bylo Seomanovi nejblíž, a tak mu zůstalo.
Ráchel pomalu scházela ze schodů do přízemí a cítila mírnou slabost v nohách. Litovala, že si nevzala kabát, protože vzduch už začínal být dost štiplavý. Zatlačila do dveří, které se s vrzáním zvolna otevřely – byly to těžké,bytelné dveře a potřebovaly by promazat – a vyšla na nádvoří. Ranní slunce právě začalo nakukovat přes hradby jako zvědavé děcko.
Měla ráda tohle místo přímo pod kamenným mostem, který spojoval jídelnu s hlavní budovou kaple. Malé nádvoří ve stínu mostu bylo zarostlé kleči a vřesem, podklad byl příjemně zvlněný; celá zahrada by se dala přehodit kamenem. Když vzhlédla k mostu, viděla štíhlý bodec věže Zeleného anděla, která zářila bělobou jako sloní kel.
Ráchel si vzpomněla na dobu dlouho před tím, než se narodil Simon, když byla sama malé děvčátko a tady v zahradě si hrávala. Jak by se tomu některé komorné smály: Dračice jako malé děvčátko. Ale kdysi jím byla, a potom mladou slečnou – a nikoliv nepohlednou, to je pravda. V zahradě byl slyšet šustot brokátu a hedvábí, smích šlechticů a šlechtičen se sokoly na zápěstích a veselými písněmi na rtech.
A Simon, ten si myslí, že ví všechno na světě – Bůh prostě stvořil mladé muže hloupé, to je všechno. Komorné by ho bývaly beznadějně rozmazlily, kdyby na to Ráchel nedávala pozor. Ona ví, co a jak, byť si to někteří mladí nemyslí. Kdysi bylo všechno jiné, pomyslela si Ráchel…a v tom okamžiku ji z vůně nízkých borovic ve stinné zahradě píchlo u srdce. Hrad býval tak krásným, rušným místem: vysocí rytíři s chocholy a v naleštěných brněních, překrásné dívky v jemných šatech, hudba…ach, a turnaje, pole plné pestrobarevných stanů! Teď hrad dřímal a o své slávě si nechával jen zdát. Uvnitř vysokých hradeb vládla Ráchel a jí podobní: kuchaři a komorné, majordomové a posluhovači ...

Byla opravdu docela zima. Ráchel se předklonila, utáhla si šál pevněji kolem těla a když se narovnala, strnula. Před ní stál Simon a ruce schovával za zády. Jak se k ní mohl tak potichu připlížit? A proč se tak idiotsky usmívá? Ráchel cítila, jak se v ní zdvíhá vlna spravedlivého hněvu. Jeho košile – která byla ještě před hodinou čistá – byla zablácená a na několika místech roztrhaná, stejně jako kalhoty.
"Svatá Rhiapo, stůj při mně!" vykřikla Ráchel. "Cos to zase vyvedl, ty blázne!?" Rhiapa byla aedonitkou z Nabbanu, která zemřela se jménem Jediného Boha na rtech, poté, co byla opakovaně znásilněna piráty. U místního lidu byla velmi oblíbená.
"Podívej, co mám, Ráchel!" vytasil se Simon s velkým ptačím hnízdem, spleteným ze slámy. Ozývalo se z něj slabé cvrlikání. "Našel jsem ho pod Hjeldinovou věží! Musel ho sfouknout vítr. Tři jsou ještě živí a já je vychovám!"
"Copak ses dočista zbláznil?" Ráchel pozdvihla smeták do výše jako trestající blesk Boží, který dozajista dopadl na hlavy Rhiapiných uchvatitelů. "Tyhle špinavé obludy v tomhle domě mít nebudeš! Ještě to tak – aby tady poletovala špinavá zvěř a zaplétala se lidem do vlasů. A podívej se na své šaty! Víš, jak dlouho to bude Sára spravovat?" Násada koštěte se ve vzduchu zachvěla.
Simon sklopil oči. Hnízdo pochopitelně nenašel na zemi; bylo to hnízdo, které zahlédl v Keřové zahradě ve větvích Památného dubu. Vylezl tam pro něj a vzrušen myšlenkou, že by mohl mít své vlastní ptáčky, vůbec nepomyslel na práci, kterou přidělával Sáře, tiché, usedlé dívce, která spravovala šaty. Pocítil smutek a roztrpčení.
"Ale Ráchel, dnes jsem na nic nezapomněl!" Opatrně vyvážil hnízdo na jedné ruce a druhou vytáhl zpod kabátu svazek urousaného rákosí.
Ráchel maličko zjihla, ale mračila se dál. "Když ty nepřemýšlíš, chlapče, ty prostě nepřemýšlíš. Jsi jako malé dítě. Když se něco rozbije nebo se něco opozdí, někdo je za to zodpovědný. Tak to na světě chodí. Já vím, že to nemyslíš zle, ale musíš být propánakrále tak hloupý?"
Simon obezřetně vzhlédl. I když se mu na tváři zračil smutek a kajícnost, Ráchel svýma baziliščíma očima prohlédla, že si myslí, že má nejhorší za sebou. Znovu zkrabatila obočí.
"Promiň, Ráchel, je mi to opravdu líto ... " omlouval se, když se natáhla a pleskla ho násadou přes rameno.
"Nezkoušej na mě ty staré triky, chlapče. Vezmi pěkně svůj úlovek a vrať ho, kdes ho vzal. Tady žádné potvory poletovat nebudou."
"Ach, Ráchel, mohl bych je mít v kleci! Postavil bych si ji."
"Ne, ne a ještě jednou ne. Vezmi je a zanes je svému neschopnému doktorovi, jestli chceš, ale netahej ty ptáky sem, aby obtěžovali lidi, kteří mají práci."
Simon se loudal pryč, hnízdo v rukách. Někde udělal chybu – Ráchel byla skoro na lopatkách, ale je to tuhý soupeř. Stačí jediný omyl a dočkáte se rychlé a potupné prohry.

"Simone!" Otočil se.
"Můžu si je nechat?"
"Jistěže ne. Nebuď trouba." Dívala se na něj. Trvalo to nepříjemně dlouho; Simon přešlápl a čekal.
"Budeš pracovat pro doktora, hochu," promluvila konečně. "Možná do tebe dostane trochu rozumu. Já to vzdávám." Zamračila se na něj. "Hlavně dělej, co ti řekne a poděkuj mu – za svou poslední šanci. Rozumíš?"
"Ano, jistě," řekl vesele.
"Ale tak jednoduše mi neunikneš. Na večeři budeš zpátky."
"Ano, paní!" Simon se otočil, aby vyrazil k Morgenesovi; pak se zarazil.
"Ráchel? Děkuji."
Ráchel vydala znechucený zvuk a vydala se ke schodům do jídelního sálu. Simon přemýšlel, jak se jí do šálu dostalo tolik borového jehličí.

Z ocelově šedých mraků se začaly snášet jemné vločky sněhu. Počasí se již změnilo nadobro v zimní, to Simon věděl; až do Candelmansy bude zima. Nechtělo se mu nosit ptáčata přes nádvoří, kde dost foukalo. Rozhodl se, že projde kaplí a pak se dá po západní straně vnitřního opevnění. Ranní pobožnosti skončily již před půldruhou hodinou a kostel by měl být prázdný. Otci Dreosanovi by se asi moc nelíbilo, kdyby Simona přistihl, jak se prochází po jeho území, ale ten dobrý kněz byl nyní dozajista zaujat snídaní; nejspíš právě teď brumlá nad kvalitou másla a medového pudinku.
Simon vyběhl po schodech k postrannímu vchodu do kaple. Sníh zhoustl a tající vločky zanechávaly na šedých stupních přede dveřmi tmavé skvrny. Dveře se v závěsech otevřely překvapivě tiše.
Simon se nechtěl prozradit mokrými šlápotami na podlaze, proto se protáhl skrz těžký závěs po straně a vyběhl po dalších schodech na chór kaple.
Na přeplněném a dusném kůru, kde v létě bývalo k nesnesení horko, bylo teď příjemně teplo. Na podlaze ležely poházené zbytky po mniších: skořápky od ořechů, ohryzky z jablek, odštěpky břidlicových tabulek ze střechy, na nichž byly vyryty poněkud neuctivé vzkazy – vypadalo to tu spíš jako opičí nebo medvědí klec než místo, kam boží muži chodí zpívat modlitby. Simon se usmál a proplétal se mezi nejrůznějšími předměty, které se tu povalovaly – hromádkami starých hadrů, několika rozvrzanými dřevěnými stoličkami. Bylo příjemné vědět; že ti zarputilí, vyholení muži dokáží být rozpustilí jako malí kluci.
Simon byl znenadání vylekán zvukem rozhovoru a uskočil do závěsů, které zakrývaly zadní zeď kůru. Vtiskl se do zatuchlé látky a zadržel dech; srdce mu divoce bilo. Pokud to je otec Dreosan nebo kostelník Barnabas, nedostane se nepozorovaně dolů a zadními dveřmi ven. Nakonec se bude muset vyplížit cestou, kterou přišel a jít přes nádvoří – král zvědů polapený v táboře nepřítele.
Simon se potichu krčil za závěsem a snažil se rozeznat hlasy těch dole. Zdálo se mu, že slyší dva hlasy: Ptáčata v hnízdě tiše pípala. Rychle si stáhl klobouk – dvakrát běda, kdyby ho otec Dreosan přistihl v kapli s kloboukem na hlavě! – a položil ho na hnízdo. Ptáčata okamžitě ztichla, jako když padne noc. Opatrně odhrnul díl závěsu a pomalu vyhlédl ven. Hlasy se ozývaly z uličky za oltářem. Jejich tón se nezměnil; neslyšeli ho.
V kapli hořelo jen několik pochodní a celý obrovský strop byl utopen ve stínu. Okna, která se leskla v kupoli, vypadala, jako by plula na noční obloze jako průzory v temnotě, přes něž bylo možno spatřit obrysy Nebes. Simon se se svými zajatci v náručí potichoučku připlížil k zábradlí kůru. Usadil se až na konci, poblíž schodů do kaple, a prostrčil hlavu mezi vyřezávanými příčkami balustrády. Jednu tvář měl opřenou o výjev z umučení svatého Tunatha a druhou o zobrazení narození svaté Pelippy.
"…A ty se svými proklatými stížnostmi!" zabouřil jeden hlas. "Už jsem z toho nevýslovně unavený." Simon tomu, kdo hovořil, neviděl do tváře, protože k němu byl otočen zády a na sobě měl plášť s vysokým límcem. Jeho společník, který seděl v jedné lavici, byl však vidět dobře a Simon ho okamžitě poznal.
"Když někomu říkáš něco, co nechce slyšet, často takové zprávy nazve ‚stížnostmi', bratře," řekl ten na lavici a unaveně mávl štíhlou levičkou. "Varuji tě před tím knězem z lásky k našemu království." Na chvilku bylo ticho. "A při vzpomínce na náklonnost, kterou jsme k sobě kdysi cítili."
"Můžeš si říkat, co chceš," vyštěkl první muž a v jeho hněvu zazněla překvapivě i bolest, "ale trůn je můj podle práva i podle otcova přání. Nic z toho, co si myslíš, řekneš nebo uděláš, to nemůže změnit."
Jošua Jednoruký, jak se královu mladšímu synovi často říkalo, povstal a ztuhle se narovnal. Jeho perlově šedou tuniku a přiléhavé kamaše zdobil drobný červenobílý vzorek. Hnědé vlasy měl ostříhané nakrátko. Tam, kde by měl mít pravou ruku, trčel z rukávu zakrytý válec z černé kůže.
"Já nechci Dračí trůn – věř tomu, Eliáši," zasyčel. Mluvil tiše, ale jeho slova zněla Simonovým uším jako šípy. "Pouze tě varuji před tím knězem Pryratem, člověkem s…nezdravými zájmy. Nevoď ho sem, Eliáši. Je to nebezpečný muž – věř mi, protože já ho znám už dlouho z usirejského semináře v Nabbanu. Mniši se mu vyhýbali jako morové ráně. A ty mu naslouchášs, jako by byl stejně důvěryhodný jako starý vévoda Isgrimnur nebo lord Fluiren. Blázne! Stane se zkázou tvého rodu." Trochu se zklidnil. "Chci ti jen nabídnout radu, která jde od srdce. Prosím tě, věř mi. Nemám o trůn žádný zájem."
"Pak opusť hrad!" zavrčel Eliáš, zkřížil ruce na prsou a otočil se k bratrovi zády. "Běž a nech mě, abych se mohl připravit na vládu jako pravý muž – bez tvých nářků a intrik."
Starší princ měl stejné vysoké čelo a jestřábí nos jako Jošua, ale byl robustnější postavy; vypadal jako muž, který dokáže holýma rukama lámat vazy. Vlasy měl stejně černé jako jezdecké boty a tuniku. Na plášti a kamaších byly patrny známky dlouhé cesty.
"Jsme oba syny našeho otce, ó budoucí králi…" Jošua měl na tváři výsměch. "Koruna je po právu tvá. Naše společné bolesti tě nemusí trápit. Tvá vbrzku královská urozenost je naprosto v bezpečí – na to ti mohu dát slovo. "Ale," jeho

hlas opět nabral na síle, "nikdo, rozumíš, nikdo mi nebude přikazovat, abych opustil dům svého pána. Ani ty ne, Eliáši."
Bratr se obrátil a podíval se na něj. Když se jejich pohledy střetly, Simon měl pocit, že o sebe třeskly meče.
"Společné bolesti?" zavrčel Eliáš a v jeho hlase bylo cosi zraněného a zlomeného. ",Jakou společnou bolest se mnou sdílíš? Svoji ruku?" Poodešel od Jošuy několik kroků, zůstal k němu zády a hlas měl plný hořkosti. "Přišel jsi o ruku. Já jsem kvůli tobě vdovcem a moje dcera polovičním sirotkem. Nehovoř přede mnou o bolesti!"
Zdálo se, že Jošua na chvíli zadržel dech. Pak promluvil. "Tvůj žal…tvůj žal dobře znám, bratře. Však víš, že bych dal víc než jen svou pravou ruku, svůj život…!"
Eliáš se rychle otočil, sáhl si ke krku a z tuniky vytáhl cosi lesklého. Simon zíral mezi příčkami zábradlí. Nebyl to nůž, ale cosi měkkého, jakoby kousek třpytivé látky. Eliáš ho výsměšně podržel udivenému bratrovi před obličejem, pak ho hodil na zem, otočil se na podpatku a odkráčel uličkou mezi lavicemi. Jošua stál dlouho bez hnutí, pak se zasněně shýbl a lesklý předmět zdvihl – byl to stříbrný ženský šátek. Jak se na něj díval, po tváři mu přeběhl výraz bolesti a hněvu.
Simon se téměř neodvažoval ani dýchat. Jošua konečně schoval šátek za košili a následoval bratra ven z kaple.
Uběhla ještě drahná doba, než se Simon cítil natolik bezpečný, aby sestoupil ze své pozorovatelny a došel k hlavním dveřím kaple. Měl pocit, jako by byl účasten jakéhosi loutkového představení, usirejského spektáklu, který byl určen pouze jemu. Svět mu náhle připadal méně pevný, méně důvěryhodný, když na sebe erkynští princové, dědicové Východního Ardu, dokáží štěkat a hulákat jako opilí žoldnéři.
Simon opatrně vyhlédl do chodby, ale polekal jej náhlý pohyb: po chodbě běžela postava v hnědém kabátci – malá postavička, možná v Simonově věku nebo mladší. Neznámý se ohlédl krátkým, vystrašeným pohledem a zmizel za rohem. Simon ho nepoznal. Špehovala snad prince také tato osoba? Simon zavrtěl hlavou a cítil se zmatený a zpitomělý jako zmámené dobytče. Nazdvihl klobouk z hnízda a ptáčata okamžitě oživla. Opět zavrtěl hlavou. Bylo to podivné ráno.

Klícka na cvrčky
Morgenes šramotil po celé dílně, hluboce zabraný do hledání nějaké knihy. Mávl na Simona na znamení, že mu dovoluje najít si nějakou klec pro svá ptáčata, a vrátil se k hledání. Vršil a přerovnával hromady rukopisů a svazků jako slepý obr ve městě vratkých věží.
Nalézt domov pro ptáčata bylo těžší, než Simon čekal. Klecí tu byla spousta, ale žádná se nezdála být ta pravá. Jedny měly mříže tak daleko od sebe, jako by byly postavené pro prasata, jiné byly již plné podivných předmětů, z nichž žádný zvířata nepřipomínal ani v nejmenším. Konečně za rolí lesklé látky objevil jednu, která vypadala příhodně. Měla tvar vysokého zvonu, pevně spleteného z utažených rákosových prutů, a až na vrstvu písku na dně byla prázdná. Dvířka po straně byla zajištěná kouskem provázku. Simon s trochou námahy rozmotal uzel a klec otevřel.
"Stop! Okamžitě přestaň!"
"Cože?" Simon uskočil. Doktor kolem něj proběhl a nohou dvířka zavřel.
"Promiň, že jsem tě tak vylekal, chlapče," řekl zadýchaně Morgenes, "ale měl jsem trochu uvažovat, než jsem tě sem pustil, aby ses tu hrabal. Obávám se, ze tahle pro tvůj účel vhodná není."
"Proč ne?"
Simon se předklonil, zamžoural, ale nic neobvyklého neviděl.
"Nu, můj milý, počkej chvilku, na nic nesahej a já ti to ukážu. To ode mě nebylo moc chytré, že jsem si na to nevzpomněl."
Doktor chvilku slídil kolem, až našel zapomenutý košík s ovocem. Ofoukl prach z jednoho fíku.
"Teď se pozorně dívej." Otevřel dvířka a ovoce hodil na písek na dno klece.
"No a?" zeptal se zmateně Simon.
"Počkej," zašeptal doktor a v témže okamžiku se cosi začalo dít. Nejprve se zdálo, že se vzduch v kleci rozechvěl; pak se ukázalo, že se přesouvá samotný písek a kolem fíku se tvoří malý kroužek. Náhle – tak náhle, že Simon s překvapeným výkřikem ucukl – se v písku otevřela velká zubatá tlama a zhltla fík tak rychle, jako když se kapr vynoří nad hladinu rybníka, aby spolkl komára. Písek se krátce zavlnil a pak byla klec opět nehybná a vyhlížela stejně nevinně jako předtím.
"Co je to pod tím pískem?" vydechl Simon. Morgenes se zasmál. .
"To je to!" Vypadal rozjařeně. "To je to zvíře samotné! Není tam žádný písek, to je jen převlek, abych tak řekli To celé, co je na dně klece, je jedno velmi chytré zvířátko. Není to krása?"
"Asi ano," připustil Simon bez valného nadšení. "Odkud to je?"
"Z Nascadu, z pouštního kraje. Teď už víš, proč jsem si nepřál, aby ses tady hrabal – tvým opeřeným nebožátkům by se to asi moc nelíbilo.L
Morgenes zavřel dvířka klece, zajistil je koženým řemínkem a klec položil nahoru na polici. Vylezl při tom na stůl, pak pokračoval po jeho dlouhé desce a dovedně se vyhýbal navršeným předmětům, dokud nenašel, co hledal. Pak seskočil. V této kleci z tenkých pásků žádný podezřelý písek nebyl. "Klec na cvrčky," vysvětlil doktor a pomohl mladíkovi uložit ptáčata do nového domova. Uvnitř už byla malá miska s vodou a Morgenes odkudsi dokonce vykouzlil malý pytlík semen, která rozsypal po podlaze klece.
"Jsou na to už dost staří?" strachoval se Simon. Doktor mávl bezstarostně rukou.
"Neboj se. Je to dobré na zuby."
Simon svým ptáčkům slíbil, že se brzy vrátí s něčím lepším, a následoval doktora přes dílnu.
"Nu, mladý Simone, krotiteli pěnkav a vlaštovek," usmál se Morgenes, "co pro tebe mohu tohle chladné dopoledne udělat? Mám za to, že jsme onehdy nedokončili tvůj počestný a vznešený žabí obchod."
"Ano, doufal jsem…"

"A navíc je tu, domnívám se, ještě jedna záležitost."
"Jaká," otázal se Simon.
"Ta drobnůstka se zametením podlahy? Smeták, smutný a osamělý, ve svém slaměném srdci toužící po zaměstnání?"
Simon zasmušile přikývl. Doufal, že by jeho učednictví mohlo začít veseleji.
"Ale! Drobná averze vůči nízké lopotě?" Doktor zvedl obočí. "Pochopitelná, leč nepatřičná. Člověk by si měl vážit takové jednoduché práce, která zaměstná tělo, ale ducha a srdce nechá volné. Nuže, vynasnažíme se, aby ti první den služby rychle uběhl. Vymyslel jsem báječný program." Předvedl legrační taneční krok. "Já budu mluvit, ty budeš pracovat. Dobré, ne?"
Simon pokrčil rameny. "Máte koště? Svoje jsem si zapomněl."
Morgenes nakoukl za dveře a vytáhl odtamtud ošoupaný a pavučinami pokrytý předmět, v němž se dal jen s námahou poznat nástroj na zametání.
"Takže," doktor podal předmět Simonovi s takovou důstojností, jako by to byl prapor samotného krále, "o čem ti mám vyprávět?"!
"O mořských dobyvatelích a jejich černém železu a o Sithech…a o našem hradě, pochopitelně. A o králi Janovi."
"Aha, ano." Zamyšleně přikývl. "Poněkud dlouhý seznam, ale pokud nás opět nepřeruší ten tupý lenoch Inch, budu to moci trochu zkrátit. Do práce, chlapče, do práce – ať se to hýbe! Mimochodem, kde jsem to posledně skončil?"
"Jak přišli Rimmeřani a Sithové ustupovali a Rimmeřani měli železné meče a sekali lidi na kusy a zabíjeli všechny, zabíjeli Sithy černým železem…"
"Hmmm," řekl suše Morgenes, "už se mi to vybavuje. Ehm. Nu, abych řekl pravdu, nájezdníci ze severu nezabíjeli tak docela každého a jejich útoky a výpady nebyly až tak bleskové, jak by se snad mohlo z mého předešlého vyprávění zdát. Mnoho let zůstali na severu, než se dostali přes Frostmarch – a i tehdy před sebou měli velkou překážku: muže z Hernystiru."
"Ano, ale co Sithové…!" Simon byl netrpělivý. O Hernystiřanech věděl všechno – potkal již mnoho lidí z pohanské země na západě. "Říkal jste, že malí lidé museli utéct před železnými meči!"
"Ne malí lidé, Simone, já jen…ach jo!" Doktor sklesl na hromadu v kůži vázaných knih a zatahal se za prořídlý vous na bradě. "Vidím, že svému vyprávění budu muset poskytnout hlubší zázemí. Čekají tě k obědu?"
"Ne," zalhal rychle Simon. Nepřerušované doktorovo vyprávění se mu zdálo jako dostatečná protiváha proslulému Ráchelinu hubování.
"Dobře. Tak se podíváme po nějakém chlebu a cibuli… a možná i po korbílku něčeho k pití – z vyprávění na člověka přijde žízeň – a potom se pokusím probít se hlušinou k nejčistšímu kovu; zkrátka, naučit tě něco."
Když si opatřili jídlo, doktor se opět posadil.
"Tak tedy, Simone – a toho koštěte se neostýchej, i když jíš. Mladí se dokáží tolik přizpůsobit! – oprav mě, jestli se mýlím. Dnes je čtvrtník, patnáctého – šestnáctého? – ne, patnáctého listopadenu. A rok je 1163, je to tak?"
"Myslím, že ano."
"Výborně. Polož to tamhle na stoličku. Tedy jedenáctistý šedesátý třetí rok od čeho? Víš to?" Morgenes se dychtivě naklonil.
Simon se zatvářil kysele. Doktor ví, že je prosťáček, a dobírá si ho. Jak má umývač nádobí vědět takové věci? Dál tiše zametal.
Po chvíli vzhlédl. Doktor držel v ruce křupavý černý chléb, žvýkal ho a upřeně se na něj díval.
Jaké má ten stařík pichlavé modré oči!
Simon se opět odvrátil.
"Nu, tak?" ozval se doktor mezi dvěma sousty. "Od čeho?"
"Nevím," řekl Simon a ošklivil se mu rozmrzelý tón vlastního hlasu.
"Budiž. Nevíš – nebo myslíš, že nevíš. Naslouchás hlášením, když je oznamovatel vyvolává?"
"Někdy. Když jsem na trhu. Jinak mi to řekne Ráchel."
"A co říkají na konci? Na konci přečtou datum, vzpomínáš? – a prosím tě, pozor na tu skleněnou vázu, chlapče, ty zametáš, jako kdybys holil svého nejhoršího nepřítele. Co se říká na konci?"
Simona.zalil stud a už se chystal odhodit koště a odejít, když mu náhle ona fráze vyplula na povrch z hlubin paměti spolu se zvuky trhu – třepetání fáborků a plátěných střech – a čistá vůně jarní trávy pod nohama.
"Od Založení." Byl si jistý: Slyšel to, jako by stál na Hlavní ulici.
"Skvěle!" Doktor pozvedl džbán jako na oslavu a polkl dlouhý doušek. "Tedy ‚Založení' čeho? Netrap se," pokračoval, když Simon začal vrtět hlavou, "povím ti to. Nepředpokládám, že mladíci dnešní doby – kteří vyrůstají s vybájenými rytířskými výpravami a hrdinskými činy – něco vědí o skutečné podstatě dění." Doktor zavrtěl hlavou s hraným smutkem. "Před jedenácti sty šedesáti třemi lety bylo založeno Císařství Nabbanai – či lépe, bylo oznámeno jeho založení – Tiygarisem, prvním císařem. Tehdy vládly legie Nabbanu všem zemím lidí na severu i jihu, na obou stranách řeky Gleniwent."
"Ale – ale Nabban je tak malý!" užasl Simon. "Je to jen malá část říše krále Jana!"
"Tomu říkáme, mladý muži, dějiny," podotkl Morgenes. "Impéria mají tendenci upadat, království se hroutí. Za tisíc let se může stát mnoho věcí – nabbanský zenit trval vlastně podstatně kratší dobu. Co jsem chtěl říci bylo, že jeden čas vládl Nabban všem lidem a lidé žili bok po boku s národem Sithů. Král Sithů žil zde na Asu'a – Hayholtu, jak mu říkáme my. Král Erlů – ‚erl' je staré jméno Sithů – lidem odmítl právo vstupovat na území svého lidu, vyjma na zvláštní povolení, a lidé – kteří se Sithů velmi báli – poslouchali."
"Kdo jsou Sithové? Říkal jste, že to není Malý lid."
Morgenes se usmál. "Jsem rád, že projevuješ takový zájem, chlapče – zvlášť když jsem se dnes ještě nezmínil o zabíjení

nebo mrzačení – ale ještě víc bych ocenil, kdybys s tím koštětem tolik neotálel. Tanči s ním, hochu, tanči. Podívej, očistil bys tohle?"
Morgenes přikvačil ke zdi a ukázal na skvrnu od sazí velkou několik loktů. Nesmírně se podobala otisku boty. Simon se rozhodl, že se nebude ptát, a raději ji z bílé stěny ometl.
"Ááách, mnohokrát děkuji. Čekal jsem na to celé měsíce – vlastně od Harroweenu. Tak, o čem jsem to u všech malých Vistrilsů hovořil…? Aha, tvoje otázka. Sithové? Nu, byli tu první a snad tu budou, až my odejdeme. Až všichni odejdeme. Liší se od nás stejně, jako se člověk liší od zvířete – ale jsou i v něčem podobní..." Doktor se zamyslel. "Vpravdě: jak člověk tak i zvíře žijí ve Východním Ardu podobně krátké časové období. Neplatí to ale v porovnání se Sithy. Pokud není Světlý lid skutečně nesmrtelný, pak žije podstatně déle než kterýkoliv smrtelný člověk, včetně našeho krále s devíti křížky. Možná, že vůbec neumírají, snad jen když se rozhodnou, nebo za použití násilí – možná, že když jsi Sitha, pak je násilí jediné to pravé…"
Zmlkl. Simon na něj hleděl s otevřenými ústy.
"Ale zavři ústa, hochu, vypadáš jako Inch. Myslím, že mám právo občas se nahlas zamyslet. Chtěl by ses raději vrátit a poslouchat hlavní komornou?"
Simon zavřel ústa a pokračoval v ometání sazí ze stěny. Z původního tvaru šlápoty teď zbylo cosi, co vypadalo jako ovce. Čas od času se zastavil a změřil skvrnu pohledem. V zátylku ho zase začala svrbět nuda; měl doktora opravdu rád a raději byl tady než kdekoliv jinde, ale tomu stařík ovi všechno tak trvá! Možná, že kdyby ometl ještě ten kousek nahoře, vypadalo by to jako pes…? Žaludek mu tiše zakručel.
Morgenes pokračoval ve vyprávění o tom, co Simonovi připadalo jako snad až zbytečný detail, o období míru mezi poddanými bezvěkého krále Erlů a zbohatlých lidských císařů.
"…tedy Sithové a lidé našli jistou rovnováhu," pravil starý doktor. "Dokonce spolu i začali obchodovat..."
Simonův žaludek zakručel nahlas. Doktor se maličko usmál a vrátil zpátky poslední cibuli, kterou právě vzal ze stolu.
"Lidé přinášeli z Jižních ostrovů koření a barviva nebo drahokamy z Grianspogských hor v Hernystiru; na oplátku dostávali od sithijských truhlářů překrásné věci, předměty vyrobené s úžasnou a tajemnou zručností."
Simonova trpělivost byla u konce. "Ale co námořníci, Rimmeřani? Co železné meče?" Rozhlédl se po něčem k zakousnutí. Poslední cibule? Opatrně se k ní přibližoval. Morgenes se díval z okna, do šedého dne. Simon rychle strčil hnědou cibuli do kapsy a hbitě se vrátil ke své skvrně na zdi. Byla už o mnoho menší a vypadala trochu jako had.
Morgenes pokračoval, aniž se odvrátil od okna. "Myslím, že v mé dnešní lekci již bylo dost klidných časů a lidí." Vracel se ke své židli a vrtěl hlavou. "Mír brzy pomine – žádný strach." Opět potřásl hlavou a do vrásčitého čela mu spadl pramínek vlasů. Simon potají ukusoval z cibule.
"Zlatý věk Nabbanu trval něco kolem čtyř staletí, až do prvních výprav Rimmeřanů do Východního Ardu. Nabbanské císařství se začalo hroutit. Tiygarisova dynastie vymřela a každý nový imperátor, který se chopil moci, byl jako sázka při hře v kostky. Někteří byli dobří, ti, kteří chtěli říši udržet. Jiní, jako Kozí Crexis, byli horší než všichni severští nájezdníci. A někteří, jako Enfortis, byli prostě slabí.
Během Enfortisovy vlády přišli páni meče. Nabbanští se rozhodli stáhnout se ze severu docela. Ustoupili za řeku Gleniwent tak rychle, že v mnoha vzdálenějších pevnostech na severu shledali, že jsou zcela opuštěni, ponecháni napospas, a nezbylo jim, než se přidat k postupujícím Rimmeřanům nebo zemřít.
Hmmm…Nudím tě, chlapče?"
Simon, který se opíral o zeď, se s trhnutím narovnal a setkal se s doktorovým vědoucím úsměvem.
"Ne, doktore, ne! Zavíral jsem oči, jen abych se mohl lépe soustředit. Pokračujte."
Ve skutečnosti to byla všechna ta jména, jména, jména, která ho uspávala…kdyby se už tak doktor dostal k bitvám. Ale líbilo se mu, že je jediný v celém hradě, komu Morgenes vypráví. Komorné o takových záležitostech nevědí vůbec nic…o mužských záležitostech. Co vědí pokojské a služebné o armádách a praporech a mečích…?
"Simone?"
"Eh! Ano? Pokračujte."
Otočil se, aby očistil poslední zbytek skvrny, zatímco doktor navázal na své povídání. Zeď byla ale čistá. Copak ji vyčistil, aniž si to uvědomil?
"Pokusím se to tedy poněkud zkrátit, mládenče. Jak jsem řekl, Nabban stáhl svá vojska ze severu a poprvé se tak stal čistě jižním císařstvím. Byl to pochopitelně teprve začátek konce; jak šel čas, říše se skládala jako prostěradlo, byla menší a menší a dnes je sotva větší než vévodství – poloostrov s několika ostrovy. Co to při jméně Paldirova šípu děláš?"
Simon se kroutil jako pes, který se snaží poškrábat na nějakém nepřístupném místě. Přece jenom objevil zbytek skvrny – na zádech vlastní košile. Předtím se o ni opřel. Stydlivě se otočil k Morgenesovi, ale doktor se jenom zasmál a pokračoval.
"Bez císařských pevností se, Simone, sever ocitl v chaosu. Plavci zabrali nejsevernější část Frostmarchu a pojmenovali svůj nový domov Rimmersgardem. Ani s tím se nespokojili a roztahovali se dál na jih a vše, co jim stálo v cestě, nelítostné smetli. Mohl bys ty svazky položit na hromadu ke zdi?
Okrádali a zabíjeli ostatní lidi, mnoho z nich zajali, ale Sithy považovali za ďábelská stvoření. Všude je pronásledovali a hubili je ohněm i mečem…s tím, prosím tě, opatrně, tak, hodný chlapec."
"Sem, doktore?"
"Ano – ale u kostí Anaxových, neupusť je! Polož je! Kdybys jen věděl, kolik nocí jsem probděl při hraní kostek na jednom utanyeatském hřbitově, abych se k nim dostal…! Tak, to je lepší.
Teď byl na řadě hernystirský lid – pyšný a divoký, který nikdy zcela nepokořili ani nabbanští císaři – a ten se v žádném případě nechtěl sklonit před Rimmersgardem. Děsilo je, co Seveřané provádějí Sithům. Ze všech lidí byli Hernystiřané

Plavému lidu nejbližší – ještě dnes se dají nalézt zbytky obchodní cesty mezi tímto hradem a Taigem v Hernysadharcu. Vládce Hernystiru a král Erlů v zoufalství utvořili pakt a příval ze severu na nějaký čas zastavili.
Ale ani jejich společný odpor neměl dlouhého trvání. Fingil, král Rimmeřanů, se dostal přes Frostmarch a za hranice území krále Erlů…" Morgenes se smutně usmál. "Už se blížíme ke konci, mladý příteli, neboj se, ke konci všeho…
Roku 663 se obě armády střetly na pláních Ach Samrach, Letním poli, na sever od řeky Gleniwent. Po pět dní hrůzostrašného a nemilosrdného masakru dokázali Hernystiřané a Sithové odolávat síle Rimmeřanů. Ale šestého dne byli zrádně napadeni z nechráněného boku armádou Thrithingů, kteří již dlouho bažili po bohatství Erkynu a země Sithů. Podnikli prudký útok pod rouškou temnoty. Obrana byla prolomena, vozy Hernystiřanů rozmetány, Bílý jelen, znak rodu Hernů, zašlapán do krvavé hlíny. Říká se, že ten den zemřelo na bitevním poli deset tisíc mužů z Hernystiru. Nikdo neví, kolik padlo Sithů, ale jejich ztráty byly rovněž hrozné. Ti Hernystiřané, kteří přežili, prchli do lesů. V Hernystiru dnes znamená Ach Samrath jen nenávist a prohru."
"Deset tisíc!" hvízdl Simon. Oči se mu leskly strachem a obdivem zároveň.
Morgenes reagoval na Simonův výraz ušklíbnutím, ale nijak ho nekomentoval.
"V té době také skončila sithijská vláda nad Východním Ardem, byť to trvalo ještě dlouhé tři roky obléhání, nežli Asu'a padl do rukou vítězným Seveřanům.
Nebýt podivných a hrozných kouzel, která prováděl syn krále Erlů, patrně by žádný Sitha pád hradu nepřežil. Přesto jich mnoho zůstalo; uprchli do lesů a na jih do mokřin a . . a jinam."
Teď Simon na doktorovi doslova visel. "A syn krále Erlů? Jak se jmenoval? Jaká kouzla prováděl?" – nová myšlenka – "A co král Jan? Myslel jsem, že mi povíte o králi – našem králi!"
"Jindy, Simone." Morgenes si ovíval tvář tenoučkým listem pergamenu, i když v místnosti bylo docela chladno. "O temných dobách po pádu Asu'a by se dalo vyprávět ještě dlouho. Rimmeřani tu vládli až do příchodu draka. Později, když drak spal, vládli na hradě další. Mnoho let a několik králů na Hayholtu, mnoho temných let a mnoho mrtvých, než přišel král Jan…" Ztichl a přetřel si rukou tvář, jako by chtěl setřít únavu.
"Ale co syn krále Sithů?" zeptal se Simon tiše. "Co…to hrozné kouzlo?"
"O synovi krále Erlů…je lépe nemluvit."
"Ale proč?"
"Už žádné otázky, chlapče!" zavrčel Morgenes a netrpělivě mávl rukou. "Hovor mě už unavuje!"
Simon se cítil dotčen. Vždyť se jenom snažil vyslechnout celý příběh; proč se staří lidé tak snadno dopálí? Nebylo by ale moudré zabíjet slepici, která snáší zlatá vajíčka.
"Promiňte, doktore." Pokusil se zatvářit zkroušeně, ale starý vědátor vypadal tak legračně, se svou zarudlou opičí tváří a zježenými vlasy! Simon cítil, že se mu rty kroutí do úsměvu. Morgenes to viděl, ale zachoval si nehybnou tvář.
"Opravdu, je mi to líto." Žádná změna. Co by měl zkusit dál? "Děkuji, že jste mi vyprávěl ten příběh."
"Žádný příběh!" vybuchl doktor. "Historie! Teď už běž! Přijď zase zítra a připrav se na práci, protože jsi ještě ani nezačal to, co jsi měl udělat dnes!"
Simon vstal, pokoušel se udržet úsměv pod kontrolou, ale když se otočil k odchodu, neudržel se a ústa se mu sama roztáhla od ucha k uchu. Když za ním doktor zavřel dveře, slyšel, jak láteří, kteří eldritchtí démoni mu schovali džbán s pivem.

Skulinami v těžkých mracích se prořezávalo odpolední slunce, když se Simon ubíral zpátky do vnitřního opevnění. Na první pohled se zdálo, že se ten vysoký, nemotorný, rezavý chlapec v zaprášených šatech jen tak loudá a zahálí, ale uvnitř hlavy se mu honily myšlenky a touhy jako včely v úle.
Podívej na ten hrad: myslel si – starý a mrtvý, poskládaný z neživých kvádrů, hromada kamení obydlená omezenými bytostmi. Ale kdysi to bylo jiné. Odehrávaly se tu velké věci. Trubky troubily, meče se blýskaly, veliká vojska se srážela a ustupovala jako vlny Kynslaghu, narážející do Jezerní zdi. Uplynuly stovky let, ale Simonovi to připadalo, jako by se to pro něj dálo právě teď, zatímco pomalí a hloupí hradní usedlíci se plazí kolem a nemyslí na nic jiného než na příští jídlo a následné zdřímnutí.
Hlupáci.
Když procházel postranní brankou, upoutal ho záblesk světla. Zdvihl oči ke vzdálenému ochozu, který obtáčel Hjeldinovu věž. Stala tam dívka, jasná a drobná jako kousek klenotu, zelené šaty a zlaté vlasy odrážely paprsek slunečního světla, který vypadal, jako by byl seslán pouze pro ni. Simon jí neviděl do tváře, ale nějak si byl jistý, že je krásná – krásná a milostivá jako obraz Neposkvrněné Elysie, který visel v kapli.
Na kratičký okamžik ho ten záblesk zeleně a zlata zažehl jako jiskra troud. Cítil, že všechny nesnáze a mrzutosti, které ho trápily, zmizely, během té kratičké vteřiny shořely. Byl lehký a plný života jako prachové pírko, čekající na závan větru, který by ho unášel pryč, vzhůru do té zlaté záře.
Pak od krásné dívky bez tváře odvrátil zrak a podíval se na svůj vlastní rozedraný oděv. Ráchel čeká a oběd mu dávno vychladl. Jakési nedefinovatelné závaží se opět vyhouplo do svého obvyklého sedla, sehnulo mu hlavu, shrbilo ramena, a Simon se ploužil k obydlí služebnictva.

Okno ve věži
Listopaden ševelil větrem a drobnými vločkami sněhu, slunovraten trpělivě čekal, až bude moci přinést konec roku. Poté, co si na Hayholt zavolal své dva syny, král Jan, zvaný Kněz, onemocněl a vrátil se do svého temného pokoje, aby byl opět obklopen pijavicemi, učenými doktory a podrážděnými sloužícími. Z erchesterské katedrály svatého Sutrina dorazil biskup Domitis a rozbalil u královy postele své nádobíčko. Budil vladaře v denní i noční hodiny, aby prozkoumal složení a stav jeho královské duše. Starý muž, který neustále slábl, snášel jak bolest, tak kněze s galantním

stoicismem.
Ve vedlejší malé komnatě, kterou po čtyřicet let obýval Towser, ležel meč Jasný osten, naolejovaný a uložený v pochvě, zabalený do jemných látek, na dně šaškovy dubové truhly.

Po celém Východním Ardu se rozletěla zvěst: král Jan umírá. Hernystir na západě i Rimmersgard na severu neprodleně vyslaly delegace do srdce sklíčené erkynské země. Starý vévoda Isgrimnur, který sedával u Velkého stolu po králově levé ruce, přivedl padesát Rimmeřanů z Elvritshally a Naarvedu. Všichni byli od hlavy k patě zabaleni do kožešin a kůže, aby byli připraveni na zimní přechod Frostmarchu. Gwithinna, syna krále Llutha, doprovázelo pouze dvacet Hernystiřanů, ale zlato a stříbro, které měli na sobě, jim dodávalo lesku a zakrývalo i špatnou látku jejich oděvů.
Hrad začal ožívat hudbou jazyků dlouho neslýchaných, rimmerštinou a perdruinštinou, a jazykem harcha. Po nádvořích se linula houpavá řeč ostrovanů z Naraxi a ve stájích duněla zpěvavá řeč Thrithingů – lidem z nížin bylo jako vždy nejlépe u koní. Nad vším se vznášela monotónní nabbanská řeč, drmolivý jazyk matky církve a jejích aedonitských kněží, kteří se – jako vždy – snažili brát záležitosti lidí a jejich duší do svých rukou.
Ve vznešeném Hayholtu i v podhradí v Erchestru se střetávaly a míjely armády cizinců, ve většině případů bez incidentů. Ačkoliv mnozí byli dávnými nepřáteli, téměř osmdesát let pod vládou Nejvyššího krále zahojilo mnoho ran. Rozhodně padlo více třetinek piva než tvrdých slov.
Všeobecnou harmonii však rušila jedna znepokojivá výjimka, která se dala těžko přehlédnout či mylně interpretovat. Šlo o vojáky prince Eliáše v zelených stejnokrojích a šedě oděné příznivce prince Jošuy. Ať se setkali kdekoliv, v širokých branách Hayholtu nebo v úzkých uličkách Erchesteru, nikdy se to neobešlo bez hádek a strkanic, které veřejně odrážely soukromé rozpory královych synů. Několikrát byla povolána královská garda, aby uklidnila pár ošklivých rvaček. Nakonec byl mladým meremundským šlechticem, blízkým přítelem následníka trůnu, pobodán jeden z Jošuových stoupenců. Naštěstí se Jošuovu muži nic vážného nestalo – útok byl veden opilou rukou a rána nebyla dobře mířena – a násilníci byli nuceni uposlechnout výtek starších dvořanů. Oddíly obou princů se vrátily k chladným pohledům a pohrdavým pokřikům, ale ke krveprolití nedošlo.
Byly to podivné dny v Erkynu i v celém Východním Ardu, dny obtížené stejným dílem smutku i vzrušení. Král nebyl mrtev, ale zdálo se, že už mu mnoho času nezbývá. Celý svět se měnil. Jak by mohlo vše zůstat stejné, když král Jan už nesedí na dračím trůnu?

* * *

"…prostředník: spát…čtvrtník: hrát…pětník: vstát…sabatník: trh a spěch, nedělník: oddech!"
Simon sbíhal staré rozvrzané schody po dvou a z plna hrdla zpíval starou veršovánku. Ve dveřích do Borové zahrady málem porazil Sophronu, hlavní pradlenu, která šla v čele průvodu dívek, obtěžkaných prostěradly. Se slabým výkřikem uskočila k zárubni dveří a zdvihla za jeho mizejícími zády kostnatou pěst.
"Povím to Ráchel!" zakřičela. Její podřízené jen stěží dusily smích.
Kdo by se bál Sophrony? Dnes je sabatník – den trhu – a kuchařka Judita dala Simonovi dvě penny, aby jí něco koupil, a jeden fithing – nádherný sabatník! – který mohl utratit podle libostí. Když sbíhal po dlouhých okrouhlých hradních nádvořích a skrz bránu vnitřního opevnění do druhých hradeb, které byly teď skoro prázdné, protože jejich obyvatelé, vojáci a řemeslníci, měli práci na trhu, mince mu v koženém váčku líbezně cinkaly.
Ve vnějším opevnění se na nádvoří tlačila zvířata, tiskla se k sobě v chladu a tvářila se sklíčeně. Jejich pastýři nevypadali o nic veseleji.
Simon poskakoval kolem řad nízkých domků, skladišť a stájí, z nichž některé byly tak staré a obrostlé břečťanem, že vypadaly jako bradavičnaté výrůstky na vnitřní zdi Hayholtu.
Paprsky slunce se prodíraly mraky a leskly se na reliéfech, jež zdobily mohutné průčelí Nearulaghské brány. Simon zvolnil do pomalého klusu a díval se vzhůru na spletitý výjev zobrazující vítězství krále Jana nad Ardrivisem – ,bitvu, která znamenala porážku Nabbanu a jeho připojení k Janově říši. Náhle zaslechl rachot kopyt a divoké skřípění kol vozu. Vyděšeně se rozhlédl a shledal, že se na něj skrz bránu řítí zpěněný kůň, oči vytřeštěné, a zpod kopyt mu stříká bláto. Simon mu uskočil z cesty a na tváři ucítil závan vzduchu, jak kůň prolétl kolem; vůz, který táhl, se šíleně zmítal. Na okamžik zahlédl kočího, oděného v tmavý plášť s kápí, lemovanou šarlatovým pásem. Když vůz hřměl kolem, jezdec po něm blýskl očima – byly černé a lesklé jako kruté oči žraloka, a i když to trvalo jen letmý okamžik, Simon měl pocit, jako by jej jezdcův pohled spálil. Zapotácel se, opřel se o stěnu brány a díval se za vozem, který mizel za rohem vnějšího opevnění. Slepice kdákaly a plácaly křídly; kromě těch, které ležely v krvi rozmačkané ve stopách vozu. Zablácené peří se snášelo k zemi.
"No tak, chlapče, není ti nic, že ne?" Jeden ze strážných uchopil Simonovu roztřesenou ruku, která se křečovitě opírala o stěnu, a pomohl mu postavit se rovně. "Tak běž, běž."
Scházel z dlouhého kopce k Erchestru. Ve vzduchu poletovaly vločky sněhu, dopadaly mu na tvář a tály. Cinkání mincí ve váčku se teď přizpůsobilo jeho pomalejší, roztřesené chůzi.
"Ten kněz je blázen," slyšel Simon strážného říkat svému kolegovi. "Kdyby to nebyl člověk prince Eliáše..."
Tři malé děti, které se loudaly za svou unavenou matkou po mokré pěšině ke hradu, si ukazovaly na Simona a smály se výrazu v jeho bledé tváři.

Hlavní ulice byla celá zastřešená sešitými kůžemi, které se rozpínaly nad širokou cestou od budovy k budově. Na každé křižovatce byly postaveny kamenné mísy s ohněm a kouř – i když rozhodně ne všechen – unikal otvory ve střeše stanu. Sníh, který se otvory snášel, v horkém vzduchu syčela prskal. Lidé z Erchestru a Hayholtu se ohřívali u ohňů

nebo se procházeli a hovořili – prohlíželi si přitom zboží, které bylo vystaveno na obou stranách – a mísili se s lidmi z venkova; proplétali se mezi sebou na široké ulici, která se táhla celé dvě míle od Nearulaghské brány k Bitevnímu náměstí na druhém konci města. V tlačenici lidí se Simon hned cítil lépe. Proč by se měl starat o nějakého opilého kněze? Vždyť je den trhu!
Dnes byl obvyklý dav trhovců a ukřičených pouličních prodavačů, vyjukaných venkovanů, hráčů, zlodějů a hudebníků rozmnožen o vojáky z rozličných výprav, které přijely k umírajícímu králi. Ať to byli Rimmeřani, Hernystiřané, Warinstenneři nebo Perdruiňané, jejich vychloubání a pestrý oděv upoutávaly Simonovu pozornost. Vydal se za jednou skupinou nabbanských legionářů, oděných v modrozlaté šaty, obdivoval jejich pevný krok a samozřejmou nadřazenost a i bez znalosti řeči poznal, že se vzájemně žertem dobírají. Přiblížil se k nim, protože doufal, že si bude moci zblízka prohlédnout krátké meče, které nosí v pochvách vysoko u pasu, když se jeden z nich- světlooký voják s tenkým, tmavým knírkem – otočil a zahlédl ho.
"Heá, bratři!" řekl s úsměvem a uchopil jednoho ze svých společníků za paži, "podívejte! Malý drzý zloděj, sázím se, a už se díval po tvém měšci, Turisi!"
Oba muži se otočili k Simonovi. Ten, kterému říkali Turis, podsaditý vousatý muž, se na Simona nerudně díval. "Kdyby se ho dotknout, pak já zabít," zavrčel. Jeho znalost westerlingského jazyka nebyla zdaleka taková jako toho druhého, a zdálo se, že postrádá i jeho smysl pro humor.
Další tři legionáři se teď vrátili, aby se připojili k první dvojici. Postupně se shlukli kolem Simona, který se cítil jako obklíčená liška.
"Co se tady děje, Gellesi?" zeptal se jeden z nich Turisova druha. "Huč fauge? Ukradl něco?"
"Nai, nai…" uchichtl se Gelles, "jenom jsem s Turisem trochu žertoval. Ten hubeňourek nic neudělal."
"Já mám vlastní váček!" řekl Simon rozhořčeně. Odvázal si ho od pasu a zamával jím před posměšnými tvářemi vojáků. "Nejsem žádný zloděj! Bydlím na hradě krále! Vašeho krále!" Vojáci se rozesmáli.
"Heá, jen poslyšte!" zvolal Gelles. "Našeho krále, říká troufale!"
Simon teď poznal, že mladý voják je opilý. Jeho okouzlení se změnilo – byť ne zcela – ve znechucení.
"Heá, hoši," Gelles nadzdvihl obočí, " ‚Mulveiz-nei cenit drenisend,' říká se – dejme si tedy na tohle štěně pozor a nechme ho spát!" Nový výbuch veselí. Zrudlý Simon si přivázal měšec zpátky a otočil se k odchodu.
"Sbohem, hradní myško!" zavolal jeden z vojáků posměvačně. Simon mlčel, ani se neotočil a spěchal pryč.
Minul jednu mísu s ohněm a vyšel zpod provizorního zastřešení Hlavní ulice, když na rameni ucítil ruku. Otočil se a čekal, že uvidí nabbanského vojáka, který se vrátil, aby ho dál urážel, ale místo toho hleděl do růžové, větrem ošlehané tváře jakéhosi kyprého mužíka. Cizinec byl oděn v šedou tuniku a na hlavě měl vystříhanou tonzuru jako potulný mnich.
"Odpusť, mladý muži," řekl s hernystirským přízvukem, "jen jsem se chtěl přesvědčit, že jsi v pořádku, jestli ti ti goirach kumpáni neublížili." Cizinec natáhl ruku a Simona popleskal, jako by pátral po nějakém poškození. Oči s těžkými víčky měl obkrouženy vějíři vrásek od častého smíchu, bylo v nich ale cosi ukryto, hlubší stín, znepokojivý; nikoliv však hrozivý. Simon si uvědomil, že na něj téměř proti své vůli zírá, a uhnul očima.
"Ne, děkuji, otče," řekl a vrátil se k formálnímu tónu."Jen si ze mě dělali legraci. Nic se mi nestalo."
"To je dobře, to je dobře…Ach, promiň, ani jsem se nepředstavil. Jsem bratr Cadrach ec-Crannhyr, z vilderivanského řádu." Nasadil mírný, omluvný úsměv. Z jeho dechu bylo cítit víno. "Přijel jsem s princem Gwithinnem a jeho muži. Kdopak jsi ty?"
"Simon. Bydlím na Hayholtu."
Mávl rukou neurčitě kamsi k hradu.
Mnich se znovu usmál, neřekl nic, a pak se otočil, aby sledoval jednoho Hyrkamena, oblečeného v křiklavě barevném oděvu, který vedl na řetězu medvěda. Když dvojice prošla, obrátil malé, ostré oči zpět na Simona.
"Říká se, že Hyrkové umí mluvit se zvířaty, slyšel jsi o tom? Hlavně s koňmi. A že jim zvířata dokonale rozumějí." Mnich pokrčil posměšně rameny, jako by chtěl ukázat, že boží muž takovým nesmyslům pochopitelně věřit nebude.
Simon neodpověděl. Jistě, že slyšel pověsti o divokých Hyrkamenech. Čeledín Shem se zapřísahal, že to je pravda. Na trhu byli Hyrkové často k vidění. Prodávali nádherné koně za neslýchané ceny a mátli vesničany všemožnými triky a hříčkami. Když o nich Simon přemýšlel – a zvlášť o jejich nedobré pověsti – sáhl po měšci, aby se přesvědčil, že jej ještě má.
"Děkuji za pomoc, otče," poděkoval nakonec – byť si nevzpomínal že by mu mnich jakkoliv pomohl. "Už budu muset jít. Mám nakoupit nějaké koření."
Cadrach se na něj dlouze zahleděl, jako by si snažil na něco vzpomenout a nápověda byla vepsána v Simonově tváři. Konečně se ozval: "Prokázal bys mi laskavost, mladý muži?"
"Jakou?" zeptal se Simon podezřívavě.
"Jak jsem se již zmínil, jsem tu v Erchestru cizí. Snad bys byl tak laskav a trochu mě tu provedl, maličko mi pomohl. Pak by sis šel po své práci. Udělal bys dobrý skutek."
"Aha." Simon pocítil mírnou úlevu. Nejdříve chtěl odmítnout – kdy se mu zase stane, aby měl na trhu pro sebe celé odpoledne? Ale kolikrát se mu také poštěstí mluvit s aedonitským mnichem z pohanského Hernystiru? Navíc bratr Cadrach nevypadal, že by celou dobu kázal jen o hříchu a zatracení. Znovu si muže prohlédl, ale výraz v mnichově obličeji byl nečitelný.
"No, tedy – jistě. Pojde se mnou…chtěl byste se podívat na tanečníky na Bitevním náměstí…?"

Cadrach byl zajímavý společník. I když bezstarostně hovořil o chladné pouti s princem Gwithinnem z Hernysadharcu do Erchestru a často si tropil žerty z kolemjdoucích a jejich rozličných exotických kostýmů, pořád jako by cosi

potlačoval, jakoby i ve chvíli, kdy se smál vlastním příběhům, stále něco vyhlížel. Bloumal se Simonem po trhu hodnou část odpoledne, rozhlíželi se po stolech s pečivem a sušeným ovocem, které stály u obchodů na Hlavní ulici, čichali teplou vůni u pekáren a stánků s pečenými kaštany. Mnich si povšiml Simonova toužebného pohledu a trval na tom, že koupí košík kaštanů. Sám je také zaplatil jedním půlfithingem, který nedbale vytáhl z kapsy sutany. Poté, co si popálili prsty a jazyky při pokusu ochutnat kaštany okamžitě, byli nuceni přiznat porážku, a tak stáli a sledovali komickou hádku mezi prodavačem vína a kejklířem, který mu blokoval vchod, a čekali, až jim pochoutka vychladne.
Potom se zastavili, aby se podívali ha usirejskou hru, předváděnou houfu křičících dětí a fascinovaných dospělých. Loutky poskakovaly a kymácely se, Usires v bílém rouchu byl pronásledován imperátorem Crexisem, který měl kozí rohy a vousy a mával dlouhým špičatým kopím. Konečně byl Usires polapen a pověšen na popravčí strom; Crexis poskakoval kolem, křičel vysokým hlasem a trýznil Spasitele, přibitého na strom. Vzrušené děti křičely na křepčícího imperátora urážky.
Cadrach šťouchl do Simona. "Vidíš?" zeptal se a tlustým prstem ukázal na přední stěnu loutkového jeviště. Závěs, který z jeviště visel až k zemi, se vlnil, jako by do něj dul silný vítr. Cadrach do Simona znovu šťouchl.
"No, neřekl bys, že je to velmi výstižná prezentace našeho Pána?" zeptal se a nespouštěl oči z vlnícího se plátna. Nad ním tančil Crexis a Usires trpěl. "Zatímco muž hraje svou úlohu, Manipulátor zůstává skrytý; nemůžeme Jej spatřit, ale poznáme Ho podle toho, jak se Jeho loutky pohybují. A občas se zavlní závěs, který Ho ukrývá před Jeho věrným publikem. Ale my jsme vděčni i za ten pohyb za závěsem – vděčni!"
Simon se na něj díval. Mnich konečně odtrhl oči od loutkového divadla a jejich pohled se střetl. Podivný, drobný úsměv zvlnil koutky mnichových úst. V očích měl zvláštní výraz.
"Ach, chlapče; proč ty by ses měl starat o náboženské záležitosti?"

Nějakou chvíli se procházeli a pak bratr Cadrach Simona se slovy díků za pohostinnost konečně opustil. Simon bezcílně bloumal po tržišti ještě dlouho po jeho odchodu. Kousky oblohy, které probleskovaly otvory ve střeše, se již zbarvily prvními náznaky soumraku, když si vzpomněl na svůj úkol.
U stánku prodavače koření zjistil, že měšec je pryč.
Srdce se mu rozbušilo a on ve zmatku přemýšlel. Vzpomínal si, že cítil, jak se mu váček pohupuje u boku ještě ve chvíli, když se s Cadrachem zastavili, aby si koupili kaštany, ale poté si již nevybavoval, že by o něm věděl. Ať zmizel, kde chtěl, byl pryč nadobro – nejen s jeho vlastním fithingem, ale i se dvěma penny, které mu svěřila Judith!
Marně procházel celým trhem a hledal měšec, dokud průzory ve střeše nezčernaly jako starý kotel. Sníh, který předtím sotva vnímal, mu teď, kdy se s prázdnýma rukama vracel do hradu, připadal velmi studený a mokrý.

Simon po návratu zjistil, že daleko horší než všechno bití byl zklamaný pohled, který mu věnovala ta hodná, obtloustlá a moukou zaprášená Judita. Ráchel užila stejné nefér zbraně, když ho nepotrestala ničím jiným než výrazem znechucení nad jeho dětinskostí a slibem, že "si odře prsty třeba až na pahýly", aby ztracené peníze vydělal.
Dokonce i Morgenes, k němuž Simon zašel v naději, že se mu dostane trochy soucitu, vypadal, že je poněkud překvapen chlapcovou nerozvážností. Po tom všem se Simon cítil sklesle a lítostivě jako snad nikdy.

* * *

Nedělník přišel a odešel; mokrý a sychravý den, během něhož se v kapli vystřídali snad všichni obyvatelé Hayholtu a modlili se za krále Jana – buď byli tam nebo zakopávali o Simona a říkali mu, aby šel pryč. Byl přesně v té nevrlé, podrážděné náladě, při které by do všeho nejraději kopl, a již obvykle zaháněl návštěvou Morgenese nebo výpravou do hradního okolí. Doktor měl nicméně mnoho práce – byl zamčen ve své dílně s Inchem a dělal na čemsi, o čem prohlásil, že je to velké, nebezpečné a velmi pravděpodobně hořlavé. Simona k ničemu potřebovat nebude. Venku bylo tak chladno a ponuro, že se ani v této náladě nedokázal odhodlat vyrazit na toulky. Takže strávil nekonečné odpoledne se svíčkářovým tlustým učedníkem Jeremiášem; házeli kameny z jedné věže vnitřních hradeb a nesouvisle se přeli o to, jestli ryby v hradním příkopu v zimě zamrznou a jestli ne, kam se do jara podějí?
Když druhého dne vstal, bylo venku pořád chladno – stejný chlad, i když poněkud jiného druhu, přetrvával i v místnostech služebnictva. Cítil se slabě a nepříjemně. Morgenes byl v podobně mrzuté a zamlklé náladě, takže když si Simon u doktora odpracoval svůj díl, sebral mu ze spíže trochu chleba a sýra a odešel, aby mohl být sám.
Chvíli lelkoval u písárny ve středním opevnění a naslouchal suchému, jako by hmyzímu škrábání píšících mnichů, ale asi za hodinu mu začalo připadat, jako by to byla jeho kůže, po které škrábou pera písařů, škrábou a škrábou…
Rozhodl se, že si vezme oběd a vyšplhá se po schodech na věž Zeleného anděla, kde nebyl od doby, kdy se začalo měnit počasí. Protože kostelník Barnabáš by ho s největší radostí z kaple vyhodil, rozhodl se, že kapli úplně obejde a použije své vlastní tajné zkratky k vrchním patrům věže. Svázal si jídlo do kapesníku a vyrazil.

Když kráčel zdánlivě nekonečnými chodbami kancléřství a neustále přecházel z krytých průchodů na otevřené nádvoří a znovu do chodby – tato část hradu byla posetá malými, uzavřenými dvory – z pověrčivosti se nedíval vzhůru na věž. Byla neuvěřitelně štíhlá a bílá a tyčila se nad jihozápadním cípem Hayholtu jako kmen břízy nad zahradní skalkou, tak neskutečně vysoká a křehká, že při pohledu ze země to skoro vypadalo, že stojí kdesi daleko na kopci, míle a míle za hradními zdmi. Když byl pod ní, slyšel, jak ve větru hučí, jako by byla struna loutny, natažená na nebeském kolíku.
První čtyři podlaží věže Zeleného anděla se nijak nelišila od stovek dalších nejrůznějších budov hradu. Bývalí pánové Hayholtu zahalili štíhlé základy do vnějších žulových zdí a cimbuří – zda z opravdové touhy po zvýšení bezpečnosti nebo pro znepokojivou cizorodost věže, to už nikdo neví. Nad úrovní obkružné pevnostní zdi se s opevňováním

přestalo; holá věž vyrážela vzhůru, nádherné bílé stvoření, opustivší šedavou skořápku. Abstraktní tvary balkonů a oken byly vysekány přímo do lesklého povrchu kamene jako řezby do velrybích zubů, které Simon tak často vídal na tržišti. Na vrcholu věže se třpytil vzdálený, měděně zlatý a zelenavý plamen: to byl sám Anděl s jednou paží vztyčenou jakoby v gestu rozloučení; druhou si stínil oči, jako by hleděl do velké dálky.
Dnes se zdálo veliké a hlučné kancléřství ještě více ohromující než obvykle. Oklerikovaní miláčci otce Helfcena pobíhali z jedné komnaty do druhé nebo tvořili na dvoře hloučky v mrazivém, sněhovými vločkami prokládaném vzduchu a přerývaně diskutovali. Někteří z nich, ti, kteří nesli v podpaží role papíru a na tváři se jim zračil nepřítomný výraz, se pokusili vyslat Simona na pochůzku do písárny, on se ale zdatně vylhal poukazem na poslání, které mu svěřil doktor Morgenes.
V předpokoji trůnního sálu se zastavil a zatímco čekal, až v kapli zmizí poslední z kněží kancléřství, předstíral, že obdivuje velkou mozaiku. Když nadešla jeho chvíle, opřel se do dveří a proklouzl do trůnního sálu.
Velké veřeje zaskřípěly a pak zmlkly. Zvuk Simonových kroků se rozléhal, potom ustal a nakonec zanikl v hlubokém, oddechujícím tichu: Ať už se sem vkradl,kolikrát chtěl – pokud věděl, za posledních několik let byl jediným obyvatelem hradu, který se odvážil dovnitř – sál vždy vzbuzoval přinejmenším respekt.
Právě minulého měsíce, poté, co král Jan neočekávaně vstal z lože, pustili konečně přes zakázaný práh Ráchel a její podřízené; dopřáli jim dvoutýdenního útoku na letitou špínu a prach, na rozbité sklo, ptačí hnízda a sítě pavouků, kteří už před drahným časem odešli ke svým osminohým předkům. Ale i pečlivě uklizený trůnní sál, s dlaždicemi vytřenými, stěnami umytými, s některými zástavami zbavenými brnění prachu, vyzařoval věkovitost a poklid, a to bez ohledu na zarputilé a neúnavné cídění. Zdálo se, že čas tu je připoután jen k odměřenému kroku starých dob.
Na druhém konci místnosti, ozářen světlem, dopadajícím z vykládaného okna v klenutém stropě, byl vyvýšený stupeň. Na něm stál jako podivný oltář Trůn z dračích kostí – neobýván, obklopen zářícími spirálami tančícího prachu, lemován sochami šesti Velkých králů Hayholtských.
Kosti trůnu byly veliké, tlusté jako Simonova stehna, a nablýskané tak, že se leskly jako broušený kámen. Až na několik výjimek byly vyřezány a opracovány tak, že – přestože jejich velikost byla očividná – bylo těžké uhodnout, ke které části mohutné mrtvoly ohnivého červa kdysi patřily. Jen na opěradle zvící sedmi kubitů, velkém koši ze žlutých žeber za královými sametovými polštáři, bylo očividné, čím bylo – na něm a na lebce. Na vrcholu opěradla velkého sedátka spočívala mozkovna a čelisti draka Shurakaie. Oční důlky byly jako rozbitá černá okna, zuby jako zalnuté hroty o velikostí Simonovy ruky. Drakova lebka měla barvu starého pergamenu a byla protkána pavučinou prasklin, ale bylo na ní něco živoucího – hrozivě, úžasně živoucího.
Tyto ukradené chvíle naplňovaly Simona tichou, téměř bázlivou extází. Možná, že malachitoví králové s temnou, kamennou trpělivostí čekají, až se chlapec dotkne svatokrádežnou rukou sedadla z dračích kostí, čekají... čekají…a pak, se strašlivým skřípavým zvukem, obživnou! Při této představě se otřásl nervózním potěšením, zlehka našlapoval od jednoho ke druhému a zkoumal temné tváře. Jejich jména mu byla kdysi tak známá, kdysi, když byla seřazena v dětské říkačce, kterou ho Ráchel – Ráchel? Je to možné? – naučila v době, kdy byl asi tak čtyřletou rozhihňanou opičkou. Dokáže si na ně ještě vzpomenout?
Když se mu dětství zdá tak dávné, napadlo jej náhle, jak musí připadat králi Janovi, který na bedrech nese tolik desetiletí? Je nemilosrdně jasné, jako Simonovy vzpomínky na minulá pokoření, nebo zamlžené a nehmotné, jako příběhy ze slavné minulosti? Když zestárneš, vytěsní vzpomínky tvé ostatní myšlenky? Nebo o ně přijdeš – o své dětství, o nenáviděné nepřátele i o přátele?
Jak jen zněla ta stará písnička? Šest králů…

Šest králů vládlo uprostřed komnat Hayholtu širých
Šest pánů kráčelo po jeho mocných hradbách
kamenných
Šest mohyl na útesu nad hlubokým zálivem
Šest králů bude spát než nadejde soudný den

Tak je to!

První Fingil, nazvaný Krvavý král
na války křídle rudém ze severu přispěchal

Šílený Hjeldin už v hrobu temném leží,
z okna se vrh a skonal pod prokletou věží

Další Ikferdig, řečený Spálený král
při boji s ohnivým drakem v žáru vzplál

Tři severští králové již spí v svém loži kamenném
severská vláda skončila v hradu vznešeném

To jsou ti tři rimmerští králové po levé straně trůnu. Není Fingil tím, o kterém Morgenes mluvil jako o vůdci strašlivé armády? Té, která pobila Sithy? Takže po pravé straně zažloutlých kostí musí být…

Sulis, král Odpadlík, z Nabbanu zběh,
leč osud jej dostihl v hayholtských zdech

Hernystirský Tethtain již také spí svůj sen –
vešel branou dovnitř, však nevyšel už ven

Poslední Aelstan, král Rybář, nejvznešenější as,
jednou draka probudil a na Hayholtu zhas

Ha! Simon hleděl na smutnou, usouženou tvář nabbanského krále a pásl se na ní pohledem. Má paměť je lepší, než si většina lidí myslí – rozhodně tedy lepší, než paměť většiny prosťáčků! Teď je ve zdech hradu samozřejmě konečně i sedmý hayholtský král – starý král Jan. Simon přemýšlel, zda někdo jednou připojí k písni i jeho.
Šestou sochu, nejblíže pravému opěradlu trůnu, měl Simon nejraději: jediný rodilý Erkyňan, který kdy seděl na velkém trůnu Hayholtu. Postoupil o krok, aby se zblízka podíval do hluboko vřezaných očí svatého Eahlstana – zvaného Eahlstan Fiskerne, poněvadž vzešel z rybářského lidu gleniwentského – zvaného též Mučedník. I on byl zabit ohnivým drakem Shurakaiem, nestvůrou, již nakonec zahubil král Jan.
Na rozdíl od Spáleného krále na druhé straně trůnu nebyla tvář krále Rybáře zvrásněna do výrazu strachu nebo pochyb: do kamenných rysů sochař vepsal spíše sálající víru, a do temných očí vložil iluzi, že vidí daleké věci. Dávno mrtvý umělec vytesal Eahlstana pokorného a uctivého, ale též smělého. Ve svých tajných myšlenkách si Simon často představoval, že právě takový byl i jeho otec, také rybář.
Náhle ucítil na ruce chlad.
Dotkl se kostěného opěradla Trůnu! Pohůnek se dotýká sedadla králů! Ucukl dlaní – a po celou dobu se podivoval nad tím, jak může být byt i mrtvá část tak ohnivé bestie tolik mrazivá – a zavrávoral.
Po jeden okamžik, během nějž se mu zastavilo srdce, se zdálo, že se k němu sochy začínají sklánět a jejich stíny se natahují po čalouněné zdi, a on odklopýtal pár kroků od trůnu. Když se v příští chvíli nic podobného nestalo, napřímil se, jak nejdůstojněji uměl, poklonil se Králům a Trůnu, a po kamenné podlaze odcouval. Tápal rukou – klid, klid, říkal si, nebuď strašpytel – a konečně našel dveře do přístěnku, jenž byl jeho původním cílem. Pro jistotu vrhl ještě jeden pohled na konejšivě nehybné sousoší a proklouzl dveřmi.
Za těžkým gobelínem, tlustým rudým sametem, na němž byly vyšity scény ze slavností, stoupalo k přístěnku na vrcholu levé galerie trůnního sálu do zdi vsazené schodiště. Simon se v duchu vyplísnil za svou předchozí nervozitu a vystoupil po něm. Na vrcholu bylo právě tak dost prostoru, aby se protáhl vysokým oknem přístěnku na zeď, která pod ním vedla. Tenhle trik byl nicméně o něco obtížnější, než když tu byl naposled v měsíci vinobranu: teď byly kameny kluzké sněhem a foukal silný vítr. Vrchol zdi byl naštěstí široký. Simon ji opatrně zdolal.
Teď přišel úsek, který měl nejraději.
Roh této zdi byl jen asi půldruhého metru od rozlehlého závětří rohové vížky věže Zeleného anděla ve čtvrtém patře. Zastavil se a téměř slyšel vřeštění trumpet, řinčení zbroje rytířů, bojujících na lodních palubách, a on se připravoval proskočit vzteklým větrem od jednoho hořícího stožáru k druhému…
Buď proto, že se mu při skoku trochu.smekla noha, nebo protože jeho pozornost byla rozptýlena představou námořního boje, doskočil Simon špatně – na okraj vížky. Hrozně se přitom uhodil o její hranu do kolena a málem sjel dozadu, což by znamenalo padat dva dlouhé sáhy dolů na základovou zeď nebo do příkopu. Když si uvědomil hrozící nebezpečí, srdce se mu divoce rozbušilo. Podařilo se mu vklouznout do prostoru mezi trčící zuby cimbuří a přitáhnout se, takže se svezl na podlahu z dlouhých prken.
Když se posadil, cítil se jako blázen a třel si natlučené koleno. Snášel se na něj jemný sníh. Koleno bolelo jako ďas, a kdyby si neuvědomoval, jak dětinsky musí vypadat, byl by se dal do pláče.
Nakonec se sebral a odkulhal do věže. Aspoň trochu štěstí měl: lomoz způsobený jeho bolestivým přistáním nikdo neslyšel. Jeho pohana zůstala beze svědku. Hmátl do kapsy – chléb a sýr byly ošklivě rozdrobené, jíst se ale daly. I to byla drobná útěcha.

Stoupat po schodech ho vzhledem k bolavému kolenu stálo mnoho úsilí, nebylo to ale tak hrozné, aby se plahočil do věže Zeleného anděla, největší budovy v Erkynu – nejspíše v celém Východním Ardu – a pak se kvůli tomu nedostal výše, než kam dosahují hlavní hayholtské zdi.
Věžní schodiště bylo příkré a úzké. Schody byly z čistého, hladkého bílého kamene, nepodobného čemukoliv v hradě, na pohmat kluzkého, ale pod nohama jistého. Po hradě se tradovalo, že tato věž je jedinou částí pevnosti Sithů, která přetrvala beze změn. Doktor Morgenes jednou Simonovi řekl, že to není pravda. Zda to znamenalo, že věž změněna byla, nebo že zůstaly i jiné neposkvrněné zbytky starého Asu'a, doktor – jak bylo jeho k zoufalství dohánějícím zvykem – nevysvětlil.
Po několika minutách stoupání Simon z oken viděl, že už je nad úrovní Hjeldinovy věže, v níž Šílený král před dávnými časy potkal svou smrt. Tento zlověstný kopulovitý sloup zíral přes rozlehlou střechu trůnního sálu na věž Zeleného anděla jako žárlivý trpaslík zírá na svou princeznu, když se nikdo nedívá.
Tady byly kameny po obvodu schodiště jiné: jemně světlehnědé, křižované drobnými, záhadnými vzory barvy nebeské modři. Simon odvrátil pozornost od Hjeldinovy věže a na chvíli se zastavil na místě, kde zeď osvětlovalo vysoké okno, ale když se pokusil sledovat směr jednoho jemného proužku, dostal závrať a vzdal to.
Nakonec, když už se mu zdálo, že po schodišti bolestivě stoupá celé hodiny, se prostor rozšířil do zářivě bílé podlahy zvonice. I ta byla vystavěna z neobvyklého kamene. Ačkoliv se věž tyčila ještě dobrých sto loktů a zužovala se až k

Andělovi, čnícímu k zamračenému obzoru, schodiště končilo tady, kde řadu za řadou visely z okovaných krokví velké bronzové zvony jako velebné zelené plody. Samotná zvonice byla ze všech stran vystavena chladnému vzduchu, aby zvonkohra Zeleného anděla, zpívající z vysokých oken vznosných tvarů, byla slyšet po celé zemi.
Simon se zády opíral o jeden ze šesti pilířů z temného, hladkého dřeva, pevného jako kámen, které se pnuly od podlahy ke stropu. Žvýkal chlebovou kůrku a hleděl západním průhledem na vody Kynslaghu, věčně se valící proti masivní jezerní zdi Hayholtu. Ačkoliv byl pošmourný den a předním bláznivě tančily sněhové vločky, Simon byl ohromen jasností světa pod sebou. V příboji Kynslaghu plulo mnoho malých loděk a jezerní lid v černých pláštích se netečně hrbil nad vesly. Zdálo se mu, že v dáli za nimi matně rozeznává místo, kde se z jezera vylévá řeka Gleniwent a začíná svou dlouhou větrnou pout do oceánu zdéli půl sta mil, podél doků a statků. Už mimo Gleniwent, v objetí moře, hleděl do ústí řeky ostrov Warinsten; za ním na západ neleželo nic než nezměrné, nezmapované míle oceánu.
Osahal si bolavé koleno a rozhodl se na chvíli posadit, byť to bude znamenat zase vstávat. Stáhl si klobouk přes větrem zarudlé uši, do nichž ho štípal chlad, a načal kousek drobivého sýra. Po pravici, daleko za dosahem jeho zraku, byly louky a strmé hory Ach Samrathu, nejvzdálenější to část hernystirského království a místo hrozného boje, který popisoval Morgenes. Po levici, za širým Kynslaghem, se zdánlivě do nekonečna táhly lučiny Thrithingu. Nakonec samozřejmě končily: za nimi ležel Nabban, záliv Firranos a jeho ostrovy, bažinatá země Wran…všechno místa, která Simon nikdy neviděl a nejspíš ani neuvidí.
Po chvíli ho znudilo hledět na neměnný Kynslagh a představovat si neviditelný jih. Odbelhal se k další straně zvonice. Při pohledu ze středu místnosti, odkud nebyly vidět detaily země dole, byla kypící, beztvará mračná temnota dírou do nikam, a věž v tom okamžiku byla přízračnou lodí, vydanou napospas mlhavému, širému moři. Kolem prázdných okenních rámů skučel a zpíval vítr; zvony lehce ševelily, jako by do jejich bronzových plášťů bouře zahnala malé, promrzlé duchy.
Simon se opřel o okenní římsu a vyklonil se ven, aby se podíval pod sebe na propletený zmatek hayholtských střech. Okamžitě jím zacloumal vítr, jako by jej chtěl uchopit a pohazovat si s ním – jako když si kotě hraje se suchým listem. Sevřel vlhký okenní rám silněji, a vítr brzy zeslábl. Usmál se: z tohoto výhodného stanoviště ohromná hayholtská míchanice střech – každá o jiné výšce a stylu, s jiným poklopem na komínu, jiným hřebenem, jinou kupolí – připomínala dvůr plný podivných, hranatých zvířat. Plazily se jedna po druhé a bojovaly o prostor jako vepři o žrádlo.
Vnitřní pevnosti dominovala kupole hradní kaple, již převyšovaly jen dvě věže. Její barevná okna byla potřísněna plískanicí. Ostatní budovy pevnosti, domy, jídelna, trůnní sála kancléřství, byly obklopeny a namačkány mezi různé dostavby, němé svědky pestré palety majitelů hradu. Podobně přeplácány byly i dvě vnější opevňovací zdi a masivní vnější hradba, které kruhovitě lemovaly horu. Sám Hayholt nikdy vnější zeď nepřesáhl; lidé, kteří se uvnitř tísnili, stavěli směrem vzhůru, nebo rozdělovali to, co už měli, na menší a menší části.
Za pevností se rozprostíralo město Erchester a jeho nedbale uspořádané ulice nízkých domů, zahalených do pláště z bílých návějí; z jejich středu čněla jen katedrála, která Simonovi v jeho do nebes sahající věži připadala jako zakrnělá. Tu a tam vyrážel vzhůru chocholík kouře, jenž byl vzápětí rozehnán větrem.
Za zdmi města Simon tušil obrysy zasněženého hřbitova – starého pohanského pohřebiště, místa nedobré pověsti. Pahorky za ním sahaly až téměř k okraji lesa; nad jejich skrovným nakupením stála vysoká hora, zvaná Thisterborg, skoro stejně dramaticky jako katedrála nad nizoučkými střechami Erchesteru. Simon je neviděl, věděl ale, že Thisterborg je korunován kruhem kamenných sloupů, vyleštěných větrem, kterým vesničané říkají Kameny hněvu.
A za Erchesterem, hřbitovem a pahorky a čnícími kameny Thisterborgu ležel Les. Říkalo se mu Starosrce – Staré srdce – a rozprostíral se do dálky jako moře, ohromný, temný a nepoznatelný. Lidé žili při obvodu, dokonce udržovali pár cest podél vnějšího okraje, ale jen velmi málo se jich odvážilo dovnitř, za jeho hranice. Uprostřed Východního Ardu byla velká, stinná země; nevysílala zástupce a přijímala jen málo návštěvníků. Oproti jeho velebnosti byl i velký Circoille, les roklí Hernystirských na západě, jen pouhým mlázím. Les – s velkým L – byl jen jeden.
Moře na západě, Les na východě; sever a jeho železní muži, a země rozmetaných říší na jihu…jak tak zíral na tvář Východního Ardu, zapomněl Simon na chvíli na koleno. Vpravdě, sám byl na chvíli králem všeho známého světa.

Pobledlé zimní slunce překročilo nejvyšší bod své dráhy; Simon se konečně rozhodl odejít. Když natahoval nohu, unikl mu bolestný vzdech; během dlouhé hodiny, po níž stál u římsy, mu koleno ztuhlo. Bylo jasné, že nebude s to podstoupit svou namáhavou tajnou cestu z věže. Bude muset vsadit své štěstí proti štěstí Barnabáše a otce Dreosana. Projít dlouhé schodiště bylo utrpením, ale výhled z věže za to stál; nelitoval se zdaleka tolik, jak by možná za jiných okolností mohl. Touha vidět ze světa více v něm plápolala jako ohníček a prozařovala ho teplem až po špičky prstů. Požádá Morgenese, aby mu pověděl více o Nabbanech, Jižních ostrovech a Šesti králích.
Ve čtvrtém patře, kterým se prve dostal dovnitř, zaslechl zvuk: schodištěm pod ním někdo rychle scházel. Simon chvíli tiše stál a uvažoval, zda byl odhalen – být ve věži nebylo sice nějak přísně zapovězeno, on ale neměl žádný dobrý důvod, který by ospravedlňoval jeho přítomnost; kostelník jej bude považovat za provinilce. Jenže tohle bylo divné – kroky utichly. Barnabáš ani kdokoliv jiný by nijak neváhal vyjít nahoru, čapnout jej za zátylek a odvést dolů. Simon pokračoval po točitých schodech; nejdříve opatrně, pak, jak v něm vítězila zvědavost, bez ohledu na naražené koleno stále rychleji.
Věžní schodiště končilo ve velkém vstupním sále. Ten byl matně osvětlen. Zdi halily stíny a vybledlé gobelíny, na nichž byly výjevy nejspíše náboženské povahy; jejich smysl byl ale už před mnoha věky zapomenut. Simon se na posledním stupínku zastavil a zůstal tak skryt ve tmě schodiště. Neslyšel žádné kroky ani nic jiného. Šel po dlážděné podlaze co nejtišeji. Ke stropu žebrovanému dubovým dřevem se syčivě vzneslo každé náhodné šoupnutí boty. Hlavní dveře sálu byly zavřeny; jediné světlo, které sem pronikalo, dopadalo z oken nad jejich horním rámem.
Jak mohl někdo, kdo byl na schodech, otevřít a zavřít ty obrovské dveře, aniž by o tom Simon věděl? Lehké

našlapování slyšel zcela zřetelně a navíc si předtím sám dělal hlavu se zavrzáním, které ty obrovité veřeje vydají. Znovu se obrátil, aby prozkoumal portál.
Tam. Zpod upravených třásní skvrnitého stříbřitého gobelínu vedle schodiště čněly dva drobné, okrouhlé předměty – boty. Když se zadíval pozorněji, viděl, jak se v místě, kde se za ním někdo schovával, vyboulují záhyby starého závěsu. Simon balancoval na jedné noze jako volavka a tiše si stáhl nejdříve jednu botu, pak druhou. Kdo to může být? Nejspíš ho stopoval tlustý Jeremiáš, aby mu něco provedl. No, jestli je to tak, Simon brzy ukáže jemu.
Bosé nohy nevydávaly na kamenných dlaždicích téměř žádný zvuk; Simon se sálem proplížil až těsně k podezřelému hrbolu. Když vztahoval ruku k okraji závěsu, vzpomněl si na okamžik na tu divnou věc, kterou o závěsech řekl bratr Cadrach, když spolu sledovali loutkové divadlo. Zaváhal, pak se zastyděl za svou bázlivost a shrnul gobelín na stranu. Místo aby se rozevřel a odhalil tak špicla, masivní závěs se uvolnil z držadel a spadl dolů jako obrovské, ztuhlé prostěradlo. Simon jen na krátkou chvilku zahlédl drobný, překvapený obličejík, a pak ho váha gobelínu srazila k zemi. Jak tam ležel, klel a zmítal se, proběhla kolem hnědě oděná postava.
Simon, zápasící se zaprášenou látkou, které jej obalovala, slyšel, jak se kdosi lopotí s těžkými dveřmi. Konečně se vymanil z gobelínu, vyskočil a rozběhl se napříč sálem, aby chytil malou postavičku dříve, než proklouzne pootevřenými dveřmi. Pevně sevřel krátký kabátec z drsné kůže. Špeh byl uvězněn zpola venku a zpola uvnitř.
Simon teď cítil vztek, pramenící spíše z rozpaků. "Kdo jsi?" zavrčel. "Ty slídile!" Zajatec neřekl nic, jen sebou zazmítal divočeji. Ať už to byl kdokoliv, nebyl dost velký, aby se ze Simonova stisku vykroutil.
Když se snažil protáhnout vzdorující postavu zpět do sálu – což nebyl nijak lehký úkol – poznal překvapený Simon pískově hnědý kabátec, jejž svíral. Tohle musí být ten mladík, jehož sledoval u dveří kaple! Simon se opřel a protáhl mladíkovu hlavu a ramena mezi křídly dveří, takže si jej mohl prohlédnout.
Vězeň byl malý a rysy měl jemné, téměř ostré. Nos a brada v sobě měly něco liščího, ale ne nepříjemného. Vlasy měl tmavé jako havraní pera. Simon si pro jeho výšku na okamžik myslel, že by to mohl být Sitha – snažil se vzpomenout si na Shemovy historky o tom, že když nepustíš nohu strašidla, získáš kotel zlata – ale dříve, než v myšlenkách utratil cokoliv ze svého vysněného pokladu, spatřil pot strachu a rudnoucí líce a rozhodl se, že tahle bytost nadpřirozená není.
"Jak se jmenuješ, ty?" dorážel. Zajatý mladík se mu znovu pokusil vykroutit, vůčihledně ale slábl. Po chvíli sebou přestal házet úplně. "Tvé jméno?" vyzval jej Simon, tentokrát jemnějším tónem.
"Malachiáš," zalapal po dechu mladík a odvrátil se.
"Dobře, Malachiáši. A pročpak jsi mne špehoval?" Zlehka jím zatřásl, jen aby mu připomněl, kdo koho zajal.
M1adík se otočil. Oči měl temné.
"Nešpehoval jsem tě!" řekl vzdorně.
Když hoch znovu odvrátil tvář, Simona přepadl pocit, že v té tváři zahlédl něco povědomého, něco, co by měl znát.
"Tak kdo jsi, ničemo?" zeptal se Simon a pokusil se jej obrátit tak, aby mu viděl do tváře. "Pracuješ někde tady v Hayholtu ve stájích?"
Dříve, než se mu povedlo chlapcův obličej zplna otočit k sobě, Malachiáš náhle položil obě ruce Simonovi přímo na hrudník a překvapivě silně do něj strčil. Simon povolil sevření, zavrávoral, pak dopadl na zadek. Než se mohl pokusit vstát, Malachiáš se protáhl mezi dveřmi a s hlasitým zaskřípěním je za sebou přirazil.
Když kostelník Barnabáš vyšel ze sálu kancléřství, aby zjistil, co je to za rámus, Simon ještě seděl na kamenné podlaze, bolelo jej koleno, bolela jej zadnice a pozornosti se dožadovala i jeho smrtelně raněná důstojnost. Barnabáš zůstal stát mezi dveřmi jako opařený a pohledem přeskakoval z bosého Simona na zmuchlaný gobelín před schodištěm a zase zpět. Neřekl ani slovo, ale na obou spáncích mu začala pulsovat tepna a obočí se mu chmuřila, až měl z očí jen škvírky. Simon, zbědovaný a zničený, dokázal jen sedět a vrtět hlavou jako opilec, který zakopl o vlastní korbel a přistál na starostově kočce.
Mohyla na útesech
Trestem za Simonův poslední zločin bylo jeho odvolání z nového učednického zaměstnání a zákaz zdržovat se mimo pokoje služebnictva. Celé dny rázoval po svém vězení, od umývárny nádobí k prádelně a zase zpět, a byl neklidný jako sokol s kápí přes hlavu.
Můžu si za to sám, myslel si občas. Jsem přesně tak hloupý, jak to o mně říkala Dračice.
Proč mi všichni dělají takové problémy? soptil jindy. Jako by si všichni mysleli, že nejsem nic než divé zvíře, kterému se nedá věřit.
Ráchel mu z jisté lítosti našla řadu drobných úkolů, které musel plnit, a tak dny alespoň neubíhaly tak mučivě pomalu. Simonovi to ale připadalo jen jako další důkaz, že je mu navždy určena role tažného valacha. Bude pořád něco někam nosit a tahat, až bude tak starý, že už nebude moci pracovat, a pak na něj ukážou a praští jej do hlavy Shemovou sekerou.
Mezitím se proplížily poslední dny listopadenu, a jako tichý zloděj se přikradl slunovraten.

Na konci druhého týdne nového měsíce vrátili Simonovi svobodu – v rozsahu, v jakém ji měl předtím. Zakázali mu věž Zeleného anděla a některá další místa, která s oblibou navštěvoval; dovolili mu pokračovat ve službě u doktora, ale přidali další práce, kvůli nimž byl nucen vracet se okamžitě po obědě do služebných pokojů. Nicméně i tyto krátké návštěvy znamenaly velké zlepšení. Vlastně se zdálo, že Morgenes na Simona spoléhá více a více. Doktor jej naučil mnohé o užívání a opatrování neuvěřitelného množství rozličných podivností, které zaneřáďovaly jeho laboratoř.
Také se musel učit číst, a to bylo bolestné. Bylo to nekonečně pracnější než zametání podlahy nebo umývání destilačních přístrojů a kádinek, ale Morgenes jej k tomu přitáhl pevnou rukou, řka, že bez znalosti písmen Simon nikdy nebude použitelným učněm.

V den svatého Tunatha, jedenadvacátého slunovratenu, kypěl Hayholt jedním shonem. Tunathův svátek byl posledním svátečním dnem před Aedonmansou a patřila k němu velká slavnost. Služebné rozložily kolem tuctů štíhlých bílých svící ze včelího vosku snítky jmelí a trnité cesmíny. Všechny svíce měly být při západu slunce zapáleny a jejich plameny měly plát v každém okně a vyzývat svatého Tunatha, aby ze zimní temnoty požehnal hradu i jeho obyvatelům. Jiní sluhové skládali do krbů čerstvě nařezaná smolná polena nebo rozprostírali po podlaze nové běhouny.
Simon se celé odpoledne snažil, jak nejlépe uměl, aby si jej nikdo nevšiml, byl nicméně objeven a pověřen, aby šel k doktoru Morgenesovi a zjistil, má-li nějaký olej, který by se hodil k leštění nábytku – Rácheliny jednotky použily všechny dostupné zásoby k nablýskání Velkého stolu do oslepivého lesku – a práce v hlavním sále přitom sotva začala.
Simon už strávil u doktora celé ráno, kdy přerývaně, slovo za slovem nahlas četl z knihy nazvané Sovranovo léčení podle wrannského ranhojičství. Přesto k němu šel rád, protože dával přednost čemukoliv, co po něm doktor mohl chtít, před hrozivými a ocelovými pohledy Rácheliných očí. Z hlavního sálu skoro běžel, a pak dále přes dlouhý sál kancléřství, a z něj do vnitřních dvorů pod věží Zeleného anděla. Po mostě přes hradní příkop přeletěl jen o něco pomaleji, než by to byl dokázal jestřáb; a během okamžiku byl už podruhé toho dne u doktora.
Doktor na jeho klepání po nějaký čas neodpovídal, ale Simon slyšel zevnitř hlasy. Čekal trpělivě, jak jen uměl, a odlamoval z rámu dveří třísky, dokud starý muž konečně nepřišel. Přestože Morgenes Simona viděl chviličku předtím, jeho opětovnou přítomnost nijak nekomentoval. Když pouštěl mladíka dovnitř, vypadal roztržitě. Simon si všiml jeho zvláštní nálady a potichu se za ním šoural po lampami ozářené chodbě.
Okna zakrývaly těžké závěsy. Simon nejdříve nepostřehl žádnou známku přítomnosti cizího návštěvníka, protože jeho oči ještě nepřivykly šeru v komnatě. Pak rozeznal matný stín, sedící v rohu na velké námořnické truhle. Šedě oděný muž hleděl do země a tvář měl zahalenou, ale chlapec jej znal.
"Odpusť mi, princi Jošuo," pravil Morgenes, "toto je Simon, můj nový učedník."
Jošua Jednoruký vzhlédl. Jeho světlé oči – byly modré?…šedé? přes něj nepřítomně přelétly, jako když hyrkský obchodník zkoumá koně, kterého nehodlá koupit. Poté se princova pozornost opět plně upřela k Morgenesovi, jakoby Simon byl vymazán z povrchu světa. Doktor nařídil chlapci, aby přešel na druhý konec místnosti a počkal tam.
"Výsosti," obrátil se k princi, "obávám se, že už není nic, co bych mohl učinit. Mé schopnosti lékaře a lékárníka jsou vyčerpány." Stařec si nervózně zamnul ruce. "Odpusť mi. Víš, že krále miluji a nesnáším pohled na jeho utrpení, ale…ale do některých věcí se takovým, jako jsem já, nepřísluší vměšovat – příliš mnoho možností, příliš mnoho nepředvídatelných následků. Jedním z nich je zkáza království."
Tehdy Morgenes, kterého Simon v takové náladě ještě neviděl, vytáhl ze záňadří předmět na zlatém řetězu a vzrušeně jím šermoval. Pokud Simon věděl, doktor – který si rád tropil posměch z každé přetvářky a okázalosti – nikdy žádný šperk nenosil.
"Ale, Bůh je proklej, já tě přece nežádám, abys nějak zasahoval do následnictví!"
Jošua měl hlas napjatý jak tětivu. Jejich rozhovor v Simonovi vzbouzel rozpaky, ale neměl kam odejít, aniž by vzbudil ještě větší pozornost.
"Nežádám tě, aby ses do něčeho ‚vměšoval', Morgenesi," pokračoval Jošua, "…jen mi dej něco, co by poslední okamžiky toho starého muže učinilo snesitelnějšími. Ať už zemře zítra nebo napřesrok, Nejvyšším králem bude Eliáš, a já zůstanu jen vazalským lordem z Naglimundu." Princ zavrtěl hlavou. "A konečně, pomysli na starobylé pouto, které tě k mému otci váže – tebe, jenž jsi byl jeho ranhojičem a jenž jsi po léta a léta studoval a zaznamenával jeho život!" Jošua natáhl ruku a ukázal na hromadu nesvázaných listů, naskládanou na doktorově psacím stole, provrtaném od červotočů.
On píše o králově životě? podivil se Simon. To je poprvé, co o něčem takovém slyší. Dnešního. rána vypadal doktor velmi záhadně.
Jošua se stále snažil: "Copak neznáš soucit? Je jako starý lev v úzkých, velká šelma, stržená k zemi šakaly! Svatý Usiree, ta nespravedlnost…"
"Ale, Výsosti…" začal s bolestí ve tváři Morgenes, když vtom všichni tři v místnosti zaslechli dupot běžících nohou a změť hlasů, přicházející zvenku ze dvora. Jošua, bledý a s horečnatýma očima, vyskočil. Meč vytasil tak rychle, že se zdálo, jako by se mu v levé ruce prostě znenadání objevil. Dveřmi otřáslo hlasité zabušení. Morgenes, který k ním vyrazil, byl zadržen princovým zasyknutím. Simon cítil, jak mu buší srdce – Jošuův očividný strach byl nakažlivý.
"Princi Jošuo! Princi Jošuo!" zvolal kdosi. Bušení neustávalo. Jošua bleskurychle zasunul meč do pochvy a vydal se za doktorem Morgenesem do chodby laboratoře. Rozrazil dveře. Na zápraží stály čtyři postavy. Tři z nich byli šedě odění vojáci; poslední, který před princem padl na kolena, měl zářivě bílý šat a sandály. Simon v něm jako ve snách poznal svatého Tunatha, dávno mrtvou postavu z nesčetných náboženských maleb. Co má tohle znamenat…?
"Ach, Výsosti…" vydechl klečící světec a odmlčel se, aby popadl dech. Simon se usmál, protože si uvědomil, že čtvrtý muž je také voják, převlečený za svatého, kterého měl ztělesnit na večerní slavnosti. Úsměv mu však ztuhl, když spatřil mladíkův sklíčený obličej. "Výsosti…Jošuo…" opakoval voják.
"Co se děje, Deornothe?" tázal se přísně princ. Hlas měl napjatý.
Deornoth vzhlédl. Tmavou, nahrubo zastřiženou čupřinu měl zarámovánu oslnivě bílou kapucí. V tom okamžiku měl výraz opravdového mučedníka; ztrápený a vědoucí.
"Král, pane, tvůj otec král…biskup Domitis řekl…že je mrtvý."
Jošua se bez hlesu protáhl kolem klečícího muže a pustil se přes dvůr. Vojáci klusali za ním. Deornoth po chvíli vstal a následoval je. Ruce měl sepjaty po mnišském způsobu, jako by tragédie změnila jeho převlek ve skutečnost. Dveře netečně povlávaly ve studeném větru.
Když se Simon otočil k Morgenesovi, doktor za nimi hleděl a staré oči se mu leskly slzami.

* * *

A tak král Jan Kněz konečně na svatého Tunatha zesnul, v mimořádně pokročilém věku, milován, ctěn, skrznaskrz součást života svého lidu, tak jako sama země. I když byla jeho smrt již dlouho očekávána, smutek z jeho odchodu se šířil a dotkl se všech zemí Lidí.
Někteří z nejstarších vzpomínali, že to bylo na Tunatha v roce 1084 po Založení – přesně před osmdesáti lety –, když Kněz Jan zabil ďáblova červa Shurakaie a triumfálně projel branami Erchesteru. Když byl znovu a znovu vyprávěn jeho příběh – ne bez jistého přikrašlování – hlavy moudře přikyvovaly. Bůh jej pomazal na krále, projevil tím velkým činem svou vůli, a pak jej zase v den toho výročí přivinul na svá vykupitelská prsa. To se přece dalo předvídat, říkali.
Byla to smutná zima a smutné Aedontidy, i když pod střechy Erchesteru a Hayholtu přibyli lidé ze všech zemí Východního Ardu. Vpravdě, mnoho místních reptalo nad návštěvníky, kteří přišli a zabrali nejlepší lavice v kostele i v krčmách. Z té spousty přivandrovalců, kteří dělali tolik zmatku kvůli jejich králi, cítili značnou nelibost; byť panoval všem, pro erchesterské měšťany byl více než jen lenním pánem. Za dřívějších, zdravějších časů rád chodíval mezi lid, a jeho majestátní postava na koni se mezi nimi krásně vyjímala. Městští občané, zvláště v nejchudších čtvrtích, často mluvili s důvěrnou, majetnickou pýchou o "našem starém pánovi nahoře na Hayholtu."
Teď odešel, alespoň z dosahu těchto primitivních duší. Patřil zapisovatelům historie, básníkům a kněžím.

Ve čtyřiceti dnech mezi královou smrtí a pohřbem se Janovo tělo přesunulo do balzamovacího sálu, kde jej kněží vykoupali v ušlechtilých olejích, potřeli pronikavě čpícími pryskyřicemi z jižních ostrovů, pak zabalili tělo od kotníků ke krku do bílé látky a po celou tu dobu recitovali zbožné modlitby. Král Jan byl pak oděn do prostého taláru, jejž nosívají mladí rytíři při zasvěcování, a pak jemně položen do trůnního sálu na katafalk, kolem kterého dokola plály štíhlé černé svíce.
Když leželo tělo Kněze Jana na místě, nařídil králův kancléř otec Helfcene zapálit na vrcholu skalní pevnosti u Wentmouthu Hayefur, něco, co se činívalo jen za války nebo při velikých událostech. Jen málo žijících si vzpomínalo, kdy byla mohutná Pochodňová věž zapálena naposledy.
Helfcene také přikázal vyhloubit ve Swertclifu, na mysu jižně od Erchesteru, shlížejícím na Kynslagh, velkou jámu. Na větrných vrcholcích hor na mysu stálo šest sněhem pokrytých mohyl králů, kteří drželi Hayholt před Janem. Pro kopání bylo mizerné počasí, země byla zmrzlá, ale swertclifští dělníci byli hrdí, a pro čest, jež jim byla tím úkolem prokázána, přetrpěli štiplavý vzduch, pohmožděniny i škrábance. Než bylo hloubení ukončeno a jáma mohla být zakryta ohromným stanem z červené a bílé celtoviny, uběhla většina ledového mrazenu.
Na Hayholtu probíhaly přípravy méně rozvážným tempem. Čtyři hradní kuchyně žhnuly a kouřily jako hutě a tlupa zpocených kuchtíků v nich pekla pohřební krmě, chléb a slavnostní hostie. Majordoinus, Petr Zlatokvas, malý, divoký žlutovlasý mužík, byl najednou všude jako nějaký anděl pomsty. Se stejnou lehkostí, s jakou ochutnával masové vývary, kypící v obrovských kádích, prohlížel i praskliny na Velkém stole, zda v nich není prach, byť to byla Ráchelina doména –, a metal kletby po poklusávajících sloužících. Nastal, jak všichni uznávali, jeho životní okamžik.

V Hayholtu se na smuteční slavnosti sešli lidé všech národů Východního Ardu. Skali Ostronos z Kaldsryke, nemilovaný bratranec hraběte Isgrimnura, dorazil z Rimmersgardu spolu s deseti podezřelými příbuznými s mocnými vousy. Ze tří klanů, které ovládaly divoké, travnaté Thrithings, přišli ze sídel každého z nich Marchthaneové. Dost neobvyklé bylo, že jednotliví příslušníci klanů pro tu chvíli odložili nepřátelství a přijeli pospolu – to jako projev úcty ke králi Janovi. Říkalo se dokonce, že když zprávy o Janově smrti dorazily do Thrithings, sešli se randwaderové tří klanů na hranicích, které před sebou jinak tak žárlivě střežili, plakali spolu a celou noc pili na Janovu počest.
Vévoda Leobardis ze Sancellan Mahistrevisu, nabbanského vévodského paláce, vyslal svého syna Benigarise spolu s kolonou legionářů a opancéřovaných rytířů o téměř stu hlavách. Když se vylodili z válečných lodí, které měly všechny tři na plachtě zlatého nabbanského ledňáčka, dav v přístavišti uznale vzdychl. Když se objevil Benigaris na svém velkém šedivém oři, ozvalo se dokonce pár uctivých pozdravů, mnozí ale šeptali, že je-li toto synovec Camarise, největšího rytíře z časů krále Jana, pak je vytesán ze dřeva stromu svého otce a ne strýce. Camaris byl mohutný, sošný muž – nebo to alespoň říkali ti, kteří byli dost staří, aby jej mohli pamatovat – a Benigaris, po pravdě řečeno, se zdál trošičku příliš tlustý. Ale bylo to už téměř čtyřicet let, co se Camaris-sá-Vinitta ztratil na moři; mnozí z mladších chovali podezření, že jeho postava ve vzpomínkách tlachalů a žvanilů poněkud povyrostla.
Z Nabbanu přišlo ještě jedno poselstvo, jen o poznání v méně vyzbrojené, než bylo Benigarisovo; to na krásné bílé lodi, na jejíž azurové plachtě zářil bílý Strom a zlatý Sloup Matky Církve, po Kynslaghu připlul sám lektor Ranessin. Přístavní dav, jenž Benigarise a nabbanské vojáky zdravil jen vlažně – jako by matně vzpomínal na dny, kdy Nabban s Erkynem soupeřil o prvenství – oslavil lektora hlasitým, pozdravným voláním. Ty, kteří stáli na hrázi, dav natlačil těsně na břeh, a královská stráž musela spojit síly s lektorovou, aby je udržely v patřičné vzdálenosti. I tak byli dva nebo tři lidé masou vytlačeni a spadli do ledové vody jezera. Před umrznutím je spasila jen spěšná pomoc.

* * *

"Takhle jsem to nechtěl," řekl lektor svému mladému pobočníkovi, otci Dinivanovi. "Chci říct, podívej na tu zatracenou věc, kterou mi poslali." Mávl k nosítkům, velkolepé konstrukci z vyřezávaného třešňového dřeva a modrého a bílého hedvábí. Otec Dinivan, oděn do bezvýrazné černi, se zašklebil.
Ranessin, útlý, pohledný, téměř sedmdesátiletý muž, se rozmrzele zamračil na čekající nosítka a jemně se sklonil k

nervóznímu důstojníkovi erkynské gardy.
"Nech to prosím odnést," požádal. "Vážíme si pozornosti kancléře Helfcena, ale raději půjdeme co nejblíže lidem."
Hříšně rozmařilá nosítka zmizela a lektor se vydal ke schodům na nábřeží Kynslaghu. Když udělal znamení Stromu – palec a malíček jako zaklesnuté větve a zbylé prsty svisle vzhůru – namačkaný dav se zvolna rozevřel a udělal podél dlouhého schodiště volný průchod.
"Pane, nechoď prosím tak rychle," zaprosil Dinivan a protáhl se kolem vystrčených, mávajících paží, "sic předhoníš své stráže."
"A proč si myslíš," po Ranessinově tváři přelétl rozpustilý úsměv, tak rychlý, že jej mohl postřehnout jen Dinivan, "že to není právě to, oč usiluji?"
Dinivan tiše zaklel a okamžitě zalitoval svého prohřešku. Lektor ho o krok předešel a dav jej obklopil. Naštěstí se zvedl přístavní vítr a Ranessin musel zvolnit a rukou zachytit klobouk, který byl skoro tak vysoký a štíhlý, jako Jeho Svatost sama. Otec Dinivan zpozoroval, že lektor začíná v silném větru mírně vrávorat, a probil se dopředu. Když se dostal ke starci, pevně mu sevřel loket.
"Odpusť mi, pane, ale escritor Velligis by nikdy nepochopil, proč jsem tě nechal spadnout do jezera."
"Jistě, můj synu," přikývl Ranessin a dál žehnal na obě strany dlouhého schodiště znamením Stromu. "Byl jsem bezohledný. Ty víš, jak pohrdám touto zbytečnou pompou."
"Ale, lektore," jemně odporoval Dinivan, pozdvihnuv obočí ve výrazu hraného údivu, "tys přece pozemskými ústy Usirea Aedona. Nemůžeš po schodech vyskákat jako kluk ze semináře."
Jeho poznámka vzbudila jen mdlý úsměv. Dinivan byl zklamán. Chvíli stoupali vedle sebe bez hlesu; mladík přitom starce podpíral.
Ubohý Dinivan, pomyslel si Ranessin. Tolik se snaží, a je tak pozorný. Je pravda, že se mnou – lektorem Matky Církve – občas jedná s nedostatečnou úctou. Dělá to samozřejmě jen proto, že jsem mu to dovolil – pro své vlastní dobro. Nejsem ale dnes dobře naladěn, a on to ví.
Bylo to samozřejmě Janovou smrtí – ale ne pouhou ztrátou dobrého přítele a výborného krále: šlo o změnu, a církev, zosobněná lektorem Ranessinem, si nemohla dovolit příliš snadno změnám důvěřovat. Jistěže šlo i o rozchod – jen na tomto světě, připomněl si lektor – s mužem dobrého srdce a úmyslů, byť Jan býval čas od času v naplňování těchto záměrů přespříliš přímočarý. Ranessin Janovi hodně dlužil; ne jenom to, že králův vliv sehrál velkou roli ve vyzdvižení bývalého Oswinea ze Stanshiru do výšin církve a nakonec k lektorství, kterého po posledních pět staletí žádný jiný Erkyňan nedosáhl. Král bude postrádán v mnoha směrech.
Naštěstí v sobě Ranessin choval naději v Eliáše. Princ je bezpochyby odvážný, rozhodný, silný – což jsou všechno vlastnosti u synů velkých mužů tak vzácné. Následník trůnu je také zbrklý a trochu bezstarostný, ale – Duos wulstei – to jsou chyby, které často vyléčí či alespoň zmírní odpovědnost a dobrá rada.
Když dosáhl vrcholu kynslaghského schodiště a spolu se svým doprovodem vstoupil na Královskou cestu, která obtáčela zdi Erchesteru, slíbil si lektor, že na pomoc mladému králi – a také aby starostlivě dohlédl na blaho církve – vyšle důvěryhodného rádce. Někoho, jako je Velligis, nebo dokonce mladého Dinivana…ne, s mladým Dinivanem se nerozloučí. Tak či tak, Ranessin najde někoho, kdo by se postavil Eliášovým mladým krvelačným šlechticům a tomu strašnému idiotovi, biskupu Domitisovi.

* * *

Prvního úhoru, den před Elysiamansou – Dnem Paní – byl soumrak jasný, mrazivý a průzračný. Když tichý dav začal pomalu plnit hayholtskou kapli, slunce se sotva dotýkalo vrcholků vzdálených hor. Královo tělo už leželo před oltářem na márách, pokrytých černozlatě pruhovanou látkou.
Simon okouzleně pozoroval šlechtice v honosných smutečních šatech. Přišel na nepoužívaný kůr přímo z kuchyně; na sobě měl košili s mastnými skvrnami. I když se choulil ve stínu, cítil se svým chudobným oblečením zahanben.
A já jsem tu jediný služebník, pomyslel si. Jediný ze všech, kteří žili na hradě s naším králem. Odkud jsou všichni ti vznešení pánové a jejich dámy? Poznávám jich jen pár – vévodu Isgrimnura, dva Prince a několik dalších.
Určitě nebylo v pořádku, že ti, co seděli v kapli, byli ve svých smutečních šatech tak velkolepí, zatímco na něm lpěl zápach umývárny nádobí – ale v jakém směru? Měl by pomocný hradní sloužící být vítán mezi šlechtici? Nebo se provinil drzým vetřelectvím?
Co když se na to dívá král Jan? Při té myšlence jej zamrazilo. Co když tu někde je a dívá se? Poví Bohu, že jsem se sem vloudil ve špinavé košili?
Nakonec vstoupil lektor Ranessin, oděn plně v souladu se svým svatým úřadem do šatů černé, stříbrné a zlaté barvy. Na hlavě měl věnec ze svatých listů cyianu a nesl kadidelnici a hůl, vyřezávané z černého onyxu. Vyzval zástup k pokleknutí, a začal úvodní modlitbou z Mansa-sea-Cuelossan: Zádušní mší. Když svou bohatou, slabým cizím přízvukem zabarvenou nabbanštinou předříkával jednotlivé verše a okuřoval královo tělo kadidlem, zdálo se Simonovi, že tvář Kněze Jana zazářila. Na okamžik viděl, jak musel král vypadat, když poprvé vyjel z bran čerstvě ovládnutého Hayholtu se září v očích a tělem, zoceleným v boji. Jak litoval, že ho tenkrát neviděl!
Když byly nesčetné modlitby u konce, společnost šlechticů povstala, aby zapěla Cansim Falis; Simon se spokojil s tím, že si slova písně pomumlával. Když se truchlící znovu posadili, začal Ranessin mluvit. Všechny překvapil tím, že opustil jazyk nabbanai a mluvil po celé zemi srozumitelnou západštinou z ostrova Westerling, jíž král Jan učinil obecným jazykem království.
"Je třeba připomenout," přednášel melodicky Ranessin, "že když byl vbit poslední hřeb do Popravčího stromu, na němž byl náš Pán Usires ponechán ve strašlivé agónii, spatřila jej nabbanská šlechtična jménem Pelippa, dcera

mocného krále. Její srdce bylo plné lítosti nad Jeho utrpením. Když oné První Noci padla tma, zatímco Usires Aedon visel umírající a sám – neboť jeho učedníci byli bičem vyhnáni z nádvoří Chrámu – přišla k Němu s vodou, kterou Mu podala tak, že smočila svůj zdobný šál ve zlaté míse a přiložila Mu ji ke rtům.
Když Mu dala napít, zaplakala Pelippa nad Vykupitelovou bolestí. Řekla Mu: ‚Ubohý člověče, co ti to udělali?' Usires jí odpověděl: ‚Nic, k čemu by ubohý Člověk nebyl zrozen.'
A tu Pelippa znovu propukla v pláč, řkouc: ‚Není dost strašné, že tě zabíjejí za slova? Ještě tě věšejí hlavou dolů, aby tě ponížili.' A Usires Napravovatel řekl: ‚Dcero, nezáleží na tom, jak visím, vzhůru hlavou nebo nohama – stále hledím do Boží tváře svého Otce.'
Atak…" lektor sklopil zrak ke shromážděným, "…jak to řekl náš Pán Usires, můžeme totéž prohlásit i o našem milovaném Janovi. Prostí lidé ve městě pod námi říkají, že Jan Kněz neodešel, ale zůstal tu, aby dohlédl na svůj lid a na svůj Východní Ard. Kniha Aedonova slibuje, že právě nyní vystoupil do našich nádherných Nebes světla, hudby a modrých hor. Jiní – Janovi poddaní v Hernystiru – řeknou, že odešel, aby se připojil k ostatním hrdinům ve hvězdách. Nezáleží na tom.
Ať je kdekoliv, ten, kdo byl kdysi mladým králem Janem, ať je v jasných horách nebo na hvězdných polích, víme jedno: šťastně hledí do tváře Boží…"

Když lektor domluvil, dokonce i v jeho očích stály slzy. Po závěrečné modlitbě shromážděná společnost opustila kapli. V uctivém tichu Simon pozoroval černě oděné služebníky krále Jana, hotovící se k poslední službě, již mu poskytnou. Hemžili se kolem něj jako brouci kolem padlé vážky, oblékali jej do královského roucha a válečné zbroje. Věděl, že by měl odejít – tohle už nebylo vetřelectví a slídění, tohle hraničilo se svatokrádeží – ale nebyl schopen pohybu. Strach a žal byly nahrazeny podivným pocitem neskutečna. Všechno se mu zdálo jako masopustní nebo divadelní hra, v níž jednotlivé postavy prkenně přehrávají své party.
Služebníci mrtvého krále oblékli do sněhobílého brnění, rukavice zastrčili pod bandalír, ale nohy nechali bosé. Krunýř potáhli tunikou barvy nebeské modři, ramena obalili zářivě karmínovým pláštěm; po celý ten čas se pohybovali pomalu jako ve vysokých horečkách. Vous a vlasy mu stáhli do válečného pletence a na hlavu mu umístili korunku, která byla znakem panství Hayholtu. Nakonec Noah, věkovitý králův panoš, vytáhl železný prsten Fingilů, který opatroval; nastalé ticho protrhl jeho náhlý povzdech, plný žalu. Noah zaštkal tak hořce, že se Simon podivil, jak vůbec může skrze slzy vidět tak dobře, aby dokázal prsten navléci na králův bílý prst.
Černě odění brouci vyzdvihli krále Jana na katafalk. Zahalili jej do pláště ze zlaté látky a tři muži po každé straně ho naposled vynášeli z jeho hradu.
Nahoře ve stínu kůru vypustil Simon dlouho zadržovaný dech. Král odešel.

Když vévoda Isgrimnur viděl, jak nesou tělo Kněze Jana Nearulaghskou branou a procesí šlechty se řadí za ním, pohltil ho pomalu mdlý, zamlžený pocit – jako když se vám zdá, že se topíte.
Nebuď takový blázen, staříku, říkal si. Nikdo nežije věčně – i když, Jan tomuhle tvrzení uštědřil řádnou ránu.
Zvláštní bylo, že i když stáli bok po boku ve vyjícím pekle bitvy a kolem nich hvízdaly thrithingské šípy jako Udunovy – ale ne, k čertu, Boží – blesky, věděl Isgrimnur vždycky, že Jan zvaný Kněz zemře na lůžku. Vidět toho muže ve válce znamenalo vidět muže vyvoleného Nebesy, nedotknutelného a vůdčího, muže, jenž se směje, když oblohu zatemní krvavá mlha. Kdyby byl Jan Rimmeřanem, usmál se Isgrimnur, někteří by jej měli za toho, kdo nosí košili z medvěda. Ale on je mrtvý, a to je těžko k pochopení. Podívej na ně, rytíře a pány…i oni mysleli, že vydrží navždy. Teď je většina z nich vyděšená.
Eliáš a lektor se postavili přímo za královy máry. Isgrimnur, princ Jošua a světlovlasá princezna Miriamele – Eliášovo jediné dítě – stáli hned za nimi. I ostatní vznešené rodiny zaujaly místa a nikdo z nich se nedral o výsadní postavení, jak tomu bývalo při jiných příležitostech. Když bylo tělo neseno po Královské cestě k mysu, připojil se k procesí tichý dav prostého lidu.
Na jejím konci na dlouhých břevnech odpočíval Jezerní šíp, králova loď, v níž podle pověstí před dávnými časy přibyl z Westerlingských ostrovů do Erkynu. Byla to pouhá malá bárka, dlouhá sotva pět metrů; vévoda Isgrimnur s uspokojením zaznamenal, že její dřevo je čerstvě přelakováno, takže se v matném úhorovém slunci leskne.
Bohové, jak on tuhle loď miloval! uvědomil si Isgrimnur. Kvůli kralování mu moc.času na jezero nezbývalo, ale vévoda si vzpomínal na jednu divokou noc před třiceti nebo více lety, kdy byl Jan v takové náladě, že si nedal říci a musel spolu s Isgrimnurem – tenkrát mladým mužem – vystrojit Jezerní šíp a vyjet na větrem rozbouřený Kynslagh. Vzduch byl tak studený, že bodal. Jan, tehdy téměř sedmdesátiletý, výskal a smál se a Jezerní šíp poskakoval po vysokých vlnách. Isgrimnur, jehož předkové se na pevnou zem vylodili dávno před jeho narozením, se pevně držel okraje lodi a modlil se ke svým mnoha starým bohům a jednomu novému.
Teď královi služebníci a vojáci s obrovskou něhou položili Janovo tělo do lodi, na plošinu, připravenou pro máry. Čtyřicet vojáků královy erkynské gardy pozdvihlo dlouhá břevna a položilo si je na ramena a neslo loď vpřed.
Král a Jezerní šíp spolu putovali celou půlmíli po mysu nad zálivem; nakonec dosáhli Swertclifu a hrobky. Stan, který ji přikrýval, byl odstraněn; jáma vypadala vedle šesti velebných, oblých mohyl dřívějších pánů Hayholtu jako otevřená ústa.
Po jedné straně díry stála velká kupa ze země vyřezaných drnů, hromada kamenů a kůry zbavených kmenů. Jezerní šíp byl položen na druhou stranu hrobu, kde byla zem nasypána do mírného svahu. Když byla loď na místě, šlechtické rody Erkynu a hayholtští služebníci naplnili ji a nosítka na důkaz lásky drobnostmi. Každá ze zemí pod Vznešenou ochranou poslala i nějakou věc velké hodnoty, kterou by si Kněz Jan mohl vzít s sebou na Nebesa – šat ze skvostného hedvábí ostrova Risa z Perdruinu, bílý porfyrový Strom z Nabbanu. Isgrimnurova družina přinesla z rimmersgardské

Elvritshally stříbrnou sekeru, dverningskou práci, jejíž rukojeť byla vykládána drahokamy barvy horské modři. Lluth, hernystirský král, poslal z Taigu v Hernysadharcu velké kopí z jasanového dřeva, po celé délce vykládané rudým zlatem, s hrotem z čistého zlata.

Když vévoda Isgrimnur konečně vykročil, připadalo mu náhle, že slunce stojí na obloze příliš vysoko: ačkoliv byla obloha bezmračná, zdálo se, že slunečnímu teplu stojí v cestě nějaká překážka. Vítr zavanul silněji a zakvílel na vrcholku mysu.
Isgrimnur v ruce nesl Janovy rozbité černé válečnické boty. Nedokázal v srdci nalézt vůli vzhlédnout k bílým tvářím, které na něj zíraly z davu jako záblesky sněhu z hlubokého lesa.
Když dorazil k Jezernímu šípu, podíval se naposled na svého Krále. I když byl bledší než holubí náprsenka, vypadal Jan tak vážný, krásný a plný spícího života, že se Isgrimnur přistihl, že má starost o starého přítele, jenž tu leží ve větru jen tak bez přikrývky. V tu chvíli se téměř, usmál.
Jan vždycky říkal, že mám srdce medvěda a vtip vola, plísnil se Isgrimnur. A je-li zima tady nahoře, pomysli jen, jaká zima mu bude ve zmrzlé zemi…
Isgrimnur šel opatrně, ale hbitě podél příkrého srázu, a když bylo potřeba, opřel se rukou. I když jej strašlivě bolelo v zádech, věděl, že to na něm nikdo nepozná; nebyl ještě tak starý, aby na to byl hrdý.
Na modrými žilami prokvetlé nohy Jana Kazatele nazul boty jednu po druhé. V duchu pochválil zručné ruce z Domu balzamovačů za um, s nímž se zhostily svého úkolu. Aniž by se znovu podíval do přítelovy tváře, rychle vzal jeho ruku a políbil ji; pak odešel a cítil se ještě podivněji.
Náhle se mu zdálo, že to není jeho král, jehož schránce bylo určeno odejít do země a jeho duši třepotat se volně jako čerstvě vyklubaný motýl; ohebnost Janových údů, ten tolik známý odpočívající obličej – jak jej Isgrimnur nesčetněkrát viděl, když se králi podařilo ve chvíli, kdy se bitva utišila, na hodinu či dvě usnout – to všechno v něm vzbuzovalo pocit, že opouští žijícího přítele. Věděl, že Jan je mrtvý – když král vydechl naposledy, držel jej za ruku – ale přesto se cítil jako zrádce.
Byl tou myšlenkou tak posedlý, že málem narazil do prince Jošuy, který kolem něj rychle prošel k nosítkům. Isgrimnur byl šokován zjištěním, že Jošua nese na šedivé látce Janův meč Jasný osten.
Co se to tu děje? pomyslel si Isgrimnur. Co s tím mečem zamýšlí?
Když vévoda dorazil k první řadě davu a otočil se, aby viděl, jeho neklid se prohloubil: Jošua položil Jasný osten na králova prsa a ruce mrtvého složil kolem jílce.
To je šílenství, pomyslel si vévoda. Ten meč má patřit Janovu, dědici – vím, že Jan by si byl přál, aby jej měl Eliáš! A i kdyby se Eliáš rozhodl pohřbít jej s otcem, proč jej nepoloží do hrobu sám? Šílenství! To to nikomu jinému nepřipadá divné?
Isgrimnur se rozhlédl na obě strany, ale ve tvářích kolem sebe neviděl nic než žal.
Teď scházel dolů Eliáš. Pomalu jako při nějakém vznešeném tanci minul bratra. Následník trůnu se sehnul přes bort lodi. Co svému otci dal, nikdo neviděl. Všichni si ale všimli, že když se Eliáš otočil, zaleskla se mu na tváři slza, zatímco Jošuovy oči zůstaly suché.
Společnost se ještě jednou pomodlila. Ranessin, jehož šaty povlávaly ve větru, pokropil Jezerní šíp svatým olejem. Pak byla loď jemně spuštěna do zející jámy. Vojáci pracovali v tichu, dokud nebyla v zemi na sáh hluboko. Nakonec, když se do výše začaly tyčit kameny, které měly korunovat Janovu mohylu, se truchlící otočili a pomalu se vydali cestou podél mysů nad Kynslaghem.

* * *

Pohřební slavnost, která se té noci konala ve velkém hradním sále, nebyla důstojným shromážděním, ale spíše úžasnou a radostnou událostí. Jistě, Jan byl mrtvý, ale jeho život byl dlouhý – mnohem delší, než život většiny lidí – a zanechal po sobě království zdravé a jednotné, a silného syna, který měl vládnout.
V ohništích byly zapáleny vysoké ohně; když zpocení služebníci spěchali tam a zpět, vrhaly tančící plameny na stěny podivné poskakující stíny. Hodovníci mávali pažemi a vykřikovali přípitky na počest odchodu starého krále a na nového, jenž měl být ráno korunován. Hradní psi, malí i velcí, štěkali a prali se o odhozené zbytky a pak uléhali na slámu, která pokrývala podlahu. Simon, přinucen k posluze, spočívající v přenášení jednoho z těžkých věder s vínem od stolu ke stolu, přivoláván a odháněn rozkuráženými hodovníky, se cítil, jako by roznášel víno v nějakém hlučícím pekle z kázání otce Dreosana; kosti, poházené po stolech a křupající pod nohama, by mohly být ostatky hříšníků, umučených a odhozených těmito rozesmátými démony.
Eliáš, byť ještě nekorunovaný, se již podobal králi-válečníkovi. Seděl u hlavního stolu, obklopen svými oblíbenými dvořany: Guthwulfem z Utanyeatu, Fengbaldem, hrabětem z Falshiru, Breyugarem z Westfoldu a, dalšími – každý doplnil smuteční černě kouskem Eliášovy zelené barvy, každý z nich soutěžil o nejhlasitější přípitek, o nejjadrnější šprým. Budoucí král hrál v jejich snažení prim a odměňoval své oblíbence hlasitým smíchem. Čas od času se sklonil, aby něco řekl Skalimu z Kaldsryke, Isgrimnurovu příbuznému, jenž u Eliášova stolu seděl na jeho osobní pozvání. I když to byl velký muž s jestřábím obličejem a blonďatým vousem, zdál se být ohromen, že může sedět po boku korunního prince – zvláště proto, že vévodovi Isgrimnurovi se podobné cti nedostalo. Teď Eliáš něco řekl a poplácal jej; Simon spatřil, jak se Rimmeřan usmívá, pak propuká v mohutný řehot a tříská svou sklenkou o princovu. Eliášovi se ve tváři objevil vlčí škleb, otočil se a cosi poznamenal k Fengbaldovi; i ten se připojil k veselí.
Ve srovnání s tím byla nálada u stolu, u nějž seděl Isgrimnur s princem Jošuou a několika dalšími, mnohem mírnější; jako by se všichni přizpůsobovali barvě princova šedivého roucha. Ačkoliv se ostatní šlechtici snažili o konverzaci seč

mohli, když Simon procházel kolem stolu, viděl, že se jí ani princ, ani vévoda nijak neúčastní. Jošua hleděl do prostoru, jako by byl fascinován gobelíny, jež zakrývaly zdi. Stejně nemluvný byl i vévoda Isgrimnur, ale jeho důvody nebyly žádnou záhadou. Dokonce i Simon si všiml, jak se mračí na Skaliho Ostronosa, a mocnou, šlachovitou rukou si roztržitě mne lem své blůzy z medvědí kůže.
Skutečnost, že Eliáš přehlíží jednoho z Janových nejvěrnějších rytířů, nezůstala u ostatních stolů nepovšimnuta: vypadalo to, že některým z mladších šlechticů se zdá vévodův zmatek zábavný, i když byli dost dvorní, aby z toho nedělali poprask. Pošeptávali si a ústa si kryli dlaněmi, obočí pozdvižená na výraz pohoršení z velikostí toho skandálu. Simon se pohupoval na místě, omámen z lomozu, kouře a vlastních zmatených pozorování; pak se od jednoho ze zadních stolů zdvihl hlas, proklínal jej a volal, ať přinese další víno, a vrátil jej tak zase do skutečnosti.

Později toho večera, když Simon konečně našel příležitost urvat chvíli odpočinku v přístěnku za jedním z obrovských gobelínů, zpozoroval, že u hlavního stolu sedí na vysoké stoličce nový host, vklíněn mezi Eliáše a Guthwulfa. Nově příchozí byl oděn do naprosto nepohřebního úboru šarlatové barvy, s černým a zlatým lemováním kolem obrub objemných rukávů. Když se předklonil a šeptal cosi Eliášovi do ucha, Simon jej pozoroval s bezmezným úžasem. Muž byl naprosto plešatý, neměl ani obočí, ani řasy, ale jeho rysy byly mladické. Napjatá kůže na lebce byla i v oranžovém světle ohně pozoruhodně bledá; hluboko zapadlé oči měl tak tmavé, že vypadaly jako lesklé černé skvrny pod holým čelem. Simon ty oči znal – byly to tytéž oči, co po něm blýskly zpod shrnuté kapuce vozky potahu, který jej málem přejel v bráně Nearulagh. Zachvěl se a zíral. V tom muži bylo něco, co vzbuzovalo odpor, mělo to ale svou přitažlivost, jako svíjející se had.
"To je ale šereda, co?" ozvalo se mu u lokte. Simon nadskočil. Za ním ve výklenku stál mladý tmavovlasý muž, usmíval se a na blůze barvy holubičí šedi se mu houpala jasanová loutna.
"Já . .. . já se omlouvám," zadrmolil Simon. "Vylekal jsi mne, pane."
"To jsem nechtěl," zasmál se. "Přišel jsem jen, abych se zeptal, jestli mi můžeš trochu pomoci." Zpoza zad se vynořila ruka; ukázal Simonovi prázdnou vinnou sklenku.
"Ach…" řekl Simon. "Omlouvám se – odpočíval jsem, pane…moc se omlouvám…"
"Klid, příteli, klid! Nepřišel jsem, abych ti dělal problémy, ale jestli se nepřestaneš omlouvat, budu se zlobit. Jak se jmenuješ?"
"Simon, pane." Rychle obrátil džbán a naplnil číši. Cizinec ji odložil do výklenku, posunul loutnu, a vytáhl z blůzy druhou sklenku. Tu mu s úklonou nabídl.
"Tady," ukázal. "Chtěl jsem to ukrást, ale místo toho se spolu napijem na zdraví a na památku starého krále – a přestaň mi prosím říkat ‚pane', protože žádný pán nejsem." Ťukal skleničkou o džbán, dokud ji Simon nenaplnil. "Tak! Říkej mi Sangfugole – anebo, jak to komolí starý Isgrimnur, ‚Zong-vogole'."
Cizincova výborná imitace rimmersgardského přízvuku vyloudila na Simonově tváři lehký úsměv. Kradmo se rozhlédl po Ráchel, položil džbán a uchopil číši, již mu Sangfugol dal. Víno bylo silné a trpké, přesto mu do hrdla prýštilo jako jarní déšť; když pohár položil, úsměv se mu rozšířil.
"Jsi členem…družiny vévody.Isgrimnura?" zeptal se Simon, když si rukávem otíral rty.
Sangfugol se rozesmál. Zdálo se, že se dokáže rozveselit rychle.
"Družiny! Jaké to slovo od vínonoše! Ne, jsem Jošuův harfeník. Bydlím v jeho sídle v Naglimundu, na severu."
"Jošua má rád hudbu?" Ta myšlenka z nějakého důvodu Simona ohromila. Nalil si další pohár. "Zdá se tak vážný."
"A to také je…ale to neznamená, že nemá rád hru na harfu nebo loutnu. Popravdě, nejčastěji se mu zavděčím melancholickými písněmi, ale jsou okamžiky, kdy se dožaduje Balady o Třínohém Tomovi nebo nějaké jiné toho druhu."
Než se Simon na to téma mohl ptát dál, ozval se u hlavního stolu další výbuch veselí. Fengbald srazil číši vína do klína jiného muže, jenž si teď opile ždímal košili, zatímco Eliáš, Guthwulf a ostatní šlechtici vyváděli a křičeli. Jen holohlavý cizinec v šarlatovém hávu se držel stranou; jeho oči zůstaly chladné a rty, stažené do upjatého úsměvu, mu odhalovaly zuby.
"Kdo to je?" otočil se Simon zpět k Sangfugolovi, který dopil víno a teď držel loutnu u ucha a jemně dotahoval její kolíky. "Myslím ten muž v červených šatech."
"Ano," přikývl harfeník. "Viděl jsem, že na něj hledíš, když jsem přišel. Děsivý chlapík, co? To je Pryrates – nabbanský kněz, jeden z Eliášových rádců. Lidé říkají, že je výborným alchymistou – i když na to se zdá trochu mladý, ne? Nemluvě o tom, že zcela jistě neprošel výcvikem, předepsaným kněžím. Vlastně, když pečlivě posloucháš, můžeš zaslechnout, jak se šeptá, že je to čaroděj; černý magik. Když posloucháš .ještě pečlivěji…" Tehdy, jako by to chtěl předvést, ztišil Sangfugol dramaticky hlas; aby Simon slyšel, musel se předklonit. Zlehka zavrávoral a uvědomil si, že právě vypil už třetí číši vína.
"Když posloucháš velmi, velmi pečlivě…" pokračoval harfeník, "zaslechneš, jak lidé říkají, že Pryratova matka byla čarodějnice a otec… démon!" Sangfugol prudce vyloudil na loutně hlasitý tón a Simon překvapeně uskočil. "Ale, Simone, nemůžeš věřit všemu, co slyšíš – zvláště od opilých duchovních," dořekl Sangfugol se zachichtáním a napřáhl ruku. Simon na ni zpitoměle zíral.
"Stiskni ji, příteli," usmál se harfeník, "Rád jsem si s tebou promluvil, ale bojím se, že se musím vrátit ke stolu, kde na mě netrpělivě čekají jiná rozptýlení. Sbohem!"
"Sbohem…" Simon stiskl Sangfugolovi ruku a pak pozoroval, jak harfeník po cestě vrávorá a přitom se pohybuje rychle, se zběhlostí zkušeného opilce.
Když Sangfugol znovu zaujal své místo, Simonovy oči spočinuly na dvou služebných, opírajících se o zeď chodby na druhé straně místnosti. Ovívaly se zástěrami a povídaly si. Jedna z nich byla Hepziba, nová služebná; druhá Reba,

kuchtička.
V Simonových žilách se rozlilo jakési teplo. Bylo by tak snadné přejít k nim a pohovořit si s nimi. Na té Hepzibě něco je, jakási prostořekost v očích a ústech, když se směje…Simon, kterému se již dost točila hlava, vystoupil z výklenku do místnosti. Kolem něj jako řeka proudily hlasy.
Moment, moment, pomyslel si. Náhle se polekal a zrudl. Jak tam může jen tak přijít a promluvit – nepoznají, že jsem je pozoroval? Nepoznají…
"Hej, ty tam, ty líné trdlo! Přines nám víno!"
Simon se otočil a spatřil rudolícího hraběte Fengbalda, který na něj od královského stolu mával číší. Dívky se odloudaly. Simon utíkal do přístěnku pro džbán a vytáhl jej z klubka psů, bojujících o kotletu. Jedno štěně, malé a šlachovité, s bílou skvrnou v hnědém obličeji, lítostivě vylo na okraji smečky; nedokázalo se ještě s většími psy utkat. Simon našel na jednom opuštěném sedátku kus mastné kůže a psíku jej hodil. Ten zachytil pamlsek, zavrtěl pahýlem ocasu, a když Simon nesl džbán místností, šel mu v patách.
Fengbald a Guthwulf, dlouhobradý kníže z Utanyeatu, byli zabráni do jakési obdoby přetlačované. Své dýky zabodli do stolu vedle paže každého z nich.
Simon prošel kolem tak rychle, jak jen mohl, naléval z těžkého džbánu víno do pohárů hulákajících diváků, a snažil se nešlápnout na psa, který mu pobíhal kolem nohou. Král zápas pozoroval s pobavením, ale za zády mu stálo vlastní páže, tak nechal Simon jeho sklenici být. Jako poslednímu nalil víno Pryratovi. Vyhýbal se knězovu pohledu, ale nedokázal si nevšimnout zvláštní vůně toho muže, nepopsatelné směsice kovu a příliš sladkých koření. Když ustoupil, spatřil, že psík rejdí ve slámě poblíž, Pryratových lesklých černých bot a hledá tam nějaký ztracený poklad.
"K noze!" zasykl Simon, poodstoupil dále od stolu a poplácal si na koleno, ale psík nedbal. Začal hrabat oběma tlapkami a zadkem naražel do knězovy rudé nohavice.
"Okamžitě k noze!" zašeptal znovu Simon.
Pryrates otočil hlavu a podíval se pod nohy. Lesklá hlava se mu na dlouhém krku pomalu otáčela. Zvedl nohu a položil těžkou botu na psova záda – rychlý, plynulý pohyb, uskutečněný během mžiknutí oka. Ozvalo se zapraštění lámané kosti a tlumené zakňučení. Psík se bezmocně svíjel ve slámě; Pryrates znovu zdvihl nohu a rozdrtil mu lebku.
Kněz chviličku hleděl na tělo, pak odtrhl zrak a jeho oči se zastavily na Simonově vyděšeném obličeji. Ten černý pohled – nelítostný a lhostejný – Simona přikoval na místě. Pryratovy bezvýrazné, mrtvé oči znovu zaletěly ke zvířeti, a když se vrátily k Simonovi, na knězově obličeji se pomalu rozhostil úsměv.
Co s tím, můžeš dělat, chlapče? říkal ten úsměv. A koho to zajímá?
Knězova pozornost byla znovu upoutána děním u stolu. Simon byl propuštěn; položil džbán a odvrávoral, aby si našel místo, kde by se mohl vyzvracet.

Bylo před půlnocí; dobrá polovina hýřilů se už odpotácela nebo byla odnesena do postele. U mnohých bylo nejisté, zda se zúčastní zítřejší korunovace. Simon právě doléval do sklenic opilých hostů to nejkřtěnější víno, které Petr Zlatokvas za této pozdní hodiny podával, když hrabě Fengbald, jediný, kdo zbyl z královy družiny, vevrávoral zvenčí do sálu. Mladý šlechtic byl neupravený a byly mu zpola vidět půlky, ale na tváři měl blažený úsměv.
"Pojďte všichni ven!" zakřičel. "Pojďte hned ven! Pojďte se podívat!" Vykymácel se ze dveří. Ti, kdož toho byli schopni, se vyškrábali na nohy a za šprýmů a postrkování jej následovali. Někteří si opile prozpěvovali.
Fengbald stál mezi prostým lidem, hlavu měl zvrácenou, nesvázané černé vlasy mu splývaly po potřísněných zádech blůzy, a hleděl k nebesům. Na něco ukazoval: jeden po druhém vzhlížely obličeje vzhůru.
Na obloze byl namalován podivný tvar – jako hluboká rána, která chrlí do černé noci krev: oblohu od severu k jihu křižovala velká rudá kometa.
"Vlasatice!" vykřikl někdo. "Znamení!"
"Starý král je mrtev, mrtev!" zavolal Fengbald a zamával dýkou, jako by hvězdy vyzýval, aby sestoupily a bojovaly. "Ať žije nový král!" volal. "Začal nový věk!"
Rozlehlo se pozdravné volání, někteří z přítomných dupali a povykovali. Jiní začali rozpustile tančit. Muži a ženy se drželi za ruce a vířili v kruhu. Nad nimi se jako řeřavý uhlík leskla rudá hvězda.
Simon, který následoval hodovníky ven, aby zjistil příčinu toho ruchu, se obrátil a vracel se do sálu; výkřiky tanečníků se mu vznášely za zády. Překvapen spatřil doktora Morgenese, jak stojí ve stínu opevňovací zdi. Starý muž, navlečen proti zimě do těžkého šatstva, si svého učedníka nevšiml. I on vzhlížel k vlasatici, šarlatové stopě, protínající nebeskou klenbu. Jenže na rozdíl od ostatních se v jeho obličeji nezračila opilost ani radost. Zdál se ustrašený, chladný a malý.
Vypadá, napadlo Simona, jako osamělý muž v divočině který zaslechne hladovou píseň vlků…
Dobyvatelova hvězda
Jaro a léto prvního roku Eliášovy vlády byly kouzelné; prozářené sluncem, okázalé a výstavné. Zdálo se, že celý Východní Ard zažívá znovuzrození. Znovu se vrátila šlechta a plnila dlouho tiché chodby Hayholtu. Byl to takový rozdíl, jako by do temného místa přinesli barvu a denní světlo. Hrad byl jako za Janova mládí, plný smíchu, popíjení a chlubného blyštění čepelí a válečné výzbroje. Ze zahrad byla zpoza živých plotů znovu slyšet hudba, a na schůzky (nebo ze schůzek) znova poletovaly krásné dvorní dámy jako vznášející se, půvabné přízraky. Prostému lidu připadalo, jako by každý den byl svátkem a jako by oslavy neměly nikdy vzít konce. Král Eliáš a jeho přátelé se horečně bavili, jako děti, které budou muset brzy do postele a vědí to. Zdálo se, že v Erkynu se všichni chovají jako teplem zpitá zvířata.
Někteří vesničané odbojně mumlali – s takovou bezstarostností v povětří bylo těžko zasít. Mnozí ze starších, žlučovitějších kněží žehrali na šířící se prostopášnost a nenasytnost. Většina lidí se ale těmto škarohlídům smála. Eliášova monarchie byla sotva čerstvě ustavena, a Erkyn – celý Východní Ard, zdálo se – právě vyšel z období dlouhé

zimy do věku zbrklého mládí. Copak je to tak nepřirozené?

* * *

Simon pracně vykružoval na šedivém pergamenu písmena a měl pocit, že dostává do prstů křeč. Morgenes stál u okna, držel proti slunci dlouhou, úzkou skleněnou trubici a kontroloval její čistotu.
Jestli řekne jediné slovo o tom, ze ta věc není pořádně vyčištěná, půjdu pryč, pomyslel si Simon. Sluneční světlo teď vidím jen tehdy, když se odrazí v kádinkách, které leštím.
Morgenes se otočil od okna a odnesl skleněnou trubici ke stolu, u nějž se Simon lopotil. Když stařec dorazil, připravil se chlapec na nadávky a pocítil v sobě vlnu vzteku, který se mu jakoby usadil mezi lopatkami.
"Výborná práce, Simone!" pochválil Morgenes, když pokládal pipetu vedle pergamenu. "Staráš se o ty věci tady mnohem lépe, než se to kdy dařilo mně." Doktor mu poklepal na paži a sklonil se k němu. "Jak to jde?"
"Hrozně," slyšel se říkat Simon. I přesto, že v něm ještě byl ten uzlík rozmrzelosti, byl znechucen malicherným tónem vlastního hlasu. "Chci říct, že to nikdy nedokážu. Neumím ta písmena napsat správně a nekaňkat, a stejně nepřečtu, co jsem napsal!" Když to vyslovil, připadal si o něco lépe, ale stejně se cítil hloupě.
"Děláš si zbytečné starosti, Simone," doktor se napřímil. Vypadal roztržitě: když mluvil, oči mu těkaly po místnosti.
"Tak za prvé, každý, kdo začíná psát, ‚kaňká'; někteří dělají kaňky celý život – což neznamená, že nemají co říci. Za druhé, jistěže nemůžeš přečíst to, co píšeš. Ta kniha byla napsána v Nabbanu, a ty neumíš nabbansky."
"Ale proč mám opisovat slova, kterým nerozumím?" zavrčel Simon: "To je bláznovské."
Morgenes se na Simona ostře podíval. "Protože jsem ti to nakázal já, jsem nejspíš taky blázen, co?"
"Ne, tak jsem to nemyslel…já jen…"
"Nemusíš mi nic vysvětlovat." Doktor si přitáhl židličku a posadil se vedle Simona. Dlouhými, zahnutými prsty bezcílně posouval po stole smetí. "Chtěl jsem, abys tato slova opisoval, protože je snadnější soustředit se na formu a tvar písmen, když tě nerozptyluje povaha sdělení."
"Hmmmmm." Simon cítil jen částečné uspokojení. "Nemohl bys mi přesto říci, o čem ta kniha je? Pořád hledím na obrázky, ale nemůžu na to přijít." Nalistoval v knize stránku s ilustrací, na niž v posledních třech dnech tolikrát zíral; byl to groteskní dřevoryt rohatého muže s velkýma vypoulenýma očima a černýma rukama. U nohou se mu svíjely zkroucené postavy; nad hlavou rohatce viselo na inkoustově černé obloze žhnoucí slunce.
"Jako tohle," ukázal Simon na podivný obrázek. "Tady dole je napsáno ‚Sa Asdridan Condiquilles' – co to znamená?"
"Znamená to," odpověděl Morgenes, zaklapl knihu a vzal si ji, "Dobyvatelova hvězda, a nepatří to mezi věci, které potřebuješ znát." Položil knihu na nebezpečně vratkou hromadu, opřenou o zeď.
"Ale jsem tvůj učeň!" namítl Simon. "Kdy mne něco naučíš?"
"Hloupý kluku! Co si myslíš, že dělám? Pokouším se tě naučit číst a psát. To je vůbec nejdůležitější. Co by ses chtěl učit?"
"Kouzla!" řekl okamžitě Simon. Morgenes navěj hleděl.
"A co čtení…?" zeptal se doktor zlověstně.
Simon byl rozzlobený. Jako obvykle se zdálo, že mu lidé kážou na každém kroku do cesty překážky. "Já nevím. Stejně, co je na čtení a psaní písmen důležitého? Knihy jsou jen povídačky o věcech. Proč bych měl chtít číst knihy?"
Morgenes se zašklebil, jako když hranostaj najde v plotě kurníku díru. "Ach, chlapče, jak jen jsem se na tebe mohl zlobit…jak úžasné, kouzelné, dokonale pitomé!" Uznale se zachichotal; ten zvuk mu vycházel hluboko z hrdla.
"Jak to myslíš?" zeptal se Simon a mračil se, až se mu spojovala obočí. "Co je úžasné a pitomé?"
"Úžasné, protože mám tak úžasnou odpověď," smál se Morgenes. "Pitomé, protože…protože myslím, že mladí lidé přicházejí na svět hloupí, myslím – jako jsou želvy stvořeny s krunýři a vosy se žihadly – je to jejich ochrana proti nelaskavostem života."
"Co prosím?" teď už měl Simon hlavu dokonale zamotanou.
"Knihy," prohlásil Morgenes okázale a zaklonil se na své vratké židlí, "knihy jsou kouzlo. Jednoduchá odpověď. A knihy jsou i past."
"Kouzlo? Past?"
"Knihy jsou druhem kouzla…" doktor pozvedl svazek, který právě položil na hromadu, "protože překlenou vzdálenost i čas spolehlivěji než jakékoliv zaklínadlo nebo zaříkávání. Co si před dvěma sty lety myslel ten a ten o tom a o tom? Můžeš letět zpět napříč věky a přeptat se jej? Ne – nebo přinejmenším pravděpodobně ne.
Ale – pokud své myšlenky zapsal a pokud někde existuje svitek nebo kniha s jeho logickým pojednáním…mluví k tobě! Přes celá staletí! A když chceš navštívit vzdálené Nascadu či ztracenou Khandii, ani tehdy nemusíš než otevřít knihu…" "Ano, ano, myslím, že tomu všemu už rozumím." Simon se nepokoušel skrýt zklamání. Tohle slovem kouzlo nemyslel. "A co ty pasti? Proč ‚pasti'?"
Morgenes se předklonil a zamával v kůži vázaným svazkem Simonovi pod nosem. "Kus psaného textu je pastí," řekl vesele, "a to tou nejúčinnější. Víš, kniha je jediným druhem pasti, která své zajatce – vědomosti – udržuje navždy živé. Čím více knih," doktor ukázal rukou kolem dokola, "čím více pastí, tím větší šance lapit nějaké zvláštní, prchavé, zářící zvíře – takové, které by jinak mohlo zemřít neuzřeno," dokončil Morgenes květnatě a pustil knihu s hlasitým bouchnutím na hromadu. Zvedl se drobný obláček prachu; smítka vířila v pruhu světla, které pronikalo nedovřenými okenicemi.
Simon chvíli zíral na lesklá zrníčka a pořádal si myšlenky. Sledovat doktorova slova bylo jako chytat myši v palčácích.
"Ale co opravdová kouzla?" řekl nakonec. Tvrdohlavě vraštil obočí. "Kouzla, jaká prý dělá nahoře ve věži Pryrates?"
Doktorovým obličejem se mihl výraz zlosti – nebo to byl strach?

"Ne, Simone," řekl potichu. "Nepředhazuj mi Pryrata. Je to nebezpečný, pošetilý člověk."
Ačkoliv měl Simon s rudým knězem vlastní ošklivé zkušenosti, přesto se mu zdál doktorův podivný výraz trochu děsivý. Odvážil se položit další otázku. "I ty kouzlíš, nebo ne? Proč je Pryrates nebezpečný?"
Morgenes náhle povstal a Simon se chvilku bál, že jej starý muž uhodí nebo na něj začne křičet. Místo toho doktor ztuhle přešel k oknu a chvíli z něj hleděl. Z místa, kde Simon seděl, vypadaly doktorovy řídké vlasy nad úzkými rameny jako štětinatá svatozář.
Morgenes se otočil a vrátil se ke stolu. Obličej měl vážný a plný pochybností. "Simone, asi mi nijak neposlouží, co ti teď řeknu, ale chci, aby ses Pryratovi. vyhýbal – nechoď k němu a s nikým o něm nemluv – kromě mne, samozřejmě."
"Ale proč?" Navzdory tomu, co si doktor možná myslel, se Simon už dávno rozhodl držet se od alchymisty co nejdál. Doktor ale obvykle nebýval tak přímočarý a Simon nechtěl propást příležitost. "Co je na něm tak zlého?"
"Nevšiml sis, že se lidé Pryrata bojí? Že když sejde ze svých nových komnat v Hjeldinově věži, lidé se mu spěšně klidí z cesty? Má to důvod. Budí strach, protože sám ten pravý strach nemá. Stojí to vepsáno v jeho očích."
Simon si vstrčil násadku pera do úst a zamyšleně ji žvýkal; pak ji zase vytáhl. "Ten pravý strach? Co to znamená?"
"Nic takového jako ‚nebojácnost' neexistuje, Simone – nemluvíme-li o šílencích. Lidé, o nichž se říká, že jsou nebojácní, obvykle jen umí svůj strach dobře skrývat, a to je něco docela jiného. Starý král Jan strach znal a oba jeho synové to dozajista věděli…I já to věděl. Pryrates…no, lidé poznají, že on necítí strach ani úctu z věcí, u kterých jsme na to zvyklí. To často myslíme, když o někom říkáme, že je šílený."
Simona to fascinovalo. Nebyl si jistý, zda dokáže uvěřit, že Kněz Jan nebo Eliáš někdy měli strach, ale téma Pryrates bylo samo o sobě dost podmanivé.
"Je šílený, doktore? Jak je to možné? Je knězem a jedním z královych rádců." Ale Simon si připomněl jeho oči a šklebivý úsměv, a věděl, že Morgenes má pravdu.
"Řeknu ti to jinak." Morgenes si kolem prstu ovíjel pramen sněhobílých vousů. "Povídal jsem ti o pastech, o tom, jak hledání vědomostí připomíná hon na plachou příšeru. A zatímco já a další hledači vědomostí chodíme k našim pastem, abychom zjistili, jaká pestrá příšera nás může potěšit, Pryrates otvírá dveře dokořán a čeká, co vejde." Morgenes vzal Simonovi z ruky husí brk, pak rukávem pláště zlehka setřel trochu inkoustu, která Simonovi ukápla na tvář. "Pryratova metoda má jednu potíž. Když se ti nelíbí příšera, která se objeví, je těžké – velmi, velmi těžké – ty dveře zase zavřít."

* * *

"Ha!" zavrčel Isgrimnur. "Zásah, chlapče, zásah! Přiznej to!"
"Jen ses ‚otřel o mou vestu," Jošua v hraném údivu pozvedl obočí. "Mrzí mne, když vidím, že tě ochablost dohnala až k takhle zoufalým úskokům…" Uprostřed věty, aniž by změnil tón, udělal výpad. Isgrimnur s prásknutím zachytil dřevěnou čepel vlastní rukojetí a srazil útok stranou.
"Ochablost?" zasykl starý muž mezi zuby. "Ukážu ti takovou ochablost, že s pláčem utečeš za svou kojnou!"
Vévoda z Elvritshally byl na svůj věk a hmotnost ještě rychlý. Zaútočil. Úchop obouruč mu umožňoval dobře ovládat dřevěný meč, kterým opisoval široké oblouky. Jošua se zaklonil a ránu odrazil. Řídké vlasy mu visely ve zpocených pramenech přes čelo. Konečně spatřil v krytu skulinu. Když Isgrimnur máchl cvičným mečem v prudkém oblouku, princ přičapl a čepelí odrazil úder, který mu mířil na hlavu; pak zahákl nohu Isgrimnurovi za patu a trhl. Vévoda se zřítil na záda jako podťatý strom. O chvíli později přistál v trávě po Isgrimnurově boku i Jošua. Svou jedinou rukou si hbitě rozepjal tenkou vycpanou vestu a lehl si vedle vévody.
Isgrimnur odfukoval jako kovářský měch a dlouho nic neříkal. Oči měl zavřené; korále potu, které měl, ve vousech, se leskly v ostrém slunci. Jošua se posadil, aby na něj lépe viděl. Přes obličej mu přeletěl stín obavy a sáhl po Isgrimnurově vestě, aby ji sundal. Sotva se prsty dostal pod uzel, zdvihla se vévodova velká růžová ruka a ze strany jej udeřila do hlavy. Princ se znovu převrátil na zem. Zdvihl ruku k uchu a zamžoural bolestí.
"Cha!" zasípal Isgrimnur. "To tě naučí…ty štěně…"
Oba muži leželi, funěli a zírali do bezmračné oblohy. Znovu se nadlouho rozhostilo ticho.
"Podvádíš, chlapečku," řekl konečně Isgrimnur a posadil se. "Až se příště ukážeš na Hayholtu, budu žádat odvetu. Mimochodem, kdyby nebylo tak proklatě horko a já nebyl tak zatraceně tlustý, nadělal bych ti díry do žeber už před hodinou."
Jošua si také sedl a zastínil si oči. Žlutou trávou turnajového pole k nim přicházely dvě postavy. Jedna byla navlečena do dlouhých šatů. "Je horko," souhlasil Josua.
"A to je listopaden," zavrčel Isgrimnur, svlékaje si soubojovou vestu. Psí dny jsou už dávno za námi, a u Matky, pořád je horko! Kde je déšť?"
"Nejspíš má strach." Zašilhal na blížící se postavy.
"Ho, můj mladší bratr!" vykřikla jedna. "A starý strýc Isgrimnur! Zdá se, že jste se při té své hře trošičku vyčerpali."
"Jošua a horko mě málem zabili, Vaše Výsosti," zavolal Isgrimnur na přicházejícího krále. Eliáš byl navlečen do zdobné blůzy barvy mořské zeleně. Po boku mu šel tmavooký Pryrates ve vlajících červených šatech; vypadal jako kamarádský šarlatový netopýr.
Jošua povstal, a když se starší muž sbíral ze země, napřáhl k němu ruku. „Vévoda Isgrimnur jako obvykle přehání," řekl princ tiše. "Abych spasil život, musel jsem ho srazit k zemi a sednout si na něj."
"Ano, ano, pozorovali jsme vaši drsnou hru z Hjeldinovy věže," pousmál se Eliáš a bezstarostně mávl rukou k věži, rýsující se nad vnější zdí Hayholtu, "… že, Pryrate?"
"Ano, sire." Pryratův úsměv byl tenký jako nit a hlas drsný jako struhadlo. "Tvůj bratr a vévoda jsou vpravdě silní muži."

"Mimochodem, Výsosti," vmísil se Isgrimnur, "smím tě o něco požádat? Velmi nerad tě právě teď obtěžuji státnickými záležitostmi."
Eliáš, jenž hleděl přes pole, se obrátil na starého vévodu s mrzutým pohledem.
"Náhodou právě teď diskutuji s Pryratem o důležitých věcech. Proč za mnou nepřijdeš, když takové věci projednávám?" Znovu se otočil. Za turnajovým polem Guthwulf a hrabě Eolair z Nad Mullachu – rytíř hernystirského krále Llutha – stíhali splašeného jankovitého koně. Eliáš se tomu smál a šťouchl do Pryrata, který jej obdařil dalším nedbalým úsměvem.
"Hm, omlouvám se, Výsosti," pokračoval Isgrimnur, "ale pokoušel jsem se prohovořit to s tebou už čtrnáct dnů. Tvůj kancléř Helfcene mi neustále říkal, že jsi příliš zaneprázdněn… "
"… V Hjeldinově věži," dodal Jošua úsečně. Bratři na chvíli zkřížili pohledy, pak se Eliáš obrátil k vévodovi.
"Ach, tedy dobrá. O co jde?"
"O královskou posádku ve Vestvennby. Odešli už dobře před měsícem a nebyli nahrazeni. Frostmarch je stále ještě divoké místo a já nemám dost mužů, abych bez vestvennbyské posádky udržel Wealdhelmskou cestu otevřenou. Nepošleš tam další jednotku?"
Eliáš se pohledem vrátil k postavám Guthwulfa a Eolaira, tetelícím se v horkém vzduchu, které stíhaly prchajícího hřebce. Odpověděl, aniž by se otočil: "Skali z Kaldsryke říká, že máš mužů více než dost, starý strýče. Říká, že své muže shromažďuješ v Elvritshalle a Naarvedu. Proč to?" Hlas měl záludně tichý.
Dříve, než mohl překvapený Isgrimnur odpovědět, promluvil Jošua.
"Jestli to Skali Ostronos říká, je lhář. Jsi blázen, jestli mu věříš."
Eliáš se otočil jako na obrtlíku a ret měl ohrnutý. "Ano, bratře Jošuo? Skali je lhář? A já mám dát na tvé slovo, na slovo toho, kdo se nikdy nepokoušel skrývat, jak mne nenávidí?"
"Ale no tak, ale no tak…" přerušil je Isgrimnur, rozčilený a vyděšený. "Eliáši…Výsosti, znáš mou loajalitu – byl jsem nejvěrnější přítel tvého otce!"
"Ó ano, můj otec!" odfrkl Eliáš.
"….A prosím, nevylévej si svou rozmrzelost z těchto skandálních klepů – neboť ničím jiným nejsou – na Jošuovi. Není pravda, že by tě nenáviděl! Je stejně loajální jako já!"
"O tom nepochybuji. Pošlu posádku do Vestvennby, až budu chtít, a dříve ne!" Eliáš na oba chvíli zíral rozšířenýma očima. Dosud mlčenlivý Pryrates vztáhl bílou ruku, aby zatahal Eliáše za rukáv.
"Prosím, můj pane, tohle není čas ani místo na takové věci…" střelil bezostyšným pohledem zpoza přimhouřených víček po Jošuovi, "…jak se ponížen domnívám."
Král hleděl na svého oblíbence a pak přikývl. "Máš pravdu. Nechal jsem se zbytečně rozvzteklit. Odpusť mi, strýče," obrátil se k Isgrimnurovi. "Neboť, jak jsi řekl, je horký den. Odpusť mi mou letoru." Usmál se.
Isgrimnur sklopil hlavu. "Jistě, sire. V tomto dusivém horku nás špatné způsoby snadno ovládnou. Stejně je to teplo zvláštní, v takovou pozdní roční dobu, že?"
"To je." Eliáš se otočil a široce se na rudě oděného kněze zašklebil. "Tady Pryrates, přes svoje církevní postavení, nedokázal Boha přesvědčit, aby nám seslal vytoužený déšť – není-liž pravda, rádče?"
Pryrates se na krále podivně zadíval, pak vtáhl hlavu do límce jako nějaká bílá želva. "Prosím, můj pane ..." požádal, "pokračujme v našem hovoru a zanechme tyto džentlmeny jejich hře s meči."
"Ano," přikývl král. "To uděláme."
Sotva odešli pár kroků, Eliáš se znovu zastavil. Pomalu se otáčel, až pohlédl na Jošuu, který sbíral z vyschlé trávy cvičné meče.
"Víš, bratře," promluvil král, "je to už dlouho, co jsme my dva naposled zkřížili čepele. Vzpomněl jsem si na ty staré časy, jak jsem vás tak pozoroval. Co říkáš, že bychom si dali pár výpadů, když už jsme na cvičišti?"
Nastal krátký okamžik ticha. "Jak si přeješ, Eliáši." Hodil králi jeden z dřevěných mečů a ten jej obratně zachytil pravačkou.
"… Vlastně," Eliášovi na rtech hrál nejasný úsměšek, "mám pocit, že jsme se neutkali od tvé…nehody." Nasadil důstojnější výraz. "Naštěstí pro tebe jsi nepřišel o ruku, kterou vládneš mečem."
"Vpravdě naštěstí." Josua si odměřil půldruha kroku a otočil se k Eliášovi.
"Měřeno jiným loktem," začal Eliáš, "… ach, to nebyl dobře zvolený obrat, že? Omlouvám se. Druhou stranou mince je, že musíme bojovat těmihle ubohými dřevěnými párátky." Potěžkal.cvičný meč. "Tak rád tě pozoruji, když používáš – jak to říkáš té své tenké čepeli? – ach, Naidel. Škoda, že jej tu nemáš." Eliáš bez varování vyrazil tvrdým výpadem na Jošuovu hlavu. Princ úder zachytil, odrazil jej a vrhl se kupředu. Eliáš útok zručně odvrátil. Bratři od sebe odskočili a začali kolem sebe kroužit.
"Ano," pozdvihl Jošua meč. Úzký obličej se mu leskl potem. "Je velmi špatné, že tu nemám Naidel. Velmi špatné také je, že nemáš Jasný osten." Princ rychle švihl mečem shora a přešel do dalšího překvapivého výpadu. Král hbitě couvl a kontroval.
"Jasný osten?" opáčil trochu zadýchaný Eliáš. "Jak to myslíš? Víš, že je pohřben s naším otcem." Naklonil se doleva a zatlačil Jošuu o krok zpět.
"Ano, to vím," Jošua odrazil ránu, "ale králův meč – právě jako je jeho království – by měl být moudře," – výpad – "a hrdě," – proti-výpad – "… by měl být moudře a rozvážně užíván…jeho nástupcem."
Meče se srazily s třeskem, jako když sekera štípá dříví. Pod soustředěným tlakem se skláněly, až se setkaly jílci a Eliášův a Jošuův obličej byly od sebe jen na píď. Pod košilemi se jim nadouvaly svaly; chvíli byli zcela zticha. Jak se přetlačovali, jediným pohybem bylo nepatrné chvění. Nakonec Jošua, jenž na rozdíl od krále nemohl uchopit rukojeť oběma rukama, pocítil, že jeho čepel sklouzává. Pružně se skrčil, vyprostil meč, uskočil a znovu napřáhl.

Jak si hleděli přes trávník do očí a hrudi se jim dmuly, rozlehl se turnajovým polem hluboký hlas zvonu: zvony věže Zeleného anděla oznámily poledne.
"Tak, pánové!" zvolal Isgrimnur. Na obličeji měl chabý úsměv. Nebylo žádných pochyb o nenávisti, která mezi těmi dvěma proudila. "Slyším zvony, a to znamená čas k obědu. Co takhle remíza? Bojím se, že jestli se neschovám před sluncem a nedopřeju si číše vína, letos už se Aedomansy nedočkám. Tyhle staré severské kosti nejsou na tak kruté vedro stavěné."
"Vévoda má pravdu, můj pane," zasípal Pryrates a položil dlaň na Eliášovu pěst, která ještě svírala pozdvižený meč. Knězovy rty se svraštily v hadím úsměvu. "Naši věc můžeme dokončit na zpáteční cestě."
"Výborně," zachraptěl Eliáš a odhodil meč za záda na zem; ten se jednou odrazil a pak dopadl naplocho. "Děkuji za trénink, bratře." Otočil se a nabídl Pryratovi rámě. Šarlatová a zelená se daly do kroku.
"Co říkáš, Jošuo?" zeptal se Isgrimnur, když bral princi z ruky dřevěný meč. "Půjdeme na víno?"
"Myslím, že ano," odpověděl Jošua, shýbl se a sebral vesty, zatímco Isgrimnur zvedl meč, jejž odhodil král. Napřímil se a zíral do dálky. "Stojí vždy mrtví mezi živými, strýče?" zeptal se potichu a pak si přejel rukou po tváři. "Netrap se tím. Pojďme si najít nějaký chládek."
"Opravdu, Judito, je to v pořádku. Ráchel to nebude vadit…"
Simonova žádostivá ruka byla jen kousíček od díže. Juditin stisk byl vzdor vší její baculatosti docela silný.
"Běž s tím svým ‚Ráchel to nebude vadit' k šípku, opravdu! Ráchel zpřeráží všechny kosti mého křehkého starého těla."
Odstrčila Simonovi ruku, odhrnula si z očí pramen vlasů a otřela prsty o umaštěnou zástěru. "Já přece vím, že sebemenší závan aedonitské chlebové placky tě poblázní jako inniscrichského psa."
Simon čáral do moukou poprášené desky smutné vzory.
"Ale Judito, máš toho těsta spousty – proč bych nemohl z díže trochu ochutnat?"
Judita se zvedla ze stoličky a velebně, jako bárka na klidné řece, se přesunula k jedné ze stovek kuchyňských poliček. Dva kuchtíci se před ní rozprchli jako vyplašení racci. "No…kde…" mumlala, "kde je ten džbán sladkého másla?" Jak tam stála a v ústech měla přemýšlivě zasunutý prst, Simon se posunul blíže k díži.
"Ani se neopovažuj, kamarádíčku," hodila Judita přes rameno, aniž by se ohlédla. Copak má oči i vzadu? "Ne proto, že by nebylo těsta dost. Ráchel chce, abys snědl večeři." Pokračovala v prohlídce úhledně uklizených poliček, plných potravin. Simon zůstal sedět a mračil se.
Pomineme-li občasné ústrky, bylo v kuchyni dobře. I když byla ještě delší než Morgenesovy komnaty, zdála se malá a útulná, plná žhnoucího světla kamen a dobrot. Jehněčí dušené v bublajícím železném kotli, aedontidský chléb, kynoucí v peci, a papírově hnědé cibule, zavěšené v zamlžených oknech jako měděné zvony. Vzduch byl plný vůně koření; ostře voňavý zázvor a skořice, šafrán, hřebíček a drcený pepř. Kuchtíci kouleli dveřmi sudy mouky a nakládaných ryb nebo vytahovali plochými dřevěnými lopatami z pece bochníky. Jeden ze starších učňů vařil nad ohněm v kotlíku rýžovou kaši s mandlovým mlékem –dezert pro krále. A sama Judita, veliká, hodná ženská, díky jíž obrovská kuchyně vypadala jako venkovská chaloupka, to celé řídila, aniž by byť jen jednou zvýšila hlas. Byla ve svém království z cihel, kotlíků a ohnišť laskavým, ale bystrookým vládcem.
Vrátila se s postrádaným džbánem. Jak Simon lítostivě pozoroval, držela mašlovačku s dlouhou násadou a chystala se kropit máslem pletené aedonitské bochánky.
"Judito," zeptal se Simon nakonec, "když už je skoro Aedomansa, jak to, že není sníh? Morgenes říká, že si nepamatuje, aby se na něj někdy čekalo tak dlouho."
"Tak to nevím, tím jsem si jistá," řekla vzápětí Judita. "Ani v listopadenu nepršelo. Myslím, že je prostě suchý rok."
Zamračila se a začala potírat nejbližší bochánek.
"Napájeli ovce a krávy z města v hradním příkopu," podotkl Simon.
"Ano?"
"Ano. Kolem okrajů jsou vidět hnědé prstence, jak voda klesala. Jsou tam místa, kde mi voda nedosáhne ani po kolena!"
"A já nepochybuji o tom, že tys je všechna našel."
"Myslím, že ano," odpověděl Simon pyšně. "Loni touhle dobou bylo všechno zamrzlé. Jen si pomysli!"
Judita zvedla bledé, laskavé modré oči od maštění bochánků. "Vím, že když se dějí takovéhle věci, připadá ti to vzrušující, ale uvědom si, kamarádíčku, že tu vodu potřebujeme všichni. Jestli nepřijde sníh nebo déšť, nebudou žádná vybraná jídla. Z Kynslaghu se pít nedá, to víš." Kynslagh, stejně jako Gleniwent, jenž jej napájel, byl slaný jako moře.
"To vím," odpověděl Simon. "Určitě bude brzy sněžit – nebo pršet, protože je tak teplo. Prostě je jenom hodně zvláštní zima."
Judita chtěla něco říci, ale náhle se zarazila a pohlédla přes Simonova ramena na dveře.
"Co se děje, děvče?" zeptala se. Simon se otočil a spatřil známou kudrnatou služebnou; stála jen pár kroků od něj – Hepziba.
"Poslala mě Ráchel, abych našla Simona, madam," odpověděla s ledabylou úklonou. "Potřebuje, aby něco sundal z nějaké vysoké přihrádky."
"No, miláčku, mě se ptát nemusíš. On tu jen sedí a sní nad mým pečením; nepomáhá mi, ani tu nedělá nic jiného."
Udělala na Simona kšá. Neviděl to, obdivoval Hepzibinu úzkou sukni a zvlněné vlasy, jež její čepeček nemohl ani uspořádat, ani pojmout. "Při Lysiině milosti, běž už, chlapče." Judita se předklonila a šťouchla do něj násadou mašlovačky.
Hepziba se už otočila a byla skoro u dveří. Když se Simon zvedl ze židle a vydal se za ní, vrchní kuchařka mu na paži položila horkou ruku.
"Hele, nejspíš jsem tenhle zkazila – podívej, je celý nakřivo." Podala mu horký bochníček, vonící cukrem a zkroucený

jako kus lana.
"Děkuji!" řekl, kus utrhl a po cestě ke dveřím si jej nacpal do úst. "Je dobrý!"
"Jistěže je!" zavolala za ním Judita. "Jestli to řekneš Ráchel, stáhnu tě z kůže!" Ale než to dořekla, volala už jen do prázdných dveří.

Simon během pouhých několika kroků dohonil Hepzibu; nešla příliš rychle.
Čekala na mě? napadlo jej. Cítil se podivně zadýchaný. Pak si řekl, že kdokoliv, kdo by dostal pochůzku, která by jej dostala mimo Ráchelin dosah, by se loudal, jak by jen mohl.
"Chtěla bys…chtěla bys kousek?" zeptal se trochu chraptivě. Služebná si vzala kousek sladkého bochánku, přičichla k němu a pak ho strčila do úst.
"Ach, to je dobré, moc dobré," obdařila Simona zářivým úsměvem. Blýskla očima. "Dáš mi ještě?" Dal.
Vyšli z haly do dvora. Hepziba zkřížila ruce, jako by se chtěla obejmout. "Óó, to je zima." Vlastně bylo docela teplo – výheň, uvážíme-li, že byl slunovraten – ale když se o tom teď zmínila Hepziba, byl si Simon jistý, že jej ovanul vítr.
"Ano, je zima, že?" Ztichl.
Šli kolem rohu vnitřního opevnění, které obklopovalo královskou rezidenci, a Hepziba ukázala na malé okno těsně pod vyšší věží. "Vidíš? Zrovna včera jsem tam viděla princeznu, jak si kartáčuje vlasy…ach, jaké ta má krásné vlasy!"
Simonovým mozkem proběhla matná vzpomínka na zlato, podobné slunci, ale nechtěl se rozptylovat.
"Ach, myslím, že ty máš vlasy mnohem hezčí," řekl a pak se otočil na jednu ze strážních věží Prostřední zdi, aby skryl zrádný ruměnec.
"Opravdu?" usmála se Hepziba. "Myslím, že jsou neupravené. Princezna Miriamele má dámy, které o ně pečují. Sára – znáš ji, to děvče se světlými vlasy? – jednu z nich zná. Sára,povídala, že jí ta dáma řekla, že je princezna moc smutná, občas, a že chce zpět do Meremundu, kde vyrostla."
Simon se s velkým zájmem zahleděl na Hepzibin krk, ověnčený pramínky vlnitých hnědých vlasů, které jí vyběhly zpod čepečku. "Hmmm."
"Chceš ještě něco vědět?" zeptala se Hepziba a otočila se od věže. "Na co zíráš?" zapištěla, ale oči měla veselé. "Nech toho. Říkám ti, že nejsem učesaná. Chceš vědět o princezně ještě něco?"
"Co?"
"Její otec chce, aby si vzala hraběte Fengbalda, ale ona nechce. Král na ni má velký vztek a Fengbald hrozí, že opustí dvůr a vrátí se do Falshire – i když nikdo neví, proč by to dělal. Lofsunu říká, že se to nikdy nestane, protože nikdo v jeho hrabství nemá dost peněz, aby platil za jeho koně, šaty a vůbec."
"Kdo je Lofsunu?" chtěl vědět Simon.
"Ach." Hepziba se zatvářila upejpavě. "Voják, kterého znám. Je v posádce hraběte Breyugara. Je moc hezký."
Zbytek aedonitského bochánku se v Simonových ústech změnil v popel. "Voják?" řekl tiše. "Je…je to tvůj příbuzný?"
Hepziba se zahihňala. Simon zjistil, že jej ten zvuk začíná dráždit. "Příbuzný? Milosrdný Rhiape, ne, to tedy ne! Pořád po mně pokukuje!" Znovu se zahihňala. Simonovi se to líbilo ještě méně. "Možná jsi ho viděl," pokračovala, "…je strážným u východních kasáren? Široká ramena a bradka?" Nakreslila do vzduchu obrys muže, do jehož stínu by se za slunečného dne mohl Simon pohodlně uvelebit.
Simonovy pocity zápasily s jeho mírnou povahou. Pak zvítězily. "Vojáci jsou hloupí," zachraptěl.
"Nejsou!" vyjela Hepziba. "To odvoláš! Lofsunu je správný muž! Jednoho dne se se mnou ožení!"
"Tak to uděláš terno," frkl Simon a pak se zastyděl. "Doufám, že budeš šťastná," dodal a doufal, že důvody jeho rozmrzelosti nejsou tak průzračně jasné, jak se mu zdálo.
"No, to budu," řekla uchlácholená Hepziba. Zírala na dvojici zemanských strážců, pochodujících po opevnění nad jejich hlavami s dlouhými píkami na ramenou. "Jednoho dne bude z Lofsuna seržant, a my spolu budeme mít v Erchesteru vlastní dům. Budeme šťastní jako…úplně nejvíc. Rozhodně šťastnější než ta ubohá princezna."
Simon s úšklebkem zdvihl oblázek a mrštil jím do zdi.

Simon a, jakási mladá služebná prošli pod doktorem Morgenesem; právě přecházel po opevnění a hleděl dolů. V tom okamžiku zadul ostrý vítr a sfoukl doktorovi z hlavy kápi. Usmál se a tiše Simonovi popřál štěstí – zdálo se, že je chlapec potřebuje. Díky své neohrabanosti a záchvatům špatné nálady byl více dítětem než mužem, ale výšku už měl, a byl v něm příslib, že ještě dospěje. Simon stál obkročmo po obou stranách hranice; dokonce i doktor, jehož věk nedokázal odhadnout nikdo z hradu, si pamatoval, jaké to bylo.
Ve vzduchu za ním se náhle zatřepotala křídla; Morgenes se otočil, ale pomalu, jako by nebyl překvapen. Kdyby to někdo pozoroval, spatřil by, jak před ním kratičkou chvilku visí šedivý mihotavý stín, který pak zmizel v rozměrných záhybech jeho šedých rukávů.
Doktorovy ruce, ještě před pár okamžiky prázdné, teď držely malou roličku jemného pergamenu, svázanou tenkou modrou,stužkou. Doktor ho sevřel v dlani a jemně jej prstem rozvinul. Zpráva, která na něm stála, byla ve východním jazyce Nabbanu a Církve, ale napsána byla masivními rimmerskými runami.

Morgene –
byly zapáleny ohně Bouřné hory. Už po devět dní vidím z Tungoldyru jejich kouř, a jejich plameny po osm nocí. Bílé lišky znovu procitly a v temnotách děsí děti. Poslal jsem okřídlená slova.i našemu nejmenšímu příteli, pochybuji ale, že jej zastihnou v nevědomosti. Někdo zaklepal na dveře, skrývající nebezpečí.
Jarnauga

Vedle podpisu autor načrtl pero v kruhu.
"Podivné počasí, že?" ozval se mu za zády ostrý hlas. "A přece tak příjemné k procházce po hradbách."
Doktor se prudce otočil a zmačkal pergamen v ruce. Za ním stál Pryrates a usmíval se.
"Dnes létá mnoho ptáků. Studuješ ptáky, doktore? Znáš dobře jejich zvyky?"
"Něco málo o nich vím," odpověděl tiše Morgenes. Modré oči zúžil do štěrbinek.
"Sám jsem myslel na jejich studium," pokýval hlavou Pryrates. "Dají se snadno chytit, víš…a skrývají tolik tajemství, která by zvídavá mysl dokázala ocenit." Povzdychl a promnul si hladkou bradu. "Ach, jen další věc, již je třeba zvážit – už tak mi nezbývá žádný čas. Dobrý den, doktore. Užij si počasí." Sestoupil ze zdi a boty mu zaklapaly po kamenech.
Ještě dlouho poté, co kněz odešel, Morgenes tiše stál a zíral do modrošedé severní oblohy.
Hořký vzduch a sladkosti
Byl sklonek mrazenu, prvního měsíce v roce. Déšť dosud nepřišel. Slunce se naklánělo za západní zdi a hmyz začínal cvrlikat ve vysoké suché trávě, a Simon seděl se svíčkářovým pomocníkem Jeremiášem bok po boku a ztěžka oddychovali.
"Tak pojď." Simon se přinutil vstát. "Ještě jednou." Jeremiáš ztratil oporu a svezl se dozadu, takže ležel v pichlavé trávě jak široký, tak dlouhý – jako na záda otočená želva.
"Běž sám," zasípal. "Ze mě nikdy voják nebude."
"Ale jistěže bude," Simona takové řeči obtěžovaly. "Oba budeme. Naposled jsi už byl mnohem lepší. Tak pojď, vstaň."
Jeremiáš se nechal vytáhnout do stoje, ale zasténal bolestí. Neochotně převzal prkénko ze sudu, které mu Simon podával.
"Tak začnem, Simone. Jsem celý bolavý."
"Moc přemýšlíš," odpověděl Simon a pozdvihl vlastní prkénko. "Braň se!" Dřevo narazilo na dřevo.
"Juchů!" výskl Simon.
"Hoho!" zachechtal se pookřálý Jeremiáš. "Smrtelný úder!" Nárazy a skřípění pokračovaly.

Simonovo staré opojení slávou vojenského života neprobudilo jen neúspěšné koketování s Hepzibou. Než nastoupil na trůn Eliáš, Simon najisto cítil, že to, po čem doopravdy touží – tak, že by se pro to dokázal vzdát čehokoliv – je stát se Morgenesovým učněm a naučit se všem tajemstvím doktorova spletitého, kouzelného světa. Ale teď, když jím byl a nahradil na místě doktorova pomocníka těžkopádného Inche, začala sláva blednout. Jednak tam bylo tolik práce, a za druhé byl Morgenes ve všem tak přísný! A naučil vůbec Simona nějakému kouzlu? Nenaučil. Ve srovnání s hodinami čtení a psaní a zametání a leštění v doktorově temné komoře se nad velkými činy na bojištích a obdivnými pohledy mladých žen nedalo nijak ušklíbat.
I Jeremiáš byl hluboko v brlohu Jakoba Svíčkáře lapen válečnickým leskem králova prvního roku. Během týdenních slavností, které Eliáš pořádal snad každý měsíc, se na turnajích objevovaly všechny barvy království a rytíři jako lesklí motýli ze sametu a oslnivé oceli, mnohem krásnější než cokoliv smrtelného. Slávou kořeněný vítr, jenž povíval turnajovým polem, probouzel v hrudích mladých mužů zasuté touhy.
Simon s Jeremiášem zašli za bednářem pro dlouhá prkýnka, která si úplně jako v dětství upravili na meče. Vždycky, když si splnili své povinnosti, předváděli směšné souboje; nejdříve ve stájích, až je čeledín Shem pro klid svých svěřenců vyhnal. Pak se přesunuli do nekosené trávy na jihu turnajového pole. Noc za nocí se Simon belhal do pokojů služebnictva, zadek omlácený a košili potrhanou. Ráchel Dračice obracela oči v sloup a hlasitě se modlila ke svatému Rhiapovi, aby ji uchránil zabedněnosti chlapců, pak si vyhrnula rukávy a přidala pár dalších modřin k těm, které Simon už měl.

"Myslím…" odfukoval Simon, "že to už…stačí." Růžolící Jeremiáš dokázal v předklonu jen kývnout na souhlas.
Když se ve slábnoucím světle courali k hradu, zpocení a utahaní jako schvácený dobytek, zaznamenal Simon spokojeně, že Jeremiáš začíná ztrácet na těžkopádnosti. Ještě tak měsíc a začne se podobat vojákovi. Než začali s pravidelnými souboji, vypadal spíše jako něco, do čeho by jeho pán mohl zapíchnout knot.
"Dnes to bylo dobré, co?" zeptal se Simon. Jeremiáš se podrbal v nakrátko ostříhaných vlasech a obdařil Simona znechuceným pohledem.
"Nechápu, jak jsi mě k tomu umluvil," zabručel. "Lidi, jako jsme my, nenechají nikdy dělat nic jiného než pomocníka v kuchyni."
"Ale na bitevním poli se může stát cokoliv!" horoval Simon. "Můžeš zachránit krále před thirthingskými muži nebo naraxskými jezdci – a být pasován na rytíře!"
"Hmmm." Na Jeremiáše to nijak zvlášť nezapůsobilo. "A jak je přimějeme, aby nás vůbec vzali, když nejsme z žádného, rodu, nemáme koně a dokonce ani meče?" zamával prkýnkem.
"No," řekl Simon, "no…hele, já něco vymyslím."
"Hmmm," souhlasil Jeremiáš a utíral si zarudlý obličej blůzou.
Když se blížili k hradním věžím, na tuctech míst už vyskakovala světla pochodní. Kde býval ve stínu hayholtských zdí travnatý prostor, tam teď stála záplava ubohých chatrčí a stanů, nakupených dohromady a šplhajících po sobě jako šupiny staré, nemocné ještěrky. Tráva už byla dávno pryč, spasená až k zemi ovcemi a kozami. Otrhaní obyvatelé chatrčí proudili tam a zpět, zapalovali na noc ohně a přivolávali děti ze tmy, zvedal se prach a jeho oblaka krátce vířila a znovu se usazovala a přebarvovala šaty a látku stanů na šedohnědo.
"Jestli brzy nezaprší," řekl Jeremiáš a zamračil se na párek ječících dětí, které škubaly ošuntělými šaty ošuntěle vyhlížející ženy, "bude je erkynská garda muset odehnat. Nemáme dost vody, abychom jim ji dál dávali. Ať jdou a vykopou si vlastní studně."

"Ale kde…" začal s otázkou Simon, pak zmlkl a hleděl před sebe. Dole, na konci stanového městečka, spatřil tvář, o níž si myslel, že ji zná. Objevila se jen na chvíli v davu, pak zmizela, byl si ale jistý, že patří chlapci, kterého nachytal při slídění; tomu, kdo ho vystavil hněvu kostelníka Barnabáše.
"To je ten, co jsem ti o něm povídal!"sykl vzrušeně. Jeremiáš se nechápavě ohlédl. "Víš přece, Mal…Malachiáš! Něco mu dlužím!" Simon dorazil ke shluku lidí, v němž, jak si byl jistý, zahlédl ostré rysy toho slídila. Byly tam vesměs ženy a malé děti, mezi nimi ale postávalo i pár starších mužů, shrbených a zvadlých jako staré stromy. Obklopovali mladou ženu, klečící před polozřícenou chatrčí, která se opírala přímo o hradbu. Svírala bledé tělíčko hubeného dítěte, kolébala je ze strany na stranu a štkala. Malachiáš nebyl nikde v dohledu.
Simon hleděl na apatické, zubožené tváře kolem sebe a pak na plačící ženu.
"Je dítě nemocné?" zeptal se kohosi vedle sebe. "Jsem učeň doktora Morgenese. Mám ho přivést?"
Obrátila k němu obličej stará žena. Její oči, zasazené ve složité spleti špinavých vrásek, byly tvrdé a temné jako oči ptáka.
"Odejdi od nás, muži z hradu," řekla a plivla do prachu. "Králův muži. Běž pryč."
"Ale já vám chci pomoct…" začal Simon, ale loket mu stiskla silná ruka.
"Udělej, co ti říká, mladíku." Byl to šlachovitý starý muž s rozcuchanou bradkou; ve tváři neměl nepřátelství. Odtáhl Simona od shluku lidí a řekl: "Nemůžeš tu nic udělat; a lidé jsou zle naloženi. Dítě je mrtvé. Běž." Jemně, ale pevně Simona postrčil.
Když se Simon vrátil, stál Jeremiáš dosud na stejném místě. Ohně vykreslovaly mihotavým světlem ustaraný výraz jeho obličeje.
"Tohle nedělej, Simone," zasténal. "Tady venku se mi to nelíbí, a zvlášť po západu slunce ne."
"Dívali se na mě, jako by mě nenáviděli," zamumlal rozpačitý a rozmrzelý Simon; ale Jeremiáš už uháněl do bezpečí hradeb.

* * *

Nebyla rozžata žádná z pochodní, ale dlouhý sál naplňovalo podivné, kouřové světlo. Neviděl nikde v Hayholtu ani jednu duši, ale po všech chodbách rezonovaly hlasy, pozdvižené ke zpěvu a smíchu.
Simon se přesouval z jedné místnosti do druhé, roztahoval závěsy, otvíral dveře spižíren, ale ani tak nikoho nenašel. Téměř se zdálo, že se mu ty hlasy vysmívají – tu se zesilovaly, tu zeslabovaly, zurčely a zpívaly stovkami jazyků, z nichž ani jeden nebyl Simonův.
Nakonec stál přede dveřmi trůnního sálu. Hlasy zněly hlasitěji než kdykoliv předtím. Zdálo se, že všechny vykřikují vevnitř, ve velké komnatě. Vztáhl ruku; nebylo zamčeno. Když strčil do dveří, hlasy utichly, jako by byly umlčeny zaskřípěním veřejí. Kolem něj se jako mihotavý kouř vylilo ven matné světlo. Vstoupil dovnitř. Žlutavý trůn, Trůn z dračích kostí, stál uprostřed místnosti. Kolem něj tančil kruh postav. Držely se za ruce a pohybovaly se tak pomalu, jako by byly v hluboké, přehluboké vodě. Pár jich poznal: Judith, Ráchel, Jakob Svíčkář a další z hradu, obličeje stažené divokou radostí. Ukláněli se a poskakovali. Byli mezi nimi i vznešenější tanečníci: král Eliáš, Guthwulf z Utanyeatu, Gwythinn z Hernystiru; i oni stejně jako hradebčané kroužili pomalu a uvážlivě jako prastarý led, který rozemílá hory na prach. Kolem tichého kola se rýsovaly postavy, leskle černé jako brouci – malachitoví králové sestoupili ze svých piedestalů, aby se připojili k lenivé slavnosti. A uprostřed velký trůn, lebkou korunovaná hora z matné kosti, která se nějak zdála plná života, zalitá starobylou energií, jež drží kroužící tanečníky na neviditelných napjatých poutech.
Trůnní sál byl tichý, až na tenké vlákénko melodie, která povlávala vzduchem: Censim Falis, Hymna radosti. Nápěv byl doširoka rozladěný a nelibozvučný; jako by ruce, které jej vyluzovaly, nedokázaly ovládat pozemský nástroj.
Simon cítil, že je sám k tomu strašlivému tanci přitahován jako k víru; zapřel se nohama a přesto se nezadržitelně posouval k trůnu. Hlavy tanečníků se k němu obrátily v pomalém točivém pohybu, jako když se ze stočeného povřísla odvíjejí stébla.
Uprostřed kruhu, na samotném Trůnu z dračích kostí, se sbírala temnota – temnota, složená z mnoha mihotavých částí jako mračno much. Poblíž vrcholu této vřící, rotující temnoty zvolna začínaly plápolat dvě karmínové jiskry – jako by je rozdmýchal náhlý vítr.
Tanečníci, kteří kolem něj proplouvali, na něj zírali a oslovovali ho jménem: Simone, Simone, Simone…Na druhé straně kruhu, za plazivou tmou trůnu, se otevřela trhlina; dvě zaklesnuté ruce se od sebe oddělily, jako když se roztrhne zpuchřelý hadr.
Když se trhlina posunula k němu, zamíhala se jedna z rukou v jakémsi rybím zavlnění. Byla to Ráchel, a jak se blížila, kývala na něj. Místo obvyklého podezřívavého výrazu nesl její obličej rysy zoufalého veselí. Natáhla se k němu; vedle ní, na druhé straně trhliny, byl tlustý Jeremiáš a na. bledém obličeji měl mdlý úsměv.
"Pojď, chlapče…" vyzvala ho Ráchel, nebo se aspoň pohnuly její rty – hlas, tichý a chraptivý, byl mužský. "Pojď, copak necítíš, že to místo jsme tu nechali pro tebe? Že je připravené právě a jenom pro tebe?"
Ruka jej chňapla za límec a vtahovala do tanečního kola. Zápasil, bušil do lepkavých prstů, ale neměl v rukou sílu. Rácheliny a Jeremiášovy rty se rozštěpily do širokých šklebů. Hlas byl teď hlubší.
"Chlapče? Neslyšíš mě? Tak pojď, chlapče!"
"Ne!" vyšel konečně výkřik, vydravší se z vězení Simonova staženého hrdla. "Ne! Já nechci!"
"Ach, u Frayjiných podvazků, probuď se! Už jsi vzbudil všechny okolo!" Ruka s ním znovu zatřásla, drsně, a náhle se zablesklo světlo. Simon se posadil, pokoušel se křičet, rozkašlal se a znovu padl na lůžko. Nad ním se skláněl temný stín, ostře vykreslený světlem olejové lampy.
Ten chlapec vlastně nikoho nevzbudil, uvědomil si Isgrimnur. Ostatní sténali a zmítali se, dokud jsem nevešel – jako by

všichni měli stejnou noční můru. Jaká to Proklatě podivná noc!
Vévoda pozoroval, jak se nepokojné stíny kolem něj zvolna utišují, a pak obrátil pozornost zpět ke chlapci.
Podívejme – jak se to malé štěně zakuckalo. Po pravdě, není tak malý – jen hubený jako vyhladovělé hříbě.
Sklonil lucernu níže do výklenku a shrnul na stranu závěs z hrubé příze, který byl v alkovně natažen, aby mohl dobře uchopit mladíkovo rameno. Posadil chlapce na posteli a silně jej plácl do zad. Simon ještě jednou zakašlal a přestal.
Isgrimnur jej ještě párkrát širokou, chlupatou rukou poplácal.
"Promiň, kamaráde, promiň. Nespěchej."
Zatímco mladík popadal dech, vévoda se rozhlížel kolem po závěsy odděleném přístěnku, v němž stála hochova pryčna.
Za zplihlým závěsem se ozývaly noční vzdechy zhruba tuctu kuchyňských pomocníků, uložených poblíž.
Isgrimnur znovu pozdvihl lucernu a zadíval se na podivné věci, zavěšené na zastíněné zdi: rozpáraná ptačnická síť, hedvábná stuha – ve slabém světle se zdála zelená – nejspíš z nějakého slavnostního královského postroje. Vedle, také na hřebících, vtlučených do škvír, viselo sokolí pero, nahrubo otesané dřevo ze Stromu, a obrázek, jehož otrhané okraje prozrazovaly, že je vytržen z knihy. Isgrimnur na něj mžoural a měl pocit, že na něm rozeznává muže s rozcuchanými vlasy, které mu stojí na hlavě…nebo to jsou parohy?
Když se znovu podíval na pryčnu a usmíval se pro sebe nad hrozným nepořádkem těch mladíků, hoch už popadl dech. Hleděl na vévodu doširoka rozevřenýma, nervózníma očima.
S tím nosem a chocholkou – jakých to? zrzavých? – vlasů ten chlapec vypadá jako nějaký zatrachtilý bahenní pták, pomyslel si Isgrimnur.
"Odpusť, že jsem tě polekal," řekl starý vévoda, "ale byl jsi nejblíž dveřím. Potřebuji mluvit s Towserem – se šaškem. Víš, kdo to je?" Chlapec kývl a pozorně si prohlížel jeho obličej. Dobře, pomyslel si Rimmeřan, alespoň není prostoduchý. "Říkali mi, že dnes v noci má spát tady, ale nevidím ho. Kde je?"
"Ty jsi…ty jsi…"
Chlapec na to nemohl přijít.
"Ano, jsem vévoda z Elvritshaly – a nezačínej s úklonami a ‚pane sem, pane tam'. Jen mi řekni, kde je šašek, a já tě zase nechám spát."
Chlapec se už beze slova svezl z lůžka a vstal, vzal přikrývku a ovinul si ji kolem ramen. Zpod ní visel okraj košile a když překračoval spící muže, narážel mu do bosých nohou. Někteří byli zachumláni do plášťů uprostřed podlahy, jako by nebyli bývali s to dorazit až do postelí. Isgrimnur s lampou šel za ním, opatrně překračuje tmavé siluety, jako by následoval válečným polem, plným mrtvol, některou z Udunových divoženek.
Prošli dalšími dvěma, místnostmi, velký a malý přízrak, větší přes svou rozložitost stejně tichý jako menší. V poslední místnosti doutnalo v krbu pár matných uhlíků. Na cihlách před roštem chrápal a mumlal v pokrývkách zabalený šašek, který ve staré mozolnaté pěsti ještě svíral měch na víno z ovčí kůže.
"Ach," zachrochtal Isgrimnur. "No, děkuji, chlapče. Vrať se s mou omluvou do postele – i když si myslím, že se ti zdál sen, ze kterého ses probral docela rád. Tak běž."
Mladík se otočil a vracel se těsně kolem Isgrimnura ke dveřím. Když se kolem něj protahoval, vévodu lehce překvapilo zjištění, že mládenec je skoro stejně vysoký jako on – a Isgrimnur nebyl malý muž. Chlapcova výška nebyla na první pohled zřejmá, protože byl hubený a při chůzi se hrbil.
Je škoda, že ho nikdo nenaučil, jak se vzpřímit, pomyslel si. A nejspíš se to v kuchyni ani jinde nenaučí.
Když se o chvíli později mladík vytratil, Isgrimnur se sklonil a Towserem zatřásl – nejdříve jemně, pak silněji, už mu bylo jasné, že mužík je dobře a vpravdě opilý; dokonce i nejrazantnější pokusy o buzení vyvolaly jen chabé protesty.
Nakonec byl Isgrimnur s trpělivostí u konce. Sklonil se, popadl každou rukou jeden staříkův kotník a vytáhl jej vzhůru, do vzduchu, dokud Towser nevisel hlavou dolů a nedotýkal se země jen temenem holé lebky. Towserovo bručení se změnilo v nespokojené bublání a konečně z něj vypadla dobrá, srozumitelná westerlingská slova.
"Co se to…?…Dolů! Polož mě…dolů, Aed'n ať tě zatratí…"
"Jestli se nevzbudíš, ty starý mazavko, budu ti hlavou tlouct o podlahu tak dlouho, až si budeš navždy myslet, že víno je jed!" Isgrimnur doprovázel slova činy; zdvihl párkrát šaška za kotníky a nechal jeho hlavu dopadat na chladný kámen nijak zvlášť jemně.
"Nech toho! Démone, já…se vzdávám! Obrat mě, člověče, obrať mě – já nejsem Usires, abys mě věšel hlavou dolů na příkaz…davu!"
Isgrimnur jej jemně pokládal, dokud šašek celou délkou neležel na zádech.
"Nepřidávej ke své pitomosti ještě rouhání, starý blázne," zamručel Isgrimnur. Zatímco sledoval bolestně zkrouceného Towsera, přehlédl tenký stín, který se objevil ve dveřích za ním.
"Ó milosrdný, milosrdný Aedone," zasténal Towser, když si pomalu sedal, "musel jsi ke kopání používat mou hlavu? Jestli to, k čemu ses chtěl proškrábat, je studna, mohl jsem ti říct, že tady v pokojích služebnictva je na to zem příliš kamenitá."
"Stačí, Towsere. Neprobudil jsem tě dvě hodiny před úsvitem, abych poslouchal hloupé vtipy. Jošua odešel."
Towser si hladil temeno a druhou rukou naslepo šátral po měchu s vínem. "Odešel kam, Isgrimnure? Pro rány boží, člověče, tys mi rozbil hlavu, protože ses někde nesetkal s Jošuou? S tím já nemám co dělat, přísahám." Zavdal si z měchu dlouhý, sebelítostivý doušek.
"Idiote!" oslovil ho Isgrimnur, ale hlas neměl drsný. "Řekl jsem, že princ odešel. Opustil Hayholt."
"Nemožné," Towser nabyl trochu sebevlády dalším rozechvělým hltem malvazu. "Má odjet až příští týden. Říkal to. Řekl mi, že jestli chci, můžu jít s ním a být na Naglimundu jeho šaškem." Towser naklonil hlavu na stranu a odplivl si. "Řekl jsem mu, že odpovím zítra – tedy už dnes – protože se zdá, že Eliáš se nestará, zda zůstanu či půjdu." Zavrtěl hlavou. "Já, nejdražší druh jeho otce…"

Isgrimnur netrpělivě trhl hlavou, až se mu zavlnil šedě prokvetlý vous.
"Ne, člověče, on je pryč. Odešel někdy po půlnoci, pokud vím – nebo to alespoň říká erkynský voják, kterého jsem našel v jeho prázdné komnatě, kam jsem chvátal, abych stihl schůzku, kterou jsem s ním měl. Požádal mne, abych přišel tak pozdě, kdy už bych raději byl v posteli, on ale řekl, že je tu něco, co nemůže počkat. Myslíš, že by odešel, aniž by mi nechal zprávu?"
"Kdo ví?" Towser měl zvrásněný obličej zkřivený uvažováním. "Třebas s tebou chtěl mluvit právě proto – protože tajně odjížděl."
"Tak proč na mě nepočkal? Mně se to nelíbí." Isgrimnur si přičapl a prohrábl uhlíky klackem. "Dnes v noci je v pokojích tohoto hradu prapodivné povětří."
"Jošua často jedná podivně," Towser promluvil klidně a chlácholivě. "Je náladový – u Pána, ten je náladový! Nejspíš si vyjel, aby při měsíčku lovil sovy nebo provozoval jiné výstřední kratochvíle. Neboj se."
Po dlouhém mlčení Isgrimnur dlouze vydechl.
"Ach, jsem si jistý, že máš pravdu," a znělo to skoro úplně přesvědčivě. "I když se s Eliášem otevřeně nesnáší, nemohlo se tady v domě jeho otce, před Bohem a dvorem, nic stát."
"Nic, jen to, že mi o půlnoci otloukáš hlavu. Dnes v noci Bůh s tresty docela pospíchá." Towser svraštil obličej do úsměvu.
Zatímco se ti dva dál tiše bavili, odkradl se Simon zpět do postele. Dlouho bděl, zabalený do přikrývky, a zíral do tmy; ale když dole na dvoře konečně kohout zahlédl záři vycházejícího slunce, znovu usnul.

"Teď si jen zapamatuj," varoval Morgenes a utíral si světle modrým šátkem z čela pot, "… nic nejez, dokud to nepoložíš zpátky a nezeptáš se mě. Zvlášť když to bude mít červené tečky. Rozuměls? Mnohé z věcí, které chci, abys sbíral, jsou strašlivě jedovaté. Vyvaruj se hloupostí, je-li to vůbec možné. Je to na tobě, Simone. Pověřuji tě zodpovědností za bezpečí ostatních."
Těmi ostatními byli svíčkářův pomocník Jeremiáš a Izák, mladé páže z pokojů v horních patrech. Doktor si toto horké úhorové odpoledne vybral k uspořádání expedice pro sběr hub a bylin v Kynswoodu, malém, ani ne sto akrovém lese, který se choulil na vysokém břehu Kynslaghu podél západní hradby Hayholtu. Morgenesovy zásoby důležitých ingrediencí se povážlivě ztenčily a Kynswood vedle velkého jezera se zdál pro hledání doktorových vlhkomilných pokladů příhodný.
Když se rozešli po lese, Jeremiáš se držel vzadu a čekal, dokud se křupání Morgenesových kroků nevytratilo v hnědavém podrostu.
"Už ses .ho ptal?" Jeremiášovy šaty už byly tak vlhké potem, že se mu lepily na kůži.
"Ne." Simon si dřepl a pozoroval zástup mravenců, spěchajících jeden za druhým vzhůru po kmeni vestiveggské pinie. "Udělám to dnes. Musím jen přijít na nejlepší způsob, jak na to."
"A co když řekne ne?" Jeremiáš pozoroval to procesí s jakýmsi znechucením. "Co uděláme pak?"
"Neřekne ne." Simon vstal. "A když řekne…no, něco vymyslím."
"O čem si to vy dva špitáte?" Na mýtině se objevil mladý Izák. "Mít tajnosti není správné." I když byl o nějaké tři nebo čtyři roky mladší než Simon a Jeremiáš, vyvinul si už Izák jakýsi "nadřazený tón horních pater". Simon se na něj zaškaredil.
"Do toho ti nic není."
"Prohlíželi jsme si tenhle strom," nadhodil Jeremiáš, který nikdy neměl daleko k tomu, aby se cítil provinile.
"Já si myslím," chytračil Izák, "že je tu spousta stromů, které se dají pozorovat bez skrývání a tajnůstkaření."
"Ale tenhle," začal Jeremiáš, "tenhleten je…"
"Zapomeň na ten hloupý strom," řekl Simon znechuceně. "Pojďme. Morgenes se vynoří a jestli nasbírá víc než my, dá nám co proto." Vyhnul se větvi a brodil se v po kotníky vysoké spleti porostu.

Byla to těžká práce; když se za hodinu a půl zastavili, aby se napili vody a odpočinuli si ve stínu, měli všichni tři hoši lokty a kolena pokryté jemným rudým prachem. Každý nesl malý raneček plodin, svázaný do šátku. Simon měl největší, Izák a Jeremiáš skromnější. Našli velkou jedli; všichni tři se o ni opřeli a vystrčili nohy před sebe jako špice kola. Simon hodil na mýtinu kámen; dopadl na hromadu zlomených větví a rozechvěl suché listy.
"Proč je tak horko?" zamumlal Jeremiáš a utíral si obočí. "A proč mám šátek plný prapodivných hub, takže si musím stírat pot rukama?" Ukázal kluzké, mokré dlaně.
"Je horko, protože je horko," zabručel Simon. "Protože neprší. Proto."
Dlouho bylo ticho. Zdálo se, že zmizel dokonce i hmyz a ptáci že odešli do tmavých míst, aby tam v klidu prospali suché odpoledne.
"Myslím, že bychom měli být rádi, že nejsme v Meremundu," řekl Jeremiáš nakonec. "Říkají; že tam pomřela tisícovka lidí na mor."
"Tisícovka?" odvětil pohrdavě Izák. Horko mu do úzkého, bledého obličeje vehnalo barvu. "Tisíce! Mluvili o tom v rezidenci. Můj pán chodí po Hayholtu se šátkem, namočeným ve svaté vodě, přiloženým na obličej, a mor se nedostal ani na sto mil odsud."
"Ví tvůj pán, co se děje v Meremundu?" zeptal se zaujatý Simon – Izák může být i užitečný. "Mluví s tebou o tom?"
"Pořád," prohlásilo páže samolibě. "Bratr jeho ženy je tam starostou. Byli mezi prvními, kdo před morem utekli. Má od nich spoustu zpráv."
"Eliáš učinil Guthwulfa z Utanyeatu Královou paží," podotkl Simon. Jeremiáš zasténal a odtáhl se od kmene. Natáhl se na zem, pokrytou jehličím.

"To je pravda," odpověděl Izák, "a on tam mor zvládl. Už se nešíří."
"Co ten mor způsobuje?" zeptal se Simon. "Ví to někdo z rezidence?" Připadal si hloupě, že se vyptává dítěte o tolik mladšího, než je sám, ale Izák slýchával klepy v horních patrech a nezdráhal se o ně podělit.
"Nikdo to neví jistě. Někteří říkají, že žárliví hernystirští obchodníci z Abaingeatu otrávili studny. I v Abaingeatu zemřelo mnoho lidí." To Izák řekl s jakýmsi nádechem spokojenosti – koneckonců, hernystirští nebyli aedonité, ale pohané, jakkoliv vznešeným spojencem byl Dům Lluthů pod královou ochranou. "Jiní říkají, že suchem rozpraskala půda a ze země unikly otrávené plyny. Ať je to cokoliv, páni říkají, že to neušetří nikoho, boháče, kněze ani sedláky. Nejdřív je ti horko a máš horečku…" – Jeremiáš za jeho zády zasténal a utřel si na čelo – "…a pak ti vyskáčou puchýře, jako by ses položil na rozžhavené uhlí. Pak ty puchýře začnou mokvat... " Poslední slovo zdůraznil dětskou grimasou a jemné blonďaté vlasy mu povlávaly kolem obličeje. "A pak zemřeš. V bolestech."
Když tam tak mlčky seděli, les za nimi vydechoval žhnoucí horko.
"Můj pán Jakob," řekl Jeremiáš nakonec, "se bojí, že ta nákaza přijde do Hayholtu, kvůli všem těm špinavým sedlákům, co žijí u hradeb." Kynswood znovu zvolna vydechl. "Ruben Medvěd, kovář, řekl mému pánovi, že má novinky od žebravého mnicha, podle kterých Guthwulf zavedl v Meremundu velmi drsné pořádky."
"Drsné pořádky?" zeptal se Simon se zavřenýma očima. "Co to znamená?"
"Mnich říkal Rubenovi, že jakmile Guthwulf přijel jako Králova paže do Meremundu, sebral erkynskou gardu a vydal se do domů nemocných. Nesli kladiva, hřebíky a prkna a ty domy zapečetili."
"S lidmi uvnitř?" zeptal se Simon, vyděšený, ale fascinovaný.
"Jistě. Aby zastavil šíření nákazy. Zapečetili domy, aby rodiny nemocných nemohly utéct a přenést mor na ostatní." Jeremiáš zdvihl rukáv a znovu se utřel. "Ale já myslel, že ta nákaza pochází ze špatného vzduchu, ze země?"
"I tak se může rozšiřovat. Proto zemřelo tolik kněží, mnichů a felčarů. Mnich říkal, že v noci byly meremundské ulice po mnoho týdnů…jak to říkal?…Jako komnaty pekelné. Slyšels lidi, jak v zapečetěných domech skučí jako psi. Nakonec, když všichni ztichli, Guthwulf a erkynští ty domy zapálili. Neotevřené."
Zatímco Simon žasl nad poslední podrobností, ozval se zvuk lámaných větví.
"Baf, vy líní lumpové!" Ze shluku stromů se vynořil Morgenes, šaty ověnčené větvičkami a listy, obrubu širokého klobouku lemovanou mechem. "Měl jsem vědět, že vás tu najdu, jak se povalujete."
Simon pomalu vstal. "Sedíme tu jen chvíli, doktore. Sbírali jsme dlouho."
"Nezapomeň se ho zeptat!" sykl Jeremiáš vstávaje.
"No," udělal Morgenes a kriticky si měřil jejich ranečky. "Myslím, že jsme si nevedli špatně, když uvážím okolnosti. Ukažte, co jste našli." Přičapl jako sedlák, který pleje záhon, a začal se probírat úlovky chlapců. "Ach! Ďáblovo ucho!" zvolal a zvedl ke slunci muchomůrku s vroubkovaným kloboukem. "Výborně!"
"Doktore," ozval se Simon, "chtěl bych vás požádat o laskavost."
"Hmmm?" Doktor se probíral houbami a užíval přitom rozložený šátek jako stůl.
"No, Jeremiáš by se rád připojil ke strážím – nebo by to aspoň chtěl zkusit. Jde o to, že hrabě Breyugar nás z hradu sotva zná, a Jeremiáš v těch kruzích nemá žádné konexe."
"To," podotkl Morgenes suše, "mě nepřekvapuje." Vyprázdnil další šátek.
"Myslíte, že byste mu mohl napsat doporučující dopis? Vás znají všichni dobře." Simon se snažil udržet klidný hlas. Izák hleděl na zpoceného Jeremiáše se směsicí úcty a pobavení.
"Hmmm," doktorův tón byl neurčitý. "Myslím, že mě opravdu dobře zná jen Breyugar a jeho přátelé." Vzhlédl a upřel ostrý zrak na Jeremiáše. "Ví to Jakob?"
"On…on ví, co cítím," zakoktal se Jeremiáš.
Morgenes shrnul všechny úlovky do ruksaku a vrátil chlapcům šátky. Pak vstal a setřásl ze šatů listí a větvičky.
"Myslím, že bych mohl," vrátil se k tématu, když se vydali k Hayholtu. "Nemám pocit, že bych to schvaloval – a nedomnívám se, že má přímluva bude co platná – ale jestli to Jakob ví, je myslím všechno v pořádku." Šli jeden za druhým praskajícím houštím.
"Děkuji, doktore," udýchaný Jeremiáš se snažil stačit ostatním.
"Pochybuji, že tě budou chtít." Z Izáka mluvila závist. Když došli blíže k hradu, zdálo se, že se mu rychle vrací domýšlivost.
"Doktore Morgenesi," Simon se snažil ze všech sil budit zdání nezúčastněnosti, "proč bych ten dopis nenapsal já, abyste si ho prohlédl a mohl jen podepsat? Bylo by to pro mě dobré cvičení, nemyslíte?"
"No, Simone," doktor překročil padlý kmen stromu, "to je výborný nápad. Jsem rád, že máš zájem. Možná z tebe ještě udělám opravdového učně."
Doktorova srdečná věta a jeho pyšný tón tížily Simona jako pytel olova. Ještě nic neprovedl, nic špatného, a už se cítí jako vrah nebo něco ještě horšího. Hotovil se říct něco jiného, když vtom dusivý lesní vzduch protrhl výkřik.
Simon se otočil k Jeremiášovi; ten měl obličej bílý jako mouka a ukazoval na něco v houští vedle padlého polena. Izák stál vedle něj, ztuhlý šokem. Simon k nim spěchal, Morgenes jen krok za ním.
Bylo to tělo, ležící zpola v křoví. Ačkoliv mělo obličej z větší části zakrytý křovím, strnulost viditelných částí těla prozrazovala, že ten člověk je mrtvý už delší čas.
"Och, och, och," lapal po dechu Jeremiáš, "je mrtvý! Jsou tu banditi? Co budeme dělat?"
"Ale zmlkni," přerušil ho Morgenes. "Alespoň pro začátek. Ukaž, ať se podívám." Doktor si vykasal šaty a pustil se do houštiny, pak se zastavil a opatrně zdvihl větve, které kryly většinu těla.
Podle pramenů vousu, který ještě lnul k ptáky a hmyzem rozežranému obličeji, soudil doktor, že mrtvý je seveřan – možná Rimmeřan. Měl obyčejné cestovní šaty: lehký vlněný plášť a boty z nevydělané kůže, teď tak zetlelé, že z nich prokukovaly kusy kožešiny.

"Jak zemřel?" zeptal se Simon. Prázdné oční důlky, temné a tajemné, jej znervózňovaly. Zubatá ústa se scvrklým a ohrnutým masem se jakoby šklebila, jako by tu ležela mrtvá po týdny a vychutnávala nějaký smutný vtip.
Morgenes klacíkem shrnul blůzu. Líně se zvedlo pár much a zakroužily kolem. "Podívej," řekl.
Ze svraštělé díry ve vysušeném trupu mrtvoly čněl pahýl šípu, zalomený na výšku dlaně od žeber.
"To udělal někdo nejspíš ve spěchu – někdo, kdo nechtěl být odhalen podle svého šípu."
Museli chvíli čekat na hlučně dávícího Izáka, pak spěchali na hrad.

Kouř ve větru

"Povedlo se ti to? Přišel na to?" Jeremiáš, i po všech těch hodinách na slunci v obličeji bledý, přidřepl vedle Simona jako plovák z ovčí kůže vedle rybářské sítě.
"Povedlo se mi to," zabručel Simon. Jeremiášovo vzrušení jej dráždilo; zdálo se mu, že neodpovídá chlapské závažnosti jejich výpravy. "Moc přemýšlíš."
Jeremiáš se nijak nebránil. "Hlavně, že se ti to povedlo."
Hlavní třída, vystavená napospas kruté polední obloze – plachtové zastřešení bylo staženo – byla téměř opuštěná. Tu a tam lenošili strážní ve dveřích nebo hráli ve stínu zdí zavřených krámů v kostky; měli žluté livreje, které poukazovaly na jejich bezprostřední podřízenost hraběti Breyugarovi, a na nich zelené královské Eliášovy šerpy. I když už bylo dlouho po ranním trhu, zdálo se Simonovi, že tu je méně prostého lidu než obvykle. Ti, které viděl, byli vesměs bezdomovci, kteří za zimních měsíců zaplavili Erchester, vyhnáni z venkova vysychajícími řekami a prázdnými studněmi. Lhostejně postávali nebo posedávali ve stínu hradeb a domů; pohyby měli pomalé a bezúčelné. Strážní se kolem nich protahovali nebo je překračovali, jakoby to byli pouliční psi.
Dvojice se pustila napravo po Tavernské silnici, největší z dopravních tepen, kolmo křížících Hlavní třídu. Ta byla rušnější; přesto byli v dohledu vesměs jen vojáci. Horko většinu z nich zahnalo do domů; vykláněli se z přízemních oken se sklenicemi v rukou a s podnapilým nezájmem pozorovali Simona a Jeremiáše a zhruba půltucet dalších chodců. Po ulici spěchala venkovanka v podomácku tkané sukni – nebo spíše dcera nějakého podkoního, podle konve, která se jí houpala na zádech. Pár vojáků zahvízdalo a pokřikovalo na ni a chrstalo pivo do prachu pod okenními římsami hospůdky. Dívka klusala dál a ani se na ně nepodívala. Hlavu měla sklopenou. Díky spěchu a těžké konvi dělala jen drobné krůčky. Simon uznale pozoroval vlnění jejích boků, dokonce se za ní otočil a pozoroval ji, dokud náhle nezabočila do postranní uličky a nezmizela.
"Simone, tak pojď!" zavolal Jeremiáš. "Tady to je."
Uprostřed řady budov stála katedrála svatého Sutrina; v Hospodské ulici čněla jako kámen na rozježděné silnici. Kamenný povrch velkého průčelí matně odrážel vytrvalé slunce. Vysoké oblouky a klenuté pilíře vrhaly chabý stín na hnízda chrličů, jejichž živoucí, zkroucené tváře šťastně shlížely, chichotaly se a žertovaly za zády zachmuřených světců. Ze stožáru nad vysokými dvojitými dveřmi schlíple visely tři praporce; Eliášův zelený drak, církevní Sloup a Strom, a pod nimi na bílém poli zlatá korunka města Erchesteru. O otevřené dveře se opírala dvojice strážných. Jejich píky mířily do široké kamenné chodby.
"Tak, jsme tady," řekl Simon pochmurně a s poklusávajícím Jeremiášem v patách vyběhl dva tucty mramorových schodů. Na vrcholu schodiště jeden strážný líně pozdvihl kopí a zatarasil jim cestu. Kroužkovou kapuci měl shrnutou z hlavy; visela mu přes záda jako závoj.
"Copak chcete?" zeptal se a přimhouřil oči.
"Máme zprávu pro Breyugara." Simon cítil rozpaky z toho, jak mu přeskakoval hlas. "Pro hraběte Breyugara od doktora Morgenese z Hayholtu." Trochu vzdorovitě vytáhl srolovaný pergamen. Strážný, který je oslovil, jej vzal a zběžně přejel pohledem pečeť. Druhý strážný hleděl vzhůru a podrobně studoval vyřezávanou obrubeň dveří, jako by doufal, že tam najde propuštění z denních povinností.
První strážný s pokrčením ramen vrátil pergamen: "Dovnitř a doleva. Žádné poflakování kolem."
Simon se rozhořčeně narovnal do plné výšky. Kdyby on byl strážným, choval by se mnohem důstojněji než tito znudění, neoholení hlupáci. Copak neví, jakou ctí je nosit královskou zeleň? Prošel kolem nich i s Jeremiášem do chladné chodby katedrály.
V předsálí nenašli jedinou známku pohybu, ani vzduch se nehýbal, ale Simon cítil za dveřmi naproti hru světla na pohyblivých postavách. Místo aby se vydal rovnou ke dveřím nalevo, ohlédl se, aby zjistil, zda se stráže dívají – samozřejmě se nedívaly – a pak šel dlouhými kroky k velké katedrální kapli.
"Simone!" sykl poplašeně Jeremiáš. "Co to děláš? Říkali, že máme jít támhle!" Ukázal na krajní dveře vlevo.
Simon si přítele nevšímal a strčil hlavu do dveří. Nervózně pomumlávající Jeremiáš se vydal za ním.
Jeden z těchto náboženských obrazů mám rád, pomyslel si Simon. Jak je na něm vzadu Usires a Strom a úplně vpředu obličeje Nabbanských.
Opravdu, kaple byla tak veliká a její stropy tak vysoko, že vypadala jako svět sám pro sebe. Úplně shora dopadalo světlo, změkčené barevnými okny jako oblaky. Kolem oltáře se hemžili kněží v bílých róbách, čistili a leštili veškeré náčiní a zařízení jako pokojské s vyholenými hlavami. Simon měl za to, že se připravují na obřady Elysiamansy, které mají nastat už za jeden nebo dva týdny.
Poblíž dveří horlivě, ale bez zřejmého smyslu, přecházeli různými směry tam a zpět žlutě odění Breyugarovi vojáci, mezi nimiž tu a tam probleskla zelená někoho z erkynské gardy či šedohnědá nebo černá Erchesterských. Zdálo se, že ty dvě skupiny jsou zcela odděleny; Simonovi chvíli trvalo, než postřehl řadu stolů a židlí která rozdělovala přední a zadní část katedrály. Rychlým pohledem dovnitř Simon zjistil, že ta ohrada tam není, aby držela pobíhající kněze uvnitř, ale spíše aby držela vojáky venku. Zdálo se, že se biskup Domitis a kněží dosud nevzdali naděje, že okupace, kterou lord strážce uvalil na jejich katedrálu, není věčná. Když vystoupili po schodech, museli svůj pergamen ukázat dalším třem strážným,

o mnoho bdělejším, než byli ti u masivních dveří – buď proto, že nebyli na slunci, nebo proto, že byli blíže objektu, jejž chránili. Nakonec stáli v přeplněné strážnici před zjizveným veteránem s dírami v zubech; jeho autoritu vyjadřoval opasek plný klíčů a ovzduší ostentativního nezájmu.
"Ano, hrabě Breyugar tu dnes je. Dej mi dopis a já jej předám." Seržant se nepřítomně poškrábal na bradě.
"Ne, pane, musíme mu jej dát sami. Je od doktora Morgenese." Simon se snažil, aby se mu hlas nechvěl. Jeremiáš hleděl do země.
"Tak? No, uvidíme." Muž plivl na prachem pokrytou podlahu. Tu a tam na ní probleskoval povrch mramorové dlaždičky. "Ať mě uřkne Aedon, tohle je ale den. Tak tu počkejte."

"Tak copak tu máme?" Hrabě Breyugar seděl za stolem nad kostnatými zbytky malého ptáka, kterého pojídal. Teď pozdvihl obočí. Měl jemné rysy, téměř utopené v podbradcích, a ruce hudebníka – štíhlé, s dlouhými prsty.
"Dopis, můj pane." Simon, kleče na jednom koleni, rozvinul roli pergamenu.
"Tak mi jej dej, chlapče. Copak nevidíš, že obědvám?"
Hrabě měl vysoký a zženštilý hlas, ale Simon slyšel, že Breyugar je hrůzu nahánějícím šermířem. Ty útlé ruce už zabily mnoho mužů.
Hrabě, lesklý potem, si četl zprávu a pohyboval přitom rty. Simon se snažil narovnat ramena a držet se zpříma jako jedle. Zdálo se mu, že někde za okrajem zorného pole zahlédl medvědího seržanta, jak na něj hledí, a tak hlavu zase sklonil a hleděl přímo před sebe. Myslel na to, jak dobře musí vypadat ve srovnání s hlupáky na stráži u dveří.
"…Zvaž prosím, zda se…poslové…hodí pro službu pod Tvým velením…" četl nahlas Breyugar. Jeho zaváhání vzbudilo v Simonovi paniku – všiml si, že Simon změnil "posel" na "poslové"? Musel to trochu smáčknout, aby se to tam vůbec vešlo.
Hrabě Breyugar nespouštěl ze Simona oči a podal dopis pobočníkovi. Když jej seržant četl, ještě pomaleji než Breyugar, šlechtic si mladíka prohlédl od hlavy k patě, pak vrhl krátký pohled na tiše klečícího Jeremiáše. Když mu seržant dopis vrátil, měl na rtech úsměv, který odhaloval pohled na dva chybějící zuby a jazyk, rašící z temného jícnu.
"Tak." Breyugar slůvko zapištěl jako tesklivá meluzína. "Morgenes, ten starý apatykář, chce, abych vzal párek hradních myší a udělal z nich muže." Vzal z talíře drobounké stehýnko a okusoval kost. "Nepřipadá v úvahu."
Simon cítil, jak mu podklesávají kolena a žaludek se stěhuje do krku. "Ale…ale proč?" zakoktal.
"Protože vás nepotřebuji. Mám dost válečníků. Nemůžu si vás dovolit. Když neprší, nikdo nic nevypěstuje, a já mám už teď chlapy, kteří se shánějí po práci, co by je nasytila. To nejdůležitější ale je, že vás nechci – dvojici sádelnatých, měkkých hradních kluků, kteří v životě nezažili větší bolest než výprask na růžové prdýlky za třešně ukradené z dortu. Běžte. Jestli přijde válka, jestli ti drzí pohani v Hernystiru nepřestanou vzdorovat králově vůli nebo jestli se tu objeví zrádný Jošua, pak můžete spolu s ostatními rolníky vzít vidle nebo kosy – možná dokonce budete smět jít s armádou a napájet koně, pokud ubyde hodně mužů. Ale nikdy z vás nebudou vojáci. Král ze mne neudělal lorda strážce, abych se staral o kloučky. Seržante, ukaž jim, kde nechal tesař díru."
Během dlouhé cesty zpět na Hayholt neřekli Simon ani Jeremiáš jediného slova. Když Simon ve svém přístěnku za závěsem osaměl, zlomil meč z prkýnka o koleno. Neplakal. Neplakal by ani za nic.

* * *

V severním větru je dnes něco zvláštního, pomyslel si Isgrimnur. Něco, co je cítit jako zvíře, nebo jako přicházející bouře, nebo obojí…něco dráždivého, z čeho se mi ježí vlasy na zátylku.
Promnul si ruce, jako by bylo chladno – což nebylo – a vykasal si rukávy lehké letní blůzy, která v tomhle podivném ročním období působila nepatřičně, na šlachovité staré předloktí. Vrátil se ke dveřím a vyhlédl ven, rozpačitý z pomyšlení, že starý voják jako on hraje tuhle dětskou hru.
Kde je ten zatracený Hernystiřan?
Když se otáčel, málem zakopl o hromadu psacích podložek; když se jí vyhýbal, zavadil o malou pyramidu srolovaných pergamenů, které lemovaly hranice prostoru, po němž přecházel. Zaklel a sehnul se právě včas, aby je zachránil před zřícením. Jistě, opuštěná místnost v Sále záznamů, vyprázdněná tak, že tu kněží-písaři mohou konat svá elysiamanská bádání, je to nejlepší, co mohl pro tajnou schůzku narychlo nalézt – ale proč nenechali mezi těmi svými zatracenými škrábanicemi dost místa, aby se tu mohl pohybovat normálně vzrostlý muž?
Zachrastila petlice. Vévoda Isgrimnur, konečně vysvobozen od čekání, skočil ke dveřím. Místo, aby opatrně vyhlédl, dveře rozrazil. Neobjevil za nimi ale dva muže, které očekával, nýbrž jen jednoho.
"Aedon pochválen, žes už tu!" vyštěkl. "Kde je escritor?"
"Ššš." Hrabě z Nad Mullachu si položil dva prsty na rty a zavřel za sebou dveře. "Tišeji. Představený archívu tlachá v hale."
"No a co je mi po tom?" hartusil vévoda, ale už ne tak nahlas. "Jsme snad děti, abychom se před tím starým koženým eunuchem schovávali?"
"Jestli chceš, aby o našem setkání věděli všichni," zeptal se Eolair usedaje na židli, "tak proč se skrýváme v komůrce?"
"Není to komůrka," zamručel Rimmeřan, "a ty naprosto přesně víš, proč jsem ti řekl, abys přišel sem, a proč není ve vnitřní pevnosti žádné tajemství v bezpečí. Kde je escritor Velligis?"
"Měl pocit, že komůrka není místem pro lektorovu pravou ruku." Eolair se usmál, Isgrimnur nikoliv. Pomyslel si, že Hernystiřan je soudě dle zardělého obličeje opilý, nebo aspoň přiopilý. Byl by si přál, aby sám byl opilý také:
"Považoval jsem za důležité, abychom se sešli někde, kde bychom mohli mluvit volně," řekl trochu omluvně Isgrimnur. "V poslední době nás spolu viděli zabrané do hovoru příliš často."

"Ne, Isgrimnure, ty máš pravdu," mávl konejšivě rukou Eolair. Byl oblečen na oslavy Dne Paní; měl hrát roli uctivého nezasvěcence – roli, kterou se pohanští Hernystirští naučili dobře. Jeho sváteční blůza byla třikrát přepásaná a každý z opasků byl pozlacen nebo posmaltován, a dlouhou hřívu černých vlasů měl sčesánu z čela a svázánu zlatou stužkou. "Jen jsem žertoval, a je to smutný žert," pokračoval, "když se oddaní krále Jana musí scházet potajmu, chtějí-li mluvit o věcech, jež neznamenají zradu."
Isgrimnur pomalu přešel ke dveřím a ujistil se, že je závora na místě. Otočil se, opřel široká záda o dřevo a založil ruce na objemné hrudi. I on byl oblečen na slavnost. Měl jemnou, světle modrou blůzu, ale bradku pocuchal nervózním potahováním a na koleni měl vytlačené místo. Isgrimnur fintění nenáviděl.
"No," zachraptěl nakonec a zarputile sklonil hlavu, "mám mluvit první, nebo začneš ty?"
"Na tom nezáleží," řekl hrabě.
Ruměnec v Eolairově tváři – odstín jeho vystouplých, úzkých lící – starému muži na chvíli připomněl něco, co viděl kdysi, před léty: běžící postavu, kterou zahlédl na vzdálenost padesáti yardů na pozadí rimmersgardského sněhu. Jedna z ‚bílých lišek', Prohlásil můj otec tenkrát.
Isgrimnur zauvažoval, zda byly ty staré příběhy pravdivé – je v hernystirských šlechtických rodech vskutku krev Sithů?
Zatímco Eolair pokračoval v řeči, přejel si dlaní po čele a setřel drobné krůpěje potu; podobnost zmizela. "Mluvili jsme spolu dost, abychom věděli, že situace je velmi zlá, hrozivá. To, o čem je třeba mluvit – a to v soukromí," gestem obsáhl stísněnou místnůstku, temnou špeluňku plnou papírů a pergamenů, osvětlených vysokým trojúhelníkovitým oknem, "je, co s tím můžeme dělat. Pokud vůbec něco. Ale o to jde: Co se dá dělat?"
Isgrimnur ještě nikdy nikomu tak směle neskočil do řeči; cokoliv Eolair mohl říci., už teď v sobě nese matný, ohavný osten zrady.
"Je to takhle," řekl. "Jsem poslední, kdo by Eliáše vinil za tohle prokleté počasí. Měl bych o tom něco vědět: zatímco tady je horko jako v ďáblově tlamě a sucho jako v pelechu draka, v mé zemi na severu je strašlivá zima, sníh a led; nečas, který přesahuje jakoukoliv vzpomínku. Takže počasí tady nezavinil král o nic víc, než já zřícené střechy a zmrzlý dobytek v rimmersgardských stájích." Zatahal se vztekle za bradu a z vousu se mu uvolnil další pramen. Ze šedivé spleti ochable visela stužka. "Jistě, Eliáš je vinen tím, že tu drží mne a mou družinu, zatímco můj lid trpí, ale to je jiná povídka a jiná kniha…
Ne! Jde o to, že on se chová, jako by mu to bylo jedno! Studně vysychají, pole leží ladem, hladovějící lid spí v lukách a na ulicích a zalyká se nemocí – a on jako by si toho snad ani nevšiml. Daně a odvody rostou a ti šlechtičtí prdelolezci, kteří jej obklopili a celé dny s ním pijí a zpívají a bojují a…a…" Starý vévoda zachrochtal znechucením. "A ty turnaje! U Udunova rudého kopí, byl jsem svého času nadšen turnaji jako každý jiný muž, ale Erkyn se pod trůnem jeho otce rozpadá na prach, země pod Vznešenou ochranou jsou neklidné jako vyděšená hříbata – a turnaje přesto pokračují! A ty přepychové hostiny na Hayholtu! A kejklíři, a pitky, a hony na medvědy! Je to tak zlé, jako to prý bývalo za dnů Crexise Kozy!" Teď byl sám rudý ve tváři, svíral pěsti a hleděl do země.
"V Hernystiru…" Eolairův hlas zněl po Rimmeřanově chraptivé tirádě tiše a melodicky – "říkáme: ‚pastýř, ne řezník,' což znamená, že král má o svou zem a lid pečovat jako o stádo, brát si od nich jen to, co nezbytně potřebuje – a ne je využívat, dokud nezbyde než sníst to málo, co zůstalo pro setí." Eolair zíral na malé okénko a na částečky prachu, které dováděly v rozptýleném světle. "A právě to Eliáš dělá: jí svou zem kus po kuse, jako kdysi obr Croichma-Fearag pojídal horu v Crannhyru."
"Býval to kdysi dobrý člověk, Eliáš, býval," řekl Isgrimnur zamyšleně, "… bylo mnohem snazší vyjít s ním než s jeho bratrem. Jistě, ne všichni muži se hodí ke kralování, ale zdá se, že je na tom hůře než muži, kteří se z moci roznemohou. Něco je proklatě zlé – a nejde jen o Fengbalda a Breyugara a ty, co jej vedli na útes." Vévoda chytil dech. "Víš, že jde o toho neřestného bastarda Pryrata, který mu plní hlavu podivnostmi a nutí ho ponocovat v té věži se světly a bezbožnými zvuky, až se někdy zdá, že když vyjde slunce, král neví, kde je. Co může Eliáš chtít od stvůry jako je ten parchantský kněz? Je králem všeho známého světa – co mu může Pryrates nabídnout?"
Eolair povstal, oči stále přivráceny ke světlu, a přikryl si rukávem čelo.
"Přál bych si to vědět," řekl nakonec. "Tak. Co se tedy dá dělat?"
Isgrimnur přimhouřil své staré, vášnivé oči. "Co říkal escritor Velligis? Katedrála svatého Sutrina, která byla konfiskována, je koneckonců majetkem Matky Církve. Byly to nabbanské lodě barona Leobardise, spolu s loďmi vašeho krále Llutha, jež byly v královském přístavu Abaingeat ukradeny pod lživou záminkou ‚nebezpečí moru'. Leobardis a lektor Ranessin jsou si blízko; vládnou Nabbanu jako jeden dvouhlavý monarcha. Velligis jistě má jménem svého pána co říci."
"Má mnoho co říci, ale jen máloco závažného, můj příteli." Eolair znovu dopadl na židličku. Zářivé kopí slunečního světla už zmatnělo; jak se schylovalo k západu, paprsky zčásti zakryla zeď, a v místnosti se udělalo ještě větší šero.
"Baron Leobardis myslí na to pirátství – jak byly tři šedé lodi ukradeny přímo v přístavu v Hernystiru – a Velligis předstírá, že o tom neví. Na příkaz svého pána je velmi neurčitý – jako vždy. Jeho svatost Ranessin má myslím v plánu stát se něčím jako zprostředkovatelem míru mezi Eliášem a baronem Leobardisem, a zároveň tak nejspíš i vylepšit pozici vaší aedonitské církve tady u dvora. Můj pán král Lluth mi nařídil, abych co nejdříve odcestoval do Nabbanu; možná tam naleznu pravdu o věci, kvůli níž jsem tady. Bojím se nicméně, že jestli se věci mají, jak se mají, lektor se ve svém úsudku zmýlil; pokud lhostejnost, již Eliáš a jeho patolízalové častují Velligise, o něčem svědčí, je král ještě nespoutanější, než byl pod širokým stínem Matky Církve jeho otec.
"Tolik pletich!" zaúpěl Isgrimnur. "Tolik intrik! Motá se mi z toho hlava! Nejsem člověk, vhodný na takovéhle věci. Dej mi meč nebo sekeru a nech mě rozdávat rány!"
"Proto jsi přesídlil do přístěnků?" usmál se Eolair a vytáhl z pláště měch hořkosladké medoviny. "Nezdá se, že by tu byl

někdo, s kým bys mohl šermovat. Myslím, že se spíše ve zralém věku učíš intrikovat, můj dobrý vévodo."
Isgrimnur se zamračil a chopil se nabízeného měchu. On sám se narodil jako intrikán, náš Eolair, pomyslel si. Když nic jiného, měl bych být vděčný, že mám s kým mluvit. Při všem tom hernystirském básnickém plácání, které používá k mámení dam, je pod kůží tvrdý jako ocel – dobrý spojenec pro zlé časy.
"Je tu ještě něco," podal měch Eolairovi a otřel si ústa. Hrabě si zavdal dlouhý doušek a poškrábal se na hlavě. "Ven s tím. Mám uši nastražené jako circoillský zajíc."
"Ten mrtvý muž, kterého našel v Kynswoodu starý Morgenes," otázal se Isgrimnur, "ten se šípem v těle?" Eolair znovu přikývl. "Byl můj. Jmenoval se Bindesekk, i když v době, kdy jej našli, bych jej býval už nepoznal, nebýt toho, že měl na obličeji zlomenou kost. Přihodilo se mu to dříve v mých službách. Samozřejmě jsem nic neřekl."
"Tvůj?" Eolair povytáhl jedno obočí. "A co dělal? Víš to?"
Isgrimnur se krátce, štěkavě zasmál. "Jistě. Proto jsem mlčel. Vyslal jsem jej ven, když Skali z Kaldsryke se svou družinou odjel na sever. Ostronos si na Eliášově dvoře udělal na můj vkus příliš mnoho nových přátel, a tak jsem vyslal Bindesekka se zprávou pro mého syna Isorna. Dokud mě tu Eliáš drží pod těmi směšnými záminkami, těmi ukázkami rádoby diplomacie, jež prohlašuje za tak důležité – a kdyby byly tak důležité, proč by je svěřoval starému válečnickému psu, jako jsem já? – dotud chci, aby se Isorn měl zvlášť na pozoru. Nevěřím Skalimu o nic víc než vyhladovělému vlku, a podle toho, co jsem slyšel, má můj syn už tak doma problémů dost. Všechny zprávy, která se sem dostaly přes Frostmarch, jsou zlé – zuřivé bouře na severu, cesty nebezpečné, venkovani, přinuceni mačkat se ve shromaždištích. Je těžká doba a Skali to ví."
"Takže myslíš, že tvého muže zabil Skali?" Eolair se předklonil a předal Isgrimnurovi měch.
"Nejsem si jistý." Vévoda zaklonil hlavu k dalšímu dlouhému doušku; na silné šíji mu hrály svaly, po modré blůze stekl tenký pramínek medoviny. "Chci říci, že tomu všechno nasvědčuje, ale mám mnohé pochybnosti." Nevědomky setřel skvrnu. "Tak za prvé: i kdyby Bindesekka chytil, zabít jej by byla zrada. Přes všechno pohrdání, jímž mne častuje, zůstává mým leníkem a já jeho pánem."
"Ale tělo bylo skryto."
"Nedobře. A proč tak blízko hradu? Proč nepočkali, až dorazí k Wealdhelmským horám – a nezabili jej tam, kde by jej nikdo nenašel? A taky se mi ke Skalimu nehodí vražda šípem. Dovedu si představit, jak ve vzteku tne Bindesekka svou velkou sekyrou, ale zastřelit ho a pak odhodit v Kynswoodu? To se mi nějak nezdá."
"Tak kdo?"
Isgrimnur zavrtěl hlavou. Konečně začínal pociťovat účinky medoviny. "To mi právě dělá starost, Hernystiřane," vzdychl nakonec. "Prostě nevím. Děje se něco divného. Historky poutníků, hradní. klepy…"
Eolair přešel ke dveřím, odemkl je a otevřel dokořán, aby do místnůstky pustil čerstvý vzduch.
"Nastal vskutku podivný čas, můj příteli," povzdychl si zhluboka. "A možná nejdůležitější otázka zní: kde v tom divném světě je princ Jošua?"

* * *

Simon sebral malý křemínek a vyhodil jej nad sebe. Ten v ranním vzduchu opsal půvabný oblouk a dopadl s tlumeným klapnutím dole v zahradě do bezlistého keře, sestříhaného do podoby zvířete. Simon se doplazil k okraji střechy kaple a jako zkušený vrhač zaznamenal místo dopadu. Poznal jej podle chvění okrajů živého plotu. Odkulil se od okapu do stínu komína. Vychutnával chladnou pevnost kamene za páteří. Nad ním žhnulo ostré březněnové slunce; blížilo se nejvyššímu bodu denní dráhy.
Byl den úniku před povinnostmi, útěku před Ráchelinými domácími pracemi a Morgenesovým vysvětlováním. Doktor dosud neobjevil – nebo se o tom alespoň nezmínil – Simonův zmařený pokus o útěk k válečnickému umění, a Simon neměl v úmyslu cokoli na tom měnit.
Ležel rozvalený a přivíral oči před ranním jasem. Někde poblíž zaslechl nezřetelný klapavý zvuk. Otevřel jedno oko a zahlédl kolem prolétnout drobný šedivý stín. Pomalu se převalil na břicho a propátrával střechu.
Rozprostírala se před ním, pole hrbolatých a nepravidelných břidlicových tašek, v jejichž puklinách rašily sporé výhonky hnědého a bledězeleného mechu, který nějakým zázrakem přežil sucho, neboť lpěl na životě stejně neústupně jako na štípané břidlici. Plocha břidly stoupala od okapu a okraje střechy vzhůru ke kopuli kaple, která se protlačovala střechou, jako když krunýř mořské želvy proniká plochými vlnkami klidného zálivu. Z tohoto místa pozorované barevné skleněné panely – které do kaple vyzařovaly magické obrazy ze života svatých –vypadaly tmavé a ploché, jako přehlídka neumělých postav v ponuře zabarveném světě. Na vrcholu kopule držel železný stožár zlatý Strom; ale Simon viděl, že je pozlacený jen tenoulince, a odchlíplá zlatá vrstvička odkrývá rezavý podklad.
Pod hradní kaplí se do všech stran rozprostíralo moře střech: velký sál, trůnní sál, archívy a příbytky služebnictva, všechny špičaté a každá jiná, mnohokrát opravované nebo vyměňované, jak roční období olizovala jejich šedý kámen a olověné pláty, aby je nakonec okousala úplně. Po Simonově levici arogantně vyvstávala věž Zeleného anděla; dále vzadu čněla šedivá, objemná kupole Hjeldinovy věže jako nějaký panáčkující pes.
Když Simon přehlížel širý svět střech, mihla se mu na okraji zorného pole znovu ta šedá. Rychle se otočil a spatřil v díře na kraji střechy mizet zadek malé kočky barvy sazí. Vydal se po taškách k ní. Když byl dost blízko, aby viděl do díry, znovu si lehl na břicho a podepřel si dlaněmi bradu. Nic se nehnulo.
Kočka na střeše, pomyslel si. No, klidně tu může kromě much a holubů žít i někdo další – nejspíš jí střešní krysy.
I když dosud viděl jen ocas a zadní nohy, pocítil Simon k té vyhnanecké střešní kočce náhlou náklonnost. Stejně jako on i ona zná tajné průchody, zákoutí a skuliny, a bez dovolení chodí, kam se jí zachce. Stejně jako on, i tenhle šedý lovec jde svou cestou bez zájmu či laskavosti ostatních…

I když Simon věděl, že jde o hrozné přehánění, to srovnání se mu líbilo.
Copak se například nevyplazil před čtyřmi dny, den po Elysiamanse, na stejnou střechu jako dnes a nepozoroval přehlídku erkynské gardy? Dračice Ráchel, podrážděná jeho okouzlením z čehokoliv jiného než údržby domácnosti, jež, jak věřila, byla jeho opravdovou – a zanedbávanou – povinností, mu už předtím zakázala jít a připojit se k davu u hlavní brány.
Medvěd Ruben, shrbený, svalnatý vrchní hradní kovář, řekl Simonovi, že erkynská gazda jde na východ Erchesteru, do Falshiru u řeky Ymstreccy. Když házel do ruda rozžhavenou podkovu do vědra s vodou, vysvětlil Ruben mladíkovi, že tamější cech obchodníků s vlnou dělá problémy. Když pak rozháněl syčící páru, pokusil se Ruben popsat složitou situaci: zdálo se, ze sucho způsobilo takový nedostatek, že ovce falshirských sedláků – jejich hlavní živobytí – Koruna určila za potravu pro hladovějící nemajetné masy, které se stahovaly do Erchesteru. Obchodníci s vlnou vykřikovali, že je to zruinuje – že i oni budou hladovět – rojili se po ulicích a popuzovali lid proti královskému výnosu.
A tak Simon tajně vylezl na střechu kaple Tiasdylats, aby pozoroval výjezd erkynské gardy, několika set dobře vyzbrojených pěšáků a tuctu rytířů pod velením hraběte Fengbalda, jehož lénem Falshire byl. Když Fengbald vyjel před stráž v přilbě a pancíři, několik cyničtějších přihlížejících se dohadovalo, zda s sebou Fengbald nebere tolik ozbrojenců ze strachu, že jej vzhledem ke stále častější nepřítomnosti jeho falshirští poddaní nepoznají. Jiní tvrdili, že důvodem je možná strach; že jej poznají – Fengbald nebyl právě neúnavný, co se zájmů jeho dědičného dominia týkalo.

Simon vřele vzpomínal na Fengbaldovu působivě vyhlížející helmu, stříbrnou přilbici, zdobenou párem rozprostřených křídel.
Ráchel a ostatní mají pravdu, pomyslel si náhle. Zase sním za bílého dne. Fengbald a jeho urození přátelé se nikdy nedozví, jestli jsem naživu nebo ne. Musím ze sebe něco udělat. Nemůžu přece být dítětem navěky. Zaškrábal kusem štěrku po břidlici a pokusil se namalovat orla. Kromě toho bych v brnění nejspíš vypadal hloupě…nebo ne?
Vzpomínka na vojáky erkynské gardy, tak pyšně pochodující z Nearulaghské brány, se jej bolestivě dotkla, ale také jej zahřála; když pozoroval kočičí díru a čekal na jejího obyvatele, líně poklepával nohou.

Bylo právě hodinu po poledni, když se z díry vynořil podezřívavý čumák. To Simon právě vyjížděl na hřebci z falshirských bran a z oken na něj pršely květiny. Při náhlém pohybu znovu zpozorněl, a když za nosem následoval zbytek zvířátka, zatajil dech: malá krátkosrstá šedá kočka s bílým flíčkem od pravého oka k bradě. Mladík ztuhl jako pařez, když kočku – pouhé tři lokty od něj – něco náhle vylekalo a ona nahrbila hřbet a přimhouřila oči. Simon se obával, že jej zahlédla, ale zůstal bez hnutí a ona se najednou plavně pohnula. Vyskočila ze stínu střešní římsy do širokého pruhu slunečního světla. Simon ji okouzleně pozoroval. Kočka si pohrávala s uvolněným kamínkem. Strčila do něj, vyslala ho po střeše, hbitou packou zachytila a začala s hrou nanovo.
Nějaký čas pozoroval dovádějící kočku, dokud si zvlášť groteskně nenabila zadek – kotě uklouzlo a zastavilo se oběma předními packami na odštěpku břidlice, svalilo se na záda do mezery mezi taškami a zůstalo tam ležet a podrážděně švihalo ocasem. To Simona přinutilo dát o sobě vědět. Propukl v dlouho potlačovaný výbuch smíchu; zvířátko se vymrštilo do vzduchu, znovu přistálo a s kraťoučkým pohledem na Simona uteklo do své skrýše. Znovu je pohltila bezedná díra.
"Kočička, plašmyška!" zavolal za zmizelým stvořeníčkem. "Plašmyška, kočka! Plašmyška!"
Když se plazil k díře, aby šedivé kočce zazpíval krátkou písničku o výhledu na střechy a kámen a o osamělosti, kterou sdíleli, nějak věděl, že kočka poslouchá. Náhle jeho pohled přivábilo něco jiného. Položil ruce na hranu střechy a vzhlédl. Vlasy mu lehce povívaly ve větru.
Daleko na jihovýchodě, daleko mimo dohled Erchesterských a mimo dohled z mysů nad Kynslaghem, se po jasné březněnové obloze rozšiřovala temně šedá skvrna, jako by někdo přejel špinavým palcem po čerstvě vymalované zdi. Zatímco na ni hleděl, vítr tu tmavou skvrnu trhal, ale od země stoupaly temnější skvrny, bouřlivá temnota, příliš hustá, než aby ji rozptýlil sebesilnější vítr. Na východním obzoru stoupal vzhůru pravidelný černý mrak.
Trvalo mu dlouhou rozpačitou chvíli, než si uvědomil, že hledí na kouř, na hustý chochol kouře, který svou špínou třísní bledou, čistou oblohu.
Falshire hořelo.
Král Bolehlav
O dva dny později, ráno posledního dne měsíce březněna, šel Simon spolu s ostatními kuchyňskými pomocníky na snídani, když tu jej náhle prudce zastavila těžká černá ruka, která mu dopadla na rameno. Na jeden neskutečný, hrozný okamžik jeho myšlenky sklouzly ke snu o trůnním sále a k těžkopádnému tanci malachitových králů.
Jenže se ukázalo, že tahle ruka je oděna do černé prodřené rukavice bez prstů. Ani její majitel nebyl z černého kamene – přestože ve chvíli, kdy Simon překvapeně vzhlédl k Inchovu obličeji, zdálo se, že když Bůh tuhle osobu – Inche – tvořil, nějak si zapomněl obstarat dost živé hmoty a musel na poslední chvíli použít nějakou netečnou, chladnou látku. Inch se předkláněl, dokud kniratý obličej neměl velmi blízko Simonova; dokonce i dech jako by mu byl cítit spíše kamením než vínem či cibulí nebo něčím jiným, obyčejným.
"Doktor tě chce vidět." Zakoulel očima ze strany na stranu. "Teď hned."
Ostatní kuchtíci kolem Simona a kolohnátského Inche se zvědavými pohledy proběhli a pokračovali svou cestou. Simon se snažil vymanit zpod tíživé ruky a zoufale jejich odchod sledoval.
"Výborně. Už jsem tam," vykroutil se Inchovi. "Jen si vezmu skývu chleba a jdu." Dal se chodbou do klusu k jídelně služebnictva a pokradmo se ohlížel: Inch stále stál na tomtéž místě a sledoval jeho ústup klidnýma očima býka na louce.

Vracel se s patkou chleba a klínkem tvrdého bílého sýra a ke svému zděšení zjistil, že Inch na něj čeká stále na stejném místě.
Velký muž mu kráčel po boku; mířili k Morgenesovým komnatám. Simon mu nabídl něco jídla a pokusil se přitom o úsměv, ale Inch na pokrm jen bez zájmu zazíral a neřekl nic.
Na suchém a rozježděném prostranství u Střední hradby se protahovali chumly mnichů-písařů, kteří byli na každodenní pouti mezi kancléřstvím a sálem záznamů. Inch si pročistil krátkým odkašláním hrdlo, jako by se hotovil promluvit. Simon, jenž se s tímto mužem cítil tak velmi nepříjemně, že jej znervózňovalo i ticho, vyčkávavě vzhlédl.
"Proč…" začal konečně Irech, "…proč mi bereš místo?" Voskovité oči nespustil z cesty před nimi, plné kněží.
Podobu kamene teď na sebe vzalo Simonovo srdce: studené, těžké a tíživé. Bylo mu líto toho dobytčete, které si myslí, že je muž, ale přitom z něj měl strach.
"Já…já jsem ti tvé místo nevzal." Námitka zněla falešně i jeho vlastním uším. "Copak nepomáháš doktorovi s odnášením a přinášením věcí? Učí mě jiné věci, které jsou velmi odlišné."
Dál šli mlčky.
Nakonec měli v dohledu Morgenesovy komnaty, zamotané do plazivého břečťanu jako do sítě malého, ale vynalézavého zvířete. Když byli snad deset rázů od nich, Inchova ruka znovu stiskla Simonovi rameno.
„Než jsi přišel," řekl Inch a široký, kulatý obličej snížil k Simonovu, jako když někdo v patře spouští z okna na provaze koš, "…než jsi přišel, byl jsem já. jeho pomocníkem. Já jsem měl být jeho nástupcem." Zamračil se, vyšpulil spodní ret a nakrčil rovná obočí, ale oči zůstávaly mírné a smutné. "Doktor Inch, to bych byl." Zaostřil pohled na Simona, který se trochu bál, že jej rozdrtí váha pracky, opřené o jeho klíční kost. "Nemám tě rád, kuchtíčku."
Irech pustil rameno a odštrachal se. Týl mu byl nad mohutnou rozlohou sehnutých ramen sotva vidět. Simon si třel krk a bylo mu trochu mdlo.

Morgenes vyprovázel ze svých komnat trio mladých kněží. Byli nápadně – a poněkud překvapivě, alespoň pro Simona – opilí.
"Přišli si pro příspěvek ke Dni bláznů," vysvětlil Morgenes, když zavřel dveře za trojicí, která se už pustila do zpěvu obhroublé písně. "Podrž ten žebřík, Simone."
Na nejvyšší příčli žebříku visel kbelík červené barvy, a když se k němu doktor vydrápal, vylovil z něj štětec, který mu tam předtím upadl, a začal malovat nad rám dveří podivná písmena – obloukovité symboly; každý jako úzký, složitý obrázek. Simonovi připadaly trochu jako starodávné písmo v některých Morgenesových knihách.
"K čemu to je?" zeptal se. Doktor zuřivě maloval a neodpovídal. Simon sundal jednu ruku z příčle, aby se poškrábal na lokti, a žebřík se zlověstně zakymácel. Aby Morgenes nespadl, musel se chytit překladu nade dveřmi.
"Ne, ne, ne!" zavyl a snažil se zabránit šplíchající barvě v kyblíku přelít se přes okraj. "Máš přece mozek, Simone. Pravidlo zní: všechny otázky napsat! Ale počkej, dokud neslezu – jestli spadnu a zabiju se, nebude, kdo by na tvou otázku odpověděl." Morgenes se vrátil k malování a něco si pro sebe breptal.
"Odpusťte, doktore," omlouval se Simon trochu rozhořčeně. "Prostě jsem zapomněl."
Pár chvil bylo ticho, přerušované jen šustivým svištěním doktorova štětce.
"Budu pořád muset svoje otázky psát? Nemám žádnou naději, že budu psát tak rychle, jako mě napadají věci, na které se chci zeptat."
"Právě proto," řekl doktor, pošilhávaje po posledním tahu, "jsem to pravidlo vymyslel: ty, chlapče, chrlíš otázky jako Bůh tvoří mouchy a chudé – po tuctech. Já jsem starý muž a dávám přednost vlastnímu rytmu."
"Ale," Simonův hlas nabral zoufalý tón, "to budu muset psát do konce svých dnů!"
"Znám spoustu méně hodnotných způsobů, jak bys mohl strávit život," odpověděl Morgenes a slézal ze žebříku. Obrátil se, aby shlédl celkový vzhled oblouku podivných písmen nade dveřním rámem. "Například," vrhl na Simona ostrý, vědoucí pohled, "bys mohl zfalšovat dopis, připojit se k Breyugarově stráži a nechat se na kousky rozsekat muži s meči."
Proklatě, pomyslel si Simon, a jsem v pasti jako krysa.
"Takže vy…jste se to doslechl, že?" zeptal se nakonec. Doktor přikývl a zachoval si přísný, rozzlobený úšklebek.
Usiree, stůj při mně, ten má ale oči! pomyslel si Simon. Jako jehly. Jeho pohled je horší než hlas Dračice Ráchel.
Doktor ho stále pozoroval. Simon sklopil zrak. Nakonec to řekl vzdorným hlasem, který zněl mnohem mlaději, než by býval chtěl:
"Omlouvám se."
Tehdy začal doktor přecházet místností, jako by ta slova přeťala nějakou vázací šňůru.
"Kdyby mě napadlo, k čemu chceš ten dopis použít…" zafuněl. "Jak jsi to myslel? A proč, proč jsi měl pocit, že mně musíš lhát?"
Morgenesovo přecházení začínalo Simona znervózňovat. "Co se toho týče," vykřikl na starocha, "proč byste se o to měl starat? Je to můj život, ne? Život hloupého umývače nádobí! Stejně mě nechtěli…" zamumlal nakonec.
"A ty bys za to měl být vděčný!" vyjel Morgenes ostře. "Vděčný za to, že tě nechtěli. Co je to za život? V době míru hrát v kasárnách v kostky s tupými hulváty; za války do sebe nechávat sekat, propichovat se šípy a dupat koňmi. Nic nechápeš, hloupý chlapče – být prostým pěšákem, zatímco všichni tihle namyšlení, sedláky utiskující rytíři jsou na bitevním poli, není o nic lepší než být opeřeným míčkem při hrách za Dne Paní." Otočil se na podpatku, aby viděl Simonovi do obličeje. "Víš, co Fengbald a jeho rytíři udělali ve Falshire?"
Mladík neodpověděl.
"Zapálili celou oblast, kde pěstují vlnu, jako pochodeň, to udělali. Upálili ženy a děti spolu s ostatním – jen proto, že se

nechtěli vzdát svých ovcí. Fengbald nechal naplnit kádě na mytí ovcí horkým olejem a uvařil v nich vůdce cechu vlnařů k smrti. Bylo povražděno na šest set Fengbaldových vlastních poddaných, a on se svými muži vpochodoval do hradu s vítěznou písní! To je ta společnost, ke které chceš patřit?"
Simon byl teď doopravdy rozzlobený. Cítil, že mu žhnou tváře, a bál se, že by se mohl rozplakat. Netečný Simon-pozorovatel úplně zmizel. "Tak?" zakřičel. "A koho to zajímá?" Očividné Morgenesovo překvapení nad tímto neobvyklým výbuchem způsobilo, že se cítil ještě hůř. "Co bude ze mě?" zeptal se a frustrovaně se poplácal po stehnech. "V umývárně slávy nedojdu, a mezi služebnými také ne…a nedojdu jí ani tady, v tmavé místnosti, plné těch hloupých…knih!"
Raněný pohled starého muže konečně protrhl napjatou hráz; Simon v slzách utekl na druhou stranu doktorovy komnaty, schoulil se k námořnické truhle a vzlykal s obličejem vtlačeným do chladné kamenné zdi. Někde venku zpívali ve falešném, opilém souzvuku tři mladí kněží hymny.
Malý doktor mu byl ve chvíli po boku a neohrabanou rukou jej šťouchl do zad.
"Ale chlapče, chlapče…" řekl rozrušeně, "co je to za řeči o slávě? I tebe zachvátila ta nemoc? Máš mě za slepého žebráka, a já to měl vědět. Ta horečka postihla i tvé prosté srdce, že, Simone? Omlouvám se ti. Je třeba silné vůle nebo bystrého oka, abys prohlédl třpytem na shnilé jádro."
Znovu poklepal Simona po paži.
Simon neměl ponětí, o čem doktor mluví, ale tón Morgenesova hlasu byl tolik konejšivý…Aniž by chtěl, cítil, jak vztek odplouvá – ale zdálo se mu, že ten pocit je výrazem slabostí, a tak se posadil a doktorovu ruku setřásl. Hrubě si utřel vlhkou tvář kožešinovým rukávem.
"Nevím, za co se mi omlouváte, doktore," začal a snažil se, aby se mu netřásl hlas. "Já se omlouvám…že se chovám jako dítě." Vstal. Když přecházel místností k dlouhému stolu a přejížděl prstem po hromadě rozházených otevřených knih, doktor jej sledoval pohledem. "Lhal jsem vám a udělal ze sebe blázna," řekl a vzhlédl. "Omluvte, prosím hloupost kuchtíka, doktore…kuchtíka, který si myslel, že by mohl být něčím víc."
V tichu, které následovalo po této srdnaté řeči, zaslechl Simon, že Morgenes vydává divný zvuk – plakal? Ale o chvíli později bylo vše až příliš zřejmé: Morgenes se pochichtával – ne, smál se, a snažil se smích zdusit v nabíraném rukávu. Simon se prudce otočila oči mu plály jako uhlíky. Morgenes na okamžik zachytil jeho pohled, pak očima uhnul a svěsil ramena.
"Ach, chlapče…ach, chlapče," zasípěl nakonec a zatarasil rukou rozzuřenému Simonovi cestu, "neodcházej! Nezlob se. Mohl bys promrhat život na bitevním poli! Mohl bys být velkým pánem, a získat velká vítězství u jednacího stolu, taková, která vždy převáží vítězství z polí – nebo bys mohl být escritorem církve a lichocením ovlivňovat nesmrtelné duše bohatých a rozmařilých." Morgenes se znovu zahihňal; zakousl se do vlastního vousu, dokud jej to nepřešlo.
Simon stál jako solný sloup, tvář ztuhlou, nejistý, zda mu doktor lichotí nebo jej uráží. Nakonec Morgenes znovu získal vyrovnanost; vyskočil a vydal se k soudku s pivem. Dokončil rituál zklidňování dlouhým hltem a pak se znovu otočil k mladíkovi.
"Ach, Simone, na tvé zdraví! Nenech na sebe tolik účinkovat vychloubání a chvástání na slavnostech a pitkách krále Eliáše. Máš ostrý důvtip – nebo alespoň někdy – a byl jsi obdařen dary, o nichž nic nevíš – prozatím. Nauč se ode mne, co můžeš, mladý jestřábe, a také od těch, o nichž zjistíš, že ti mají co dát. Kdo ví, jaký bude tvůj osud? Je mnoho druhů slávy." Naklonil soudek k dalšímu pěnivému doušku.
Simon Morgenese chvíli pečlivě pozoroval ve snaze ujistit se, že nejde jen o další škádlení, a pak si dovolil plachý úšklebek. Líbilo se mu, když mu říkal "mladý jestřábe".
"Tak dobře. A já se omlouvám, že jsem vám zalhal. Ale když mám ostrý důvtip, proč mi neukážete nic důležitého?"
"Jako co?" zeptal se Morgenes a úsměv mu pobledl.
„No, já nevím. Kouzla…nebo něco."
"Kouzla!" zasyčel Morgenes. "To tě nenapadá nic lepšího, chlapče? Copak si myslíš, že jsem nějaký pouťový kouzelník nebo pouliční kejklíř v hadrech, že tě mám učit triky?" Simon neřekl nic. "Pořád se zlobím, žes mi lhal," dodal doktor. "Proč bych tě měl odměňovat?"
"Udělám jakoukoliv práci, kterou budete chtít, v kteroukoliv hodinu," sliboval Simon. "Umyju vám i strop."
"Podívej,"odpověděl Morgenes, "nemusíš mi věšet bulíky na nos. Něco ti řeknu, chlapče: zapomeň na to své věčné zaujetí kouzly a já ti na všechny ostatní otázky budu odpovídat třeba měsíc, a ani jednu nebudeš muset napsat! Co ty na to?"
Simon se po něm úkosem podíval, ale neřekl nic:
"No, možná bych ti mohl dát přečíst svůj rukopis o Knězi Janovi!" nabídl doktor. "Vzpomínám si, žes mne o to jednou nebo dvakrát žádal."
Simon se podíval ostřeji. "Když mne naučíte kouzla," navrhl, "přinesu vám každý týden jeden Juditin koláč a ze spíže soudek stanshirského tmavého."
"A podívejme," vyštěkl triumfálně Morgenes. "Vidíš? Vidíš to, chlapče? Jsi tak přesvědčen o tom, že ti kouzla, dají sílu a štěstí, že bys i kradl a podplácel mě, abych tě jim naučil! Ne, Simone, o tomhle s tebou nemohu smlouvat."
Simona znovu popadl vztek, ale zhluboka se nadechl a štípl se do paže. "Proč jste tak neústupný, doktore?" zeptal se, když se cítil klidnější. "Protože jsem jen kuchyňský pomocník?"
Morgenes se usmál. "I když ještě pomáháš v kuchyni, Simonku, nejsi kuchyňský pomocník. Jsi můj učeň. Nic ti neschází – vyjma toho, co vyplývá z tvého věku a nedospělosti. Prostě jen nechápeš, co chceš."
Simon poklesl na židli. "Nerozumím," zamumlal.
"Přesně tak." Morgenes do sebe zvrátil další doušek ležáku. "To, čemu říháš ‚kouzla,' jsou ve skutečnosti jen přírodní děje, základní síly, velmi podobné ohni a větru. Řídí se přírodními zákony – ale je velmi těžké se těmto zákonům naučit a

porozumět jim. Mnozí jim neporozumí nikdy."
"Ale proč mě těm zákonům nenaučíte?!"
"Ze stejného důvodu, pro nějž bych nedal hořící pochodeň kojenci, sedícímu na kupě slámy. Kojenec – a to není míněno jako urážka, Simone – není na tu zodpovědnost připraven. Mistry umění, které tě tak fascinuje, se mohou stát den ti, kteří dlouhá léta studovali jiná témata a disciplíny. A ani takoví nemusí nutně onu sílu ovládnout." Starý muž se znovu napil, otřel si rty a usmál se. "Toho času většina z nás, kteří ovládáme toto umění, je dost stará, aby věděla, co je třeba. Pro mladé je to příliš nebezpečné, Simone."
"Ale…"
"Jestli řekneš: ‚Ale Pryrates…' nakopnu tě," prohlásil Morgenes. "Jednou jsem ti řekl, že je šílený – nebo jako šílený. Vidí jen moc, kterou může ovládnutím Umění získat, a ignoruje následky. Zeptej se mne na následky, Simone."
Mdle poslechl: "Jaké následek…"
"Nelze ovládnout moc a nezaplatit za to, Simone. Když ukradneš koláč, někdo jiný zůstane o hladu. Když jedeš na koni příliš rychle, kůň pojde. Když užiješ Umění k otevření dveří, můžeš si jen málo vybírat hosty."
Zklamaný Simon se rozhlédl po prašné místnosti. "Proč jste namaloval ta znamení nad svými dveřmi, doktore?" zeptal se nakonec.
"Aby nepřišli cizí hosté navštívit mne." Morgenes se odmlčel, aby odložil sklenici, a přitom se mu něco zablesklo z výstřihu šedého pláště, vyklouzlo to a tančilo na řetízku. Zdálo se, že si toho doktor nevšiml. "Měl bych tě teď poslat nazpět. Ale zapamatuj si tuto lekci – platí i pro krále…nebo královské syny. Nic není zadarmo. Každá síla má svou cenu, a ta cena nemusí vždy být zřejmá na první pohled. Slib mi, že si to budeš pamatovat."
"Slibuji, doktore." Simon cítil následky křiku a pláče a byl trochu omámený, jako by právě doběhl závod. "Co to je?" zeptal se a předklonil se, aby lépe viděl na zlatý předmět, pohupující se doktorovi na krku. Morgenes jej podržel na dlani a nabídl Simonovi krátký pohled.
"Je to pírko," vysvětlil krátce. Když lesklou věc pustil zpět do výstřihu, zahlédl Simon, že násadka zlatého brku je připojena ke svitku na psaní, vybroušenému z perlově bílého kamene.
"Ne, je to pero," řekl,udiveně, "… brk na psaní, že?"
"Velmi správně, je to pero," zamručel Morgenes. "Jestli už nemáš na práci nic než mě vyslýchat na téma osobních ozdob, tak vypadni! A nezapomeň na slib! Pamatuj si to!"

Simon se přes nádvorní zahrady vracel do služebných pokojů a myslel na události toho podivného jitra. Doktor na to s tím dopisem přišel, ale nepotrestal jej, ani jej nevyhodil a neřekl mu, ať už se nikdy nevrací. Také nicméně odmítl učit Simona kouzlům. A proč starého muže tak rozvzteklila Simonova poznámka o peru-přívěsku?
Simon uvažoval a nepřítomně škubal suché, neroubované růžové keře – náhle si roztrhl prst o skrytý trn. Zaklel a zvedl ruku. Jasná krev tvořila na prstu červený korálek, osamělou šarlatovou perlu. Strčil si prst do úst a ucítil slano.

* * *

Za nejtemnější noci, na samém počátku Dne všech bláznů, otřásl Hayholtem ohlušující třesk. Vyrušil spáče ze snů a ze skupiny temných zvonů ve věži Zeleného anděla vyloudil nesouhlasné zahučení.
Někteří z mladých kněží, kteří této noci, jejich jediné svobodné noci za celý rok, rozdováděně ignorovali půlnoční modlitby, byli smeteni ze židlí, na nichž lemtali víno a pomlouvali biskupa Domitise; síla otřesu byla tak velká, že i nejopilejší pocítili vlnu hrůzy, jež jimi proběhla, jako by celá pod obraz sťatá společnost naráz poznala, že Bůh konečně projeví svou nelibost.
Ale když se podroušený, překvapený dav vyřinul na nádvoří, aby zjistil, co se stalo, vyholené hlavy apolytů lesknoucí se v hedvábném měsíčním světle jako spousta bledých muchomůrek, po všeobecné apokalypse, kterou všichni očekávali, nebylo ani vidu. Vyjma pár obličejů právě probuzených obyvatel hradu, zvědavě vykukujících z oken, byla noc nerušená a jasná.

Simon snil ve své skrovné, závěsem oddělené posteli, uhnízděn mezi poklady, které tak starostlivě nasbíral; ve snu právě lezl na sloup z černého ledu a každý namáhavý krok vzhůru následovalo téměř stejně dlouhé sklouznutí zpět. V ústech svíral pergamen, jakousi zprávu. Na vrcholu mrazivě pálícího sloupu byly dveře; v nich se hrbila temná postava a čekala na něj…čekala na zprávu.
Když konečně dosáhl prahu, plazivě se k němu natáhla ruka a uchopila pergamen do inkoustové, horké dlaně. Simon se pokusil vyklouznout, ale ze dveří se vymrštil jiný temný spár a popadl jej za zápěstí. Byl tažen vzhůru k dvojici očí, rudých jako šarlatové díry v břiše černé pekelné pece…
Když se zadýchaně probudil, zaslechl mrzuté hlasy zvonů, sténavě se propadajících zpět do studeného, zadumaného spánku.

Jen jediná osoba z celého hradu prohlašovala, že něco zahlédla. Podomek od koní Caleb, Shernův pomocník a těžkopádný vtipálek, byl hrozně rozrušený a nemohl celou noc spát. Ráno měl být korunován Králem bláznů a mladí kněží jej měli nést na ramenou celým hradem a zpívat přitom necudné písně a rozhazovat oves a lístky květů. Ponesou jej do Zrcadlové síně, kde bude na směšném trůnu, postaveném z rákosu od řeky Gleniwent, předsedat slavnosti všech bláznů.
Caleb povídal každému, kdo chtěl poslouchat, že slyšel velký rachot, ale také slova, hromové hlasy, hovořící v jazyce, o němž dokázal podomek říci jen, že byl "zlý". Zdálo se také, že si myslí, že viděl, jak se z okna Hjeldinovy věže plazí

velký ohnivý had, který se svíjel ve spirále z uhlíků a pak se rozletěl do spršky jisker.
Nikdo Calebově historce nevěnoval příliš pozornosti – to, že byl prostoduchý chlapec vyvolen za Krále bláznů, mělo svůj důvod. A navíc rozbřesk přinesl do Hayholtu něco, co zastínilo jakýkoliv noční poprask a dokonce i vyhlídku na Den bláznů.
Denní světlo odhalilo linii mraků – dešťových mraků – nahloučených na severním obzoru jako stádo tlustých šedivých ovcí.

„Při Drorově zarudlém palcátu, Udunovu jediném děsivém oku a…a…a…našem Pánu Usireovi! Něco se musí stát!"
Vévoda Isgrimnur, který skoro zapomněl na aedonitskou zbožnost, udeřil zjizvenou, na kotnících chlupatou pěstí do stolu tak silně, že kameninové nádoby odletěly na dva metry daleko. Přejížděl očima z jednoho konce stolu na druhý a mohutné tělo se mu kývalo jako přetížená loď v bouři. Pak udeřil pěstí znova. Sklínka na tenké nožce se zakymácela, pak podlehla přitažlivosti.
"Musí být podniknuta opatření, sire!" zaburácel a vztekle se zatahal za vous, dlouhý až po opasek. "Frostmarch je ve stavu anarchie! Zatímco tu já a mí muži sedíme jako slepice na hřadu, z naší cesty Frostmarchem se stala zkratka pro bandity! A já jsem z Elvritshally neobdržel už po dva měsíce nebo ještě déle ani slova!" Vévoda zprudka vyfoukl vzduch a kníry mu zavlály. "Můj syn je v úzkých a já nemohu nic dělat! Kde je ochrana Nejvyššího krále, můj pane?"
Rimmeřan, rudý jako řepa, dopadl zpět do křesla. Eliáš malátně povytáhl obočí a přehlédl ostatní rytíře, rozptýlené po obvodu stolu; prázdných křesel za nimi bylo mnohem více. Pochodně v držácích na zdi vrhaly na vysoké tapisérie dlouhé, plápolavé stíny.
"Tak, teď, co o sobě dal vědět věkovitý, ale ctihodný vévoda, chce se k jeho tónu připojit někdo další?" Eliáš si pohrával se svou zlatou číší; posouval ji podél polokruhovitých šrámů na dubovém dřevě. "Je tu ještě někdo, kdo má pocit, že Nejvyšší král Východního Ardu opustil své poddané?" Guthwulf po králově pravici si olízl rty.
Isgrimnur zostra začal vstávat, ale na paži starého vévody položil konejšivou ruku Eolair z Nad Mullachu.
"Sire," promluvil Eolair, "ani Isgrimnur, ani nikdo jiný, kdo tu promluvil, tě z ničeho neobviňuje." Hernystiřan se opřel oběma dlaněmi o stůl. "O čem tu všichni mluvíme je žádost – snažná prosba – abys dopřával více sluchu problémům těch tvých poddaných, kteří žijí mimo tvůj dohled z Hayholtu." Eolair, který měl nejspíš pocit, že jeho slova byla příliš drsná, vyloudil na své proměnlivé tváři úsměv. "Problémy tu jsou," pokračoval. "Zločiny se na severu a západě dějí všude. Hladovějící lidé mají jen málo skrupulí, a sucho, které právě skončilo, uvolnilo to nejhorší…ve všech."
Když západan skončil, Eliáš na něj dál beze slova hleděl. Isgrimnur si nemohl nevšimnout, jak je král bledý. Připomnělo mu to dobu na východních ostrovech, kdy se staral o Eliášova otce Jana během záchvatu horečky.
Ty světlé oči, pomyslel si, ten nos jako zobák dravého ptáka. Podivné, jak tyhle útržky, tyhle drobné výrazy a malé zbytky přetrvávají generaci po generaci – dlouho poté, co je mrtev onen muž i jeho dílo.
Isgrimnur myslel na Miriamele, Eliášovo hezounké, melancholické dítě. Uvažoval, jakou zátěž z otcovy strany ponese a jak je to neslučitelné s obrazem její krásné nešťastné matky, už deset let mrtvé – nebo dvanáct?
Naproti u stolu Eliáš pomalu trhl hlavou, jako by se probíral ze sna nebo se pokoušel vyhnat z hlavy vinné výpary.
Isgrimnur spatřil Pryrata, sedícího po králově levici, jak rychle odtahuje svou bledou ruku od Eliášova rukávu. Na tom knězi je něco odporného, pomyslel si Isgrimnur, a nepomyslel si to poprvé; něco mnohem, mnohem hlubšího, než jen jeho holohlavost a skřípavý hlas.
"No, hrabě Eolaire," králi na rtech mžikl prchavý úsměv, "když už tedy mluvíme o ‚povinnostech' a podobně, co řekl tvůj příbuzný, král Lluth, ke zprávě, již jsem mu poslal?"
S očividným zájmem se předklonil a posunul mohutné ruce po desce stolu.
Eolair odpověděl odměřeným hlasem a pečlivě vybíral slova. "Jako obvykle, pane, vzkazuje vznešenému Erkynu úctu a lásku. Přesto, obává se, že si nemůže dovolit více, co se týče daní…"
"Poplatků," frkl Guthwulf, který si čistil tenkým perořízkem nehty.
"…co se týče daní, alespoň prozatím," dokončil Eolair a nevšímal si přerušení.
"Tak?" zeptal se Eliáš a znovu se usmál.
"Vlastně, můj pane," Eolair si úmyslně nevšímal úsměvu, "mne sem poslal proto, abych požádal o tvou královskou pomoc. Víš o těžkostech, které způsobilo sucho, a dalších, za něž může mor. Aby zůstaly obchodní cesty průjezdné, musí s námi spolupracovat erkynská garda."
"Ach, musí, musí?" Král Eliáš blýskl očima. Mezi silnými šlachami na krku mu drobounce zapulsovalo. "Takže teď už ‚musí?' " Předklonil se ještě víc a setřásl bryskně se připlíživší konejšivou Pryratovu ruku. "A kdo jsi," zachraptěl, "odstavené mládě, bratránku krále ovčáků, který je králem jen proto, že mu to umožnila měkkosrdcatost a shovívavost mého otce! – že mi říkáš ‚musí'!?"
"Můj pane!" vykřikl starý Fluiren z Nabbanu v hrůze a spráskl skvrnité ruce – kdysi mocné, ale dnes zkroucené a scvrklé jako jestřábí noha. "Můj pane," vydechl, "tvůj vztek je královským vztekem, ale Hernystir je váženým spojencem pod Vznešenou ochranou tvého otce – nemluvě o tom, že tato země zrodila tvou svatou matku, pokoj její duši! Prosím, pane, nemluv tak o Lluthovi!"
Eliáš stočil své smaragdové oči k Fluirenovi a zdálo se, že zaměří svou zášť na zestárlého reka, ale Pryrates znovu zatahal krále za tmavý rukáv a naklonil se těsně k jeho uchu, do něhož mu pošeptal pár slov. Králův výraz se projasnil, ale svaly na čelistech mu tepaly jako napjatá tětiva. Zdálo se, že i vzduch nad stolem zhoustl, protkán síťovím hrozných možností.
"Odpusť mi neodpustitelné, hrabě Eolaire," řekl Eliáš nakonec a koutky úst mu rozšířil přihlouplý úsměv. "Odpusť mi má hrubá, neoprávněná slova. Není to ještě ani měsíc, co přišly deště, a dvanáct měsíců předtím pro nás bylo velmi těžkých."

Eolair kývl a v jeho chytrých očích byl neklid. "Jistě, Výsosti, chápu to. Prosím tě o odpuštění za to, jak jsem tě provokoval." Naproti u oválného stolu si Fluiren založil skvrnité ruce a spokojeně pokývl.
Nyní se Isgrimnur vztyčil, těžkopádný jako medvěd, když se drápe na ledovou kru. "I já, sire, se pokusím mluvit uhlazeněji, i když všichni tady víte, že je to proti mé vojácké nátuře."
Eliášova srdečná grimasa přetrvala. "Velmi dobře, strýče Medvědí kůže – všichni se dnes budeme cvičit v etiketě. S čím přicházíte před svého krále?"
Vévoda z Elvritshally zhluboka vydechl a prsty se nervózně probíral v bradce. "Můj a Eolairův lid je velmi potřebný; pane. Cesta Frostmarchem se poprvé od nejranějších časů vlády Jana Kněze stala znovu neprůchodnou – vichřice na severu, silniční lupiči dále na jihu. Severní cesta za Wealdhelmem na tom není o mnoho lépe. Potřebujeme tyto cesty otevřít a potřebujeme je otevřené udržet." Isgrimnur se nahnul na stranu a odplivl si na zem. Fluiren sebou trhl. "Podle posledního dopisu mého syna Isorna mnohé z klanových vesnic trpí nedostatkem potravy. Nemůžeme obchodovat s naším zbožím, nemůžeme udržovat spojení se vzdálenějšími klany."
Guthwulf, který dosud rýpal nožem do stolu, nápadně zívl. Heafherth a Godwig, dva mladí baroneti, opásaní prominentní zelenou šerpou, se tiše zachichotali.
"Jistě, vévodo," promluvil unyle Guthwulf a zapřel se o opěradlo křesla jako kočka, vyhřívající se na slunci, "nás z toho neobviňuješ. Má snad náš král moc Všemohoucího – moc zastavit sníh a bouři jediným mávnutím ruky?"
"Nic takového jsem neříkal!" zahřměl Isgrimnur.
"Nejspíše," ozval se Pryrates z čela stolu a jeho úsměv byl bolestně nepřiměřený, "viníte krále i ze zmizení jeho bratra, jak jsme z klepů slyšeli?"
"Nikdy!" Isgrimnur byl upřímně otřesen. Eolair vedle něj přimhouřil oči, jako by zahlédl něco neočekávaného. "Nikdy," zopakoval vévoda a bezmocně pohlédl na Eliáše.
"No tak, pánové, já vím, že Isgrimnur by si nic takového nikdy nemyslel," mávl král zvadle rukou. "Vždyť starý strýc Medvědí kůže houpal Jošuu i mne na kolenou. Doufám samozřejmě, že Jošua nedošel žádné úhony –fakt, že se dosud neobjevil v Naglimundu, je alarmující – ale jestli se děje něco zlého, nebude to moje svědomí, jež bude třeba konejšit."
Ale když skončil, vypadal Eliáš na okamžik neklidně, zíral do prázdna, jako by se toulal zmatenými vzpomínkami.
"Vraťme se zpátky k tématu, pane," trval na svém Isgrimnur. "Severní cesty nejsou bezpečné, a nejde jen o počasí. Mí chlapi jsou rozmístěni příliš řídce. Potřebujeme více mužů – silných mužů, aby byl Frostmarch znovu bezpečný. Krajina vře lupiči a psanci a…ještě horšími věcmi, říkají někteří."
Pryrates se zaujat předklonil, bradu opřenou o dlouhé prsty jako dítě, pozorující oknem déšť; jeho zapadlé oči odrážely zář loučí. "Co je to za horší věci, vznešený Isgrimnure?"
"To není důležité. Lidé si myslí…věci, toť vše. Víš, jací obyvatelé u cest jsou…" Rimmeřan zvolna ztichl a rozpačitě si usrkl vína.
Eolair povstal. "Pokud své myšlenky nevysloví on, pokud neřekne, co jsme slyšeli na trzích a mezi služebnými, pak to udělám já. Lidé ze severu mají strach. Dějí se věci, které se nedají vysvětlit smrtonosným počasím ani špatnou sklizní. V mé zemi nepotřebujeme nazývat věci anděly nebo ďábly. My z Hernystiru – my ze západu – víme, že jsou věci, přecházející po zemi, které nejsou lidmi…a víme, zda se jich bát či ne. My Hernystirci jsme znali Sithy, když ještě žili na našich polích, když vysoké hory a širé louky erkynské země byly jejich."
Pochodně teď zaplály a Eolairovo široké čelo a tváře jako by vyzařovaly slabý šarlatový svit. "Nezapomněli jsme," pronesl potichu. Jeho hlas dolehl i k dřímajícímu Godwigovi, který pozvedl opilou hlavu jako pes, zaslechnuvší z dálky volání. "My, Hernystiřané, si pamatujeme dny obrů a dny kletby ze severu, pamatujeme Bílé lišky, a tak mluvme přímo: za této hrůzu věštící zimy a jara se šířilo zlo. A nejen bandité kořistí na poutnících, a nejen oni mohou za mizení od světa odříznutých sedláků. Lidé ze severu se bojí…"
" ‚My Hernystiřané'!" Pryratův posměšný hlas se vynořil z ticha a protrhl kouzlo jiného světa. " ‚My Hernystiřané'! Naši vznešení pohanští přátelé prohlašují, že budou mluvit zpříma!" Pryrates se na prsou své nekněžsky rudé vesty přehnaně přežehnal znamením Stromu. Zdálo se, že Eliášův výraz se změnil do lstivě dobré nálady. "Velmi dobře!" pokračoval kněz. "Obdařil nás největší kupou hádanek a povídaček o přízracích, jakou jsem kdy slyšel! Obři a elfové!"
Pryrates mávl rukou a jeho rukáv zavlál nad jídelními tácy. "Jako by Jeho Veličenstvo král nemělo dost starostí – bratr mu zmizel, poddaní jsou hladoví a vyděšení – jako by dokonce královo velké srdce nebylo blízko zlomení! A ty, Eolaire, mu přinášíš své pohanské duchařské historky z úst starých vdov!"
"Je pohan, ano," zachraptěl Isgrimnur, "ale v Eolairovi je více aedonitské dobré vůle než ve smečce líných loutek, které jsem viděl klátit se kolem tohoto dvora…" – Vévoda Heahferth zaštěkal a vyloudil z Godwiga opilý smích – "Klátit se tady, zatímco lidé žili ze skrovné naděje a nepatrné sklizně!"
"To je v pořádku, Isgrimnure," řekl Eolair unaveně.
"Pánové!" zatleskal Fluiren.
"Ne, já nebudu poslouchat, jak tu urážejí tvou čest!" zahřměl Isgrimnur na Eolaira. Pozvedl pěst, aby znovu udeřil do stolu, pak si to rozmyslel, a místo toho se praštil do prsou, kde narazil na zavěšený dřevěný Strom. "Omluv můj výbuch, můj králi, ale hrabě Eolair mluví pravdu. Ať už jejich strach má příčinu nebo ne, lidé se bojí."
"A čeho se bojí, drahý strýče Medvědí kůže?" zeptal se král, když přidržel číši, aby mu ji Guthwulf naplnil.
"Bojí se tmy," odpověděl starý muž, nyní plný důstojnosti. "Bojí se zimní tmy, a bojí se, že svět bude ještě tmavší."
Eolair položil svou číši na stůl hrdlem dolů. "Na erchesterském trhu naplnilo lidem uši těch pár kupců, kteří dokázali dojít na jih, novinkami o podivném přízraku. Slyšel jsem tutéž historku tolikrát, že není žádných pochyb o tom, že ji slyšel v tomhle městě každý." Eolair se odmlčel a pohlédl na Rimmeřana, jenž vážně přikývl a probíral se v bradě.
"No?" řekl Eliáš netrpělivě.
"Ve frostmarchské pustině v noci viděli podivnou věc, černý vozík, který táhli bílí koně…"

"Jak neobvyklé!" ušklíbl se Guthwulf, ale Pryrates a Eliáš na sebe náhle pohlédli. Když král znovu pobídl západ'ana, povytáhl obočí.
"Pokračuj."
"Ti, kdo jej viděli, říkají, že se objevil pár dní po Dnu bláznů. Říkají, že vozík nese rakev a za ní jdou černě odění mniši."
"A jakému pohanskému skřetovi přisuzují venkovani tento přízrak?" Eliáš se zvolna zvrátil v křesle, až na Hernystiřana hleděl přes oblouk svého nosu.
"Říkají, můj králi, že je to pohřební vozík tvého otce – prosím o prominutí, sice – a že dokud bude země trpět, nebude pokojně spát ve své mohyle."
Krás promluvil až po chvíli, a jeho hlas byl jen o málo znělejší než syčení loučí.
"No, pak se budeme muset ujistit, zda můj otec došel zaslouženého odpočinku, že?"

* * *

Tak se na ně podívej, myslel si starý Towser, když vlekl zkroucenou nohu a znavené tělo uličkou v trůnním sále. Podívej se na ně, jak se šklebí a culí – vypadají spíš jako pohanští náčelníci z Trithingu než jako aedonitští rytíři Erkynu.
Když se šašek belhal kolem, Eliášovi dvořané na něj houkali, pokřikovali a kývali hlavami, jako by byl naraxejská opice na řetěze.
Dokonce i král a králova pravá ruka, vévoda Guthwulf, si k těm obhroublým žertům přisadili; král seděl s nohou přehozenou přes područku Dračího trůnu jako venkovský neotesanec na vratech. Pouze králova mladičká dcera Miriamele mlčela; hezkou tvář měla vážnou a ramena schýlená dozadu, jako by čekala úder. Medově zbarvené vlasy – jež nezdědila ani po svém tmavém otci, ani po černovlasé matce – jí spadaly po obou stranách tváře jako opona.
Vypadá, jako by se za těmi vlasy chtěla schovat, myslel si Towser. Jaká škoda. Říká se, že pihovatá dceruška je paličatá a umíněná, ale v jejích očích vidím pouze strach. Zasloužila by si, myslím, něco lepšího než nafoukané vlky, kteří se dnes plíží po našich hradech, ale říká, se, že otec ji už zaslíbil tomu zatracenému nabubřelému ochmelkovi Fengbaldovi.
Nepohyboval se rychle; cestu k trůnu mu ztěžovaly ruce, které se vynořovaly z davu, aby ho poplácaly nebo popleskaly. Tradovalo se, že dotknout se hlavy skřeta přináší štěstí. Towser nebyl žádný skřet, ale byl starý, velmi starý a shrbený, takže dvořany bavilo chovat se k němu, jako by jím byl.
Konečně dorazil k Eliášovu trůnu. Král měl oči podlité krví z přemíry pití nebo nedostatku spánku nebo – což bylo nejpravděpodobnější – z obého.
Eliáš obrátil pohled zelených očí na mužíka. "Nu, drahý Towsere, poctil jsi nás tedy svou společností."
Šašek si všiml, že knoflíky královy blůzy jsou rozepnuté a jemné rukavičky z laní kůže, které měl za pasem, má potřísněny omáčkou.
"Ano, pane, přišel jsem." Towser se pokusil o úklonu, což pro něj a jeho ztuhlou nohu bylo poněkud obtížné. Mezi dvořany zašumělo veselí.
"Nežli nás pobavíš, nejstarší šašku," pravil Eliáš, stáhl nohu z opěrky a vážně se na starce zadíval, "mohl bych tě požádat o laskavost? Otázečku, kterou jsem ti již dávno toužil položit?"
"Jistě, můj králi."
"Pověz mi tedy, starý Towsere, jak se to stalo, že jsi dostal psí jméno?" Eliáš zdvihl obočí ve hraném zmatku, otočil se ke Guthwulfovi, který se zakřenil, a pak k Miriamele, která se odvrátila. Ostatní dvořané se chichotali a šeptali si mezi sebou.
"Nedostal jsem psí jméno, pane," pravil Towser tiše. "Sám jsem si ho vybral."
"Cože?!" Eliáš se otočil zpět ke starci. "Myslím, že jsem ti dobře nerozuměl."
"Já sám jsem si dal psí jméno, pane. Tvůj vznešený otec si mě dobíral, že jsem tak věrný, že jsem mu neustále po boku. Z žertu pojmenoval jednoho ze svých psů ‚Cruinh', což bylo mé pravé jméno." Stařec se pootočil, aby byl ze sálu lépe vidět. "'Takže' řekl jsem, ‚jestliže může být z Janovy vůle pes pojmenován po mně, pak si já na oplátku vezmu jméno psí.' Od té doby jsem nikdy neslyšel na jiné jméno než Towser a jinak to už nebude."
Towser si dovolil malý úsměv. "Je možné, že tvůj ctěný otec od té doby svého žertu trochu litoval."
Nezdálo se, že by Eliáš byl s odpovědí úplně spokojen, přesto se hlasitě zasmál a plácl se do kolen. "Drzý skřet, není-liž pravda?" Ostatní se shlukli kolem a ve snaze zavděčit se králi se zdvořile zasmáli – všichni kromě Miriamele. Dívala se na Towsera ze své vysoké židle a ve tváři měla tajuplný výraz, který nedokázal rozluštit.
"Nu," promluvil Eliáš, "kdybych nebyl tak laskavý král – kdybych byl, řekněme, pohanský král jako hernystirský Lluth – mohl bych tě nechat za to, jak hovoříš o mém zesnulém otci, zkrátit o tvou malou, vráscitou hlavu. Leč já takový král zajisté nejsem."
"Zajisté, pane," souhlasil Towser.
"Přišel jsi nám tedy zazpívat nebo metat kozelce – to doufejme, že nikoliv, neboť na takové šprýmy nám připadáš trochu křehký – nebo co? Pověz." Eliáš se v křesle opřel a zatleskáním naznačil, že si přeje další víno.
"Zazpívat, Veličenstvo," odpověděl šašek. Sňal z ramen loutnu a začal otáčet kolíky, aby ji naladil. Přispěchalo mladičké páže a naplnilo králův pohár. Towser vzhlédl ke stropu, kde před deštěm zmáčenými okny visely praporce rytířů a šlechticů Východního Ardu. Prach byl pryč a pavučiny zmizely, ale Towserovi připadaly jasné barvy praporů falešné – příliš zářivé, jako nalíčená tvář běhny, která se snaží přivolat mládí, ale přitom ničí i tu trochu krásy, která jí ještě zůstala.
Poté, co nervózní páže doplnilo korbele Guthwulfa, Fengbalda a dalších, Eliáš Towserovi pokynul.
"Můj pane," přikývl šašek, "zazpívám o jiném laskavém králi – tento je ovšem nešťastný a smutný."

"Nemám rád smutné písně," ozval se Fengbald. Už byl, jak se dalo čekat, slušně zpitý. Guthwulf vedle něj se ušklíbl.
"Ticho." Králův pobočník okázale šťouchl do souseda.
"Když se nám píseň nebude líbit, až skončí, necháme skřeta metat kozelce."
Towser si odkašlal a hrábl do strun; pak začal zpívat svým tenkým, sladkým hlasem:

"Stařičký král Jalovec
ohnutý byl kmet,
po kolena visel mu vous
zbělalý řadou let.

Vznešený král Jalovec
z trůnu zvolal k ránu:
‚Přiveďte mi syny mé,
neb brzy budu v pánu.'

Povolali mu tedy jeho syny;
se psy a sokoly oba přispěchali,
mladšímu Hloh se říkalo,
staršímu Bolehlav jméno dali.

‚Přišli jsme na tvé zavolání, pane,
od honu i lovu upustili.'
Tak pravil Bolehlav, ‚Proč jsi nás
povolal k sobě v tuto chvíli?'

‚Brzy zemru, synové mí milí,'
pravil král sešlý vahou let,

‚a chci vidět, ze jste spolu v míru,
nežli opustím tento svět…' "

"Tahle píseň se mi nelíbí," zavrčel Guthwulf. "Má posměšný tón."
Eliáš ho umlčel. Když Towserovi pokynul, aby pokračoval, oči se mu leskly.

" ‚Ale otče drahý, nestrachuj se,
vždyť Bolehlav má podle práva králem být,'
pravil Hloh, ‚Já nebyl bych přec dobrým rytířem,
kdybych se chtěl jeho právu protivit.'

Řeč princů krále uklidnila;
nechal je jít zpět do družiny
a děkoval milosti Aedonově,
že má tak šlechetné syny.

Leč v srdci prince Bolehlava,
co měl být krále následník,
Hlohova slova tolik šlechetná
zažehla ohýnek hanebný.

‚Taková přesladká řeč prince
jistě skrývá duší proradnou,'
myslí si Bolehlav. ‚Má obratná hlava
musí teď vymyslet léčku úkladnou.'

Ve strachu z šlechetného srdce,
jež v hrudi jeho bratra bije,
přines láhev smrtelného jedu,
co pak jemu do poháru vlije.

A když se bratři při hostině sešli,
nalil utrejch do korbele vína.
Vyzval Hloha, aby jemu připil…"

"Dost! To je zrada!" zahřměl Guthwulf, vyskočil a převrhl židli mezi překvapené dvořany. Meč se zasvištěním vylétl z

pochvy. Kdyby se omámený Fengbald nevztyčil a nezachytil mu ruku, Guthwulf by se na pobledlého Towsera vrhl. Eliáš byl také v mžiku na nohou. "Schovej zbraň, hlupáku!" zakřičel. "V králově trůnním sále nebude nikdo tasit meče!" Odvrátil se od vzteklého vévody z Utanyeatu a pohlédl na šaška. Stařec se již vzpamatoval z leknutí a s námahou se snažil znovu nabýt důstojného výrazu.
"Nemysli si, skřetí stvůro, že nás tvoje písnička pobavila," zavrčel král, "nebo že tě tvá dlouhá služba mému otci činí nedotknutelným – ale také si nenamlouvej, že královskou kůži můžeš poranit takovými tupými ostny. Zmiz mi z očí!"
"Uznávám, pane, že je to nová píseň," začal rozechvěle šašek. Čapka s rolničkami se mu sesunula na stranu. "Ale nebyla to…"
"Pryč!" vykřikl Eliáš celý bledý a oči mu plály jako šelmě. Towser se urychleně vybelhal z trůnního sálu a chvěl se při vzpomínce na královo divoké vzezření a výraz beznaděje na tváři jeho dcery Miriamele.
Nečekaný host
Bylo nezajímavé odpoledne posledního dne měsíce dubněna. Simon byl zahrabaný na temné půdě stájí, pohodlně uložený ve žlutém škrábavém moři, nad jehož prašné vlny mu vyčuhovala pouze hlava. Podél širokého okna se třpytivě snášel prach ze sena a Simon poslouchal jen vlastní zadržovaný dech.
Právě seběhl z potemnělé galerie kaple, v níž mniši zpívali polední liturgie. Čisté, uhlazené tóny vážných modliteb ho dojaly tak, jak kaple a škrobené rituály uvnitř málokdy – každá nota tak pečlivě nasazená a s láskou zazpívaná, jako když řezbář vypouští na řeku malé lodičky. Zpívající hlasy opletly tajně jeho srdce sladkou; chladivou stříbrnou sítí; ještě stále na něm lpěla něžná odevzdanost jejích pramínků. Byl to tak zvláštní pocit: na okamžik se mu zdálo, že je tvořen jen peřím a divokým bušením srdce – poplašené ptáče, ukryté v rukou Božích.
Seběhl po schodech z galerie; náhle se cítil nehodný takové něhy a pečlivosti – byl příliš neohrabaný, příliš bláznivý. Připadalo mu, že by svýma popraskanýma rukama kuchyňského pomocníka mohl překrásnou hudbu nějak pošramotit. Tady na půdě se mu srdce začalo uklidňovat. Zahrabal se hluboko do zatuchlého, šustivého sena a se zavřenýma očima naslouchal tichému frkání koní ve stájích pod sebou. Říkal si, že téměř cítí nepostřehnutelné dotyky částeček prachu, jak se mu v klidné, ospalé temnotě snášejí na tvář.

Možná, že dřímal – neměl by, jistě, – ale zdola náhle uslyšel ostrý zvuk hlasů. Převalil se a šimravou slámou se plazil na okraj půdy, dokud neviděl do stájí. Byli tři: čeledín Shem, Ruben zvaný Medvěd a malý muž, kterého Simon měl za Towsera, starého šaška – nebyl si jistý, protože ten muž na sobě neměl pestrý úbor a klobouk mu zakrýval většinu tváře. Prošli dveřmi stájí jako komické trio; Ruben v pěsti, široké jako stehno jarního jehněte, pohupoval džbánem. Všichni byli opilí a Towser – pokud to byl on – zpíval starý nápěv:

"Jack vzal jednu holku,
vzal ji na kopec,
zpíval hej-hou, haj-hou,
celý boží den…"

Ruben podal džbán malému mužíkovi. Ta váha ho uprostřed zpěvu překvapila, ztratil rovnováhu, zavrávoral a skulil se na zem, přičemž mu spadl klobouk. Byl to vskutku Towser. Simon viděl, jak se mu svraskalá tvář s velkými ústy začíná krabatět, jako by se chystal plakat jako dítě. Místo toho se bezmocně rozesmál a opřel se o zeď se džbánem mezi stehny. Jeho společníci přivrávorali a přidřepli k němu. Seděli teď všichni v jedné řadě jako straky na plotě.
Simon přemýšlel, zda by se neměl ohlásit; Towsera dobře neznal, ale s druhými dvěma byl kamarád. Po chvilce uvažování se rozhodl, že zůstane potichu. Bylo daleko zábavnější pozorovat je nic netušící – možná ho napadne nějaká taškařice! Potichoučku se uvelebil ve skrýši na půdě.

"Při svatém Muirfathovi a Archandělovi," řekl s povzdechem Towser po chvíli, "tohle je to, co potřebuji!" Přejel ukazovákem po okraji džbánu a pak ho olízl.
Shem se k němu natáhl před široké kovářovo břicho, chopil se džbánu a napil se. Hřbetem vyschlé ruky si otřel ústa.
"Kam teďko pudeš?" zeptal se šaška. Towser si povzdychl. Ze všech kumpánů z mokré čtvrti jako by náhle vyprchal život; všichni zasmušile zírali na podlahu.
"Mám příbuzné – vzdálené příbuzné – v Grenefodu, u ústí řeky. Možná půjdu tam, i když si nemyslím, že budou nadšení z dalšího krku, který budou muset živit. Možná pojedu na sever do Naglimundu."
"Ale Jošua je pryč," Ruben říhl.
"Jo, ouplně pryč," dodal Shem.
Towser zavřel oči a udeřil hlavou do hrubých prken dveří. "Ale Jošuovi lidé mají Naglimund pořád v rukách a budou soucítit s někým, koho vyhnali z domu Eliášovi hrubiáni – možná o to víc, když se teď proslýchá, že Eliáš ubohého Jošuu zavraždil."
"Ale jiný říkaj, že zrádce je Jošua," ozval se Shem a ospale si třel spánky.
"Pcha," odplivl si šašek. Nahoře na půdě cítil i Simon teplo jarního odpoledne a jeho ospalou tíži. Dodávala rozhovoru, jenž se odehrával dole, nádech nedůležitosti, vzdálenosti – vražda a zrada se zdály být jmény dalekých míst.
Během dlouhé odmlky, která následovala, cítil Simon, jak se mu neúprosně klíží víčka...
"Možná to nebylo až tak moudrý, bratře Towsere…" – teď mluvil Shem, vyzáblý Shem, vychrtlý a ošlehaný jako něco, co visí v udírně – "…dráždit krále, teda. Musels zpívat zrovinka takovoudle písničku?"
"Cha!" Towser se poškrábal na nose. "Mí předkové ze západu, to byli skuteční bardi, ne kulhaví staří blázni jako já. Ti by mu zazpívali, že by se mu z toho zkroutily uši! Říká se, že básník Eoin-ec-Cluias jednou složil tak hněvivou píseň, že

se všechny zlaté včely z Grianspogu snesly na náčelníka Gormhbata a ubodaly ho k smrti… to byla píseň!" Starý šašek znovu opřel hlavu o zeď. "Král!? U božích zubů, příčí se mi dokonce mu tak jen říkat! Byl jsem s jeho svatým otcem od mala – to byl král, který byl hoden takového titulu! Tenhle není o nic lepší než nějaký raubíř… ani z poloviny takový muž jako…jeho otec Jan…"
Towserův hlas ospale zmalátněl.
Shemovi sklesla hlava na hruď. Ruben měl oči otevřené, ale vypadalo to, jako by se díval do nejtemnějších míst mezi krovy. Vedle něj se Towser ještě jednou zavrtěl.
"Říkal jsem vám," ozval se najednou, "říkal jsem vám o králově meči? Meči krále Jana – Jasném ostnu? Dal mi ho, víte, a povídal: ‚Towsere, jenom ty ho můžeš předat mému synu Eliášovi. Jenom ty…!' řekl mi – a já to udělal. Přinesl jsem mu ho tu noc, co jeho drahý otec zemřel…vložil jsem mu ho do ruky, přesně, jak mi král poručil…a on ho upustil! Upustil!" V Towserově hlase zazněl hněv. "Meč, který jeho otec nesl do více bitev nežli má čokl blech! Nemohl jsem pochopit takovou nešikovnost, takovou…neúctu! Posloucháte, Sheme? Rubene?" Kovář vedle něj zachrčet.
"Bože! Byl jsem zděšen, pochopitelně. Zvedl jsem ho a otřel plátnem, do kterého byl zabalen. Podal jsem mu ho znovu a on jej tentokrát uchopil do obou rukou. ‚Vyklouzl mi,' řekl jako nějaký idiot. Teď, když ho držel, přeběhl mu po tváři podivný výraz, jako…jako…"
Šašek zmlkl. Simon měl strach, jestli neusnul, ale mužíkovo myšlení pouze zpomalilo víno.
"Výraz v jeho tváři," pokračoval Towser, "byl stejný, jako když načapáte děcko, že dělá něco velmi, velmi škaredého – to je ono, přesně. Přesně! Zbledl, ústa mu poklesla – a pak mi ho podal zpátky! ‚Pohřběte ho s mým otcem', řekl. ‚Je to jeho meč; měl by ho mít u sebe.' – ‚Ale on chtěl, abys ho měl ty, pane!' namítl jsem…a poslouchal mě? Poslouchal? Ne. ‚Tohle je nová doba, starče,' řekl mi, ‚nemáme zapotřebí lpět na starých relikviích.' Dovedete si představit takového muže!?"
Towser zašmátral kolem, až nahmatal džbán, zdvihl ho a zdlouha se napil. Oba jeho společníci již měli zavřené oči, ale mužík toho nedbal a pokračoval ve své litanii.
"A potom neprokázal otci ani tu laskavost…aby…aby meč položil do hrobu sám. Ani se ho nedotkl! Přinutil k tomu mladšího bratra! Přinutil Jošuu…" Towser pokýval holou hlavou. "Mysleli byste si, že ho snad spálil…kdybyste ho viděli, jak mi ho vracel zpátky…tak rychle…zatracené štěně…" Towserova hlava ještě jednou poskočila, pak se. svezla na hruď a už se nezvedla.
Simon potichu slezl po žebříku dolů; všichni tři již nahlas chrápali jako staří psi u krbu. Proplížil se kolem nich po špičkách; ještě se zastavil a posunul džbán, aby ho žádný nemohl převrhnout, až se budou ve spánku vrtět. Vyšel ven, do paprsků sklánějícího se slunce.
Tolik podivných věcí se letos přihodilo, myslel si, když seděl u studny uprostřed dvora a házel do ní oblázky. Sucho a nemoci, zmizení prince, lidé zabití a spálení ve Falshiru…Ale nic z toho se jaksi nezdálo příliš vážné.
Všechno se stává těm druhým, řekl si Simon napůl radostně, napůl lítostivě. Všechno se stává těm, druhým.

* * *

Seděla schoulená u okna a jemně vykládanými skly pozorovala cosi dole. Nevzhlédla, když vešel, i když ho šoupání bot po podlaze jasně ohlásilo; chvilku stál ve dveřích, paže složené na prsou, ale ona se neohlédla. Popošel pár kroků kupředu, pak se zastavil a podíval se jí přes rameno.
Na dvoře nebylo nic k vidění kromě chlapce z kuchyně, který seděl na roubení kamenné studny, dlouhonohý, pačesatý mladíček v umazané pracovní kazajce. Dál už byly na dvoře jen ovce, které vypadaly jako chumáče vlny, pátrající na temné zemi po nové trávě.
"Co se děje?" zeptal se jí a položil jí širokou ruku na ramena. "Tak mě nenávidíš, že na mě ani nepromluvíš?"
"Ne," řekla a dál se dívala na prázdné prostranství dole. "Ale nenávidím věci, které kolem sebe vidím." Naklonil se, ale ona rychle vymanila ruku z jeho sevření a zdvihla ji k obličeji, jako by se chtěla zastínit před odpoledním sluncem.
"Jaké věci?" zeptal se a do hlasu se mu vkradlo roztrpčení. "Byla bys raději zpátky v Meremundu a bydlela v tom studeném vězení, které mi dal otec, kde smrad z ryb otravuje vzduch i na těch nejvyšších balkonech?" Natáhl ruku, uchopil ji za bradu a otočil jí obličej k sobě, až uviděl její rozzlobené oči plné slz.
"Ano," řekla a odstrčila ruku. Oči ale neodvrátila. "Ano, byla. Také tam můžeš cítit vítr ve tváři a dívat se na oceán."
"Ach Bože, holčičko, oceán? Jsi paní všeho známého světa a přitom pláčeš, protože nevidíš nějakou zatracenou vodu? Podívej! Podívej tamhle!" Ukázal za hayholtské zdi. "Co je potom Kynslagh?"
Pohrdavě se na něj podívala. "To je jenom zátočina, králova zátočina, která nečinně čeká, až si na ni král vyjede s loďkou nebo až si v ní zaplave. Moře žádnému králi nepatří."
"Ach." Usedl s roztaženýma nohama na podnožku. "A tím chceš, hádám, naznačit, že ty jsi tu uvězněná také, co? Jaký nesmysl! Já vím, proč jsi rozčilená."
Otočila se od okna úplně a dychtivě se na něj zahleděla. "Víš?" zeptala se a pod pohrdáním byla cítit i špetka naděje.
"Tak mi to tedy řekni, otče."
Eliáš se zasmál. "Protože se budeš vdávat. To není nic překvapivého." Přisunul se blíž. "Ach, Miri, nemáš se čeho bát. Fengbald je chvastoun, ale je ještě mladý a nerozumný. Ale pod trpělivou ženskou rukou se brzy naučí způsobům. A pokud ne – potom bych ho naučil chovat se způsobně ke králově dceři já."
Miriamelina tvář ztuhla výrazem rezignace.
"Nerozumíš mi." Její tón byl plochý jako tón výběrčího daní. "Fengbald mě zajímá stejně jako kus kamene nebo bota. Starost mám o tebe – a jsi to ty, kdo se má čeho bát. Proč se před nimi předvádíš? Proč se posmíváš starcům a zastrašuješ je?"

"Posmívám a zastrašuji?" Eliášova široká tvář se na chviličku stáhla do opovržlivé grimasy. "Ten starý čubčí syn zazpívá píseň, která mě osočuje z toho, že jsem něco provedl vlastnímu bratrovi a ty říkáš, že se mu posmívám?" Král náhle vstal a kopl do stoličky; ta přelétla místnost. "Čeho se mám bát?" zeptal se zničehonic.
"Pokud to nevíš, otče – ty, který trávíš tolik času s tím rudým hadem Pryratem a jeho ďábelským dílem – pokud necítíš, co se děje…"
"Co to při Aedonově jménu říkáš?" zvolal král. "Co ty víš?" Plácl se do stehna. "Nic! Pryrates je můj schopný služebník – učiní pro mě to, co nemůže nikdo jiný."
"Je to příšera a černokněžník!" zakřičela princezna. "Stal ses jeho loutkou, otče! Co se to s tebou stalo? Změnil ses!"
Miriamele úzkostně vykřikla, zabořila tvář do modrého závoje, pak vyskočila a přeběhla po naleštěné podlaze do své ložnice. V následujícím okamžiku za sebou zavřela těžké dveře.
"Zatracené děti!" zaklel Eliáš. "Dcero!" zavolal a spěchal ke dveřím, "ty nic nechápeš! Nevíš nic o tom, k čemu jsou povoláni králové. A nemáš žádné právo být neposlušná. Nemám syna! Nemám dědice! Kolem mne jsou ambiciózní muži a já Fengbalda potřebuji. Ty mi nebudeš křížit plány!"
Stál tam dlouho, ale odpovědi se nedočkal. Zabušil na dveře, až prkna zapraštěla.
"Miriamele! Otevři dveře!" Odpovědělo mu jen ticho. "Dcero," zkrotl konečně a sklonil hlavu, až se opřela o nepoddajné dřevo, "jen mi dej vnuka a já ti dám Meremund. Dohlédnu, aby ti Fengbald nepřekážel. Můžeš strávit zbytek života pozorováním oceánu." Zdvihl ruku a cosi si setřel z obličeje. "Já sám se na moře dívám nerad…vrací mi vzpomínky na tvou matku."
Ještě jednou zabušil. Ozvěna zaduněla a zmlkla. "Miluji tě, Miri…" zašeptal král.

Do věže na,rohu západní zdi se zakously první paprsky odpoledního slunce. Ve studni zarachotil další oblázek a následoval své druhy do zapomnění.
Mám hlad, řekl si Simon.
Nebylo by špatné, pomyslel si, zajít do spižírny a něco na Juditě vyžebrat. Do večeře zbývala dobrá hodina a on si již nepříjemně uvědomoval, že od rána neměl v ústech. Problém byl v tom, že Ráchel a její družina uklízely v chodbě jídelny a pokojích kolem, což byla poslední bitva v Ráchelině namáhavém jarním tažení. Jistě by bylo lepší Dračici obejít a vyhnout se tak všem slovním projevům, které by mohla pronést na téma žebrání jídla před večeří.
Po chvilce přemýšlení, během níž hodil do studny další tři kamínky, se Simon rozhodl, že bude bezpečnější Dračici se neukázat, než projít kolem ní. Jídelní sál zabíral celou délku horního podlaží podél vnější zdi ústřední hradní pevnosti; obejít ji dokola, kolem kancléřství, a vejít přes kuchyně na druhé straně by zabralo příliš času.
Ne, jediná vhodná cesta je přes sklady.
Riskl rychlý přeběh ze dvora západním sloupovím pod jídelnou a podařilo se mu to, aniž ho kdo spatřil. Šplouchání mýdlové vody a vzdálený svistot košťat ho popohnaly a konečně vklouzl do potemnělého skladu, který zabíral téměř celý prostor pod jídelním sálem.
Protože podlaha skladů byla dobrých šest nebo sedm loktů pod vrcholem zdí vnitřního hradu, okny sem dopadal jen slabounký odraz světla. Hluboký stín dodal Simonovi jistoty. Kvůli množství skladovaných hořlavin sem s loučemi nikdo nechodí.
Teď už je jen malá šance, že by ho někdo nachytal.
V prostřední rozlehlé místnosti byly až do stropu naskládány soudky pobité obručemi a tvořily krajinu okrouhlých věží a úzkých průchodů. V sudech mohlo být cokoliv: sušená zelenina, sýry, staré role látky, dokonce i části brnění, ponořené jako lesklé ryby v sudech temného oleje. Možnost některé otevřít a prohlédnout si poklady, které leží uvnitř, byla velmi svůdná, ale Simon neměl žádné páčidlo, aby odklopil těžká, pevně přibitá víka, kromě toho by se ani neodvážil tropit tolik rámusu, když mu těsně nad hlavou pobíhala Dračice jako vůdkyně prokletých se svými leštícími oddíly.
Simon se začal protahovat mezi věžemi ze sudů, které připomínaly opěrné sloupy katedrály. Na půli cesty přes dlouhou, temnou halu se málem zřítil jakousi dírou do tmy.
Srdce mu poplašeně zabušilo.
Odskočil a vzápětí uviděl, že spíš než obyčejná díra je to průlez uprostřed podlahy s otevřeným víkem. Kdyby byl opatrný, mohl by se kolem protáhnout, i když cestička byla velmi úzká…ale proč je průlez otevřený?
Těžké dveře v podlaze se jistě neotevřely samy. Bylo skoro jisté, že někdo něco vynesl ze spodního skladu a s břemenem nedokázal za sebou zavřít.
Simon zaváhal jen na chviličku a vzápětí sešplhal po žebříku do průlezu. Kdo ví, jaké vzrušující podivnosti se mohou dole v místnostech skrývat?
Spodní prostor byl ještě temnější než sál nad ním. Nejdřív neviděl vůbec nic. Tápající noha na cosi došlápla; když na ni přenesl váhu, poznal, že je to prkenná podlaha. Když ale sestoupil ze žebříku i druhou nohou, nesetkal se vůbec s žádnou oporou – rovnováhu neztratil jen díky tomu, že se pevně chytil příčky žebříku. Hned pod žebříkem byl další otevřený prostor – další průlez do ještě nižšího patra. Hmatal nohou kolem, až se opřel o okraj průlezu a ustoupil od otvoru do bezpečí pevné podlahy.
Vstupní otvor nahoře byl šedým čtvercem uprostřed zdi tmy. Ve slabounkém světle ke svému zklamání spatřil, že celá místnost není o nic větší než přístěnek: strop byl daleko nižší než u sálu nahoře a zdi začínaly už pár kroků od místa, kde teď stál. Tato malá místnost byla až po strop nacpaná sudy a pytli, pouze s uzounkou uličkou, která se táhla až k zadní zdi.
Jak si s nezájmem přístěnek prohlížel, někde zapraskalo prkno. Ze tmy dole zaslechl rytmický zvuk kroků.
Ach, proboha, kdo je to?! A co jsem to zase vyvedl?

Jak hloupé, že nepomyslel na to, že průlezy mohou být otevřené také proto, že někdo je pořád ještě dole! A je v tom zas! Tiše si lál do hlupců a proklouzl do uličky mezi vyrovnaným zbožím. Kroky došly k žebříku. Simon ustoupil z uličky do strany a vtiskl se mezi dva zatuchlé pytle, podle pachu i poddajnosti plné starého plátna. Uvědomil si, že kdyby někdo postoupil do uličky, jistě by ho spatřil, a skrčil se do podřepu. Opatrně se opřel o jakousi dubovou bednu. Kroky se zastavily a žebřík zaskřípal, jak po něm někdo stoupal. Zadržel dech. Neměl ponětí, proč má náhle takový strach; kdyby ho chytili, znamenalo by to jen další trest, další Rácheliny tvrdé pohledy a peprné poznámky – proč se tedy cítí jako zajíc, vyčenichaný honícími psy?
Zvuk šplhání pokračoval a na chviličku to vypadalo, že ten někdo vyleze až nahoru do skladiště…ale náhle vrzání ustalo. Ticho ječelo Simonovi v uších.
Pak se ozvalo vrznutí, a další – ale s hrozným tlakem v žaludku si uvědomil, že zvuky se vracejí dolů. Tlumené zadunění, jak neviditelná postava sestoupila ze žebříku na podlahu přístěnku a opět ticho, ale tentokrát se zdálo, že samotná nehybnost pulzuje. Pomalé kroky se uzounkou uličkou přibližovaly, až se zastavily přímo u Simonova narychlo vyhledaného úkrytu. V šeru viděl špičaté boty, tak blízko, že se jich skoro mohl dotknout; nad nimi visel černě olemovaný okraj šarlatového roucha.
Pryrates.
Simon se tiskl mezi balíky látek a modlil se k Aedonovi, aby zastavil jeho srdci, protože mu připadalo, že bije strašně hlasitě. Cítil, že musí zvednout oči, i proti vlastní vůli, až se díval nahoru mezi vyboulenými okraji pytlů, které ho ukrývaly. Úzkou skulinou spatřil alchymistovu ponurou tvář; na okamžik se zdálo, že se Pryrates dívá přímo na něj – skoro vypískl hrůzou. Vzápětí viděl, že to tak není: temné oči rudého kněze byly upřeny na zeď nad Simonovou hlavou.
Poslouchal.
Vylez.
Pryratovy rty se nepohnuly, ale Simon slyšel hlas tak jasně, jako by mu šeptal do ucha.
Vylez. Teď hned.
Hlas byl přísný, ale rozumný. Simon se za svoje chování zastyděl. Nemá se čeho bát; je to dětinská pošetilost, takhle se tady krčit ve tmě, když se může prostě vztyčit a odhalit se, přiznat tu rošťárnu, kterou vyvedl…i když…
Kde jsi? Ukaž se.
Právě v okamžiku, kdy ho klidný hlas u ucha přesvědčil, že není nic jednoduššího než se postavit a promluvit – už se natahoval po pytli, aby se o něj opřel – Pryratovy černé oči na kratičký okamžik přelétly přes škvíru, kterou se Simon díval. Jediný letmý pohled zabil všechny myšlenky na odhalení jako náhlý mrazík zahubí květ růže. Pryratův pohled se dotkl Simonových ukrytých očí a v chlapcově srdci se otevřely dveře; za dveřmi se tlačil stín zkázy.
Byla to smrt – to Simon poznal. Mezi prsty cítil studenou sypkost hlíny hrobu, v ústech a očích tíhu temné, vlhké země. Už nebylo žádných slov, žádného klidného hlasu v hlavě, jen tah – jakési nehmatatelné cosi, jež ho po zlomcích pídí táhlo vpřed. Kolem srdce se mu obtočil ledový had – čekala tam smrt…jeho smrt. Jestli vydá zvuk, i ten nejnepatrnější povzdech, už nikdy neuvidí slunce. Zavřel oči tak pevně, že ho ‚zabolelo ve spáncích; zaťal zuby a jazyk přitiskl k patru v zoufalém úsilí ubránit se dusivé potřebě vzduchu. Ticho syčelo a dunělo. Tah zesílil. Simon měl pocit, jako by se nořil do drtivých hlubin moře.
Náhlý výkřik následovala Pryratova polekaná kletba. Nehmatný, dusivý tah byl pryč; Simon otevřel oči právě včas, aby zahlédl, jak kolem prolétl mrštný šedý stín, přeskočil Pryratovy boty a zmizel ve tmě dolního průlezu. Knězův překvapený smích zaduněl místností.
"Kočka…?"
Po chvilce trvající šest tepů srdce se špičaté boty otočily a odkráčely uličkou. Vzápětí Simon slyšel vrzání příček žebříku. Dál strnule seděl, zadržoval dech a všechny smysly měl v pohotovosti. Do očí mu stekl chladný pot, ale nezdvihl ruku, aby jej otřel – teď ještě ne.

Konečně, po mnoha minutách, které uběhly od doby, kdy vrzání žebříku utichlo, se Simon za pytli vztyčil a balancoval na zesláblých, roztřesených nohách. Pochválen buď Usires a ta malá toulavá kočka! Ale co teď? Předtím slyšel, jak se horní poklop zavírá a jak po horní podlaze duní kroky, ale to nemuselo znamenat, že Pryrates odešel daleko. Bylo by riskantní i nadzdvihnout těžký poklop a podívat se; pokud je kněz pořád ještě ve skladišti, mohl by ho zaslechnout. Jak se dostane ven?
Věděl, že by prostě měl zůstat, kde je, a čekal ve tmě. I kdyby alchymista nahoře byl, jednou musí svoji práci skončit a odejít. Tohle vypadalo jako zdaleka nejbezpečnější plán – ale část Simonovy povahy se vzpříčila. Jedna věc je strach – a Pryrates ho vyděsil, jen co je pravda – ale druhá věc je strávit celý večer zavřený ve tmavém přístěnku a nechat se potrestat hlídačem, když kněz je docela určitě na cestě zpátky do svého orlího hnízda v Hjeldinově věži.
Kromě toho si myslím, že by mě doopravdy nepřinutil vylézt…nebo ano? Spíš jsem byl k smrti vyděšený...
V hlavě mu vytanula vzpomínka na zabitého psa. Zacpal si ústa a dlouhou chvíli zhluboka dýchal. A co ta kočka, která ho zachránila před chycením – chycením: obraz Pryratových černých očí, hlubokých jako jámy, ho neopouštěl; to nebyla žádná představa, vyvolaná strachem. Kam ta kočka zmizela? Jestli skočila do nižšího patra, tak je nepochybně v pasti a zpátky se bez Simonovy pomoci nedostane. Tohle je jeho čestný dluh.
Jak se potichu pohyboval, uviděl, že z otevřeného poklopu na podlaze vychází slabá záře. Byla tam snad zapálená louč? Nebo tam možná čeká cesta ven, dveře vedoucí do vnějších dvorů?
Chvíli u otevřeného poklopu naslouchal, aby se ujistil, že ho tentokrát nikdo nepřekvapí. Pak nahmatal žebřík a začal opatrně sestupovat. Závan chladného vzduchu mu rozvlnil kazajku a na rukách mu naskočila husí kůže. Kousl se do rtu a zaváhal; pak pokračoval.
Simon očekával, že ho brzy zastaví další podlaha, ale sestup trval poměrně dlouho. Světlo nejprve přicházelo přímo

zespodu, jako by šplhal hrdlem láhve. Konečně byl osvětlen i prostor kolem něj a brzy tápající nohou narazil na odpor. Na jedné straně žebříku došlápl na dřevo: našel podlahu. Když sestoupil, viděl, že sestup už nepokračuje žádným dalším průlezem a že žebřík končí právě tady. Jediný zdroj světla v místnosti. – a teď, když byl zavřen nejhořejší poklop, jediný zdroj světla vůbec – byl podivný, zářící obdélník, který svítil na protější zdi, jakési mlžné dveře namalované na zeď nažloutlým světlem.
Simon z pověrčivosti udělal znamení Stromu a rozhlížel se. V celé místnosti byla jen rozbitá figurína na nácvik šermu a pár dalších kousků starého turnajového vybavení. I když tmavé stíny v místnosti ukrývaly mnoho koutů, Simon neviděl nic, co by mohlo zajímat člověka jako je Pryrates. Vydal se k zářícímu tvaru s napřaženýma rukama; v tom světle vypadaly jako pětiprsté obrysy orámované jantarovou barvou. Náhle světlý obdélník zaplál, pak rychle pohasl a vše pokryl závoj tmy.
Simon se ocitl sám v temnotě. Neslyšel žádný zvuk kromě vlastní krve – bušila mu v uších jako vzdálený oceán. Učinil opatrný krůček; zvuk boty, která zaskřípala na podlaze, na chviličku zaplnil prázdnotu. Další krok, další: natažené prsty ucítily chladný kámen…a ještě něco: podivné teplé proužky. Poklekl u zdi na zem.
Tak teď vím, jaké to je být na dně studny. Jenom doufám, že na mě nikdo nebude házet kamínky.
Jak seděla dumal, co bude dělat, zaslechl tichoučké zašustění pohybu. Něco mu narazilo do hrudi a vyrazilo z něj překvapený výkřik. Vzápětí dotyk zmizel, ale za chviličku se vrátil. Cosi se mu otíralo o kazajku…a vrnělo.
"Kočka!" zašeptal.
Zachránila jsi mě, víš to? Simon přejel rukou po neviditelném obrysu. Počkej. Ve tmě nepoznám, který konec máš kde, když se tak meleš. Správně, zachránila jsi mě a já tě dostanu z téhle díry, kam jsi vlezla.
"Pochopitelně, já jsem v té díře také," řekl Simon nahlas. Zdvihl kočku a vsunul si ji za košili. Když se uvelebila na Simonově teplém břiše, začala kočka příst silněji. "Vím, co byla ta zářivá věc," zašeptal. "Dveře. Kouzelné dveře."
Byly to ovšem Pryratovy kouzelné dveře a Morgenes by ho stáhl z kůže jen za to, že se k nim přiblížil, ale Simon pocítil něco jako tvrdohlavé rozhořčení: tohle je nakonec také jeho hrad a žádná skladiště nepatří nějakému povýšenému knězi, třeba sebestrašnějšímu. V každém případě, kdyby vylezl po žebříku a Pryrates tam pořád byl…nu, ani Simonova vracející se hrdost mu nedovolila namlouvat si nic o tom, jak by to dopadlo. Takže teď může buď sedět celý večer na dně díry, nebo…
Položil dlaň naplocho na stěnu a přejížděl po chladném kameni, dokud opět nenahmatal proužky tepla. Ohmatal je a zjistil, že zhruba odpovídají obdélníkovému tvaru, který předtím viděl. Opřel se dlaněmi uprostřed a zatlačil, ale setkal se pouze s pevným odporem neomítnutého kamene. Zatlačil znovu, jak nejvíce dokázal; kočka se mu pod košilí neklidně zavrtěla. Zase se nic nestalo. Když se udýchaně opřel o stěnu, ucítil, že i teplá místa začínají chladnout. Náhlá vize Pryrata – jak čeká ve tmě nad jeho hlavou jako pavouk – mu rozbušila srdce.
"Ach, Elysie, Matko Boží, otevři!" zamumlal zoufale s dlaněmi zpocenými strachem. "Otevři!"
Kámen náhle zteplal a Simon ustoupil. Na zdi před ním se utvořila tenounká zlatá linka, která se vodorovně rozeběhla jako pramínek tekutého kovu, pak oba konce paralelně stekly dolů. Dveře byly tu, zářivé, a Simonovi stačilo, aby pozvedl ruku a dotkl se jich prsty a proužek zazářil silněji: už bylo vidět škvíry, které se táhly podél obrysu. Uchopil prsty opatrně jeden okraj a zatáhl; kamenné dveře se otevřely a vpustily do místnosti světlo.
Než si oči zvykly na takový příval, chvilku to trvalo.Za dveřmi se táhla kamenná chodba, vysekaná přímo do hradní skály, a mizela za rohem. Hned za dveřmi hořela ve stojanu pochodeň, která ho předtím tak oslepila. Vzpřímil se. Na břiše cítil příjemnou váhu kočky.
Nechal by Pryrates hořet pochodeň, kdyby neplánoval návrat? A co je tohle za podivnou chodbu?
Simon si vzpomněl, jak Morgenes povídal něco o starých sithijských troskách pod hradem. Tohle je určitě stará chodba, ale hrubá a surová, naprosto nepodobná naleštěné jemnosti věže Zeleného anděla. Rozhodl se pro rychlou obhlídku. Pokud chodba nikam nevede, bude nakonec muset po žebříku vylézt.
Tunel byl velmi vlhký. Jak Simon procházel chodbou, slyšel skrze skálu tupé dunění.
Musím být pod hladinou Kynslaghu. Žádný div, že jsou kameny a dokonce i vzduch vlhké. Jako potvrzení vlastních myšlenek ucítil, že mu švy bot prosakuje voda.
Teď se chodba opět zatáčela a neustále klesala. Mizející světlo z louče ve vchodu bylo nahrazeno novým zdrojem. Když zatočil za poslední roh, ocitl se na zarovnané, rozšířené plošině, která končila asi po deseti krocích stěnou hrubé žuly. Tady hořela v držáku další louč.
Nalevo zely ve stěně dva temné otvory a na konci, hned za nimi, to vypadalo na další dveře, umístěné v rovině se slepou stěnou.
Když se pustil dál, voda mu šplouchala skoro u nártů.
První dvě komory byly kdysi nejspíš nějaké pokoje – či spíše cely – ale jejich rozbité dveře visely vyvráceny z pantů a v mihotavém světle pochodně bylo vidět, že uvnitř jsou jen stíny. V prázdných komorách visel vlhký zápach rozkladu a Simon rychle přešel ke dveřím na konci. Prohlížel si těžké dřevěné veřeje a kočka ho přitom hravě škrábala na břiše. Co je asi uvnitř? Další shnilá komora, nebo chodba, vedoucí dál do nitra skály? Nebo to je Pryratova tajná pokladnice, skrytá všem zvědavým očím…tedy většině zvědavých očí…?
Uprostřed dveří byl připevněn kovový kryt. Simon nevěděl, jestli to je zámek nebo kryt špehýrky. Když ho zkusil posunout, zrezivělý kov se ani nepohnul a jediné, co Simonovi ta námaha vynesla, byly otlačené prsty. Rozhlédl se kolem a vedle otevřených dveří nalevo uviděl kus ulomeného dveřního pantu. Sebral ho a zapáčil na kryt, dokud se kov ve zrezivělém závěsu s neochotným skřípáním neotočil. Rychle se podíval nahoru do chodby a poslouchal, jestli někdo nejde, potom se předklonil a přitiskl oko ke špehýrce.
K jeho velkému překvapení hořely ve stojanech uvnitř svazky rákosových stvolů, ale opojně strašidelná myšlenka, že objevil Pryratův tajný sklad, byla rychle zchlazena pohledem na plesnivou podlahu a holé stěny. I když vzadu tam cosi

bylo…nějaký temný stín.
Simona náhle vyděsil řinčivý zvuk. Prolétla jím vlna strachu a rychle se rozhlížel na všechny strany. Každým okamžikem čekal, že se z chodby ozve klapání černých bot. Zvuk se ozval znovu a Simon si s úžasem uvědomil, že přichází z místnosti za dveřmi. Přiložil opatrně oko ke špehýrce a zíral do šera.
U zadní stěny se cosi hýbalo, temný obrys, a jak se naklonil na jednu stranu, opět se ozval ten tvrdý, zvonivý zvuk. Tmavá postava zdvihla hlavu.
Simon měl náhle pocit, že se zalkne a odskočil od otvoru, jako by dostal políček. V okamžiku závrati cítil, jak se mu pod nohama houpe země, cítil, že zdvihl cosi důvěrně známého, jen aby pod povrchem našel hnilobu...
Ta věc v řetězech, která se na něj dívala – ta věc se strašidelnýma očima – byl princ Jošua.
Šest stříbrných vrabců
Simon překlopýtal dvůr a v hlavě se mu jako mohutný dav ozývaly myšlenky. Chtěl se schovat. Chtěl utéct. Chtělo se mu vykřičet ohavnou pravdu a smát se, vytáhnout hradní obyvatele ze dveří. Jak si jsou jisti, vším jisti, jak si domýšlí a klevetí – ale nevědí nic! Nic! Simonovi se chtělo řvát a převracet věci, ale nedokázal osvobodit své srdce od kletby strachu, kterou na něj uvrhly Pryratovy supí oči. Co by se dalo dělat? Kdo pomůže obrátit svět zpět na nohy? Morgenes.
Dokonce i teď, když potácivě běžel po ztemnělém dvoře, objevovala se mu v mysli doktorova vyrovnaná, potutelná tvář a vytlačovala odtud mrtvolnou podobu kněze i spoutaný stín z podzemní kobky. Bez dalších myšlenek proběhl kolem zavřených, černě natřených dveří Hjeldinovy věže a vyběhl po schodech nahoru do kancléřství. Jako střela prolétl dlouhé chodby a už otevíral dveře zakázané věže Zeleného anděla. Jeho potřeba dosáhnout doktorových komnat byla tak divá, že kdyby tu na něj čekal kostelník Barnabáš, aby ho lapil; proměnil by se mu v rukách ve rtuť a zmizel by. Bouřil v něm vichr a naplňoval ho zuřivým spěchem. Než se za ním zabouchly postranní dveře věže, byl už na padacím mostě a za několik okamžiků již bušil na doktorovy dveře. Dvojice příslušníků erkynské gardy nevzrušeně vzhlédla a vrátila se ke svým vrhcábům.
"Doktore! Doktore! Doktore!" křičel Simon a bušil do dveří jako šílený bednář. Doktor v okamžiku otevřel; byl bos a oči měl poplašené.
"U rohů frkajícího Cryunnose, hochu! Zbláznil ses?! Spolykal jsi čmeláky?!"
Simon se beze slůvka vysvětlení protáhl kolem doktora a zamířil po chodbě ke dveřím do pracovny. Tam se zastavil, zhluboka oddechoval a čekal, až mužík otevře. Doktor se u Simona zastavil, chvilku jej upřeně pozoroval a pak oba vešli dovnitř.
Jakmile za sebou doktor zavřel, začal Simon vyprávět o své výpravě a jejích výsledcích. Doktor rozdělal malý oheň a v kastrůlku nechal ohřát trochu kořeněného vína. Při práci poslouchal a občas do Simonovy tirády vstupoval s příležitostnými otázkami. Když Simonovi podával sklenici s teplým vínem, chmurně zavrtěl hlavou a pak se s vlastním pohárem posadil do svého otlučeného křesla. Na bílé nohy, si už obul pantofle a jak seděl v tureckém sedu, župan se mu vyhrnul nad kostnaté holeně.
"…A já vím, že jsem na kouzelné dveře neměl sahat, doktore, já vím, ale už se stalo – a byl tam Jošua! Promiňte, že to mám zpřeházené, ale jsem si jistý, že jsem ho viděl! Měl myslím vousy a vypadal hrozně…ale byl to on!"
Morgenes usrkával víno a dlouhým rukávem si přejížděl po vousech na bradě. "Já ti věřím, hochu. Přeji si sice, abys lhal, ale všechno dohromady to dává děsivý smysl. Potvrzuje to některé podivné informace, kterých se mi dostalo."
"Ale co budeme dělat?!" Simon skoro křičel. "On umírá! Udělal mu to Eliáš? Ví o tom král?"
"To opravdu nemohu říct – nicméně je jisté, že to ví Pryrates." Doktor odložil pohár a vstal. V úzkém okně za jeho zády rudly poslední paprsky slunce. "Co se týče toho, co uděláme, tak první tvůj úkol je jít na večeři."
"Večeři?!" zakuckal se Simon a pošplíchal si kazajku vínem. "Když princ Jošua…"
"Ano, chlapče, přesně tak. Večeře. V tuhle chvíli nemůžeme dělat nic a já potřebuji přemýšlet. Pokud zmeškáš večeři, vzbudí to rozruch – byť jenom malý – a to by pomohlo něčemu, co nechceme: přilákat pozornost. Ne, jdi a navečeř se…a mezi sousty drž jazyk za zuby, ano?"

Večeře plynula pomalu jako jarní tání. Simon seděl mezi mlaskajícími umývači a srdce mu tlouklo jako o závod. V jednu chvíli odolal divokému popudu vyskočit a poshazovat poháry a kameninové nádobí na podlahu. Hovor ho dráždil svou nedůležitostí a koláč, který Judita připravila speciálně na předvečer Belthainova dne, byl bez chuti jako dřevo. Ráchel s nelibostí sledovala ze svého místa v čele stolu jeho vrtění. Když už to déle nevydržel a s omluvami se chystal odejít, šla za ním ke dveřím.
"Promiň, Ráchel, strašně spěchám!" řekl a doufal, že ho ušetří lekce, kterou se mu už-už chystala přednést. "Doktor Morgenes má něco hrozně důležitého, s čím mu mám pomoct. Prosím?"
Dračice na chvilku vypadala, že ho popadne svým proslulým úchopem za ucho a násilím ho přitáhne zpět ke stolu, ale něco v jeho tváři nebo tónu na ni zapůsobilo a na okamžik se téměř usmála.
"Dobře, chlapče, ale jenom pro tentokrát – ale napřed poděkuj Juditě za dobrý koláč. Strávila nad ním celé odpoledne."
Simon doběhl k Juditě, která se tyčila u vlastního stolu jako velký stan. Plné líce jí hezky zrůžověly, když chválil její výtvor. Pádil zpět ke dveřím. Ráchel se natáhla a chytila ho za rukáv. Zastavil se a otočil s otázkou na jazyku, ale Ráchel řekla jenom: "Jenom se zklidni a buď opatrný, ty trhlíku. Nic není tak důležité, aby ses kvůli tomu přerazil." Poplácala ho po rameni a nechala ho jít; dívala se za ním, jak prochází dveřmi a odbíhá.

Než Simon dorazil ke studni, oblékl si vestu a kabát. Morgenes se ještě neukázal, takže netrpělivě přecházel v hlubokém stínu jídelny, dokud ho nepřekvapil tichý hlas těsně vedle něj.
"Promiň, že jsem tě nechal čekat, hochu. Přišel Inch a měl jsem spoustu práce přesvědčit ho, že ho nepotřebuji." Doktor

si přetáhl kápi a skryl tak tvář.
"Jak jste se sem dostal tak tiše?" zašeptal Simon.
"Já se ještě dokážu trochu pohybovat, Simone," řekl doktor dotčeným tónem. "Jsem starý, ale žádný geront."
Simon nevěděl, co je to "geront", ale význam nějak vytušil. "Promiňte," zašeptal.
Oba se tiše vkradli do skladiště pod jídelnou. Morgenes vytáhl křišťálovou kouli velikostí jablka. Když ji několikrát přetřel dlaní, probudila se v m k životu malá jiskérka, která neustále jasněla, až osvětlila kolem stojící soudky a pytle medovým světlem. Morgenes vzal kouli do rukávu a držel ji před sebou, když se opatrně proplétali mezi stohy zboží. Průlez byl zavřený; Simon si nepamatoval, jestli ho při divokém útěku zavřel sám. Obezřetně slezli po žebříku. Simon lezl první, Morgenes za ním a svítil si koulí na všechny strany. Simon ukázal na místo, kde ho Pryrates málem chytil. Dospěli až do spodního patra.
Místnost byla opuštěná jako předtím, ale dveře do kamenné chodby byly zavřené. Simon si byl téměř jistý, že je nezavřel a také to Morgenesovi řekl, ale malý mužík jen mávl rukou a přešel ke stěně, kde měla být podle Simonových instrukcí štěrbina. Doktor přejížděl rukama v kruzích po zdi a cosi si potichu mumlal, ale žádná puklina se neobjevila. Když už seděl u zdi a mručel nějakou dobu, Simona unavilo přešlapovat z nohy na nohu a přikrčil se vedle doktora. .
"Nemůžete prostě říci nějaké zaříkání a otevřít to?"
"Ne," zasyčel Morgenes. "Moudrý muž nikdy, opakuji, nikdy neužívá Umění, když to není nutné – a to zvlášť, když má co do činění s odborníkem, jako je náš otec Pryrates…Zrovna tak bychom tam mohli napsat moje jméno."
Simon si sedl na paty a mračil se. Doktor položil levou dlaň naplocho doprostřed čtverce, kde byly dveře, a po chvíli lehkého ohmatávání povrchu do ní prudce udeřil spodní hranou pravé dlaně, Dveře se otevřely a vpustily do místnosti světlo pochodní. Doktor nahlédl dovnitř, zastrčil svítilnu do objemného rukávu a vytáhl kožený pytlík.
"Ach, Simone, hochu," zachichotal se tiše, "jaký bych byl skvělý zloděj. Žádné ‚kouzelné dveře' – jen díky Umění skryté. Tak pojď!" Vešli do vlhké kamenné chodby.
Jejich kroky tupě duněly chodbou, když kráčeli k zamčeným dveřím. Morgenes si chvilku prohlížel zámek a potom nahlédl špehýrkou dovnitř.
"Myslím, že jsi měl pravdu, chlapče," sykl. "U Nuanniiny holeně! Byl bych radši, kdyby ne." Vrátil se k zevrubnému zkoumání zámku. "Vrať se na konec chodby a měj uši nastražené, budeš tak hodný?"
Simon hlídal a Morgenes zalovil v koženém pytli. Nakonec vytáhl dlouhou tenkou jehlu upevněnou v dřevěné rukojeti. Vesele na Simona zamával.
"Naraxijský prasečí bodec. Já věděl, že se mi jednoho dne bude hodit."
Vyzkoušel bodec v klíčové dírce; vklouzl dovnitř s velkou rezervou. Vytáhl ho ven a ze svého pytle vytřepal maličkou lahvičku, kterou zuby odzátkoval. Simon fascinovaně hleděl, jak Morgenes obrátil lahvičku dnem vzhůru a nalil temnou, lepkavou tekutinu na břit bodce, který vzápětí rychle zasunul do klíčové dírky. Tekutina zanechala na okrajích zámku lesklé šmouhy.
Morgenes bodcem v zámku chvíli šmátral, pak ustoupil a počítal na prstech. Když prošel třikrát obě ruce, chopil se tenké rukojeti a otočil. Zašklebil se a rukojeť pustil.
"Pojď sem, Simone. Potřebujeme tvé silné paže."
Podle doktorových pokynů Simon uchopil podivný nástroj za vyčnívající konec a začal jím otáčet. V prvním okamžiku mu hladká rukojeť ve zpocených dlaních klouzala; stiskl ji pevněji a vzápětí ucítil, že se uvnitř zámku něco zachytilo. Ihned na to závora zámku s cvaknutím povolila. Morgenes přikývl a Simon dveře ramenem otevřel.
Doutnající rákos ve zdi vydával pouze slaboučké světlo. Jak Morgenes se Simonem vstoupili, připoutaná postava na konci místnosti vzhlédla a její oči se pomalu rozšířily, jakoby překvapivým poznáním. Ústa se otevřela, ale vyšel z nich pouze chraplavý vzdech.
Nad vším se vznášel hutný pach mokré a shnilé slámy.
"Ach…bože…ubohý princi Jošuo…" vydechl Morgenes. Prováděl rychlou obhlídku princových pout a Simon se dokázal jen dívat – s pocitem bezmoci a bez možnosti ovlivnit jakýmkoliv způsobem průběh událostí – jako by snil.
Princ byl strašlivě vyhublý, zarostlý jako pouliční vyvolavač konce světa a kousky kůže, které prosvítaly rozedranými hadry, byly pokryté rudými boláky.
Morgenes cosi šeptal Jošuovi do ucha. Opět vytáhl pytel a v ruce se mu objevila plochá krabička, taková, v níž dámy nosí rtěnky. Něco z ní nabral a rychle si to roztíral nejprve na jednu a potom na druhou dlaň. Díval se přitom ještě jednou na Jošuovy okovy. Obě paže byly připoutány k masivnímu železnému kruhu ve zdi, jednu obepínal náramek kolem zápěstí, druhou, bezrukou, těsně nad vyzáblým loktem.
Morgenes skončil s natíráním dlaní a podal krabičku i pytel Simonovi.
"Teď buď hodný hoch, a zakryj si oči. Vyměnil jsem tenhle sajrajt za svazek Plesinnena Myrmenise, vázaný v hedvábí – jediný na sever od Perdruinu. Doufám – Simone, zakryj si ty oči!"
Když mladík zdvihal ruce, zahlédl ještě Morgenese, jak se natahuje ke kruhu, který držel princovy řetězy ve zdi. Vzápětí probleskl Simonovýma rukama zášleh světla, následovaný praskavým zvukem, jako když kladivo dopadne na břidlicovou tabuli. Když se Simon opět podíval, seděl princ Jošua na zemi a řetěz ležel na hromadě vedle něj. Morgenes klečel a z dlaní se mu kouřilo. Kruh ve zdi byl zčernalý a zkroucený jako spálená ovesná placka.
"Fuj!" vydechl doktor. "Doufám…doufám, že…to už nebudu muset nikdy dělat. Mohl bys zdvihnout prince, Simone? Jsem hrozně slabý."
Jošua se pomalu pohnul a rozhlédl se. "Myslím…že můžu…chodit. Pryrates mi…něco dal."
"Nesmysl." Morgenes nabral dech a vyhrabal se na nohy. "Simon je silný mládenec – no tak, chlapče, nezírej! Zdvihni ho!"
Po chvilce námahy se Simonovi podařilo omotat volné konce řetězu Jošuovi kolem pasu a potom ho s Morgenesovou

pomocí zdvihl jako dítě, které se vozí na zádech. Postavil se a zhluboka se nadechl. Chvilku měl pocit, že to nezvládne, ale potom si prince nemotorně nadhodil výš na záda a shledal, že i se zátěží, kterou představovaly řetězy, to není nemožné.
"Přestaň se tak hloupě usmívat, Simone," nařídil doktor. "Pořád ho ještě musíme dostat nahoru po žebříku."

Nějakým způsobem se jim to podařilo – Simon chroptěl a téměř vzlykal vysílením, Jošua se chabě přitahoval za příčky žebříku a Morgenes ho strkal zezadu a šeptal povzbudivé rady. Byl to dlouhý, strašidelný výstup, ale nakonec dosáhli hlavního skladiště. Morgenes se prosmykl kolem Simona, který se opřel o velký pytel, aby si i s princem na zádech odpočinul.
"Tady někde…" mumlal Morgenes a prodíral se mezi naskládaným zbožím. Když se dívali, jak Morgenes mizí a znovu se objevuje mezi sudy, Simon ucítil na vlasech něžný dotek. Princ ho jemně hladil po hlavě.
"Je to pravda. Pravda," vydechl Jošua. Simon cítil, že mu po krku stéká něco mokrého.
"Mám to!" ozval se Morgenesův tichý, ale triumfální výkřik. "Pojďte sem!" Simon se narovnal, maličko se zapotácel a vydal se s princem za doktorem. Morgenes stál o kousek dál a směroval je k pyramidě velkých sudů. V nejasném světle koule, již držel v ruce, vypadal jeho stín jako stín číhajícího obra.
"Máte co?" Simon si posunul prince do lepší pozice a nechápavě zíral. "Sudy?"
"Přesně!" zachichotal se doktor. Okázalým pohybem pootočil obručí nejvyššího sudu o půl otáčky. Celá přední strana sudu se odsunula do strany, jako by to byly dveře, a odhalila temnou chodbu.
Simon podezřívavě zíral. "Co je to?"
"Průchod, ty nedovtipo." Morgenes ho vzal za loket a strkal k otevřenému sudu, který byl vysoký sotva po prsa. "Tenhle hrad je podobnými tajnými průchody provrtán jako plástev medu."
Simon se zamračil, skrčil se a hleděl do černé tmy.
"Dovnitř?"
Morgenes přikývl. Simon si uvědomil, že vzpřímeně otvorem neprojde, klekl si a sunul se dovnitř. Princ mu seděl na zádech jako poníkovi z pouti. "Nevěděl jsem, že skryté průchody jsou i ve skladištích," řekl Simon a jeho hlas v prázdném sudu zaduněl. Morgenes se předklonil a chránil princovu hlavu, aby se neudeřil o nízký strop.
"Simone, je víc věcí, které ty nevíš, než těch, které já vím. Ta nerovnost mě někdy přivádí k zoufalství. Teď už zavři ústa a pospěšme."
Na druhé straně si už zase mohli stoupnout. Morgenesova svítilna odhalila dlouhou křivolakou chodbu, na které nebylo kromě neuvěřitelného množství prachu nic zvláštního.
"Ach, Simone," povzdechl si Morgenes, když pospíchali dál, "škoda, že nemám čas ukázat ti některé pokoje, podél nichž tato chodba vede – jedny patřily vznešené a překrásné dámě. Používala tenhle průchod, aby utajila své schůzky." Doktor se podíval na prince, jehož tvář spočívala na Simonových zádech. "Usnul," zamumlal doktor. "Všechno už usnulo."
Chodba stoupala a klesala a zatáčela, tu napravo, tu nalevo. Prošli kolem mnoha dveří, záseky některých byly kompletně zrezavělé, u jiných se kliky blyštěly jako čerstvě vyražená mince. Jednou prošli kolem řady malých okének; Simon překvapeně zahlédl hlídky na západní hradbě, rýsující se proti nebi. Mraky byly zbarveny do růžova sluncem, které před nedávnem zapadlo.
Musíme už být výš, než je jídelna, pomyslel si užasle Simon. Kdy jsme vystoupali tak vysoko?

Už se sotva drželi na nohou, když se Morgenes konečně zastavil. V této části chodby nebyla žádná okna, jen tapisérie. Morgenes jednu nadzdvihl a odhalil šedou kamennou zeď.
"Nesprávná tapisérie," vydechl doktor a odhrnul další; za ní našel dveře z hrubého dřeva. Přiložil k nim ucho a chvíli poslouchal, pak je otevřel.
"Sál záznamů." Ukázal směrem k osvětlené chodbě. "Jen…pár kroků od mých komnat…" Když Simon se svým nákladem prošli dveřmi, doktor je pustil, a ty se s autoritativním zaduněním zabouchly. Simon se otočil, ale nedokázal je již odlišit od ostatních dřevěných panelů, které lemovaly zeď chodby.
Ještě je čekalo jedno rychlé přeběhnutí – od nejvýchodnějších dveří archívu přes otevřený dvůr. Když chvátali po temné trávě a snažili se jít co nejtěsněji u zdí, Simon měl pocit, že ve stínech na protější straně dvora zahlédl pohyb: něco velkého, co se otočilo, aby mohlo sledovat jejich pochod, známá postava se svěšenými rameny. Ale světla rychle ubývalo a on si nebyl jistý – byla to jen další temná skvrna, která se mu míhala před očima.
V boku ho píchalo, jako by jej někdo chytil za žebra Rubenovými kovářskými kleštěmi.
Morgenes, který kulhal vpředu, podržel dveře otevřené. Simon vklopýtal dovnitř, opatrně složil své břemeno a pak se rozplácl jak dlouhý tak široký na chladné dlaždice, zpocený a udýchaný. Svět se mu před očima točil závratnou rychlostí.
"Výsosti, vypij tohle – no tak," slyšel Morgenese. Po nějaké chvíli otevřel oči a opřel se o loket. Jošua seděl a opíral se o zeď; Morgenes stál nad ním a v ruce držel kameninový džbán.
"Je to lepší?" zeptal se doktor.
Princ chabě přikývl. "Už jsem silnější. Tenhle nápoj chutná jako to, co mi dal Pryrates…jen není tak hořký. Říkal, že slábnu příliš rychle…že mě dnes v noci potřebují."
"Potřebují? To se mi vůbec nelíbí."
Morgenes podal džbán Simonovi. Nápoj byl silný a trochu kyselý; ale zahřál. Doktor vyhlédl ze dveří a potom zasunul závoru.
"Zítra je Belthainův den, první máj. Dnes je…dnes je velmi špatná noc, můj princi. Říká se jí Noc kamenů."

Simon cítil, jak ho doktorův nápoj příjemně hřeje v žaludku. Bolest v kloubech se zmírnila, jako by zkroucený kus látky povolil o jednu nebo dvě otáčky. Posadil se a měl pocit malátnosti.
"Připadá mi dost zlověstné, že vás ‚potřebují' dnes v noci," opakoval Morgenes. "Bojím se ještě horších věcí, než je uvěznění králova bratra."
"Už jenom uvěznění pro mě bylo dost špatné." Jošuovou vychrtlou tváří přeběhl křivý úšklebek a zmizel. Vystřídal ho výraz hlubokého smutku. "Morgenesi," promluvil za chvilku rozechvělým hlasem. "Ti mizerní zmetci zabili mé muže. Přepadli nás."
Doktor zdvihl ruku, jako by chtěl prince uchopit za rameno, pak ji neohrabaně spustil.
"Věřím ti, pane, věřím. Víš jistě, že za to nese odpovědnost tvůj bratr? Mohla to být akce pouze Pryrata samotného?"
Jošua zavrtěl unaveně hlavou. "Nevím. Muži, kteří nás napadli, neměli žádné odznaky a od doby, kdy mě sem přivedli, jsem kromě kněze nikoho jiného neviděl…ale je neuvěřitelné představit si Pryrata, že by něco takového udělal bez Eliáše."
"To je pravda."
"Ale proč?! Proč, zatraceně?! Vždy já netoužím po moci – spíše naopak! Ty to víš, Morgenesi. Proč by to měli dělat?"
"Můj princi, obávám se, že na tyto otázky nemám právě teď odpovědi, ale musím říci, že to potvrzuje má podezření o…o jiných věcech. O . . , severních záležitostech. Pamatuješ, jestli jsi někdy slyšel o bílých liškách?" Morgenes mluvil naléhavě, ale princ pouze zvedl obočí a neřekl nic. "Nu, nemáme času nazbyt, abychom ho utráceli hovory o mých obavách. Máme naspěch a musíme se věnovat naléhavějším záležitostem."
Morgenes pomohl Simonovi vstát z podlahy a pak roztržitě začal cosi hledat. Mladík stál a ostýchavě hleděl na prince Jošuu, který se se zavřenýma očima zhrouceně opíral o zeď. Doktor se vrátil s otlučeným perlíkem a sekáčkem.
"Mohl bys, hochu, odseknout princovi pouta? Musím ještě něco zařídit." Odběhl.
"Vaše Výsosti?" Simon tiše přistoupil k princovi. Jošua otevřel kalné oči a podíval se nejprve na mladíka a potom na nástroje v jeho ruce. Přikývl.
Simon poklekla několika prudkými údery urazil zámek na kruhu, který obepínal princovu pravou paži. Když přešel na druhou stranu, otevřel princ znovu oči a položil ruku Simonovi na rameno.
"Na téhle straně odsekni pouze řetěz, mladíku." Po tváři se mu mihl přízračný úsměv. "Ponech mi pouta, aby mi připomínala bratra. Nech mi jeho odznak." Napřáhl svraštělý pahýl pravého zápěstí. "Máme takový zvláštní systém připamatování, víš?"
Simona se zmocnil náhlý chlad a celý roztřesený opřel princovo levé předloktí o studené dlaždice. Jediným úderem přesekl řetěz a zčernalý pás kovu nechal na princově ruce.
Objevil se Morgenes a v náručí nesl hromadu tmavých oděvů. "Jošuo, rychle, musíme si pospíšit. Už je skoro hodinu po setmění a kdo ví, kdy se na tebe přijdou podívat? Zalomil jsem svůj šperhák ve dveřích, ale to jim ve zjištění tvé nepřítomnosti na dlouho nezabrání."
"Co budeme dělat?" zeptal se princ a nejistě se kolébal, když mu Simon pomáhal do zatuchlých venkovských šatů. "Komu na hradě můžeme důvěřovat?"
"V současné době nikomu – ne takhle zničehonic. Proto budeš muset zamířit do Naglimundu. Jen tam budeš v bezpečí."
"Naglimund…" Jošua vypadal ohromeně. "Během těch hrozných měsíců jsem o domově tak často snil – ale ne! Musím lidem ukázat bratrovu proradnost. Najdu silné paže, které mi pomohou!"
"Tady ne…ne teď." Morgenesův hlas byl pevný a jasné oči velitelské. "Dostaneš se jen zpátky do vězení a tentokrát půjdeš rychle na tichou popravu. Nechápeš to? Musíš odejít na místo, kde budeš v bezpečí před zradou, než začneš předkládat nároky. Mnoho králů uvěznilo a zabilo své příbuzné – a většině to prošlo. K vyburcování lidu je zapotřebí víc než jen rodinné rozepře."
"Dobrá, i kdybys měl pravdu, jak mohu uniknout?"
Roztřásl ho záchvat kašle. "Hradní brány…jsou…na noc dozajista uzavřeny. Mám snad jít k vnější bráně převlečen za potulného zpěváka a cestu ven si prozpívat?"
Morgenes se usmál. Simon byl uchvácen vůli prince, který byl ještě před hodinou přikován ve vlhké cele bez nejmenší naděje na záchranu.
"Čistě náhodou jsi mě touhle otázkou nijak nezaskočil," pravil doktor. "Sledujte, prosím."
Šel na konec dlouhé místnosti, do rohu, kde Simon kdysi plakal opřen o hrubou kamennou zeď. Ukázal na mapu hvězdné oblohy, jejíž spojená souhvězdí tvořila čtyřkřídlého ptáka. S drobnou úklonou mapu odhrnul. Za ní zel velký obdélníkový otvor, uzavřený dřevěnými dveřmi.
"Jak jsem již předvedl, Pryrates tady není jediný, kdo používá skryté dveře a tajné chodby." Doktor se uchichtl. "Otec Rudokápě je nováček a má se ještě hodně co učit o hradě, který byl mým domovem déle, než byste vy dva vůbec hádali."
Simon byl tak vzrušený, že stěží vydržel na místě, ale Jošua se tvářil pochybovačně. "Kam to vede, Morgenesi?" zeptal se. "To by mi moc nepomohlo, kdybych utekl z Eliášových kobek a mučíren, jen abych se dostal do hayholtského vodního příkopu."
"Žádný strach. Tento hrad je postaven nad bludištěm jeskyní a chodeb – nemluvě o troskách starého hradu pod nimi. Celý labyrint je tak rozsáhlý, že i já jej znám sotva z poloviny. Ale zase se v něm vyznám natolik, abych ti ukázal bezpečnou cestu ven. Pojď se mnou."
Morgenes vedl prince, který se opíral o Simonovo rámě, ke stolu, který se táhl po celé délce místnosti. Tam rozvinul velký pergamen, jehož okraje byly stářím zčernalé a zteřelé.
"Vidíš," ukázal Morgenes, "že jsem nezahálel, zatímco můj mladý přítel Simon večeřel. Tohle je plán katakomb – kvůli

nedostatku času jen částečný, ale tvoje trasa je tu vyznačena. Pokud se jí budeš pečlivě držet, brzy se ocitneš na hřbitově za zdmi Erchestru. Jsem si jist, že odtud již dokážeš nalézt cestu do bezpečného úkrytu na noc."
Chvilku spolu studovali mapu, pak Morgenes odtáhl Jošuu stranou a začali si spolu cosi šeptem povídat. Simon, který se cítil poněkud odstrčen, si prohlížel doktorův plán. Morgenes vyznačil cestu jasně červeným inkoustem a Simonovi se při sledování všech zákrutů a odboček zatočila hlava.
Když oba muži domluvili, Jošua si vzal mapu. "Nu, starý příteli," řekl, "pokud mám jít, pak bych měl zmizet rychle. Nebylo by moudré, abych tu seděl ještě déle. O věcech, které jsi mi pověděl, budu důkladně uvažovat." Pohledem přelétl neuklizenou místnost. "Bojím se jen, co ti tvé odvážné jednání může způsobit."
"S tím se prostě nedá nic dělat, Jošuo," odvětil Morgenes. "A já sám nejsem tak úplně bezbranný, mám v záloze pár úskoků a triků, které bych mohl použít. Jakmile mi Simon sdělil, že tě našel, začal jsem konat určité přípravy. Dlouho jsem se bál, že k tomu budu přinucen; tohle to jen uspíšilo. Vezmi si tuto louč."
S těmi slovy sňal doktor ze zdi pochodeň a podal ji princi. Pak mu ještě dal pytel, který visel na háku vedle.
"Dal jsem tam trochu jídla a trochu toho posilujícího nápoje. Není toho moc, ale nesmíš cestovat s velkou zátěží. Pospěš, prosím." Odsunul mapu hvězdné oblohy ze dveří. "Pošli mi zprávu, jakmile budeš v bezpečí v Naglimundu, a já pak budu moci zařídit další."
Princ přikývl a pomalu kulhal do ústí tunelu. Plamen pochodně zatlačil stíny daleko do hloubi chodby. Jošua se ještě otočil.
"Tohle ti nikdy nezapomenu, Morgenesi. A ty, mladý muži…dnes jsi vykonal velmi odvážnou věc. Doufám, že ti to někdy v budoucnu pomůže."
Simon poklekl se zmatenými pocity. Princ vypadal tak vychrtle a hrozivě…Zmítala jím složitá směsice pýchy, smutku a strachu, myšlenky měl pomíchané a zvířené.
"Šťastnou cestu, Jošuo," popřál Morgenes a vzal Simona kolem ramen. Spolu se dívali, jak zář princovy louče slábne v hloubi nízké chodby, až ji přikryla temnota. Doktor zavřel dveře a spustil přes ně mapu.
"Pojď, Simone, máme ještě hodně práce. Pyrates bude o dnešní Noci kamenů postrádat svého hosta a já se nedomnívám; že bude rád."

Čas v tichosti plynul. Simon seděl na stole a komíhal nohama, měl strach, ale vychutnával si vzrušení, které naplnilo místnost – a které teď viselo nad celým starým rozvážným hradem. Morgenes poletoval sem a tam, od jednoho nesrozumitelného konání k druhému.
"Většinu jsem již udělal, zatímco jsi jedl, ale ještě zbývá pár věcí, pár nezavázaných uzlíků."
Mužíkovo vysvětlení nepřispělo Simonovi k pochopení ani trošičku, ale všechno se dělo dostatečné rychle, aby to uspokojilo i jeho netrpělivou povahu. Přikývl a dál komíhal nohama.
"No, tak to je asi všechno, co dnes večer zvládneme," řekl konečně Morgenes. "Měl by ses vrátit a jít do postele. Přijď zítra brzo ráno, možná hned po tom, co si odbudeš svou práci."
"Práci?" vydechl Simon. "Práci? Zítra?"
"Jistě," odsekl doktor. "Snad si nemyslíš, že se bude dít něco neobvyklého? Myslíš, že král vyhlásí: ‚Ach, mimochodem, můj bratr včera v noci utekl z hladomorny, takže vyhlásíme prázdniny a poohlédneme se po něm,' – to si asi nemyslíš, viď že ne?"
"Ne, já…"
"…A ty jistě neřekneš: ‚Ráchel, dnes nemůžu pracovat, protože Morgenes a já připravujeme velezradu," – co?"
"Jistě, že ne…!"
"Dobrá. Takže uděláš, co budeš mít za úkol a přijdeš co nejdřív. Potom zhodnotíme situaci. Tohle je daleko nebezpečnější, než si vůbec uvědomuješ, Simone, ale obávám se, že jsi se už do toho – chtě nechtě – zapletl. Doufal jsem, že tě udržím stranou toho všeho…"
"Stranou čeho? Čeho všeho, doktore?"
"To nic, hochu. Jako bys to už tak neměl dost složité. Pokusím se ti to částečně vysvětlit zítra, ale Noc kamenů není ta nejlepší chvíle, aby se hovořilo o věcech jako…"
Morgenesova slova uťalo hlasité zabušení na vnější dveře. Simon s doktorem na sebe chvilku zírali; zabušení se vzápětí opakovalo.
"Kdo je tam?" zavolal doktor hlasem tak klidným, že se Simon musel znovu podívat na Morgenesovu vystrašenou tvář.
"Inch," přišla odpověď. Morgenes se viditelně uklidnil.
"Běž pryč," řekl. "Už jsem ti povídal, že tě dnes nepotřebuji."
Chvilku bylo ticho. "Doktore," zašeptal Simon, "myslím, že jsem viděl Inche předtím…"
Dutý hlas se ozval znovu. "Myslím, že jsem něco zapomněl…zapomněl ve vaší komnatě, doktore."
"Přijď si pro to jindy," zavolal Morgenes a tentokrát bylo jeho podráždění nefalšované. "Mám spoustu práce a nepřeji si být rušen."
Simon to zkusil znovu: "Myslím, že jsem ho viděl, jak jsem nesl Još…"
"Okamžitě otevřete ty dveře – ve jménu krále!!"
Simon cítil, jak mu chladná ruka strachu sevřela útroby. Ten nový hlas Inchovi nepatřil.
"U Malého krokodýla!" zaklel Morgenes překvapeně, "ten tupec s volským pohledem nás udal. Nemyslel jsem si, že má smysl – už se nenechám déle vyrušovat!" zakřičel a přiskočil k dlouhému stolu ve snaze přistrčit ho ke dveřím. "Jsem starý muž a potřebuji svůj odpočinek!" Simon přispěchal na pomoc a jeho hrůza se mísila s nevysvětlitelným přívalem rozjaření.
Z chodby se ozval třetí hlas, drsný a krutý: "Tvůj odpočinek bude opravdu dlouhý, starče." Simon se zapotácel a téměř

upadl, jak se pod ním podlomila kolena. Pryrates byl tady.
V okamžiku, kdy Simon s doktorem konečně přistrkali těžký stůl před dveře, vnitřní chodbou zaduněl ošklivý praskavý zvuk. "Sekery," poznamenal Morgenes; rozběhl se podél stolu a po něčem se rozhlížel.
"Doktore!" zasyčel Simon a poskakoval strachem a vzrušením. Venku se rozléhal zvuk tříštěného dřeva. "Co budeme dělat?" Otočil se a scéna, která se naskytla jeho zraku, mu připadala jako výjev z blázince.
Morgenes klečel na stole a vedle něj stál předmět, ve kterém Simon rozpoznal ptačí klec. Doktor tiskl tvář k tenkým mřížím, vrkal a mumlal cosi stvořením uvnitř, a to i přesto, že právě v tom okamžiku vnější dveře povolily.
"Co to děláte?!" zalapal po dechu Simon. Morgenes seskočil se stolu s klecí v ruce a překlusal pokoj k oknu. Při Simonově výkřiku se k vyděšenému mladíkovi klidně otočil, smutně se usmál a zavrtěl hlavou.
"Jistě, chlapče," řekl. "Musím zaopatřit i tebe, jak jsem slíbil tvému otci. Jak málo času jsme měli!" Položil klec a přeběhl zpátky ke stolu, kde se hrabal v nakupených.věcech. Nedbal na to, že se dveře do místnosti začaly otřásat pod těžkými údery. Byly slyšet drsné hlasy a cinkot brnění. Morgenes nalezl, co hledal: dřevěnou krabičku. Obrátil ji a do dlaně mu vklouzlo cosi zlatavě blýskavého. Chystal se zpět k oknu, ale zastavil se a z hromady vylovil ještě svazek pergamenů.
"Mohl bys vzít tohle, prosím?" řekl a na cestě k oknu podal balíček Simonovi. "Je to můj Život Kněze Jana a já bych nerad přenechal Pryratovi to potěšení kritizovat ho." Omámený Simon svazek vzal a zastrčil si ho za pásek pod košili.
Doktor sáhl do klece a vytáhl jednoho z jejích malých obyvatel. Byl to maličký, stříbřitý vrabec. Simon s tupým úžasem sledoval, jak mu doktor klidně přivazuje lesklou tretku – prsten? – kouskem provázku k nožičce. K druhé nožce byl již připevněn malý kousek pergamenu. "Buď silný se svým těžkým břemenem," zašeptal, což mělo nejspíš platit malému ptáčkovi.
Čepel sekery prosekla těžké dveře těsně nad závorou. Morgenes se sklonil, zdvihl z podlahy dlouhou hůl a rozbil vysoké okno, pak zdvihl vrabce na parapet a pustil ho. Pták chvilku poskakoval podél rámu, pak roztáhl křídla a zmizel v tmavé obloze. Doktor stejným způsobem osvobodil dalších pět vrabců, dokud nebyla klec prázdná.
Uprostřed dveří se objevil vyštípnutý otvor; Simon viděl rozčilené tváře a mihotavé světlo loučí.
Doktor na Simona kývl. "Tunel, chlapče, a rychle!"
Za nimi se ze dveří odštípl další kus dveří a spadl na podlahu. Jak spěchali přes místnost, doktor podal Simonovi cosi malého a kulatého.
"Chvilku to tři a budeš mít světlo, Simone. Je to lepší než pochodeň." Odhrnul mapu na stranu a otevřel dveře. "Běž, honem! Hledej schodiště Tan'ja, po něm vylez!" V okamžiku, kdy Simon vkročil do chodby, dveře se zbortily v závěsech a padly do místnosti. Morgenes se otočil.
"Ale doktore!" volal Simon. .„Pojďte se mnou! Můžeme utéct!"
Doktor se na, něj podíval a usmál se. Zavrtěl hlavou. Stůl přede dveřmi se se zvukem tříštěného skla převrhl a dovnitř se začala probíjet skupina mužů v zelenožlutých uniformách. Uprostřed erkynské gardy byl i Breyugar, velitel stráže, který se se svou malou postavou podobal ropuše v zahradě mečů a seker. V chodbě plné třísek bylo vidět shrbenou Inchovu postavu a za ním rudě svítila Pryratova róba.
"Stát!" zahřměl místností hlas. Simon se ve víru strachu a zmatku dokázal ještě podivit, že takový zvuk mohlo vydat křehké doktorovo tělo. Doktor stál před vojáky a prsty měl roztažené v podivném gestu. Vzduch mezi doktorem a vyděšenými vojáky se začal ohýbat a chvět. Jak Morgenesovy prsty vykružovaly podivné vzorce, zdálo se, že samotná podstata nicoty hmotněla. Světlo pochodní zarámovalo na kratičký okamžik celou scénu před Simonovýma očima, jako by byla zachycena na prastarém gobelínu.
"Bůh s tebou, chlapče," zašeptal Morgenes. "Běž! Teď!" Simon ustoupil o několik kroků do chodby.
Pryrates se protlačil kolem ohromených stráží; za stěnou vzduchu vypadal jako rozmazaný rudý stín. Jedna jeho ruka se vymrštila vpřed; kolem místa, kde se dotkla zhuštěného vzduchu, se rozeběhla síť prskajících modrých jisker.
Morgenes zavrávoral a jeho stěna začala tát jako ledový krunýř. Doktor se sehnul a z police smetl na podlahu dvě zkumavky.
"Zastavte toho kluka!" zařval Pryrates a Simon náhle viděl jeho oči…chladné, černé oči, hadí oči, které ho držely…zmrazily…Chvějivá stěna vzduchu se rozpustila. "Na ně!" vyprskl Breyugar a vojáci se vrhli po doktorovi.
Simon se na to díval jako přimrazený; chtěl utíkat, ale nemohl, mezi ním a meči vojáků nestálo nic než…Morgenes.
"ENKI ANNUKHAI SHI'IGAO!" Doktorův hlas zaduněl jako kamenný zvon. Komnatou zavyl vítr a uhasil pochodně.
Uprostřed větrného víru stál Morgenes, paže doširoka, a v každé ruce držel lahvičku. Do kratičké temnoty se ozvalo prasknutí a pak vytryskla bílá zář, když se z lahviček vyhrnul oheň. Vzápětí se po rukávech doktorova hávu plazily divoké plameny a nakonec poskakující a praskající jazyky ohně zahalily i jeho hlavu. Když se k němu doktor ještě jednou obrátil, do Simona se opřel žár. Doktorova tvář vypadala, že se v té palčivé mlze, která ji obklopovala, pomalu mění.
"Běž, můj Simone," vydechl a sama jeho slova zněla jako oheň. "Pro mě je už pozdě. Běž za Jošuou." Simon v hrůze ustupoval. Doktorův křehký obrys se chvěl v plamenné záři. Morgenes se zapotácel. Udělal několik krůčků a vrhl se s rozpřaženýma rukama na vřeštící a vyjící vojáky, kteří se prali, kdo bude dřív u rozbitých dveří. Pekelné plameny šlehaly vzhůru a začerňovaly sténající stropní trámy. Zdi se začaly chvět. Simon na kratičký okamžik zaslechl drsný, zalykající se hlas Pryrata, který se mísil se zvuky doktorovy konečné agónie…a pak vyšlehl záblesk světla a zaduněl ohlušivý hřmot. Horká vlna vzduchu odhodila Simona do chodby a zabouchla dveře s ranou, která zněla jako kladivo Posledního soudu. Zkamenělý Simon slyšel skřípavý, tříštivý rachot hroutících se střešních trámů. Dveře se zachvěly, nadobro uzavřeny těžkou lavinou dubového dřeva a kamenů.

Dlouho ležel před závalem ve vzlycích, slzy vysušené žárem. Konečně vstal. Rukou našmátral teplou zeď a odklopýtal do temnoty.

Mezi světy
Během první strašné hodiny byly jeho jedinými společníky jen hlasy, mnoho hlasů – jestli zrozených v jeho vlastní hlavě, nebo v bezútěšných stínech kolem, to Simon nemohl říci.
Trouba Simon! Zase do toho spadnul, trouba Simon! Jeho přítel je mrtvý, jeho jediný přítel, laskavý, buď laskavý!
Kde to jsme?
V temnotě, v temnotě napořád, plácat se jako ztracená volající duše v nekonečných chodbách ... .
Teď je z něj Simon Poutník, odsouzený putovat, putovat…
Ne, zachvěl se Simon a snažil se potlačit křičící hlasy, vzpomenu si. Vzpomenu si na červenou nit na staré mapě a budu hledat Tan'jovo schodiště – ať je, kde chce. Budu si pamatovat prázdné černé oči toho vraha Pryrata: budu si pamatovat svého přítele . . , svého přítele doktora Morgenese…
Klesl na hrubou podlahu chodby a vzlykal bezmocným, bezvládným hněvem, sotva tepající srdce života uprostřed vesmíru černého kamene. Černota byla dusivá, tlačila se na něj a zbavovala ho dechu.
Proč to udělal? Proč neutekl?
Zemřel, aby tě zachránil, tupý chlapče – tebe a Jošuu. Kdyby utíkal, šli by za ním; Pryrates má silnější kouzla. Byl bys chycen a pak by mohli jet za princem, uštvat ho a přivléci zpět do cely. Morgenes zemřel kvůli vám.
Simonovi se hnusil zvuk vlastního pláče, vzlyky a fňukání, které se kolem rozléhaly. Všechno to ze sebe vytlačil, vzlykal, dokud mu hlas nezdrsněl – s takovým zvukem se již dokázal smířit; nebylo to plačtivé brečení prosťáčka, ztraceného ve tmě.
S bolavou hlavou si Simon otřel tvář do rukávu a v ruce ucítil zapomenutou váhu Morgenesovy křišťálové koule.
Světlo. Doktor mu dal světlo. Spolu s papíry, které měl nepohodlně zastrčeny za pasem kalhot to byl poslední dárek, který mu dal.
Ne, zašeptal hlas, předposlední, Simone Poutníku.
Simon zatřepal hlavou ve snaze zaplašit vtíravý, mumlavý strach. Co to Morgenes říkal, když přivazoval tu lesklou věc vrabci k noze? Aby byl silný se svým těžkým břemenem? Proč tady sedí v úplné tmě, bulí a polyká slzy – copak nakonec není Morgenesův učedník?
Roztřesený a omámený vstal. Prsty třel krystal a cítil jeho hladký, sklovitý povrch. Zíral do tmy, do místa, kde musel mít ruce, a myslel na doktora. Jak se doktor mohl tak často smát, když svět je plný skryté zrady, překrásných věcí se shnilým vnitřkem? Tolik stínů, tak málo…
Zasvítil před ním světelný bod – špendlíková dírka v oponě, zakrývající slunce. Třel rychleji a díval se. Světlo sílilo a zahánělo stíny; stěny chodby vyskakovaly na obou stranách, osvětlené jantarovým světlem. Připadalo mu, že mu do plic proudí nový vzduch. Vidí!
Chvilková povznesená nálada vyprchala, když se rozhlédl na obě strany. Chodba postrádala jakékoliv výraznější rysy, osamělá díra; zanořená do skály, pokrytá pavučinami. O kousek zpět zahlédl křižovatku, kterou minul. Vrátil se. Světlo krystalu neodhalilo nic kromě hlušiny a sutě, svažité hromady úlomků, která mizela mimo dosah slabého světla. Kolik takových křižovatek už minul? A jak pozná, které jsou ty pravé? Zalila ho další vlna dusivé beznaděje. Byl nenávratně sám, nenávratně ztracen. Již nikdy se nedostane na světlo světa.
"Simon Poutník, Simon Prosťáček…rodina mrtvá, přítel mrtvý, podívejte, jak jde a jde, napořád…"
"Ticho!" zavrčel nahlas a vyděsilo ho, jak se slovo odráží v chodbě před ním; jako zvěstovatel prohlášení krále Podzemí: "Ticho . . , ticho…tich…ti…"
Simon, král tunelů, započal svou vrávoranou pouť.

Chodba se klikatila hlouběji do kamenného srdce Hayholtu jako dusná, křivolaká cestička pokrytá pavučinami, osvětlená pouze září Morgenesova krystalu. Jak kráčel kupředu, roztrhané pavučiny předváděly pomalý, strašidelný tanec; když se otočil a ohlédl, zdálo se, že mu cáry mávají jako sápané, svíjivé prsty utonulých. Útržky hedvábných vláken se mu zaplétaly do vlasů a lepkavě ulpívaly na jeho tváři, takže si při chůzi musel před obličejem držet ruku. Často cítil, jak mu při trhání pavoučích sítí po ruce přebíhají malé, nohaté věci a to se na okamžik zastavoval a se skloněnou hlavou čekal, až přejde vlna odporu.
Pomalu se ochlazovalo a z úzkých stěn tunelu dýchala vlhkost. Na několika místech se chodba zhroutila a hromady prachu a kamení se tyčily tak vysoko, že se musel přitisknout zády k vlhké stěně a protáhnout se kolem nich.
Zrovna se tak prodíral kolem jedné překážky – jednu ruku se světlem držel nad hlavou a druhou měl napřaženou, aby nahmatal cestu – když tu ucítil bolest, palčivou jako bodnutí tisíce jehel, která se mu rozbíhala z tápající ruky nahoru do paže. V záři krystalu se zjevil strašný pohled – stovky, ne, tisíce drobounkých bílých pavoučků se mu rojily na zápěstí, rozlézaly se do rukávu košile a kousaly jako tisíce spalujících plamínků. Simon zaječel a švihl rukou proti zdi tunelu, z níž se mu do úst a očí snesla sprška drobného prachu. Jeho poplašené výkřiky se rozléhaly tunelem a zvolna utichaly, Padl na kolena do vlhké hlíny a mlátil rukou o zem, dokud se pálivá bolest nezmírnila, a pak se po kolenou odplazil pryč od toho strašného hnízda, jehož klid vyrušil. Jak seděl na zemi a zuřivě si třel ruku hrstmi prachu, opět mu vyhrkly slzy, které ho zlomily jako rány bičem.
Když se dokázal přemoci a podívat se na ruku, světlo krystalu pod vrstvou prachu odhalilo namísto krvavých ran, které takřka s jistotou očekával, pouze zčervenalou a oteklou kůži. V ruce mu pulsovalo a on zauvažoval, zda pavouci nebyli jedovatí – pokud se měl obávat nejhoršího. Když ucítil, že se mu z hrudi začínají drát další vzlyky a chtějí ho připravit o dech, přinutil se vstát. Musí jít dál. Musí.
Tisíc bílých pavouků.
Musí jít dál.

Slabé světlo krystalu ho vedlo stále dolů. Lesklo se na mokrých kamenech a zasypaných odbočkách, prorostlých bledými šlahouny kořenů. Teď už musí být jistě hluboko pod hradem – daleko v nitru země. Nenašel jedinou stopu po tom, že by tudy před ním Jošua (nebo kdokoliv další) prošel. Cítil ošklivou jistotu, že ve zmatku a temnotě minul tu správnou odbočku a teď sestupuje stále hlouběji, do jámy, odkud není úniku.

Plahočil se již tak dlouho a tolikrát změnil směr, že mu vzpomínka na tenkou červenou čáru na Morgenesově starém pergamenu byla k ničemu. V úzkých tísnivých norách nebylo nic, co by se alespoň vzdáleně podobalo schodům. Dokonce i světlo krystalu začalo skomírat. Hlasy se mu opět vymkly z kontroly a v pobláznených stínech ho obklopily jako křičící dav.
Je tma a stále temnější. Je tma a stále temnější.
Nech nás, na chvilku si lehneme. Chce se nám spát, jenom chvilku, spát…
V králi je skryto zvíře a Pryrates je jeho strážcem…
"Můj Simone," tak ti říkal Morgenes, "můj Simone…" znal tvého otce. Měl tajemství.
Jošua je na cestě do Naglimundu. Slunce tam svítí celý den i celou noc. Naglimund. Jedí tam sladkou šlehačku a pijí čistou, křišťálovou vodu. Slunce jasně září.
Jas a horko. Najednou je horko.
Proč?
Ve vlhkém tunelu bylo najednou opravdu velmi teplo. Klopýtal dál v tragickém přesvědčení, že pociťuje první účinky pavoučího jedu. Zemře tady v temnotě, hrozné temnotě. Už nikdy nespatří slunce, neucítí jeho…
Teplo mu pronikalo až do plic. Skutečně začínalo být horko!
Dusný vzduch ho obklopil, přilepil mu košili k hrudi a vlasy k čelu. Na okamžik se ho zmocnila ještě větší panika.
Šel jsem dokola? Chodil jsem tady celé roky, jen abych se vrátil k troskám Morgenesovy komnaty – ke spáleným, zčernalým zbytkům svého života?
Ale to nebylo možné. Šel neustále směrem dolů, ani jednou nestoupal, jen několikrát šel po rovině. Proč je takové horko?
V hlavě mu vyskočila vzpomínka na jednu z povídaček podkoního Shema, příběh mladého Kněze Jana, toulajícího se temnotou vstříc velkému žáru – k drakovi Shurakai, který ležel ve své sluji pod hradem…tímto hradem.
Ale drak je mrtvý! Dotýkal jsem se jeho kostí, zažloutlého křesla v trůnním sále. Už tady žádný drak není – žádná bdělá, dýmající nestvůra velikostí turnajového kolbiště, číhající v temnotě s drápy jako meče a duší starou jako kameny Východního Ardu – drak je mrtvý.
Ale copak draci nemívají bratříčky?
A co je to za zvuk? Tupý, hřmotný rachot?
Žár začínal být nesnesitelný a vzduch byl plný štiplavého kouře. Simonovo srdce se v hrudi změnilo na hroudu mrtvého olova. Krystal začal pohasínat, protože jeho slabou záři začaly přebíjet silnější záblesky narudlého světla.
Tunel přestal klesat, neuhýbal ani napravo, ani nalevo; táhl se vpřed jako dlouhá chodba ke klenutému portálu, za nímž tančila mihotavá oranžová záře. Navzdory potu, který mu stékal po čele, se Simon zachvěl; cítil, že je k tomu vchodu přitahován.
Otoč se a uteč, blázne!
Nemohl. Každý krok představoval ohromnou námahu, ale blížil se. Došel k portálu a se strachem natáhl krk, aby se podíval, co je za ním.
Byla tam veliká jeskyně, celá zalitá mihotavým světlem. Kamenné zdi vypadaly, jako by se roztekly a ztuhly jako vosk pod svíčkou. Simonovy oslněné oči se na okamžik rozšířily úžasem: na druhé straně jeskyně klečelo množství postav před obrysem…ohromného, oheň chrlícího draka!
Vzápětí poznal, že to tak není: ohromný obrys přilepený ke skále byla veliká pec. Temně oděné postavy sázely do planoucí výhně veliká polena.
Huť! Hradní huť!
Po celé jeskyni kovali muži v těžkých zástěrách a se šátky na obličejích válečné nástroje. Dlouhými tyčemi vytahovali z plamenů masivní vědra, plná zářícího tekutého železa. Roztavený kov prskal a syčel, když byl naléván do kulatých forem, a nad hučivým lomozem pece zvonila kladiva o kovadliny. Simon se skrčil za okraj portálu. V jednom okamžiku se mu zachtělo vyskočit a běžet k těm lidem – protože to byli lidé, navzdory podivnému oděvu. V té chvíli mu připadalo, že cokoliv je lepší než temný tunel a hlasy – ale rozmyslel si to. Pomohli by mu snad tito taviči uprchnout? Nepochybně znali jen jedinou cestu ze žhavé jeskyně: nahoru do Pryratovy náruče – pokud přežil peklo v Morgenesově komnatě – nebo k drsné spravedlnosti Eliášově.
Posadil se a přemýšlel. Hluk pece a bolavá hlava to dost ztěžovaly. Nevybavoval si, že by během poslední doby minul nějakou odbočku. Na vzdálené straně jeskyně viděl cosi, co vypadalo jako řada otvorů; bylo možné, že to není nic jiného než skladové komory…
nebo vězeňské kobky ...
Ale připadalo mu pravděpodobné, že to jsou další vstupy a východy z jeskyně. Vracet se zpět do tunelu mu přišlo hloupé…
Zbabělče! Kuchtíku!
Otupělý a utahaný se kolébal na tenkém ostří nerozhodnosti. Vrátit se a bloudit stejnými, pavouky zamořenými tunely s jediným umírajícím světélkem…nebo přejít přes řvoucí peklo hutě – a odtud, kdo ví? Pro co se má rozhodnout?
Bude králem Podzemí, Pánem Plačtivých stínů!
Ne, jeho lid je pryč, nechte ho být!

Praštil se do hlavy, aby zapudil protivné hlasy.
Pokud mám zemřít, rozhodl se a násilím zkrotil bušící srdce, ať je to alespoň na světle.
Předklonil se a díval se na zář krystalu v dlani. Jak se díval, světélko zhaslo a pak se opět rozhořelo do maličkého bodu.
Zastrčil krystal do kapsy.
Plameny pece a temné postavy, které se pohybovaly kolem, vrhaly na stěny rudé, oranžové a černé stíny. Seskočil z portálu a skrčil se vedle šikmé plošiny, která se do jeskyně svažovala. Nejbližším úkrytem byla chatrná cihlová konstrukce asi patnáct nebo dvacet loktů daleko; nepoužívaná sušárna nebo pícka, přikrčená u okraje jeskyně.
Několikrát se zhluboka nadýchl a rozběhl se k ní, napůl utíkal, napůl se plížil. Při pohybu mu bušilo v hlavě a když pícky dosáhl, musel sklonit hlavu až mezi kolena a počkat, až mu před očima zmizí černé skvrny. Drsný řev pece mu duněl v hlavě jako hromobití a bolestivým lomozem umlčoval i posměvačné hlasy.
Přeskakoval z jednoho temného místa k druhému, mezi ostrůvky stinného bezpečí v oceánu kouře a, rudého hluku. Hutníci nevzhlédli a nezahlédli ho; sotva se dokázali dorozumívat sami mezi sebou, protože ve řvoucím kotli byli odkázáni pouze na rozmáchlé posunky jako obrnění muži v chaosu bitvy. Jejich oči, nad ochrannými šátky lesklé, vypadaly, že se upírají pouze na jedinou věc: jasnou, magnetickou zář žhavého železa. Stejně jako rudá čára na mapě, která v Simonové mysli pořád vyznačovala vytoužený směr, připomínal všudypřítomný zářící kov magickou dračí krev.
Tady přepadával přes okraj kádě a rozprskával se v kapky v podobě démantů, onde se vinul jako had po skále, aby se syčením vklouzl do kaluže slané vody. Velké jazyky bílého kovu vytékaly z věder a vrhaly na skupinky hutníků démonický šarlat.
Simon se pomalu pohyboval po obvodu kutě, až se dostal k první plošině, která vedla z jeskyně. Dusivý žár a jeho vlastní strach ho nutily vyšplhat se po ní, ale v ušlapané hlíně vchodu se křížila spleť kolejí vozíků. Jeho zamlžená a zpomalená mysl mu napovídala, že tohle je často užívaný vchod. Tudy by to rozhodně neměl zkoušet.
Konečně dosáhl otvoru, ke kterému žádná plošina nevedla. Vyškrábat se po hladké – ohněm roztavené? Drakem roztavené? – skále bylo těžké, ale v umdlévajících svalech měl ještě tolik síly, že se vytáhl přes okraj a pak se zhroutil ve stínu těsně za hranou. Krystal, který vytáhl z kapsy, mu v dlani slaboučce pomrkával jako polapená světluška.

Když opět věděl, kdo je, uvědomil si, že se plazí.
Po kolenou, hlupáčku?
Temnota byla dokonale neprostupná a on poslepu postupoval kamsi dolů. Dno tunelu bylo pod jeho rukama suché a písčité.
Plazil se dlouho, velmi dlouho, dokonce i hlasy začaly znít, jako by ho litovaly.
Simon ztracený…Simon ztracený ztracený ztrace . . ,
Jen pomalu mizející žár vzadu ho přesvědčil, že se skutečně pohybuje – ale kam? Jakým směrem? Lezl temnotou jako raněné zvíře, dolů, pořád dolů. Copak se doplazí až do středu země?
Rychlé nohaté věci pod jeho prsty už nic neznamenaly. Temnota byla naprostá, venku i uvnitř. Měl pocit, že nemá tělo, že je jen hromádka postrašených myšlenek, která se kutálí do středu tajemné země.

Kdesi, o cosi později, začala potemnělá koule, kterou držel tak dlouho, že mu připadala jako součást jeho samého, opět zářit, tentokrát podivným azurovým světlem. Z jádra se modř rozlévala stále silněji, až musel krystal držet dál od těla a mhouřit oči. Pomalu se postavil a ztěžka oddychoval. Ruce a nohy ho v místech, kde se předtím dotýkaly písku, brněly.
Zdi tunelu pokrýval vláknitý černý porost, spletený jako nevyčesaná vlna, ale mezi vlákny svítily lesklé pramínky, které odrážely znovu nalezené světlo. Simon se dobelhal blíž, aby se podíval pořádně, a s pocitem odporu rukou ucukl, když se dotkl mastného černého mechu. Spolu se světlem se probudila i část jeho samého. Jak tam stála kolébal se, pomyslel na to, čím se právě proplazil, a otřásl se.
Zeď pod mechem byla pokryta dlaždicemi, na mnoha místech popraskanými a polámanými; jinde chyběly docela a na těch místech prosvítala temná hlína. Za ním tunel stoupal vzhůru a vyrytá stopa jeho cesty mu končila u nohou. Před ním temnota vedla dál. Chvíli zkusí jít po dvou.
Chodba se brzo rozšířila. K průchodu, kterým putoval, se připojovaly klenuté vstupy do desítek dalších chodeb, ale většina jich byla zasypána kamením a hlínou. Pod roztřesenýma nohama se objevily dlaždice; nerovné a polámané, které přesto zvláštním leskem odrážely světlo krystalu. Strop se postupně zvyšoval, až byl mimo dosah svítilny; chodba se dál svažovala do nitra země. Cosi, co mohla být kožnatá křídla, se mu zatřepotalo nad hlavou.
Kde to jsem? Jak může Hayholt vést tak hluboko? Doktor říkal hrady pod hrady, dolů až ke kostem celého světa. Hrady pod hrady…pod hrady…
Zastavil, aniž si to uvědomil, a otočil se do jedné z pravoúhlých chodeb.
V části mysli viděl sám sebe, jak teď vypadá – rozedraný, umazaný od hlíny, hlavu nakloněnou na stranu jako idiot. Z dolního rtu mu visela slina.
Vchod, před kterým stál, byl volný a ve vzduchu visel podivný pach, který se podobal vůni uschlých květin. Postoupil o krok, rukou, těžkou jako bezvládný kus masa, si otřel ústa. Ve druhé ruce držel svou zářivou kouli.
…! Překrásné! Překrásné místo…!
Byl to pokoj, v modré záři nádherný, uklizený, jako by ho někdo opustil teprve před chvílí. Strop byl vysoce klenutý, pokrytý ornamenty tenkých linek, vzorem, který připomínal trnové keře nebo kvetoucí révu nebo spleť tisíce lužních řek. Okrouhlá okna byla ucpaná sutí. Z oken se na podlahu vysypalo něco prachu, ale jinak bylo vše netknuté. Stála tam postel – zázrak z tenkého vyřezávaného dřeva – a židle tak křehké jako ptačí kůstky. Uprostřed místnosti stála fontána z leštěného kamene, která vypadala, že z ní každou chvíli může vytrysknout zpívající voda.
Domov pro mě. Domov Pod zemí: Postel, kde může spát, spát a spát, dokud nebudou Pryrates a král a vojáci kdesi

daleko…
Několik šouravých kroků a stál u postele s prostěradlem čistým a bílým jako plachty blahořečených. Z výklenku nad posteli na něj shlížela tvář, krásná, moudrá ženská tvář – socha. Něco na ní přesto nebylo v pořádku: rysy byly příliš geometrické, oči příliš široké a hluboké, lícní kosti příliš vysoké a ostré. I tak to ale byla krásná tvář, vytesaná do průsvitného kamene, navždy zmrazená ve smutném, vědoucím úsměvu.
Natáhl ruku, aby se dotkl tváře sochy, a holení zavadil o postel, jemňoučce jako pohlazení motýla. Postel se sesula v prach. Vzápětí se před jeho vyděšeným zrakem rozpadla v jemný prášek i busta. Ženiny rysy se v jediném okamžiku rozpustily. Zavrávoral, světlo krystalu zaplálo a potemnělo v matný jas. Podlaha se pod jeho krokem zachvěla a židle i fontána se sesypaly na zem. V následujícím okamžiku se začal rozpadat i sám strop, propletené větvičky se měnily na jemný prach. Když se vrhl ke dveřím, krystal zablikal a v momentě, kdy se ocitl zpátky na chodbě, modré světlo pohaslo.
Stál opět v temnotě a slyšel, jak kdosi pláče. Po delší době se vydal potácivě dál, dolů do nekonečných stínů, a přemýšlel, kdo je ten, jemuž ještě zbyly slzy k pláči.

Čas plynul v jakýchsi přerývaných skocích. Kdesi za sebou zanechal ve věčné temnotě vysvícený krystal, perlu v nejčernějších kaňonech tajného moře. V posledních příčetných myšlenkách si uvědomil, že se pohybuje stále dolů.
Dolů. Do jámy. Dolů.
Kam? Co ho čeká?
Od stínu, ke stínu, tak, jak putují umývači nádobí.
Mrtvý prosťáček. Duch prosťáčka…
Sune se, sune se…Simon myslel na Morgenese, jak se jeho jemné vousy kroutily v plameni, myslel na zářivou kometu, svítící rudým světlem nad Hayholtem…myslel na sebe, jak sestupuje – vystupuje? – černou nicotou jako malá, chladná hvězda. Sune se.
Prázdnota byla naprostá. Temnota, zprvu jen nepřítomnost světla a života, začala nabývat vlastních rozměrů: stísněná, dusivá tma, když se tunel zúžil a Simon se potácel přes suť a změť kořenů, nebo prostorná, vzdušná tma neviditelných pokojů, plných pergamenového šustotu netopýřích křídel. Jak tápal po rozlehlých podzemních chodbách a slyšel jen své tlumené kroky a syčivé sesouvání uvolněné prsti, dokonale ztratil smysl pro směr. Mohl klidně kráčet po stěnách nebo klopýtat po stropě jako pobláznéná moucha. Nebylo vlevo ani vpravo; když prsty našly opět pevnou zeď a dveře do dalších tunelů, bezmyšlenkovitě se pouštěl do nových dusných chodeb a dalších nezměrných katakomb, plných netopýrů.
Duch prosťáčka!
Pach vody a kamene byl všude. Připadalo mu, že se mu čich, stejně jako sluch, ve slepé, černé noci zostřil a jak se plazil stále níž, přelévaly se přes něj pachy tohoto půlnočního světa – vlhká, jílovitá hlína, bohatá skoro jako chlebové těsto, a uhlazená a přesto tvrdá vůně skály. Byl zmítán vlnami kypících odérů mechu a kořenů, hutnou, sladkou hnilobou věcí žijících a umírajících. A vším prostupoval a proplouval kyselý nerostný pach mořské vody.
Mořské vody?
Zbaven zraku naslouchal a snažil se zachytit dunivý zvuk oceánu. Jak hluboko se vůbec dostal? Jediné, co slyšel, bylo nepatrné šelestění hrabajících živočichů a vlastní nerovnoměrný dech. Prošel snad již pod nezměrným Kynslaghem?
Tedy Tiché melodické tóny, cinkání v hlubinách. Kapání vody.
Pustil se ještě hlouběji. Stěny pokrývala vlhkost.

Jsi mrtvý, Simone Prosťáčku. Jen duch, odsouzený strašit v prázdnotě.
Není světlo. Nic takového nikdy neexistovalo. Cítíš temnotu? Slyšíš zvučnou nicotu? Tak tomu bylo vždy.
Strach bylo to poslední, co mu zbylo, ale i to bylo něco – bál se, musel být tedy naživu! Byla tu temnota, ale byl tu i Simon! Nebyli jedno a totéž. Ještě ne. Ne docela…
A teď, tak pozvolna, že to dlouho ani nezaznamenal, se světlo vrátilo. Bylo to světlo tak slaboučké, tak matné, že ze začátku nebylo ničím víc než jen barevnými body, vznášejícími se před jeho nepotřebnýma očima. Pak k vlastnímu údivu před sebou uviděl temný obrys, hlubší stín. Chuchvalec svíjejících se červů? Ne. Prsty…ruka…jeho ruka!
Rýsovala se mu před očima na pozadí slabounké záře.
Úzké stěny tunelu byly hustě porostlé mechem a byl to právě mech, jenž zářil – bledé, bílo-zelené světlo, které stačilo právě tak na to, aby ohraničilo hlubší temnotu tunelu vpředu a stín jeho vlastních rukou a paží. Ale bylo to světlo!
Světlo! Simon se bezhlasně smál a jeho stíny tančily v chodbě.
Tunel vyústil do další prostorné chodby.
Když se podíval vzhůru, uchvácen polštáři zářícího mechu na vysokém stropu, ucítil na krku kapku chladné vody. Shora kapala voda a každý náraz kapky na kamennou podlahu zněl jako maličká palička dopadající na sklo. Klenutá místnost byla plná kamenných sloupů,, tlustých na obou koncích a tenkých uprostřed; některé byly tenké jako vlas, jako vlákna medu. Potácel se mezi nimi a v nějaké vzdálené části ubitého mozku si uvědomil, že většina jich byla vytvořena minerály a kapkami vody – nikoliv prací rukou. Ale přesto se v šeru rýsovaly obrysy, které nevypadaly zcela přirozeně: pravoúhlé hrany na mechem porostlých zdech, rozpadlé sloupy mezi stalagnáty, které byly příliš pravidelné, aby to byla jen náhoda. Procházel místem, které poznalo něco jiného než jen stejný a neumdlévající rytmus vody, dopadající do kamenných rybníčků.
Kdysi tu zněly i jiné kroky.
Ale "kdysi" by mohlo něco znamenat, jen kdyby Čas stále ještě existoval jako bariéra. Plazil se temnotou již tak dlouho, že se mohl prokopat do mlhavé budoucnosti nebo do temné minulosti nebo do nezmapované říše šílenství – jak to měl

vědět…?
Příštím krokem ucítil Simon náhle okamžik děsivé prázdnoty. Ponořil se do chladné, mokré tmy. Rukama se v pádu zachytil protějšího břehu; voda naštěstí byla hluboká jen po kolena. Měl pocit, že ho za nohu chytilo cosi klepetnatého, ale to už se vybrodil zpět do chodby a chvěl se víc než jen chladem.
Nechci umřít. Chci zase slunce.
Ubohý Simon, odvětily mu jeho hlasy. Zešílel v temnotách.
Mokrý a rozechvělý kulhal dál zeleně zářící místností a dával si pozor na prázdné stíny, které by příště nemusely být tak mělké. Když je překračoval nebo obcházel, míhaly se v nich sem a tam záblesky, růžové a bílé. Ryby? Zářící ryba v hlubinách země?
Nyní, když jedna velká místnost přešla v další a ta, v další, byly tvary ručně vytesaných předmětů za závojem mechu, stále zřetelnější. V matném šeru vytvářely podivné obrysy: rozdrobené oblouky, jež mohly kdysi být balkony, klenuté prohlubně pokryté závoji mechu, které mohly být okny či dveřmi. Jak mhouřil oči, aby ve slabém šeru rozeznal detaily, začínal mít pocit, že mu zrak sklouzává do stran – jako by zarostlé obrysy, utopené ve stínu, na okamžik dostávaly tvary, které kdysi nesly. Koutkem oka zahlédl, jak se jeden z rozpadlých sloupů, lemujících chodbu, náhle postavil zpříma a stál, bílá skulptura, vyzdobená vytesanými růžemi. Když se k němu otočil, byla to opět jen hromada rozbitého kamení, napůl zakrytá mechem a hlínou. Hluboké stíny komnat se na okrajích jeho zorného pole bláznivě ohýbaly.
Hlava mu třeštila. Neustávající kapání vody mu začalo připadat jako rány kladivem do hlavy. Štěbetavé hlasy se vrátily jako flamendři rozdovádění divokou hudbou.
Šílený! Ten chlapec je šílený!
Mějte soucit, je ztracený, ztracený, ztracený…!
Dostane se na nás, mladíčku! Dostane se i na nás!
Šílený prosťáček!
A když prošel dalším tunelem, ozvaly se ještě jiné hlasy, hlasy, jaké nikdy předtím neslyšel, jaksi skutečnější a přitom neskutečnější než ty, které mu dělaly nevítanou společnost. Některé křičely cosi v jazycích, jež neznal – nenarazil-li na ně už kdesi v doktorových prastarých knihách.
Ruakha, ruakha Asu'a!
T'si e-isi'ha as-irigú!
Stromy hoří! Kde je princ?! Čarodějný les je v plamenech, zahrady hoří!
Polotemnota se kolem něj kroutila a ohýbala, jako by stál uprostřed vířícího kola. Otočil se a slepě klopýtal chodbou přes další velkou místnost; třeštící hlavu si svíral v dlaních. Padalo sem další, jiné světlo: štěrbinami neviditelného stropu prosvítaly tenké modré pramínky, světlo, které protínalo temnotu, ale na místě, kam dopadlo, neosvětlovalo nic. Cítil vodu a podivnou vegetaci; slyšel běžící muže, křik, pláč žen a zvonění kovu o kov. V podivné světlé temnotě kolem něj zuřila bitva, ale nedotýkala se ho. Zakřičel – nebo si myslel, že zakřičel – ale neslyšel vlastní hlas, jen ten příšerný lomoz v hlavě.
Pak, jako by chtěly potvrdit jeho takřka jisté šílenství, se kolem něj začaly míhat nejasné postavy, vousatí muži s loučemi a sekerami pronásledovali jiné, štíhlejší, s meči a samostříly.
Všichni, pronásledovatelé i pronásledovaní, byli průsvitní a neurčití jako mlha. Nikdo se Simona nedotkl, nikdo ho neviděl, byť stál přímo uprostřed.
Jingizu! Aya'ai! O Jingizu! ozval se kvílivý hlas.
Zabijte sithijské démony, volal jiný, hrubší hlas. Vypalte jejich hnízda!
Přitiskl si ruce pevně k uším, ale hlasy nezahnal. Klopýtal, snažil se uniknout mihotavým obrysům, propadl dveřmi a přistál na zářivě bílé kamenné desce. Pod tápajícíma rukama cítil měkký mech, ale oči neviděly nic než lesklou temnotu. Plazil se po břiše a stále se pokoušel uniknout strašným hlasům, křičícím bolestí a zuřivostí. Jeho prsty cítily spáry a prohlubně, ale kámen vypadal hladký jako sklo. Doplazil se na kraj a díval se na rozsáhlé ploché pole černé prázdnoty, které páchlo po času a smrti a po trpělivém oceánu. Zpod ruky se odkutálel neviditelný oblázek a dlouho padal, až žbluňkl kdesi v hloubce.
Vedle něj se lesklo cosi velkého a bílého. Zdvihl těžkou, bolavou hlavu od okraje temného jezera a vzhlédl. Kousíček od místa, kde ležel, vyčníval první stupeň velkého kamenného schodiště, stoupavé spirály, která se šplhala vzhůru po straně jeskyně a obkružovala podzemní jezero a mizela v temnotě kdesi nahoře. Útržek naléhavé vzpomínky se protlačil vřavou v jeho hlavě.
Schody. Tan'jovo schodiště. Doktor říkal, hledej schodiště ...
Popolezl a vytáhl se na chladný, hladký kámen, a věděl, že je nenávratně šílený nebo mrtvý a polapený kdesi v nějakém hrozném podsvětí. Byl pod zemí v konečné temnotě: nemohly tu být žádné hlasy, žádní duchové válečníků. Není žádné světlo, které by osvětlovalo schody, aby se leskly jako alabastr."
Začal šplhat, roztřesenými a zpocenými prsty se vytáhl na další vysoký schod. Když se doplazil o něco výš, podíval se dolů. Jako obrovský stín se pod ním na dně rozlehlé jeskyně, daleko větší než byla huť, rozlévalo tiché jezero. Strop se nacházel v nezměrných výškách, ztracený ve tmě spolu s vrcholky štíhlých, vznosných sloupů, lemujících místnost. Na modrých a zelených stěnách se lesklo mlžné světlo: Dotýkalo se vysokých klenutých oken, která plála zlověstnou rudou září.
Uprostřed bledé mlhy, ve výšce nad tichým jezerem, se vznášel temný, mihotavý obrys. Vrhal stín, krásný i hrozný, a ten naplnil Simona nevýslovným, lítostivým děsem.
Princi Ineluki! Přicházejí! Seveřané přicházejí!
Když v temných stěnách Simonovy lebky zaduněl ten vzrušený výkřik, postava uprostřed místnosti zdvihla hlavu. Ve tváři jí plály rudé oči, které prosvěcovaly mlhu jako pochodně.

Jingizu, vydechl hlas. Jingizu. Tolik žalu.
Zaplálo rudé světlo. Zdola se jako velká vlna vyvalil výkřik smrti a strachu. Uprostřed toho všeho pozdvihla temná postava dlouhý štíhlý předmět a překrásná místnost se zachvěla, zatřásla se jako roztříštěný odraz. Pak se obrys zřítil do nicoty. Simon se v hrůze odvrátil. Zalil ho nezměrný pocit ztráty a zoufalství.
Něco bylo pryč. Něco překrásného bylo nenávratně zničeno. Zemřel tu svět a Simon cítil jeho odumírající výkřik hluboko v srdci jako šedou čepel. Dokonce i spalující strach byl zahnán strašlivým smutkem, který ho prostoupil a z nádrží, jež měly být dávno vyschlé, přivedl palčivé, rozechvělé slzy. Obklopen temnotou se vydal na svůj nekonečný výstup; který ho vedl kolem obrovské místnosti. Stíny a ticho spolkly snovou bitvu i snovou komnatu pod ním a přinesly černý rubáš, který mu zakryl horečnatou mysl.

Pod jeho slepýma rukama prošel milion schodů. Minul milion roků, zatímco putoval prázdnem a tonul ve smutku. Temnota kolem a temnota uvnitř. Poslední, co cítil, byl kov pod rukama a čerstvý vzduch na tváři.

Oheň na kopci
Probudil se v dlouhé tmavé místnosti, obklopen tichými, spícími postavami. Byl to jenom sen, samozřejmě. Ležel v posteli mezi ostatními dřímajícími kuchyňskými pomocníky. Jediným světlem byl tenoučký proužek měsíční záře, která se drala skulinou ve dveřích. Potřásl bolavou hlavou.
Proč spím na zemi? Kameny tolik studí…
A proč ostatní leží tak nehybně, proč mají helmy a štíty a jsou na postelích vyrovnáni jako…jako mrtví, čekající na soudný den…? Byl to přece sen…nebo ne…?!
Simon zalapal po dechu a odplížil se od černého ústí tunelu k modrobílé štěrbině ve dveřích. Obrazy mrtvých, zvěčněných v nehybném kameni na víkách prastarých hrobek, byly víc, než dokázal snést. Ramenem vrazil do dveří a vypadl ven na vysokou, vlhkou trávu hřbitova.
Po čase, který se mu zdál jako léta, strávená dole ve tmě, mu kulatý měsíc barvy slonoviny zářící na temném nebi připadal jen jako další díra; tato vedla do chladné, osvětlené krajiny kdesi za oblohou, do země lesklých řek a zapomnění. Opřel se bradou o zem a cítil, jak se pod ním ohýbají mokrá stébla. Prsty hlazených kamenů prorážely na obou stranách travnatý příkrov nebo se válely na zemi, rozlámané na kusy, bělostné v měsíčním světle, beze jména, bez zájmu, jako prastaří mrtví, jejichž hroby označovaly.
Časové rozpětí mezi posledními bouřlivými okamžiky v doktorově pokoji a vlhkou travou současné chvíle bylo pro Simona stejně neuchopitelné jako téměř neviditelné mraky, plující po nebi. Hučení krutých plamenů, Morgenesova hořící tvář, Pryratovy oči jako temné průzory do nekonečné temnoty – to vše bylo skutečné; jako nádech, který právě provedl. Tunel byl jen mizející, zpola zapomenutá bolest, mlha hlasů a prázdného šílenství. Věděl, že existovalo něco jako hrubé zdi a pavučiny a bez konce se větvící chodby. Připadalo mu také, že měl živé sny o smutku a smrti krásných věcí. Cítil se vysušený jako podzimní list, zkřehlý a zesláblý. Měl za to, že se ke konci už jen plazil – kolena a lokty ho na to bolely dost a šaty měl také roztrhané – ale vzpomínky byly zahalené tmou. Nic z toho nebylo docela skutečné. Ne tak jako hřbitov, kde teď ležel, zalitý hebkým měsíčním světlem.
Měkkýma, těžkýma rukama se jej začal zmocňovat spánek. Bojoval s ním: pomalu zatřásl hlavou a klekl si. Usnout tady by mu moc nepomohlo. Pokud věděl, přes zatarasené dveře doktorovy komnaty se za ním nikdo nepustil, to ale mnoho neznamenalo. Jeho nepřátelé mají vojáky, koně a královskou pravomoc.
Strach a hněv zahnaly ospalost. Vzali mu všechno: přátele, domov – o život a svobodu ho nepřipraví. Opatrně se postavil a rozhlédl se; opíral se přitom o nakloněnou stěnu krypty a stíral si slzy vyčerpání a strachu.
Hradby Erchestru se rýsovaly nějakou půl míli daleko jako kamenný pás, jenž odděloval spící obyvatele od hřbitova a světa za ním. Od vnějších bran se táhla bílá stužka Wealdhelmské cesty. Napravo se – vinula ke kopcům na severu, nalevo vedla podél řeky Ymstreccy přes pole pod Swertcliffem, kolem Falshiru na druhém břehu a nakonec na travnaté pláně Východu.
Bylo pravděpodobné, že města podél velké cesty budou prvními místy, kde bude erkynské vojsko uprchlíka hledat. Cesta navíc vedla většinou kolem farem v údolí Hasu Vale, kde by měl problémy i s hledáním úkrytu, kdyby byl nucen z cesty sejít.
Simon se otočil zády k Erchestru a jedinému domovu, který poznal, a belhal se přes hřbitov směrem ke vzdálené pahorkatině. S prvními kroky se probudila i bolest, věděl ale, že nejlépe bude nějakou dobu bolesti těla i duše ignorovat. Bude nutno využít tmy a snažit se utéci od hradu co nejdál. O budoucnost se bude starat, až najde bezpečné místo ke spánku.

Jak se měsíc na své klouzavé pouti teplou oblohou blížil k půlnoci, Simonovy kroky těžkly. Připadalo mu, že hřbitov nemá konce – opravdu, zem se již začala vlnit prvními pahrbky pahorkatiny za městem a on pořád kráčel mezi opryskanými kamennými deskami. Některé stály zpříma a osaměle, jiné se skláněly ve skupinkách jako starci v rozvláčném rozhovoru. Kličkoval mezi ukrytými sloupy a klopýtal po nerovné půdě, plné drnů. Každý krok vyžadoval velkou námahu, jako by se brodil hlubokou vodou.
Zavrávoral, vysílením zakopl o další skrytý kámen a ztěžka dopadl na zem. Pokusil se vstát, ale měl pocit, že má místo končetin pytle s mokrým pískem. Chvilku se ještě plazil a pak se schoulil na travnatém hrbolu. Něco ho píchá do zad; neohrabaně se překulil na druhou stranu. Bylo to zhruba stejně nepohodlné, protože teď ležel na Morgenesově rukopisu, který měl zastrčený za opaskem. S očima napůl přivřenýma slabostí se natáhl a pokoušel se zjistit, co ho to píchalo do zad. Byl to kus kovu, pokrytý rzí a plný dírek jako červy prožrané dřevo. Pokusil se jej vytáhnout, ale kousek vězel v zemi pevně. Možná, že jeho zbytek, ať to je cokoliv, tkví hluboko, zatížený vahou hlíny. Možná to je

špička kopí nebo přezka řemene z obleku, jehož majitel je již dlouho pod travou, na níž teď leží. Simonovou hlavou proběhla kalná myšlenka na všechna ta těla hluboko pod zemí; byla kdysi plná života, ale nyní tlejí v tichu a temnotě. Když ho konečně zastihl spánek, zdálo se mu, že je opět na střeše kaple. Pod ním se rozprostíral hrad…ale tenhle hrad byl postaven z vlhké, drobivé hlíny a slepých bílých kořenů. Lidé v hradě hluboce spali a neklidně se ve snách převalovali, když zaslechli, jak se Simon prochází po střeše nad jejich hlavami…

Teď šel – nebo snil o tom, že jde – podél černé řeky, která hlasitě šuměla, ale neodrážela žádné světlo, jako tekutý stín. Byl obklopen mlhou a z krajiny, po níž kráčel, nemohl rozeznat nic. Za sebou slyšel mnoho nejasných hlasů; jejich mumlání se mísilo s huhlavým zvukem černé vody, blížilo se a šustilo jako vítr ve větvích.
Druhý břeh řeky nehalila žádná mlha. Tráva se tam táhla do dáli, kde na úpatí kopců rostl ponurý olšový háj. Celá krajina za řekou byla potemnělá a vlhká jako za rozbřesku nebo za soumraku. Po chvilce bylo jasné, že musí být večer, protože v sevřených pahorcích se rozléhala vzdálená, osamělá píseň slavíka. Vše vypadalo pevné a neměnné.
Díval se přes šepotavou řeku a na druhém břehu těsně u vody spatřil postavu: ženu v šedém oděvu. Dlouhé rovné vlasy jí do tváře vrhaly stín. V náručí cosi tiskla. Když k němu otočila oči, viděl, že pláče. Připadalo mu, že ji zná.
"Kdo jsi?" zavolal. Jeho slova okamžitě odumřela, pohlcena vlhkým syčením řeky. Žena na něj hleděla, jako by si svýma tmavýma očima snažila zapamatovat každý jeho rys. Konečně promluvila.
"Seomane." Její slova zněla jakoby z dlouhé holé chodby. "Proč jsi ke mně nepřišel, můj synu? Vítr je tak chladný a bezútěšný a já čekala už tak dlouho."
"Matko?" Simon cítil strašlivý chlad. Tiché šumění řeky ho obklopovalo ze Všech stran. Opět promluvila.
"Už jsme se tak dlouho neviděli, mé krásné dítě. Proč ke mně nepřijdeš? Proč nepřijdeš a neosušíš tvé matce slzy? Vítr je studený, ale řeka je teplá a něžná. Pojď…nepůjdeš sem ke mně?" Rozpřáhla ruce; ústa pod temnýma očima se jí roztáhla do úsměvu. Simon se pohnul, šel k ní, ke své ztracené matce, která ho volala, scházel po měkkém břehu ke smějící se řece. Její náruč byla otevřená…čekala na syna…
A pak Simon spatřil, co předtím chovala v náručí a co se jí teď houpalo v jedné ruce. Byla to panenka…panenka z rákosu, listí a spletené trávy. Ale panenka byla zčernalá, seschlé listí se kroutilo a odlupovalo se ze stonků; a Simon náhle věděl, že tuhle řeku nepřekročí do soumračné krajiny nikdo živý. Zastavil se na kraji řeky a pohlédl do vody.
V inkoustové modři prosvítalo slabé světlo. Jak se díval, stoupalo k hladině a nabíralo tvar tří štíhlých zářících obrysů.
Zvuk řeky se změnil, stal se pichlavějším jako nepozemská hudba. Voda se zmítala a vařila a rozmazávala skutečné tvary předmětu, ale zdálo se mu, že kdyby chtěl, mohl by se jen natáhnout a dotknout se ho…
"Seomane…!" zavolala opět matka. Vzhlédl a spatřil ji o kousek dál; vzdalovala se, jako by šedá zem proudila od něj k ní. Doširoka rozpřahovala paže a v jejím hlase zvučela osamělost, touha chladného po teplu, zoufalá žízeň temnoty po světle.
"Simone…Simone…!" Byl to sten beznaděje.
Zprudka se posadil. Seděl v trávě na vrcholku pradávné mohyly: Měsíc byl ještě vysoko, ale noc již vychladla. Cáry mlhy objímaly rozbité náhrobky. Srdce mu divoce bušilo.
"…Simone…" Z temnoty se ozval slabý hlas. Byla to šedá postava, určitě, a ženský hlas, který ho tiše volal ze zamlženého hřbitova – jen malý, roztřesený šedý obrys, vzdálené zablikání v přízemním oparu, který se protahoval mezi náhrobky, ale když ho Simon spatřil, měl pocit, že mu v hrudi praskne srdce. Rozběhl se přes pahorky, běžel, jako by měl v patách samotného ďábla. Na obzoru se zdvihl temný hrb Thisterborgu, pahorky se rýsovaly všude kolem něj a Simon utíkal a utíkal a utíkal...

Po nějaké chvíli konečně zpomalil do potácivé chůze. Už by nedokázal běžet, ani kdyby byl skutečně pronásledován démony: byl vyčerpaný, kulhal a měl neuvěřitelný hlad. Strach a zmatek ho tížily jako řetězy a sen ho tak vyděsil, že se cítil ještě slabší, než usnul.
Vlekl se dál; s hradem za zády. Cítil, ze ho opouštějí všechny vzpomínky na lepší časy a ke světu slunce, řádu a bezpečí ho teď poutají jen nejtenčí z pout.
Jaké to bylo, když jsem lehával v seně na tiché půdě? V mé hlavě už není nic, jen slova. Líbilo se mi na hradě? Spal jsem tam, běhal, jedl, mluvil…?
Asi ne. Myslím, že jsem vždycky jen chodil po těchto pahorcích za svitu měsíce – té bílé tváře – chodil a chodil jako ubohý, osamělý duch prosťáčka, chodil a chodil…
Ponuré představy zarazil náhlý záblesk plamene na vrcholku kopce. Krajina už nějakou dobu stoupala a on došel skoro až k úpatí Thisterborgu, temně narýsovanému proti noční obloze. Teď na hřebeni zaplál oheň, známka života mezi pahorky, mokřinami a staletími smrti. Pustil se do pomalého klusu, což bylo v jeho stavu více, než v co doufal. Možná to je oheň v pastýřském táboře, veselý táborák, který zažene noční tmu.
Možná mají jídlo! Jehněčí stehýnko…bochánek chleba ...
Musel se předklonit.
Při pouhé myšlence na jídlo mu břicho zachvátila křeč. Jak dlouho už nejedl? Jen večeře minulou…? Při tom pomyšlení užasl.
I kdyby jídlo neměli, jak by to bylo krásné, slyšet zase hlasy, ohřát se u ohně…ohně…
V duchu si vzpomněl na hladové plameny a pocítil prázdnotu.
Šplhal vzhůru mezi stromy a propleteným porostem. Úpatí Thisterborgu zalévala mlha, jako by kopec byl ostrovem uprostřed šedého moře. Jak se blížil k vrcholku, zahlédl tupé tvary Kamenů hněvu, které korunovaly nejvyšší bod; rudě se tyčily proti nebi.
Další kameny. Kameny a zase kameny. Co to Morgenes říkal o dnešní noci…že tohle je jaká noc?

Noc kamenů. Jako by samy kameny oslavovaly. Jako by, zatímco Erchester spí za zavřenými okenicemi a zastrčenými závorami, měly kameny slavnost. Ve své zesláblé mysli je Simon viděl, jak se těžkopádně dávají do pohybu, jak se veselí, uklánějí se a otáčejí…
Hlupáku! pomyslel si. Myslíš na nesmysly – a žádný div. Potřebuješ se najíst a vyspat, jinak se dočista zblázníš – co to vůbec znamená…neustálý vztek? Strach z ničeho? Na Bitevním náměstí jednou viděl bláznivou ženu, ale ta se jen choulila v hromadě hadrů a kolébala se dopředu a dozadu a vykřikovala jako racek.
Zešílet za svitu měsíce. Šílený prosťáček.
Došel k poslední řadě stromů, které lemovaly vrcholek. Vzduch byl nehybný; Simon cítil, jak se mu ježí chlupy. Náhle mu připadalo, že by bylo vhodné pohybovat se velmi potichu, napřed se na ty noční pastevce podívat, a ne se vyřítit z porostu jako divočák. Přibližoval se ke světlu, skryt pod hustými větvemi větrem ošlehaného dubu. Přímo nad ním se tyčily Kameny hněvu, soustředné kruhy vysokých sloupů.
Teď spatřil klubko lidských postav v kápích, shromážděných kolem ohně uprostřed kamenných kruhů. Zdálo se, že jsou ztuhlí a neklidní, jako by čekali na něco sice ohlášeného, ale nikoliv žádoucího. Na severovýchodě, hned za kamennými sloupy, se vrchol Thisterborgu zužoval. Nízká tráva a vřes se tiskly k zemi, která se od kamenů svažovala a na severním úbočí ostře spadala do údolí.
Simon se díval na postavy, které stály kolem ohně jako sochy, a opět se ho zmocnil strach. Proč stojí tak nehybně? Jsou to vůbec živí lidé, nebo nějaké děsivé sochy vytesané horskými démony?
Jedna z postav se naklonila k ohni a prohrábla ho větví. Plameny povyskočily a Simon viděl, že alespoň jeden je živý. Tiše se plížil ještě o kousek blíž a zastavil se těsně u vnějšího kamenného kruhu. Pod pláštěm nejbližší postavy se v záři ohně na okamžik zaleskl kov – tenhle pastevec měl na sobě krunýř brnění.
Rozlehlá noční obloha jako by se náhle scvrkla a uchopila ho do svíravého rubáše. Všech deset mužů v hloučku bylo ozbrojeno; byla to erkynská garda – tím si byl jist. Hořce se proklínal: přišel přímo k jejich ohni jako můra, která se vrhá do plamene svíčky.
Proč jsem pořád takový zatracený, zatracený blázen?
Zvedl se lehký noční vítr a plameny zaplápolaly jako ohnivé praporce. Vojáci v pláštích otočili hlavy jako jeden muž, pomalu a téměř neochotně, a hleděli do tmy na severním okraji vrcholku.
Pak to zaslechl i Simon. Do svištění větru, který čechral trávu a komíhal větvemi, se ozval slabý zvuk, který neustále zesiloval: bolestivé skřípění dřevěných kol. Ze tmy na severním okraji se vynořil oblý stín. Vojáci ustoupili na druhou stranu ohně, směrem k Simonovi. Ani jeden z nich ještě nepromluvil.
Z nejasných, bledých obrysů se v záři ohně pomalu vyklubali koně a za nimi se vynořil velký černý vůz.
Po obou stranách kráčely čtyři postavy v černých kápích, krokem přizpůsobeným důstojnému pohřebnímu tempu vozu. Poskakující světlo odhalilo i pátou postavu nahoře na voze, shrbenou nad párem bělostných hřebců. Tato postava byla jaksi větší a temnější než ostatní, jako by byla zahalena do pláště tmy, a její nehybnost vypovídala o skryté síle.
Vojáci se stále ještě nepohnuli. Strnule stáli a dívali se na příchozí. Ticho rozrušovalo jen slabé skřípání kol vozu.
Zkamenělý Simon cítil v hlavě chladný tlak a v břiše kousavé svírání.
Sen, strašný sen…Proč se nemohu pohnout?!
Černý vůz i jeho průvodci zastavili na okraji kruhu světla. Jedna ze čtyř stojících postav zdvihla paži. Černý rukáv sklouzl a odhalil zápěstí a ruku, které byly tenké a bílé jako kosti.
Stvoření promluvilo bezbarvým hlasem, chladným jako stříbro.
"Jsme zde, abychom naplnili smlouvu."
Klubko čekajících se zavlnilo. Jeden z nich přistoupil blíže.
"Stejně jako my."
Simon bezmocně sledoval ten šílený sen a vůbec ho nepřekvapilo, že poznal Pryratův hlas. Kněz si stáhl kápi. Světlo ohně mu zatančilo na čele a zdůraznilo mrtvolnou hloubku očí. "Jsme zde…jak bylo dohodnuto," pokračoval.
Nezachvěl se mu hlas? "Přinesli jste to, co bylo přislíbeno?"
Ruka bílá jako kost opsala oblouk a ukázala na vůz.
"My ano. A vy?"
Pryrates přikývl. Dva z vojáků se sklonili a z trávy zvedli jakési břemeno. Dovlekli je k alchymistovým nohám, kde ho nešetrně pohodili. "Tady leží," řekl. "Přineste dar vašeho pána."
Dvě postavy v kápích přešly k vozu a opatrně sňaly dlouhý, temný předmět. Když ho nesly k ohni, přes vrchol kopce zafičel závan větru. Černá roucha zavlála a kápě jedné postavy sklouzla. Ve větru zavlály dlouhé, zářivě bílé vlasy. Tvář, která se na okamžik objevila, byla jemná jako maska, vyřezaná z nejdražší slonoviny. Černá kápě vzápětí opět hlavu zakryla.
Co to je za stvoření? Čarodějové? Duchové? V úkrytu za kameny udělal roztřesenou rukou znamení Stromu.
Bílé lišky…Morgenes říkal ‚bílé lišky'…
Pryrates, tihle démoni – nebo co to je Zač – bylo toho trochu moc. Tohle musí být sen, pořád ještě leží na hřbitově. Modlil se, aby tomu tak bylo, zavřel oči, aby se zbavil těch nečistých představ…ale země, na které ležel, neomylně čpěla vlhkou hlínou a v uších mu zněl praskot ohně. Když otevřel oči, shledal, že se noční můra nijak nezměnila.
Co se to děje?
Obě temné postavy došly k ohni a vojáci ještě o kus ustoupili. Složily své těžké břemeno a zůstaly stát. Byla to rakev, nebo to alespoň tvar rakve mělo, ale byla jen na tři dlaně vysoká. Podél okrajů doutnalo podivné namodralé světlo.
"Přinesls,. cos slíbil?" otázala se první temná postava. Pryrates pokynul a vojáci odtáhli balík od jeho nohou k temné bytosti. Alchymista do něj strčil špičkou boty. Byl to muž, s roubíkem v ústech a svázanýma rukama: Simon s obtížemi

rozeznal kulatou, bledou tvář vévody z Breyugaru, lorda strážce.
Postava v kápi si potlučeného Breyugara dlouho prohlížela. Její výraz byl skrytý ve stínu, ale když promluvila, v jejím nepozemském hlase se ozýval hněv.
"Nezdá se, že to je to, co bylo přislíbeno."
Pryrates se maličko pootočil, jako by se před postavou nechtěl vystavovat celý. "Tenhle nechal toho, jenž byl přislíben, uprchnout," řekl a zdálo se, že se mu v hlase ozvala bázeň. "Zaujme místo přislíbeného."
Mezi dvojicí vojáků se kupředu prodral jiný a postavil se po bok Pryratovi.
"Přislíbený? Co je to ten ‚přislíbený'? Kdo byl přislíben?"
Kněz zdvihl ruku ve smířlivém gestu, ale tvářil se přitom přísně.
"Prosím, můj králi, myslím, že to víš. Prosím."
Eliáš se na rádce ostře podíval. "Tak já to vím? Co jsi slíbil mým jménem?"
Pryrates se naklonil ke svému pánovi, jeho drsný hlas zněl zraněně. "Pane, kázal jsi mi učinit pro toto setkání, co je třeba. Udělal jsem to…nebo spíš byl bych to udělal, kdyby tenhle – cenit," kopl do schouleného Breyugara, "… neselhal ve své službě panovníkovi." Alchymista pohlédl k temně oděné postavě, na jejíž nehybnosti byly nicméně patrné známky netrpělivosti. Pryrates se zamračil. "Prosím, můj králi…ten, o němž hovoříme, je pryč, a celá debata je tedy zbytečná. Prosím." Zlehka položil Eliášovi ruku na rameno. Král ji setřásl a zpod své kápě hleděl na kněze, neřekl však nic. Pryrates se opět otočil k temné postavě.
"Ten, jehož ti nabízíme…jeho krev je rovněž urozená. Jeho rodokmen je vznešený."
"Ze vznešeného rodu?" zeptala se temná postava a pak se její ramena otřásla, jako by se smála. "Ach ano, to je velmi důležité. Trvá jeho rod již mnoho lidských generací?" postava se otočila a podívala se po svých společnících.
"Jistě," přitakal Pryrates, zdánlivě vyvedený z míry. "Stovky let."
"Nu, pak bude náš pán dozajista spokojen." A pak se postava skutečně zasmála. Ostrý zvuk jejího veselí přinutil Pryrata o krok ustoupit. "Pokračujte."
Kněz se podíval po Eliášovi; ten si stáhl kápi. Simon měl pocit, že se nízká obloha spustila ještě níž. Králova tvář, i v načervenalém světle ohně bledá, vypadala, jako by se vznášela ve vzduchoprázdnu. Noc vířila a panovníkova nehybná tvář odrážela světlo jako zrcadlo. Konečně Eliáš přikývl.
Pryrates uchopil Breyugara za límec a táhl ho k rakvi, kde ho nechal klesnout k zemi. Potom kněz rozepjal p1ášť, pod nímž zazářila rudá tunika. Z jejích záhybů vytáhl dlouhou čepel, zakřivenou jako srp. Zvedl ji před oči; stál obrácen k nejsevernějšímu kameni v kruhu a pak začal silným a autoritativním hlasem odříkávat:

"Temnému, jenž je pánem tohoto světa,
jenž osedlal severní oblohu:
Vasir Sombris, feata concordin!

Černému lovci,
Pánu Chladné ruky:
Vasir Sombris, feata concordin!

Králi Bouře, nedostižnému,
Obyvateli Kamenné hory,
mrazivému a hořícímu,
spícímu a přece bdícímu:
Vasir Sombris, feata coneordin!

Temně oděné postavy se zahoupaly – až na tu, která seděla na voze a seděla nehnutě jako Kameny hněvu – z jejich středu vyšlo zasyčení, které se smísilo s větrem.

"Vyslyš teď Svého prosebníka!"

volal Pryrates,

"Brouka pod Tvým Podpatkem,
mouchu ve Tvých chladných Prstech,
ševelící prach ve Tvém nekonečném stínu
Oveiz mei! Vyslyš mě!
Timior cuelos exaltat mei!
Otče stínů – nechť je obchod vykonán!"

Alchymistova ruka se rychlým pohybem snesla a uchopila Breyugarovu hlavu.
Hrabě, který u jeho nohou ležel celou dobu jako bez vlády, sebou najednou mrskl a Pryratovi zůstala v ruce jen hrst zakrvácených vlasů.
Simon se bezmocně díval, jak se vévoda potácí s vytřeštěnýma očima přímo k jeho úkrytu. Zastřeně slyšel Pryratovy rozčilené výkřiky. Plíživá noc se kolem něj obtočila a zbavovala ho dechu a zraku. Za Breyugarem se vrhla dvojice vojáků.

Hraběti zbývalo už jen pár kroků, když zakopl a upadl. Oba vojáci se na něj vrhli. Hrabě kopal nohama a dech se mu s hvízdanými zvuky dral přes roubík. Simon se za svým kamenem zdvihl do podřepu a zesláblé srdce mu bušilo, jako by se mělo roztrhnout. Zoufale se snažil uklidnit roztřesené nohy. Vojáci, kteří byli tak blízko, že se jich mohl dotknout, postavili Breyugara s hroznými kletbami na nohy. Jeden vytáhl zbraň a udeřil hraběte čepelí naplocho. Simon viděl Pryrata, jak se dívá na hraběte, a vedle něj královu popelavou, fascinovanou tvář. I poté, co schlíplého Breyugara dovlekli k ohni, nespouštěl Pryrates oči z místa, kde hrabě upadl.
Kdo je tam?
Zdálo se, že hlas přilétl po větru přímo do Simonovy hlavy. Pryrates se díval přímo na něj! Musí ho vidět!
Vylez, kdo jsi tam. Přikazuji ti, abys vyšel.
Černě oděné postavy začaly vydávat podivné, zlověstné hučení a Simon se bránil alchymistově vůli. Vzpomněl si, co se mu málem přihodilo ve skladišti a vzepřel se té magnetické síle. Ale byl zesláblý a vyždímaný jako starý hadr.
Vylez, opakoval hlas, a cosi pátravého se natáhlo, aby se mu to dostalo do mysli. Bojoval, snažil se udržet dveře své duše zavřené, ale ta zkoumající věc byla daleko silnější.
Stačilo, aby ho to našlo, uchopilo ho…
"Pokud ti dohoda už nevyhovuje," ozval se tenký hlas "nechť je rozvázána nyní. Je nebezpečné nechávat rituál napůl nevyřčený – velmi nebezpečné."
Tak promluvila jedna z postav v kápích a Simon ucítil, jak se pátravé myšlenky rudého kněze otřásly.
"Co…cože?" vyrazil Pryrates, jako by se právě probudil.
"Možná si neuvědomujete, co to tu děláte," zasyčela temná postava. "Možná nechápete, s čím a s kým si tady zahráváte."
"Ne…ano, ale ano…" zakoktal se Pryrates; Simon nějakým způsobem cítil jeho nervozitu jako nějaký pach. "Rychle," otočil se k vojákům, "přiveďte ten pytel hnoje sem ke mně." Vojáci mu přivlekli břemeno k nohám.
"Pryrate…" začal král.
"Prosím, Výsosti, prosím. Už to bude jen chvilka."
Nejhorší bylo, že část Pryratova myšlení Simonovu mysl úplně neopustila. Zůstávala v Simonově hlavě jako přisáté chapadlo. Simon mohl téměř vychutnávat alchymistovo rozechvělé očekávání; když kněz popadl Breyugara za vlasy, cítil, jak odpovídá na tiché mumlání zakuklenců. A teď ucítil ještě něco hlubšího, chladný klín hrůzy, vrážený do jeho čisté a citlivé mysli. Bylo tu přítomno nějaké nevysvětlitelné cosi – strašlivá cizí věc. Vznášela se nad vrcholem kopce jako dusivý mrak a plála uvnitř postavy sedící na voze jako skrytý černý plamen; ukrývala se i v tělech stojících kamenů a naplňovala je svou hltavou přítomností.
Srp vylétl do výše. Čepel se na chviličku rudě zableskla na obloze jako druhý měsíc, starý, rudý, ubývající měsíc.
Pryrates hlasitě vykřikl v jazyce, jemuž Simon nerozuměl.
"Aí Samu'sitech'a! – Aí Nakkiga!"
Srp se zasvištěním poklesl a Breyugar se zhroutil. Z hrdla mu stříkala rudá krev a dopadala na rakev. Lord strážce se po kratičký okamžik zmítal knězi v rukách, vzápětí zvláčněl jako úhoř a temný proud dál prýštil na černý poklop. Polapen v bizarní směsici myšlenek Simon cítil Pryratovo poplašené veselí. V pozadí vnímal cizí věc – chladnou, temnou, strašlivě velikou věc. Její prastaré myšlenky tančily obscénní radostí.
Jeden z vojáků zvracel a nebýt odzbrojující ochablosti, která Simona ochromila, udělal by totéž.
Pryrates odstrčil tělo hraběte. Breyugar se zhroutil v bezvládnou hromádku, bílé prsty zkroucené k nebi. Z krve na víku rakve se kouřilo a modré světlo, které se mihotalo podé1 jejích boků, zjasnělo. Obrys rakve byl teď výraznější. Víko se pomalu začalo otvírat, jako by bylo zevnitř odsunováno.
"Svatý Usiree, jenž mě miluješ, svatý Usiree, jenž mě miluješ – Simonovy myšlenky byly jedinou popletenou změtí – pomoz mi pomoz mi pomoz v té rakvi je Ďábel přichází pomoz má spas mě ach pomoz…
Už je to hotovo, už je to hotovo! – cizí myšlenky, jiné, ne jeho vlastní – Už je pozdě vrátit se. Příliš pozdě.
První krok – nejchladnější, nejstrašnější myšlenky – Jak za to budou platit a platit a platit…
Jak se víko zdvihalo, vytrysklo zpod něj světlo, pulsující indigová modř, přibarvená kouřovou šedí a neblahým purpurem, strašné planoucí světlo. Víko spadlo na zem a tón sviští cího větru poskočil o oktávu výš, jako by byl zhnusen září dlouhé černé schránky. Konečně bylo vidět, co je uvnitř.
Jingizu, zašeptal hlas v Simonově hlavě. Jingizu…

Byl to meč. Ležel ve schránce, smrtelně nebezpečný jako zmije; mohl být černý, ale zář, jež se vznášela kolem, černotu zbarvila na mihotavou šedou – jako olej v temné vodě.Vítr vyl v korunách stromů.
Bije jako srdce – srdce vytvořené ze žalu…
To se v Simonově hlavě ozval hlas, strašný a zároveň krásný, svůdný, jako drápy něžně přejíždějící po kůži.
"Vezmi ho, Výsosti!" ozval se ve svištění větru Pryratův hlas. Okouzlený a bezmocný Simon náhle litoval, že nemá – sílu, aby ho mohl vzít sám. Copak by nemohl? Zpívala mu moc, zpívala o trůnech, o vládě; pěla v extázi splněných tužeb.
Eliáš učinil váhavý krok. Vojáci kolem něj jeden po druhém ustupovali, otáčeli se a utíkali z kopce, se slzami v očích nebo modlitbami na rtech. Během chvilky zůstali na vrcholu pouze Eliáš, Pryrates, ukrytý Simon a zakuklenci se svým mečem. Eliáš udělal další krok; teď stál nad schránkou. Oči měl rozšířené strachem, zdálo se, že jím cloumají pochybnosti, bezezvučně pohyboval rty. Neviditelné prsty větru ho tahaly za p1ášť a stébla trávy se mu obtáčela kolem kotníků.
"Musíš ho vzít!" ozval se znovu Pryrates a Eliáš se na něj podíval, jako by ho viděl poprvé. "Vezmi si jej!" Pryratova slova Simonovi tančila v hlavě jako krysy v hořícím domě.

Král se sklonil a natáhl ruku. Simonova touha se náhle proměnila v náhlou hrůzu z divoké, prázdné nicoty temné písně meče.
Není to správné! Copak to necítí?! Není to správné!
Jak se Eliášova ruka přiblížila k meči, vytí větru utichlo. Čtyři postavy v kápích stály nehnutě před vozem; pátá jako by se ponořila ještě hlouběji do stínu. Na vrchol kopce padlo téměř hmatatelné ticho.
Eliáš uchopil jílec a jedním plynulým pohybem zdvihl čepel z rakve. Když ho před sebou podržel, strach mu z tváře náhle zmizel a ústa se mu rozevřela v bezděčném, přihlouplém úsměvu. Zdvihl meč do výše; podél ostří se tetelila namodralá záře, která ohraničovala jeho obrys proti temnotě oblohy. Eliáš téměř zařičel potěšením.
"Přijímám…pánův dar. Budu…ctít naše spojenectví." Pomalu, s mečem před obličejem, poklekl na jedno koleno. "Ať žije Ineluki, král Bouře!"
Vítr se se zavytím probudil. Simon odvrávoral od kamenů, pryč od plápolajícího ohně, zatímco čtyři zakuklenci zdvihli bílé ruce a vyvolávali: "Ineluki, aí! Ineluki, aí!"
Ne! Simonovy myšlenky byly jedna vřava. Král…vše je ztraceno! Utíkej, Jošuo!
Žal…Žal po celé zemi…
Pátý zakuklenec se na voze začal svíjet. Černé roucho spadlo a odhalilo rudý zářivý obrys, který se zmítal jako hořící plachta. Z věci vycházel příšerný, všeobjímající strach; začala se před Simonovýma vytřeštěnýma očima zvětšovat, byla stále větší a větší, až se z ní stal beztvarý, prázdný oblak, který vše přikrýval, stvoření z vyjícího větru a žhoucí červeně.
Ďábel je tu! Žal, jeho jméno je žal…! Král přivedl Ďábla! Morgenesi, svatý Usiree, zachraň mě zachraň mě zachraň mě!!!
Rozběhl se bezhlavě temnou nocí, pryč od té rudé věci a jásajícího cizího čehosi. Zvuk jeho útěku v bouřlivém větru zanikl. Větve se snažily roztrhnout mu paže a vlasy a tvář jako divé spáry ...
Ledové spáry Severu…trosky Asu'a.
A když konečně upadl a kutálel se z kopce a jeho duch z něj v té hrůze prchl, prchl do hlubších temnot, v tom posledním okamžiku se mu zdálo, že slyší samy kameny země sténat ve svých příbytcích hluboko pod ním.
Část druhá
Simon Poutník
Setkání v hostinci

První, co si Simon uvědomil, byl hučivý zvuk, tupé bzučení, které se mu neodbytně dralo do jednoho ucha, zatímco se probíral ke vědomí. Pootevřel oči a shledal, že hledí na obludnost – temnou, nejasnou masu černých chlupatých nohou a blyštivých očí. S vyděšeným výkřikem se posadil a divoce zamával rukama; čmelák, který bezelstně zkoumal jeho nos, zavířil křídly a odletěl hledat klidnější odpočívadlo.
Zdvihl ruku, aby si zastínil oči, překvapené jasem okolního světa. Denní světlo oslňovalo. Jarní slunce jako rozmařilý vladař rozhazovalo na všechny strany travnaté pahorkatiny hrsti zlata. Všude, kam se podíval, byla mírná úbočí zaplavena pampeliškami a měsíčky s dlouhými stonky. Mezi nimi poletovaly včely, přeskakovaly z květu na květ jako doktoři, kteří zjišťují – ke svému velkému překvapení – že všichni jejich pacienti se najednou zotavili.
Simon se svalil do trávy a ruce si složil pod hlavou. Spal dlouho: hřejivé slunce stálo téměř v nadhlavníku. V jeho záři se mu chlupy na předloktí leskly jako roztavená měď a špičky otlučených bot se zdály tak daleko, že si je bylo možné představit jako vrcholky vzdálených hor.
Náhlý chladný střípek vzpomínky protrhl ospalost. Jak se sem dostal? Co…?
Cosi temného za zády ho vymrštilo na kolena; otočil se a spatřil zalesněný hrb Thisterborgu, který se tyčil ani ne půl míle daleko. Každý detail byl neuvěřitelně zřetelný, přesně ohraničený. Nebýt palčivé vzpomínky, byl by to příjemný, chladný a klidný kopec, zdvihal se mezi korunami stinných, zelených stromů. Na vrcholku stály Kameny hněvu, nezřetelné šedé body na pozadí modré oblohy.
Svěží jarní den byl pokažen mlhavým snem. Utekl z hradu, ano – ty chvíle, poslední, kdy byl s Morgenesem, měl vpáleny přímo do srdce – ale pak? Co znamenaly ty hrozné vzpomínky? Nekonečné tunely? Eliáš? Oheň a bělovlasí démoni?
Sny, hlupáku, ošklivé sny. Hrůza, únava a strach. Běžel jsem přes hřbitov, upadl, usnul a snil.
Ale tunely a…černá rakev? Hlava ho stále ještě bolela, ale pociťoval podivné znecitlivění, jako by mu na ránu přiložili led. Sen mu předtím připadal tak skutečný. Teď se zdál vzdáleným, bezvýznamným, černým ostnem strachu, který odvane jako kouř, bude-li chtít – nebo v to alespoň doufal. Potlačil vzpomínky, pohřbil je hluboko a zavřel nad nimi mysl jako víko bedny.
Jako bych už tak neměl dost starostí…
Jasné slunce Belthainnova dne mu uvolnilo bodavé uzlíky ve svalech, ale pořád ještě byl celý rozbolavělý... a velmi hladový. Postavil se ztěžka na ztuhlé nohy a z potrhaných, zablácených šatů si ometl trávu. Vrhl ještě jeden kradmý pohled na Thisterborg. Nedoutná tam mezi kameny ještě popel velkého ohně? Nebo mu snad překotné události včerejšího dne způsobily chvilkové šílenství? Kopec se apaticky tyčil nad krajem, a ať se pod příkrovem stromů anebo pod kruhem kamenů ukrývala jakákoliv tajemství, Simon je nechtěl znát. I bez toho měl před sebou dost úkolů.
Otočil se k Thisterborgu zády a hleděl přes pahorkatinu na temný, zubatý okraj lesa. Jak se díval na rozsáhlou plochu otevřené krajiny, cítil, jak mu tělem stoupá vlna lítosti a smutku. Byl tak sám! Vzali mu všechno a nechali ho bez domova a přátel. Ve zlosti tleskl rukama, až ho dlaně zabrněly. Potom! Plakat bude potom, teď musí být muž. Ale bylo to všechno tak strašně nespravedlivé!
Několikrát se zhluboka nadechl a zahleděl se na vzdálený les. Věděl, že kdesi poblíž té tenké temné linie vede Stará lesní cesta. Táhla se celé míle podél jižního okraje velkého lesa, někdy dál, někdy se přibližovala na dohled starých stromů

jako škádlivé děcko. Jinde vedla přímo po okraji lesa, proplétala se temnými zákoutími přes tiché, sluncem prosvětlené mýtiny. Ve stínu lesa se krčilo několik vesniček a sem tam zájezdní hostinec.
Možná bych mohl nalézt práci – takovou, abych si vydělal alespoň na jídlo. Mám hlad jako medvěd…právě vzbuzený medvěd. Padán hlady. Naposledy jsem jedl před…před…
Prudce se kousl do rtu. Nezbývalo, než se dát na cestu.

Sluneční paprsky byly učiněným požehnáním. Prohřívaly mu bolavé tělo a zdálo se, že se zakusují i do neodbytného proudu nepříjemných myšlenek. Cítil se jako čerstvě zrozen, jako hříbě, které mu loni na jaře ukázal Shem, samá vratká noha a oči plné zvědavosti. Ale celá ta nová cizost světa nebyla úplně nevinná; za pestrou tapiserií, která se před ním rozprostírala, číhalo cosi tajemného a nepřátelského; barvy byly trochu příliš jasné, vůně a zvuky přeslazené.
Brzy si začal nepříjemně uvědomovat Morgenesův rukopis, zastrčený za pasem, ale poté, co se balík pergamenu pokusil několik set kroků nést ve zpocených dlaních, to vzdal a vsunul ho opět za pásek. Starý muž ho požádal, aby rukopis zachránil, a to také udělá. Vypodložil balík cípem košile, aby jemný pergamen neodíral.
Když ho unavilo hledat místa, kde by přebrodil potoky, jimiž byly louky protkány, zul si boty. Vůně trávy a vlhkého májového vzduchu mu pomáhaly zahánět myšlenky od temných, bolavých míst a pocit bláta mezi prsty u nohou byl také příjemný.
Zanedlouho došel ke Staré lesní cestě. Nevydal se přímo po cestě, která byla široká a blátivá a jejíž hluboké stopy od kol vozů byly naplněny dešťovou vodou, ale otočil se na západ a pustil se podél ní po vysokém travnatém břehu. Mezi kolejemi stály zakřiknuté petrklíče a modré fialky, jako by byly chyceny při pomalé pouti z jedné strany cesty na druhou. V kalužích se odrážela modrá obloha a skromné bláto vypadalo jako poseté lesklými knoflíky.
Čtvrt mile za cestou začínalo Starosrce; stromy stály v nekonečné řadě jako armáda, která usnula vestoje. Mezi některými kmeny byla tak naprostá tma, že to mohla být zrovna tak dobře brána do země. Jinde prosvítalo cosi, co mohly být dřevorubecké boudy, jejichž viditelně hranaté tvary kontrastovaly s ladnými křivkami lesa.
Simon při chůzi zíral na nekonečnou hradbu lesa. Zničehonic zakopl o ostružinový keř a bolestivě si poškrábal nohy. Jakmile si uvědomil, o co se poškrábal, přestal klít. Většina plodů byla ještě zelená, ale už jich nazrálo dost na to, aby se o chvíli později vydal spokojeně dál s obličejem potřísněným šťávou. Ostružiny ještě nezesládly, ale byly po dlouhé době prvním vážným argumentem, který svědčil o tom, že svět není uspořádán tak špatně. Když dojedl, otřel si ruce o potrhanou košili.
Cesta začala šplhat do dlouhého kopce a objevily se první jasné známky lidské přítomnosti. Tu a tam se v dáli na jihu z trávy vynořovaly dřevěné ploty; za nimi se v pomalém rytmu setí jarního hrášku pohybovaly nezřetelné postavy. Kdesi poblíž budou brázdami rozvážně procházet další a budou se ve snaze zachránit co nejvíce plodů nedobrého roku ohánět motyčkami. Ti mladší budou na střechách domků otáčet došky, přitloukat je a oškrabávat mech, který narostl během dešťů v dubnénu. Cítil silné nutkání vydat se přes pole k těm tichým, pečlivě udržovaným farmám. Někdo by mu jistě dal práci, vzal ho k sobě…nakrmil ho.
Jak mohu být tak hloupý? pomyslel si. Proč už zrovna nejdu zpátky na hrad a nezačnu křičet na nádvoří?! Venkované jsou proslulí podezíravostí vůči cizincům – a zvlášť nyní, když se krajem šíří zvěsti o banditech a horších věcech, přicházejících ze severu. Erkynská garda ho hledá, tím si byl Simon jistý. Na těchto osamělých farmách si s největší pravděpodobností zapamatují ryšavého mladíka, který kolem nedáveno prošel. Navíc necítil žádnou velkou touhu hovořit s cizími lidmi – ne takhle blízko Hayholtu. Možná se mu lépe povede v jednom z hostinců, které lemují tajemný les – pokud o něj někdo bude stát.
O práci v kuchyni přece něco vím, že ano? Někdo mi práci dá…určitě.
Vyšel do nejvyššího bodu stoupání a spatřil, že cestu před ním křižuje jiná tmavá brázda vyrytých kolejí, která vede z lesa a vine se na jih přes pole; možná to je dřevařská cesta do zemědělských oblastí na západ od Erchestru. V místě, kde se obě cesty střetávaly, stálo cosi temného, hranatého a vysokého. Proběhl jím záchvěv strachu, ale vzápětí si uvědomil, že předmět je příliš vysoký, než aby to mohl být čekající člověk. Hádal, že by mohlo jít o strašáka nebo kapličku při cestě, zasvěcenou Elysii, Matce Boží – křižovatky bývaly zlopověstná místa a prostí lidé tam často stavěli posvátné památky, jež by odháněly bludné duchy.
Jak se blížil ke křižovatce, byl stále přesvědčenější, že měl se strašákem pravdu – zdálo se, že předmět visí na větvi nebo tyči a vítr jím mírně kolébá. Ale když přišel blíž, viděl, že to není žádný strašák. Nemělo smysl dál si namlouvat, že je to něco jiného než to, co to ve skutečnosti je: tělo na primitivní šibenici.
Dorazil ke křižovatce. Vítr utichl. Lehký prach cesty se kolem něj vznášel v hnědém oblaku. Zastavil se a bezmocně zíral. Prach se pomalu usazoval; pak znovu zavířil.
Mužovy nohy, bosé, černé a oteklé, se komíhaly ve výši Simonových ramen. Jeho hlava se skláněla na stranu jako hlava štěněte zdviženého za kůži na krku; na tváři a očích už zapracovali ptáci. Na hrudi se mu kýval zlomený dřevěný šindel s naškrábanými slovy "L NA KRÁLOVÝCH POZEMCÍCH"; na zemi pod ním se válel další kus. Na něm stálo "PYTLAČI".
Simon ustoupil; nevinný vánek otočil visícím tělem, takže se tvář odvrátila a hleděla přes pole do dáli. Přeběhl dřevařskou cestu a když míjel stín oběšence, na hrudi prstem naznačil znamení Stromu. Za normálních okolností by takový pohled byl strašidelný a zároveň fascinující, jako jsou všechny mrtvé věci, ale v této chvíli cítil pouze ohavnou hrůzu. Sám uloupil – nebo pomohl uloupit – cosi daleko většího, než o čem se tomuhle ubohému zloději kdy mohlo zdát: ukradl králova bratra z králova vlastního vězení. Jak dlouho může trvat, než jej chytí, stejně jako chytili tohle havrany rozklované stvoření? A jaký bude jeho trest?
Ještě jednou se ohlédl. Odporná tvář se opět otočila, jako by sledovala jeho odchod. Utíkal, dokud mu klesání cesty nezastínilo výhled na křižovatku.

Bylo už pozdní odpoledne, když dorazil do maličkaté vesničky Flett. Nebyla to ve skutečnosti ani vesnice, jen hostinec a pár stavení, skrčených u cesty, jen co by kamenem od lesa dohodil. Nebyli tu žádní lidé kromě hubené ženy, jež stála ve dveřích jednoho z hrubých domků, a dvojice vážných, okatých dětí, vykukujících jí zpoza nohou. Před hostincem s hrdým jménem U rybáře a draka stálo několik koní, či spíše farmářských herek, připoutaných ke kůlu. Když Simon pomalu procházel kolem otevřených dveří a obezřetně se rozhlížel, polekaly ho halasné mužské hlasy, jež se ozvaly z temné, pivem páchnoucí nálevny. Rozhodl se posečkat a zkusit štěstí později, kdy se tu na noc zastaví více zákazníků a jeho rozedraný zevnějšek snáze ujde pozornosti.
Šel po cestě ještě o kus dál. V břiše mu kručelo a on litoval, že si nenechal nějaké ostružiny na později. Minul ještě několik domů a malý dřevěný kostelík. Potom se cesta stočila na kraj lesa a Flett skončil.
Hned za okrajem vesnice našel malý potůček, který bublavě poskakoval mezi listím. Klekl si a pil. Znovu si zul boty a použil je jako polštář. Schoulil se pod velkým dubem kousek od cesty hned za posledním domem, přičemž se snažil moc si nevšímat trnitých šlahounů ostružin a vlhké hlíny. Téměř okamžitě pod stromy usnul, vděčný návštěvník jejich chladných sálů.
Zdál se mu sen…
Na zemi pod velkým bílým stromem našel jablko, naleštěné, kulaté a tak červené, že se téměř neodvažoval do něj kousnout. Ale hlad byl silnější, takže jablko pozvedl k ústům a zakousl se do něj. Chutnalo báječně, bylo chřupavé a sladké, ale když se podíval, kam kousl, spatřil tenké, slizké tělo červa, svinutého pod lesklou slupkou. Neměl ovšem to srdce jablko zahodit – bylo tak krásné a on měl hrozný hlad. Otočil ho a ukousl si z druhé strany, ale jak ústa oddálil, opět uviděl stočené tělo červa. Kousal do jablka ze všech stran, ale pokaždé narazil na slizké tělo. Zdálo se, že nemá hlavu ani ocas, pouze nekonečné tělo, omotané kolem jádra a rozlezlé po bílé dužině…

Simon se probudil s bolavou hlavou a kyselou pachutí v ústech. Šel se napít k potůčku. Cítil se slabý a bez ducha. Byl někdy někdo takhle sám? Šikmé odpolední světlo již na hladinu potoka nedopadalo. Jak tam klečel, měl pocit, že na takovém místě už někdy byl. Chvíli o tom přemýšlel, ale do tichého šumění stromů se najednou přimísily lidské hlasy. Na okamžik měl strach, že opět sní, ale když se otočil, zahlédl zástup lidí, dobrých dvacet postav, který se po Staré lesní cestě blížil k Flettu. Ve stínu stromů opatrně popošel, aby se na ně podíval, utíraje si ústa rukávem košile.
Příchozí byli vesničané, odění v místních hrubých venkovských šatech, ovšem se slavnostními doplňky. Ženy měly rozpuštěné vlasy, propletené modrými, zlatými a zelenými stuhami. Sukně vířily kolem holých kotníků. Několik jich běželo před ostatními a ze zástěr rozhazovaly po cestě okvětní lístky. Muži, mladí a svěží, i staří vysloužilci, nesli na ramenou pokácený strom. Jeho větve byly bohatě vyzdobené stuhami a muži jím při chůzi vesele kolébali.
Simon se usmál. Májka! Jistě. Je Belthainnův den a oni nesou májku! Často přihlížel, jak vztyčují strom na ercheaterském Bitevním náměstí. Najednou měl pocit, že jeho úsměv je příliš široký. Byl jako zmámený. Přikrčil se hlouběji do bezpečného porostu.
Teď začaly ženy zpívat a jejich hlasy poskakovaly, jak se dav vlnil a kolébal.

"Pojďte teď všichni za Breredonem
poběžte na Šípkový kopec,
korunu z květů si nasaďte honem,
u ohně tančete veselý tanec!"

Muži odpovídali drsným, rozjařeným zpěvem:

"Zatančím u tvého ohně, maličká,
a potom si v lese za svítání
ustelem z květů lože voňavé
a zapomenem na všechno, stýskání!"

Všichni dohromady zpívali refrén:

"Postav se pod Yrmansolem
zpívej hej-hop! hej-hola!
Postav se pod májovým stromem
zpívej hej-hop! Bůh je veliký!"

Když ženy načínaly delší verš o šeříku a liliích a králi květin, procházel celý hlučný dav kolem Simona. Veselá nálada ho natolik ovládla a omámená hlava se tak naplnila bujarou hudbou, že se začal prodírat křovím. Ani ne deset kroků od něj na sluncem zalité cestě jeden z mužů klopýtl a přes oči mu sklouzl pruh látky. Jeden společník mu pomohl odmotat stuhu z očí a když se mu to podařilo, roztáhla se jeho vousatá tvář v širokém úsměvu. Záblesk zubů v rozesmátých ústech Simona z nějakého důvodu zadržel těsně před tím, než opustil úkryt mezi stromy.
Co to dělám?! vynadal si. První zvuk přátelského hlasu a já už lezu z úkrytu? Tihle lidé jsou veselí, ale pes bude poslouchat svého pána – a běda cizinci, jenž by se objevil neohlášen.
Muž, na něhož se díval, zakřičel na svého druha cosi, čemu Simon přes hluk skupiny nerozuměl, pak se otočil, zdvihl stuhu a křikl na kohosi dalšího. Strom se kymácivě pohyboval kupředu a když prošel poslední člen procesí, Simon

vklouzl na cestu a šel za nimi – hubená, otrhaná postava, která mohla být smutným duchem stromu, následujícím svůj ztracený domov.
Kolébavé procesí se vydalo na vrchol malého kopce za kostelem. Nad širými poli se rychle vytrácely poslední sluneční paprsky; stín Stromu z vrcholu kostelní věže ležel na kopci jako dlouhý nůž se zakřivenou rukojetí. Simon, nevěda, co se chystá, se držel za skupinou, která nesla strom do mírného stoupání, klopýtala a zamotávala se do šlahounů čerstvě vyrašivších šípků. Na vrcholku se udýchaní a zpocení muži za neustálého hlasitého žertování shlukli a strom vztyčili. Zasadili ho do jámy, která tam již byla připravena. Potom jedni kmen podpírali a druzí ho v jámě zaklínili kameny. Nakonec poodstoupili. Májka se maličko zakymácela a naklonila se zlehka na stranu, což dav rozesmálo. Zůstala stát, pouze mírně vychýlena, ozval se bujarý jásot. Simon, skryt ve stínech lesa, vyrazil tichý, veselý zvuk a pak se musel ukrýt, protože se mu hrdlo stáhlo. Kašlal, až se mu zatmělo před očima; už to byl téměř celý den, kdy naposledy promluvil.
S očima plnýma slz se opět odplížil. Na úpatí kopce hořel oheň. Vrchol májky byl ozářen západem slunce, a díky ohni, jenž pod ní hořel, vypadala; jako na obou koncích zapálená pochodeň. Simona neodolatelně vábila vůně jídla k venkovanům, kteří roztřásali ubrusy a u zídky za kostelíkem prostírali večeři. Byl překvapen a zklamán tím, jak málo jídla mají – hubené zakončení slavnostního dne a, bohužel, ještě hubenější šance, že by mohl nepozorovaně něco uzmout.
Mladší muži a ženy začali tančit kolem májky a snažili se utvořit kolo. Se všemi opilci, kteří se kouleli z kopce dolů, a dalšími překážkami se kruh vůbec nepodařilo uzavřít. Přihlížející povzbuzovali tanečníky, kteří se v divokém víření marně natahovali po napřažených rukách. Tanečníci se jeden po druhém potáceli z kola, klopýtali a někdy se i za bezmocného smíchu kutáleli z kopce. Simona až bolelo, že se k nim nemůže přidat.
Brzy v trávě a podél zídky posedávaly hloučky lidí. Nejvyšší vrcholek májky vypadal jako rubínový šíp, jak se na něm odrážely poslední záblesky slunce. Jeden z mužů pod kopcem vytáhl malou píšťalku a začal hrát. Postupně se rozhostilo ticho, narušované jen šeptáním či veselým zapištěním. Nakonec je všechny obklopila modrá tma. Nad celou scénou se jako duch melancholického ptáčka vznášel teskný tón flétny. Mladá žena s černými vlasy a hubenou tváří vstala, opírajíc se o rameno svého chlapce. Mírně se kolébala jako štíhlý kmen břízy ve větru a začala zpívat. Zvuk písně, nálada večera, uklidňující vůně trávy na Simona mocně zapůsobily; v nitru pocítil velikou prázdnotu.

Lípo, ach lípo, lipko moje věrná,

zpívala,

tvé větve mě vždycky ve svém stínu skryly,
pověz mi tel; kde je nevěrný můj milý,
řekni mi to, lípo, přítelkyně má.

Ten, kdož srdce mé mi z hrudi uloupil,
ten, kdo svými sliby změnil život v sen,
mě opustil, mé srdce zhrzené dal v plen
a čistou lásku tak svým činem pošpinil.

Kam jen odešel mi, řekni, lípo má,
jaký svod proradný ho v cizí náruč sved?
Jak bych ho jen. mohla přivolati zpět?
Nalezni ho pro mě, lípo zelená.

Přestaň se ptát, paní má, zadrž prosby své,
není pro mě lehké odpověď ti dát,
neboť bych tě nesměla v ničem obelhat
a já ušetřit bych chtěla city tvé.

Neodmítej mě, prosím, lípo vysoká,
kdo ho dnešní noci svírá v náručí?
Která žena na má práva útočí?
Kdo ho hlídá, že neslyší na volání má?

Pak ti tedy musím, paní, odpovědi dát,
nevrátí se on již nikdy v náruč tvou,
dnes večer šel cestou nad řekou divokou,
o kámen skrytý klopýtl a spad.

V náruči říční ženy milý tvůj teď dlí,
laská ho na dně v temné propasti,
i ona ho jednou na svět propustí,
bude však bledý, mokrý, vychladlý.

Potom ho zpátky na svět propustí
bude však bledý, mokrý, vychladlý…

Černovlasá dívka se znovu posadila. Oheň zapraskal a vyplivl spršku jisker, jako by mu taková dojemná a něžná píseň přišla směšná.
Simon od něj spěchal s očima plnýma slz. Ženin hlas v něm probudil divoký stesk po domově, po veselých hlasech kuchtíků, nedbalé laskavosti pokojských, po vlastní posteli, po vodním příkopu, po Morgenesových komnatách zalitých sluncem, dokonce – jak si překvapeně uvědomil – po přísných způsobech Dračice Ráchel.
Nezřetelné hlasy a smích u ohně naplnily jarní tmu jako zašumění měkkých křídel.
Před kostelem byl hlouček asi dvaceti lidí. Většina z nich po dvou, po třech mířila v houstnoucím šeru k Draku a rybáři: Dveřmi hostince prosvítalo světlo ohně a na povaleče na verandě vrhalo žluté odlesky. Simon došel blíž, stále si ještě otíral oči, když ho vůně masa a piva zalila ,jako mořská vlna. Kráčel pomalu, držel se několik kroků za poslední skupinkou a přemítal, má-li se zeptat na práci rovnou, nebo má-li v teple uvnitř počkat, až bude mít hostinský čas, aby s ním prohodil pás slov a on aby ukázal, že je důvěryhodný mládenec. Už jen myšlenka na to, že by se měl někoho cizího zeptat, jestli by ho u sebe nechal, ho naplnila strachem, ale co jiného mu zbývalo? Má spát v lese jako zvíře?
Proplétal se kolem skupinky opilých rolníků, kteří se přeli o výnosech z poslední sklizně, a málem zakopl o temnou postavu, schoulenou u zdi hostince pod vývěsním štítem. Od země se na něj otočila kulatá růžolící tvář s temnýma očima. Simon zamumlal něco na způsob omluvy a chystal se jít dál, když v tom se rozvzpomněl.
"Já tě znám!" řekl skrčené postavě. Temné oči se polekaně rozšířily, "Ty jsi ten mnich, co jsem ho potkal na Hlavní ulici! Bratr…bratr Cadrach?"
Cadrach, jenž chvilku vypadal, že po čtyřech uteče přimhouřil oči a hleděl na Simona.
"Nepamatuješ se na mě?" vzrušeně se ptal chlapec. Pohled na známou tvář byl opojný jako víno. "Jmenuji se Simon," řekl ztišeným hlasem.
Po mnichově tučné tváři přeběhl výraz poznání a ještě čehosi. "Simon! Ach, ovšem, chlapče! Copak tě přivádí z velkého Erchestru sem do toho hrozného Flettu?" Cadrach se s pomocí hole, kterou měl opřenou o zeď, vyštrachal ze stínu.
"No…" Simon zrozpačitěl.
No, cos to zase vyvedl, hlupáku, dávat se do řeči s téměř neznámými lidmi? Mysli, tupče: Morgenes se ti pokoušel vysvětlit, že tohle není žádná hra.
"Byl jsem…zařizoval jsem něco pro někoho z hradu ... "
"A rozhodl ses vzít tu trochu peněz, co ti nechali, a zastavit se v proslulé krčmě Drak a rybář," poznamenal Cadrach a udělal posměšný obličej, "a dát si něco na zub." Než ho mohl Simon opravit nebo se rozhodnout, jestli ho vůbec má opravovat, Cadrach pokračoval. "Co bys měl udělat, je najíst se se mnou a nechat mě zaplatit útratu – ne, ne, hochu; na tom trvám! Je to jenom spravedlivé, po všech laskavostech, které jsi prokázal cizinci." Než mohl Simon vypravit slovo, bratr Cadrach ho držel za paži a táhl ho do hostince.
Když vstoupili, otočilo se po nich několik tváří, ale žádná jim nevěnovala víc než pouhý zběžný pohled. Místnost byla dlouhá, s nízkým stropem; podél obou zdí se táhly stoly a lavice tak polité vínem, polámané a pořezané, že držely pohromadě snad jen uschlými omáčkami a lojem, jimiž byly bohatě potřísněné. Ve velkém krbu u dveří plápolal oheň. Ukopěný a zpocený mladík otáčel na rožni kusem skopového a přivíral oči před omastkem, který prskal v plamenech. Simonovi to vše náhle připadalo jako ráj.
Cadrach ho odtáhl k volnému místu u zčernalé zdi; stolní deska byla tak popraskaná a polámaná, že se o ni Simon svými vyzáblými předloktími ani nemohl opírat. Mnich se posadil naproti, opřel se o stěnu a natáhl si nohy na lavici. Namísto sandálů, které by Simon čekal, měl na nohách vysoké, ošlapané boty, poničené špatným počasím a častým používáním.
"Hostinský! Kde jsi, vzácný muži?!" zavolal Cadrach.
Od protějšího stolu se na ně otočila dvojice místních chlapíků s huňatým obočím a hranatými bradami (Simon by přísahal, že to jsou dvojčata) a ve tvářích se jim zračilo podráždění. Po malé chvíli se objevil majitel, kulatý muž s hlubokou jizvou přes tvář a horní ret.
"Aha, tady jsi," řekl Cadrach. "Buď požehnán, dobrý muži, a přines nám každému pohár nejlepšího piva. A potom buď prosím tak laskavý a odřízni nám kousek z toho jehňátka – to a dvě mísy chleba na zajedení. Děkujeme, synu."
Majitel se při mnichových slovech zamračil, ale pokýval úsečně hlavou a odkráčel. Když odcházel, zaslechl ho Simon, jak si mumlá: "…hernystirský prevít…"
Pivo bylo na stole za okamžik, potom maso, potom další pivo. Zpočátku Simon hltal jako hladový pes, ale poté, co utišil první řezavý hlad a přesvědčil se, že jim nikdo nevěnuje žádnou zvláštní pozornost, zvolnil a zaposlouchal se do Cadrachova přelétavého hovoru.
Hernystiřan byl báječný vypravěč, a to i přes silný přízvuk, kvůli němuž mu občas bylo těžké porozumět. Simon se skvěle bavil při příběhu harfenisty Ithinega a jeho dlouhé, předlouhé noci, byť byl maličko šokován, že takové vyprávění slyší z úst muže duchovního stavu. Nad dobrodružstvími Rudovousa Hathrayhinna a sithijské ženy Finaju se smál tak, že si pobryndal svou už tak dost špinavou košili.

Zůstali dlouho; krčma byla už napůl prázdná a bradatý hostinský jim přinesl plné poháry již počtvrté. Cadrach popisoval Simonovi s rozmáchlými gesty bitku, které byl svědkem v přístavu v Perdruinu. Vykládal, jak se dva mniši utloukli téměř do bezvědomí při hádce o to, jestli Pán Usires zázračně vysvobodil muže z prasečí podoby na ostrově Grenamman nebo ne. Právě v tom nejnapínavějším okamžiku – bratr Cadrach mával rukama tak divoce, že Simon měl

strach, aby nespadl z lavice – zabušil hospodský hlasitě džbánem do jejich stolu. Cadrach, vyrušený v nejlepším, vzhlédl.
"Ano, můj dobrý pane?" zeptal se a pozdvihl husté obočí. "Jak bychom ti mohli být nápomocni?"
Hostinský stál se založenýma rukama a na tváři mu pohrával podezřívavý výraz. "Nechal jsem váš účet otevřen jen proto, že jste muž víry, otče," řekl, "ale brzy budu muset zavírat."
"Tak tohle tě tedy trápí?" Po Cadrachově kulaté tváři přeběhl úsměv. "Za okamžik budeme u tebe a všechno to sečteme, dobrý muži. Jaké že je ctěné jméno?"
"Freawaru."
"Nu, žádný strach, milý Freawaru. Jen tuhle s mladíkem dopijeme své pohárky a pak tě necháme užít si spravedlivého spánku." Freawaru přikývl vousatou bradou, víceméně upokojen, a odpochodoval vyplísnit chlapce u rožně. Cadrach dlouhým a hlasitým douškem dopil svůj pohár a obrátil se na Simona.
"Dopij, chlapče, dopij. Nesmíme toho muže nechat čekat. Patřím ke granisiánskému řádu a mám pro toho dobrého muže pochopení. Kromě dalších je svatý Granis patronem hostinských a opilců – vcelku přirozené spojení."
Simon se zachichotal a dopil, ale když pokládal pohár, v hloubi paměti ho něco dloublo. Když se s Cadrachem poprvé setkali v Erchesteru, neříkal, že patří k nějakému jinému řádu? Něco od "v"? Vilderiváni?
Mnich zrovna prohledával kapsy svého roucha s výrazem velikého soustředění, takže, Simon otázku nepoložil. Po chvíli Cadrach vytáhl kožený váček a hodil ho na stůl; neozval se žádný zvuk – žádné zacinkání, žádné zazvonění. Cadrachovo lesklé čelo se zvrásnilo starostlivým výrazem. Uchopil váček, pozdvihl ho k uchu a pomalu s ním zatřepal. Pořád žádný zvuk. Simon na celé divadlo užasle hleděl.
"Ach, hochu, hochu," povzdechl si mnich žalostně, "tak se na to podívej. Zastavil jsem, abych pomohl ubohému žebrákovi – odnesl jsem ho k řece a omyl mu krvácející nohu – a pohleď, co mi provedl jako oplátku mé laskavosti."
Cadrach otočil váček k Simonovi, takže chlapec mohl zahlédnout zející otvor, prořízntý ve dnu. "Mohl by ses divit, že se občas o tento zkažený svět bojím, milý Simone? Pomohl jsem člověku a hle, on mě musel okrást v okamžiku, kdy jsem ho nesl." Mnich si ztěžka povzdechl. "Nu, chlapče, obávám se, že se budu muset spolehnout na tvou lidskou laskavost a aedonitskou blahovůli a požádat tě o půjčku na zaplacení útraty – brzy ti vše vrátím; žádný strach."
Nespokojeně zamlaskal a mával prořízntým váčkem před Simonovýma rozšířenýma očima. "Och, och, tenhle svět je plný hříchu."
Simon vnímal Cadrachova slova jen matně, jako proud zvuků, dunících v jeho pivem omámené hlavě. Nedíval se na otvor, ale na racka, vyšitého na kůži silnou modrou nití. Příjemná opilost, kterou cítil ještě před chvílí, se změnila v těžkou a kyselou pachuť. Po chvíli zdvihl oči a zahleděl se na Cadracha. Pivo a teplo nálevny mu vehnalo krev do tváří a uší, ale nyní cítil příliv další, ještě vřelejší krve, kterou mu do hlavy pumpovalo divoce bušící srdce.
"To je…můj…váček!" Cadrach zamžoural jako jezevec vytažený z nory.
"Cože, hochu?" otázal se obezřetně a pomalu se posouval ode zdi ke středu lavice. "Obávám se, že jsem tě dobře neslyšel."
"Ten váček…je…můj." Simon cítil, jak se mu vrací všechna bolest, všechno zklamání, které cítil tenkrát, kdy o váček přišel – Juditina zklamaná tvář, Morgenesovo smutné překvapení – a bodavou bolest zrazené důvěry. Všechny chlupy na zátylku měl vztyčené jako kančí štětiny. "Zloději!" vykřikl náhle a vrhl se na mnicha, ale Cadrach předvídal, co se stane; vyskočil z lavice a pozpátku se drobnými krůčky přesunoval přes výčep ke dveřím.
"Ale, chlapče, počkej, ty se mýlíš!" volal, ale pokud si to opravdu myslel, nezdálo se, že by věřil vlastním schopnostem Simona přesvědčit. Aniž by se zastavil, popadl svou hůl a vyběhl ze dveří. Simon letěl za ním, ale ještě se nedostal ani za zárubeň, když cítil, jak ho kolem pasu uchopily dvě medvědí paže. Vzápětí byl zdvižen do vzduchu a nohama mohl jen bezmocně mrskat.
"Hele, co to tady předvádíš?" zavrčel mu do ucha Freawaru. Hostinský se otočil a strčil Simona zpět do nálevny. Simon přistál na mokré podlaze a chvíli popadal dech.
"To ten mnich!" zasténal konečně. "Ukradl mi měšec! Nenechte ho utéct!"
Freawaru trhl hlavou ke dveřím. "No, jestli je to pravda, tak je dávno v trapu – ale jak mám vědět, jestli to není všechno naplánované, co? Jak mám vědět, jestli tenhle trik s mnichem a podvedeným mládencem nehrajete v každé krčmě odtud až k Utanyeatu?" Za jeho zády se zasmálo několik opozdilých pijáků. "Vstávej, hochu," uchopil Simona za paži a drsně ho zdvihl na nohy. "Podíváme se, jestli o váš dvou náhodou neslyšeli Deorhelm nebo Godstan."
Vystrkal Simona z hostince a v silné paži ho jako ve svěráku vedl kolem budovy. Měsíční světlo se lesklo na doškové střeše stájí a osvětlovalo první stromy lesa nedaleko odsud.
"Nechápu, proč jsi prostě nepožádal o práci, ty osle," zavrčel Freawaxu a popoháněl klopýtajícího chlapce před sebou. "Teď, když Heanfax odešel, bych takového mládence potřeboval. Zatracená hloupost – a drž jazyk za zuby."
Za stájemi byla malá chalupa, připojená k budově hostince. Freawaru zabušil pěstí na dveře.
"Deorhelme!" zavolal. "Jsi vzhůru? Pojď se podívat na jednoho mladíka a pověz mi, jestli jsi ho už někdy viděl?"
Zevnitř se ozval zvuk kroků.
"Zatraceně, to jsi ty, Freawaru?" zabručel hlas. "Za kuropění máme být na cestě." Dveře se rozlétly. Místnost uvnitř byla osvětlena několika svíčkami. "Co se děje?"
Simon vytřeštil oči a srdce se mu divoce rozbušilo. Muž ve dveřích a další, který si na posteli leštil meč, byli oděni v zelenou uniformu Eliášovy erkynské gardy!
"Tenhle mladý darebák a zloděj…" Víc Freawaru říci nestačil. Simon se otočil a vrazil hlavou do krčmářova žaludku. Vousatý muž upadl s vyraženým dechem na zem. Simon ho přeskočil a rozlétl se do skrytu lesa; několik dlouhých skoků a byl pryč. Oba vojáci za ním hleděli v tichém údivu. Na zemi před zápražím se převaloval krčmář Freawaru a klel a nadával.

Bílý šíp
"To není spravedlivé!" vzlykal Simon už asi posté a tloukl pěstí do vlhké země. Na zarudlé klouby se mu přilepilo listí; nebylo mu ani o trochu tepleji. "Není spravedlivé!" mumlal a schoulil se do klubíčka. Slunce bylo na obloze už asi hodinu, ale slabé světlo žádné teplo nepřinášelo. Simon se chvěl a vzlykal.
A také to nebylo spravedlivé – ani trochu. Co provedl, že teď musí ležet ve vlhku, zmořený a bez domova v lese, zatímco jiní si spí v teplých postelích nebo zrovna vstávají a mají krajíc chleba, sklenici mléka a suché šaty? Proč by měl být pronásledován a honěn jako nějaké nečisté zvíře? Snažil se jen dělat, co bylo správné, pomoci příteli a princi a to z něj udělalo hladového vyvržence.
Ale Morgenes to měl daleko horší, ne? ozval se v něm pohrdavě vnitřní hlas. Ubohý doktor by si to s tebou teď možná rád vyměnil.
Dokonce ani tohle sem nepatřilo. Doktor Morgenes měl přinejmenším alespoň pojem o tom, co je v sázce a co by se mohlo stát. Ale já sám, říkal si s nechutí, jsem nevinný hlupák – jako myš, která si jde hrát na honěnou s kočkou.
Proč mě Bůh tak nenávidí? říkal si Simon a popotáhl. Jak ho může Usires Aedon, o němž kněží učí, že bdí nade všemi, nechat trpět a umírat v takové divočině? Propukl v nový pláč.

O něco později si protíral oči a přemýšlel, jak dlouho už tady leží a hledí do prázdna. Postavil se a zatřepal hlavou a nohama, aby do nich vrátil život. Postavil se ke stromu, vyprázdnil močový měchýř a pak se zasmušile dovlekl k potůčku, aby se napil. Při každém kroku cítil bolest v kolenou, zádech a krku.
Všichni ať jdou do pekel. K čertu s tímhle zatraceným lesem. A s Bohem taky.
Polekaně vzhlédl od dlaní, plných chladné vody, ale jeho malé rouhání prošlo beztrestně.
Když se napil, přesunul se kousek proti proudu, kde se potůček rozšiřoval do malé tůňky a hladina tu byla klidná. Když se sklonil, aby se podíval na svůj zvlněný odraz, cosi za pasem mu bránilo v předklonu.
Doktorův rukopis! vzpomněl si.
Postavil se a vytáhl zpoza pásku teplou, ohebnou masu. Pásek vytlačil do celého balíku mělkou brázdu. Nosil svazek tak dlouho, že se stránky vytvarovaly podle zakřivení jeho břicha jako kus brnění; ležely mu v dlaních, prohnuty jako větrem vydutá plachta. První strana byla ušpiněná, ale Simon rozeznal doktorovo malé, složité písmo. Měl na sobě tenký Morgenesův pancíř – slova. Náhle pocítil v srdci bolestné bodnutí a odložil svazek jemně na zem. Vrátil se ke zkoumání svého odrazu na hladině.
Chvíli mu trvalo, než odlišil svůj obraz od stínů vrhaných na hladinu okolními stromy. Světlo měl za zády a jeho obraz byl spíše jen siluetou, temnou postavou s pouhými náznaky rysů podél osvětleného spánku, tváře a čelisti. Otočil tvář, aby mu na ni dopadalo slunce, a podíval se koutkem oka. Ve vodě uviděl odraz štvaného zvířete s nastraženýma ušima, které pátrají po zvuku pronásledování, vlasy slepené v rozčepýřený chomáč, krk v natažený v úhlu, který nesvědčil o civilizovanosti, ale o ostražitosti a strachu. Rychle sebral rukopis a vydal se po břehu potoka.
Jsem naprosto sám. Už se o mě nikdo nikdy nebude starat. Ne snad, že by to kdy kdo dělal. Měl pocit, že mu v hrudi puká srdce.
Po chvilce hledání objevil prosluněné místo, kde se posadil, aby osušil slzy a přemýšlel. Je jasné, říkal si a naslouchal cvrlikání ptáků v jinak tichém lese, že si musí najít teplejší šaty, pokud bude trávit noci venku – a to rozhodně bude muset, dokud se nedostane dál od Hayholtu. Také se musí rozhodnout, kam vlastně půjde.
Nepřítomně začal listovat v Morgenesově rukopisu. Každý list byl hustě popsán. Slova – jak člověk vůbec může přijít na tolik slov, neřkuli napsat je? Jen z toho, jak o tom přemýšlel, jej začala bolet hlava. A k čemu jsou, říkal si a rty se mu chvěly hořkostí, když je vám zima a máte hlad…nebo když na vaše dveře zabuší Pryrates? Odlepil od sebe dvě stránky. Ta spodní se přitom natrhla a on měl pocit, jako by nevědomky ranil přítele. Chvíli na ni hleděl a prstem přejížděl přes známý rukopis, pak stránku zdvihl do světla a přimhouřenýma očima četl:

"…pak je to podivné, když se zamyslíte nad tím, jak ti, kdož psali písně a příběhy, jež bavily Janův třpytivý dvůr, ve snaze vypodobnit ho většího znázornili ho menšího, než ve skutečnosti byl."

Když pasáž přečetl poprvé, slovo od slova, nedávala mu smysl; ale jak ji četl znovu, typický spád Morgenesovy řeči vyplul na povrch. Téměř se usmál, zapomínaje na okamžik na svou hroznou situaci. Pořád mu to ještě nedávalo mnoho smyslu, ale poznal hlas přítele.

"Vezměte si například," pokračovala pasáž, "jeho příchod z ostrova Warinstenu do Erkynu. Pěvci balad by tvrdili, že Bůh ho povolal, aby zabil draka Shurakaie – že přirazil k pobřeží Grenefoldu se svým mečem Jasným ostnem v ruce, s myslí upřenou na, veliký úkol.
Je vcelku možné, že ho blahosklonný Bůh povolal, aby zemi osvobodil od strašlivé bestie, objasněno však není, proč Bůh nechal draka plenit zem takovou dobu, než za ním poslal jeho nemesis. A pochopitelně, ti, kdož Jana v oněch dobách znali, se pamatují, že z Warinstenu odjel jako neozbrojený rolníkův syn a právě tak dorazil i k našim břehům; a Rudý drak mu vůbec nepřišel na mysl, dokud v Erkynu nestrávil téměř rok…"

Bylo nesmírně uklidňující opět slyšet Morgenesův hlas, byť mu zněl pouze v hlavě, ale pasáž ho přesto mátla. Snažil se snad Morgenes říci, že Kněz Jan Rudého draka nezabil, nebo jen to, že ho k tomu Bůh nepředurčil? Pokud nebyl vybrán Pánem Usireem v nebesích, jak tedy zabil onu nestvůru? Neříkalo se v Erkynu, že králi se dostalo pomazání od samotného Boha?

Jak seděl a přemýšlel, lesem zavál chladný vítr a jemu na předloktích naskočila husí kůže.
Aedon to sper, musím najít nějaký plášť nebo něco teplého na sebe, pomyslel si. A rozhodnout se, kam půjdu, místo abych tady seděl a zíral na staré spisy jako nějaký tupec.
Bylo jasné, že jeho plán z předešlého dne – že by se ukryl do anonymity jako pomocník v nějaké venkovské krčmě – je nyní neproveditelný. Jestli ho vojáci, kterým utekl, znali nebo ne, nebylo důležité; i kdyby ho nepoznali oni, poznal by jej někdo jiný. Byl si téměř jistý, že po něm Eliášovi vojáci pátrají po celém kraji: nebyl jen uprchlý sluha, byl zločinec, strašný zločinec. Za Jošuův útěk už životem zaplatilo několik lidí a ani Simon nemohl čekat milost, kdyby padl do rukou erkynské gardy.
Jak by mohl uniknout? Kam by měl jít? Cítil, že v něm opět narůstá panika a pokusil se ji potlačit. Morgenesovým posledním přáním bylo, aby šel za Jošuou do Naglimundu. Zdá se, že to je jediný použitelný směr. Pokud princ skutečně unikl, jistě Simona rád přijme. Pokud ne, pak princovi poddaní určitě dají za zprávu o svém pánovi cokoliv. Přesto to bylo do Naglimundu hrozně daleko; Simon znal cestu a vzdálenost pouze z vyprávění, ale nikdo neříkal, že by to byl krátký výlet. Pokud by šel podle Staré lesní cesty dál na západ, dorazil by k Wealdhelmské cestě, která vedla na sever pod úbočím kopců, podle nichž byla pojmenovaná. Jestli najde Wealdhelmskou cestu, pak půjde alespoň správným směrem.
Páskem utrženým z lemu košile svázal rukopis, který smotal do ruličky. Všiml si, že zapomněl na jednu stránku; ležela stranou a když ji zdvihl, viděl, že to je ta, která byla rozmazána jeho vlastním potem. V nečitelném textu jedna věta unikla zkáze a její slova ho udeřila do očí.

"…Pokud byl vskutku dotčen božskou milostí, projevovalo se to nejvíce v jeho příchodech a návratech, v jeho schopnosti nalézt to správné místo a nejvhodnější čas pro svou přítomnost, z čehož následně těžil…"

Nebyla to zrovna věštba nebo proroctví, ale trochu to posílilo jeho rozhodnutí. Bude to na sever – na sever do Naglimundu.

Trnitý, bolestný a úmorný denní pochod podél Staré lesní cesty byl částečně zapomenut díky šťastnému nálezu. Jak se prodíral křovím a vyhýbal se řídce roztroušeným stavením, která se krčila poblíž cesty, skulinou mezi stromy zahlédl poklad nedozírné hodnoty: čísi nehlídané prádlo. Když se kradl ke stromu, jehož větve byly obtíženy mokrým šatstvem a jednou páchnoucí nacucanou pokrývkou, neustále po očku sledoval ubohou chatrč se střechou z větví, která stála o pár kroků dál. Srdce mu tlouklo jako splašené, když stáhl vlněný p1ášť, tak těžký nasáklou vodou, že se pod jeho vahou zapotácel. Z chatrče se neozvaly žádné známky poplachu; vlastně to vypadalo, že tam ani nikdo není. Bůhvíproč měl kvůli tomu z krádeže ještě horší pocit. Vracel se do spleti stromů a v duchu mu opět vyvstal obraz hrubého nápisu na dřevěné desce, kývající se na bezduché hrudi.

* * *

Jak si Simon rychle uvědomil, problém byl v tom, že žít život psance nebylo ani trochu podobné příběhům o banditovi Jackovi Mundwodovi, které mu vyprávěl Shem. V jeho představách býval les Starosrce něčím jako nekonečnou síní s hladkou travnatou podlahou a vysokými sloupy stromů, podpírajícími střechu z listí a modré oblohy, vzdušným pavilonem, kde se na koních prohánělí rytíři jako sir Tallistro z Perdruinu nebo velký Camaris a zachraňovali nebohé dámy od neblahých osudů. Polapen v tvrdé, téměř zlovolné skutečnosti Simon shledával, že stromy na okraji lesa rostou těsně u sebe a jejich větve se proplétají jako klubko hadů. Podrost byl jednou velkou překážkou, nekonečná zvlněná plocha trnitých šlahounů a padlých kmenů, téměř neviditelných pod mechem a zetlelým listím.
Během těch prvních dnů, kdy se příležitostně ocital na mýtině a mohl chvíli kráčet bez překážek, měl pocit, že zvuk jeho kroků na pevné půdě musí být slyšet na míle. Přistihl se, že přes sluncem ozářené paseky přebíhá a modlí se za bezpečné šero křovin. Toto nervové selhání ho tak dopalovalo, že se nutil přecházet mýtiny pomalu. Občas si dokonce hrdinně prozpěvoval a naslouchal ozvěně, jako by zvuk jeho hlasu, odumírající v dálce, byl tím nejpřirozenějším zvukem na světě. Jakmile se ale dostal zpět do křovin, málokdy si pamatoval, co vlastně zpíval.
Ačkoliv měl dosud hlavu plnou vzpomínek na život na Hayholtu, připadaly mu nyní vzdálené a neskutečné a na jejich místo se tlačila mlha hněvu, hořkosti a zoufalství.
Ukradli mu domov a štěstí.
Život na Hayholtu byl nádherný a snadný: lidé byli laskaví, bydlení nádherně pohodlné. Teď se hodinu za ponurou hodinou prodírá pichlavým lesem, utopen ve strádání a sebelítosti.
Měl pocit, že starý Simon se kamsi ztrácí. Jeho první myšlenky po probuzení se stále více točily kolem pouhých dvou věcí: pochodu a jídla.
Ze začátku dlouze rozvažoval, zda má jít po otevřené cestě, jež nabízela rychlý pohyb za cenu rizika. odhalení, nebo zda jít pouze podél ní po okraji lesa.
To mu nejprve připadalo jako lepší nápad, ale postupem času přišel na to, že se cesta a okraj lesa od sebe na určitých místech značně vzdalují a v husté spleti lesa bývá obtížné cestu znovu nalézt. Také si uvědomil, že nemá nejmenší ponětí, jak rozdělat oheň, o čemž nikdy nepřemýšlel, když naslouchal Shemovým popisům zvěřinových hodů, které pořádal Mundwode a jeho tlupa. Bez pochodně, kterou by si svítil, bylo jedinou možností jít po cestě v noci, když to dovolil měsíc. Ve dne potom spal a zbylou dobu, kdy ještě svítilo slunce, se s námahou prodíral lesem.
To, že neměl pochodeň, znamenalo, že nemá ani oheň na vaření, což bylo svým způsobem nejhorší ze všeho.
Čas od času nacházel v trávě snůšky kropenatých vajec. Ta mu poskytla vítané posilnění, ale nebylo snadné srkat

mazlavé, chladné žloutky a nemyslet přitom na teplé, voňavé pochoutky z Juditiny kuchyně nebo nevzpomínat s hořkostí na rána, kdy tak strašně spěchal za Morgenesem nebo na turnajové kolbiště, že na talíři nechal velké kusy másla a chleba s medem. Teď mu myšlenka na krajíc s máslem připadala jako sen o bohatství.
Protože nedokázal lovit a věděl jen málo nebo vůbec nic o tom, co z divokých rostlin může jíst, aniž by se otrávil, přežíval Simon díky drobným loupežím ze zahrádek místních chalupníků.
Obhlédl si terén, jestli tam nejsou psi nebo rozzuření osadníci, a pak se vrhal z lesního úkrytu, aby vyplenil žalostně chudá zeleninová políčka: Trhal mrkev nebo cibuli, občas ve spěchu otrhal pár jablek z nízkých větví – ale ani takových nuzných jídel nebylo mnoho. Často měl při chůzi tak velké křeče z hladu, že vzteky křičel a kopal do křoví. Jednou zuřil tak silně a křičel tak hlasitě, že když upadl na tvář, dlouho se nemohl zvednout. Ležel a naslouchal, jak ozvěna jeho křiku slábne a myslel si, že umírá.
Ne, život v lese nebyl ani z desetiny tak slavný, jak si představoval za těch dávných hayholtských dnů, kdy seděl ve stájích, vdechoval vůni sena a kůže a poslouchal Shemovy příběhy. Mocné Starosrce bylo temným a nepřejícím hostitelem a žárlivě před cizinci střežilo všechno pohodlí. Simon, který se skrýval v trnitém houští, kde zaspával světlo dne, potácel se v mihotavém světle měsíce nebo se plížil ve svém příliš velkém plášti po cizích zahradách, věděl, že je spíše králíkem než zbojníkem.
Ačkoliv měl srolovaný Morgenesův Život Kněze Jana neustále u sebe a svíral ho jako slavnostní odznak úřadu nebo jako požehnaný symbol Stromu, jak dny míjely, četl jej stále méně. Ke konci dne, mezi ubohým jídlem – pokud vůbec nějaké bylo – a hrozivou, plíživou temnotou otevíral svazek a přečetl si kousek stránky, ale připadalo mu, že má každý den větší a větší problémy vůbec zachytit smysl. Na jedné stránce jeho oslabenou pozornost zaujala jména Jana, krále rybářů Eahlstana a draka Shurakaie. Ale poté, co ji namáhavě přečetl čtyřikrát za sebou, uvědomil si, že mu to nedává o nic větší smysl než letokruhy na kmeni stromu. Pátého odpoledne v lese už pouze seděl s rukopisem v klíně a slabě plakal. Nepřítomně hladil hladký pergamen, jako kdysi před nesčetnými lety hladíval kuchyňskou kočku v teplé, světlé místnosti, která voněla cibulí a skořicí…

Týden a den od Draka a rybáře prošel na dohled vesnice Sistan, osady jen o něco málo větší než Flett. Z dvojice hliněných komínů místní krčmy se kouřilo, ale cesta byla pustá a slunce jasně zářilo. Simon vykukoval z malé skupinky břízek a hleděl z kopce na ves. Vzpomínka na poslední teplé jídlo ho zasáhla téměř jako rána pěstí a kolena mu tak zeslábla, že div neupadl. Ten dávný večer mu, navzdory nepříjemnému konci, připadal jako pohanský ráj Rimmeřanů, jejž mu kdysi popisoval doktor Morgenes: nekonečné pití a vyprávění; slavnost bez konce.
Plížil se z kopce dolů k tichému hostinci, ruce se mu chvěly, v hlavě spřádal divoké plány, jak ukradne piroh z okenní římsy nebo jak vklouzne zadním vchodem a vydrancuje kuchyň. Už byl daleko od stromů, uprostřed svahu, když si náhle uvědomil, co to vlastně dělá: vychází z lesa za jasného poledne jako nemocné zvíře, které v horečce přišlo o pud sebezáchovy. Měl v tu chvíli pocit, že je i přes potrhaný vlněný kabát nahý. Ztuhl na místě, pak se rychle otočil a škrábal se zpátky mezi břízky, štíhlé a bílé jako labutí krky. Dokonce i tam se cítil příliš na očích; za hlasitých kleteb a vzlyků se odplazil do temnějších stínů a zahalil se do lesa Starosrce jako do pláště.

* * *

Pět dní na západ od Sistanu zjistil ušpiněný a vyhladovělý chlapec, že sedí skrčený na dalším svahu a hledí na lesní mýtinu, kde stojí hrubý srub. Byl si jistý – tak jistý, jak jen mohl ve svých žalostně roztříštěných myšlenkách být – že ho další den bez opravdového jídla nebo další noc strávená o samotě v chladném, bezcitném lese s konečnou platností připraví o rozum: stane se z něj obyčejné zvíře, kterým se stále častěji cítí být. Myšlenky měl odporné a zvířecké: potrava, temné skrýše, potácivé putování, to byly jeho jediné starosti. Bylo stále těžší vzpomenout si na hrad – bylo tam teplo? Mluvili s ním ostatní? – a když mu včera ostrá větev propíchla košili a poškrábala ho na žebrech, byl schopen pouze zavrčet a ohnat se po ní – zvíře!
Někdo…tady bydlí…
Ke dřevařské chýši vedla pěšinka vydlážděná plochými kameny. Pod okapem podél boční stěny stála hromada vyrovnaných rozpůlených polen. Někdo tady, říkal si a tiše popotahoval, se nad ním určité slituje, když vejde a slušně poprosí o trochu jídla.
Mám tak hrozný hlad. To není spravedlivé. Tak to nemá být! Někdo mě musí nakrmit…někdo…
Scházel na ztuhlých nohách pomalu k chatrči a ústa se mu naprázdno otevírala a zavírala. Nejasná vzpomínka na společenské způsoby mu říkala, že ty venkovské lidi, ty podezřívavé obyvatele lesa, nesmí vystrašit. Za chůze před sebou držel napřažené dlaně s široce rozevřenými prsty v neohrabaném gestu neškodnosti.
Chatrč byla prázdná, nebo její obyvatelé prostě na jeho usilovné klepání, z něhož ho už bolely klouby na ruce, neodpovídali. Obešel boudu z druhé strany a konečky prstů přejížděl po hrubých kládách. Jediné okno bylo zabedněno širokým prknem. Zaklepal znovu, silněji, ale odpověděla mu jen dutá ozvěna.
Když si dřepl vedle okna a přemítal, má-li je vyrazit kusem polena, vymrštil ho svištivý, drnčivý zvuk ze skupiny stromů před chatrčí na nohy tak rychle, že se mu zatmělo před očima a udělalo se mu špatně. Stromy se zavlnily, jako by se do nich opřela nějaká velká ruka; pak se zase uklidnily. Vzápětí bylo ticho rozraženo znovu, tentokrát podivným, stakatovým syčením. Zvuk přešel v rychlý proud slov – v jazyce, který Simon neznal –, ale slova to přesto byla. V kratičkém okamžiku na pasece opět zavládlo ticho.
Simon stál jako zkamenělý; nedokázal se pohnout. Co má dělat? Možná byl majitel chatrče při cestě domů napaden nějakým zvířetem…Simon by mu měl pomoci…potom by mu jídlo dát museli. Ale jak by mohl pomoci? Sám sotva chodil. Ale co když to je zvíře, pouze zvíře – co když si slova, která slyšel, v tom krátkém výbuchu zvuků pouze

představoval?
A co když je to něco horšího? Královi vojáci s lesklými ostrými meči nebo hladem vyzáblá, bělovlasá čarodějnice? Snad to je samotný Ďábel, v řeřavě rudém rouchu a s temnýma očima?
Simon nedokázal říci, kde vzal odvahu či kde se v něm vzala sila pohnout ztuhlýma nohama a vydat se ke stromům. Kdyby se necítil tak zle a nebyl tak zoufalý, možná by se nikdy nepohnul…ale jemu bylo zle a byl vyhladovělý, špinavý a osamělý jako šakal z Nascadu. Omotal si kabát těsněji kolem těla, zdvihl před sebe Morgenesův svitek a belhavě vykročil k mlází.

Mezi stromy nestejnoměrně svítilo slunce, procezené přes síto jarního listí, a rozhazovalo po zemi zlatavé tečky jako fithingové mince. Ve vzduchu viselo napětí jako zadržený dech. Chvíli neviděl nic než temné obrysy stromů a paprsky světla. Na jednom místě se světelné proudy vlnily; po chvilce si uvědomil, že hledí na cosi, co se divoce zmítá. Když udělal krok, pod nohou mu zašustilo listí a v ten moment zvuk zápasu ustal.
Visící věc – houpala se dobrý metr nad zemí – zdvihla hlavu a dívala se na něj. Měla tvář člověka, ale nemilosrdné topasové oči kočky.
Simon sebou trhl a srdce mu div nevyskočilo z hrudi; vymrštil ruce s doširoka roztaženými prsty, jako by si chtěl zakrýt oči před pohledem na toho podivného oběšence. Ať to byl kdokoliv nebo cokoliv, nepodobalo se to žádnému člověku, kterého Simon kdy viděl. A přece na něm bylo cosi hrozně známého, jako z nějakého polozapomenutého snu – ale Simonovi se v poslední době zdály samé ošklivé sny. Jaké podivné zjevení! Ačkoliv polapen do kruté pasti, omotán smyčkou černého provazu kolem pasu a loktů a zavěšen mimo dosah země na rozhoupané větvi, vypadal zajatec stále divoce a nepokořeně, jako liška zahnaná do kouta, která zemře se zuby zakousnutými do psího hrdla.
Pokud to byl člověk, byl velmi štíhlý. Úzká tvář s vysoko posazenými lícními kostmi Simonovi na okamžik – ošklivý okamžik – připomněla černě oděná stvoření na Thisterborgu, ale ta byla bledá, s bílou kůží slepé ryby, zatímco tenhle byl zlatohnědý jako leštěný dub.
Simon se chtěl ve slabém světle podívat lépe a postoupil o krok vpřed.
Zajatec zúžil oči, ohrnul rty a v kočičím zasyčení odhalil zuby. V tom, jak to provedl, v tom nelidském pohnutí jeho téměř lidské tváře bylo cosi, co Simonovi okamžitě prozradilo, že ten polapený není žádný člověk... bylo to něco jiného…
Simon se přiblížil víc, než velela opatrnost, a když se zadíval do jantarově tečkovaných očí, zajatec sebou mrskl a jeho nohy zprudka dopadly na Simonova žebra. Zajatcův pohyb byl tak rychlý, že Simon, ačkoliv útok předvídal, dostal bolestivou ránu.
Zapotácel se, zamračil se na útočníka, ten se na oplátku hrozivě zaškaredil.
Díval se na cizince z bezpečnější vzdálenosti a viděl, jak jakési nepřirozené svaly roztahují jeho ústa do šklebu a Sitha – protože Simon si náhle uvědomil, že to stvoření není ničím jiným – vyprskl jedno slovo v Simonově westerlingské řeči.
"Zbabělče!"
Simon se tak rozvzteklil, že se na něj téměř vrhl, neohlížeje se na hlad, strach a bolest v údech…když mu došlo, že přesně toho chtěl Sitha posměškem dosáhnout. Simon potlačil bolest v nakopnutých žebrech, založil si ruce na prsou a díval se na lapeného Sithu; cítil ponuré zadostiučinění, když na jeho tváři zahlédl záchvěv zklamání.
Neposkvrněný, jak se o této rase z pověrčivosti vyjadřovala Ráchel, měl na sobě podivný, hebký plášť a kalhoty z hladkého hnědého materiálu pouze o odstín tmavší než byla jeho kůže. Pásek a ozdoby z leštěného zeleného kamene mu nádherné kontrastovaly s vlasy – levandulově modrými jako horský vřes, staženými dozadu kostěným kroužkem a spadajícími v dlouhém ohonu až na záda. Zdál se pouze o něco menší, ale o hodně hubenější než Simon – ale mladík se v poslední době viděl pouze v kalných lesních tůňkách, kdo ví, možná že teď vypadal také tak vyzáble a divoce. Ale i tak se daly vypozorovat rozdíly, i když je bylo těžké popsat: jakoby ptačí pohyby hlavy a krku, podivná plynulost a vláčnost pohybu v kloubech, aura síly a sebeovládání, která byla zřejmá navzdory tomu, že Sitha visel v kruté pasti jako zvíře. Nepodobal se ničemu, co Simon znal. Byl děsivý a naplňoval strachem…byl cizí.
"Já…já ti nechci ublížit," vypravil ze sebe konečně Simon a uvědomil si, že k němu hovoří jako k dítěti. "Já jsem tu past nenastražil." Sitha si ho dál měřil neblahýma, kočičíma očima.
Jakou, hroznou bolest Hnusí potlačovat, žasl Simon. Ruce má vytažené tak vysoko, že…že já bych na jeho místě křičel!
Ze zajatcova levého ramene visel toulec, až na dva šípy prázdný. Další šípy a štíhlý luk z tmavého dřeva ležely rozházené pod jeho nohama.
"Když se ti pokusím pomoci, slíbíš, že mi nic neuděláš?" zeptal se Simon pomalými, pečlivě vyslovovanými slovy.
"Sám mám hrozný hlad," dodal nešikovně. Sitha neřekl nic, ale když Simon vykročil, skrčil nohy k dalšímu kopnutí; Simon ustoupil.
"Jdi k čertu!" zakřičel mladík. "Chci ti jenom pomoci!" Ale opravdu chtěl? Proč pouštět vlka z jámy? "Musíš…" začal, ale jeho další slova zanikla v praskotu větví, jak se k nim z lesa prodírala jakási temná postava.
"Aha! Tady být, tady být…!" řekl hluboký hlas. Muž, vousatý a špinavý, vyšel na malou mýtinu. Jeho oděv byl těžký a mnohokrát spravovaný; v ruce se mu houpala sekera.
"Tak, ty…" zarazil se, když zahlédl Simona opřeného o strom. "Tam," zavrčel, "kdo ty? Co ty zač?"
Simon se podíval po poškrábaném ostří sekery. "Já jsem…jsem jenom pocestný…slyšel jsem hluk z křoví…" Mávl rukou směrem ke zvláštnímu živému obrazu. "Našel jsem jeho, tady, v té…pasti."
"Mojí pasti!" zakřenil se chalupník. "Mé zatracené pasti – a on tady taky." Otočil se k Simonovi zády a chladně si visícího Sithu prohlížel. "Slíbil jsem, že zarazím to jejich slídění a čmuchání a kažení mlíka, to jsem teda slíbil." Natáhl ruku a strčil do zajatce, který se bezvládně rozhoupal. Sitha zasyčel, ale byl to jen bezmocný zvuk. Chalupník se rozchechtal.

"Při Stromu, jsou bojovní, jen což. Bojovní."
"Co…co s ním budeš dělat?"
"Co myslíš, hochu? Co myslíš, že Bůh chce, abysme dělali se skřety a ďábly, když je chytneme? Pošlu ho zpátky do pekla svou sekerou, to ti povídám."
Zajatec se pomalu dohoupával a točil se na konci provazu jako moucha v pavučině. Oči měl sklopené, tělo bezvládné.
"Zabít ho?" Simonem navzdory zimě a slabostí projela vlna šoku. Pokoušel se utřídit zmatené myšlenky. "Ty ho…ale to nemůžeš! Nemůžeš! Je to…je to…"
"Není to přirozená věc, to je jisté! Zmiz odsud, cizinče. Tady jsi na mé půdě, a pokud vím, nikdo tě nevolal. Já vím, o co těmhle potvorám jde."
Chalupník se k Simonovi opovržlivě otočil zády a vydal se k Sithovi se sekerou zdviženou, jako by se chystal rozštípnout poleno. Tohle poleno se ovšem znenadání vymrštilo a stalo se z něj zuřivé kopající a určící zvíře, jež bojovalo o život. První chalupníkova rána šla vedle, otřela se pouze o hubenou tvář a zanechala na rukávu toho podivného lesklého oděvu šrám. Po křehké tváři a krku se spustil pramínek krve, která vypadala až příliš lidsky. Muž zaútočil znovu.
Simon padl na bolavá kolena a rozhlížel se po něčem, čím by ukončil ten příšerný zápas, čím by zastavil mužovo chroptění a klení a drásavé vřeštění spoutaného zajatce, které mu trhalo uši. Tápaje nahmátl luk, ale ten byl ještě lehčí, než vypadal na první pohled, jako by byl vyroben z tenkého rákosí. Vzápětí nalezl napůl zahrabaný kámen. Zabrala uvolnil ho z hlíny. Napřáhl ruku s kamenem.
"Dost!" vykřikl. "Nech ho být!" Ani jeden ze zápasících mu nevěnoval nejmenší pozornost. Chalupník stál od Sithy na délku paže a divoce útočil na svou oběť. Uštědřoval rány pouze zešikma, ale i to stačilo na otevírání nových krvavých cest. Sithův drobný hrudník se zdvihal jako kovářské měchy a tvor rychle slábl.
Simon tu krutou podívanou již déle nesnesl. Zavyl. Do toho zvuku vložil všechno, co se v něm hromadilo během všech nekonečných, děsivých dnů vyhnanství, rozběhl se, několika skoky překonal malou mýtinu a kamenem udeřil chalupníka do zátylku. Lesem zaduněl tupý úder a zdálo se, že muži z těla náhle zmizely kosti. Ztěžka se svalil na kolena a na tvář a ve špinavých vlasech mu prosakovala krev.
Simon se díval na krvavou trosku a cítil, že se mu zvedá žaludek. Klekl si a dávil, ale nedostal ze sebe nic než kyselý pramínek slin. Přitiskl omámenou hlavu na chladnou zem a les se kolem něj točil a houpal.

Když se trochu vzpamatoval, vstal a obrátil se k Sithovi, který se opět tiše kolébal ve smyčce. Lesklá tunika byla pokryta praménky krve a zvířecí oči se zakalily, jako by se uvnitř zatáhl nějaký závěs. Trhaně jako náměsíčník zdvihl Simon sekeru a očima přejel po provaze vzhůru, aby objevil, kde je upevněn. Byl přivázán na větvi, která byla pro Simona příliš vysoko. Otupělý natolik, že necítil strach, přistoupil k Sithovi a zubatým ostřím začal přeřezávat uzel za Sithovými zády. Neposkvrněný zamžikal, když se smyčka stáhla, ale zůstal klidný.
Po únavném škrábání a řezání uzel konečně povolil. Pod Sithou podklesly nohy a on padl na ležícího chalupníka. Okamžitě se z nehybného těla odkulil, jako by se spálil, a začal sbírat rozsypané šípy. Držel je v ruce jako svazek květin s dlouhými stonky, do druhé ruky uchopil luk a zadíval se na Simona. Chladné oči se zableskly a zarazily Simona, který se chystal něco říci. Kratičkou chviličku stál Sitha nehybně jako vyplašená srna a pak byl pryč; záblesk hnědé a zelené, který se ztratil mezi stromy a nechal Simona samotného a s otevřenými ústy.
Zlatavé skvrnky slunečního světla se na listí, kudy Sitha proběhl, ještě ani nezastavily, když Simon uslyšel zabzučení jako od rozzuřeného čmeláka a kolem obličeje mu prolétl stín. Do kmene stromu, ani ne na délku paže od jeho hlavy, se zabodl šíp a drnčivě se chvěl. Tupě na něj hleděl a čekal, kdy další zasáhne jeho. Byl to bílý šíp, tělo i peří se leskly jako křídlo racka. Čekal na nevyhnutelného následovníka. Žádný nepřilétl. Řady stromů byly tiché a nehybné.
Po dvou nejpodivnějších a nejstrašnějších týdnech života a po zvlášť bizarním dni Simona nemělo překvapit, že se z šera stromů ozval nový, neznámý hlas, hlas, který nepatřil Sithovi a rozhodně ani chalupníkovi, který ležel jako padlý strom.
"No tak, vezmi si ho," vybídl ho hlas. "Ten šíp. Vezmi si ho. Je tvůj."
Simon neměl být překvapen, ale byl. Bezmocně klesl na zem a začal plakat – zmítaly jím divoké vzlyky vyčerpání a naprostého zoufalství.
"Ach, Dcero hor," řekl ten nový, podivný hlas. "Tohle nevypadá dobře."

Binabik
Když Simon konečně vzhlédl ke zdroji zvuku, slzami zalité oči se mu překvapeně rozšířily. Kráčelo k němu dítě.
Ne, nebylo to dítě, ale muž tak malý, že temeno jeho černovlasé hlavy dosahovalo jen málo nad Simonův pupek. Obličej v sobě měl cosi dětského: úzké oči i široká ústa se ve výrazu dobré nálady roztahovaly k lícním kostem.
"Tohle není dobré místo pro pláč," pravil cizinec. Odvrátil se od klečícího Simona, aby si zběžně prohlédl padlého zálesáka. "Taky se mi zdá, že to moc nepomůže – alespoň tedy tomuto mrtvému.chlapíkovi ne."
Simon si utřel nos rukávem košile z hrubé látky a škytl. Cizinec přistoupil blíže, aby prozkoumal světlý šíp, který čněl ze stromu poblíž Simonovy hlavy jako nějaká přízračná rovná větev.
"Měl by sis to vzít," mužíkova ústa se znovu roztáhla do žabího úsměvu, na okamžik obnaživšího řadu žlutých zubů.
Nebyl to trpaslík, ne takový, jaké Simon vídával v cirku na erchesterské Hlavní třídě – ačkoliv měl zavalitý hrudník, zdál se jinak dobře rostlý. Jeho šaty vypadaly hodně rimmeřansky: kabátec a kožené kamaše z nějakého mohutného zvířete; švy sešity šlachami. Na zádech mu visel velký naditý kožený vak a v ruce svíral cestovní hůl, která vypadala, jako by byla vyřezána z nějaké dlouhé útlé kosti.
"Promiň mi, prosím, mou dotěrnost, ale tenhle šíp by sis měl vzít. Je to Bílý šíp Sithů a je velmi drahocenný.

Symbolizuje dluh a Sithové jsou v tomto ohledu velmi svědomitý lid."
"Kdo…jsi?" zeptal se Simon s dalším škytnutím. Byl dokonale vyčerpaný. Říkal si, že kdyby se tenhle mužík vynořil mezi stromy, vrčel a mával nožem, stejně by nedokázal reagovat jinak.
"Já?" zeptal se cizinec a odmlčel se, jako by nad tou otázkou velmi přemýšlel. "Pocestný jako ty sám. Později ti s radostí vysvětlím více, ale teď bychom měli jít. Tenhle člověk," ukázal mávnutím hole na. chalupníka, "už dozajista živější nebude, ale mohl by mít přátele nebo rodinu nebo někoho, kdo by mohl pocítit jistý neklid, kdyby jej tu našel tak docela mrtvého. Vezmi Bílý šíp a pojď se mnou."
Simon byl nedůvěřivý a ostražitý, přesto však poslechl. Nevěřit bylo v té chvíli příliš namáhavé; neměl už sílu zůstat ve střehu – části z něj se chtělo jen lehnout si a klidně zemřít. Vyviklal šíp ze stromu. Drobný mužík už byl na pochodu: znovu stoupal do kopce nad chýší. Domek stál tiše a spořádaně, jako by se nic nebylo stalo.
"Ale," zalapal Simon po dechu, když se dral za cizincem, jenž se pohyboval s překvapivou rychlostí. "…ale co chýše? Mám…Mám takový hlad…a tam by mohlo být jídlo…"
Malý muž se na vrcholu otočil a pohlédl na lopotícího se mladíka. "Jsem velmi pobouřen!" prohlásil. "Nejdříve jej usmrtíš a pak mu chceš vyrabovat spižírnu. Mám strach, že jsem se zapletl se zoufalým psancem!" Otočil se a pokračoval do hustého křoví.
Na druhé straně hřeben přecházel v dlouhý, pozvolný svah. Konečně se Simonovi podařilo kulhavými kroky dostat cizinci po bok; za pár chvil znovu nabral dech.
"Kdo jsi? A kam jdeme?"
Podivný mužík nevzhlédl, ale neustále přejížděl očima ze stromu na strom, jako by v nepřerušované monotónnosti hlubokého lesa hledal nějaký orientační bod. Po dvaceti tichých krocích stočil k Simonovi oči a obdařil jej svým širokým úsměvem.
"Jmenuji se Binbiniqegabenik," řekl, "ale u ohniště mi říkají Binabik. Doufám, že mě poctíš tím, že budeš užívat kratší, přátelské verze mého jména."
"Já…ano. Odkud jsi?" znovu škytl.
"Jsem z trollího lidu z Yiquanicu," odpověděl Binabik. "Vysokého Yiquanicu v zasněžených a větrných severních horách…a ty?"
Než odpověděl, chvíli na něj podezřívavě hleděl. "Simon, Simon z…Erchesteru." Tohle všechno se stalo nějak rychle, pomyslel si…jako by šlo o setkání na trhu, ale odehrává se uprostřed lesa po bizarním vraždění ... Svatý Usiree, jak jej jen bolí hlava! A taky žaludek. "Kam…kam jdeme?"
"Do mého tábora. Ale nejdříve musím najít svého soumara…nebo spíše on musí najít mne. Nelekni se, prosím."
Když to řekl, vložil si Binabik do úst dva prsty a vydal dlouhý trylek. Po chvíli to udělal znovu. "Pamatuj, nelekej se a neměj strach."
Než mohl trollova slova zvážit, ozvalo se v křovinách zapraskání, připomínající zvuk požáru. O chvíli později na mýtinu vyrazil veliký vlk, proletěl kolem šokovaného Simona a vrhl se na malého Binabika, jenž se začal s vrčícím útočníkem válet. Kutáleli se jeden přes druhého.
"Qantaqo!" Trollův výkřik byl přitlumený, ale hlas měl pobavený. Pán a zvíře pokračovali v zápase. Simon roztržitě zapřemítal, zda byl les mimo hrad vždycky takovýhle – není celý Východní Ard nic než hřiště přišer a šílenců?
Konečně se Binabik posadil a choval Qantažinu hlavu v klíně. "Nechal jsem ji dnes samotnou po celý den," vysvětlil. "Vlci jsou velmi citliví a snadno se z nich stávají samotáři." Qantaqa se mohutně zašklebila a oddechovala. Valnou část jejího objemu tvořil těžký šedivý kožich, ale i tak byla obrovská.
"Uvolni se," zasmál se Binabik. "Podrbej ji na čenichu."
Bez ohledu na přetrvávající neskutečnost té situace se na to Simon tak docela necítil; místo toho se zeptal: "Omlouvám se…ale neříkal jsi, pane, že máš ve svém táboře jídlo?"
Troll se vydrápal na nohy, zasmál se a uchopil hůl. "Žádné pane – Binabiku! A co se jídla týče: ano. Pojíme spolu – ty, já, dokonce i Qantaqa. Pojď s námi. Protože soucítím s tvou únavou a hladem, nepojedu na ní, ale půjdu."

Simon a troll po nějaký čas pochodovali. Qantaqa je chvílemi provázela, ale častěji poklusávala vpředu; pak několika skoky zmizela v hustém křoví. Jednou se vrátila a olizovala si dlouhým růžovým jazykem mordu.
"No," řekl Binabik rozradostněně, "jeden z nás je už nakrmen!"
Konečně, když už se rozbolavělému, zoufale se vlekoucímu Simonovi zdálo, že neujde už ani krok, když ztratil nit všech Binabikových vět, plných slov, dorazili k malému úzkému údolíčku bez stromů, ale zastřešenému mřížovím z okolních převislých větví. Vedle padlé klády se černal kruh kamenů. Qantaqa, jež dosud kráčela vedle nich, vyrazila a očichala celou rokli.
" ‚Bhojujik mo qunquc,' jak říká můj lid," přejel Binabik širokým gestem rokli. "Pokud tě nesežerou medvědi, je to domov." Zavedl Simona ke kládě; mladík se na ni zhroutil a ztěžka oddechoval. Troll si jej se zájmem měřil od hlavy k patě. "Ach," řekl Binabik, "nebudeš znovu plakat, že ne?"
"Ne." Simon se chabě usmál. Kosti měl těžké jako mrtvé kamení. "Já…myslím, že ne. Jsem jen hrozně hladový a unavený. Slibuji, že plakat nebudu."
"Podívej. Rozdělám oheň. Pak ukuchtím večeři." Binabik rychle nasbíral hromádku suchých větviček a navršil ji doprostřed kruhu z kamení. "Je to jarní dřevo a je vlhké," podotkl, "ale to je naštěstí problém, s nímž se snadno vyrovnáme."
Troll setřásl kožený vak ze zad, postavil ho na zem a odhodlaně jej začal prohledávat. Únavou omámenému Simonovi připomínala drobná dřepící postava dítě více než předtím: Binabik zíral do vaku se sešpulenými rty a obočím, svraštělým soustředěním – šestiletý klučina, s ohromnou vážností studující plahočícího se brouka.

"Ha!" řekl troll nakonec, "tady to máme." Vytáhl z vaku menší sáček asi o velikostí Simonova palce. Vzal z něj špetku práškovité látky a cvrnkl ji na zelené dřevo, pak vytáhl z opasku dva kameny a křísl jimi o sebe. Jiskra dopadla a chvíli poprskávala; pak se vznesla spirála žlutavého kouře. O chvíli později se dřevo vzňalo a zakrátko hořel milý, praskající oheň. Žhnoucí světlo Simona ukolébávalo, a to bez ohledu na bolestivou křeč z hladu, kterou cítil v žaludku. Hlava se mu skláněla, skláněla…Ale počkat – proběhl jím záblesk strachu – jak by jen mohl usnout, nestrážen v táboře naprostého cizince? Musí…měl by…
"Seď a ohřej se, příteli Simone." Binabik vstal a oprášil si ruce. "Hned se vrátím."
Ačkoliv ho kdesi v hloubi mysli hlodal hluboký neklid – kam to ten troll jde? Přivést své spolčence? Kamarády bandity? – Simon nedokázal sebrat dost sil, aby pozoroval, jak Binabik odchází. Oči mu znovu hypnotizovaly mihotavé plameny, jazyky, jež připomínaly okvětní plátky nějaké zářivé květiny…ohnivý mák, chvějící se v horkém letním větru…

Probral se z velké mrákotné prázdnoty a zjistil, že mu na stehnech spočívá obrovská vlčí hlava. Binabik se krčil nad ohněm a nad něčím se rozčiloval. Simon cítil, že mít vlka v klíně není úplně v pořádku, ale nedokázal v mozku najít ta správná táhla, která by bylo třeba uchopit, abys tím mohl něco dělat…stejně se to nezdálo zvlášť důležité.
Když se znovu vzbudil, Binabik odehnal Qantaqu z jeho klína a podal mu velký pohár něčeho horkého.
"Už to vychladlo, aby se to dalo pít," řekl troll a pomohl Simonovi pozvednout nádobu ke rtům. Vývar byl voňavý a chutný, ostrý jako pach podzimního listí. Vypil jej všechen; zdálo se mu, že cítí, jak mu proudí přímo do žil roztavená krev lesa, zahřívá jej a plní tajemnou silou stromů. Binabik mu podal další pohár a on vypil i ten. Těžké, olověné břemeno starostí bylo roztaveno a steklo, smeteno náporem příjemného vjemu. Provanul jej čerstvý vzduch a paradoxně s sebou přinesl tíhu, horkou, všezastírající dřímotu. Když znovu usínal, matně skrze šimravou přikrývku vyčerpání slyšel konejšivý zvuk vlastního srdce.

* * *

Simon si byl téměř jistý, že když přišel do Binabikova tábora, zbývala nejméně hodina do soumraku, když ale znovu otevřel oči, byla lesní paseka jasná nově ukutým ránem. Zamrkal a ucítil, jak mu uniká poslední vlákno snu – pták ...? Jasně červený pták se zlatým obojkem, lesknoucím se ve slunci…starý, silný pták, jehož oči byly plné moudrostí vysoko položených míst a dalekých vizí…z drápů mu visela krásná, duhově blyštivá ryba…
Simon se zachvěl a přitáhl si těžký plášť těsněji k tělu. Hleděl na převislé stromy a ve slunci se blyštící filigránské smaragdy jejich jarních pupenů, a zaslechl zasténání. Převalil se na bok, aby zjistil, co se děje.
Binabik seděl vedle ohniště na zkřížených nohách a jemně se pohupoval ze strany na stranu. Vedle sebe měl na plochém kameni rozloženy podivné předměty: kůstky. Ten neobvyklý zvuk vydával troll. Zpíval? Simon na něj chvíli hleděl, nemohl ale přijít na to, co mužík dělá. Jaký to podivný svět!
"Dobré ráno," pozdravil nakonec. Binabik provinile vyskočil.
"Ach! Přítel Simon!" Troll se přes rameno usmál a rychle shrnul kůstky do vaku, pak povstal a přispěchal k Simonovi. "Jak se teď cítíš?" zeptal se a sklonil se, aby položil Simonovi na čelo malou, drsnou ruku. "Ty ses ale potřeboval vyspat!"
"To ano," přitáhl se Simon k ohni. "Co je to za…za vůni?"
"Párek divokých holubů, jenž se tu zastavil, aby s námi posnídal," Binabik se usmál a ukázal na dva oškubané uzlíčky v řeřavém uhlí na okraji ohně. "Společnost jim dělají nějaké bobulky a oříšky. Už bych tě býval brzy vzbudil, aby dlouho nečekali. Myslím, že chutnají moc dobře. Ach, ještě vteřinku, prosím." Binabik se vrátil ke svému vaku a vytáhl z něj dva útlé balíčky.
"Tady," podal mu je. "Tvůj šíp, a ještě něco," – to byly Morgenesovy pergameny – "měl jsi je v opasku a já se bál, že je ve spánku zlomíš."
Do Simonových prsou se vkradlo podezření. Myšlenka na to, že někdo měl doktorovy rukopisy, zatímco on spal, v něm probouzela chamtivost a nedůvěru. Chňapl po nabízeném balíčku, jenž mu troll podával, a vrátil jej do opasku. Mužíkův srdečný pohled se náhle změnil v rozčarovaný. Simon se cítil zahanben – i když jeden nikdy nemůže být dost opatrný – a vzal si šíp, ovinutý tenkou látkou, už jemněji.
"Děkuji ti," řekl prkenně. Binabik stále měl pohled člověka, jehož dobrotou kdosi pohrdl. Provinilý a zmatený Simon šíp rozbalil. I když ještě neměl příležitost jej podrobně prozkoumat, v tomto okamžiku jej spíš zajímalo, co s rukama a očima. Šíp nebyl ničím natřen, jak si Simon původně myslel; spíše byl vyřezán z nějakého dřeva, bílého jako březová kůra, a byl opatřen sněhobílými pery. Jen špice šípu, vyřezaná z mléčně bílého kamene, měla jakousi barvu. Simon jej potěžkal, zaznamenal udivující lehkost, kontrastující s neobyčejnou ohebností a pevností, a vmžiku se mu vrátila vzpomínka na předešlý den. Nikdy nezapomene na lstivé Sithovy oči a znepokojivou rychlost, s níž se pohyboval. Všechny Morgenesovy historky byly pravdivé.
Po celé délce násady šípu byly s nekonečnou pečlivostí vlisovány závitnice, kudrlinky a tečky. "Je celý vyřezávaný," zamumlal Simon nahlas.
"To jsou velmi důležité věci," odpověděl troll a plaše vztáhl ruku. "Smím, prosím?" Simon pocítil další příliv provinilosti a rychle mu šíp podal. Binabik jej nakláněl sem a tam a odrážel jím tak světlo slunce a ohně. "To je starý kousek." Zašilhal úzkýma očima, dokud mu černé zornice docela nezmizely. "Ten už viděl hodně. Máš teď v držení značně vzácnou věc, Simone: Bílý šíp se nedává jen tak. Zdá se, že tady ten byl vyroben v Tumetai's, sithijské tvrzi, která už dlouho spočívá pod modrým ledem východně od mé domoviny."
"Jak to všechno víš?" zeptal se Simon. "Ty umíš tahle písmena číst?"
"Některá. A jsou tu věci, které cvičené oko postřehne."

Simon si vzal šíp zpět a zacházel s ním o poznání opatrněji než předtím. "Ale co s tím mám dělat? Řekls, že je to splátka za dluh?"
"Ne, příteli. Je to znamení dluhu, který trvá. A to, co máš dělat, je držet jej v bezpečí. I kdyby neměl být ničím jiným, je to překrásná věc."
Na mýtině a v lese se při zemi ještě držela hustá mlha. Simon opřel šíp hrotem dolů o kládu a posunul se blíže k ohni. Binabik sevřel holuby dvěma větvičkami a vytáhl je z řeřavých uhlíků; jeden uzlíček položil na žhavý kámen před Simona.
"Odstraň z něj listy, v nichž je zabalen," poučil jej.
"Pak chvíli počkej, než bude trochu chladnější." Bylo dost těžké uposlechnout, ale Simonovi se to nějak povedlo.
"Jak jsi je ulovil?" zeptal se náhle s plnými ústy a prsty lepkavými od tuku.
"Později tě to naučím," odpověděl troll.

Binabik si vybíral zbytky mezi zuby prohnutým rybím žebrem. Simon se natáhl zpět na kládu a spokojeně si odříhl.
"Matko Elysio, to bylo ale výborné," vydechl. Poprvé po dlouhé době měl pocit, že svět není úplně nepřátelský.
"Trocha jídla v žaludku všechno změní."
"Jsem rád, že tvá léčba byla tak snadná," usmál se troll přes rybí kost.
Simon si poklepal na břicho. "Právě teď mě nic netrápí."
Loktem zavadil o šíp, jenž se zakymácel. Když jej zachytil a znovu postavil, něco mu vytanulo v paměti. "Dokonce ani už nemám zlý pocit z…z toho mrtvého muže včera."
Binabik stočil k Simonovi hnědé oči. Ačkoliv pokračoval v čištění chrupu, čelo se mu nad kořenem nosu zkrabatilo.
"Nemáš špatný pocit z toho, že je mrtvý, nebo z toho, že jsi jej zabil?"
"Nerozumím," odpověděl Simon. "Jak to myslíš? Jaký je v tom rozdíl?"
"Být velká skála nebo malá štěnice, to je velký rozdíl – ale to bych měl nechat na tobě."
"Ale…" Simon byl znovu zmaten. "No, ale…on byl zlý."
"Hmmmmm…" Binabik pokýval hlavou, ale v tom gestu nebylo nic, co by naznačovalo souhlas. "Tenhle svět je dozajista plný zlých lidí, o tom nemůže být pochyb."
"Byl by zabil Sithu!"
"I to je pravda."
Simon zamračeně hleděl před sebe na obranou hromádku ptačích kostí, které před ním ležely na kameni srovnány na hromádku. "Nerozumím. Co mi chceš říci?"
"Kde je to místo, kam půjdeš?" Troll odhodil své párátko do ohně a povstal. Byl tak malý!
"Cože?" Simon podezřívavě zíral, dokud mu nedošel význam mužíkových slov.
"Chtěl bych vědět, kam jdeš, protože bychom možná mohli jít kus cesty spolu." Binabik mluvil pomalu a pečlivě jako k milovanému, ale hloupému psu. "Myslím, že slunce na obloze je ještě příliš mladé, než abychom se zatěžovali dalšími otázkami. My trollové říkáváme: ‚Ať je filozofie tvou večerní návštěvnicí, nenech ji ale zůstat přes noc.' A teď, nejsou-li mé otázky příliš dotěrné, kam jdeš?"
Simon povstal a kolena mu zavrzala jako nenamazané panty. Znovu cítil pochyby. Je mužíkova zvědavost tak nevinná, jak se zdá? Už jednou chyboval přílišnou důvěřivostí, s tím zatraceným mnichem. Má ale na vybranou? Nemusí trollovi říkat všechno, a je jistě lepší mít společnost, zběhlou v lese. Mužík vypadal jako někdo, kdo ví, co je třeba udělat, a Simon náhle zatoužil po někom, na koho by se mohl spolehnout.
"Mířím na sever," řekl, a pak podstoupil vykalkulované riziko. "Do Naglimundu." Pečlivě trolla pozoroval. "A ty?"
Binabik balil do tlumoku skrovné vybavení. "Myslím, že poputuji ještě dále na sever," odpověděl, aniž by vzhlédl. "Zdá se, že se naše cesty shodují." Upřel na Simona temný zrak. "Jak zvláštní je, že máš cestovat do Naglimundu. Jméno té tvrze jsem v posledních týdnech slyšel mnohokrát." Rty se mu zvlnily do mírného, potlačovaného úsměvu.
"Ano?" Simon zvedl Bílý šíp a když přemítal, jak to má chápat, záměrně se pokusil vypadat nezaujatě. "A kde?"
"Na řeči bude dost času, až se dáme na cestu." Troll se zašklebil širokým, přátelským, nažloutlým úsměvem. "Musím přivolat Qantaqu, která bezpochyby šíří mezi hlodavci v okolí hrůzu a zoufalství. Klidně si vyprázdni měchýř, ať pak můžeme zčerstva vyrazit."
Když se Simon zařizoval podle Binabikovy rady, musel Bílý šíp svírat mezi zuby.
Síť z hvězd
Simon měl nohy v onucích rozbolavělé a plné puchýřů, cítil nicméně, jak ho zlehka opouští opar zoufalství. Tělo i mysl měl zle pohmožděny nehodami, jež jej potkaly, a vyplašený pohled a bezděčné ucukávání ho neopustily – což neuniklo ostrému pohledu nového společníka – ale zádumčivá hrůza, jíž byl předtím plný, byla náhle zatlačena; pro tuto chvíli se stala jen matnou, bolestnou vzpomínkou. Přítomnost neočekávaného druha zmírňovala bolest ze ztráty přátel a domova – alespoň tedy do té míry, že si ji vůbec dokázal připustit. Nadále tajil velkou část svých pocitů a myšlenek. Dosud byl podezřívavý a také nechtěl znovu někomu důvěřovat a riskovat budoucí ztrátu.
Zatímco cestovali chladným chrámem ranního lesa, rozechvěným trylky ptačích hrdel, vysvětlil Binabik Simonovi, že sem do nížiny sešel ze svého vysoko položeného domovského Yiqanucu, jak to očividně činíval každým rokem, a to za "povinnostmi" – různými pochůzkami, které jej zavedly do východního Hernystiru a do Erkynu. Simon pochopil, že to nějak souviselo s jakýmsi druhem obchodu.
"Ale, ach! můj mladý příteli, jaké to zmatky jsem objevil tohoto jara! Tvůj lid je velmi rozrušen, velmi vyděšen!" Binabik kolem sebe v posměšném, předstíraném vzrušení mával rukama. "Ve vnějších provinciích král není příliš oblíben, co? A v Hernystiru se jej bojí. Všude jinde vládne vztek a hlad. Lidé se bojí cestovat; cesty už nejsou bezpečné. No," zašklebil se, "abych řekl pravdu, cesty nebyly bezpečné nikdy, přinejmenším na odlehlých místech – jenže pravda také

je, že věci se na severu Východního Ardu změnily ještě k horšímu."
Simon pozoroval, jak polední slunce vrhá mezi kmeny stromů svislé sloupce. světla. "Už jsi někdy cestoval na jih?" zeptal se nakonec.
"Jestli jihem myslíš jih Erkynu, pak je má odpověď ano. Jednou nebo dvakrát. Ale uvědom si, prosím, že pro můj lid znamená ‚cestu na jih' skoro každá vyjížďka z Yiqanucu."
Simon tomu nevěnoval příliš pozornosti. "Cestoval jsi sám? Byla…byla Qantaqa s tebou?"
Binabik vyloudil další úsměv. "Ne. Bylo to už dávno, dříve, než se má vlčí přítelkyně narodila, když jsem byl…"
"Jak jsi…jak jsi k té vlčici přišel?" přerušil jej Simon.
Binabik podrážděně zasykl.
"Odpovídat na otázku, když tě někdo neustále přerušuje dalšími otázkami, je dost obtížné!"
Simon se pokusil nasadit provinilý výraz, ale cítil příliv energie, jako cítí pták v peří vítr. "Odpusť," omlouval se, "už jsem slyšel…od jednoho přítele…že pokládám příliš mnoho otázek."
"To není ‚příliš mnoho'," Binabik odhrnul holí z cesty převislou větev, " – ‚to je celá hromada, navršená bez ladu a skladu.' " Troll se uchechtl. "No tak, na kterou z nich ti mám odpovědět?"
"Ach, na kterou chceš. Rozhodni sám," odpověděl zkrotle Simon a pak povyskočil, protože jej troll lehce plácl holí po zápěstí.
"Rád bych tě poprosil, abys nebyl servilní. To dělají lidé, kteří na tržištích prodávají šmejdy. Jsem si jist, že než to, raději vydržím nekonečný příval hloupých otázek."
"Ser…servl…?"
"Servilní. Podlézavý a pochlebovačný. Nemám to rád. My v Yiqanucu říkáme: ‚Pošli muže s jazykem plným medu, ať jej strčí do úlu.' "
"Co to znamená?"
"Znamená to, že nemáme rádi pochlebníky. No nic, nevadí!" Binabik pohodil hlavou a zasmál se; černé vlasy mu zavlály kolem obličeje; oči mu málem zmizely za vyšpulenými tvářemi. "Nevadí! Zašli jsme už daleko jako Ztracení Piqipegové – v našem hovoru, myslím. Ne, na nic se neptej. Na chvilku se tu zastavíme a odpočineme si, a já ti povyprávím,jak jsem se potkal se svou přítelkyní Qantaqou."
Vybrali si veliký žulový balvan; vyčnívající z lesní půdy jako skvrnitá pěst. Horní polovinu zalévalo sluneční světlo. Mladík s trollem vylezli na vrchol a usadili se tam. Les kolem nich byl tichý; prach, který se zvedl v jejich šlépějích, se zvolna usazoval. Binabik hmátl do tlumoku a vytáhl tyčinku sušeného masa a měch slabého, kyselého vína. Zatímco Simon žvýkal, setřásl z nohou boty a kroutil v hřejivém slunci bolavými palci. Binabik na jeho obuv shlížel kriticky.
"Budeme ti muset najít nějaké jiné." Rýpl do roztrhané, začernalé kůže. "Když muže tlačí boty, je jeho duše v nebezpečí."
Simon se zašklebil.
Strávili chvíli v tichém rozjímání o lese, jenž je obklopoval, o živoucí zeleni Starého srdce. "Mno," promluvil nakonec troll, "první věc, kterou je třeba pochopit, je, že naši lidé se vlkům nevyhýbají – ačkoliv se s nimi obvykle ani nepřátelíme. Trollové a vlci žili bok po boku po tisíce let, a většinou se necháváme na pokoji.
Naši sousedé, lze-li použít tak zdvořilého slova, vlasatí Rimmerští, si myslí, že vlk je nebezpečné a velmi zrádné zvíře. Znáš muže z Rimmersgardu dobře?"
"Ach, ano." Simon byl potěšen, že se může pochlubit. "Kolem Hay… " zarazil se, "v Erchesteru jich byla spousta. Nosili dlouhé bradky," dodal, aby demonstroval svou znalost.
"Hmmmm. No, protože žijeme vysoko v horách, my Qanucové – my trollové – a nezabíjíme vlky, Rimmerští si myslí, že jsme vlčí démoni. V těch jejich namrzlých, zakrvavených mozcích," Binabik nasadil komicky zhnusený výraz, "přebývá myšlenka, že trollové jsou nadpřirozená a zlá stvoření. Mezi Rimmeřany – my jim říkáme Crohookové – a mým qanuckým lidem byly krvavé boje, velmi, velmi mnoho bojů."
"To je mi líto," řekl Simon a provinile pomyslel na obdiv, který cítil ke starému vévodovi Isgrimnurovi – který, na druhé straně, nevypadal jako někdo, kdo masakruje nevinné trolly, i když se o něm říkalo, že je značně popudlivý.
"Líto? Nemělo by. Já sám si myslím, že mužové – a ženy – z Rimmersgardu jsou natvrdlí, hloupí a trpí nadměrnou výškou – ale nemyslím, že jsou zlí nebo že si zaslouží smrt. Ahhh," vydechl a potřásl hlavou jako filozofující kněz v zapadlé hospůdce, "Rimmeřani jsou pro mě hádankou."
"Ale co ti vlci?" zeptal se Simon a pak se sám potichu vyplísnil za to, že jej přerušil. Zdálo se ale, že tentokrát to Binabikovi nevadí.
"Můj lid žil na strmém Mintahoqu, v horách, kterým Rimmeřani říkají Trollí vrchy. Sedlali jsme huňaté skopce s mrštnýma nohama, pečovali jsme o ně od jehňátek, dokud nebyli dost velcí, aby nás unesli v horských průsmycích. Nic na tomhle světě, Simone, se nevyrovná pocitu, jejž máš, když jedeš na skopci z Yiqanucu. Sedíš na svém oři, ten kráčí po pěšinách Střechy světa…nadskakuješ v sedle při skocích přes skalní rozsedliny tolik hluboké, tak mimořádně hluboké, že když do nich hodíš kámen, trvá mu půl dne, než dopadne na dno…"
Binabik se usmál a v blaženém zasnění po něm zašilhal. Simon, který si takovou hloubku pokoušel představit, náhle pocítil lehkou závrať a musel položit dlaně na kámen, aby se zklidnil. Shlédl dolů. Tohle sedátko, koneckonců, je nad zemí jen na výšku dospělého muže.
"Když jsem na Qantaqu narazil, byla ještě štěně," pokračoval konečně Binabik. "Její matku nejspíš zabili nebo zemřela hlady. Když jsem ji našel, vrčela na mne. Vypadala jako klubíčko bílé kožešiny, které se od okolního sněhu lišilo jen černým čumáčkem." Usmál se. "Ano, teď je šedá. Zjistil jsem, že vlci, stejně jako mnozí lidé, spolu s velikostí mění i barvu…byl jsem jejím pokusem o obranu tak dojat, že jsem ji vzal domů. Můj mistr…" Binabik se odmlčel. Tu chvíli vyplnil křik sojky. "Můj mistr řekl, že když jsem ji vzal z náruče Qinkipy Sněhové panny, převzal jsem rodičovské

povinnosti. Mí přátelé si mysleli, že nejsem při smyslech. Cha! řekl jsem. Naučím tohoto vlka, aby mne nosil jako rohatí berani – nikdo ještě nic takového neudělal. Tolik věcí ještě nikdo neudělal…"
"Kdo je tvůj mistr?" Qantaqa, podřimujíc na sluncem ozářeném kusu pod nimi, se převalila na záda a zahrabala nohama do vzduchu. Bílý kožíšek na břiše měla hustý jako královský hermelín.
"To, příteli, je jiná historka. Dnes ne. Nicméně, abych to dokončil, řeknu, že jsem Qantaqu naučil, aby mne nosila. To učení bylo velmi…" – ohrnul ret – "zábavné. Ale neželím toho. Cestuji často, částěji než mí soukmenovci. Beran je fantastický skokan, ale mozek má malý. Vlk je mnohem, mnohem chytřejší, a je věrný jako nesplacený dluh. Víš, že když si vybírají samici, vyberou si ji na celý život? Qantaqa je můj přítel a dávám jí přednost před jakoukoliv ovcí. Že, Qantaqo?"
Velký šedý vlk se posadil a visel svýma širokýma žlutýma očima na Binabikovi. Zdvihl hlavu a krátce zaštěkal.
"Vidíš?" zakřenil se troll. "Pojil, Simone. Myslím, že bychom měli pochodovat, dokud je slunce vysoko." Sklouzl z kamene a chlapec za ním skákal na jedné noze, natahuje si roztrhané boty.

Jak odpoledne plynulo a oni se plahočili hustým porostem stromů, Binabik odpovídal na otázky, týkající se cestování, a prokázal přitom důvěrnou znalost míst, jimiž Simon prošel jen ve svých představách. Mluvil o letním slunci, jež odhaluje zářivé vnitřní fazety zmrzlého Mintahoqu jako obratné klenotníkovo kladívko; o nejsevernějších oblastech téhož lesa, lesa, zvaného Starosrce, o světě bílých stromů a klidu a stop podivných zvířat; o chladných odlehlých rimmersgardských vesnicích, v nichž sotva kdy slyšeli o dvoru Kněze Jana a v nichž dlouhovousí muži s divokýma očima přeskakují ve stínu vysokých hor ohně a dokonce i nejstatečnější z nich se bojí stínů, které se procházejí ve sténající temnotě nad nimi. Rozpřádal historky o skrytých hernystirských zlatých dolech, o tajných spirálovitých tunelech, které se vinou do černých útrob země mezi kostmi Grianspogských hor, a mluvil i o Hernystiřanech samotných, lstivých, blouznivých pohanech, jejichž bohové obývají zelená pole a oblohu a kameny – o Hernystirských, kteří znají ze všech lidí Sithy nejlépe.
"Tak Sithové doopravdy jsou…" řekl Simon tiše, s údivem a více než jen s bázní, "doktor měl pravdu."
Binabik povytáhl obočí. "Jistě, že Sithové doopravdy jsou. Myslíš, že sedí tady v lese a dumají, zda doopravdy jsou lidé? Nesmysl! Lidé jsou oproti nim jen děti – byť děti, které jim hrozně uškodily."
"To jen proto, že jsem předtím ani jednoho neviděl!"
"Předtím jsi neznal ani mne nebo kohokoliv z mého lidu," odpověděl Binabik. "Nikdy jsi neviděl Perdruin či Nabban nebo Thrithing . ... znamená to snad, že neexistují? Jakou zásobu pověrčivé hlouposti v sobě vy Erkyňané máte! Člověk, jehož moudrost je opravdová, nesedí a nečeká, že k němu svět po kouscích přijde, aby tak prokázal svou existenci!" Troll pohlédl přímo před sebe a obočí měl stažená. Simon se bál, že jej snad urazil.
"No, a co tedy moudrý člověk dělá?" zeptal se trochu vzdorně.
"Moudrý člověk nečeká, až k němu skutečný svět přijde a prokáže tak, že opravdu je. Jak se můžeš cítit povolán posuzovat cokoliv, aniž bys to zažil? Můj pán mne učil – a mě se to zdá chash, tedy správné – že se vědomostem nesmíš bránit."
"Omlouvám se, Binabiku." Simon udeřil do trsu žaludů, které se rozkývaly. "Ale jsem jen pomocník v kuchyni – umývám nádobí. Takováhle řeč mi nedává valný smysl."
"Ha!" Binabik se s rychlostí hada předklonil a klepl Simona holí po kotníku. "Tohle je přesně ten příklad! Ha!" Troll zašermoval malou pěstí.
Qantaqa, která to považovala za vybídnutí, přicválala a poskakovala v kruzích kolem těch dvou, dokud se nemuseli zastavit, aby se dovádějící vlčici vyhnuli.
"Hinik, Qantaqo!" sykl Binabik. Odskočila a začala vrtět ocasem jako kterýkoliv ochočený hradní pes. "Tak, příteli Simone," ozval se troll, "promiň mi mé vzrušení, ale nahrál jsi mi." Vztáhl ruku, aby zarazil Simonovu otázku. Mladík cítil, jak mu rty škube úsměv – malý troll byl náhle tak zaujatý a vážný.
"Tak za prvé," prohlásil Binabik, "kuchtíci nejsou ani vytření z jiker, ani vysezení ze slepičích vajec. Mohou myslet jako ti nejmoudřejší z moudrých, jen když se nebrání vědomostem. Když neříkají ‚nemůžu' nebo ‚nebudu'. Tak, to vysvětluje, co s tím udělám – zajímá tě to?"
Simon byl okouzlen. Dokonce mu ani nevadilo, že jej uhodil do kotníku – stejně to doopravdy nebolelo.
"Prosím, vysvětli mi to."
"Tak, považujme vědomosti za řeku. Jsi-li kusem látky, jak zjistíš o té vodě něco více – když někdo namočí tvůj cíp a pak jej vyždímá, nebo když tě s tvým souhlasem do vody hodí, takže ta voda plyne skrze tebe, kolem tebe, a ty jsi nasáklý a mokrý? Tak jak?"
Z myšlenky, že by jej hodili do studené řeky, se Simon trochu otřásl. Slunce začalo vrhat šikmé stíny: odpoledne se chýlilo ke konci. "Myslím…myslím, že když se namočíš celý, dozvíš se o vodě víc."
"Přesně!" Binabik byl potěšen. "Přesně! Takže ti to došlo." Troll pokračoval v chůzi.
Po pravdě, Simon už zapomněl, na co se původně ptal, ale málo mu na tom záleželo. Na téhle malé osůbce bylo něco docela okouzlujícího. Simon měl pocit, že je v dobrých – byť malých – rukou.

Jen stěží mu mohlo uniknout, že se teď ubírají na západ; šli po směru kosých slunečních paprsků a slunce jim svítilo téměř rovnou do očí. Občas si oslnivá louč našla cestu skulinou mezi větvemi stromů a Simon zakolísal: les byl náhle plný mihotavých jehliček světla. Zeptal se Binabika, proč odbočili na západ.
"Ach, ano," odpověděl troll, "ubíráme se ke Knocku. Ale dnes se tam ještě nedostaneme. Brzy se zastavíme, utábořímе se a pojíme."
Tohle Simon slyšel rád, ale nedokázal se ještě nezeptat – bylo to koneckonců i jeho dobrodružství. "Co je to Knock?"

"Ach, nejde o nic nebezpečného, Simone. Je to místo, kde předhůří Wealdhelmu spadá do jakéhosi sedla, a lze tudy vyjít z hustého a nepříliš bezpečného lesa a přejít na Wealdhelmskou silnici. Nicméně, jak jsem řekl, dnes se tam nedostaneme. Pojďme se podívat po nějakém místě k utáboření."
Během pár furlongů našli místo, které vyhlíželo slibně: shluk velkých kamenů na mírném svahu, který spadal k lesnímu potůčku. Podél řady oblých, šedivých kamenů tiše šplouchala voda; pak hlučně vířila u zkroucených větví, které se do potoka svalily, a nakonec mizela o pár yardů níž v křoví. V probuzeném večerním větříku tiše šelestily osikové lístky; připomínaly, zelené mince.
Dvojice rychle zřídila ze suchých balvanů, které našli u koryta, ohniště.
Zdálo se, že Qantaqa je jejich úsilím fascinována. Čas od času zavrčela a zlehka chňapla po kameni, s nímž se pracně lopotili, aby jej odnesli na místo. Krátce nato už troll zažehl oheň, který v posledních mocných paprscích rychle končícího odpoledne vyhlížel pobledle a přízračně.
"Tak, Simone," Binabik strčil loktem do dotěrné Qantaqy, která se neochotně schoulila, "nastal čas lovu. Najděmež si pár slušných ptáčků k večeři a já ti ukážu pár mazaných triků." Zamnul si ruce.
"Ale jak je chytíme?" Simon pohlédl na Bílý šíp, jenž držel v zaťaté, zpocené pěsti. "Budeme po nich muset házet tohle?"
Binabik se zachechtal a poplácal se po šatem přikrytých kolenou. "Na kuchtíka jsi docela zábavný! Ne, kdepak, řekl jsem přece, že ti ukážu pár mazaných triků. V horách, tam, kde žiju, je sezóna lovu ptáků jen krátká. Za mrazivé zimy tam vůbec žádní ptáci nejsou, vyjma sněžných husí, ale ty letí až v oblacích, když nad naší horskou domovinou táhnou do severovýchodních pustin. Ale v některých jižních zemích, jimiž jsem cestoval, loví a jedí jenom ptáky. Tam jsem se pár mazanostem naučil. Ukážu ti je!"
Binabik sebral svou cestovní hůl a vybídl Simona, aby jej následoval. Qantaqa vyskočila, ale Binabik ji mávnutím odehnal.
"Hinik aia, stará přítelkyně," řekl jí něžně. Zastříhala ušima a nakrčila šedé čelo. "Vydáváme se na tajnou misi a tvé velké tlapy by nám při ní moc nepomohly." Vlčice schlípla a znovu se uvelebila u táborového ohně. "Ne snad, že by neuměla být smrtonosně tichá," obrátil se troll k Simonovi, "ale jen, když chce ona."
Překročili potok a vnořili se do porostu. Zakrátko šli znovu hlubokým lesem; hluk vody za nimi se ztišil do nezřetelného šumění. Binabik si dřepl a vybídl Simona, aby to udělal po něm.
"Tak se pustíme do práce." Rychle zakroutil holí; k Simonově překvapení se rozdělila na dvě části. Všiml si, že ta kratší je rukojetí nože, jehož čepel byla skryta v dutině delší části. Tu troll zdvihl a mávl jí. Vyklouzl kožený váček. Binabik z druhého konce odstranil cosi jako víčko; delší část hole byla nyní dutá a prázdná. Simon se z čirého okouzlení rozesmál.
"To je úžasné!" prohlásil. "Jako nějaký kouzelnický trik."
Binabik moudře pokýval hlavou. "Překvapení v malých balíčcích – to je quanucké krédo." Vzal nůž za válcovitou kostěnou násadu a chvíli jím klepal po duté trubici. Vyjela z ní část další, kostěné trubičky, již už vytáhl prsty. Když ji vzal do ruky, aby si ji prohlédl, spatřil Simon, že tahle trubice má po straně řadu otvorů.
"F…flétna?"
"Tak tak, flétna. Za co by stála večeře, kdyby po ní nenásledovala muzika?" Binabik odložil flétnu na trávu a poklepal na kožený váček hranou hole. Otevřel se a odhalil slisovaný balíček mykané příze a ještě jednu tenkou trubičku, ne delší než prst.
"Menší a menší, co?" Troll trubičku otevřela ukázal Simonovi obsah, drobné jehličky z kosti nebo slonoviny, sbalené těsně k sobě. Simon napřáhl ruku, aby se jedné z těch jemných štěpinek dotkl, ale Binabik mu schránku rychle odtáhl z dosahu.
"Ne, prosím," řekl. "Jen se dívej." Oddělil palcem a ukazováčkem jednu z jehliček a ukázal ji Simonovi tak, aby na ni dopadlo hasnoucí odpolední světlo; ostrá špička šipky byla potřena nějakou černou, lepkavou látkou.
"Jed?" vydechl Simon. Binabik vážně přikývl, ale jeho oči prozrazovaly jisté vzrušení.
"Jistě," řekl. "Nejsou otrávené všechny – pro zabíjení malých ptáků to není nutné a navíc to někdy zkazí všechno maso – jenže medvěd nebo jiné velké a rozvzteklené zvíře se pouhou malou šipečkou zastavit nedá." Zasunul otrávenou šipku mezi její družky a vybral jinou, čistou.
"Ty jsi tím zabil medvěda?" zeptal se Simon, na něhož to mimořádně zapůsobilo.
"Ano, zabil – ale moudrý troll nečeká na místě jen proto, aby se přesvědčil, zda je medvěd doopravdy mrtvý. Víš, ten jed svou práci nedokončí okamžitě. A medvědi jsou moc velcí."
Během hovoru Binabik odtrhl kousek hrubé vlny a špičkou nože rozplétal vlákna. Jeho prsty pracovaly tak rychle a zručně, že to Simonovi připomnělo Sáru, děvečku z horních pater, když vyspravovala potrhané šatstvo. Než se k této vzpomínce na domov mohly přidružit další, upoutal Simonovu pozornost znovu Binabik, jenž začal omotávat přízi kolem tupého konce šipky, a vršil vlákna přes sebe, dokud se konec násady neproměnil v měkkou vlněnou kouli. Když byl hotov, vtlačil to všechno, šipku i s chomáčem, do jednoho konce duté hole. Zbylé jehly nacpal zpátky do váčku, strčil si jej do opasku a zbytek rozebraného náčiní podal Simonovi.
"Nes to, jestli chceš," řekl. "Nevidím tu mnoho ptáků, ačkoliv by jich teď mělo poletovat docela dost, protože se krmí hmyzem. Možná, bychom se spíš měli zaměřit na veverky – ne že by chutnaly bůhvíjak," pospíšil si s vysvětlením, zatímco překračovali padlý strom, "ale lov malých ptáků je tak nějak dojímavější. Rozuměj, když šipka zasáhne cíl…nejspíš mě dojímá jejich let a rychlost, s níž jim bije srdce."

Později, za večerního šepotu jarního listí, když Simon s trollem lenošili u ohně a trávili svou večeři – dva holuby a tlustou veverku – myslel Simon na to, co Binabik řekl. Je zvláštní, když člověk pozná, jak málo zná někoho, koho se

naučil mít rád. Jak může tenhle troll cítit takovou náklonnost k něčemu, co se rozhodl zabít?
Já jsem tedy dozajista k tomu zatracenému chalupníkovi nic takového necítil, pomyslel si. Nejspíš by mne byl zabil stejně rychle, jako chtěl zabít onoho sithijského muže.
Ale zabil by jej doopravdy? Obrátil by sekeru proti Simonovi? Možná, že ne: o Sithovi si myslel, že je to démon. Otočil se k Simonovi zády, což by neudělal, kdyby z něj měl strach.
Jestlipak měl ženu? pomyslel si náhle Simon. Měl děti? Ale byl to hříšný muž! Stejně, i špatní lidé mívají děti – král Eliáš má dceru. Cítila by se zle, kdyby její otec zemřel? Já tedy určitě ne. A necítím se zde ani proto, že zemřel ten chalupník – cítil bych ale smutek pro jeho rodinu, kdyby ho našli v lese takhle mrtvého. Doufám, že žádnou rodinu neměl, že byl sám, že žil osaměle v lese…sám v lese…
Simon vzhlédl, náhle plný strachu. Málem se ztratil, sám a bezmocný…ale ne. Seděl tu Binabik, opíral se o svah a něco si pro sebe mumlal. Simon náhle pocítil vděk za mužíkovou přítomnost.
"Děkuji ti…za večeři, Binabiku."
Troll se obrátil, pohlédl na něj a koutky úst mu poškubl mdlý úsměv. "Rádo se stalo. Tak, teď, když jsi viděl, co dokážou jižanské šipky do foukaček, možná se s nimi budeš sám chtít naučit zacházet?"
"Jistě!"
"Výborně. Takže ti to zítra ukážu – dost dobře možná, že pak nám večeři ulovíš ty, co?"
"Jak dlouho…" Simon si našel větvičku a prohrábl uhlíky, "jak dlouho budeme cestovat společně?"
Troll zavřel oči a zaklonil se; poškrábal se v husté černé čupřině. "No, myslím, že přinejmenším po nějaký čas. Jdeš do Naglimundu, tak? Jsem si jist, že půjdu minimálně valnou část té cesty. Je to tak v pořádku?"
"Ano!…Hmmm, ano." Simon se cítil mnohem lépe. I on se opřel a vrtěl bosýma nohama před plameny ohně.
"Nicméně," ozval se vedle něj Binabik, "pořád ještě nechápu, proč tam chceš jít. Slyšel jsem zprávy, že naglimundská pevnost byla opatřena válečnou posádkou. Slyšel jsem zvěsti, že princ Jošua – o jehož zmizení se dozvěděli i v nejodlehlejších místech, na která jsem při svém putování zabrousil – se tam možná skrývá a zbrojí na válku. Nevíš o těch řečech? Proč, že jsem tak smělý, tam jdeš?"
Simonovo ulehčení bylo to tam. Je malý, plísnil se, ne pitomý! Než odpověděl, několikrát se zhluboka nadechl.
"O těchto věcech mnoho nevím, Binabiku. Mí rodiče jsou mrtví, a…a já mám v Naglimundu přítele…harfeníka." To všechno je více či méně pravda – je to ale přesvědčivé?
"Hmmmm." Binabik neotevřel oči. "Jsou i lepší místa než pevnost, připravená na obléhání. Ale stejně, prokázal jsi značnou zmužilost, když ses na cestu vydal sám, přestože, jak říkáme, ‚Odvaha a Pošetilost žijí často v téže jeskyni.' Kdybys snad zjistil, že tvůj cíl není to pravé, mohl bys jít se mnou a žít v Quanucu. Byl bys velikým, nebetyčným trollem!" Binabik se rozhiňal vysokým hlasem, jako když štěbetá straka. Simon si bez ohledu na rozjitřené nervy nemohl pomoci a přidal se k němu.

* * *

Oheň žhnul již jen matně a z okolního lesa byla neurčitá, nerozlišitelná temnota. Simon se těsněji zavinul do pláště. Binabik nepřítomně přebíhal prsty po otvorech flétny a hleděl na sametovou skvrnu oblohy, která byla vidět otvorem mezi stromy.
"Podívej!" řekl a ukázal nástrojem do noci. "Vidíš?"
Simon naklonil hlavu k mužíkově. Nebylo tam nic než nařídko nasázené hvězdy. "Nevidím nic."
"Ty nevidíš Síť?"
"Jakou síť?"
Binabik na něj zvláštně pohlédl. "Copak tě v tom hranatém hradě nic nenaučili? Mezumiirinu Síť."
"Kdo to je?"
"Aha." Binabik nechal hlavu klesnout. "Hvězdy. Ta spousta, kterou vidíš nad sebou, to je Mezumiirina Síť. Říká se, že ji rozprostřela, aby polapila svého manžela Isikia, který utekl. My Quanucové jí říkáme Sedda, Temná Matka."
Simon zíral vzhůru na mdle svítící body; vypadalo to, jako by se tlustá černá látka, která oddělovala Východní Ard od nějakého světa, plného světla, obnosila. Když zašilhal, dokázal v tom uspořádání najít jistý tvar.
"Jsou tak matné."
"Obloha není jasná, to máš pravdu. Říká se, že Mezumiiru to tak chce, protože jinak by Isikiho varovala zář šperků v její síti. A přesto, mračné noci jsou často, a ona jej stejně dosud nepolapila…"
Simon zašilhal. "Mezza…Mezo…"
"Mezumiiru. Měsíční žena Mezumiiru."
"Říkals ale, že tvůj lid ji nazývá…Sedda?"
"Správně. Quanacové věří, že je matkou všeho."
Simon chvíli přemýšlel. "Tak proč tomu" – ukázal vzhůru – "říkáš Mezumiirina síť? Proč ne Seddaina síť?"
Binabik se usmál a pozdvihl obočí. "Dobrá otázka. Můj lid tomu tak říká – tedy, vlastně tomu říká Seddain, a přikrývka. Já nicméně cestuji více než ostatní a naučil jsem se i další jména, a Sithové tu podle všeho byli první. To Sithové už před dávnými věky pojmenovali hvězdy."
Troll chvíli tiše seděl a spolu se Simonem hleděl na černou střechu světa. "Už vím," řekl náhle. "Zazpívám ti Seddinu píseň – nebo spíše její malou část. Je to velmi dlouhá píseň. Mám to zkusit?"
"Ano!" Simon se zachumlal ještě hlouběji do pláště.
"Zpívej, prosím!"
Qantaqa, která zlehka chrápala trollovi v nohách, se probudila, pozvedla hlavu, rozhlédla se a táhle zavrčela. I Binabik

se rozhlížel, přimhouřil oči a snažil se proniknout příšeřím mimo dosah záře táboráku. O chvíli později Qantaqa, očividně spokojená s tím, že vše je v pořádku, strčila do Binabika hlavou, aby si jej nastavila do pohodlnější polohy, pak se znovu uvelebila a zavřela oči. Binabik ji poplácal, vzal flétnu a vyloudil pár zkusmých tónů.
"Rozuměj," prohlásil, "tohle nemůže být než zkratka celé písně. Něco vysvětlím. Seddina manžela, jemuž Sithové říkají Isiki, můj lid označuje jako Kikkasuta. Je Pánem všech ptáků…"
Troll začal velebně předzpěvovat vysoko posazeným hlasem – zvláštně melodickým, jako meluzína vysoko v horách. Na konci každé sloky se odmlčel, aby zapískal na flétnu pár ječivých tónů.

Voda teče
u Tohugovy jeskyně
třpytivé nebeské jeskyně
Sedda přede
Temná dcera Pána nebe
bledá Sedda černovlasá

Král ptáků letí
po cestě z hvězd
jasné lesklé cestě z hvězd
a vidí Seddu
Kikkasut ji vidí
a přísahá, že jeho bude

‚Dej mi svou dceru
svou, dceru jež přede
tenké nitě přede'
volá Kikkasut.
‚Oději ji vybraně
celou do jasných per!'

Tohuq naslouchá
Naslouchá té libé řeči
bohatého krále ptáků řeči
myslí na tu čest –
Seddy se vzdá
Starý, chamtivý Tohuq."

"Takže," vysvětloval Binabik normálním hlasem, "starý Tohuq, pán nebe, prodává svou dceru Kikkasutovi za krásnou pelerínu z peří, již bude nosit, když bude dělat mraky. Sedla pak jde s novomanželem do jeho země za horami, kde se stává Královnou ptáků. Ale ten sňatek není příliš šťastný. Kikkasut se jí brzy přestává věnovat a domů chodí jen jíst a Seddě lát." Troll se potichu zasmál a utřel konec flétny do svého kožešinového límce. "Ach, Simone, to je tak dlouhý kus příběhu…No, Sedda jde k vědmě, která jí řekne, že může znovu získat Kikkasutovo toulavé srdce, když mu dá děti. S kouzlem, které jí vědma dá, vyrobeným z kostí a směšníku a černého sněhu, Sedda počne a porodí devět dětí. Kikkasut se to doslechne a pošle zprávu, že přijde a vezme jí je, aby vyrostly v ptáky a nebyly Seddou vychovány v neužitečné měsíční děti.
Když to Sedda uslyší, vezme dvě nejmladší děti a ukryje je. Kikkasut si přijde pro ostatní a ptá se, kde jsou ony dvě. Sedda mu řekne, že onemocněly a zemřely. Kikkasut od ní odchází a ona jej proklíná."
Znovu se dal do zpěvu:

"Kikkasut vzlétá
a Sedda, Sedda štká
Pláče pro svou ztrátu
pro děti, co jí vzal
vzal, vyjma skrytých dvou
Lingity a Yany

Vnučky pána nebes
měsíční dvojčata
v tajnosti a bledé
Yana a Lingit
skryty před svým otcem
A Sedda je uchová nesmrtelné…"

"Jak vidíš," přerušil Binabik zpěv, "Sedda nechtěla, aby její děti byly smrtelné a umíraly, jako se to děje s ptáky a pozemskými stvořeními. Byly pro ni vším a jediným, co měla…"

Sedda truchlí
osamělá, podvedená
a kuje pomstu
Béře své blyštivé klenoty
Kikkasutův z lásky dar
a setká je dohromady

Vysoký hory vrch
Temná Sedda slézá
Plachtu čerstvě utkanou
rozhazuje na noční oblohu
Past na manžela
zloděje svých dětí…"

Binabik chvíli trylkoval melodii a kolébal hlavou ze strany na stranu. Nakonec flétnu odložil. "Je to pro zpěváka hrozně dlouhá píseň, Simone, ale vypráví o velmi důležitých věcech. Pokračuje osudy dětí, Lingity a Yany, a jejich volbou mezi Měsíční smrtí a Ptačí smrtí – protože měsíc, jak víš, umírá, ale pak se znovu vrací. Pták umírá, ale nechává po sobě vejce, která jej přežijí. My trollové si myslíme, že Yana si zvolila měsíc a stala se z ní matriarcha – což je slovo, které znamená pramatku, bábu – matriarcha Sithů. Smrtelní, příteli Simone, já i ty, jsou potomky Lingity. Ale je to dlouhá, velmi dlouhá historie…budeš někdy příště chtít slyšet víc?"
Simon neodpověděl. Měsíční píseň a jemný kartáč opeřených křídel noci jej zlehka ukolébaly do spánku.
Krev svatého Hoderunda
Zdálo se, že pokaždé, když Simon otevře ústa, aby promluvil nebo se zhluboka nadechl, okamžitě mu je ucpe listí. I přes veškeré poskakování a uhýbání se nedokázal vyhnout větvím, které se mu natahovaly po obličeji jako chtivé dětské ruce.
"Binabiku!" zalkal, "proč se nemůžeme vrátit na cestu? Roztrhá mě to na kousíčky!"
"Nefňukej pořád. Brzy se na cestu vrátíme."
Bylo k vzteku pozorovat, jak se drobný troll proplétá mezi spletenými větvemi a větvičkami. Pro něj je snadné říci: "Nefňukej pořád!" Jako by byl Binabik tím pohyblivější, čím hustší byl les. Zatímco Simon za ním lomozil, on se klidně prosmýkával hustým porostem. Dokonce i Qantaqa lehce skákala vedle něj a listí se pod ní sotva vlnilo. Simon měl pocit, jako by na něm lpěla polovina Starého srdce ve formě zlomených větviček a drásavých trnů.
"Ale proč to děláme? Jít po cestě kolem lesa by nám jistě netrvalo o nic déle, než mně bude trvat prohrabat se tímhle píď po pídi!"
Binabik zapískal na vlčici, neboť ji právě ztratil z dohledu. Brzo přiskákala, a zatímco troll čekal na Simona, chytil ji a pocuchal jí hustý kožich na krku.
"Máš naprostou pravdu, Simone," přikývl, když se k němu mladík dodrápal. "Trvá to asi tak stejně dlouho, jako kdybychom šli kolem. Jenže," pozdvihl varovně masitý prst, "jsou tu i jiné okolnosti."
Simon věděl, že se od něj očekává otázka. Nezeptal se ale, a místo toho stál vedle trolla, zhluboka oddechuje, a prohlížel si nejnovější tržné rány na těle. Když troll zjistil, že mu Simon na vějičku neskočí, usmál se.
" ‚Cože?' ptáš se zvědavě? Jaké ‚okolnosti?' Odpověď je všude kolem, na každém stromě a pod každým kamenem. Vnímej! Čichej!"
Simon se zubožene rozhlížel. Viděl jen stromy. A ostružiní. A další stromy. Zaúpěl.
"Ne, ne, copak ti už nezbyly vůbec žádné smysly?" vykřikl Binabik, "jak tě to učili v tom pitomém kamenném mraveništi, tom…hradě?"
Simon vzhlédl. "Nikdy jsem neřekl, že jsem žil na hradě."
"Ve všem, co děláš, je to zcela zřejmé." Binabik se hbitě otočil, aby dobře viděl na sotva zřetelnou stezku vysoké zvěře, po níž šli. "Podívej," zvýšil dramaticky hlas, "země je knihou, kterou je třeba číst. Každá maličkost," – samolibý úšklebek – "má co říci. Stromy, listy, mech a kameny – na všem jsou napsány věci udivujícího významu…"
"Ach, Elysio, ne," zaúpěl Simon, vrhl se k zemi a hlavu si opřel o kolena. "Prosím, teď mi lesní knihu nečti, Binabiku. Nohy mě bolí a v hlavě mi duní."
Binabik se předklonil, až byl jeho kulatý obličej pár palců od Simonova. Po chvilce zkoumání mladíkových vlasů, plných zapletlého ostružiní, se troll znovu vzpřímil.
"Myslím, že si klidně můžeme odpočinout," řekl a pokoušel se přitom skrýt zklamání. "Povím ti o těchto věcech později."
"Děkuji ti," zamumlal Simon ke svým kolenům.

Simon se úkolu ulovit té noci večeři vyhnul prostě tím, že usnul, sotva se utábořili. Binabik jen pokrčil rameny, zavdal si dlouhý doušek z vaku s vodou a druhý z vinného měchu, pak se s Qantaqou, ostražitě čenichající po jeho boku, krátce porozhlédl po okolí. Poté, co pojedl nepříliš chutné, ale syté sušené maso, hodil v doprovod Simonovu chrápání ovčími kůstkami. Napoprvé padl Pták bez křídel, Oštěp na ryby a Stinná stezka. Neklidně zavřel oči a zatímco kolem něj sílil hluk nočního hmyzu, cosi si nemelodicky prozpěvoval. Když hodil podruhé, první dvě se změnily v Pochodeň při ústí jeskyně a Kličkujícího skopce, ale Stinná stezka přetrvala, kosti zaklesnuté o sebe jako zbytky po nějakém vybíravém masožravci. Nebyl z těch, co podle kostí dělají ukvapená rozhodnutí – na to jej mistr učil příliš dobře –

nicméně když se mu konečně podařilo usnout, spal se svým náčiním a zavazadly v náručí.
Když se Simon probudil, počastoval jej troll uspokojivým jídlem, sestávajícím ze smažených vajec – křepelčích, povídal – nějakých bobulí a dokonce i bledě oranžových pupenů jakéhosi stromu, které byly, jak se ukázalo, docela jedlé a trpce sladké. I ranní pochod probíhal výrazně snadněji než za předešlých dní: krajina byla postupně stále otevřenější a stromy dál od sebe.
Troll celé ráno mlčel. Simon měl za jisté, že důvodem je jeho včerejší nezájem o Binabikovu lesní moudrost. Když scházeli po dlouhém, mírném svahu a slunce bylo na své denní cestě vysoko, cítil se nucen promluvit.
"Binabiku, řekneš mi dnes něco o lesní knize?"
Jeho druh se usmál, ale byl to menší, užší úsměv, než jaký u něj byl Simon zvyklý vídat. "Samozřejmě, příteli Simone, ale bojím se, že jsem v tobě vzbudil špatný pocit. Víš, když jsem mluvil o krajině jako o knize, nechtěl jsem ti naznačit, že bys ji měl číst, abys rozšířil své duchovní obzory, jako když čteš náboženské tlustospisy – byť je jistě možné věnovat pozor nost svému okolí právě z toho důvodu. Ne, mluvil jsem o tom spíše jako o knize lékařské, o něčem, co se člověk učí kvůli zdraví."
Je doopravdy zábavné, pomyslel si Simon, jak snadno mě tenhle malý kamarádíček vždycky zmate. A na první pokus!
Nahlas řekl: "Zdraví? Lékařská kniha?"
Binabikův obličej náhle nabral vážný výraz. "Co se tvého žití či smrti týče, Simone. Teď nejsi ve svém domě. Nejsi v mém domě, byť jsem tu bezpochyby snesitelnějším hostem než ty. Dokonce ani Sithové, po všech těch věcích, po něž pozorovali slunce, jak se koulí a koulí po obloze, dokonce ani oni neprohlašují Starosrce za své." Binabik přestal mluvit a položil ruku na Simonovo zápěstí, pak je stiskl. "Tohle místo, na němž stojíme, tento velký les, je nejstarší místo. To proto se nazývá, jak říká tvůj lid, Starosrcem: vždy byl starým srdcem Východního Ardu. Dokonce i tyto stromy menšího stáří," ukázal holí do všech stran, "zápasily se záplavami, větrem a ohněm dříve, než váš velký král Jan nabral na ostrově Warinsten poprvé dech do plic."
Simon se díval kolem sebe a pomrkával.
"Jsou tu," pokračoval Binabik, "i jiné stromy, které jsem viděl, takové, jejichž kořeny vrůstají do samotné skály Času; jsou starší než všechna království lidí i Sithů, která byla vystavěna do slávy a pak se propadla do tmy."
Binabik mu znovu stiskl zápěstí a Simon, hledě ze svahu na rozměrné koruny stromů, se náhle cítil malý: nekonečně nepatrný, jako hmyz, jenž se plahočí po strmém svahu hory sahající do oblak.
"Protože," Binabik mu poklepal po rameni, "protože si nesmíš myslet, že les, širý svět, je něco jako alej anebo jako Erchester. Musíš se dívat kolem sebe a musíš myslet a myslet."
O chvíli později byl troll znovu pryč a Simon klopýtal za ním. K čemu to všechno je? Teď se mu nahloučené stromy zdají jako nepřátelský, šepotající dav. Měl pocit, jako by jej někdo zpohlavkoval.
"Počkej!" zavolal. "Myslet na co?" Ale Binabik nezpomalil ani se neotočil.
"Pojď," zavolal přes rameno. Hlas měl klidný, ale strohý. "Musíme si přispíšit. S trochou štěstí se dostaneme ke Knocku dříve, než padne tma." Zahvízdal na Qantaqu. "Prosím, Simone," dodal.
A to byla toho rána jeho poslední slova.

* * *

"Támhle!" porušil Binabik konečně mlčení. Dvojice stála na vrcholu hřebenu a vrcholky stromů pod nimi vypadaly jako pokrčená zelená přikrývka. "Knock."
Pod nimi se zdvihaly dvě další vlny stromů a za nimi se svažoval oceán trávy, rozprostřený až k horám, jejichž obrysy se rýsovaly v odpoledním slunci. "To je Wealdhelm, nebo přinejmenším úpatí." Troll ukázal holí. Zastíněné hory, oblé jako hřbet spícího zvířete, se zdály jen co by kamenem přes rozlehlou zeleň dohodil.
"Jak daleko jsou…ty hory?" zeptal se Simon. "A jak jsme se dostali tak vysoko? Nevzpomínám si, že bychom šplhali."
"Nešplhali jsme, Simone. Knock je hluboko propadlé místo, vnořené pod úroveň okolí, jako by na něj někdo shora zatlačil. Kdybys dokázal přehlédnout celou cestu, již jsme urazili, zjistil bys, že místo, kde teď stojíme, je o něco níž než erchesterská planina. A, abych odpověděl na tvou druhou otázku, hory jsou docela dost daleko, ale zrak tě klame, a tak máš pocit, že jsou blízko. Ve skutečnosti bychom měli začít sestupovat, pokud se máme dostat tam, kam bych rád, ještě za světla."
Troll udělal několik rychlých kroků po svahu. "Simone," a když se otočil, chlapec spatřil, že se mu z rysů kolem úst a čelistí vytratilo něco z předešlé upjatosti, "musím ti říci, že přestože jsou tyhle Wealdhelmské hory ve srovnání s mým Mintahoqem jen mimina, být poblíž vysokých míst je…jako víno."
Znovu je jako dítě, pomyslel si Simon, když pozoroval Binabikovy krátké nohy, které jej rychle nesly po svahu mezi stromy…Ne, pomyslel si pak, ne jako dítě, jen je tak velký, ale vyhlíží mladě, velmi mladě.
A vůbec, jak je vlastně starý?
Už tak malý troll se navíc stále zmenšoval, protože spěchal dál a dál. Simon polohlasem zaklel a spěchal za ním.

Po rozlehlých a zalesněných svazích sešli obstojnou rychlostí, i když čas od času bylo skutečně třeba šplhat. Simon nebyl nijak překvapen obratností, kterou Binabik prokazoval – poskakoval zlehka jako pírko a zvedal méně prachu než veverka. Jeho nohy byly tak jisté, že Simon nepochyboval, že by nedělaly ostudu ani samotným quanuckým beranům. Binabikova hbitost jej nepřekvapila, ale vlastní ano. Zdálo se, že se už otřepal z dřívějších strastí, a pár dobrých jídel hodně pomohlo znovustvoření toho Simona, kterého dříve kolem Hayholtu znávali jako "chlapce-ducha", jenž neohroženě zdolává věže a přeskakuje zdi. I když nepředstavoval pro svého v horách zrozeného druhá žádnou konkurenci, měl nicméně pocit, že udělal slušný pokrok. Tím, kdo měl jisté problémy, byla Qantaqa; ne snad proto, že

by měla nejisté nohy, ale kvůli několika stupínkům, které bylo dětsky snadné slézt s pomocí opor, byly ale příliš daleko, než aby se daly přeskočit. V takové situaci trochu zavrčela, spíše znechuceně než rozčileně, a odklusala, aby si našla delší okliku. Obvykle se k nim zakrátko znovu připojila.
Když konečně našli křivolakou srnčí stezku, která je vedla z posledního pahorku, odpolední slunce už bylo daleko za středem své nebeské dráhy, pálilo je na šíji a oslňovalo oči. Vlahý větřík třepetal listy, nedokázal ale vysušit pot z obočí. Simona teplý p1ášť tížil, jako by právě snědl spoustu jídla.
Když dospěli na travnatou svažitou louku – počátek Knocku – Binabik k Simonovu překvapení zvolil severovýchodní směr, opisující okraj lesa, místo aby se vydal přímo napříč šeptajícím, lehce zvlněným oceánem trávy.
"Ale Wealdhelmská cesta je na druhé straně kopců!" namítl Simon. "Bylo by o tolik rychlejší, kdyby…"
Binabik vztyčil masitý prst a Simon náhle zmlkl. "Příteli Simone, je rychleji a rychleji," prohlásil troll, a veselá prohnanost v jeho hlase málem – ale ne docela – přiměla Simona říci něco posměšného a dětinského. Opatrně zavřel už pootevřená ústa; Binabik pokračoval. "Víš, myslel jsem, že by mohlo být hezké – příjemné? – povzbuzující? – kdybychom si dnes v noci oddechli někde, kde se dá spát v posteli a jíst u stolu. Co říkáš na tohle, hmmm?"
Nato se všechna Simonova rozmrzelost vypařila jako kouř zpod odklopené pokličky kotlíku. "Postel? Jdeme do hostince?" Vybavil si Shemovy historky o strašidlech a třech přáních a náhle věděl, jak se cítí někdo, komu se první přání splní…dokud si náhle nevzpomněl na erkynskou gardu a pověšeného zloděje.
"Do hostince ne," smál se Binabik Simonově dychtivosti. "Ale na stejně dobré – ne, na lepší – místo. Je to místo, kde tě nakrmí a nechají tě odpočinout, a nikdo se neptá, kdo jsi a odkud přicházíš." Ukázal ke Knocku, tam, kde se vinul vzdálenější okraj lesa, než konečně skončil na úpatí Wealdhelmu. "Támhle to je, i když to odsud nemůžeme vidět. Tak pojďme."
Ale proč nemůžeme jít přímo? podivil se Simon. Jako by Binabik nechtěl do tak otevřené…tak všem vystavené krajiny.
Troll doopravdy zamířil na severovýchod, držel se okraje širé louky, a tak cestovali ve stínu Starosrce.
A jak to myslel s tím místem, kde se tě nikdo na nic neptá…co to mělo znamenat…? Že by se i on schovával?
"Zpomal, Binabiku!" zavolal. Z trávníku se chvílemi vynořoval bílý zadek Qantaqy jako racek, plovající po zčeřeném Kynslaghu. "Zpomal!" zavolal znovu a sám přidal. Jeho slova zachytil vítr a zlehka je odnášel ve vlnách po svahu.
Když se Simon konečně dostal Binabikovi po bok a oba měli slunce v zádech, poklepal jej trollů po lokti.
"Předtím jsem byl úsečný, příliš rázný. Nebylo to místo, na němž bych chtěl mluvit. Omlouvám se." Zašilhal vzhůru k mladíkovu obličeji a pak znovu stočil oči tam, kde se nad vlnami trávy míhal Qantačin ocas, jednou tu, podruhé tam, prapor malé, ale rychle se pohybující armády.
"Nic tam…" začal Simon, ale Binabik jej přerušil.
"Prosím, prosím, příteli Simone," v jeho hlase byly jasně cítit rozpaky, "prostě to nebylo místo, na němž bych chtěl mluvit. Nic už neříkej." Zvedl obě ruce k uším a v jakémsi podivném gestu jimi zahýbal. "Raději mi dovol, abych ti něco řekl o místě, k němuž jdeme – ke Svatému Hoderundovi v Knocku."
"Co to je?"
"Je to místo, kde se utáboříme. Já sám už jsem tam byl mnohokrát. Je to útočiště – klášter, jak říkáte vy aedonité. K poutníkům jsou tam vlídní."
To Simonovi stačilo. .
Hlavou mu okamžitě proletěly představy dlouhých a vysokých hal, pekoucího se masa a čistých lůžek – království veškerého pohodlí. Vykročil rázněji a postupně zrychloval až téměř do klusu.
"Běžet není třeba," napomínal jej Binabik. "Stejně tam budeme muset čekat." Vrhl pohled na slunce, které bylo ještě pár hodin nad západním obzorem. "Chceš, abych ti pověděl něco o Svatém Hoderundovi? Nebo jej už znáš?"
"Pověz," odpověděl Simon. "Vím, že taková místa jsou. Někdo, koho znám, pobýval kdysi ve Stanshirském klášteře."
"No, tenhle klášter je zvláštní. Má svou historii."
Simon vytáhl obočí a byl připraven naslouchat.
"Je taková píseň," řekl Binabik, "Epos o svatém Hoderundovi. Je o hodně populárnější na jihu než na severu – tím chci říci v Rimmersgardu, nikoliv u mne doma, v Yiqanucu – a je jasné, proč tomu tak je. Víš něco o bitvě o Ach Samrath?"
"To je tam, kde severští, rimmerští mužové, pobili Hernystirské a Sithy."
"Oho? Tak tě přece jenom něco naučili? Ano, příteli Simone, to Ach Samrath viděl, jak Fingil Rudá ruka vytlačil z pole sithijské a hernystirské armády. Ale udály se i jiné bitvy, dříve, a jedna z nich tamhle." Mávl rukou a tím gestem zahrnul celé neklidné pole po straně. "Tenkrát se tahle země jmenovala jinak. Sithové, kteří ji podle mě znali nejlépe, jí říkali Ereb Irigú, – to znamená Západní Brána."
"Kdo ji nazval Knock? Je to legrační jméno."
"Nevím to jistě. Já osobně si myslím, že kořenem toho jména je rimmerský název pro bitvu. Říkali tomuhle místu Du Knokkegard – Pole kostí."
Simon se ohlédl na šustící louku, kde se stébla skláněla řadu po řadě pod nápory větru. "Pole kostí?" zeptal se a projela jím zlá předtucha..
Pořád tu vane vítr, pomyslel si. Neklidný – jako by hledal něco, co ztratil…
"Tak, pole kostí. Na, obou stranách tuhle bitvu hodně podcenili. Ta tráva roste na hrobech mnoha tisíců mužů."
Tisíců, jako na hřbitově. Další město pod nohama živých. Vědí to? napadlo jej náhle. Jestlipak nás slyší a nenávidí za…za to, že jsme na slunci? Nebo jsou šťastnější, protože už to všechno mají za sebou?
Vzpomínám si, jak Shem a Ruben museli složit starého tažného koně Rima. Těsně předtím, než dopadla Medvědova palice, Rim pohlédl na Simona a oči měl mírné, ale vědoucí, uvažoval Simon. Vědoucí, a přitom netečné.
Cítil se nakonec král Jan takhle, když byl starý? Připraven k usnutí, jako starý Rim?
"A je to píseň, kterou ti zazpívá kterýkoliv harfeník na jih od Frostmarchu," ozval se Binabik. Simon trhl hlavou a

pokusil se soustředit, ale v uších mu znělo příliš nahlas vzdychání trávy a matné šepotání větru. "Já – a za to mi můžeš poděkovat – zpívat nebudu," pokračoval Binabik, "ale o svatém Hoderundovi bych ti povyprávět měl, neboť to do jeho domu jdeme."

Chlapec, troll a vlk dosáhli nejvýchodnějšího cípu Knocku a znovu zabočili, takže byli ke slunci otočeni levým bokem. Když se prodírali vysokou trávou, Binabik si svlékl kožený kabát a rukávy si uvázal kolem pasu. Košile, již měl pod ním, byla z bílé vlny, volná a podkasaná.
"Hoderund," začal, "byl rodem Rimmeřan, jenž po spoustě zážitků přešel na aedonitské náboženství.
Nakonec z něj církev udělala kněze.
Jak se říká, šev nikoho nezajímá, dokud se plášť nerozpadne. Jsem si docela jistý, že by nás vůbec nezajímalo, co Hoderund udělal, kdyby král Fingil Rudá ruka a jeho Rimmeřané nepřekročili Řeku Zeleného brodu a vůbec poprvé se neodvážili do zemí Sithů.
To, jak už tomu většinou u důležitých příběhů bývá, je příliš dlouhé povídání a vydrželo by nám to na hodiny pochodu. Takže tohle vyprávět nebudu a řeknu jen tohle: severští hnali všechno před sebou a během cesty na jih zvítězili v několika bitvách. Hernystirští, vedeni svým princem Sinnachem, se s nimi rozhodli utkat tady," Binabik se znovu rozmáchl rukou nad širou stepí, "aby tu naráz a jednou provždy jejich útok zastavili.
Všichni lidé i Sithové z Knocku utíkali, aby je armády mezi sebou nerozmačkaly – všichni, až na Hoderunda. Zdá se, že bitvy kněze přitahují jako mouchy, a Hoderunda přitáhla tahle. Jel do stanu Fingila Rudé ruky a prosil jej, aby se stáhl a tak ušetřil tisíce životů, které jinak budou ztraceny. Ve své – mohu-li to tak říci – bláhovosti a odvaze Fingilovi kázal a zvěstoval mu slova Usirea Aedonského o tom, jak je nepřítele třeba přivinout na ňadra a udělat z něj svého bratra.
Nijak nepřekvapuje, že jej Fingil.měl za šílence a byl znechucen tím, že něco takového slyší od Rimmeřana, krajana. Oho, to je kouř?"
Simon se tou změnou tématu nechal překvapit – Binabikovo vyprávění jej ukolébalo do jakéhosi snu z úpalu, snu v chůzi. Troll ukazoval na druhou stranu Knocku.
Opravdu, zpoza několika nízkých pahorků, z nichž nejvzdálenější jako by nesl známky obdělávání, vystupoval tenký proužek kouře. "Večeře, myslím," zakřenil se Binabik. Simonova ústa se otevřela touhou a očekáváním. Tentokrát kroky zrychlil i troll. Když se temný okraj lesa opět stočil, obrátili se znovu ke slunci.
"Říká se," navázal troll, "že Fingil shledal Hoderundovy nové aedonitské ideje vrcholně pobuřujícími. Nařídil, aby kněz byl potrestán, ale milosrdný voják jej místo toho nechal jít.
Ale Hoderund neodešel. Když se ty dvě armády nakonec utkaly, vyběhl na bitevní pole, přímo mezi Hernystirské a Rimmeřany, mával Stromem a svolával na ně všechen mír boha Usirea. Polapen mezi dvěmi pohanskými armádami, byl vbrzku dokonale mrtvý.
Takže," mávl Binabik holí a srazil vysoký trs trávy, "je to historka, jejíž filozofie je dost obtížně pochopitelná, hmmm? Přinejmenším pro nás Qanucy, kteří dáváme přednost být tím, čemu ty říkáš pohan, a zároveň tím, čemu já říkám naživu. Nicméně lektor v Nabbanu prohlásil Hoderunda za mučedníka, a za prvních dnů Erkynské země přisoudil tuto zemi chrámu a klášteru hoderundianského řádu."
"Byl to krutý boj?" zeptal se Simon.
"Rimmerští mužové nazvali toto místo Polem kostí. Pozdější bitva na Ach Samrath byla možná krvavější, ale byla v tom zrada. Tady na Knocku to byla hruď na hruď, meč na meč, a krev tekla jako řeky za prvního tání."

Slunce se sklonilo k obzoru a svítilo jim přímo do tváří. Večerní vánek zesílil, ohýbal trávu a pohazoval hmyzem tak, že tančil ve vzduchu jako drobné záblesky zlatého světla. Qantaqa se k nim hlučně hnala travou a přehlušila i syčivou hudbu rozvlněných stébel. Když se začali plahočit do dlouhého svahu, obíhala je, kývala širokou hlavou a rozčileně poštěkávala. Simon si zaclonil oči; ale za svahem neviděl nic než vrcholky stromů okraje lesa. Otočil se, aby se Binabika zeptal, jestli jsou už poblíž cíle, ale troll při chůzi hleděl k zemi, obočí svraštělá soustředěním, a Simonovi ani poskakující vlčici nevěnoval žádnou pozornost.
Po chvíli ticha, přerušovaného jen zvuky jejich průchodu hustou travou a občasným vzrušeným zaštěknutím Qantaqy, utvrdil Simona prázdný žaludek v rozhodnutí znovu se zeptat. Ještě ani neotevřel ústa, když jej Binabik ohromil: dal se do vysokého, pronikavého zpěvu.

"Ai-Ereb Irigú
Ka'ai shikisi aruya'a
Shishei, shishei burusa'eya
Pikuuru n'dai-tu."

Když Simon slézal ten lehce podmočený, větrem rozvlněný kopec, zdála se mu ta slova a cizí melodie jako ptačí nářek, opuštěné volání z vysoké, osamělé, nemilosrdné výšky.
"Sithijská píseň." Binabik obdařil Simona podivným, plachým pohledem. "Nezpívám ji správně. Je o tomhle místě, kde zemřel rukou člověka první Sitha, kde poprvé na sithijské půdě válečníci prolévali krev." Když domluvil, poplácal Qantaqu, jež mu širokou tlamou narážela do nohy. "Hinik aia!" řekl jí. "Cítí lidi a teplé jídlo," zamumlal omluvně.
"Co se v té písni říká?" zeptal se Simon. "Myslím, jestli bys mi mohl přeložit slova," Neznámé jej ještě pořád děsilo, ale v témže okamžiku si připomněl, jak veliký je svět a jak málo viděl, dokonce i jen ze životem kypícího Hayholtu. Cítil se malý, tak malý, menší než drobný troll, jenž mu stoupal po boku.
"Pochybuji, Simone, že by sithijská slova mohla být doopravdy převedena do písně v jazyku smrtelných – že by jejich

myšlenky byly přesné předány dál, víš? Ba co hůř, jazyk, jímž spolu mluvíme my, není jazykem mého rodiště…ale můžu to zkusit."
Šli dál. Qantaqu to nakonec přestalo bavit nebo přišla na něco lepšího, než se o své vlčí nadšení dělit s těmito tupými lidmi, a zmizela za vrcholem kopce.
"Myslím, že tohle je významem asi tak nejblíž," Binabik spíše deklamoval kněžským hlasem, než zpíval:

V Bráně Západu
mezi oken, slunce a
srdci předků
padla slza
stopa světla, stopa k zemi letícího světla
Dotýká se železa a stává se z něj kouř…"

Binabik se rozpačitě usmál: "Vidíš, v rukou trolla, zběhlého v práci se dřevem, se z písně oblohy stávají slova, těžkopádná jako kamení."
"Ne," namítl Simon, "úplně přesně tomu nerozumím…ale něco z toho cítím…"
"Pak je to v pořádku," usmál se Binabik, "ale žádné z mých slov se nemůže rovnat sithijským písním, a zvláště této ne. Říkali mi, že je jednou z nejdelších – a také nejsmutnějších. Také se říká, že ji stvořil sám prakrál Iyu'unigato, v posledních hodinách, než jej zabil…zabil…Ach! Podívej, už jsme nahoře!"
Simon zvedl zrak; vskutku, už téměř dosáhli vrcholu dlouhého svahu. Před nimi se tyčily vrcholky nekonečného moře stromů Starosrce.
Ale nemyslím si, že přestal mluvit kvůli tomu, pomyslel si Simon. Myslím, že skoro řekl něco, co říci nechtěl…
"Jak ses naučil zpívat sithijské písně, Binabiku?" zeptal se, když vystupovali posledních pár kroků k širému, sluncem zalitému vrcholu kopce.
"Promluvíme si o tom, Simone," odpověděl troll a rozhlížel se okolo. "Ale teď podívej! Tudy vede cesta dolů k Svatému Hoderundovi!"
Coby kamenem dohodil daleko začínaly pravidelné řady pečlivě ošetřované vinné révy; lnuly ke svahu kopce jako mech na starobylém stromě. Byly od sebe odděleny vodorovnými, do svahu zařízlými terasami, které měly oblé hrany, takže se dalo soudit, že byly vytvořeny před dlouhou dobou. Mezi keři révy vedly pěšinky a klikatily se svahem.
V údolí pod nimi byl vidět celý bohatě tkaný vzor obhospodařované půdy, rozložený s úzkostlivou symetrií rukopisné iluminace, chráněný z jedné strany prvním drobným bratrancem Wealdhelmských hor, na jehož vrcholu stáli, a z druhé temnou hranicí lesa.
Dále, sotva viditelné za výstupkem hory, byly malé přístavby kláštera; nahrubo otesané, ale dobře udržované kůlny a ohrady, v nichž nyní nebyly žádné krávy ani ovce. Jediným drobným pohyblivým objektem v masivním gobelínu byla brána, jejíž křídla se pomalu kývala ve větru.
"Běž po pěšinách, Simone, a vbrzku budeme jíst, a snad i pít trochu klášterního vína." Binabik se rychle pustil svahem. Během chvíle se on i Simon proplétali révou, zatímco Qantaqa, pohrdnuvší pomalým traverzováním svých druhů, skákala po teráskách a vznášela se nad popínavými keříky, aniž by se byť jen dotkla tyčky nebo packami srazila jediný hrozen.
Simon spěchal po příkré pěšině, díval se pod nohy a cítil, jak mu při každém dlouhém kroku mírně podjedou podpatky, a náhle spíše vycítil než spatřil někoho před sebou. Pomyslel si, že se troll zastavil a čeká na něj, a vzhlédl s kyselým výrazem, aby řekl něco o tom, že je třeba jisté shovívavosti k těm, kdo nevyrostli v horách. Místo toho se jeho oči setkaly s jakýmsi strašidelným obrysem. Simon vykřikl strachem, ztratil rovnováhu, padl na zadek a sklouzl na délku dvou kroků po svahu.
Binabik jej zaslechl, otočil se a uháněl vzhůru, aby našel Simona, jak sedí pod velikým rozedraným strašákem. Mužík hleděl na hastroše, visícího na širokém kůlu, na neuměle pomalované tváře, rozmazané větrem a deštěm, pak shlédl na Simona. Ten si vysával dlaně, odřené na cestě. Binabik potlačoval smích, dokud nepomohl chlapci vstát, nepopadl jej svýma malýma, ale silnýma rukama za loket a nepostavil jej na nohy, ale pak už to nevydržel. Otočil se, vyrazil, a nechal Simona zlostně se kabonit nad přitlumenými zvuky mužíkova veselí, jež k němu doléhaly.
Simon si zatrpkle oprášil ze zadnice nejhorší špínu a prozkoumal oba balíčky, zasunuté do opasku, šíp a rukopis, aby se ujistil, že se jim nic nestalo. Bylo jasné, že Binabik nemůže vědět o zloději, pověšeném na rozcestí, ale byl tam, kde mohl vidět Sithu, lapeného v zálesákově pasti. Tak proč by mělo být Simonovo překvapení tak směšné?
Cítil se velmi pošetile, ale když znovu pohlédl na strašáka, ještě se třásl neblahou předtuchou. Napřáhl k němu ruku, popadl prázdný pytel představující hlavu – na pohmat studený a drsný – a přeložil jej, takže nebyly vidět rozmazané, bezduché oči. Jen ať se troll směje.
Již klidný Binabik na něj čekal níže na svahu. Neomluvil se, ale poklepal Simona po zápěstí a usmál se. Simon mu úsměv vrátil, ale poněkud chaběji.
"Když jsem tu byl před třemi měsíci," olízl se Binabik, "při výletě dále na jih, jedl jsem tady tu nejúžasnější zvěřinu! Bratrům je dovoleno brát z králova lesa pro nasycení poutníků – a jich samotných, rozumí se – jen velmi málo zvěře. Oho, tamhle to je…a stoupá tam kouř!"

* * *

Měli za sebou poslední zákrut cesty z kopce; truchlivý zvuk skřípající brány zněl přímo pod nimi. Vpředu a níže po

svahu viděli nakupené doškové střechy kláštera. Vskutku z nich stoupal kouři tenký chochol vířil a mizel ve větru na vrcholu hory. Nešel ale z komína ani z díry nad ohništěm.
"Binabiku…" hlesl Simon, jehož překvapení se ještě nestačilo změnit v strach.
"Vyhořel," zašeptal Binabik. "Nebo hoří. Dcero hor!"
Brána se přibouchla a vzápětí zase zela dokořán. "Je to hrozný host, jenž navštívil dům svatého Hoderunda."
Simonovi, jenž klášter nikdy předtím neviděl, připadalo, že skrze doutnající pustinu pod nimi znovu povstala k životu Binabikova historka o Poli kostí. Simon stejně jako za hroznych, šílených hodin pod hradem cítil závistivé drápy minulosti, jež se draly, aby vtáhly současnost do temna žalu a strachu.
Kaple, hlavní budova opatství a většina z přístaveb se změnily v doutnající rozvaliny. Zuhelnatělé trámy střechy, jejíž konstrukce a došky shořely, ležely vystaveny jarní obloze jako začernalá žebra, zbylá po hostině hladového boha. Kolem nich byla rozházena – jako kostky, vržené týmž bohem – těla nejméně dvacítky mužů, stejně bezvládných a neživotných, jako byl strašák na vrcholu kopce.
"U Chukkuova kamení…" vydechl zírající Binabik a zlehka se poplácal po hrudi klouby prstů. Pohnul se, shodil vak ze zad a spěchal s kopce. Osmělená Qantaqa radostně štěkala a poskakovala.
"Počkej," řekl Simon sotva šeptem, "počkej!" zavolal a zavrávoral. "Vrať se! Co to děláš? Vždy tě zabijí!"
"Tohle je hodiny staré!" zavolal Binabik, aniž by se otočil. Simon spatřil, jak se nakrátko zastavil a sklonil nad první tělo, k němuž došel. O chvíli později pokračoval k dalšímu.
Když kolem procházel Simon, zadýchaně a bez ohledu na očividnou pravdivost Binabikových slov s rozbušeným srdcem, podíval se na totéž tělo. Byl to muž v černém obleku, podle vzhledu mnich – obličej měl odvrácený, vtlačený do trávy. Z krku mu trčela hlavice šípu. Po zaschlé krvi se delikátně, procházely mouchy.
O pár kroků dál Simon zakopla na štěrkové cestě si znovu bolestivě odřel dlaně. Když spatřil, o co zakopl, a uviděl mouchy, posedávající na očích obrácených v sloup, udělalo se mu nezvladatelně, strašlivě špatně.

Když jej Binabik našel, seděl Simon ve stínu kaštanu. Zatímco mu Binabik jako něžná a pečlivá matka utíral z brady trsem trávy kapky žluče, hlava se mu bezmocně kymácela. Všude vládl puch mrtvolného rozkladu.
"Je to špatné. Špatné." Binabik se jemně dotkl Simonova ramene, jako by se chtěl ujistit, že mladík je skutečný, pak se posadil na bobek a přimhouřil oči před posledními slunečními paprsky. "Nenašel jsem tu nikoho, kdo by žil. Nejvíce je tu mnichů, oblečených do řádových rouch, ale jsou tu ještě další."
"Další?" Zabublal Simon.
"Muži v cestovních oblecích…nejspíše muži z Frostmarchu, kteří se tu snad zastavili na noc, ačkoliv jich je tam poměrně dost. Několik jich má vousy a mně připadají jako Rimmeřani. Je to záhada."
"Kde je Qantaqa?" zeptal se chabě Simon. Zjistil, že má o vlčici jakousi podivnou starost, ačkoliv ona byla nejspíš v nejmenším nebezpečí z nich všech.
"Pobíhá. Větří. Je velmi rozrušená." Simon si všiml, že Binabik rozložil hůl a nůž zastrčil za opasek. "Zajímalo by mě," prohlásil troll, a když se Simon konečně posadil, zahleděl se na stoupající kouř, "kdo tohle způsobil? Banditi? Někdo, kdo bojoval z náboženských důvodů – slyšel jsem, že u vás aedonitů to není až tak nezvyklé – nebo co? Prapodivné…"
"Binabiku…" začal Simon a odplivl si. V ústech měl chuť, jako by snědl boty pasáka vepřů. "Já se bojím." Někde v dáli překvapivě vysokým hlasem zaštěkala Qantaqa.
"Bojíš." Binabikův úsměv byl tenký jako nit. "Bát by ses tedy měl." Ačkoliv se trollův obličej zdál jasný a bezstarostný, za očima mu číhala jakási ohromená bezbrannost. To Simona vyděsilo mnohem víc než co jiného. Bylo v tom cosi víc: stopa rezignace, jako by ta hrozná věc nebyla tak docela neočekávaná.
"Myslím…" začal Binabik, když tu Qantažino poštěkávání přešlo do vrcivého crescenda. Troll vyskočil. "Něco našla," řekl a vytáhl překvapeného mladíka silným škubnutím za zápěstí na nohy. "Nebo něco našlo ji ..." Binabik letěl za zvukem, Simon klopýtal za ním a v hlavě mu jako cvrčci štěbetal strach a nutkání k útěku. Zatímco troll běžel, sáhl do foukačky, aby něco dal na správné místo. Simon věděl – a bylo to hrozné, děsivé vědomí – že tahle šipka má černou špičku.
Běželi po dvoře kláštera, pryč od spáleniště a skrze sad, a následovali Qantačino poplašné štěkání. Všude kolem nich se snášel déšť jablečných květů; vítr fučel podél kraje lesa. Qantaqu spatřili ani ne deset kroků od lesa; měla zježenou srst a vrčela v tak hluboké tónině, že to Simonovi třáslo žaludkem. Chytila mnicha a přitlačila jej zády ke kmeni topolu.
Muž vysoko zdvíhal Strom, zavěšený na prsou, jako by na útočící bestii svolával nebeské blesky. Bez ohledu na hrdinský postoj ale nezdravá bledost jeho tváře a třesoucí se ruce dokazovaly, že v příchod blesku sám nevěří.
Vypoulené oči, vytřeštěné strachem, se upíraly na Qantaqu: dvou nově příchozích si ještě nevšiml.
"…Aedonis Fiyellis extulanin mei…" mlel křečovitě masitými rty; růžovou lebku měl skvrnitou stíny listů.
"Qantaqa!" vykřikl Binabik, "Sosa!" Qantaqa zavrčela a zastříhala ušima. "Sosa aia!" Troll se plácl dutou holí po stehnu. Suché plesknutí se rozlehlo mezi stromy. Qantaqa s posledním hněvivým zaštěknutím sklonila hlavu a odklusala k Binabikovi. Mnich, zíraje na Simona a trolla, jako by byli skoro stejně děsiví jako vlk, se zakymácel a pak se zřítil k zemi s ohromeným výrazem dítěte, které si ublížilo, ale ještě si neuvědomilo, že chce plakat.
"Milosrdný Usiree," zažvatlal nakonec, když k němu dvojice spěchala, "Milosrdný Usiree, milosrdný…" Ve vypoulených očích se mu objevil divoký pohled. "Nechte mě být, vy pohanské příšery!" vykřikl a pracně se pokoušel vstát. "Vrahounští bastardi, pohanští bastardi!" Podklouzly mu podpatky a on se znovu posadil a mumlal: "Troll, vrahounský troll…" Začas růžovět; vracela se mu barva. Mocně a křečovitě se nadechl a pak se na ně podíval, jako by se měl doopravdy rozplakat.
Binabik se zastavil. Popadl Qantaqu za krk, popohnal gestem Simona dopředu a nařídil: "Pomoz mu."

Simon šel pomalu a pokoušel se, ne zcela úspěšně, nasadit grimasu přítele, přicházejícího na pomoc – srdce mu koneckonců tlouklo do žeber jako datel. "Všechno už je v pořádku," řekl, "všechno v pořádku."
Mnich si přikryl tvář rukávem. "Zabili jste je všechny a teď chcete i nás," zavřeštěl, a jeho hlas, byl přitlumený, vyjadřoval spíše sebelítost než strach.
"Je to Rimmeřan, je," ujistil se Binabik, "pokud jsi to nepoznal už z toho, jak pomlouval Qanucké. Pfah." Troll si zhnuseně odfrkl. "Pomoz mu vstát, příteli Simone, a vyveď jej na světlo."
Simon vzal muže za kostnatý, v černém hávu zahalený loket a s námahou jej vytáhl na nohy, když se ale pokusil dovést jej k Binabikovi, muž se mu vytrhl.
"Co to děláš?" vykřikl a hmátl si na hruď pro Strom. "Chceš, abych opustil ostatní? Ne, jdi ode mne!"
"Ostatní?" Simon se tázavě otočil na Binabika. Troll pokrčil rameny a poškrábal vlka za ušima. Qantaqa vypadala, jako by se šklebila a celým představením se vrcholně bavila.
"Jsou ti ostatní naživu?" zeptal se chlapec jemně. "Pomůžeme ti, a jim také, pokud budeme moci. Já jsem Simon a toto je můj přítel Binabik." Mnich na něj podezřívavě hleděl. "Myslím, že Qantaqu už znáš," dodal Simon, a vzápětí pocítil nad svým ubohým vtipem lítost. "Tak, a kdo jsi ty? Kde jsou ti ostatní?"
Mnich, jenž se začínal uklidňovat, jej obdařil dlouhým, nedůvěřivým pohledem, pak se otočil a krátce zíral na trolla a vlka. Když se obrátil zpět k Simonovi, z tváře mu zmizelo něco napětí.
"Jsi-li vpravdě…dobrý aedonita, konající v milosrdenství, pak tě žádám o prominutí." Mnich měl přísný hlas jako někdo, kdo není zvyklý se omlouvat. "Jsem bratr Hengfisk. Ten vlk vás…" stočil oči stranou, "vás doprovází?"
"Ano," odpověděl Binabik úsečně dříve, než stačil odpovědět Simon. "Je zlé, že tě polekala, Rimmeřane, musíš ale uznat, že ti nijak neublížila."
Hengfisk Binabikovi neodpověděl. "Opustil jsem své dva svěřence na příliš dlouho," řekl Simonovi. "Musím za nimi."
"Půjdeme s tebou," odpověděl Simon. "Možná by Binabik mohl pomoci. Má spoustu bylin a dalších věcí."
Rimmeřan krátce povytáhl obočí, takže jeho oči se zdály ještě vypoulenější. Nasadil hořký úsměv. "Je to od tebe hezké, chlapče, ale bojím se, že bratru Langrianovi a bratru Dochaisovi nějaké…zálesácké mastičky nepomohou." Otočil se na podpatku a energicky vyrazil do hlubšího lesa.
"Tak počkej!" vykřikl Simon. "Co se to stalo s klášterem?"
"Nevím," odpověděl Hengfisk, aniž by se otočil, "nebyl jsem tu."
Simon pohlédl na Binabika a v očích měl žádost o pomoc, ale troll nijak nezareagoval. Místo toho zavolal za kulhajícím mnichem.
"Ach, bratře Vislorybo?"
Mnich se vztekle otočil. "Jmenuji se Hengfisk, trolle!" Simon si všiml, jak rychle se mu do tváří nahrnula červeň.
"Jen jsem tvé jméno přeložil svému příteli," vycenil Binabik žlutý chrup, "který nemluví řečí Rimmersgardu. Říkáš, že nevíš, co se stalo. Tak kde jsi byl, zatímco byli tví bratři tak krutě vražděni?"
Mnich jako by chtěl vychrlit odpověď, ale nakonec místo toho hmátl po Stromě a sevřel jej. O chvíli později tišeji řekl: "Tak pojďte a podívejte se. Nemám před tebou žádných tajemství, trolle, ani před svým Bohem." Vykročil.
"Proč jej dráždíš, Binabiku?" zašeptal Simon. "Nestalo se dnes už dost zlého?" Binabik přimhouřil oči, ale neztratil škleb. "Možná jsem byl nezdvořilý, Simone, ale slyšels, co říkal. Viděl jsi jeho oči. Nenech se ošálit tím, že nosí posvěcený šat. My Qanucové jsme probděli mnoho nocí a nacházeli oči, jako jsou ty Hengfiskovy, jak na nás shlížejí a vedle nich se lesknou pochodně a sekery. Tvému Usireu Aedonovi se nijak zvlášť nepovedlo vypálit z jeho severanského srdce tu nenávist." Pobídl Qantaqu, aby jej následovala, a vydal se za prkenně kráčejícím knězem.
"Jenže, poslouchej, co říkáš!" Simon hleděl Binabikovi do očí. "I ty jsi plný nenávisti."
"Ach!" Troll před svůj bezvýrazný obličej zdvihl prst. "Ale neprohlašuji, že věřím ve vašeho – odpusť tu hříčku – na hlavu postaveného Boha Milosrdenství."
Simon nabral dech, aby něco řekl, ale pak ai to rozmyslel.

* * *

Bratr Hengfisk se jednou obrátil a tiše vzal jejich přítomnost na vědomí. Světlo, které se prodíralo mezi listy, se rychle vytrácelo; zakrátko byla jeho shrbená, černě oděná postava před nimi sotva víc než pohyblivým stínem. Když se otočil a řekl "Tady," Simona to překvapilo. Mnich je vedl kolem padlého kmene stromu, jehož kořeny připomínaly více než co jiného obrovské koště – koště, které by ve fantazii Dračice Ráchel rozpálilo představu hrdinského, legendárního uklizečského výkonu.
Simonovy pokřivené myšlenky na Ráchel, smíšené s událostmi dne, přerušila nevolnost tak intenzívní, že zavrávoral a zachytil se odloupnuté kůry padlého stromu. Hengfisk klečel a házel větve do ohýnku, jenž plápolal v mělké jámě. Po obou stranách ohně ležel na nosítkách, vyrobených z mladých stromků, jeden muž.
"Toto je Langrian," bratr Hengfisk ukázal na toho napravo, jehož tvář byla z velké části skryta za obvazy z pytloviny. "Když jsem se vrátil, byl jediným, koho jsem našel naživu. Myslím, že si jej Aedon brzy vezme k sobě." Dokonce i ve stále matnějším světle Simon viděl, že nezakrytá část kůže bratra Langriana je voskově bledá. Když Binabik poklekl vedle zraněného muže, aniž by se na Rimmeřana byť jen podíval, a začal jej jemně vyšetřovat, Hengfisk vhodil do ohně další větev.
"Tenhle je Dochais," Hengfisk pokývl k druhému muži, jenž ležel stejně schlíple jako Langrian, neměl ale žádná viditelná zranění. "To jeho jsem šel hledat, když se nevracel ze své vigilie. Když jsem přivedl Dochaise – přinesl jej… " v Hengfiskově hlase se ozvala trpká pýcha, "našel jsem… našel jsem všechny mrtvé." Udělal na hrudi znamení Stromu. "Všechny kromě Langriana."

Simon se přiblížil k bratru Dochaisovi, hubenému mladému muži s dlouhým nosem a hernystirským modrým strništěm na tváři. "Co se mu stalo? Co mu chybí?"
"Nevím, chlapče," pokrčil rameny Hengfisk. "Je šílený. Chytil nějakou horečku do mozku." Vrátil se ke sbírání paliva.
Simon Dochaise chvíli pozoroval, všiml si mužova namáhavého dýchání a jemného chvění tenkých víček. Když se obrátil, aby pohlédl na Binabika, jenž šetrně odvíjel z Langrianovy hlavy obvazy, vznesla se před něj jako had z černého šatu bílá ruka a chytila jej děsivě mocnou silou za košili.
Dochais, jenž měl dosud zavřené oči, ztuhl a prohnul se v zádech, takže udělal most: Hlavu zvrátil vzad a zmítal jí ze strany na stranu.
"Binabiku!" vykřikl Simon v hrůze, " on…on…"
"Aaaaaahhhhh!" Z napjatého Dochaisova hrdla se vydral bolestí chraptivý hlas. "Černý vůz! Podívej, jede si pro mne!" Znovu sebou zazmítal jako ryba na suchu a jeho slova v Simonovi znovu probudila děs.
Vrchol hory…na něco si vzpomínám…a skřípání černých kol…ach, Morgenesi, co tu dělám?!
O moment později, zatímco Binabik a Henghfisk užasle zírali zpoza ohně, stáhl Dochais Simona k sobě, dokud se mladíkova tvář téměř nedotýkala Hernystiřanových napjatých rysů.
"Berou si mě zpátky!" sykl mnich, " – zpět na…zpět na…to strašlivé místo!" Jeho oči se děsivě rozevřely a mrtvě zíraly do Simonových, sotva na píď vzdálených. Simon se nedokázal z mnichova sevření vymanit, dokonce i přesto, že teď měl po boku Binabika, jenž se mu pokoušel pomoci.
"Ty to víš!" vykřikl Dochais, "ty víš, kdo je to! Byl jsi označen! Označen jako já! Viděl jsem je, když mě míjely – bílé lišky! Šly v mém snu! Bílé lišky! Jejich pán je vyslal, aby do našich srdcí vnesly led a odvezly naše duše ve svém černém, černém voze!"
A pak byl zadýchaný a vzlykající Simon volný. Binabik a Hengfisk drželi mnicha, dokud křeč nepovolila a on se nepřestal zmítat. Vrátil se klid černého lesa, jenž obklopoval malý táboráček, jako když zálivy noci objímají umírající hvězdu.
Stín kola
Stál na otevřené planině uprostřed ohromné, mělké, travnaté mísy, drobounká bledá skvrna života uvnitř nekonečně zeleně. Simon se ještě nikdy necítil tak obnažený, tak nahý. Kolem něj se na všechny strany zdvihala pole; obzor tvořilo pevné spojení trávy a ocelově šedé oblohy.
Po chvíli, jež ve své neosobní, pevné nadčasovosti mohla být dlouhá stejně dobře několik okamžiků nebo několik let, byl obzor narušen.
S dunivým zapraskáním, jaké vydává válečná loď hnaná silným větrem, se nad okrajem horizontu objevil temný předmět. Rostl a rostl do neuvěřitelné výšky, až jeho stín padl přes celou délku údolí na Simona – náraz stínu byl tak náhlý, až se zdálo, že zazněl zvuk, hluboké, vibrující zadunění, které Simonem otřáslo do morku kostí.
Proti obloze se jasně rýsoval ohromný obrys předmětu. Dlouhou chvíli stál v dokonalé rovnováze na okraji údolí. Bylo to kolo, obří černé kolo, vysoké jako věž. Simon, utopen v jeho stínu, dokázal jen zírat, jak se s krutou rozvážností dává do pohybu, rozjíždí se po dlouhém zeleném svahu a vytrhává ze země velké kusy trávníku. Simon stál jako přimrazený přímo v jeho dráze, po které se neúprosně valilo podobno pekelnému mlýnu.
Teď už bylo nad ním, obruč se k němu blížila, tělo kola se tyčilo k nebesům a všude okolo dopadaly kusy hlíny a tráva. Zem se pod vahou kola třásla. Simon zavrávoral a v okamžiku, kdy opět nabyl rovnováhy, bylo kolo u něj. Díval se, oněmělý, naplněný hrůzou, když mu před očima přelétl šedý stín…kolem letěl s nějakou lesklou věcí v drápcích vrabec. Sledoval ho očima a pak, jako by jej cosi chytilo za srdce, vrhl se za ním mimo dosah valícího se kola…
Ale i když uskočil stranou a obruč, široká jako zeď, s duněním dopadla vedle něj, nohavici kalhot mu zachytil žhavý hřeb, trčící z vnější hrany obruče. Vrabec, který byl jen o několik palců dál, unikl a ve spirálách vystoupal vzhůru, šedý na šedé obloze, a i se svým lesklým břemenem zmizel v šeru. Promluvil mocný hlas.
Byl jsi Poznamenán.
Kolo Simona uchopilo a zatřáslo s ním, jako když pes třepe krysou. Valilo se dál a neslo jej vzhůru. Byl tažen k obloze a zem dole se třásla a vlnila jako pulzující zelené moře. Kolem svištěl vítr, vyvolaný pohybem kola. Simon byl nesen k nejvyššímu bodu a krev mu šuměla v uších.
Po hlíně a trávě, která pokrývala širokou obruč, se namáhavě vyškrábal do sedu a teď na kole jel, jako by to bylo nějaké ohromné zvíře. Stoupal stále výš a obloha byla blíž a blíž.
Dosáhl nejvyššího bodu. Malý okamžik seděl na vrcholu světa. Za okrajem údolí viděl rozsáhlá pole Východního Ardu. Sluneční světlo se prodíralo mraky, jež zakrývaly oblohu, dopadalo na cimbuří hradu a na nádhernou zářící věž, jedinou věc na světě, která se zdála stejně vysoká jako černé kolo. Zamžikal, protože v jejích obrysech zahlédl cosi známého, ale než stačil přijít na to, co to je, kolo se pootočilo, stáhlo ho z vrcholu a vleklo jej do hloubky, k zemi.
Zápasil s hřebem, tahal za kalhoty ve snaze uvolnit se, ale mezitím nějakým záhadným způsobem s hřebem srostl; nebylo možné se vyprostit. Zem se na něj řítila. Simon a zelená panenská země se k sobě blížili za hluku, který připomínal dunění trumpet soudného dne. Dopadl – Simon a země se spojili – a vítr a světlo a hudba zmizely jako sfouknutý plamen svíčky.
Náhle:

Simon byl v temnotě, hluboko v zemi, která se před ním rozestupovala jako voda. Kolem něj se ozývaly hlasy, pomalé hlasy, které vycházely z úst plných dusivé hlíny.
Kdo vstupuje do našeho domu?
Kdo ruší náš spánek, náš dlouhý spánek?
Okradou nás! Zloději nás připraví o náš klid a naše temná lože. Vytáhnou nás nahoru přes Jasnou bránu ...

Žalostné hlasy volaly a Simon cítil, jak se po něm natahují ruce, chladné a suché jako kosti nebo mokré a měkké jako kořeny, žádostivé, propletené prsty, roztažené, aby ho uchopily do prázdných náručí…ale zastavit ho nedokázaly. Kolo jelo dál, tlačilo ho dolů, ještě hlouběji, až hlasy odumřely kdesi vzadu a on klouzal hustou, tichou temnotou. Tma...
Kde jsi, hochu? Sníš? Skoro se tě mohu dotknout. Byl to Pryrates, kdo náhle promluvil. V hlase cítil zlovolnou tíhu alchymistových myšlenek. Už vím, kdo jsi – Morgenesův chlapec, kuchtík, slídil. Viděl jsi věci, které jsi vidět neměl, kuchtíku – zahrával sis s něčím, co nemůžeš pochopit. Víš toho příliš. Najdu tě.
Kdepak jsi?
A pak přišla ještě hlubší temnota, stín pod stínem kola a hluboko v té tmě zaplály dva rudé plameny, oči, jež musely zírat z lebky plné strašného ohně.
Ne, smrtelníku, řekl hlas a v Simonových uších zazněl jako zvuk popela a hlíny a tichého, nevyřčeného konce. Ne, tohle není pro tebe. Oči zaplály, plné zvědavosti a radosti. To my si jej vezmeme, kněže.
Simon cítil, jak Pryratův stisk povoluje, jak alchymistova síla před temným králem ochabuje.
Vítej, řekl hlas. Tohle je dům Krále bouře, tady, za Nejtemnější branou ...
Jak…se…jmenuješ?
A oči mu vpadly dovnitř lebky jako zborcené uhlíky a prázdnota za nimi pálila chladněji než led, žhavěji než oheň . . , a temněji než temnota…
"Ne!" Simon si myslel, že vykřikl, ale ústa měl plná hlíny. "Neřeknu ti to!"
Možná ti jméno dáme…musíš mít jméno, malá muško, zrnko prachu…abychom tě poznali, až se potkáme…musíš být poznamenán…
"Ne!" Pokusil se vymanit, ale tlačila ho váha tisíce let hlíny a kamene nad ním. "Já nechci jméno! Já nechci jméno! Já nechci…"
"…nechci od tebe žádné jméno!" Jeho poslední výkřik ještě doznával mezi stromy. Nad ním se skláněl Binabik a tvářil se velmi ustaraně. Paseku naplňovalo slabé a neurčité světlo brzkého rána.
"Jednoho šíleného a jednoho na prahu smrti už na starosti mám," řekl Binabik, když se Simon posadil, "a teď ještě musíš začít křičet ze spánku ty?" Chtěl, aby to znělo jako žert, ale ráno bylo příliš chladné, než aby pokus podpořilo. Simon se chvěl po celém těle.
"Ach, Binabiku, já…" Cítil, jak se mu do tváře dere roztřesený, malátný úsměv, vyvolaný tou prostou skutečností, že je na světle a na povrchu země. "Měl jsem hrozný, hrozný sen."
"To mě nikterak nepřekvapuje," troll stiskl Simonovi rameno. "Ten hrozný včerejší den by asi ke klidnému spánku nepřispěl ani náhodou." Malý muž se narovnal. "Jestli chceš, klidně si v mém vaku najdi něco k snědku. Já se starám o ony dva mnichy." Pokynul k dvěma tmavým obrysům na druhé straně ohniště. Ten bližší, podle Simonova odhadu Langrian, byl zabalen do tmavězeleného pláště.
"Kde je…" Simon musel chvíli vzpomínat, "…Hengfisk?" V hlavě mu bušilo a zuby ho bolely, jako by jimi celou noc louskal ořechy.
"Ten nepříjemný Rimmeřan – k jehož cti dlužno poznamenat, že se ve prospěch Langriana vzdal svého pláště – odešel, aby v troskách svého domu pátral po jídle a podobných věcech. Musím se vrátit ke svým pacientům, Simone, pokud ti je už lépe."
"Ale jistě. Jak jim je?"
"Mohu s potěšením říci, že Langrianovi o mnoho lépe," pokýval Binabik spokojeně hlavou. "Už delší dobu klidně spí – což ty o sobě říci nemůžeš, hmmm?" Troll se usmál. "Bratru Dochaisovi, želbohu, pomoci nedokáži, ale kromě svých hrozných myšlenek nemocný není. I jemu jsem dal cosi, co mu pomůže spát. Teď odpusť, musím se podívat na obvazy bratra Langriana."
Binabik vstal a obešel ohniště. Překročil přitom Qantaqu, která spala poblíž teplých kamenů a již Simon zprvu považoval za další velký balvan.
Nad Simonem, který se prohraboval v Binabikově vaku, vítr čechral listy stromů. Chlapec vytáhl malý pytlík, jenž vypadal, že by v něm mohlo být jídlo, ale ještě než ho otevřel, prozradil mu chrastivý zvuk, že v sáčku jsou Binabikovy podivné kůstky. Dalším pátráním objevil uzené sušené maso zabalené do hrubého plátna, jenomže jakmile se na maso podíval, uvědomil si, že jídlo je to poslední, co jeho rozbouřený žaludek potřebuje.
"Je tu nějaká voda, Binabiku? Kde máš vak?"
"Správně, Simone," ozval se Binabik z podřepu nad bratrem Langrianem. "Potok je kousek odsud tamtím směrem." Ukázal rukou, sáhl pod sebe a hodil Simonovi kožený vak. "Bude mi ku pomoci, když vak naplníš."
Když Simon vak zdvihal, zahlédl své dva balíčky. Z náhlého popudu zdvihl rukopis, zabalený do kusu látky, a vzal si ho s sebou k potoku.
Potůček se líně plazil a jeho tišiny byly zapadány větvičkami a listím. Než mohl nabrat vodu do dlaní a opláchnout si obličej, musel Simon nejprve vodu vyčistit. Myl se dlouho a pečlivě – měl pocit, že se mu kouř a krev ze zničeného opatství vryly hluboko do každého póru a vrásky. Pak se zhluboka napil a naplnil Binabikův vak.
Posadil se na břehu a v duchu se vrátil ke snu, který mu od okamžiku, kdy vstal, halil myšlenky jako plesnivá mlha. Stejně jako divoký výlev bratra Dochaise předešlého večera i sen naplnil Simonovo srdce hrozivými stíny, ale denní světlo je pomalu vyhánělo, až .po nich zbyl jen neurčitý pocit strachu. Vše, co si pamatoval, bylo velké černé kolo, které se na něj valilo. Všechno ostatní bylo pryč a v mysli mu zbyly jen černé skvrny, dveře zapomnění, jež nedokázal otevřít.
I tak ovšem věděl, že je polapen v něčem větším než v pouhém sváru dvou královských bratří – větším, než je smrt

dobrého Morgenese nebo vražda těch svatých mužů. To byly jen zákruty mohutnějšího, hlubšího proudu – nebo spíše drobné maličkostí, rozdrcené ohromným lhostejným kolem. Nedokázal pochopit, co to vše znamená, a čím víc o tom přemýšlel, tím prchavější mu to připadalo. Chápal pouze, že se ocitl ve stínu kola, a pokud má přežít, musí se před ním obrnit.

Seděl skrčený na břehu potoka a naslouchal tichému bzučení hmyzu, vznášejícího se nad proudem. Rozbalil stránky Morgenesova Života krále Jana a začal jím listovat. Už dlouho si v rukopisu kvůli dlouhým pochodům a časnému usínání nečetl. Oddělil od sebe několik stránek, které se slepily, tu přečetl větu, tam několik slov, nestaral se ani tak o to, co říkala – spíše se oddával vzpomínkám na přítele. Při pohledu na rukopis si vzpomněl na Morgenesovy štíhlé ruce, protkané modrými žilkami, hbité a obratné jako ptáci stavějící hnízdo.
Jedna pasáž ho zaujala. Byla to strana, následující po hrubé, ručně kreslené mapě, pod niž doktor napsal "Bitva u Nearulagh." Samotný náčrtek nebyl moc zajímavý, protože Morgenes se z nějakého důvodu neobtěžoval označit ani armády, ani topografii, ba ani nepřipojil žádné vysvětlivky. Následný text ho ale zaujal jako odpověď na myšlenky, které ho trápily od ošklivého objevu, učiněného předešlého dne.

"Na Válce ani na Násilné smrti, psal Morgenes, není nic povznášejícího, a přesto jsou jako plamen svíčky, do kterého Lidské pokolení znovu a znovu naráží, neodbytné jako šedá můra. Ten, kdo někdy byl na bitevním poli a není zaslepen obecně oblíbenými představami, potvrdí, že se zdá, že na takovém poli Lidstvo z čiré netrpělivosti vytvořilo Peklo na zemi, místo aby si počkalo na originál, do kterého – pokud mají kněží pravdu – bude většina z nás dříve nebo později uvedena.
Přesto je to právě bitevní pole, jež určuje ty věci, které Bůh zapomněl – náhodou či schválně; co můžeme my, smrtelní, vědět – uspořádat či utřídit. Pak je často arbitrem Božské vůle a Násilná smrt je jeho Soudním písařem."

Simon se usmál a napil se trochu vody. Velmi dobře si pamatoval Morgenesův zvyk přirovnávat jedno k druhému, jako lidi k broukům a smrt ke starému vrásčitému písaři. Obvykle Simon ona přirovnání nechápal, ale občas, když se snažil sledovat zákruty a obraty starcových myšlenek, význam zčistajasna vyplul na povrch, jako když se u okna roztáhne závěs.

"Jan Kněz," psal dále doktor, "byl bezpochyby jedním z největších válečníků své doby a bez této schopnosti by nikdy nebyl dosáhl svého konečného královského postavení. Ale nebyla to jeho dovednost vést bitvy, která z něj učinila velkého krále; spíše to byly nástroje královského stavu, které v bitvách získal, jeho státnické umění a příklad, jímž byl pro prostý lid.
Jeho největší přednosti na poli válečném byly ve skutečnosti největšími chybami, které jako Nejvyšší král měl. V zápalu bitvy byl neohroženým, smějícím se zabijákem, mužem, jenž ničí životy všech, kteří se mu postaví, a vesele se přitom baví – jako baron z Utanyeatu na lovu srnců.
Jako král měl občas sklon ke zbrklému jednání a lhostejnosti a právě kvůli těmto vlastnostem téměř prohrál bitvu v údolí Elvritshaldy a opravdu ztratil náklonnost porobených Rimmeřanů."

Simon se při čtení tohoto odstavce mračil. Cítil, jak se mezi stromy prodírají sluneční paprsky a hřejí ho na zátylku. Věděl, že by se měl vrátit s vodou k Binabikovi…ale bylo to už tak dlouho, co seděl jen tak, o samotě, a navíc jej velmi překvapovalo, jak nehezky Morgenes píše o zlatém, nezkrotném Knězi Janovi. O muži, který posloužil za vzor tolika písním a příběhům, že snad jen jméno Usirea Aedona bylo ve světě známější, a to ještě ne o tolik.

"Naproti tomu," pokračovala pasáž, "existoval muž, jenž se Janovi na bitevním poli vyrovnal, ale jinak byl jeho přesným opakem. Camaris-sá-Vinitta, poslední princ nabbanského královského rodu a bratr současného vévody, byl mužem, jenž bral válku jen jako rozptýlení. V sedle svého koně Atarina a s velkým mečem Trnem v ruce byl pravděpodobně nejstrašlivějším mužem tohoto světa – a přesto ho bitvy nijak netěšily a jeho skvělé umění mu bylo jen přítěží, jež proti němu poštvala mnohé, kteří by jinak neměli nejmenší příčinu, a nutila ho zabíjet, když ani sám nechtěl.
V knize Aedonově je psáno, že když kněží z Yuvenisu přišli zatknout svatého Usirea, šel s nimi dobrovolně, ale když chtěli vzít i Jeho učedníky Sutrinese a Granise, Usires Aedon to odmítl a zabil kněze dotykem Své ruky. Pak plakal a jejich těla požehnal.
Stejně tomu bylo s Camarisem, jestliže lze použít takové svatokrádežné přirovnání. Pokud někdy někdo vládl alespoň částečně takovou hroznou silou a všeobjímající láskou, jakou Církev připisuje Usireovi, byl to Camaris, válečník, který zabíjel bez nenávisti k nepřátelům a přesto byl nejstrašnějším bojovníkem své a snad i celé…"

"Simone! Mohl by sis, prosím; pospíšit?! Potřebuji vodu a potřebuji ji teď!"
Simon sebou při naléhavém zvuku Binabikova hlasu provinile trhl. Rychle se začal škrábat po svahu směrem k táboru. Ale Camaris byl veliký bojovník! Všechny písně ho popisovaly, jak se vesele směje, když stíná hlavy divokým mužům z Thrithingu.
Shem jednu zpíval, jak to jen bylo…?

"… Sekal do nich zprava,
sekal do nich zleva,
křičel a zpíval,

když prchali hlava nehlava.

A Camaris se smál,
a Camaris se rval,
na svém koni stál,
když u Thrithingu bojoval…"

Simon se vynořil z křoví a v jasném slunečním světle – jak se jen slunce ocitlo tak vysoko? – uviděl, že Hengfisk se již vrátil a že se s Binabikem sklání nad nehybnou postavou bratra Langriana.
"Tady, Binabiku." Simon podal vak s vodou klečícímu trollovi.
"Bylo to dlouho, co jsi…" začal Binabik, pak se zarazil a zatřepal vakem. "Jen půl?" podivil se; při pohledu na výraz jeho tváře se Simon začervenal.
"Zrovna jsem pil, když jsi zavolal," omlouval se. Hengfisk na něj upřel hadí oko a zamračil se.
"Nu," poznamenal Binabik a otočil se opět k Langrianovi, který byl o hodně růžovější, než když ho Simon viděl naposledy, " ‚co vylezlo, vylezlo, co spadlo, spadlo.' Myslím, že náš přítel tady se nám lepší." Pozdvihl vak a stříkl několik kapek do Langrianových úst. Bezvědomý mnich se rozkašlal a vodu vyprskl, pak křečovitě polkl.
"Vidíš?" zeptal se pyšně Binabik, "tu ránu na hlavě jsem již, doufám…"
Než mohl Binabik dokončit své sdělení, Langrian prudce otevřel oči. Simon slyšel, jak se Hengfisk zprudka nadechl. Langrianův pohled vysíleně bloudil po tvářích, které se nad ním skláněly, a pak se mu oči opět zavřely.
"Ještě vodu, trolle," zasykl Hengfisk.
"To, co tady dělám, je to, čemu rozumím, Rimmeřane," odvětil Binabik s ledovou důstojností. "Ty jsi již svou povinnost vykonal, když jsi ho vytáhl z trosek. Já teď plním svou povinnost a nepotřebuji k tomu žádných rad." Zatímco mluvil, lil slaboučký pramínek vody na Langrianovy rozpraskané rty. Po chvilce se mnichův žízní oteklý jazyk vysunul z úst jako medvěd vylézající ze sluje po zimním spánku. Binabik ho navlhčil vodou z vaku, namočil kus hadru a přejel jím Langrianovi přes čelo, pokryté hojícími se ranami.
Konečně znovu otevřel oči a zdálo se, že zaostřuje pohled na Hengfiska. Rimmeřan vzal mnicha za ruku.
"Heh…Hen…" zachrčel Langrian. Hengfisk mu přitiskl mokrou látku na čelo.
"Nemluv, Langriane. Odpočívej."
Langrian se pomalu otočil k Binabikovi a Simonovi a pak zpět k mnichovi. "Ostatní…?" dostal ze sebe.
"Odpočívej. Musíš si teď odpočinout."
"Tento muž a já se konečně na čemsi shodneme." Binabik se na svého pacienta usmál. "Měl bys spát."
Zdálo se, že Langrian chce ještě něco říci, ale než mohl začít, víčka mu sklouzla, jako by uposlechla rozkazu, a mnich usnul.

Odpoledne se udály dvě věci. K první došlo, když Simon, troll a mnich skromně obědvali. Protože Binabik nechtěl od Langriana odcházet, nebyla ani žádná čerstvá zvěřina; museli se spokojit se sušeným masem a plody, které v lese nasbírali Simon s Hengfiskem: nějakými bobulemi a několika nazelenalými ořechy.
Seděli a tiše žvýkali, každý pohroužen ve vlastních myšlenkách – Simon dumal stejnou měrou o hrozném kolu ze sna a o skvělých bojovnících Janovi a Camarisovi – a vtom bratr Dochais náhle zemřel.
Jednu chvíli tiše seděl, byl vzhůru, i když nejedl – odmítl bobule, které mu Simon nabídl, a díval se na ně jako nedůvěřivé zvíře, dokud si je Simon zase nevzal – a v následujícím okamžiku ležel na obličeji, začal se chvět a nakonec se divoce zmítal. Než ho ostatní mohli obrátit, jeho oči se otočily v sloup. Vzápětí přestal dýchat a tělo mu ztuhlo jako kus trámu. Ačkoliv smrt Simonem značně otřásla, byl si jist, že Dochaise zaslechl, jak před posledním vydechnutím zašeptal "Král Bouře." Ta slova ho pálila v uších a bodala v srdci, byť netušil proč; možná, že je slyšel ve snu. Ani Binabik, ani mnich neříkali nic, ale Simon věřil, že to slyšeli také.
Hengfisk se k Simonovu překvapení nad mrtvým tělem hořce rozplakal. Sám cítil podivnou úlevu. Nedokázal tento zvláštní pocit ani pochopit, ani potlačit. Binabik byl neproniknutelný jako skála.

Druhá věc se přihodila, když se asi o hodinu později Binabik hádal s Hengfiskem.
"…A já souhlasím, že pomůžeme, ale jsi na špatné adrese, pokud mi chceš rozkazovat." Binabikův hněv poutalo sebeovládání, ale oči se mu proměnily v temné štěrbiny.
"Ale vy mi pomůžete pohřbít pouze bratra Dochaise! Copak ostatní necháte, aby se stali potravou vlků?" Hengfisk hněv neovládal ani trochu, oči měl vyvalené a tvář zarudlou.
"Pokoušel jsem se Dochaisovi pomoci," odsekl troll. "Selhal jsem. Pohřbíme ho, pokud si to budeš přát. Ale nemám v úmyslu strávit tu tři dny a pohřbívat všechny mrtvé bratry. A existují i horší účely, ku kterým by mohli posloužit, než je ‚potrava vlků' – a možná, že i zaživa sloužili, alespoň tedy někteří."
Hengfiskovi chvilku trvalo, než pochopil Binabikovu květnatou řeč. Když mu to došlo, tvář se mu rozpálila ještě víc.
"Ty…pohanská nestvůro! Jak se opovažuješ takhle hovořit o nepohřbených mrtvých, ty…jedovatý skřete!"
Binabik se kysele usmál.
"Pokud je tvůj Bůh miluje, pak si vzal jejich…duše, tak?…na nebesa a to, že tu leží, uškodí pouze jejich smrtelným tělům…"
Oba soupeře přerušilo hluboké zavrčení, které vydala Qantaqa na druhé straně ohniště vedle Langriana. Vzápětí vyšlo najevo, co šedou vlčici vylekalo.
Langrian mluvil.

"Někdo…někdo musí…varovat opata…zrada!…"
Mnich dokázal pouze ochraptěle šeptat.
"Bratře!" vykřikl Hengfisk a belhal se k němu. "Šetři síly!"
"Ať mluví," namítl Binabik. "Možná by nám to mohlo zachránit život, Rimmeřane."
Než mohl Hengfisk odpovědět, Langrian otevřel oči. Díval se nejprve na Hengfiska, potom na ostatní. Zachvěl se, jakoby zimou, ačkoliv byl zabalený v tlustém plášti.
"Hengfisku…" zachrčel, "…ostatní…jsou…? "
"Všichni mrtví," řekl bez obalu Binabik.
Rimmeřan na něj vrhl nenávistný pohled. "Usires si je vzal k sobě, Langriane," řekl. "Jen ty jsi byl ušetřen."
"Já…já se…toho bál…"
"Můžeš nám říci, co se přihodilo?" Troll se předklonil a přiložil na mnichovo čelo další mokrý obklad. Simon si poprvé všiml, že bratr Langrian je pod krví a jizvami docela mladý, snad ani ne dvacetiletý. "Leč nevysiluj se příliš," dodal Binabik. "Pověz nám, co víš."
Langrian opět zavřel oči, jako by znovu usnul, ale to se jen snažil sebrat všechny síly. "Přišlo…asi tucet mužů…přišli se ukrýt na noc." Olízl si rty; Binabik otevřel vak s vodou. "Dnes cestuje…mnoho velkých skupin. Dali jsme jim najíst a bratr Scenesefa…je odvedl do Síně poutníků."
Napil se a zdálo se, že pomalu opět nabývá sil. "Byli zvláštní…nepřišli večer do hlavního sálu, kromě jejich velitele – byl to muž s bledýma očima a…hrozivou helmou…a tmavým brněním – ptal se…ptal se, jestli jsme neslyšeli o skupině Rimmeřanů, mířících na sever…z Erchestru…"
"Rimmeřanů?" zeptal se Hengfisk a zamračil se.
Z Erchesteru? pomyslel si Simon a lámal si hlavu. Kdo by to mohl být?
"Opat Quincines mu řekl, že o takové skupině neslyšel…a on…vypadal spokojeně. Opat vypadal ustaraně, ale s námi, mladšími bratry…se pochopitelně neradil…
Druhého dne ráno sešel jeden z bratrů z kopců a hlásil skupinu jezdců přicházející z jihu…cizince to…velmi zaujalo…„a říkali, že je to zbytek jejich původního oddílu… se kterým se mají setkat. Velitel s bledýma očima…vzal všechny své muže na velké nádvoří, aby nové příchozí přivítal – to jsme si alespoň mysleli…
Nová skupina přešla Vinný vrch a byla na dohled opatství – zdálo se, že je jich jen o několik méně než našich současných hostů…"
Langrian se na chvíli odmlčel, aby si odpočinul. Binabik mu chtěl dát něco na spaní, ale zraněný mnich mávnutím ruky nabídku odmítl.
"Už toho…není moc. Jeden z bratří…viděl jednoho opožděného hosta, jak běží na nádvoří ze Sálu poutníků. Ještě si nestačil zapnout plášť – všichni měli pláště, i když ráno bylo teplé – a pod ním se zaleskla čepel meče. Bratr běžel za opatem, který se něčeho takového obával. Quincines šel za velitelem. Mezitím bylo vidět jezdce, jak sjíždějí z kopce – byli to všichni Rimmeřani, vousatí, se zapletenými copánky. Opat řekl veliteli, že musí složit zbraně, že Svatý Hoderund není místem pro šarvátky banditů. Velitel vytáhl meč a přiložil jej opatovi k hrdlu."
"Milosrdný Aedone," vydechl Hengfisk.
"Brzy jsme uslyšeli dusot kopyt. Bratr Scenesefa náhle vyběhl k bráně na nádvoří a voláním varoval přijíždějící. Jeden z…„hostů'…ho střelil do zad šípem a velitel podřízl opata."
Hengfisk vydal dušený vzlyk a požehnal se přes srdce znamením Stromu, ale Langrianova tvář byla nepohnutá, klidná; bez přestávky pokračoval ve vyprávění.
"Pak nastalo krveprolití, cizinci se na bratry vrhali s noži a meči a z úkrytů vytahovali luky a šípy. Když noví příchozí vjeli na nádvoří, měli již meče v rukách…nejspíš slyšeli Scenesefovo varování nebo viděli, jak jej v bráně zastřelili. Nevím, co se stalo potom, protože se rozpoutal strašný zmatek. Někdo hodil na střechu kaple pochodeň a střecha začala hořet. Běžel jsem pro vodu a lidé křičeli a koně ržáli a…někdo mě udeřil do hlavy. To je všechno."
"Takže nevíš, kdo byly ty dvě bojující skupiny?" zeptal se Binabik. "Bojovali mezi sebou, nebo to byli spojenci?"
Langrian vážně přikývl.
"Bojovali. Útočníci s nimi měli daleko více práce než s bezbrannými mnichy. Víc říci nemohu. To je vše, co vím."
"Ať se smaží v pekle!" zasyčel Hengfisk. "Budou," povzdechl si Langrian. "Myslím, že budu zase spát." Zavřel oči, ale jeho dýchání se nezměnilo.
Binabik se narovnal. "Nejspíše se teď trochu projdu," oznámil. Simon přikývl. "Ninit, Qantaqa," zavolal. Vlčice vyskočila, protáhla se a běžela za ním. Zakrátko zmizel v lese a zanechal Simona se třemi mnichy: dvěma živými a jedním mrtvým.

Obřad za Dochaise byl krátký a skromný. Hengfisk našel v troskách kláštera prostěradlo. Omotali ho kolem Dochaisova.hubeného těla a spustili ho do jámy, kterou vyhloubili na klášterním hřbitově. Langrian zatím spal v lese; Qantaqa ho hlídala. Kopání byla těžká práce – oheň ve stodole spálil dřevěné násady lopat a zůstaly jen čepele, které bylo nutno držet přímo v rukou – namáhavá, vysilující dřina. Než bratr Hengfisk stačil dokončit své vzrušené modlitby, které doplnil slibem božské odplaty – v zápalu nadšení zřejmě zapomněl, že bratr Dochais byl daleko od kláštera, když vrazi konali své dílo – už se pomalu stmívalo. Slunce se sklonilo za Vinný vrch, který orámovalo rudou září, a tráva na hřbitově byla temná a chladná. Binabik a Simon nechali Hengfiska skrčeného u hrobu, ať se modlí, a vydali se na obhlídku opatství.
Ačkoliv se troll snažil pokud možno vyhýbat místu krveprolití, oběti byly všudypřítomné. Simon začal litovat, že se nevrátil do tábora, aby tam počkal s Langrianem a Qantaqou. Další horký den mrtvým na kráse nepřidal: jejich nafouklá růžová těla Simonovi připomínala pečené selátko, které vévodilo slavnostní tabuli o Dni Matky. Částečně sebou kvůli

své slabosti pohrdal – copak nedávno nebyl svědkem násilné smrti a bitevního pole, plného mrtvých? – ale při chůzi (během níž se snažil vyhýbat pohledům skelných očí, popraskaných ve slunečním žáru) si uvědomil, že smrt, alespoň pro něj samotného, je pokaždé jiná, a nezáleží, kolik jste toho už viděli. Každá z těchto smutných hromádek kostí byla kdysi živá, měla bušící srdce a hlas, který si stěžoval nebo se smál nebo zpíval.
Jednoho dne se se mnou stane totéž, pomyslel si, když procházeli kolem stěn kaple, – a kdo si na mě vzpomene?
Nenapadala ho žádná rychlá odpověď a pohled na malý hřbitov s náhrobky, jejichž úhlednost a upravenost byla krutě zesměšněna rozsetými těly pobitých mnichů, mu náladu nespravil.
Binabik nalezl v kapli ohořelé zbytky bočních dveří, na nichž pevné dřevo prosvítalo vrstvou sazí jako pruhy čerstvě vyleštěné mosazi na staré lampě. Troll do dveří strčil; na zem spadly ohořelé úlomky, ale konstrukce nepovolila. Opřel se do nich silněji, ale dveře se neotvíraly: stráž, která zemřela na hlídce.
"Dobře," kývl Binabik. "To znamená, že můžeme vejít bez obav, že se nám celá stavba sesype na hlavu." Uchopil hůl a strčil ji do štěrbiny mezi rámem a dveřmi, pak začal páčit a nakonec se se Simonovou pomocí dveře v oblaku prachu rozlétly.
Poté, co jim dalo takovou práci otevřít, bylo vskutku zvláštní vejít a zjistit, že střecha je pryč a kaple je otevřená jako soudek bez víka. Simon vzhlédl a podíval se na obdélník nebe, které bylo ještě načervenalé, ale už pomalu šedlo nadcházejícím večerem. Pod horní hranou zdi se táhla začernalá okna se zprohýbanými mřížemi, z nichž se vysypalo začouzené sklo, jako by nějaký obr nadzdvihl střechu a obrovským prstem všechna okna vymáčkl.
Rychlou prohlídkou zjistili, že tady nic nenaleznou.
Kaple, snad díky bohatým závěsům a gobelínům, vyhořela až na holé stěny. Zborcené trosky lavic a oltáře stály na svých místech a kamenné oltářní schodiště bylo vyzdobeno zpopelněným květinovým věncem; dokonalou, neuvěřitelně jemnou korunou tenounkých lístků a průsvitnými šedými květy z popela.
Binabik se Simonem se pustili přes dvůr k obytnému traktu, což byl vlastně dlouhý sál, vroubený malými celami. Tady byly škody menší – jedna strana vzplála, ale z nějakého důvodu shořela dříve, než mohla chytnout i druhá polovina.
"Zvláště se dívej po botách," radil Binabik. "Tito mniši nosili převážně sandály, leč někteří z nich možná někdy cestovali i za špatného počasí. Ty, které ti budou dobře, jsou nejlepší, ale v nouzi si vyber raději větší než menší."
Začali hledat každý na opačné straně dlouhé haly. Ani jedny dveře nebyly zamčeny, ale za nimi byly žalostně malé pokojíky, ve většině případů pouze se Stromem jako jedinou dekorací. Jeden z mnichů si nad tvrdé lůžko pověsil větvičku jeřabiny. Její veselé barvy v tak ponurém prostředí Simona nesmírně potěšily – dokud si nevzpomněl na osud majitele cely.
Když Simon otevřel dveře šestého nebo sedmého pokoje, vyděsily ho syčivé zvuky a vzápětí se mu cosi mihlo kolem nohou. Nejprve měl za to, že po něm někdo střelil šípem, ale jediný pohled do maličké, prázdné cely takovou možnost vyloučil. Hned si ale uvědomil, co to bylo, a ústa se mu roztáhla do úsměvu. Jeden z mnichů si – nepochybně v přísném rozporu s klášterním řádem – choval zvířátko, kočku, právě takovou tulačku, s jakou se na Hayholtu spřátelil Simon. Po dvou dnech pobytu v cele, při čekání na pána, který se nevracel, byla kočka hladová, rozzlobená a vystrašená. Vrátil se do sálu, aby se po ní poohlédl, ale kočka byla pryč.
Binabik ho zaslechl, jak pátrá kolem. "Všechno v pořádku, Simone?" ozval se z jedné z cel.
"Ano," zavolal Simon. Světlo v malých okénkách už docela zešedlo. Přemýšlel, má-li se vrátit ke dveřím a po cestě nalézt Binabika, nebo ještě chvíli hledat. Zajímala ho přinejmenším cela mnicha se zakázanou kočkou.
Zápach v cele Simonovi připomněl obtíže, které mívají zvířata, když jsou příliš dlouho zavřená. Se zacpaným nosem se rychle rozhlížel kolem a zahlédl knihu, malou – ale úhledně vázanou v kůži. Po špičkách přešel podezřelou podlahu, zdvihl svazek z postele a vycupital ven.
Právě se posadil ve vedlejším pokojíku, aby prozkoumal úlovek, když se ve dveřích objevil Binabik.
"Neměl jsem tu štěstí. Co ty?" zeptal se troll.
"Žádné boty."
"Nu, rychle se stmívá. Myslím, že se ještě poohlédnu po Sále poutníků, kde spali ti vražední cizinci, pro případ, že bych objevil něco, co by nám řeklo víc. Počkej tady na mě, hmmm?"
Simon přikývl a Binabik odešel.
Kniha byla, jak Simon ostatně očekával, Knihou Aedonovou, i když na chudého mnicha byla velmi drahá a jemně vypracovaná; Simon odhadoval, že to byl nejspíše dar od bohatých příbuzných. Kniha sama nebyla ničím zvláštní, i když iluminace vypadaly překrásně – pokud to Simon mohl v ubývajícím světle posoudit – ale jedna věc ho zaujala. Na první stránce, kam si lidé často knihy podepisovali nebo kam psali věnování, byla pečlivě, i když trochu roztřeseně, vepsána věta:

V mém srdci jest vbodnuta Zlatá dýka;
to je Bůh
V Božím srdci jest vbodnuta Zlatá jehla;
to jsem já

Simon seděl, díval se na slova a rozhodnutí, k němuž dospěl, procházelo zkouškou. Cítil, jak jím prochází vlna, mořský příval výčitek a strachu, pocit, že určité věci, i když neviděny, mizí v nenávratnu.
Během jeho snění strčil Binabik hlavu do dveří a hodil vedle něj na podlahu pár bot. Simon nevzhlédl.
"Mnoho zajímavého v Sále poutníků, tvé nové boty přinejmenším. Blíží se tma a já potřebuji ještě chviličku. Setkáme se za okamžik tady před sálem." A byl pryč.
Po dlouhé chvíli Simon knihu odložil – chtěl si ji vzít s sebou, ale rozmyslel si to – a vyzkoušel si nové boty. Za jiných

okolností by byl potěšen, jak dobře mu padnou, ale teď prostě nechal staré rozbité boty na podlaze a šel halou k východu.
Venku se zatím téměř setmělo. Na druhé straně dvora byl Sál poutníků, dvojník budovy, kterou právě opustil. Z nějakého důvodu ho pohled na dveře naproti, které se pomaličku kývaly sem a tam, naplnil neurčitým strachem.
Kde je troll?
Právě ve chvíli, kdy si vzpomněl na nezavřenou bránu stájí, která byla prvním signálem, že v klášteře není vše v pořádku, Simona vyděsila drsná ruka, která ho uchopila za rameno a strhla ho dozadu.
"Binabiku!" dokázal ještě zavolat a pak se mu na ústa přitiskla tlustá dlaň a přimáčkla ho k tělu, pevnému jako skála.
"Vawer es do kunde?" zavrčel mu u ucha hlas drsným rimmersgardským přízvukem.
"Im tosdten-grukker!" ušklíbl se jiný hlas.
Ve slepé panice Simon otevřel ústa a kousl. Ozvalo se bolestné zachrčení a na chvilku měl ústa volná.
"Pomoz mi! Binabiku!" zaječel a ústa mu opět zakryla ruka, tentokrát velmi silně a bolestně a vzápětí ucítil tupou ránu za ucho.
Pořád ještě slyšel slábnoucí ozvěnu svého výkřiku a svět se mu před očima proměnil ve vodu. Dveře Sálu poutníků se zavřely a Binabik nepřišel.
Chladné pohodlí
Vévoda Isgrimnur z Elvritshally přitlačil na nůž trochu moc.
Čepel po dřevě sklouzla a řízla ho do palce. Zpod kloubu mu vytryskl pramínek krve. Zaklel, upustil dřevo a strčil si palec do úst.
Frekke má pravdu, pomyslel si, – k čertu s ním. Tohle se nikdy Pořádně nenaučím. Ani nevím, Proč se o to snažím.
Ale věděl to: přemluvil starého Frekkeho, aby mu ukázal základy řezbářství v době, kdy byl de facto uvězněn na Hayholtu. Cokoliv, říkal si, bude lepší, než chodit po hradních chodbách a cimbuří jako medvěd na řetězu. Starý voják, který sloužil už u vévodova otce Isbeorna, ukazoval Isgrimnurovi trpělivě, jak vybírat dřevo, jak vypozorovat přirozeného ducha dřeva a jak ho vysvobodit, zářez za zářezem, z jeho vězení. Dívat se na Frekka při práci – oči téměř zavřené, zjizvené rty zkroucené do bezděčného úsměvu – sledovat, jak mu zpod nože vycházejí démoni a ryby a další zvířata, mu připadalo jako nalézání řešení otázek, které předkládal svět, otázek náhodnosti a zmatení v tvaru větve stromu, v postavení skály, v rozmarech dešťového mraku.
Roztěkaně přemýšlel o takových věcech a cucal si přitom poraněný palec – navzdory všem Frekkeho radám Isgrimnur shledal, že je zatraceně těžké myslet při vyřezávání na cokoliv: nůž a dřevo měly neustále navrch a v takové bitvě stačilo na chvilku polevit v bdělosti a na obzoru byla drobná tragédie.
Jako teď, myslel si a sál krev z palce.
Konečně zastrčil nůž do pochvy a vstal. Kolem byli jeho muži zabráni do práce: čistili párek ulovených králíků, starali se o oheň a připravovali tábor na večer. Došel k ohni, otočil se a nahříval si široká záda. Když se podíval na zamračenou oblohu, vrátil se ke svým předchozím úvahám o bouřce.
A to máme měsíc máj, dumal. Jsme ani ne dvacet mil od Erchestru…a odkud se ta bouře vzala?
V tu dobu, asi před třemi hodinami, právě zuřivě pronásledovali lotry, kteří je zaskočili v klášteře. Vévoda neměl ani teď nejmenší tušení, kdo to mohl být – někteří byli jeho krajany, ale neviděl tam žádné známé tváře – nebo proč provedli to, co provedli. Jejich velitel měl přilbu ve tvaru tlamy zuřivého psa, ale Isgrimnur takový emblém ještě nikdy neviděl. Také už mohl být mrtvý, nebýt mnicha v černém, který na ně z brány stačil zavolat varování, než padl na zem s šípem mezi lopatkami. Boj byl divoký, ale mnichova smrt…Bůh se nad ním slituj, ať to byl, kdo chtěl…posloužila jako upozornění a vévodovi muži byli na útok připraveni. Při prvním náporu přišli pouze o mladého Hova; Einskaldir byl zraněn, ale muže, který ho napadl, zabil, a kromě něj ještě jednoho. Nepřítel se nesnažil o spravedlivý boj, říkal si vévoda kysele. Tváří v tvář Isgrimnurovi a jeho lidem, doslova prahnoucím po měsících strávených na hradě po nějaké akci, se záškodníci stáhli za dvůr opatství, kde už měli připravené osedlané koně.
Po krátké prohlídce, kdy nenašli jediného živého mnicha, který by jim pověděl, co se stalo, nasedl vévoda se svými muži opět do sedel a pustili se do pronásledování. Bylo by bývalo možná rozvážnější zůstat, pohřbít Hova a mnichy, ale Isgrimnurova krev vřela. Chtěl vědět kdo a chtěl vědět proč.
Nakonec se to stejně nedozvěděl. Bandité měli náskok nějakých deset minut a jejich koně byli odpočatí. Vévodovi muži je zahlédli pouze jednou v podobě mizejícího stínu pod Vinným vrchem na pláni, jak míří mezi nízkými pahorky k Wealdhelmské cestě. Pohled vlil vévodově skupině naději do žil, a proto pobídli oře z kopce dolů do údolí. Zdálo se, že i koně se nekazili jejich vzrušením a našli v sobě ještě zbytky sil. Na chvíli to vypadalo, že by záškodníky mohli dohonit. Hnali se za nimi po pláni jako pomstychtivý oblak.
Místo toho se ale stala zvláštní věc. V jednu chvíli se řítili pod zářícím sluncem a vzápětí celý svět ztmavl. Když se nic neměnilo a o půl míle dál byly okolní vrchy stále ponuře šedé, Isgrimnur vzhlédl a spatřil klubko ocelově temných mraků přímo nad svou hlavou, stín, zakrývající slunce. Ozval se vzdálený, brumlavý hrom a z oblohy se náhle spustil déšť – nejprve liják, pak husté proudy vody.
"Odkud se to vzalo?" křikl na něj Einskaldir přes syčící mlhu, která se mezi nimi utvořila. Isgrimnur neměl ponětí, ale nesmírně ho to hnětlo – v životě neviděl, že by bouře přišla tak znenadání a navíc z poměrně jasné oblohy. Když o chvilku později jeden z koní uklouzl po mokré trávě a shodil jezdce – kterému se, Aedon buď pochválen, nic nestalo – Isgrimnur zavolal a oddíl zastavil.
Tehdy se rozhodli, že tu rozbijí tábor, ani ne míli od Wealdhelmské cesty. Vévoda chvilku uvažoval, že by se vrátili do opatství, ale muži i koně byli unavení a plameny, které šlehaly ze střech, když do kláštera dorazili, napovídaly, že teď už by se ani nebylo kam vracet. Zraněný Einskaldir – občas se zdálo, že kromě všeobecné divokosti postrádá veškeré city, byť o tom Isgrimnur věděl své – nicméně odjel do kláštera pro Hovovo tělo a pro cokoliv, co by mohlo napovědět

něco o identitě nebo důvodech útočníků. Protože vévoda Einskaldra znal, nechal ho jet, trval pouze na tom, že s sebou vezme Sludiga, který neměl tak výbušnou povahu. Sludig byl dobrý voják, ale vážil si vlastní kůže natolik, že divokému Einskaldirovi poskytoval dobrou protiváhu.
Takže tady teď stojím, říkal si s unavenou nechutí Isgrimnur, nahřívám si zadek u ohně, zatímco mladí pracují. Zatracené stáří, zatracená bolavá záda, zatracený Eliáš, zatracená doba! Podíval se na zem, sehnul se a sebral kousek dřeva, který by snad mohl za pomoci zázraku vyřezat do tvaru Stromu. Ten pověsí na krk své ženě Gutrun, až se k ní vrátí.
A zatracené vyřezávání! Upustil dřevo do plamenů:

Po jídle se cítil trochu lépe. Házel králičí kosti do ohně, když vtom se ozval dusot kopyt. Isgrimnur si rychle otřel ruce do kytlice a jeho muži dělali totéž – mastné ruce nejsou na rukojeti meče nebo sekery to pravé. Podle zvuku to byla malá skupinka jezdců, dva, nejvýše tři, ale i tak všichni stáli připraveni, dokud se z šera nevynořil Einskaldirův bílý kůň. Sludig jel hned za ním a vedl třetího koně, na jehož hřbetě se kymácela…dvě těla.
Dvě těla, ale – jak Einskaldir vysvětlil svým úsečným způsobem – jenom jedna mrtvola.

"Kluk," zabručel Einskaldir, vousy se mu ještě leskly mastnotou z králíka. "Našel jsem ho, jak tam čmuchá. Myslel jsem, že bych ho měl vzít s sebou."
"Proč?" zeptal se Isgrimnur. "Vypadá jako obyčejný tulák."
Einskaldir pokrčil rameny. Blonďatý Sludig se omluvně usmál; jeho nápad to nebyl.
"Kolem nejsou žádné, domy. V opatství jsme žádného kluka neviděli. Odkud se vzal?" Einskaldir si odřízl další kousek masa. "Když jsme ho chytli, křičel na někoho ‚Bennah' nebo ‚Binnock', to už nevím přesně."
Isgrimnur se otočil a chvilku si prohlížel Hovovo tělo; leželo na zemi zabalené do pláště. Byl to příbuzný, bratranec ženy jeho syna Isorna – ne blízký příbuzný, ale podle severských mravů dost blízký, aby pocítil hluboký nával žalu, když se zadíval na mladíkovu sněhobílou tvář, na řídký plavý vous. Pak se obrátil na zajatce, který měl stále spoutaná zápěstí a seděl opřený o skalku. Chlapec byl pouze o rok nebo dva mladší než Hove, hubený, ale houževnatý. Pihovatá tvář a chuchvalec rezavých vlasů vévodovi cosi připomněly. Nedokázal si to ale vybavit. Mladík byl dosud omráčen ranou, kterou mu Einskaldir uštědřil, oči měl zavřené a ústa pokleslá.
Vypadá jako obyčejný vesnický balík, pomyslel si vévoda, až na ty boty – vsadil bych se, že je našel v klášteře. Proč ho jenom u Memurovy fontány Einskaldir vůbec přiváděl? Co s ním mám dělat? Zabít ho? Nechat si ho? Nechat ho tady umřít hlady?
"Najdeme nějaké kameny," rozhodl vévoda konečně. "Hove bude potřebovat mohylu – vypadá to tady na vlčí krajinu."
Snesla se noc; skály, které tu a tam vyčnívaly z pusté pláně pod Wealdhelmem, se změnily na pouhé temné stíny. Plameny ohně šlehaly vysoko a muži naslouchali Sludigově košilaté písni. Isgrimnur věděl velmi dobře, proč muži, kteří byli zraněni, kteří právě ztratili někoho blízkého – Hovova mohyla z navršených kamenů se ztrácela mezi ostatními stíny mimo dosah světla z ohně – cítí potřebu oddávat se takovým pošetilostem. Sám před několika měsíci, když stál u stolu proti králi Eliášovi, řekl, že ve vzduchu jsou strašidelné pověsti. Tady na otevřené pláni, pod kopci na obzoru, se příběhy, které byly na Hayholtu nebo v Elvritshalle povídačkami cestovatelů, strašidelnými pohádkami pro zpestření nudného večera, nedaly tak lehce odbýt posměšnou poznámkou. Proto muži zpívali a jejich hlasy vytvářely falešný, ale neomylně lidský zvuk v noční divočině.
A pomineme-li strašidelné příběhy, říkal si Isgrimnur, byli jsme dnes napadeni a já nedokážu přijít na jediný důvod, proč. Čekali na nás. Čekali! Co to Při Usireově sladkém jménu má znamenat?!
Mohlo to být tak, že ti darebáci prostě čekali na další skupinu pocestných, která by se zastavila v opatství – ale proč? Pokud jim šlo pouze o lup a takové věci, proč prostě nevyplenili klášter, kde jistě měli nějaký pěkný relikviář nebo třeba dva? A proč vůbec čekat na náhodné poutníky v klášteře, kde by jejich loupeži byli přítomni svědci?
Ne že by nám nějací svědci zbyli, zatraceně. Možná jeden, pokud se ukáže, že ten chlapec něco viděl.
Prostě to nedávalo smysl. Čekat v záloze na skupinu cestovatelů, kteří mohli být, dokonce i v těchto dobách, královými vojáky – a z nichž se skutečně vyklubali ozbrojení a na boj nadržení seveřané.
Je tedy nutno počítat s možností, že on a jeho muži byli předem vybraný cíl. Proč? A stejně tak důležitá otázka, kdo? Isgrimnurovi nepřátelé, jako například Skali z Kaldsryke byli dobře známi a v žádném z banditů nepoznal nikoho ze Skaliho klanu. Navíc Skali odejel do Kaldsryke již dávno a jak by mohl vědět, že Isgrimnur, celý nemocný z nečinnosti a strachu o osud vévodství, se nakonec rozhodne postavit se Eliášovi a po hádce dosáhne neochotného královského povolení odjet se svými muži na sever?
"Potřebujeme tě tu, strýčku," řekl mi. Věděl, že tomu už dávno nevěřím. Prostě mě jen chtěl mít na. očích.
Eliáš nebyl ani z poloviny tak neústupný, jak vévoda předpokládal; hádka Isgrimnurovi připadala jen jako formální záležitost, jako by Eliáš věděl, že střetnutí se blíží, a již předtím se rozhodl, že ustoupí.
Znechucen myšlenkami, které kroužily stále dokola, se Isgrimnur chystal, že se zvedne a přichystá se ke spaní, když k němu přišel Frekke. Ve světle ohně vypadal starý voják jako vyzáblý, vrávoravý stín.
"Mohu na chvilku, lordstvo?"
Isgrimnur potlačil úsměv. Ten starý opičák musí být opilý. Jenom v podrouše ném stavu se chová takhle formálně.
"Frekke?"
"Ten chlapec, pane, ten, co ho Einskaldir přivezl. Je vzhůru. Myslel jsem, že by si s ním lordstvo chtělo popovídat."
Zapotácel se, ale rychle se to snažil zastřít tím, že si povytáhl jezdecké kalhoty.
"Nu, asi ano." Po setmění se zdvihl vítr. Isgrimnur si přitáhl kabátec pevněji kolem těla. Už se měl k odchodu, když se

zarazil. "Frekke?"
"Lordstvo?"
"Hodil jsem další svoji zatracenou řezbu do ohně."
"Myslel jsem si, že to uděláš, pane."
Frekke se otočil a vracel se k poháru piva. Isgrimnur si byl jistý, že se usmívá.
Nu co, k čertu s ním i s jeho vyřezáváním.

Chlapec seděl a okusoval maso z kosti. Einskaldir se opíral vedle a vypadal zdánlivě uvolněně – Isgrimnur ho však nikdy neviděl uvolněného. Ve světle ohně nebylo Einskaldirovi vidět do očí, ale chlapci ano; měl je strachem rozšířené jako srnec, překvapený u napajedla.
Když se k němu vévoda blížil, chlapec přestal žvýkat a podezřívavě si Isgrimnura s pootevřenými ústy prohlížel. Ale pak Isgrimnur zahlédl i ve slabém světle ohně, jak po chlapcově tváři cosi přeběhlo…byla to úleva? Isgrimnur si nevěděl rady. Očekával, navzdory Einskaldirovým podezřením – ten chlap se ježil nedůvěrou jako ježek – že najde venkovského hocha, vystrašeného, nebo přinejmenším ztěžka chápajícího. Tenhle vypadal jako venkovan, syn hloupého chalupníka, v roztrhaných šatech, umazaný od bláta, ale v jeho pohledu byla jakási ostražitost, která vévodu přiměla uvažovat, jestli Einskaldir nakonec neměl pravdu.
"No tak, hochu," promluvil chrčivou westerlingštinou, "pročpak jsi slídil po opatství?"
"Myslím, že mu teď podříznu krk," řekl Einskaldir rimmerštinou a jeho příjemný tón byl v drsném rozporu se slovy.
Isgrimnur se zamračil a přemýšlel, jestli se snad voják nezbláznil, ale když se na něj chlapec dál klidně díval, uvědomil si, že Einskaldir pouze zkoumá, zda hoch rozumí jejich řeči.
Jestli rozumí, pak je to ten nejchladnokrevnější člověk, kterého jsem viděl, pomyslel si Isgrimnur. Ne, není dost dobře možné, aby chlapec v jeho věku, uprostřed tábora; ozbrojených cizinců, porozuměl Einskaldirovým slovům a nereagoval na ně.
"Nerozumí," řekl svému podřízenému jejich rodnou řečí. "Ale je dost klidný, což?" Einskaldir souhlasně zabručel a poškrábal se ve vousech na bradě.
"No, chlapče?" obrátil se Isgrimnur zpět k zajatci. "Už jsem se tě jednou ptal. Mluv! Co tě přivedlo do opatství?"
Mladík sklopil zrak a odložil kost, kterou okusoval, na zem. Isgrimnur opět ucítil osten vzpomínky, ale pořád se mu nic nevybavovalo.
"Já…hledal jsem…nějaké nové boty." Chlapec ukázal na čisté, dobře zachovalé boty. Vévoda v jeho přízvuku zaslechl nádech erkynštiny a ještě něčeho…ale čeho?
"A nějaké jsi našel, jak vidím." Vévoda si přidřepl, aby se mu díval do očí. "Víš, že za okrádání nepohřbených mrtvých můžeš viset?"
Konečně uspokojivá reakce! Chlapec sebou viditelně trhl. Dobře.
"Promiňte…pane. Já tím nemyslel nic zlého. Měl jsem z toho věčného pochodování hlad a nohy jsem měl odřené…"
"Pochodování odkud?" Teď ho má. Chlapec mluví příliš dobře na to, aby byl jen venkovan. Je to knězův učedník nebo syn kupce nebo něco takového. Utekl, to je jasné.
Mladík se Isgrimnurovi chvíli díval do očí; vévoda měl opět pocit, že chlapec si něco propočítává. Utečenec ze semináře, snad, nebo z kláštera? Co asi skrývá?
Konečně promluvil. "Já…jsem utekl od mistra, pane. Rodiče…mě dali do učení ke svíčkaři. Bil mě."
"Jakému svíčkaři? Kde? Rychle!"
"Mo…Malachiasovi v Erchestru!"
Dává to smysl, z velké většiny, říkal si vévoda. Až na dvě drobnosti.
"A co tedy děláš tady? Co tě přivedlo ke Svatému Hoderundovi? A kdo," zaútočil Isgrimnur, "je ‚Bennah'?"
"Bennah?"
Einskaldir, který naslouchal s napůl zavřenýma očima, se předklonil. "Však on ví, vévodo," řekl rimmersky, "řekl ‚Bennah' nebo ‚Binnock', to vím jistě."
"A co takhle ‚Binnock'?" Isgrimnur položil velkou ruku na zajatcovo rameno a vzápětí se trochu zastyděl, když chlapec zamžikal bolestí.
"Binnock…? Aha, Binnock…můj pes, pane. Tedy vlastně mého pána. Také utekl." A chlapec se dokonce usmál širokým úsměvem, který rychle potlačil. Navzdory pochybnostem vévoda zjistil, že se mu hoch začíná líbit.
"Mám namířeno do Naglimundu, pane," pokračoval rychle mladík. "Slyšel jsem, že v opatství dávají pocestným jako já najíst. Když jsem viděl…těla, mrtvé muže, bál jsem se – ale potřeboval jsem boty, pane, opravdu. Ti mniši byli dobří aedonité, pane – jistě by neprotestovali, viďte?"
"Naglimund?" Vévoda přimhouřil oči a cítil, že i Einskaldir se vedle chlapce trošku napnul, pokud to vůbec bylo možné.
"Proč do Naglimundu? Proč ne do Stanshiru nebo Hasu Vale?"
"Mám tam přítele." Za Isgrimnurem se ozval halasný zpěv Sludiga, který právě končil píseň táhlým, opilým refrénem.
Chlapec učinil posuvek směrem k ohni. "Je to harfenista, pane. Řekl mi, že kdybych od…Malachiase utekl, abych šel za ním, že mi pomůže."
"Harfenista? V Naglimundu?" Isgrimnur se díval přísně, ale chlapcova tvář, byť skryta ve stínu, byla nevinnost sama.
Isgrimnur byl náhle celou věcí znechucen. Tak se na mě podívejte. Vyslýchám svíčkářova kluka, jako by sám přichystal past v opatství! To byl ale zatracený den!
Einskaldir stále nebyl spokojen. Naklonil se k chlapcovu uchu a zeptal se ho se svým těžkým přízvukem: "Jak se jmenuje harfenista v Naglimundu?"
Mladík se poplašeně otočil, ale bylo to spíše z blízkosti Einskaldira než z otázky, protože vzápětí klidně odpověděl.

"Sangfugol."
"Zatraceně!" zaklel Isgrimnur a ztěžka se postavil na nohy. "Znám ho. To stačí. Věřím ti, chlapče." Einskaldir se otočil a zadíval se k mužům, halasícím kolem ohně. "Můžeš zůstat s námi, hochu, pokud chceš," řekl vévoda. "Budeme se v Naglimundu zastavovat a dílky tamtěm proklatým bastardům je Hovův kůň bez jezdce. Tohle je pro výrostky tvrdá zem, aby se tu potloukali samotní, a opustit dnes skupinu je skoro totéž, jako si proříznout hrdlo. Tumáš."
Přešel k jednomu z koní, stáhl z něj pokrývku a hodil ji chlapci. "Lehni si, kde chceš, ale zůstaň u nás. Pro stráž je lepší, když nejsme roztaženi jako stádo zbloudilých ovcí." Díval se na rozčepýřené vlasy a jasné oči. "Einskaldir tě nakrmil. Potřebuješ ještě něco?"!
Chlapec zamrkal – kde ho už jenom viděl? Nejspíš ve městě. "Ne," odpověděl chlapec. "Jenom doufám, že... že se mi Binnock neztratí."
"Věř mi, chlapče. Pokud nenajde tebe, najde někoho jiného a to je pravda."
Einskaldir již odešel. Isgrimnur také odkráčel. Chlapec se zachumlal do pokrývky a uložil se pod skalku.

Už jsem opravdu dlouho neviděl hvězdy, myslel si Simon, když se díval z pokrývky na nebe. Jasné body vypadaly jako zmrzlé světlušky. Není to zkrátka totéž, dívat se skrz stromy a dívat se z otevřené planiny – jako kdybych ležel na stole.

Vzpomněl si na Seddinu síť a pomyslel na Binabika.
Doufám, že je v bezpečí – a stejně, to on, mě nechal Rimmeřanům.
Bylo velké štěstí, že se z jeho uchvatitele vyklubal vévoda Isgrimnur, ale i tak si zažil okamžiky hrůzy, když se probral v táboře obklopen tvrdými, vousatými muži. Protože znal nevraživost mezi Rimmeřany a Binabikovými lidmi, nezazlíval trollovi, že zmizel – pokud vůbec o Simonově únosu věděl. Ale i tak to bolí, přijít takhle o přítele. Bude se muset obrnit; začal se na malého muže spoléhat v tom, že mu řekne, co je správné, co se má udělat; stejně, jako se kdysi spoléhal na doktora Morgenese. Nu, lekce je jasná: bude muset být svůj, rozhodovat se sám a sám se protloukat.
Ve skutečnosti Isgrimnurovi nechtěl prozradit svůj skutečný cíl, ale vévoda byl přísný. Simon několikrát cítil, že rozhodnutí starého vojáka balancuje na ostří nože – jeden neopatrný krok a byl by ztracen.
Kromě toho ten černý vedle mě vypadal, že by mě zabil jako kotě, kdyby se mu zlíbilo.
Takže řekl vévodovi tolik pravdy, kolik si mohl dovolit, a fungovalo to. Otázka nyní zněla, co dál. Má zůstat s Rimmeřany? Nezůstat se zdálo jako bláznovství, ale přesto…Simon si nebyl docela jistý, na jaké straně vévoda stojí. Isgrimnur měl namířeno do Naglimundu, ale co když jen proto, aby uvěznil Jošuu? Na Hayholtu všichni hovořili o tom, jak byl Isgrimnur starému králi Janovi věrný, jak mu bylo postavení Nejvyššího krále svatější než vlastní život. Jak to je s ním a Eliášem? Simon za žádných okolností nehodlal prozradit, jakou roli hrál v odchodu Jošuy z Hayholtu, ale takové věci se někdy provalí samy. Simon umíral touhou dozvědět se novinky z hradu, co se stalo po Morgenesově posledním gambitu – žije Pryrates vůbec? Co Inch? Co řekl Eliáš lidem, že se přihodilo? – ale to byly přesně ty otázky, a nezáleželo na tom, jak nevinně by byly položeny, které ho mohly svrhnout do kotle vařící vody.
Byl příliš vzrušený, než aby usnul. Jak se díval na rozptýlené hvězdy, vzpomněl si na kůstky, které Binabika viděl ráno házet. Vítr mu přejel po tváři a náhle byly samy hvězdy vrhacími kostkami – neuspořádané neskupení, roztažené po celém temném poli nebe. Cítil se tu osamělý, mezi cizinci, pod nekonečnou oblohou. Toužil po své malé posteli v křídle pro služebnictvo, po dnech, kdy nic z toho neexistovalo. Jeho touha byla jako pronikavá hudba Binabikovy flétny: chladná bolest, která byla nicméně tou jedinou věcí, k níž se v tomto širokém a divokém světě mohl upnout.

* * *

Chvíli dřímal, ale když ho vzbudil hluk a srdce se mu rozbušilo, na nebi stále ještě plály hvězdy. Náhlá panika mu stáhla hrdlo, když nad sebou uviděl neuvěřitelně vysoký, tyčící se stín. Kam se poděl měsíc?
Byl to jen muž na hlídce, jak si vzápětí uvědomil, který se na chvíli zastavil zády k Simonovi. Hlídka měla kolem ramen omotanou sedlovou přikrývku, ze které vykukovala hlava bez helmy.
Muž prošel kolem, aniž by se na chlapce podíval. Za širokým pasem měl sekeru, ostrou, těžkou zbraň. Měl rovněž kopí, delší, než byl sám. Jak kráčel, tahal konec za sebou. Simon si přitáhl přikrývku a schoval se před ostrým větrem, který se hnal plání. Obloha se změnila: předtím byla čistá a hvězdy jasně zářily v nekonečné temnotě. Teď byla potažená cáry mraků, mléčně bílými útržky, které se jako prsty natahovaly ze severu. Na vzdáleném obzoru překryly hvězdy u horizontu jako písek, vysypaný na řeřavé uhlíky.
Sedda možná dnes v noci chytne svého manžela, pomyslel si ospale.

Podruhé ho probudila sprška vody v očích a v nose. Otevřel oči a viděl, že hvězdy nad ním zhasly, jako by je někdo přiklopil víkem. Pršelo a mraky visely přímo nad nimi. Simon zavrčel, otřel si vodu z tváře a otočil se na bok. Hlavu si skryl pod pokrývku. Měl teď výhled na hlídkujícího muže, který stál o kousek dál, chránil si obličej a díval se nahoru na mračna.
Simon právě znovu zavíral oči, když hlídka podivně zachrochtala a sklonila hlavu, aby se podívala pod nohy. Něco na mužově postoji naznačovalo, že ačkoliv stojí nehnutě jako skála, s něčím zápasí, a to přimělo Simona oči otevřít. Déšť zesílil v liják a v dáli zahřmělo. Simon se snažil dohlédnout přes proudy vody na hlídku. Muž stál pořád na jednom místě, ale kolem nohou se mu cosi pohybovalo, cosi živého, co se oddělilo od temnoty. Simon se posadil; kolem s hlasitým sykotem a šumotem dopadaly těžké kapky deště.
Blesk náhle osvítil noc a skály zazářily jako malované divadelní kulisy.
Vše v táboře bylo na okamžik jasné – dýmající ohniště, zachumlané spící postavy Rimmeřanů – ale co Simona na ten

zlomek vteřiny doslova udeřilo, byl pohled na strážného, jehož tvář byla zkřivena v ohyzdném, tichém šklebu dokonalé hrůzy.
Zahřmělo a pak oblohu pročísl další blesk.
Zem kolem nohou strážného kypěla a tryskaly z ní sprškyhlíny. Simonovi se v hrudi zastavilo srdce – strážný padl na kolena. Opět zaduněl hrom a blesk zaplál třikrát v rychlém sledu. Ze země stále tryskala hlína, ale teď se jí proplétaly ruce, dlouhé, tenké ruce, které se hnusně leskly deštěm, sápaly se po těle klečícího muže a táhly ho dolů, tváří napřed do černé hlíny. Další záblesk odhalil novou vlnu pohybu, jak se horda temných stvoření drala ze země, tenká, rozedraná stvoření s chtivýma rukama, bílýma očima a – jak vyjevil další blesk, který šlehl oblohou – špinavými kníry a roztrhanými šaty. Když hrom zmlkl, Simon zakřičel, zakuckal se vodou a znovu zakřičel.
Bylo to horší než jakákoliv vize pekla.
Rimmeřané, probuzení Simonovými vyděšenými výkřiky, byli ze všech stran obklopeni útočícími stvořeními. Nestvůrky bublaly ze země jako krysy – vskutku, jak se hemžily po táboře, naplnily noc tenkým, chraplavým pištěním, které vypovídalo o podzemních chodbách slepotě a zbabělé zášti.
Jeden ze seveřanů stál a stvoření se mu hemžila po celém těle. Žádné nebylo tak vysoké jako Binabik, ale jejich počet byl nesmírný a i když seveřan vytáhl meč, dokázala ho strhnout k zemi.
Simon měl za to, že se jim v rukách zalesklo cosi ostrého.
"Vaer! Vaer! Bukken!" křičel jeden z Rimmeřanů na druhé straně tábora. Všichni již vyskočili a ve světle blesků viděl Simon bledé pableskování jejich mečů a seker. Odkopl pokrývku, vmžiku byl na nohou a zoufale se rozhlížel po zbrani. Příšerky byly všude, poskakovaly na tenounkých nožkách jako hmyz, křičely a pištěly, když se do nich zakousla sekera seveřanů. Nejstrašnější bylo, že jejich křik zněl skoro jako nějaká řeč.
Simon se skrčil za skálu, která ho alespoň na okamžik skryla, a hledal něco, čím by se bránil.
Dopotácela se k němu postava a krok od něj padla k zemi – jeden seveřan s půlkou obličeje změněnou na mokvavou změť. Simon vyskočil, aby se zmocnil sekery z křečovitě sevřených prstů; když mu ji Simon vytrhl, muž pouze zachrčel.
Vzápětí Simon ucítil kostnatý stisk na koleni. Otočil se a spatřil odpornou tvář, která se podobala lidské, s bílýma očima. Máchl sekerou k obličeji, jak nejsilněji dokázal, a ucítil chřupnutí, jako když rozšlápnete brouka. Stisk se uvolnil a Simon uskočil, lapaje po dechu.
Oblohu křižovaly blesky a bylo téměř nemožné uhodnout, co se děje. Bojující Rimmeřané stáli všude kolem ohně, ale šíleně vířících démonů bylo daleko víc. Zdálo se, že nejlepší by…
Simon byl bez varování sražen k zemi a kolem krku se mu sevřel spár. Cítil, jak je tváří tlačen do hlíny, prsť mu vnikla do úst; pak se té věci, která mu seděla na zádech, vzepřel. Kolem očí se mu mihla hrubá čepel a s mlasknutím se zasekla do hlíny. Simon se zvedl na kolena, ale kolem obličeje se mu sevřela další ruka a zakryla mu oči. Páchla po hlíně a zkažené vodě, prsty se kroutily jako červi.
Kde je sekera? Upustil jsem sekeru!
Roztřeseně se vyhrabal na nohy, na kluzké zemi se doširoka rozkročil, a snažil se rozpáčit prsty, jež mu svíraly krk. Zapotácel se, téměř upadl, neschopen odtrhnout tu hnusnou, škrtivou věc ze zad. Kostlivá ruka ho připravovala o vzduch, ostrá kolena se mu zarývala do žeber; zdálo se mu, že slyší, jak ta šlachovitá stvůra vítězně křičí. Udělal ještě několik kroků, než klesl na kolena; hluk bitvy za ním slábl. V uších mu hučelo; síla z něj proudila jako voda z protrženého vaku.
Umírám…bylo vše, na co dokázal myslet. Před očima neměl nic než matné rudé světlo.
Pak náhle drtivý tlak z krku zmizel. Simon ztěžka padl na prsa a tvář a sípavě dýchal. Vzhlédl. Proti temné obloze, osvětlené blesky, se rýsovala šílená silueta…muž na vlku.
Binabik!
Simon zoufale vtahoval vzduch do přiškrceného hrdla a snažil se narovnat, ale než se k němu malý muž dostal, dokázal se pouze podepřít na loktech. Vedle něj ležela tělo zemní stvůry zkroucené jako pavouk a slepé oči zíraly k obloze.
"Neříkej nic!" zasyčel Binabik. "Musíme jít! Rychle!"
Pomohl Simonovi do sedu, ale chlapec ho odháněl a strkal do něj slabýma rukama.
"Musím…musím…" Simon ukázal roztřesenou rukou na vřavu v táboře, ani ne dvacet kroků od nich.
"Nesmysl!" štěkl Binabik. "Rimmeřani dokáží bojovat sami za sebe. Mou povinností je dostat tě do bezpečí. Teď pojď!"
"Ne," umíněně vzdoroval Simon. Binabik držel v ruce svou dutou hůl a Simon pochopil, co útočníka zabilo.
"Musíme jim pomoci."
"Přežijí." Binabik byl nesmírně vážný. Qantaqa šla za svým pánem a starostlivě teď očichávala Simonovo zranění.
"Tebe mám na starosti já."
"Jak to mys…" začal Simon. Qantaqa vyrazila hluboké, varovné zavrčení. Binabik vzhlédl. "Dcero hor!" zavrčel. Simon se podíval.
Od vířící změti bitvy se oddělil temný chuchvalec a rychle se k nim blížil. Nedalo se poznat, kolik stvoření mohlo být v tom chumlu rukou a očí, ale bylo jich víc než jen několik.
"Nihut, Qantaqa!" křikl Binabik; vlčice vzápětí vyskočila proti zrůdám, které vyděšeně vypískly.
"Nemáme času nazbyt, Simone," vyštěkl troll. Nad plání duněl hrom. Binabik vytáhl nůž a tahal Simona na nohy.
"Vévodovi muži se o sebe postarají a já si nemohu dovolit přijít o tebe při bitvě."
Qantaqa řádila mezi zemními nestvůrami jako černá ruka. Velké čelisti se zakously, zatřepala hlavou a opět se zakousla, tenká tělíčka padala na všechny strany. Další se blížila: vlčí vrčení přehlušovalo i bouři.
"Ale…ale…" Simon zůstal stát, zatímco Binabik mířil ke své vlčici.
"Slíbil jsem, že tě ochráním," řekl Binabik a tahal Simona za sebou. "Bylo to přání doktora Morgenese."
"Doktora…? Ty znáš doktora Morgenese!?"

Simon zůstal stát s otevřenými ústy. Binabik dvakrát hvízdl. Qantaqa se zuřivě otřásla, odhodila stranou dvě stvoření a rozběhla se k nim.
"Teď utíkej, ty blázne!" křičel Binabik. Rozběhli se – Qantaqa první, skákajíc jako antilopa, čenich černý od krve; za ní Binabik. Simon je následoval, zakopával a vrávoral po blátivé pláni a bouřka hřměla své otázky, na něž nebylo odpovědí.
Vítr ze Severu
"Ne, nechci nic, zatraceně!" Guthwulf, hrabě z Utanyeatu, vyplivl citrilovou šťávu na podlahu, zatímco vyplašené páže pelášilo pryč. Guthwulf vzápětí svých unáhlených slov zalitoval – ne ze soucitu s chlapcem, ale protože si náhle uvědomil, že by skutečně mohl něco chtít. Už skoro hodinu čekal před trůnním sálem a za celou dobu mu hrdlo nesvlažila ani kapka tekutiny a jenom Aedon sám ví, jak dlouho tady bude ještě trčet.
Znovu si odplivl; ostrá šťáva citrilu ho štípala na jazyku. Zaklel a otřel si slinu z dlouhé brady. Na rozdíl od svých mužů nebyl zvyklý mít za tváří neustále zastrčen kus hořkého jižního kořenu, ale během tohoto podivného vlhkého jara – kdy byl celé dny upoután na Hayholtu a čekal na královy rozkazy – přišel na to, že jakékoliv rozptýlení, dokonce i pálení vlastního patra šťávou z kořenu, je vítané.
Navíc, nepochybně díky vlhkému počasí, mu připadalo, že sály Hayholtu páchnou plísní, plísní a…ne, rozklad je příliš melodramatické slovo. Nicméně silné aroma citrilu trochu pomáhalo.
Právě v okamžiku, kdy Guthwulf vstával ze stoličky, aby se opět pustil do znechuceného přecházení, kterým se zaměstnával po většinu čekání, dveře trůnního sálu se s vrznutím otevřely. Ve štěrbině se objevila Pryratova hlava s hlubokýma, temnýma ještěrčíma očima.
"Ach, dobrý Utanyeat!" Pryrates se zazubil. "Jak dlouho jsme tě nechali čekat! Král je připraven tě přijmout."
Kněz otevřel dveře víc a odhalil přitom šarlatovou tuniku. "Prosím," řekl.
Guthwulf musel projít těsně kolem Pryrata. Zatáhl hruď, aby se kněze dotkl co nejméně. Proč ten muž stojí tak blízko? Chce Guthwulfovi znepříjemnit situaci – mezi Královou paží a královým rádcem nepanovala zvláštní náklonnost – nebo se jen, snaží neotvírat dveře dokořán? Toto jaro je na hradě zima a pokud někdo potřebuje teplo, je to Eliáš. Snad se Pryrates snaží jen neplýtvat teplem v prostorném trůnním sále.
Pokud tomu bylo tak, pak naprosto selhal.
V okamžiku, kdy Guthwulf překročil práh a vešel dovnitř, pronikl jím chlad a na těle a silných rukách mu naskočila husí kůže. Viděl, že za trůnem je několik vysokých oken otevřeno dokořán a zapřeno kolíky. V chladném severním větru, který se dral dovnitř, plameny loučí neklidně plápolaly.
"Guthwulfe!" zahřměl Eliáš a napůl se vztyčil na trůnu ze zažloutlých kostí. Nad jeho hlavou do sálu potměšile hleděla dračí lebka. "Stydím se, že jsem tě nechal tak dlouho čekat. Pojď sem!"
Guthwulf kráčel po dlaždicích a snažil se nechvět se chladem. "Vím, že jsi velmi zaneprázdněný, Výsosti. Nevadí mi čekání."
Eliáš se posadil na trůn a hrabě z Utanyeatu před ním poklekl na jedno koleno. Král měl na sobě černou košili, stříbrně a zeleně lemovanou, a boty i kalhoty byly rovněž černé. Vysoko na bledém čele mu seděla Fingilova železná koruna a v pochvě po boku mu vězel meč s podivnou rukojetí. Král měl zbraň už celé týdny neustále při sobě a Guthwulf neměl ponětí, kde se vzala. Král se o ní sám nikdy nezmínil a bylo na ní cosi tak podivného a zneklidňujícího,. že se Guthwulf neodvažoval zeptat.
"Nevadí mi čekání," uškubl se král. "Pojď sem, posaď se." Ukázal na lavici kousek od klečícího hraběte. "Odkdy ti nevadí čekání, Wolfe? Nemysli si, že jsem se stal králem a zároveň oslepl a přišel o rozum."
"Jsem si jist, že jakmile budeš něco pro Královu paži, mít, dáš mi vědět."
Mezi Guthwulfem a Eliášem se změnilo mnoho věcí, a to se hraběti z Utanyeatu nelíbilo. Eliáš před ním nikdy nic netajil, ale teď Guthwulf cítil nezměrné, skryté proudy; valily se pod povrchem denních událostí a král předstíral, že o nich nic neví. Mnoho se změnilo a Guthwulf si byl jist, čí je to vina. Podíval se přes královo rameno na Pryrata, který jej upřeně sledoval. Když se jejich pohledy setkaly, rudě oděný kněz tázavě nadzvedl jedno obočí, jako by si z něj tropil posměch.
Eliáš si chvilku mnul spánky. "Budeš mít dost práce a bude to brzy, to ti slibuji. Ach, moje hlava. Koruna je vskutku těžké břímě, příteli. Někdy si přeji, abych ji mohl sundat a odložit a někam si vyrazit, jak jsme to kdysi tak často dělávali. Svobodní společníci na cestách!" Král se s pochmurným úsměvem otočil od Guthwulfa ke svému rádci. "Kněže, zase mě bolí hlava, přines mi trochu vína, buď tak hodný."
"Hned, můj pane." Pryrates odkráčel do zadní části trůnního sálu.
"Kde jsou tvá pážata, Výsosti?" zeptal se Guthwulf. Král vypadá strašně unavený, říkal si. Černé kotlety na neoholených tvářích se výrazně odrážely od nezdravě bledé pleti. "A proč jsi, při vší úctě, zavřený v téhle mrazivé jeskyni? Je tu chladněji než v ďáblově řiti a páchne to tu plísní. Dovol mi zapálit v krbu."
"Ne." Eliáš mávl odmítavě rukou. "Nechci to tu zahřívat. Je mi už tak teplo. Pryrates říká, že je to jen zimnice. Ať je to, co chce, chladný vzduch je mi příjemný. A je zde dost čerstvého průvanu, takže se není třeba bát zatuchlosti a vlhka."
Pryrates se vrátil s královým pohárem. Eliáš ho vyprázdnil jedním douškem a ústa si otřel rukávem.
"Spousta čerstvého průvanu, vskutku, Výsosti," kysele se usmál Guthwulf. "No, můj králi, ty…a Pryrates…víte, co máte dělat a určitě nepotřebujete poslouchat rady vojáka. Mohu posloužit jinak?"
"Myslím, že bys snad mohl, i když se ti ten úkol asi moc líbit nebude. Nejdřív mi pověz: vrátil se již hrabě Fengbald?"
Guthwulf přikývl. "Mluvil jsem s ním dnes ráno, pane."
"Poslal jsem pro něj." Eliáš nastavil pohár a Pryrates přinesl džbán, ze kterého vladaři dolil. "Ale protože jsi ho viděl, pověz mi, jsou zprávy dobré?"
"Obávám se, že ne, pane. Zvěd, kterého hledáš, Morgenesův pomahač, je stále na útěku."
"Bůh je zatraťl" Eliáš si mnul obočí. "Copak jsem mu nedal psy? A mistra lovčího?"

"Ano, Výsosti, a také je nechal dál na stopě, ale abych Fengbaldovi nekřivdil, musím říci, že jsi mu uložil téměř neproveditelný úkol."
Eliáš přimhouřil oči a Guthwulf měl na chvilku pocit, že se dívá na kohosi úplně cizího. Cinknutí džbánu o pohár prolomilo napětí a Eliáš se uvolnil. "Nu což, nejspíš budeš mít pravdu. Budu si muset dát pozor, abych si zklamání nevylil na Fengbaldovi. On a já…prožíváme společné zklamání."
Guthwulf přikývl. Nespouštěl, oči z krále. "Ano, pane, se znepokojením jsem se dozvěděl o nemoci tvé dcery. Jak je Miriamele?"
Král vrhl krátký pohled na Pryrata, který dolil nový pohár a odstoupil. "To je od tebe laskavé, že se ptáš. Nedomnívám se, že je v nebezpečí, ale Pryrates si byl jist, že mořský vzduch v Meremundu bude nejlepším lékem na její churavění. Je to ovšem škoda, že kvůli tomu musela odložit svatbu." Král hleděl do poháru s vínem, jako by to byla studna, do níž upustil jakousi cennost. Vítr hvízdal v otevřených oknech.
Po nějaké chvíli se hrabě z Utanyeatu opět ozval. "Říkal jsi, že pro mě máš nějaký menší úkol, který bych měl vykonat, můj králi?"
Eliáš vzhlédl. "Ach. Jistě. Rád bych, abys jel do Hernysadharcu. Od doby, kdy jsem musel zvýšit daně kvůli tomu prokletému, strašnému suchu, mi ten starý horský krtek Lluth odpírá platit. Poslal sem toho bujného Eolaira, aby mě umluvil medovými slovíčky, ale čas slov už minul."
"Minul, můj pane?" Guthwulf zvedl obočí.
"Minul," zavrčel Eliáš. "Chci, abys s sebou vzal dvanáct rytířů – být jich víc, Lluthovi by nezbývalo než postavit se na odpor – a odkvačil na, Taig k tomu starému lakomci. Řekni mu, že odpírat mi zákonné daně je jako políček do mé tváře…jako plivnutí na Dračí trůn. Ale buď zdvořilý, před jeho rytíři neříkej nic, co by ho přinutilo postavit se na odpor – nicméně mu jasně naznač, že další odpírání znamená riskovat, že se jeho dům zřítí v plamenech. Nažeň mu strach, Guthwulfe."
"To mohu udělat, můj pane."
Eliáš se slabě usmál. "Dobře. A když už tam budeš, dávej pozor, jestli se nedozvíš něco o tom, kde je Jošua. Z Naglimundu nejsou žádné zprávy, byť to tam moji zvědové prozkoumali. Je možné, že se můj zrádný bratr mohl ukrýt u Llutha. Možná to je on, kdo přižívuje neústupnost Hernystiru!"
"Budu tvé oko, stejně jako tvá Paže, můj králi."
"Mohu, králi Eliáši?" Pryrates po králově boku zdvihl prst.
"Mluv, kněže."
"Rád bych též hraběti z Utanyeatu připomněl, aby se poohlédl po tom chlapci, špiónovi Morgenese. Bylo by dobré znásobit Fengbaldovu snahu. Potřebujeme toho chlapce, Výsosti – k čemu je dobré zabít hada, když hádě uprchne?"
"Pokud tu malou zmiji najdu," zazubil se Guthwulf, "s radostí ji rozmačkám podpatkem."
"Ne!" vykřikl Eliáš a svou naléhavostí Guthwulfa vystrašil. "Ne! Špeh musí žít a spolu s ním i jeho případní společníci, dokud je nedostaneme bezpečně sem na Hayholt. Musíme se jich na pár věcí zeptat." Eliáš, jako by byl vlastním výbuchem přiveden do rozpaků, upřel na starého přítele podivně prosebný pohled. "Jistě mi rozumíš."
"Jistě, Výsosti," přikývl rychle Guthwulf.
"Potřebujeme jen, aby k nám byli přivedeni ještě živí," pronesl Pryrates klidně, jako když pekař hovoří o mouce. "Pak zjistíme všechno."
"Dost." Eliáš se posunul k opěradlu trůnu. Guthwulf s překvapením zpozoroval korálky potu na jeho čele, ačkoliv sám hrabě se chvěl chladem. "Teď běž, starý příteli. Přines mi Lluthovu plnou loajalitu a pokud ne, pošlu tě zpět pro jeho hlavu. Jdi."
"Bůh s tebou, Výsosti."
Guthwulf sklouzl z lavice na jedno koleno, pak vstal a couval uličkou. Praporce nad jeho hlavou se kolébaly ve větru. V neklidných stínech, vrhaných plápolajícími loučemi, se zdálo, že se rodová zvířata a heraldické nestvůry zmítají ve strašidelném, trhavém tanci.

Guthwulf se s Fengbaldem setkal v předpokoji sálu. Hrabě z Falshiru si od ranního setkání již smyl prach cest z tváře a vlasů a na sobě měl rudý hedvábný kabátec se stříbrným rodovým orlem na prsou. Orlovo peří bylo spleteno ve složitý ornament.
"Hola, Guthwulfe, viděl jsi ho?" zeptal se.
Hrabě z Utanyeatu přikývl. "Ano, a ty ho uvidíš také. Zatraceně, to on by si měl spíš užívat slaného vzduchu Meremundu, a ne Miriamele. Vypadá…já nevím, vypadá zatraceně nemocně. A trůnní sál je studený jako led."
"Tak je to pravda?" zeptal se Fengbald zachmuřeně.
"O princezně? Doufal jsem, že si to rozmyslí."
"Odjela na západ k moři. Tvůj velký den bude muset trochu posečkat, zdá se." Guthwulf se ušklíbl. "Jsem si jistý, že se nějak zabavíš, než se princezna vrátí."
"V tom to není." Hrabě z Falshiru zkřivil ústa, jako by kousl do něčeho kyselého. "Jenom se bojím, že se snaží vycouvat ze svého slibu. Slyšel jsem, že nikdo nevěděl, že je nemocná, dokud neodjela."
"Moc se strachuješ," řekl Guthwulf. "To je zženštilé. Eliáš potřebuje dědice. Buď rád, že splňuješ jeho představy o zeťovi lépe než já." Guthwulf vycenil zuby v sardonickém úsměvu. "Já bych jel do Meremundu a vzal si ji." Posměšně zasalutoval a nedbale odkráčel. Fengbald zůstal sám před vysokými dubovými dveřmi trůnního sálu.

* * *

Už zdaleka poznala, že po chodbě jde Fengbald a že je ve špatném rozmaru. Rozmáchlá chůze, jako když chlapce vykážou od večeře, a záměrně hlasitý klapot podpatků do daleka ohlašovaly jeho náladu.
Natáhla se a zatahala Jaelu za loket. Když dívka s velkýma, telecíma očima vzhlédla s jistotou, že zase něco udělala špatně,Ráchel kývla směrem k přicházejícímu hraběti z Falshiru.
"Raději posuň to vědro, děvče." Vzala Jaele z ruky rýžák. Vědro mýdlové vody stálo uprostřed chodby, přesně v cestě blížícímu se šlechtici.
"Honem, ty hloupá!" zasykla Ráchel a v hlase jí zazněl náznak poplachu. V okamžiku, kdy byla slova venku, věděla, že je neměla vůbec vyslovovat. Fengbald si pro sebe klel a tvář měl staženou v rozmrzelém šklebu. Jaela, v horečné snaze neohrabaná, hmátla po vědru a to jí vyklouzlo z mokrých prstů. Spadlo se zaduněním na zem a velký šplíchanec napěněné vody se rozlil po chodbě. Fengbald, který byl již u nich, šlápl přímo do louže. Na chvilku ztratil rovnováhu, sklouzl, rozhodil ruce a zachytil se tapiserie. Ráchel se na to s bezmocnou hrůzou dívala. Štěstí bylo, že závěs vydržel aspoň tak dlouho, než Fengbald získal znovu rovnováhu; nicméně vzápětí se tapiserie uvolnila a jemně sklouzla po zdi do louže vody.
Ráchel pohlédla na rudnoucí tvář hraběte z Falshiru a obrátila se na Jaelu: "Běž, ty nemotorná huso! Ať tě nevidím! Maž!" Jaela vrhla na Fengbalda beznadějný pohled, otočila se a utíkala. Tlustá zadnice se jí žalostně klepala.
"Vrať se, ty cuchto," zaječel Fengbald a brada se mu třásla vztekem. Rozcuchané vlasy mu spadly do tváře. "Já ti ukážu, za tohle…za tohle…!"
Ráchel se sklonila a vytáhla roh zvlhlé tapiserie z kaluže. Po očku se dívala po Fengbaldovi. Nebylo ani pomyšlení, že by závěs dokázala na místo pověsit sama. Stála tam, ze závěsu kapala voda a Fengbald zuřil.
"Podívej! Podívej se na moje boty! Za tohle nechám té špinavé mrše podříznout krk!" Fengbald se podíval na Ráchel. "Jak ses opovážila poslat ji pryč?"
Ráchel sklopila oči, což nebylo těžké, neboť mladý šlechtic byl přinejmenším o stopu vyšší. "Promiňte, pane," řekla a skutečný strach dodal jejímu hlasu přesvědčivou uctivost. "Je to jen hloupá dívka, pane, a bude ztrestána, ale já jsem hlavní pokojská a beru vinu na sebe. Je mi to velmi, velmi líto."
Fengbald se na ni chvíli díval a oči se mu zúžily. Pak se bleskurychle napřáhl a udeřil Ráchel po tváři. Ruka jí vylétla k rudému otisku.
"Tak dej té tlusté mrše tohle," vyštěkl Fengbald, "a vyřiď jí, že pokud na ni znovu narazím, zlámu jí vaz." Ještě chvíli se na hlavní pokojskou díval, pak se otočil a odcházel. Nechával za sebou otisky bot, které se na dlaždicích matně leskly.

A možná, ze by to i udělal, říkala si Ráchel později, když seděla na své posteli a k pálící tváři si tiskla vlhký hadřík. Na druhé straně pokoje služebných vzlykala Jaela. Ráchel neměla srdce ani na to, aby jí vynadala, ale pohled na Ráchelinu oteklou tvář dívce stačil k tomu, aby propukla v záchvat pláče.
Svatý Rhiappe a Pelippo. To bych raději snesla ještě jeden políček, než poslouchat to její sténání.
Ráchel se otočila na tvrdé palandě – lůžko měla kvůli bolavým zádům vyztužené prkny – a přetáhla si přikrývku přes hlavu, aby neslyšela Jaelino kvílení. Pod dekou cítila na tváři vlastní teplý dech.
Takhle se asi cítí prádlo v koši, pomyslela si a pak se vyplísnila za takovou dětinskost. Stárneš, stárneš…a začínáš být k nepotřebě. Náhle cítila, že se jí do očí tlačí slzy, první od doby, kdy se dozvěděla o Simonovi.
Jsem prostě unavená. Někdy mám pocit, že na místě padnu, zřítím se jako zlomený smeták k nohám těch mladých příšer – které teď dupou po mém hradě a zacházejí s námi jako se špínou – a vymetou mě spolu s ostatním prachem. Tak unavená . . , kdyby jenom…kdyby…
Vzduch pod pokrývkou byl těžký a teplý. Přestala plakat – k čemu slzy? Přenech je svým hloupým, přelétavým děvčatům – a cítila, že na ni jde spaní. Poddala se jeho tíze jako teplé, husté vodě.
A v jejím snu Simon nebyl mrtvý, nezahynul při tom hrozném požáru, jenž zahubil i Morgenese a několik vojáků, kteří přiběhli hasit. Říkalo se, že i vévoda Breyugar zahynul při té katastrofě pod zborcenou hořící střechou…Ne, Simon přežil a byl v pořádku. Něco na něm bylo jiné, ale Ráchel nebyla s to říci co – výraz očí, pevný obrys brady? – ale to nebylo důležité. Byl to Simon a Ráchel o něm snila a srdce jí plesalo radostí z toho, je naživu. Viděla mrtvého chlapce – svého mrtvého chlapce: copak ho nevychovávala jako matka, dokud jí ho nevzali? – a on stál na místě zářícím tou nejčistší bělostí a díval se na velký, bílý strom, který se vypínal do výše jako žebřík vedoucí k božskému trůnu. A ačkoliv stál pevně, s hlavou zvrácenou a oči zahleděné nahoru na Strom, Ráchel si nemohla odpustit kritický pohled na jeho vlasy, na hustou narudlou kštici, která volala po nůžkách…však ona by na to už dohlédla…chlapec potřebuje pevnou ruku…

Když se probudila, rychle ze sebe stáhla neprodyšnou přikrývku a vylekalo ji, že kolem je tma. Uvědomila si, že se zatím setmělo a tíha žalu a pocitu ztráty z ní spadla jako mokrý závěs. Posadila se a pomalu se sbírala; hadřík jí sklouzl z tváře, suchý jako podzimní list. Není tady od toho, aby polehávala a tesknila jako děvečka. Mám práci, připomněla si Ráchel, a na této straně nebes nečeká žádné odpočinutí.

Bubínek zachřestil a loutnista zahrál hebký akord, po němž následovala poslední sloka.

"…A chceš-li přijít, krásná paní má
oděna v hedvábí a do zlatého šálu?
Pak vládnout budeš srdcem mým,
vstup za mnou do Emettova sálu!"

Loutnista zakončil produkci líbezným trylkem, uklonil se a vévoda Leobardis zatleskal.
"Emettova sálu!" pochvaloval si vévoda a otočil se na Eolaira, knížete z Nad Mullachu, který následoval Leobardisova příkladu a poslušně zaplácal dlaněmi. V duchu si Hernystiřan říkal, že už slyšel lepší písně. Milostné balady, jež byly na nabbanském dvoře tolik oblíbeny, mu mnoho neříkaly.
"Ta píseň se mi skutečně líbí," usmál se vévoda. Jeho dlouhé bílé vlasy a zrůžovělé tváře mu dodávaly vzezření hodného prastrýčka, takového, co při slavnostech popíjí přemíru piva a potom učí děti hvízdat na prsty. Pouze splývavé bílé roucho, ozdobené lazuritem a zlatem, a zlatá koruna s perleťovým ledňáčkem na hlavě prozrazovaly, že nepatří mezi obyčejné muže. "No tak, hrabě Eolaire, vždyť hudba je životodárnou krví Taigu. Copak se sám Lluth nepovažuje za největšího patrona harfenistů v celém Východním Ardu; a není snad Hernystir rodištěm velkých hudebníků?" Vévoda se naklonil přes opěradlo svého blankytně modrého trůnu a poplácal Eolaira po ruce.
"Král Lluth má vskutku své harfenisty stále po boku," souhlasil Eolair. "Prosím, vévodo, připadám-li ti poněkud roztržitý, pak to v žádném případě není tvou vinou. Na tvou laskavost se vskutku nedá zapomenout. Musím ovšem připustit, že mě stále trápí ty záležitosti, o nichž jsme debatovali prve."
Do vévodových mírných modrých očí se vkradla starost.
"Již jsem ti řekl, můj Eolaire, že takové věci mají svůj čas. Je jistě velmi úmorné muset čekat, ale co se dá dělat."
Leobardis pokynul loutnistovi, který trpělivě čekal, kleče na jednom koleně. Hudebník povstal, uklonil se a odešel.
Jeho fantasticky komplikovaný oděv se mu zavlnil kolem těla. Připojil se ke skupině dvořanů, oděných do podobně nákladně zdobených plášťů a tunik. Dámy doplňovaly své róby exotickými klobouky, jež svými křídly připomínaly mořské ptáky či ryby. Barvy v trůnním sále stejně jako barvy oděvů dvořanů byly tlumené: vkusné modré, žlutě béžové; růžové, bílé a světle zelené. Výsledný dojem byl, že celý palác vypadal jakoby postaven z mořských kamenů, změkčených a vyhlazených oceánem.
Za šlechtici a dvorními dámami, naproti vévodově trůnu, zabíralo celou jihozápadní stěnu vysoké klenuté okno, z něhož bylo vidět na neklidné, sluncem osvětlené zelené moře. Oceán, vrhající se neúnavně proti útesu, na němž se vypínal vévodův palác, byl vrtošivou a živou scenérií. Eolair často pozoroval, jak na jeho povrchu tančí světlo nebo jak se mezi vlnami objevují klidná místa, průsvitná jako malachit. Často toužil odstrčit dvořany, vyhodit je ze sálu, aby mu nic nepřekáželo ve výhledu.
"Možná máš pravdu, vévodo Leobardisi," ozval se konečně Eolair. "Člověk jednou musí ztichnout, i když jde o důležité věci. Když tady tak sedím, říkám si, že bych se měl poučit z oceánu. Nemusí se nijak zvlášť snažit, aby dostal, co chce; nakonec spláchne skály, pláže…dokonce i hory."
Leobardisovi se taková rozprava zamlouvala lépe.
"Ach ano, moře je stále stejné, že? A přitom se neustále mění."
"To je pravda, můj pane. A není pokaždé klidné. Občas přijdou bouře."
Vévoda se po očku podíval na Hernystiřana. Nebyl si jistý, zda tou poznámkou mínil ještě něco jiného. V tu chvíli vešel do sálu jeho syn Benigaris a krátce pokývl několika dvořanům, kteří ho pozdravili.
"Můj vévodský otče; kníže Eolaire," uklonil se každému zvlášť. Eolair se usmál, natáhl se a potřásl si s Benigarisem rukou.
"Rád tě vidím," řekl Hernystiřan. Benigaris od doby, kdy ho viděl naposledy, povyrostl, ale vpravdě byl pouze sedmnáct nebo osmnáct let stár. Eolaira trochu potěšilo, že ačkoliv je o nějakých osm let starší než Benigaris, je to syn vévody, kdo zesílil v pase, a ne on. Benigaris byl nicméně vysoký, měl široká ramena a zpod hustého obočí hleděl na svět bystrýma tmavýma očima. V opásané tunice a prošívané vestě vypadal docela velkolepě a tvořil tak výrazný kontrast ke svému vlídnému otci.
"Héa, dlouho jsme se neviděli," souhlasil Benigaris. "Měli bychom si při večeři popovídat." Eolairovi nepřipadalo, že by to znělo bůhvíjak dychtivě. Benigaris se obrátil na otce. "Přišel za tebou sir Fluiren. Právě se baví se správcem."
"Ach, starý dobrý Fluiren! Povšimni si té ironie, Eolaire. Jeden z největších rytířů, kteří kdy vzešli z Nabbanu."
"Pouze tvůj bratr Camaris byl podle vyprávění větší," přerušil ho Eolair, jemuž nebylo proti mysli zavzpomínat na starý, bojovný Nabban.
"Ano, můj drahý bratr," usmál se smutně Leobardis. "A teď si pomysli, že za mnou Fluiren přichází jako vyslanec Eliáše!"
"Je v tom jistá ironie," podotkl Eolair.
Benigaris netrpělivě zkřivil rty. "Čeká na tebe. Měl bys ho přijmout rychle, na znamení respektu k Nejvyššímu králi."
"Nu, tak to vidíš!" Leobardis se pobaveně otočil k Eolairovi. "Slyšíš, jak mi syn rozkazuje?" Když se vévoda otočil na Benigarise, Eolair si pomyslel, že kromě pobavení mohlo být v Leobardisově pohledu ještě něco jiného – hněv? Obava? "Tak pověz mému starému příteli Fluirenovi, že ho přijmu…nech mě přemýšlet ... ano, ve Sněmovní síni. Připojíš se k nám, Eolaire?"
Benigaris se vmísil do hovoru. "Otče, domnívám se, že na tajnou schůzku s poslem od Nejvyššího krále bys neměl zvát nikoho, dokonce ani tak blízkého přítele, jako je kníže!"
"A pokud se mohu zeptat, proč je nutné dělat před Hernystirem tajnosti?" otázal se vévoda. Do hlasu se mu vkradl hněv.
"Prosím, Leobardisi, stejně mám ještě něco na práci. Vrátím se později, abych Fluirena pozdravil." Eolair povstal a uklonil se.
Cestou z trůnního sálu se na chvíli zastavil, aby se ještě jednou potěšil příjemným výhledem. Za sebou slyšel v tlumené hádce hlasy Leobardise a jeho syna.
Vlny plodí nové vlny, jak se tu v Nabbanu říká, pomyslel si Eolair. Zdá se, že Leobardisovo postavení je povážlivější, než jsem si myslel. To je bezpochyby důvod, proč je tak neochotný hovořit se mnou otevřeně o svých problémech s

králem. Dobré na tom je, že Leobardis je tužší sousto, než by se na první pohled mohlo zdát.
Slyšel za sebou šeptat dvořany. Když se otočil, viděl, že se jich několik dívá na něj. Usmál se a kývl hlavou. Ženy se zapýřily a přikrývaly si ústa splývavými rukávy; muži se zachmuřeně ukláněli a odvraceli pohledy. Věděl, co si myslí – je tu kuriozitou, neotesaný a nevychovaný západňan, byť je vévodovým starým přítelem. Nezáleželo na tom, co má na sobě a jak vybraně hovoří; mysleli by si stále totéž. Eolair náhle pocítil hluboký stesk po rodném Hernystiru. Byl již na cizích dvorech příliš dlouho.
Vlny se hluboko dole valily proti skalám. Přišlo mu, že nekonečná trpělivost moře nebude uspokojena, dokud se palác nezřítí do jeho mokré náruče.

Eolair strávil zbytek odpoledne procházením po vysokých, vzdušných chodbách a pečlivě udržovaných zahradách paláce Sancellan Mahistrevis. Ačkoliv to byl dnes vévodský palác a sídlo moci Nabbanu, kdysi byl místem, odkud člověk vládl celému Východnímu Ardu. Jeho význam už dávno poklesl, ale krása přetrvávala.
Palác stál na skalnatém vrcholu sancellinské vyvýšeniny. Západní stěny shlížely na moře, které bylo odedávna krví Nabbanu – všechny nabbanské šlechtické rody užívaly vodní ptáky jako odznaky moci: benindrivinský ledňáček současné vévodské rodiny, prevanský mořský orel a ingadarinský albatros; dokonce i suliská volavka, která kdysi po krátký čas vlála nad Hayholtem v Erkynu.
Na východ od paláce se na poloostrově prostíralo samotné město Nabban, lidnaté, pulsující město kopců a stísněných čtvrtí. V místě, kde se poloostrov rozšiřoval, osídlení končilo a za jeho hranicí začínaly pastviny a farmy Jezerního Thrithingu. Dnes se nabbanské zájmy zúžily pouze na poloostrovní vévodství a přilehlé ostrovy a jeho vládci se starali pouze o sebe. Byly ale doby, a nebyly tak vzdálené, kdy plášť nabbanských imperátorů zakrýval celý svět, od vyschlého Wranu po nejzazší výspy ledového Rimmersgardu; v těch dnech byla při zápasech mořského orla a pelikána a při zápolení volavky a racka v sázce odměna, pro kterou stálo za to podstoupit jakékoliv riziko.
Eolair vešel do Sálu fontán, kde se třpytivé proudy vzpínaly v ladných obloucích k umné klenbě, a přemítal, jestli v Nabbanu ještě zůstala vůle bojovat, nebo jestli se již smířili se svým úpadkem, takže je Eliášovy provokace jen zaženou hlouběji do jejich krásné, křehké ulity. Kde teď jsou ti velcí mužové, kteří vytesali nabbanské impérium z tvrdého kamene Východního Ardu, mužové jako Tiyagaris nebo Anitulles…?
Jistě, říkal si, byl tu Camaris – muž, který mohl držet celý svět na dlani, kdyby v sobě nenašel silnější nutkání sloužit nežli vládnout. Camaris byl vskutku mocným mužem.
A kdo jsme my, Hernystiřané, že si o tom takhle dovolujeme hovořit? pomyslel si. Od doby Herna Velikého, jací velcí mužové kdy povstali ze západu? Tethtain, který převzal Hayholt od Sulise? Snad. Ale kdo dál? Kde je hernystirská Síň fontán, kde jsou naše paláce a kostely?
Ale jistě, v tom je ten rozdíl. Podíval se za prýštící kašny na věž katedrály Sancellan Aedonitis, paláce lektora a církve. My z Hernystiru se nepodíváme na horský potok a neřekneme si: jak bych tohle mohl přenést k sobě domů? My si naše domy stavíme u potoků. Nemáme boha bez tváře, kterého oslavujeme věžemi vyššími než stromy v Circoille. My víme, že bohové žijí ve stromech a kostech země a v řekách, jež stříkají stejně vysoko jako kterákoliv fontána a jež se valí z hor Grianspogu.
Nikdy jsme nechtěli vládnout světu. Usmál se pro sebe, když si vzpomněl na Taig v Hernysadharcu, hrad postavený nikoliv z kamene, ale ze dřeva, se srdcem z dubu, aby se hodil k srdcím svého lidu. Vlastně nestojíme o nic jiného, než aby nás nechali na pokoji. Možná, že po všech těch letech dobývání už nabbanští zapomněli, že někdy je třeba bojovat i za tohle.
Když vycházel ze Sálu fontán, musel se Eolair protáhnout kolem dvou strážných, kteří vcházeli dovnitř.
"Zatracený horal," zaslechl jednoho z nich, který se otočil a prohlížel si jeho oděv a dlouhý cop černých vlasů.
"Heá, vždyť víš," odvětil druhý, "pastýři musí každou chvilku přijít a podívat se, jak vypadá město."

"…A jak se má moje milá neteř Miriamele, hrabě?" zeptala se vévodkyně. Eolair jí seděl po levici poblíž čela dlouhého stolu. Fluiren měl jako nový příchozí a význačný syn Nabbanu čestné místo po Leobardisově pravici.
"Zdá se, že je v pořádku, má paní."
"Vídal ses s ní, když jsi byl u dvora Nejvyššího krále?" Vévodkyně Nessalanta se k němu naklonila a zvedla půvabně pěstěné obočí. Vévodkyně byla překrásná starší dáma, i když Eolair nedokázal říci, jak mnoho za svou krásu vděčí kadeřnicím, švadlenám a komorným. Nessalanta byla přesně tím typem ženy, s níž se Eolair – ve společnosti krásného pohlaví žádný benjamínek – cítil jako ryba na suchu. Byla mladší než její manžel, ale byla zároveň matkou téměř dospělého muže. Co tedy je trvalou krásou a co jen dovedným trikem? A vůbec, co na tom záleží? Nessalanta je mocnou ženou a pouze Leobardis má nad záležitostmi národa větší moc.
"Nebyl jsem ve společnosti princezny příliš často, vévodkyně, ale měli jsme několikrát příležitost hovořit spolu při večeři. Byla rozkošná, jako vždy, ale myslím, že se jí již velmi stýskalo po Meremundu."
"Hmmm." Vévodkyně si vložila do úst kousek chleba a pak si delikátně oblízla prsty. "Je zajímavé, že se zmiňujete právě o tom, kníže Eolaire. Zrovna jsem z Erkynu obdržela zprávu, že se vrátila do svého hradu v Meremundu." Zvýšila hlas. "Otče Dinivane?"
Několik míst od nich mladý kněz zdvihl oči od jídla. Ačkoliv měl lebku vyholenou po klášterním způsobu, zbylé vlasy byly kadeřavé a poněkud dlouhé. "Ano, má paní?" zeptal se.
"Otec Dinivan je soukromým tajemníkem Jeho svatosti lektora Ranessina," vysvětlovala Nessalanta. Hernystiřan udělal uznalou grimasu a Dinivan se zasmál.
"Nemyslím, že by se to mělo připisovat nějakému zvláštnímu důvtipu nebo talentu z mé strany," řekl. "Lektor se často ujímá i toulavých psů.. Písař Velligis se pokaždé hněvá. ‚Sancellan Aedonitis není psinec,' říká lektorovi, ale Jeho

svatost se usměje a praví: ‚Východní Ard také nejsou jesle, ale milosrdný Pán tam přesto své děti nechává, přes všechny jejich neplechy.' " Dinivan se žertem zamračil. "Je těžké přít se s lektorem."
Eolair se zasmál. Vévodkyně se pak zeptala: "Je pravda, že když jste naposled viděl krále, říkal, že jeho dcera odjela do Meremundu?"
"Ano, ano, je to tak," Dinivan zvážněl. "Říkal, že onemocněla a že dvorní lékaři doporučili mořský vzduch."
"To nerad slyším." Eolair se podíval přes vévodkyni na vévodu a sira Fluirena, kteří tlumeně hovořili uprostřed všeobecného halasu – na tak vytříbené lidi, řekl si, si u jídla vykládají trochu příliš hlasitě.
"Nu,-" ozvala se Nessalanta a otočila se k pážeti, které přispěchalo s miskou vody na prsty, "to jen dokazuje, že nemůžete nutit lidi., aby byli tam, kde jim to nevyhovuje. Miriamele má nabbanskou krev, pochopitelně, a naše krev je slaná jako moře. Nám není souzeno být mimo pobřeží. Lidé by měli zůstávat tam, kam patří."
A co se mi tím, pomyslel si pro sebe kníže, snažíš naznačit, vznešená dámo? Abych zůstal v Hernystiru a nechal tvého manžela – a tvé vévodství – na pokoji? Abych se tedy vrátil zpět ke svým?
Eolair sledoval, jak Leobardis a Fluiren zamyšleně hovoří. Věděl, že ho vymanévrovali mimo; neexistoval způsob, jak ignorovat vévodkyni a vmísit se do jejich rozpravy. Fluiren mezitím zpracovával vévodu Eliášovými lichotkami. A hrozbami? Ne, to asi ne. Na to by Eliáš neposílal důstojného Fluirena. Na to měl po ruce Guthwulfa, Královu paži.
Vzdal to a lehce konverzoval s vévodkyní, ale srdcem byl jinde. Byl si už jistý, že ona jeho poslání zná a že se k němu staví nepřátelsky. Nessalanta je ambiciózní žena a jistě ví, že budoucnost Nabbanu bude lépe zajištěna, bude-li spřažen s mocí Erkynu – třebas i dominantního, tyranského Erkynu – než s pohany Hernystiru.
A navíc, uvědomil si náhle, má sama dceru na vdávání, lady Antippu. Možná její zájem o Miriamelino zdraví není jen starostí laskavé tety o zdraví neteře.
Vévodova dcera Antippa již byla, jak věděl, zaslíbena baronu Devasallesovi, nafintěnému mladému šlechtici, který se právě v této chvíli přetlačoval s Benigarisem v kaluži vína na druhé straně stolu. Ale Nessalanta možná má v plánu víc. Pokud se princezna Miriamele nebude chtít – nebo nebude moci – vdávat…dumal Eolair, pak by se vévodkyně pro svou dceru mohla poohlížet po Fengbaldovi. Hrabě z Falshiru by byl mnohem lepší úlovek než nějaký malý nabbanský baron. A vévoda Leobardis by pak byl k Erkynu připoután vazbami z ocele.
Takže teď, uvědomil si hrabě, je nutno starat se nejen o to, kde je Jošua, ale i o to, kde je Miriamele. Jaký to propletenec!
Když si jen představím, jak se na to bude tvářit Isgrimnur, se všemi jeho nářky nad intrikami! Z toho mu vzplane vous!
"Pověz mi, otče Dinivane," hrabě se otočil na kněze, "co říká svatá kniha o umění diplomacie?"
"No," po Dinivanově inteligentní tváři přeběhl stín soustředění, "Kniha Aedonova hovoří často o přích národů." Ještě na chvíli se zamyslel. "Má oblíbená pasáž zní: ‚Pokud si tvůj nepřítel s tebou přijde promluvit s mečem v ruce, otevři mu bránu a hovoř s ním, ale nechej si svůj meč nablízku. Pokud k tobě přijde s prázdnýma rukama, přivítej ho stejně. Ale pokud k tobě přijde s dary, postav se na hradby a vrhej na něj kameny.' " Dinivan si otřel prsty do černé sutany. "Vskutku moudrá kniha," přikývl Eolair.

Zpět do Srdce

Vítr jim do tváří metal spršky deště. Běželi tmou na východ ke skrytým kopcům. Vřava Isgrimnurova tábora už nebyla slyšet, přehlušena duněním bouře.
Při běhu mokrou planinou ustoupilo i Simonovo vzrušení; pocit vybičované energie, pocit, že by dokázal běžet dál a dál temnou nocí jako jelen, postupně potlačil déšť a neúnavné tempo. Po půl míli přešel z běhu na rychlou chůzi a brzy ho i taková rychlost vysilovala. Cítil, že v místě, kde ho kostnatá ruka uchopila za koleno, mu kloub tuhne jako rezavý pant; při každém hlubokém nádechu mu v krku vystřelovaly salvy bolesti.
"Poslal tě…Morgenes?" zakřičel.
"Později, Simone," zasupěl Binabik. "Všechno ti řeknu potom."
Běželi a běželi; klopýtali a klouzali po mokré trávě.
"Tak…" vydechl Simon, "tak co…co to bylo?"
"To…co útočilo?" Dokonce i v běhu udělal troll podivné gesto, při němž se rukou přiblížil k ústům. "Bukkeni – ‚kopáči' se jim…také říká."
"Co jsou zač?" zeptal se Šimon a téměř uklouzl na blátě.
"Jsou zlí," zašklebil se. "Nic víc teď není třeba vědět."
Když už nemohli běžet, šli. Vlekli se, dokud zpoza mraků nevykouklo slunce, svíčka za šedivým závěsem. Před nimi stál Wealdhelm, jehož obrys se tyčil proti sinalému úsvitu jako mnichova záda shrbená při modlitbě.

Skupina oblých žulových balvanů, vyčnívajících z moře trávy jako napodobenina vrchů na obzoru, jim poskytla nuzný úkryt, v němž Binabik vybudoval provizorní tábořiště. Chvíli balvany obcházel, aby našel místo co nejlépe chránící před deštěm, a pak Simonovi pomohl do průrvy mezi dvěma nakloněnými kameny, kde se mohl s trochou nepohodlí ukrýt. Chlapec takřka okamžitě upadl do vyčerpaného, neklidného spánku.
Dešťové kapky se tříštily o vrcholky balvanů. Binabik se zabalil do chlapcova pláště – který přinesl spolu s jejich ostatními věcmi až ze Svatého Hoderunda – a ve svém vaku našmátral pár kousků sušené ryby a ovčí kosti. Qantaqa se vrátila z výzkumné výpravy po novém území a schoulila se Simonovi pod nohama. Troll kosti vybalil a hodil jimi. Místo hrací desky použil své zavazadlo.
Stinná stezka. Binabik se kysele ušklíbl. Pak Beran bez pána a znovu Stinná stezka. Zaklel, tiše, ale vydatně. Jen blázen by ignoroval tak jasné poselství. Binabik o sobě věděl, že je všelicos, a blázen občas také, ale teď na takový risk nebyl čas a místo.

Stáhl si kožešinovou kapuci přes obličej a schoulil se vedle Qantaqy. Pro kolemjdoucí – pokud by v šeru a v dešti, šlehajícím do obličeje, vůbec něco viděli – by tři cestovatelé vypadali pouze jako obyčejný šedý mech na závětrné straně skal.

* * *

"Tak co za hru se mnou hraješ, Binabiku?" zeptal se Simon rozmrzele. "Jak víš o doktoru Morgenesovi?" Za těch pár hodin, co spal, se bledý úsvit změnil v chladné, ponuré ráno, které nedokázal proteplit ani táborák či snídaně. Obloha se naplnila oblaky, které jim visely těsně nad hlavou jako nízká střecha.
"Nehraji s tebou žádnou hru, Simone," odpověděl troll. Vyčistil a ovázal Simonovi rány na krku a nohou a pečlivě si prohlížel Qantačiny. Pouze jediná rána byla vážná, hluboký řez na vnitřní straně přední tlapy. Vybíral jí z rány nečistoty a Qantaqa mu očichávala prsty, důvěřivá jako děcko.
"Nijak mě nemrzí, že jsem ti nic neřekl; kdybych se k tomu necítil nucen, ještě teď bys nic nevěděl." Vetřel vlčici do nohy mast a propustil ji. Okamžitě si lehla a začala si ránu lízat a okusovat. "Věděl jsem, že to udělá," řekl s jemnou výčitkou, pak vyloudil pracný úsměv. "Stejně jako ty si ani ona nemyslí, že ovládám svou práci."
Simon si uvědomil, že si nevědomky poškubává za obvazy a předklonil se.
"Poslouchej, Binabiku, řekni mi to. Jak víš o Morgenesovi? Odkud doopravdy přicházíš?"
"Jsem přesně odtud, jak jsem řekl," odvětil troll popuzeně. "Jsem Qanuc. A nejen, že vím o doktorovi Morgenesovi, dokonce jsem se s ním jednou setkal. Je to dobrý přítel mého mistra. Jsou…kolegové, tak to myslím učení lidé říkají."
"Jak to myslíš?"
Binabik se zády opřel o balvan. Ačkoliv zrovna nepršelo, ostrý vítr byl dobrým důvodem zůstat mezi balvany. Zdálo se, že si malý muž pečlivě rozvažuje slova. Simonovi připadal unavený, jeho tmavá kůže byla povadlá a o odstín tmavší než normálně.
"Nejprve," promluvil konečně troll, "bys měl vědět něco o mém mistru. Jeho jméno bylo Ookequk. Byl…Zpívajícím mužem, jak by se mu dalo říkat, našich hor. Když říkáme Zpívající muž, nemyslíme tím někoho, kdo pouze zpívá, ale někoho, kdo si pamatuje staré písně a starou moudrost. Něco jako doktor a kněz v jednom, řekl bych.
Naši starší se domnívali, že mám jisté vlastnosti, kvůli kterým mi Ookequka určili za mistra. Byla to velká pocta, být tím, kdo měl sdílet Ookequkovu moudrost – když mi to řekli, tři dny jsem nejedl, abych byl správně očištěn." Binabik se usmál. "Když jsem to svému novému mistrovi pyšně oznamoval, vytahal mě za ucho. ‚Jsi příliš mladý a hloupý na to, abys záměrně hladověl,' řekl mi. ‚To je drzé. Hladovět můžeš pouze z nouze.' "
Binabik se rozesmál. Simon se po chvilce dal také do smíchu.
"Nicméně," pokračoval troll, "jednoho dne ti budu vyprávět o mých letech učení u Ookequka – byl to velký, tlustý troll, Simone; vážil víc než ty a byl přitom vysoký jen jako já – ale teď se musím dostat k věci.
Nevím přesně, kde se můj mistr poprvé s Morgenesem setkal, ale bylo to dlouho předtím, než jsem přišel do jeho jeskyně. Byli to nicméně přátelé, a můj mistr Morgenese naučil umění přimět ptáky, aby nosili zprávy. Mnoho spolu hovořili skrze dopisy, můj mistr a tvůj doktor. Vyměňovali si mnoho…myšlenek o cestách světa.
Uběhla jen dvě léta a mí rodiče byli mrtví. Smrt přišla v dračím sněhu hor, jimž říkáme Malý Nos, a oni najednou nebyli. Zasvětil jsem všechno své myšlení – no, skoro všechno – výuce u mistra Ookequka. Když mi za loňského tání řekl, že jej mám doprovázet na velké cestě na jih, byl jsem plný vzrušení. Zdálo se mi očividné, že to bude mým testem, zda jsem hoden.
Co jsem nevěděl," vzdychl troll a vyrýpl holí trs blátivé trávy – skoro vztekle, pomyslel si Simon, ale v hlase žádný vztek neměl – "co mi neřekl, byl fakt, že Ookequk měl pro cestování vážnější důvody než jen završení mého učednictví. Obdržel slova od doktora Morgenese…a několika dalších…o věcech, které jej znepokojily, a on cítil, že je čas vrátit Morgenesovi návštěvu z doby před mnoha lety, kdy s ním byl poprvé."
"Jakých ‚věcech'?" zeptal se Simon. "Co mu Morgenes řekl?"
"Jestli to ještě nevíš," podíval se na něj Binabik vážně, "tak nejspíš ještě existují pravdy, bez nichž se obejdeš. O tom budu muset přemýšlet, ale nejdříve mě nech říci, co mohu – co musím."
Zahanbený Simon toporně přikývl.
"Nebudu tě zatěžovat ani celou tou dlouhou historkou o naší cestě na jih. Docela brzy jsem nicméně zjistil, že mi můj mistr neřekl celou pravdu. Byl ustaraný, velmi ustaraný, a když házel kostmi nebo četl jistá znamení v obloze a větru, byl ještě ustaranější. A mnohé z našich zážitků byly velmi zlé. Jak víš, hodně jsem cestoval na vlastní pěst, než jsem se stal služebníkem mistra Ookequka, ale nikdy předtím jsem nezažil časy pro poutníky tak zlé. Hodně se to podobalo tomu, co jsi zažil ty sám poslední noci. Nám se to stalo, když jsme byli pod jezerem Drorshullvenn, na Frostmarchu."
"Myslíš ty…Bukkeny?" zeptal se Simon. Dokonce i za denního světla byla myšlenka na ty sápající se ruce hrozivě živá.
"Vpravdě," přikývl Binabik, "a to bylo…je…špatné znamení, že takhle útočí. Není v paměti mého lidu, že by Boghanik, jak jim říkáme, přepadli skupinu ozbrojených mužů. Troufalé je to, a znamená to výstrahu. Obvykle přepadávají jen zvířata a osamělé cestovatele."
"Co jsou zač?"
"Později, Simone. Když se mnou budeš mít trpělivost, naučíš se toho hodně. Ani můj mistr mi neřekl všechno – což neznamená, abys rozuměl, že já jsem tvůj mistr – ale byl velmi rozrušen. Po celou naši cestu z Frostmarchu jsem jej neviděl spát. Když jsem usínal, on byl ještě vzhůru, a ráno vstával dříve než já. Nebyl mladý: byl starý dřív, než jsem k němu přišel, a já u něj studoval několik let.
Jedné noci, když jsme poprvé vešli do severní části Erkynu, mne požádal, abych stál na stráži, zatímco on se vydá Cestou Snů. Byli jsme na místě, jako je toto," objel rukou holou planinu pod kameny, "přišlo jaro, ale ještě nepropuklo

naplno. To bylo, ach, nejspíš kolem Dne Bláznů nebo den předtím."
Den Bláznů…pokoušel se Simon rozvzpomenout. Té noci probudil celý hrad ten, strašlivý zvuk. Noci předtím, než…než přišly deště…
"Qantaqa se vydala na lov a starý skopec Jedno oko – velký, tlustý, trpělivý, nosil Ookequka – spal u ohně. Byli jsme sami jen s oblohou. Můj mistr pojedl kůry snů, kterou měl z bažinatého Wranu na jihu. Upadl do jakéhosi druhu spánku. Neřekl mi, proč to dělá, ale já se dohaduji, že hledal odpovědi na otázky, které nebylo lze zodpovědět jinak. Boghanik jej poděsili, protože v jejich činech bylo tolik zla.
Brzy začal mumlat, jak to obvykle dělával, když se vydal po Cestě Snů. Mnohé z toho bylo nesrozumitelné, ale jedna nebo dvě z věcí, jež řekl, byly také řečeny později bratrem Dochaisem, což je důvod, proč jsi možná viděl v mé tváři překvapení."
Simon musel potlačit kyselý úsměv. A on si myslel, že jen jeho strach, vykřesaný Hernystiřanovými blouznivými slovy, byl tak zřejmý!
"Náhle," pokračoval troll, jenž neustále ťukal holí na promočenou trávu, "se mi zdálo, že jej něco zachvátilo – a znovu podobně jako bratra Dochaise. Ale můj mistr byl silný, silnější v srdci, myslím, než téměř kdokoliv jiný, muž či troll, a bojoval. Zápasil a zápasil, celé odpoledne, a já stál vedle něj a nemohl mu pomoci jinak, než že jsem mu zvlhčoval čelo."
Binabik vytrhl hrst trávy, hodil ji do vzduchu a odpálkoval holí. "Pak, krátce po půlnoci, mi něco řekl – docela klidně, jako bychom s ostatními popíjeli v Klanové jeskyni – a zemřel.
Pro mne to myslím bylo horší, než když zemřeli mí rodiče, protože ti se ztratili – zmizeli v lavině, odešli beze stop. Pohřbil jsem Ookequka na svahu. Neudělal jsem žádný z patřičných rituálů správně, a to je pro mne velká hanba. Jedno oko bez svého mistra dál nešel; podle mne je tam dodnes. Alespoň doufám."
Troll na chvíli zmlkl a divoce zíral na ošoupanou kůži na zadní straně svého kabátce. Jeho bolest byla tak blízká Simonovu vlastnímu žalu, že chlapec nedokázal přijít na žádná slova, která by komukoliv vyjma něj samotného dávala smysl.
Po chvíli Binabik tiše otevřel vak a vytáhl hrst oříšků. Simon si je vzal spolu s měchem vody.
"Pak," začal znovu Binabik, jako by se ani neodmlčel, "se stala podivná věc."
Simon se schoulil do pláště a pozoroval trollův obličej.
"U pohřebiště svého mistra jsem strávil dva dny. Bylo to dost hezké místo, leželo pod otevřenou oblohou, ale mé srdce bylo smutné, protože jsem věděl, že by byl šťastnější nahoře v horách. Myslel jsem na to, co musím udělat, zda pokračovat za Morgenesem do Erchesteru, nebo se vrátit k mému lidu a říci jim, že Zpívající muž Ookequk je mrtev. Večer následujícího dne jsem se rozhodl, že se vrátím do Qanucu. Nevěděl jsem nic o důležitých věcech, jež měl můj mistr s doktorem Morgenesem projednat – a, bohužel dodnes o nich nevím o mnoho více – a měl jsem i další…zodpovědnosti.
Když jsem přivolal Qantaqu a naposled poškrábal věrné Jedno oko mezi rohy, snesl se k zemi malý šedý pták a přistál Ookequkovi na ústech. Poznal jsem, že je to jeden z poslů mého mistra; byl velmi unaven těžkým břemenem, zprávou a…a ještě něčím. Když jsem se přiblížil, abych jej chytil, z křoví přiběhla Qantaqa a ozvalo se zachrastění. Nepřekvapuje, že pták poplašeně vzlétl. Sotva jsem jej lapil. Bylo to jen tak tak, Simone, ale lapil jsem jej.
Napsal to Morgenes a v tom listě šlo o tebe, můj příteli – že budeš v nebezpečí. Sděloval čtenáři – jímž měl být můj mistr – že putuješ z Hayholtu k Naglimundu. Žádal mého mistra, aby ti pomohl – a, pokud možno, aniž bys to věděl. Stálo tam ještě pár věcí."
Simon byl upoután; tohle byla chybějící část jeho příběhu. "Jakých věcí?"
"Věci, určené jen očím mého mistra." Binabikův tón byl laskavý, ale pevný. "No, není třeba říkat, že to změnilo situaci. Mého mistra žádal starý přítel o laskavost…ale jen já ji mohl vyplnit. I to bylo obtížné, ale od okamžiku, kdy jsem četl Morgenesův vzkaz, jsem věděl, že musím jeho žádost splnit. Ještě téhož dne večer jsem se vydal k Erchesteru."
Ve vzkazu stálo, že budu cestovat sám. Morgenes vůbec nepočítal s tím, že by unikl. Simon cítil slzy, a zakryl úsilí o jejich potlačení další otázkou.
"Jak sis myslel, že mne najdeš?"
Binabik se usmál. "Použitím qanuckých znalostí, příteli Simone. Musel jsem nabrat tvou stopu – známky, že prošel mladý muž bez určitého cíle, a tak. Vedly mě k tobě quanucké znalosti a spousta štěstí."
V Simonově srdci zaplála vzpomínka, i při tom vzdáleném ohlédnutí šedivá a strašlivá. "Následoval jsi mě i na hřbitově? Na tom za městskými hradbami?" Věděl, že všechno to sen nebyl. Něco tam volalo jeho jméno.
Trollův kulatý obličej vyjadřoval nejistotu. "Ne, Simone," řekl pomalu a přemýšlel. "Neobjevil jsem tvou stopu, myslím, až po Starou lesní cestu. Proč?"
"To není důležité." Simon vstal, protáhl se a rozhlédl se po vlhké rovině. Znovu se posadil a sáhl po vodě. "No, myslím, že tomu celkem rozumím, ale…ale musím o tolika věcech přemýšlet. Zdá se mi, že bychom podle všeho měli pokračovat do Naglimundu. Co myslíš?"
Binabik vypadal na rozpacích. "Nejsem si jistý, Simone. Jsou-li Bukkeni ve Frostmarchu na nohou, bude cesta do Naglimundu pro dvojici osamělých poutníků příliš nebezpečná. Musím přiznat, že mám v tomto ohledu velké starosti. Přál bych si, abychom tu měli tvého doktora Morgenese, aby nám poradil. Jsi v takovém nebezpečí, Simone, že si nemůžeme dovolit ani mu nějakým způsobem poslat zprávu? Nemyslím si, že by chtěl, abych tě vedl do tak hrozného nebezpečí."
Simonovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že "jím" myslí Binabik ještě pořád doktora Morgenese. O vteřinu později mu s ohromením došlo, že troll neví, co se stalo.
"Binabiku," začal, a zatímco mluvil, cítil, že jej to zraňuje, "on je mrtvý. Doktor Morgenes je mrtvý."
Mužíkovy oči na chvíli doširoka zaplály a Simon vůbec poprvé spatřil bělmo kolem duhovek. Vzápětí Binabikovy rysy

ztvrdly v chladný výraz.
"Mrtvý?" řekl nakonec hlasem tak studeným, že se Simon cítil jaksi podivně zatlačen do obrany, jako by něco bylo jeho vinou – jeho, který nad doktorem vyplakal tolik slz!
"Ano." Simon chvíli uvažoval a pak uváženě podstoupil riziko. "Dostal prince Jošuu a mne z hradu. Král Eliáš jej zabil – tedy, jeho muž, Pryrates."
Binabik hleděl Simonovi do očí a pak do země: "Věděl jsem o Jošuově zajetí. Byla o něm zmínka v dopise. To ostatní jsou…velmi zlé novinky." Povstal a vítr mu rozcuchal rovné černé vlasy. ".Nech mne teď chodit, Simone. Musím přemýšlet, co tyhle věci znamenají…musím přemýšlet…"
Mužík se stále bezvýraznou tváří odkráčel od nahloučených kamenů. Qantaqa okamžitě vyskočila a následovala jej. Binabik ji chtěl odehnat, pak pokrčil rameny. Kroužila kolem něj ve velkých" líných obloucích, a on se zvolna vzdaloval s hlavou skloněnou a ručkama zastrčenýma v rukávech. Simon si pomyslel, že vypadá příliš malý na břemena, jež má nést.

* * *

Simon zpola doufal, že až se troll vrátí, přinese s sebou tlustého lesního holuba nebo něco podobného. Co se toho týče, byl zklamán.
"Je mi líto, Simone, ale ani tak by to nemělo žádný smysl. Nemůžeme rozdělat oheň, který by nekouřil, když máme pouze vlhké klestí, a myslím, že kouřový signál by právě teď nebyl to pravé. Dejme si sušenou rybu."
Ryba, sama skrovná, nezasytila ani nechutnala, ale Simon ji mrzoutsky sežvýkal: kdo ví, kdy se za tohoto mizerného dobrodružství zase dostanou k jídlu?
"Přemýšlel jsem, Simone. Tvé novinky, aniž bys na tom měl nějakou vinu, jsou bolestné. Slyšet tak brzy po smrti mého mistra o doktorově konci, o konci toho dobrého starého muže…" Binabik zmlkl, pak se sehnul a shraboval věci zpět do zavazadla; pár jich oddělil.
"Tohle jsou tvoje věci – podívej, schovával jsem ti je." Podal Simonovi dva známé oválné uzlíčky.
"Tohle…" pravil Simon a přijal balíčky, "…nemyslím šíp, ale tohle…" podal to Binabikovi. "Tohle napsal doktor Morgenes."
"Doopravdy?" Binabik ohrnul růžek látky, v níž byl rukopis zabalen. "Něco, co nám pomůže?"
"Nemyslím," odpověděl Simon. "Je to o životě Kněze Jana. Něco jsem přečetl – vesměs o bitvách a tak."
"Aha. Ano." Binabik předal uzlík Simonovi, jenž jej prostrčil opaskem. "To je zlé. Teď bychom potřebovali jiné jeho znalosti." Troll se sklonil a pokračoval v balení. "Morgenes a můj mistr Ookequk patřili do velmi výlučného bratrstva."
Vybral něco ze svých věcí a zvedl to tak, aby se Simon mohl podívat. V zataženém odpoledním světle se to matně zalesklo: přívěsek ze svitku a husího brku.
"Morgenes měl taky takový!" Simon se předklonil, aby lépe viděl.
"Tak," přikývl Binabik. "Tenhle patřil mému mistru. Je to pečeť a patří těm, kdo náležejí k Bratrstvu Svitku. Řekl mi, že členů není nikdy více než sedm. Tvůj a můj mistr jsou mrtví – takže teď jich nemůže být více než pět." Sevřel přívěsek svou malou pěstí a hodil jej do vaku.
"Bratrstvo Svitku?" podivil se Simon. "Co to je?"
"Skupina učených lidí, kteří se dělí o poznatky, slyšel jsem říkat svého mistra. Možná je tu ještě něco víc, ale to mi nikdy neřekl." Dokončil balení a vzpřímil se. "Je mi líto, že to musím říct, ale obávám se, že bychom měli zase vyrazit."
"Zase?" V Simonových svalech se znovu probudila bolest, na niž už zapomněl.
"Bojím se, že je to třeba. Jak jsem řekl, hodně jsem přemýšlel. Přemýšlel jsem o těch věcech…" Upevnil svou hůl k poutku a hvízdl na Qantaqu.
"Za prvé, jsem zavázán dovést tě do Naglimundu. To se nezměnilo, to jen má rozhodnost zakolísala. Problém je takový: nevěřím Frostmarchu. Viděl jsi Bukkeny – nejspíš bys je už znovu vidět nechtěl. Ale na sever putovat musíme. Pak si tedy myslím, že se musíme vrátit do Starosrce."
"Ale, Binabiku, copak tam budeme bezpečnější? Co zabrání těmto kopáčům, aby se za námi vydali do lesa, kde nejspíš nebudeme moci ani běžet?"
"Dobrá otázka. Mluvil jsem s tebou jednou o Starém srdci – o jeho stáří a…a…nedokážu přijít na to slovo ve tvém jazyku, Simone, ale ‚duše' nebo ‚duch' by mohly něco naznačit.
Bukkenové mohou starým lesem projít, ale ne snadno. V kořenech Starosrce je moc, moc, kterou takové…přišery nepřekonávají lehko. A také je tam někdo, s kým se musím vidět, někdo, kdo musí slyšet, co se stalo mému a tvému pánu."
Simon už byl sám vlastními otázkami unaven, ale stejně se musel zeptat: "Kdo to je?"
"Její jméno je Geloë. Je to moudrá žena, taková, jimž se říká valada – což je rimmersgardské slovo. A také nám snad může pomoci dorazit do Naglimundu, protože budeme muset přejít z lesa na východ přes Wealdhelm, a to je cesta, kterou neznám."
Simon se nasoukal do pláště a opotřebované spony si sepnul pod bradou. "Musíme jít dnes?" zeptal se. "Je tak pozdě odpoledne."
"Simone," naléhal Binabik a Qantaqa se napřímila s visícím jazykem, "prosím, věř mi. I když jsou věci, které ti nemohu říci, musíme být opravdovými druhy. Potřebuji tvou důvěru. V sázce není jen Eliášovo království. Oba jsme ztratili lidi, kteří nám byli drazí – starého muže a starého trolla, kteří znali mnohem více než my. Oba se báli. Bratr Dochais, myslím, ze strachu zemřel. Probudilo se nějaké zlo, a jestli strávíme v otevřené krajině více času, než je nutné, jsme blázni."
"Co se probudilo, Binabiku? Jaké zlo? Dochais řekl jméno – já ho slyšel. Těsně než zemřel, řekl… "

"Nemusíš…!" pokusil se jej přerušit Binabik, ale Simon mu nevěnoval pozornost. Zákazy a příkazy jej začínaly unavovat.
"…Král bouří," dokončil rozhodně.
Binabik se rychle rozhlédl kolem, jako by čekal, že se objeví něco příšerného. "Já vím," sykl. "Slyšel jsem to také, ale mnoho o tom nevím." Na vzdáleném obzoru zahřměl hrom; mužík vypadal navztekaně. "Král bouří je jméno hrůzy z temného severu, Simone, jméno z legend, jež děsí, jež jsou plné kouzel. Všechno, co mám, jsou slůvka, která můj mistr občas utrousil, ale stačí k tomu, abych ochořel starostí." Hodil si vak na záda a vydal se blátivou planinou k tupému, přikrčenému obrysu hor.
"To jméno," slova zněla v té ploché pustině jaksi nepatřičně, "samo způsobuje vysychání úrody, přináší horečku a zlé sny…"
"…déšť a špatné počasí…" doplnil Simon a pohlédl na škaredou, nízkou oblohu.
"A ještě jiné věci," dopověděl Binabik a položil si dlaň na kabátec, právě nad srdce.
Erkynští Psi
Simonovi se zdálo, že jde po hayholtské Piniové zahradě, zahradě, která byla právě za jídelnou. Nad jemně se kolébajícími stromy se tyčil kamenný most, který spojoval jídelnu a kapli. Ačkoliv nevnímal chlad – opravdu, své tělo vůbec vnímal jen jako něco, co jej přenáší z místa na místo – poletovaly kolem něžné vločky sněhu. Jemné jehličnaté okraje stromů začínaly mizet pod bílým příkrovem a všechno bylo tiché: vítr, sníh, sám Simon; vše se pohybovalo ve světě, jenž byl zdánlivě bezzvučný a nepohyblivý.
Nevnímaný vítr vanul nyní prudčeji a stromy skryté zahrady se před Simonem ohýbaly a rozdělovaly se jako vlny oceánu o napůl ponořený kámen. Sníh dorážel, a on se vydal průchodem, stromy lemovanou chodbou vířící bělostí. Šel a šel a stromy se před ním skláněly jako uctiví vojáci.
Zahrada nikdy takhle dlouhá nebyla, nebo ano?
Náhle Simon pocítil, jak jsou jeho oči přitahovány vzhůru. Na konci zasněžené cesty stál velký bílý sloup; tyčil se vysoko nad jeho hlavu k tmavé obloze.
Jistě, pomyslel si se zasněnou logikou, to je věž Zeleného anděla. Nikdy předtím nemohl přejít přímo ze zahrady k základům věže, ale od doby, co odešel, se věci změnily…věci se změnily.
Ale je-li to věž, pomyslel si, když hleděl vzhůru na obrovský tvar, tak jak to, že má větve? To není věž…nebo přinejmenším to už není věž…je to strom – velký bílý strom…
Simon se posadil a zíral do tmy.
"Co je strom?" zeptal se Binabik, jenž seděl těsně vedle něj a spravoval Simonovi jehlou z ptačí kosti košili. O chvíli později s ní byl hotov a podal ji mladíkovi, jenž vystrčil zpod pláště pihovatou ruku. "Co je strom, a spal jsi dobře?"
"Jen sen, nic víc," řekl Simon hlasem na chvíli ztlumeným košilí, již si přetahoval přes hlavu. "Zdálo se mi, že se věž Zeleného anděla změnila ve strom." Podíval se potutelně po Binabikovi, ale troll jen pokrčil rameny.
"Sen," přisvědčil.
Simon zívl a protáhl se. Spát v kryté puklině po straně kamene nebylo nijak zvlášť pohodlné, ale bylo to lepší, než strávit noc na nechráněné planině. Tu logiku pochopil celkem rychle, sotva se dali na pochod.
Zatímco spal, vyšlo slunce: jen narůžovělé šedivá skvrna na obloze. Když se ze svahu ohlédl, nedokázal určit, kde končí obloha a začíná zamlžená planina. Svět toho rána vypadal jako kalné a beztvaré místo.
"Když jsi spal, viděl jsem ohně," vytrhl troll Simona ze zasnění.
"Ohně? Kde?"
Binabik ukázal levačkou přes planinu na východ. "Tamhle. Neměj strach, myslím, že jsou daleko. Dost dobře možná, že to s námi nemá co dělat."
"Také myslím," zamžoural Simon do šedivé dálky. "Myslíš, že to mohl být Isgrimnur a jeho lidé?"
"To sotva."
Simon se obrátil a pohlédl na trolla. "Ale ty jsi řekl, že odejdou! Že přežijí!"
Troll jej obdařil podrážděným pohledem. "Když budeš mít trpělivost, všechno ti řeknu. Jsem si jistý, že přežili, ale oni cestovali na sever, a já pochybuji, že se obrátili zpět. Tyhle ohně byly dále na jih, jako by…"
"…Jako by cestovaly z Erkynu," dokončil Simon.
"Ano!" Binabik začal být netrpělivý. "Ale mohli to být obchodníci, nebo poutníci…" Rozhlédl se. "Kam to ta Qantaqa šla?"
Simon se zašklebil. Nebyl tak hloupý, aby nepoznal úhybný manévr. "Tak tak. Mohlo to být cokoliv…ale to ty jsi včera pobízel k rychlosti. Budeme čekat, abychom se dozvěděli z první ruky, jestli to jsou kupci nebo ... nebo kopáči?" Ten vtip byl více než jen hořký. Poslední slovo nemělo dobrou chuť.
"Je důležité nebýt hloupý," zachrochtal zhnuseně Binabik. "Boghanik – Bukkeni – ohně nezapalují. Nenávidí věci, které šíří světlo. A ne, nebudeme čekat, až nás ti, kteří je rozdělali, dostihnou. Vyrazíme do lesa, tak, jak jsem ti řekl." Ukázal za sebe. "Z druhé strany kopce to neuvidíme."
Zachrastilo za nimi křoví a troll i chlapec překvapeně vyskočili. Byla to jen Qantaqa, která s nosem těsně u země klikatě slézala svah. Když se dostala k jejich táboru, strkala do Binabikovy paže tak dlouho, až ji začal škrábat za ušima.
"Qantaqa má srdečnou náladu, co?" Troll se usmál a předvedl žlutý chrup. "Vzhledem k tomu, že máme výhodu těžkých mraků, které zakryjí kouř táboráku, myslím, že než vyrazíme, mohli bychom si dát aspoň trochu jídla. Jsi pro?"
Simon se pokusil nasadit vážný výraz. "Já…se domnívám, že bych něco snědl…kdybych musel," soukal ze sebe. "Pokud si opravdu myslíš, že je to důležité…"
Binabik zíral a pokoušel se rozhodnout, zda Simon doopravdy odmítá snídani, a chlapec cítil, jak se o něj pokouší záchvat smíchu.

Proč se chovám jako trouba? pomyslel si. Jsme v hrozném nebezpečí a lepší to hned tak nebude.
Binabikův překvapený výraz nakonec přesáhl snesitelnou míru, a smích si našel cestu ven.
No, odpověděl si, člověk nemůže být pořád jen ustaraný.

Simon vzdechl, uvelebil se a dovolil Qantaze, aby si z jeho prstů vzala poslední zbyteček veverčí pečínky. Žasl nad jemností, s níž vlk dokázal zacházet s obrovskými čelistmi a blýskavými tesáky.
Oheň byl malý, protože troll se nikdy nevystavoval riziku, které nebylo nezbytně nutné. Ve větru, klouzajícím podél svahu, se tenký proužek kouře vlnil a rozplýval.
Binabik četl Morgenesův rukopis, jenž se Simonovým svolením rozbalil. "Chovám v sobě naději, že chápeš," podotkl troll, aniž by vzhlédl, "že bys tohle neměl zkoušet s žádným vlkem vyjma mé přítelkyně Qantaqy."
"To jistě ne. Je zábavné, jak je krotká."
"Ne krotká," pravil důrazně Binabik. "Je se mnou svázaná poutem úcty, a to zahrnuje i ty, kteří jsou mými přáteli."
"Úcty?" zeptal se líně Simon:
"Jsem si jistý, že to slovo znáš, alespoň tak, jak je chápáno v jižních zemích. Úcta. Myslíš, že taková věc nemůže existovat mezi trollem a zvířetem?" Binabik na něj úkosem pohlédl a pak dál listoval v rukopise.
"Ach, v těchto dnech vůbec moc nemyslím," odvětil Simon lehkomyslně a předklonil se, aby Qantaqu podrbal v hustém kožiše na bradě. "Snažím se jen nedělat rozruch a dostat se do Naglimundu."
"To byla průhledná vytáčka," zamumlal Binabik, ale nedotíral. Chvíli bylo až na šustění pergamenu ticho. Na oblohu vystupovalo ranní slunce.
"Tady," řekl Binabik nakonec, "poslouchej. Ach, Dcero hor, od doby, co jsem četl jeho slova, postrádám Morgenese ještě více. Víš o Nearulaghu, Simone?"
"Jistě. Tam král Jan pobil Nabbanské. Na hradě je brána, která je celá pokryta řezbami, jež o tom vyprávějí."
"Tak jest. A tady Morgenes píše o bitvě u Nearulaghu, v níž se Jan poprvé setkal se slavným sirem Camarisem. Smím ti to přečíst?"
Simon potlačil osten žárlivosti. Připomněl si, že doktor nezamýšlel, aby rukopisem vládl jen Simon a nikdo jiný.

"…a tak, poté, co se Ardrivisovo rozhodnutí – někteří říkají, že odvážné, jiní, že neuvážené – setkat se s tímto povýseneckým severským králem na planině Lučního Thrithingu u jezera Myrme, prokázalo býti katastrofou, stáhl Ardrivis převážnou část mužstva zpět do průsmyku Onestrine, úzké cesty mezi horskými jezery Eadne a Clodu…"

"Morgenes tu vypráví," vysvětloval Binabik, "jak Ardrivis, nabbanský imperátor, nevěřil, že by za ním mohl Kněz Jan přitáhnout tak daleko od Erkynu s tak velkou silou. Ale perdruinští ostrované, kteří byli vždy v nabbanském stínu, se s Janem tajně dohodli a pomáhali jeho jednotky zásobovat. Král Jan vpadl Ardrivisovým legiím do zad u Thrithingu, což byla věc, již hrdí Nabbanští považovali za zcela nemožnou. To víš?"
"Myslím, že ano." Simon si nebyl jist, ale slyšel o Nearulaghu dost balad, aby poznal většinu jmen. "Čti dál."
"To udělám. Jen najdu tu část, kterou jsem ti chtěl přečíst…" Přeletěl po stránce. "Hó!"

"…A tak, když slunce, pro osm tisíc mrtvých a umírajících mužů slunce poslední, zašlo za horu Onestris, mladý Camaris, jehož otec Benidrivis-sá Vinitta toliko před hodinou převzal imperátorskou zástavu od svého umírajícího bratra Ardrivise, se ujal velení nad pěti sty jezdci, zbytkem Imperiální gardy, aby se pomstil…"

"Binabiku?" přerušil jej Simon.
"Ano?"
"Kdo převzal co od koho?"
Binabik se usmál. "Odpusť mi. Je to příliš mnoho jmen, než aby se dala zapamatovat najednou, viď? Ardrivis byl posledním nabbanským imperátorem, byť jeho impérium nebylo o nic větší než dnešní Nabbanské vévodství. Ardrivis se s Knězem Janem nepohodl, nejspíše proto, že věděl, že Jan má představu spojeného Východního Ardu, a že ke konfliktu bude nakonec stejně muset dojít. Tak či tak, nebudu tě nudit všemi boji, ale tohle byla jejich poslední bitva, jak víš. Imperátor Ardrivis byl zabit šípem a novým imperátorem se stal jeho bratr Benidrivis…ale jen po zbytek dne, jenž skončil obklíčením Nabbanských. Camaris byl Benidrivovým synem – a také byl velmi mladý, kolem patnácti let – a tak byl onoho odpoledne Posledním nabbanským princem, jak jej občas nazývají v písních…už rozumíš?"
"Lépe. Zmátli mě všichni ti ‚ivisové' a ‚arisové'."
Binabik vzal pergamen a pokračoval.

"Když Camaris přišel do pole, vstoupila do unavené erkynské armády úzkost. Jednotky mladého prince nebyly odpočinuté, ale Camaris sám byl jako vichřice, bouře smrti, a meč Trn, jejž mu věnoval jeho umírající otec, byl jako vidlice temného blesku. Dokonce i tak pozdě, říkají záznamy, by se bývaly erkynské armády daly na útěk, ale na pole vešel Kněz Jan, v pěsti se železnou rukavicí svíral Jasný Osten, a prosekal si Imperiální gardou cestu, až stanul dvornému Camarisovi tváří v tvář.

To je část, jíž obzvlášť jsem chtěl, abys slyšel," řekl Binabik, když listoval dál.
"To je moc dobré," prohlásil Simon. "Rozetne jej Kněz Jan ve dví?"
"Ty jsi směšný!" odfrkl si troll. "A jak by se z nich potom mohli stát nejpevnější a ve světě nejslavnější přátelé? – ‚rozetnout ve dví!' " Pokračoval.

"…Balady říkají, že bojovali celý den a ještě v noci, já ale silně pochybuji, že by tomu tak bylo. Jistě bojovali po dlouhý čas, ale bezpochyby se už téměř přiblížil soumrak a tma, a některým z unavených pozorovatelů se jen zdálo, že oni dva muži spolu bojovali po celý den ...

Jak uměl tvůj Morgenes přemýšlet!" uchichtl se Binabik.

"…Ať už je pravda cokoliv, bili se ránu za ranou, zbroje rachotily a lomozily, až slunce zašlo a havrani se nažrali. Ani jeden z nich nebyl s to získat převahu, byť byla Camarisova garda již dlouho předtím Janovými jednotkami poražena. Přesto se nikdo z Erkynských neodvážil do souboje vložit.
Nakonec Camarisův kůň náhodou sklouzl do díry, zlomil si nohu a se zaržaním padl tak, že princ zůstal uvězněn pod ním. Jan to tehdy mohl ukončit, a jen nemnozí by jej za to vinili, ale místo toho – jak jednohlasně přísahají přihlížející – pomohl padlému nabbanskému rytíři zpod oře, vrátil mu meč, a když Camaris souhlasil, pokračovali v boji."

"Aedone," vydechl Simon, na něhož to hluboce zapůsobilo. Tu historku už samozřejmě slyšel, ale potvrdit si ji doktorovými spletitými, s věcí obeznámenými slovy bylo něco úplně jiného.

"A tak bojovali a bojovali, až Kněz Jan – jenž byl koneckonců o více než dvacet let starší než Camaris – zeslábl a zakolísal a padl na zem k nohám prince nabbanského.
Camaris, pohnut silou a čestností svého soupeře, jej nezabil a místo toho mu nasadil čepel Trnu k hrdlu a vyzval jej, aby slíbil, že nechá Nabban v míru. Král Jan, jenž neočekával, že mu bude jeho milosrdenství oplaceno, se rozhlédl po poli Nearulaghu, na němž stála již jen jeho vlastní vojska, a pak udeřil Camarise-sá Vinutu do roznoží."

"Ne," vykřikl nevěřícně Simon. Qantaqa ospale zvedla hlavu, ale Binabik se jen zašklebil a dál četl z Morgenesova textu.

" Jan pak Povstal nad bolavě poraněným Camarisem a řekl mu: "Musíš se ještě mnoho učit, jsi ale odvážný a urozený muž, a já pro tvého otce i rodinu udělám cokoliv, a postarám se dobře i o tvůj lid. Doufám, že za to přijmeš první lekci, tu, kterou jsem ti uštědřil dnes, a ta zní: čest je úžasná věc, ale je to jen Prostředek, nikoliv cíl. Muž, jenž čestně vyhladoví, své rodině nepomůže, a král, jenž se ctí padne na svůj meč, nezachrání své království."
Když Camaris vyzdravěl, byl tak Pln úcty ke svému novému králi, že se tím dnem počínaje stal Janovým nejvěrnějším následovníkem…"

"Proč jsi mi to četl?" zeptal se Simon. Potměšilostí, s níž k němu Binabik zvedl zrak, když četl o nečestných praktikách největšího hrdiny jeho země, se cítil více než pohaněn…přesto, byla to Morgenesova slova, a když o tom přemýšlel, zdál se mu díky jim král Jan jaksi opravdovější a méně jako mramorová postava, na niž usedá prach v průčelí katedrály svatého Sutrina.
"Zdálo se mi to zajímavé," usmál se Binabik rozpustile. "Ne, to nebyl ten důvod," dodal rychle, když se Simon nasupil, "doopravdy, chtěl jsem tě na něco upozornit, a měl jsem za to, že by se to Morgenesovi mohlo povést snadněji než mně.
Nechtěl jsi opustit rimmerské muže, a já tvé pocity chápu – byl by to nejspíš nejčestnější způsob, jak se zachovat: Ani pro mne nebylo čestné nesplnit si své povinnosti v Yiqanucu, ale někdy musíme jednat proti cti – či, lépe řečeno, proti tomu, co se na první pohled čestné zdá…rozumíš mi?"
"Nijak zvlášť," Simonova zakaboněnost se změnila v neupřímně laskavý úsměv.
"Ah." Binabik filozoficky pokrčil rameny. "Ko muhunok na mik aqa nop, říkáme v Yiqanucu: ‚Kámen poznáš, až ti spadne na hlavu'."
Binabik se vrátil ke kuchařskému náčiní ve svém vaku, a Simon o jeho slovech stoicky přemítal.

V jedné věci měl Binabik dozajista pravdu. Když vystoupili na hřeben kopce, neviděli skoro nic než obrovské, temné, do nekonečna před nimi rozprostřené zvlněné Starosrce – zelený a černý oceán, jehož vlny se před chvílí rozbíjely o úpatí hory. Staré srdce nicméně vypadalo jako moře, proti němuž by se mohla postavit sama země a neuspět.
Simon se nemohl ubránit hlubokému užaslému nádechu. Stromy se valily dál a dál do dálky, dokud je nezakryla mlha, jako by se les mohl nějak dostat až za hranice Zeměkoule.
Když Binabik viděl, jak hledí, pronesl: "Ze všech okamžiků, kdy bylo důležité, abys mě poslouchal, je tento nejdůležitější. Jestli se tam jeden druhému ztratíme, nemusíme se už nikdy najít."
"Už jsem byl v lese, Binabiku."
"Jen na okraji, příteli Simone. Teď jdeme hluboko dovnitř."
"Úplně skrz?"
"Ha! Ne, to by trvalo měsíce – rok, kdo ví? Ale jakmile pronikneme daleko za jeho hranice, nezbude než doufat, že nebudeme nevítanými hosty."
Simon shlížel na les a pocítil, jak mu naskakuje husí kůže. Temné, tiché stromy, stinné pěšiny, jež nikdy nepoznaly zvuk šlépějí…všechny ty historky o městě a o lidech přebývajících na hradě byly jen na hraně jeho představivosti, a daly se shrnout až příliš snadno.
Ale já musím jít, řekl si. A vůbec, já si nemyslím, že les je zlo. Je jen starý…velmi starý. A podezřívavý k cizincům –

anebo aspoň ve mně vzbuzuje ten pocit. Ale ne zlý.
"Pojďme," řekl svým nejjasnějším, nejsilnějším hlasem, ale když se Binabik před ním pustil s kopce dolů, Simon si udělal na prsou znamení Stromu. Jen pro jistotu.

Sešli kopcem a pokračovali míli po trávě, jež se svažovala k okraji Starosrce, když se Qantaqa náhle zastavila a chundelatou hlavu sklonila ke straně. Slunce teď stálo na obloze vysoko, bylo těsně po poledni, a mnoho chuchvalců při zemi se válející mlhy bylo pryč. Simon s trollem šli k vlkovi, nehybně shrbenému jako šedá socha, a rozhlíželi se kolem sebe. Zvlněnou krajinu nerušil nikde žádný pohyb.
Když se přiblížili, Qantaqa zavyla, naklonila hlavu na druhou stranu a naslouchala. Binabik jemně sňal ze zad tlumok, přitlumil tiché cinkání kostí a kamenů, které v něm nesl, a pak se sám zaposlouchal.
Troll otevřel ústa, aby něco řekl, vlasy mu splihle přepadaly přes oči, ale než promluvil, zaslechl to Simon také: tenký, nejasný zvuk, stoupal a klesal, jako by jim míle nad hlavami, vysoko nad oblaky, prolétalo hejno kejhajících husí. Nezdálo se ale, že by to přicházelo shora – spíše to znělo, jako by se to valilo dlouhým koridorem mezi lesem a horami; Simon ale nedokázal určit, zda to přichází ze severu nebo z jihu.
"Co…?" chtěl se zeptat. Qantaqa znovu zavyla a trhla hlavou, jako by se jí ten zvuk pranic nelíbil. Troll pozvedl malou, hnědou ruku a ještě chvíli naslouchal, pak si znovu hodil na záda vak a pokynul Simonovi, aby jej následoval k šeré hranici lesa.
"Psi, myslím," řekl. Vlčice kolem nich běhala v protáhlých oválech; hned byla těsně u nich, hned zas daleko, "myslím, že jsou ještě daleko, jižně od hor…ve Frostmarchu. Ale i tak, čím dříve vstoupíme do lesa, tím lépe…"
"Snad," Simon dýchal přerývaně, zatímco rázoval vedle mužíka, jenž skoro klusal, "ale neznějí jako žádný ze psů, které jsem zatím slyšel."
"To," zachrochtal Binabik, "si myslím. A proto si také myslím, že bychom měli jít tak rychle, jak jen lze."
Simon přemýšlel o tom, co Binabik řekl a pocítil, jak mu vnitřnosti sevřela studená ruka.
"Zastav," a sám se zastavil.
"Co to děláš?" sykl mužík. "Jsou ještě daleko za námi, ale ... "
"Zavolej Qantaqu." Simon trpělivě vyčkával. Binabik na něj chviličku zíral, pak hvízdl na vlka, jenž už se klusem blížil.
"Jen doufám, že brzy vysvětlíš…" začal troll, ale Simon ukázal na Qantaqu.
"Jeď na ní. Nasedni, teď hned. Pokud spěcháme, mohu běžet – ale ty máš nohy příliš krátké."
"Simone," řekl Binabik se vztekem přimhouřenýma očima, "já jsem běhal do příkrých svahů Mintahoqu, když jsem byl ještě batole…"
"Ale tohle je plošina, a svažuje se dolů. Binabiku, prosím, říkal jsi, že musíme být rychlí!"
Troll na něj chvíli hleděl, pak se otočil a zamlaskal na Qantaqu; poklekla do řídké trávy, Binabik jí přehodil přes rozložitá záda nohu a usadil se; její hustou srst přitom používal jako sedlovou hrušku. Znovu zamlaskal a vlk povstal; nejdříve napřímil přední nohy, pak zadní. Binabik se jí zahoupal na zádech.
"Ummu, Qantaqa," luskl, a vlčice vyrazila. Simon prodloužil krok a klusal vedle nich. To už neslyšeli nic než hluk vlastního cvalu, ale ze vzpomínky na vzdálené kvílení vyrážela Simonovi na krku husí kůže, a potemnělá tvář Starosrce se více a více podobala úsměvu přítele. Binabik se hrbil hluboko nad Qantažiným krkem a po dlouhou dobu se vyhýbal Simonovu pohledu.
Běželi bok po boku po dlouhém svahu. Nakonec, když se ploché slunce sklonilo k horám za nimi, dosáhli prvních řad lesa, shluku štíhlých břízek – bledých služebných, uvádějících návštěvníky do domu svého temného starého pána.

Ačkoliv pahorkatinu venku ozařovalo kosé sluneční světlo, naši dva přátelé se rychle dostávali do stínu stromů. Kroky tlumil jemný mech a oni probíhali řídkým vnějším lesem jako duchové. Větvemi procházely sloupce světla a za nimi se zvedal zvířený prach a třpytil se mezi stíny.
Simonovi rychle ubývaly síly. Pot mu po obličeji a krku stékal ve špinavých potůčcích.
"Musíme se dostat dál," zavolal na něj Binabik z Qantažiných zad. "Už brzy bude cesta příliš spletitá, než abychom běželi, a světla bude příliš málo. Pak si odpočineme."
Simon neříkal nic a uháněl dál. V plicích jej pálil dech.
Když chlapec nakonec zpomalil do drobného klusu, Binabik sklouzl z vlkových zad a běžel mu po boku. Šikmé paprsky proklouzávaly mezi kmeny stromů, které je obklopovaly. Nejvyšší větve nabraly blyštivou svatozář, podobnou barevným oknům hayholtské kaple, a země v lese byla temnější a temnější. Když se nakonec zcela utopila ve tmě, Simon zakopl o vyčnívající kámen; Binabik jej zachytil za loket a Simon se zastavil.
"Teď se posaď," navrhl troll. Simon beze slova sklouzl k zemi. Cítil, jak pod ním kypře povoluje. O chvíli později kolem nich znovu kroužila Qantaqa. Očichala nejbližší okolí, pak se posadila a začala Simonovi ze zad olizovat pot; lechtalo to, ale Simon byl příliš unavený, než aby s tím něco podnikl.
Binabik přičapl a zkoumal terén tábořiště. Byli na mírném svahu, na jehož úpatí se jako had vlnilo blátivé říční koryto; v jeho středu běžel temný pramínek vody.
"Až znovu popadneš dech, můžeme se myslím přesunout tamhle." Ukázal prstem trochu výš, kde stál velký dub, jehož kořeny strážily okolí před vniknutím jiných stromů, takže kolem masivního, pokrouceného kmene vznikl holý plácek.
Simon, stále ještě lapaje po dechu, přikývl. Po chvíli se vzpamatoval a vyšel s mužíkem po svahu ke stromu.
"Víš, kde jsme?" zeptal se Simon, když se znova sesul k zemi a zády se opřel o jeden z vystupujících, pokroucených kořenů.
"Ne," přiznal Binabik upřímně. "Ale zítra, až bude slunce na obloze a já budu mít čas udělat jisté věci…pak to vědět budu. Teď mi pomoz najít nějaké kameny a větve a rozděláme oheň. A později," napřímil se Binabik a začal se v rychle

mizejícím světle pídit po klestí, "později pro tebe budu mít radostné překvapení."

Binabik zbudoval kolem ohniště jakousi kamennou zástěnu, aby zakryl světlo, ale oheň i tak hřejivě praskal. Když se Binabik uveleboval ve spacím pytli, rudé pablesky vrhaly podivné stíny. Simon pozoroval pár osamělých jisker, které z ohniště vyletovaly.
Připravili si střídmou večeři ze sušené ryby, tvrdých koláčků a vody. Simon neměl pocit, že se svým žaludkem zachází tak dobře, jak by rád, ale ležet a rozehřívat tupou bolest v nohách bylo určitě lepší než běžet. Nedokázal si vzpomenout, že by kdy utíkal tak dlouho bez zastávky.
"Ha!" zachechtal se Binabik a triumfálně vztyčil ve spacím pytli ohněm ozářenou hlavu. "Slíbil jsem ti překvapení, Simone, a mám ho pro tebe!"
"Řekl jsi radostné překvapení. Těch ostatních mám už dost na celý život."
Binabik se zašklebil a zdálo se, že se mu kulatý obličej roztáhl až k uším. "Tak dobře, rozhodnutí je na tobě. Vyzkoušej tohle." Podal Simonovi malý keramický džbán.
"Co to je?" Simon zvedl džbán k ohni. Zdál se plný, ale nenesl žádné označení. "Nějaká trollí věc?"
"Otevři to."
Simon strčil prst dovnitř a zjistil, že tam je něco, co vypadalo jako vosk. Vyškrábl trochu a přiložil prst k nosu, aby ji zkusmo očichal. O chvíli později vtlačil prst dovnitř, vytáhl jej ven a vstrčil do úst.
"Džem!" řekl s požitkem.
"Tak tak, džem z hroznů," potvrdil Binabik, potěšen Simonovou odezvou. "Našel jsem ho v klášteře, ale následující vzrušené události mi to vyhnaly z mozku."
Simon snědl několik soust a neochotně předal džbán Binabikovi, jenž jej také shledal příjemným. Zakrátko jej vyprázdnili a olepený nechali Qantace k vylízání.
Simon se zabalil do pláště vedle horkých kamenů skomírajícího ohně.
"Můžeš zazpívat, Binabiku?" poprosil, "nebo povyprávět nějaký příběh?"
Troll si jej zkoumavě prohlédl. "Myslím, že příběh nebude, Simone, protože musíme jít spát a brzy vstávat. Snad krátkou píseň."
"To by bylo hezké."
"Ale, když o tom tak přemýšlím," Binabik si přetáhl kapuci přes uši, "raději bych slyšel, jak zpíváš ty. Potichu, samozřejmě."
Já? Zazpívat? přemýšlel Simon. Skulinou mezi větvemi viděl mdlý třpyt hvězdy. Hvězda…"Tak dobrá, protože jsi mi zpíval píseň o Seddě a přikrývce z hvězd…myslím, že ti zazpívám píseň, kterou mne naučily komorné, když jsem byl ještě dítě." Trošku se posunul a udělal si pohodlí. "Doufám, že si pamatuji slova. Je to šprýmovná píseň.

Každý pták i strom i plaz,"

zanotoval Simon zlehka

"zaslech loupežnický hlas,
to Jack Mundwode všechny muže v lese,
zavolal a nabízí korunu zlatou, ryzí
tomu, kdo hvězdu z nebe mu snese.

Vykřik Beornoth jak hrom: ‚Já hned vylezu na strom
nejvyšší, co kdo v okolí zná!
Snesu hvězdu na to tata a ta koruna ze zlata
bude vbrzku jen a jenom má.'

Rychle vstal a aniž muk, vylez na vysoký buk,
který z lesa trčí dobrý sáh.
vzhůru se planě vrhal, rukama marně trhal,
na hvězdu však ani nedosáh.

Pak chrabrý Osgaů se zved a začal se chvástat, že hned
na oblohu vypustí svůj šíp.
‚Sestřelím hvězdu na zem a každý tak pozná rázem,
že mě koruna bude slušet líp…'

Dvacet šípů vystřelil. Ani jeden netrefil
hvězdu, co směje se na nebi.
Osgal, když déšť šípů padá, skryl se za Jackova záda,
Jack se pouze vesele šklebí.

Všichni se rozohnili, hádali a soupeřili,
k úspěchu však snaha nevedla,

tu plavá Hruse povstala, na muže se dívala,
pak jen mírně ruku pozvedla.

‚To přec není těžké, páni, vyplnit Jackovo přání,'
řekla a rozhlédla se vůkol.
‚A když nikdo nezískal ten šperk, který Jack v sázku dal,
já splním ten Mundwodeův úkol.'

Poslala muže, aby šli a tenkou síť jí přinesli,
tu pak do jezera vhodila.
Hladina se zvlnila a na okamžik zakryla
hvězdu, jež se na ní zračila.

Za chvíli však se otočí s veselou vráskou u očí.
a řekne Jackovi: ‚Vidíš ji tam?
Je v mé síti lapená, možná trochu zmáčená,
vytáhnout si ji však musíš sám.'

Starý Jack se rozesmál a zástupu, který tam stál
řek ‚Takovou ženu bys pohledal.
Korunu mou vyhrála a hvězdu z nebe podala,
takové bych lehce život dal.'
Jó, korunu jeho vyhrála a hvězdu z nebe mu podala
A tak si ji Jack za svou ženu vzal…"

Z temnoty slyšel Binabikův smích, tichý a upřímný.
"To byla zábavná píseň, Simone. Děkuji ti za ni."
Vbrzku utichlo syčení uhlíků a v nekonečném lese se ozývalo jen jemné šelestění větru.

Dříve, než otevřel oči, uvědomil si podivný mumlavý zvuk. Síli1 a zase tichl blízko místa, na němž spal. Rozespale pozvedl hlavu a spatřil Binabika sedět se zkříženýma nohama před ohněm. Slunce ještě nebylo vzhůru dlouho; les kolem nich pokrývala vlákna bledé mlhy.
Binabik kolem ohniště pečlivě rozmístil kruh z peří, peří mnoha rozličných ptáků, jako by je nasbíral v okolním lese. Měl zavřené oči, nakláněl se k ohni a mumlal cosi ve své mateřštině; to byl ten zvuk, který Simona přivedl k vědomí.
"…Tutusik-Ahyug-Chyung-Qachimak, TutusikAhyuk-Chuyug-Qachimak…" Mluvil a mluvil. Tenká stuha kouře, stoupající z ohně, se začala chvět, jako by ji lapil silný vítr, ale jemná peříčka ležela bez pohnutí na zemi. Troll začal se stále zavřenýma očima opisovat nad ohněm dlaněmi kruhy; stuha kouře se prohnula, jako by na ni zatlačil, a začala rovnoměrně proudit jen z jednoho konce ohniště. Binabik otevřel oči a chvíli hleděl na kouř; pak krouživého pohybu dlaní nechal. O chvíli později se kouř zase choval normálně.
Simon zadržoval dech. Teď jej vypustil. "Už víš, kde jsme?" zeptal se. Binabik se otočil a potěšeně se usmál.
"Dobré ráno. Ano, myslím, že to vím dost dobře. Než se dostaneme do Geloëina domu, čekají nás jen malé problémy – ale spousta pochodování…"
"Domu?" zeptal se Simon. "Dům ve Starosrci? Jak vypadá?"
"Ah," Binabik narovnal nohy a třel si lýtka, "není jako žádný z domů, které…" odmlčel se a ohromeně hleděl za mladíkova záda. Simon se bleskově otočil, ale nic neviděl.
"Co se děje?"
"Pst," zíral Binabik dále před sebe. "Zase. Slyšíš?"
Po chvíli to zaregistroval: štěkání, které zaznamenali při své pouti údolím k lesu. Simon pocítil v zádech mravenčení.
"Znovu ti psi…! Ale zdá se, že jsou ještě daleko."
"Tys to nepochopil." Binabik hleděl dolů do jámy pro oheň, pak vzhůru na ranní světlo, prodírající se mezi vrcholky stromů. "Minuli nás v noci. Běželi celou noc! A teď, nemámí-li mě sluch, se znovu otočili k nám."
"Čí jsou to psi?" Simon cítil, jak mu dlaně vlhnou potem, a otřel si je do pláště. "Pronásledují nás? Nemohou nás přece štvát tady v lese, že ne?"
Binabik rozmetal peří špičkou své malé botky a dal se do balení batohu. "Nevím," odpověděl. "Neznám odpovědi na tyhle otázky. V tomto lese jsou síly, které mohou zmást honící psy – normální psy. Lze nicméně pochybovat, že by jakýkoliv místní zeman své psy pro zábavu štval celou noc, a ještě jsem neslyšel o zvířatech, která by to dokázala."
"Jsou Eliášovi, že?" řekl Simon chmurně a zasykl, když si přetahoval boty přes paty, plné puchýřů.
"Nejspíš." Přiklusala Qantaqa, Binabik přes ni přehodil nohu a vysoukal se nahoru. "Ale proč je pro něj tak důležitý doktorův pomocník – a kde král našel psy, kteří dokážou mezi západem a východem slunce uběhnout dvacet mil?"
Binabik položil vak před sebe na Qantažina záda a podal Simonovi svou hůl. "Neztrať to, prosím. Přál bych si, abychom ti našli koně, na kterém bys mohl jet."
Dvojice se vydala ke stružce a pak po protějším svahu vzhůru.
"Jsou blízko?" zeptal se Simon. "Jak daleko je…ten dům?"
"Ani psi, ani dům nejsou poblíž," odpověděl Binabik.

"Mno, jakmile se Qantaqa začne unavovat, poběžím s tebou. Kikkasut!" zaklel, "jak bych si přál mít koně!"
"To já také," vzdechl Simon.

Celé dopoledne cestovali na východ do hlubšího lesa. Jak stoupali a klesali do horských údolí, štěkání za nimi na dlouhé minuty umlkalo a pak se vracelo, zřetelně silnější. Binabik dostál slovu a když Qantaqa začínala umdlévat, seskočil z ní a klusal sám; jeho krátké nohy musely za každý Simonův krok urazit dva; zhluboka oddychoval a cenil zuby.
Když se slunce přiblížilo nadhlavníku, zastavili se, aby se napili vody. Simon utrhl ze svých dvou balíčků pruhy plátna, aby si mohl obvázat puchýře na patách, a pak oba uzlíky dal Binabikovi, jenž je vložil do svého vaku; Simon už nemohl vydržet, jak ho při každém kroku tloukly do stehna. Když si na tváře vytřásli z měchu na vodu posledních pár zatuchlých kapek a pokusili se popadnout dech, pronásledovatelé se znovu ozvali. Tentokrát bylo neklamné štěkání o tolik blíže, že se okamžitě pustili dál.
Zakrátko začali zlézat dlouhý svah. Jak se země zdvíhala, byla více a více kamenitá, a měnil se i druh stromů. Simon, vrávoraje po strmém svahu, cítil, jak mu tělo jako jed zaplavuje ohavný pocit porážky. Binabik říkal, že než přijdou k té Geloë, bude přinejmenším pozdě odpoledne, a oni svůj závod téměř prohráli již v době, kdy se slunce ještě nevyšplhalo nad příkrovem větví na nejvyšší bod denní dráhy. Hluk, který vydávali pronásledovatelé, se neměnil; vzrušené vytí tak hlasité, že se Simon nemohl ani při klopýtání po hrozivém svahu ubránit podivu nad tím, kde ti psi berou dost dechu k tomu, že dokáží zároveň běžet a štěkat. Co je to za psy? Simonovo srdce tlouklo jako ptačí křídla. Už brzy se on i troll ocitnou lovcům tváří v tvář. Z té myšlenky se mu dělalo zle.
Konečně zahlédli skrze kmeny, stojící na obzoru, tenký proužek oblohy; vrchol kopce. Qantaqa, která běžela před nimi, se náhle zastavila a zaštěkala; hluboko z hrdla jí vycházel ostrý, vysoký zvuk.
"Simone!" zakřičel Binabik a hodil sebou na zem. Podrazil chlapci nohy, takže ten se s heknutím vyraženého dechu svalil také. Když se o chvíli později rozšířil černý tunel Simonova vidění, opíral se o lokty a shlížel po strmé skalnaté stěně do hluboké propasti. Z kamene zpod jeho rukou se oddrolilo pár úlomků a skákaly a valily se, až zmizely v zelených vrškách stromů hluboko pod nimi.
Štěkání znělo jako vřeštění mosazných trub. Simon a troll se odplazili pár stop od okraje kaňonu a postavili se.
"Podívej!" zasykl Simon a krvácejícím rukám a bradě nevěnoval žádnou pozornost. Ukázal zpátky po svahu, jejž právě zlezli, skrze huňatou přikrývku stromů.
Mnohem, mnohem méně než půl míle za nimi se na mýtinách vynořovaly a zase mizely bílé uhánějící přihrbené obrysy: psi.
Binabik vzal Simonovi svou hůl a rozšrouboval ji. Vytřepal šipky a Simonovi podal konec s nožem.
"Rychle. Uřež si větev, klacek. Jestli musíme prodat své životy, bude cena vysoká."
Hrdelní hlasy psů stoupaly vzhůru; k oblakům se vznášela píseň konce a zabíjení.

Tajné jezero
Simon zuřivě sekal a řezal, ohýbal kmen vší svou vahou a v roztřesených prstech mu prokluzoval nůž. Trvalo spoustu drahocenných sekund, než usekl větev, která by mu vyhovovala – i tak to bude jen směšná obrana – a každou sekundu byli psi blíž. Větev, kterou nakonec odsekl, byla dlouhá jako jeho paže, na konci, kde ji oddělil, vyboulená. Troll se přehraboval v ruksaku a jednou rukou svíral hustý kožich Qantažina krku.
"Drž ji!" zavolal na Simona. "Jestli teď vyrazí, zaútočí příliš brzy. Strhnou ji a zabijí." Simon přičapl a jednu paži jí ovinul kolem široké šíje. Třásla se vzrušením; pod paží mu tlouklo její srdce. Simon cítil, že jeho srdce uhání stejně rychle – všechno to bylo tak neskutečné! Ještě tohoto rána seděl s Binabikem klidně u ohně…
Řev smečky zesílil; vlnila se vzhůru svahem jako bílí termiti, prchající z rozpadajícího se hnízda. Qantaqa vyrazila a stáhla Simona na kolena.
"Hinik via!" vykřikl Binabik a udeřil ji po nose svou dutou kostěnou trubicí, tu pak upustil, vytáhl z ruksaku dlouhé lano a uvázal smyčku. Simon, který si myslel, že porozuměl, pohlédl přes okraj kaňonu a zoufale zavrtěl hlavou. Zem byla příliš daleko, více než dvakrát hloub, než by lano dosáhlo. Pak něco spatřil, a zjistil, že v něm ještě zbyla špetka naděje.
"Binabiku, podívej!" ukázal. Troll bez ohledu na to, že nebylo možné do rokle slézt, ovinul smyčku kolem kořene, čnějícího z okraje kaňonu. Když skončil, vzhlédl, kam Simon ukazoval.
Ani ne sto kroků od místa, kde se krčili, čněla velká stará sehnutá sosna, jejíž kořeny tkvěly v okraji kaňonu a kmen byl skloněný tak, že vrcholek dosahoval římsy, vyčnívající v polovině protějšího svahu.
"Můžeme sešplhat dolů!" navrhl Simon. Ale troll zavrtěl hlavou.
"Pokud tam dokážeme sešplhat s Qantaqou, dokážou to oni taky. A nikam to nevede." Udělal posunek. Římsa, na níž se strom zachytil, nebyla než širším výstupkem na povrchu skály. "Ale trochu to pomůže." Vstal a zatáhl za provaz, aby ozkoušel uzel kolem kořene. "Jestli to dokážeš, zaveď tam dolů Qantaqu. Ne daleko, snad jen deset loktů. Drž ji, dokud nezavolám, rozumíš!?"
"Ale…" začal Simon, pak se ohlédl na svah. Bílé obrysy, kterých byl celkem asi tucet, byly už skoro pod nimi. Chytl divoce se vzpínající Qantaqu za zátylek a pobídl ji k padlé sosně.
Na okraji kaňonu zůstala dost velká část stromu, aby mezi spletenými kořeny a hranou skály zbyla trocha místa. Nebylo snadné udržet tam rovnováhu a vlčici zároveň. Třásla se a táhla ho zpět. Její vrčení téměř zanikalo v lomozu přibíhajících psů. Nedokázal ji dostat přes široký kmen, a zoufale se otočil na Binabika.
"Ummu," zavolal troll hrdelně, a vlčice o chvíli později s vrčením vyskočila na kmen. Simon přelezl přes strom, jak nejlépe uměl, i když mu klacek za opaskem překážel. Svezl se po zadku a stále pevně svíral Qantaqu, dokud nebyli dost

daleko od okraje kaňonu. Právě tehdy troll vykřikl, a Qantaqa se bleskem otočila za zvukem jeho hlasu. Simon jí visel na krku oběma rukama a mezi koleny tiskl drsnou kůru. Náhle mu bylo chladno, tak chladno! Zabořil obličej do kožešiny, nasál její hutnou, divokou vůni, a zašeptal modlitbu.
"…Elysie, matko našeho Vykupitele, smiluj se, ochraňuj nás…"
Binabik stál se smotkem lana v ruce sotva krok od okraje. "Hinik, Qantaqo!" zavolal, a vtom už byli psi venku z lesa na posledním svahu.
Simon z nich z místa, kde držel vzpouzejícího se vlka, ve skutečnosti mnoho neviděl – jen dlouhé, štíhlé bílé hřbety a ostré uši. Bestie se tryskem blížily k trollovi a vydávaly zvuk, jako když táhnete železný řetěz po břidlicové podlaze.
Co to Binabik dělá? pomyslel si Simon a panikou nemohl ani dýchat. Proč neutíká, proč nepoužije své šipky – nebo něco?
Bylo to, jako by se znovu vrátila jeho nejhorší noční můra; Morgenes v plamenech mezi Simonem a smrtící Eliášovou rukou. Nemohl sedět a pozorovat, jak mu Binabika zabíjejí před očima. Když se začal posouvat po kmeni, psi na trolla skočili.
Simon zaznamenal pouze změť dlouhých bledých čenichů, prázdných bílých očí a plamenů rudých zahnutých jazyků a rudých mord…a pak Binabik uskočil dozadu, do kaňonu.
"Ne!" vykřikl vyděšený Simon. Pět nebo šest zvířat, která byla nejblíž, se vrhla za trollem, nedokázala se zastavit a přepadla přes útes v kňučící spleti bílých stehen a ocasů. Bezmocný Simon pozoroval klubko vyjících psů. Naráželo do příkrého srázu a řítilo se do stromů hluboko dole s explozivním třeskem lámaných větví. Cítil, jak mu v hrudi roste další kašlavý výkřik…
"Teď, Simone! Pusť ji!"
Simon se s ústy dokořán podíval do strže a spatřil Binabikovu nohu, vzepřenou o stěnu kaňonu, a trolla, visícího na provaze necelé dva tucty stop pod místem, z něhož skočil. "Pusť ji!" zavolal znovu, a Simon konečně odvinul paži, kterou věznil Qantažin krk. Zbylí psi se hemžili na okraji nad Binabikovou hlavou, očichávali zem a zírali dolů. Divoce štěkali na trolla, jenž visel tak neuvěřitelně a nedosažitelně blízko.
Když Qantaqa opatrně přelezla široký kmen sosny, jeden z bílých psů stočil úzké oči jako zamlžená zrcadla ke stromu a Simonovi, chrčivě zavrčel a vyrazil; ostatní jej rychle následovali.
Než se kňučící smečka dostala k sosně, šedá vlčice urazila posledních pár kroků; k okraji se dostala mohutným skokem. První pes byl vmžiku na ní a za ním dva další. Vrčivá bojová píseň vlčice zesílila.
Simon, na okamžik zkamenělý nerozhodností, se začal škrábat k okraji srázu. Kmen byl tak široký, že jej rozkročené nohy bolely, a on se rozhodl, že raději poleze po kolenou. Poprvé se podíval pod sebe. Ta hloubka způsobovala závrať; vrcholky stromů vypadaly jako hrbolatý zelený koberec. Byla to mnohem větší propast než ta, přes níž skákal ze zdi na věž Zeleného anděla. Hlava se mu zatočila. Odvrátil se a snažil se udržet kolena na kmeni. Když vzhlédl, z okraje kaňonu skočila na sosnu bílá silueta.
Pes vrčel a plížil se k Simonovi. Drápy škrábal po kůře. Simon měl na vytažení hole jen okamžik; bestie rychle urazila zhruba dvanáct stop a skočila mu po krku. Větev se Simonovi na moment zachytila v opasku, rychle ji ale vytáhl tenčím koncem napřed, a to mu zachránilo život.
V okamžiku, kdy se klacek uvolnil, byl pes u něj. Chňapl mu po obličeji, zaleskly se žluté tesáky. Napřáhl hůl a zasadil psovi úder ze strany, čímž výpad odrazil. Zuby mu sklaply asi palec od levého ucha a ostříkaly je slinami. Na hrudníku měl psovy pracky a do obličeje mu vanul hrozný hnilobný puch; ztrácel rovnováhu. Pokusil se znovu zaútočit, ale klacek se zachytil psu mezi předními nohama. Zaklonil se, jak jen mohl, před obličejem se mu znovu mihla vrčící morda, a pokusil se větev zpod zvířete vyprostit. Chvíli odolávala, pak srazil jednu pracku ze svých ramen a pes se převážil. Zakňučel a překulil se, chvíli drásal drápy kůru, pak sklouzl z kmene. Přitom vyrval Simonovi z rukou klacek a v saltech se zřítil do kaňonu.
Simon se přidržoval stromu rukama, předklonil se a kašlal; snažil se vydýchat z nosu a plic mrtvolný puch té věci. Byl přerušen dlouhým zavrčením. Pomalu zdvihl hlavu a spatřil dalšího psa. Stál na kládě právě mezi kořeny; mléčné oči se mu leskly jako slepému žebrákovi. Vycenil zuby ve zpěněném šklebu s šarlatovým jazykem vyplazeným. Zatímco se pes pomalu blížil po kmeni a pod krátkou srstí se mu napínaly provazcovité svaly, Simon v gestu beznaděje pozvedl holé ruce.
Pes se náhle otočil, chňapl si po slabinách, chvíli si olizoval kůži a pak znovu obrátil děsivý, prázdný pohled na Simona. Udělal další krok, zapotácel se, udělal ještě jeden roztřesený krok, na místě se složil a zřítil se do zapomnění.
"Zdálo se mi, že černá šipka bude nejjistější," zavolal Binabik. Mužík stál o pár yardů níž na svahu na klubku uschlých kořenů. O chvíli později přikulhala Qantaqa a stanula mu po boku. Z mordy jí odkapávala tmavě rudá krev. Simon zíral a zvolna si uvědomoval, že přežil.
"Teď pěkně pomalu," zavolal troll. "Podívej, hodím ti lano. Bylo by hloupým vtipem, kdybychom o tebe přišli poté, co jsme prošli…" Provaz opsal oblouk a sjel přes kmen, na němž Simon seděl. S věčností se jej zachytil; ruce se mu třásly, jako by měly ochrnout.

Binabik pracně otočil psa nohou. Byl to jeden z těch, které zabil šipkou; z hladké bílé srsti příšeřina krku jako malá houba trčelo bavlněné opletení.
"Podívej," vybídl troll. Simon se nahnul trochu blíže. Nikdy takového psa neviděl: úzká morda a předsunutá čelist mu mnohem více připomínaly žraloky, které vídával, když se zmítali v sítích rybářů na Kynslaghu. Opalizující oči, nyní nevidomé, vypadaly, jako by odrážely nějakou vnitřní nemoc.
"Ne, sem se podívej," ukázal Binabik. Na hrudníku se mezi krátkou srstí černal štíhlý trojúhelník s úzkou základnou. Byl to vypálený cejch, jako když thrithingští mužové označují koně na boku v ohni rozpáleným kopím.

"To znamená Bouřnou horu," řekl Binabik potichu.
"Je to znamení Nornů."
"A to jsou…?"
"Podivní lidé. Jejich země je dokonce ještě severněji než Yiquanuc a Rimmersgard. Je tam veliká hora – velmi vysoká a pokrytá sněhem a ledem – jíž Rimmerští říkají Bouřná hora. Nornové necestují po polích Východního Ardu. Někteří říkají, že jsou to Sithové, ale nevím, zda je to pravda."
"Co to může být?" zeptal se Simon. "Podívej na obojek." Sklonil se, přeopatrně strčil prst pod bílou kůži a odtáhl ji od tuhnoucího psího masa.
Binabik se ostýchavě usmál. "Jaká hanba! Přehlédl jsem obojek, bílou na bílé – já, kterého od dětských let učili lovit ve sněhu!"
"Ale podívej na to," naléhal Simon. "Vidíš tu přezku?"
Přezka obojku byla vskutku zajímavá: kousek tepaného stříbra ve tvaru stočeného draka.
"To je drak Eliášových psinců," určil Simon pevně. "Měl bych to vědět – často jsem navštěvovával ošetřovatele psů Tobiáše."
Binabik přičapl a hleděl na zdechlinu. "Věřím ti. A co se znamení Bouřné hory týče, je na to třeba hledět jako na důkaz skutečnosti, že tito psi nejsou zvířata, vypěstovaná ve tvém Hayholtu." Povstal a o krok couvl. Qantaqa přišla očichat tělo a pak se rychle s hlubokým vrčením stáhla.
"Tajemství, jehož rozluštění musí počkat," prohlásil troll. "Nyní jsme si šťastně zachovali životy i všechny své údy. Musíme se dát znovu na pochod. Nemám pražádnou chuť potkat pány těchto psů."
"Jsme blízko Geloë?"
"Byli jsme trochu svedeni z cesty, ale ne nenapravitelně. Jestli teď vyrazíme, stihneme to do tmy."
Simon pohlédl na dlouhý čenich, hrozivé čelisti psa, na jeho mocné tělo a kalné oko. "To doufám," prohlásil.

Nedokázali najít způsob, jímž by kdekoliv mohli překročit kaňon, a neochotně se rozhodli vydat se zpět po dlouhém svahu a porozhlédnout se po jiném, snadnějším sestupu, než byl příkrý skalní sráz před nimi. Simon byl téměř dětinsky šťastný, že nemusí šplhat: kolena měl ještě slabá, jako by měl horečku. Ani v nejmenším znovu nestál o pohled do strže, kde by ho nečekalo nic než dlouhý, předlouhý pád. Jedna věc je zlézat zdi a věže Hayholtu s pravoúhlými rohy a škvírami v omítce – kmen stromu, zavěšený jako křehká větvička nad nicotou, je něco úplně jiného.
O hodinu později se na úpatí dlouhého svahu dali doprava a tak znovu zamířili na severozápad. Ušli sotva pět furlongů, když odpolední vzduch prořízl vysoký, kvílivý výkřik. Oba se zastavili; Qantaqa napřímila slechy a zavrčela. Zvuk se ozval znovu.
"Zní to jako dětský pláč," prohlásil Simon a obracel hlavu, aby dokázal lépe určit zdroj.
"Les často provádí takové triky," začal Binabik. Vzduchem se znovu nesl ten pronikavý zvuk. Krátce poté se ozvalo vzteklé zaštěkání, jež oba znali až příliš dobře.
"Pro oči Qinkipiny!" zaklel Binabik. "Budou nás stíhat celou cestu až do Naglimundu?" Štěkání se ozvalo znovu, a troll poslouchal. "Zní to ale jen jako jeden pes. To by mohlo být naše štěstí."
"Zdá se, jako by to přicházelo tady zezdola," ukázal Simon o kus dál, kde byly stromy trochu hustší. "Pojďme se tam podívat."
"Simone!" Binabikův hlas zachrčel překvapením. "Co to říkáš? Utíkáme, abychom si spasili životy!"
"Řekl jsi, že to zní jako jen jeden pes. Máme Qantaqu. Někdo byl napaden. Jak bychom mohli utéct?"
"Simone, my nevíme, jestli ten křik není lest…nebo by to mohlo být zvíře."
"A co když ne?" dožadoval se Simon. "Co když ta věc chytila dítě nějakého chalupníka…nebo…nebo... něco?"
"Chalupnické dítě? Takhle daleko od okraje lesa?" Binabik na něj chvíli rozpačitě hleděl. Simon mu pohled vzdorně vracel. "Ha!" řekl Binabik ztěžka. "Tak dobře, ať je po tvém."
Simon se otočil a sbíhal k houstnoucímu lesu.
" ‚Mikmok hanno so qíjiq,' říkáme v Yiqanucu!" zavolal Binabik. "Když chceš nosit v kapse hladovou lasičku, je to tvá volba!" Mladík se neohlédl. Binabik udeřil holí do země a pak se rozběhl za ním.
Během asi sta kroků Simona dostihl; během dalších dvaceti rozbalil své náčiní a vytřásl váček se šipkami. Zahvízdl rozkaz, jímž přivolal uhánějící Qantaqu zpět, pak v běhu obratně ovinul kolem konce jedné ze šipek s černým hrotem nečesanou vlnu.
"Nemohl by ses sám otrávit, kdybys zakopl a upadl?" zeptal se Simon. Binabik, který měl co dělat, aby mu stačil, po něm střelil kyselým pohledem.
Když se konečně dostali k místu děje, vyhlíželo naprosto nevinně: pes, skrčený před rozložitým jasanem, zíral na temný obrys, schoulený na větvi nad jeho hlavou. Mohl to být jeden z hayholtských hradních psů a kočka na stromě, až na to, že pes i štvaná kořist byly mnohem větší.
Byli méně než sto kroků od psa, když se k nim otočil. Ohrnul pysky a zaštěkal, divoce a chraptivě. Mrkl na strom, pak natáhl dlouhé nohy a rozběhl se k nim. Binabik zpomalil, zastavil se a přiložil dutou trubici ke rtům. Qantaqa klusala za ním. Když se pes přiblížil, troll vypoulil tváře a foukl. Pokud šipka trefila, pes to na sobě nedal znát; místo toho vyrazil vpřed ještě rychleji, vrčel, a Qantaqa se mu vydala naproti. Tento pes byl ještě větší než ostatní; stejně veliký nebo jen o málo menší než sama Qantaqa.
Obě zvířata kolem sebe nekroužila, ale místo toho po sobě skočila; čelisti sklaply; o chvíli později se válela po zemi zmítající se koule spletená z bílé a šedé. Binabik po Simonově boku krátce zaklel; když se spěšně snažil ovinout další šipku, kožený balíček mu vypadl z rukou. Ebenové jehly jim ležely rozházené v listí a mechu u nohou.
Vrčení obou bojovníků nabralo vyšší tón. Dlouhá bílá psí hlava útočila jako zmije: jednou, dvakrát, třikrát. Naposled se

vrátila s krví na bledé mordě.
Simon s trollem běželi k nim, když tu Binabik vyrazil podivný kašlavý zvuk.
"Qantaqo!" zvolal. Simon spatřil záblesk Binabikovy čepele s kostěnou rukojetí a o chvíli později se k Simonově nezměrnému úžasu troll vrhl na svíjející se, chňapající klubko zvířat. Zprudka bodl, vytáhl nůž a znovu bodl. Simon ve strachu o životy obou svých přátel chňapl po duté trubici, jíž Binabik upustil, a také vyrazil. Dostal se k nim právě v okamžiku, kdy se Binabik vzepřel, hrábl po hustém šedém kožichu Qantažina krku a zatáhl. Zvířata se oddělila; obě krvácela. Qantaqa pomalu povstala a zvedala přitom jednu nohu. Bílý pes ležel nehybně.
Binabik přičapl, ovinul vlčici paži kolem krku a položil své čelo na její. Simon, podivně dojatý, od nich poodešel ke stromu.
Prvním překvapením bylo, že ve větvích bílého jasanu spatřil dvě postavy; mladík s rozšířenýma očima, jenž držel v klíně druhého, menšího. Druhým překvapením bylo, že Simon toho většího znal.
"To jsi ty!" Ohromeně zíral na špínou potřísněný a zakrvácený obličej. "Ty! Mal…Malachiáš!"
Chlapec neřekl nic, ale hleděl dolů vyplašenýma očima a jemně houpal postavičku ve svém klíně. Lesní mlází bylo chvíli tiché a nehybné, jako by bylo odpolední slunce nad stromy na své denní dráze uvězněno. Pak poklid rozervalo zavřeštění rohu.
"Rychle!" zavolal Simon na Malachiáše. "Dolů! Musíš slézt dolů!" Binabik za ním přišel s kulhající Qantaqou v patách.
"Lovecký roh, tím jsem si jist," řekl pouze.
Malachiáš, jako by konečně porozuměl, začal klouzat po dlouhé větvi ke kmeni a opatrně držel svého malého druha. Když se dostal k rozsoše, na chvíli zaváhal, pak podal schlíplý náklad Simonovi. Bylo to tmavooké děvčátko, staré ne více než deset let. Nehýbala se, měla až příliš bledý obličej a oči zavřené. Když ji Simon vzal do náruče, ucítil na celém předním díle jejího drsného šatu cosi lepkavého. O moment později se spustil z větve i Malachiáš. Posledních pár stop proletěl vzduchem, svalil se a hned vstal.
"Co tedy?" zeptal se Simon a pokoušel se udržet děvčátko na hrudi. Odněkud z okraje kaňonu, který nechali za sebou, se ozval roh, a tentokrát zaslechli i vzrušené vytí mnoha psů.
"Nemůžeme bojovat s muži i se psy," trollovi se po tváři rozprostřelo malátné vyčerpání. "Koně nepředběhneme. Musíme se skrýt."
"Jak?" dožadoval se Simon. "Psi nás ucítí."
Binabik se předklonil a vzal do své malé ruky Qantažinu zraněnou tlapu, ohnul ji a natáhl. Vlk se chvíli vzpíral, pak se posadil, ztěžka oddechoval, a mužík dokončil prohlídku.
"Bolí ji to, ale zlomená není," řekl Simonovi, pak se otočil a promluvil k vlčici. Malachiáš zdvihl zrak od Simonova břemene a zíral. "Chok, Qantaqo, má statečná přítelkyně," řekl troll, "ummu chok Geloë!"
Vlčice se zhluboka nadechla, až jí zachrastilo v hrudi, pak najednou odskočila na severozápad, pryč od sílícího lomozu za nimi. Šetřila zakrvácenou přední nohu, běžela, a během okamžiku jim zmizela mezi stromy z dohledu.
"Doufám," vysvětloval Binabik, "že ty spletité stopy tady," ukázal ke stromu a pak k velkému poblíž ležícímu psu, "je zmatou, a že pak stopa, kterou budou sledovat, bude Qantažina. Myslím, že ji nemohou chytit, dokonce ani když kulhá – je příliš chytrá."
Simon se rozhlédl kolem. "A co tady?" zeptal se a ukázal na velkou trhlinu ve skále, vytvořenou velkým obdélníkem žíhaného kamene, který se uvolnil a vypadl, jako by jej odštípl velký klín.
"Až na to, že nevíme, který směr naberou," odpověděl Binabik. "Jestli se vydají po srázu, budeme mít štěstí. Jestli budou sestupovat více vzadu, pojedou právě kolem téhle díry. Příliš riskantní."
Simon zjistil, že se mu špatně přemýšlí. Rámus blížících se psů naháněl strach. Měl Binabik pravdu? Budou pronásledováni celou cestu do Naglimundu? Ne že by tak unavení a zbití mohli běžet o mnoho déle.
"Tamhle!" skoro vykřikl. O kus dál prorazil lesní podloží další kus skály o asi trojnásobné výšce muže. Kolem jeho základny rostly stromy; obklopovaly jej jako malé děti, které pomáhají starému dědovi přibelhat se ke stolu s večeří.
"Jestli se tam vyšplháme," zadoufal Simon, "budeme dokonce výše než ti na koních!"
"Ano," Binabik přikývl, "pravda, máš pravdu. Pojďme, budeme šplhat." Vydal se k vyčnívající skále, Malachiáš mlčky těsně za ním. Simon si přitáhl děvčátko těsněji k tělu a spěchal za nimi.
Binabik se vydrápal kousek po skále a když se otočil, chytil se vedle rostoucího stromu. "Podej mi tu malou."
Simon poslechl, natáhl paže, jak nejvíce mohl, a pak se otočil, aby položil Malachiášovi ruku na loket. Chlapec zavrtěním hlavy odmítl Simonovo nápomocné gesto a opatrně stoupal vzhůru.
Simon byl poslední. Když se dostal k první římse, zvedl dívenku a jemně si ji posadil na ramena. Pak vylezl na oblý vrchol skály. Lehl si spolu s ostatními mezi listy a větvičky, skryt pohledu ze země spletí větví. Zdálo se mu, že se bude muset skrývat a utíkat navždy.
Právě když se pokoušeli nalézt pohodlnou polohu pro všechna čtyři těla, kňučení psů se změnilo v hrozný jekot; v okamžiku byl les plný bílých kožichů, které se míhaly sem a tam.
Simon nechal děvčátko v sevření Malachiášových paží a tiše se posouval, dokud nebyl vedle Binabika na hraně vystouplého balvanu. Pak spolu s trollem shlížel dírou v porostu dolů. Psi byli všude, větřili, štěkali; nakonec jich celý houf vzrušeně pobíhal mezi stromem, tělem jejich mrtvého druha a základnou trčící skalky. Jeden jako by chvíli hleděl přímo nahoru na Simona a Binabika, prázdné bílé oči se mu blyštěly a tlamu měl vztekle sešklebenou. O moment později odklusal a připojil se ke svým zpěněným druhům.
Poblíž se ozval roh. Během minuty se objevila řada koní; probíjeli si cestu hustě zalesněným svahem. Psi s vytím pobíhali mezi mramorově šedýma nohama vedoucího koně, jenž šel tak klidně, jako by byli jen můry. Následující koně už tak klidní nebyli; jeden trochu zaržál a jeho pán jej vyvedl z řady, pobídl po posledním krátkém svažitém úseku a zarazil poblíž vyčnívajícího kamene.

Jezdec byl mladý a hladce oholený, s mohutnou bradou a kudrnatými vlasy barvy svého kaštanově hnědého koně. Přes stříbřité brnění měl modročerný plášť a na něm vzorek tří žlutých květin, vyšitých napříč hrudí od ramene k pasu. Měl kyselý výraz.
"Další mrtvý," uplivl si. "Co vyvozuješ z tohohle, Jeggere?" Jeho hlas dostal výsměšné zabarvení, "och, odpusť mi, chci říci Mistře Ingene."
Simon žasl, jak zřetelně mužova slova slyší, jako by mluvil přímo ke skrytým posluchačům. Zatajil dech.
Ozbrojenec hleděl někam mino jejich obzor, a jeho profil se náhle zdál velmi známý. Simon si byl jistý, že toho muže už někde viděl – nejspíše na Hayholtu. Podle přízvuku poznal, že jde o Erkyřana.
"Není důležité, jak mi říkáš," promluvil hluboký, hladký, chladný hlas. "Neudělal jsi Ingena Jeggera vedoucím této štvanice. Jsi tu jako…hostitel, Heahferthe. Protože toto je tvá zem."
Simon poznal, že ten první je baron Heahferth, příslušník Eliášova dvora a druh hraběte Fengbalda. Druhý muž vjel na svém šedém koni do průrvy, jíž Binabik se Simonem hleděli. Mezi kopyty koně se proplétali rozrušení psi.
Muž, nazývaný Ingen, byl oblečen celý v černém. Jeho plášť, kalhoty, kabátec, vše v témže ponurém, nevábném odstínu. Nejdříve se zdálo, že má bílý vous; vzápětí vysvitlo, že jeho krátce přistřižený vous je tak světle žlutý, že se zdál téměř bezbarvý – stejně bezbarvý jako jeho oči, mdle bledé skvrny v tmavém obličeji. Možná byly modré.
Simon hleděl na chladný obličej, zarámovaný do černé čapky, na mohutné, svalnaté tělo, a pocítil strach, který byl jiný než cokoliv, co kdy cítil během celého tohoto nebezpečného dne. Kdo je ten muž? Vypadá jako Rimmeřan, jméno má rimmerské, ale mluví podivně, s pomalým, zvláštním přízvukem, který Simon nikdy neslyšel.
"Má zem končí na okraji lesa," Heahferth otočil svého vzpínajícího se oře na místě. Mýtinu naplnil půltucet lehkooděnců. Zarazili koně a vyčkávali. "A kde končí má zem," pokračoval Heahferth, "končí i má trpělivost. Tohle je fraška. Mrtví psi, rozhození kolem jako řezanka…"
"A dva vězni uprchli," dokončil ztěžka Ingen.
"Vězni!" ušklíbl se Heahferth. "Malý chlapec a holka! Myslíš, že tohle jsou ti zrádci, po nichž tak dychtí Eliáš? Myslíš, že taková dvojice," trhl hlavou ke zdechlině velkého psa, "udělala tohle?"
"Psi něco štvali." Ingen Jegger shlížel na mrtvého mastiffa. "Podívej. Podívej se na ty rány. To nebyl medvěd, a neudělal to ani žádný vlk. Je to naše kořist, a ještě je na útěku. A teď, díky tvé hlouposti, jsou na útěku i naši vězni."
"Jak se opovažuješ?!" vyjel baron Heahferth. "Jak se opovažuješ?! Jedním slovem bych tě mohl nechat prošpikovat šípy, až budeš vypadat jako ježek."
Ingen zvolna vzhlédl od psího těla. "Jenže to neuděláš," řekl potichu. Heahferthův kůň couvl, vzepjal se na zadní, a když jej baron zvládl, oba muži na sebe chvíli hleděli.
"Och…tak tedy dobrá," couvl Heahferth. Přesunul zrak z černě oděného muže do lesa, do hlasu se mu vloudil nový tón. "Co teď?"
"Psi nabrali stopu," odpověděl Ingen. "Uděláme, co musíme. Následuj mne." Pozvedl roh, jenž se mu houpal u boku, a jednou zadul. Psi, kteří se hemžili u okraje mýtiny, vyštěkli a pustili se tryskem ve směru, jímž zmizela Qantaqa; Ingen Jegger za nimi beze slova pobídl koně. Baron Heahferth s kletbou mávl na své muže a následoval jej. Během několika málo chvil byl les pod skalkou znovu prázdný a tichý, ale Binabik je ještě nějakou chvíli zadržoval, než jim dovolil sestoupit.
Sotva byli na zemi, rychle prohlédl holčičku; masitým, ale jemným prstem jí pootevřel oči, naklonil se a naslouchal jejímu srdci.
"Je jí moc zle, maličké. Jak se jmenuje, Malachiáši?"
"Leleth," chlapec hleděl na bledolící tvář. "Má sestra."
"Naší jedinou nadějí je, že se včas dostaneme do Geloëina domu," prohlásil Binabik. "A doufejme též, že Qantaqa ty muže svedla z cesty, takže se tam dostaneme živí."
"Co tu venku děláš, Malachiáši?" dožadoval se odpovědi Simon. "A jak jsi utekl Heahfarthovi?"
Chlapec neodpovídal, a když se Simon zeptal znovu, odvrátil hlavu.
"Otázky až později," Binabik se už chystal jít. "Teď potřebujeme rychlost. Dokážeš nést tu holčičku, Simone?"
Vydali se hlubokým lesem na severozápad. Stromy se tu a tam prodíralo zapadající slunce. Simon se trolla zeptal na muže, který se jmenoval Ingen a na jeho prapodivný způsob mluvy.
"Černý Rimmeřan, myslím," prohlásil Binabik. "Jsou nepočetní a zřídkakdy k vidění, vyjma nejsevernějších osad, kam občas přicházívají za obchodem. Nemluví jazykem Rimmerských. Říká se, že žijí na okrajích zemí Nornů."
"Zase ti Nornové," zabručel Simon, shýbaje se před větví, která se uvolnila zpod Malachiášovy neopatrné ruky. Obrátil se, aby na trolla viděl. "Co se děje? Proč se o nás zajímají takoví lidé?"
"Nebezpečné časy, příteli Simone. Procházíme nebezpečnými časy."

Uběhlo několik hodin a odpolední stíny byly delší a delší. Kousky oblohy, probleskující mezi vrcholky stromů, zvolna měnily barvu z modré do ústřicově růžové. Trojice pokračovala v pochodu. Země byla vesměs rovná, jen čas od času se lehce svažovala jako mělká žebrácká miska. Ve větvích nad nimi pokračovaly sojky a veverky ve své nekonečné při; pod nohama jim ve spleti listů cvrkali cvrčci. Simon jednou spatřil velkou šedou sovu; klouzavě letěla nad jejich hlavami mezi propletenými větvemi jako fantóm. Později zpozoroval další; jako by byla dvojčetem té první.
Když procházeli mýtinami, Binabik pozorně sledoval oblohu a odklonil je mírně na východ; brzy se dostali k malému lesnímu potůčku, který zurčel po stovkách drobných vodopádů z napadaných větví. Chvíli šli hustou travou, jež lemovala břehy; když narazili na shluk stromů, vstoupili do potoka a pokračovali po kamenech, roztroušených v mírném proudu.
Potom se do potoka vlila další malá bystřina, koryto se prohloubilo, a Binabik zakrátko zdvihl ruku, aby je tak zastavil.

Právě došli k ohbí koryta; tady proud náhle spadal dolů a spěchal v malých vodopádech po kamenných prazích. Stáli na okraji velké prohlubně. Zalesněný svah spadal k širokému, temnému jezeru. Slunce jim zmizelo z dohledu, a v hmyzem bzučícím soumraku se voda zdála fialová a tmavá. Do vody se jako hadi vplétaly kořeny. Kolem jezera vládlo ovzduší poklidu, tichých tajemství, šeptaných jen nekonečnému stromoví. Na druhé straně stála nad vodou vysoká došková chýše, ve sbírající se temnotě matná a nezřetelná, až se zprvu zdálo, jako by na vodě plavala; vzápětí Simon rozeznal, že chýše je postavena nad jezerem na pilotech. Ve dvou drobných oknech se blyštělo lojové světlo.
"Geloëin dům," řekl Binabik; vyrazili do stromy lemované propadliny. Z větví nad nimi s neslyšným mávnutím křídel vzlétl šedivý stín a dvakrát nízko obkroužil jezero; pak zmizel v temnotě vedle chatrče. Simon si na chvíli myslel, že viděl, jak sova vletěla do chaty, ale víčka měl těžká vyčerpáním a neviděl ostře. Kolem nich sílila noční píseň cvrčků a stíny se prohlubovaly. Kolem jezera k nim spěchal štěkající obrys.
"Qantaqo!" rozesmál se Binabik a běžel k ní.
V domě Geloëině
Postava, která stála ve dveřích v teplém světle, jež se z nich linulo, mlčela. Naši poutníci vstoupili na dlouhý prkenný most spojující práh domu s okrajem jezera. Simon šel za Binabikem s Leleth v náručí. Dumal nad tím, proč tahle žena Geloë nemá přístup poněkud trvalejšího rázu, alespoň s provazovým zábradlím. Jeho unavené nohy měly co dělat, aby z úzkého můstku nesklouzly.
Člověk by řekl, že k ní stejně moc hostů nechodí, pomyslel si a rozhlédl se po zešeřelém lese.
Binabik se zastavil kousek před prahem a uklonil se; přitom téměř shodil Simona do nehybné vody.
"Valado Geloë," pronesl slavnostně, "Binbines Mintahoquis si žádá tvé pomoci. Přivádím pocestné."
Postava ve dveřích ustoupila a uvolnila vchod.
"Ušetři mě svých nabbanských konstrukcí, Binabiku." Měla drsně melodický hlas se zvláštním těžkým přízvukem, ale byl to hlas nepochybně ženský. "Věděla jsem, že jsi to ty. Qantaqa je tady už hodinu." Vlčice na jezerním břehu nastražila uši. "Jste pochopitelně vítáni. Myslel sis, že bych vás odmítla?"
Binabik vstoupil do domu. Simon, který vešel hned za ním, se ozval: "Kam mám položit to děvče?" Sehnul se ve dveřích a rozhlédl se po místnosti s vysokým stropem a mihotavými stíny, vrhanými plamínky nesčetných svící. Pak se podíval na Geloë.
Na sobě měla roucho z šedé látky, neobratně stažené páskem. Výškou se řadila kamsi mezi Simona a trolla, tvář měla širokou a opálenou, zbrázděnou vráskami kolem očí a úst. Tmavé vlasy byly protkané šedí a nakrátko ostříhané, takže vypadala jako kněz. Ale nejvíc ho zaujaly její oči – kulaté, žluté, s velkými, temně černými panenkami. Byly to staré, vědoucí oči, které jakoby patřily nějakému starobylému ptáku, a byla v nich síla, jež zmrazovala. Vypadalo to, že si ho přeměřuje od hlavy k patě, obrací naruby a vysypává jako pytel, a to vše během okamžiku. Když konečně odvrátila pohled a podívala se na zraněnou dívku, cítil se vysátý jako prázdný měch na víno.
"To dítě je raněné!" Nebyla to otázka.
Simon s výrazem bezmoci předal Leleth do jejích rukou. Ozval se Binabik.
"Byla napadena psy," vysvětlil. "Psy se znamením Štítu bouří."
Pokud čekal výraz překvapení nebo strachu, byl zklamán. Geloë se kolem nich rychle protáhla ke slamníku na podlaze a dívku na něj položila. "Najděte si něco k jídlu, jestli máte hlad," řekla. "Já teď musím pracovat. Sledovali vás?"
Binabik ji v rychlosti seznámil s nedávnými událostmi a Geloë mezitím svlékala nehybnou holčičku. Konečné dorazil i Malachiáš. Dřepl si vedle slamníku a sledoval, jak Geloë čistí Leleth rány. Když se naklonil příliš blízko a začal překážet, valada mu položila opálenou ruku na rameno. Chvilku ji tam nechala a upřeně na Malachiáše hleděla, dokud chlapec nevzhlédl a neodvrátil zrak. Po chvilce se na Geloë opět podíval a proběhl mezi nimi jakýsi bezhlesý kontakt. Pak se chlapec otočil a posadil se u stěny.
Binabik prohrábl ohniště, důmyslně zapuštěné do podlahy. Kouř – a bylo ho překvapivě málo – se zdvihl ke stropu; Simon si řekl, že tam nahoře v šeru musí být skryt komín.
Celý dům byla vlastně jedna velká místnost, která mu v mnoha směrech připomínala Morgenesovu studovnu. Na stěnách, pokrytých hlinkou, viselo mnoho nejpodivnějších předmětů: olistěné větve pečlivě svázané do snopců, sušené květiny, ze kterých se sypaly okvětní lístky, stonky, kusy rákosu a slizké kořínky, které vypadaly, jako by pocházely přímo z jezera pod domem. Zář ohně se leskla i na mnoha vyleštěných zvířecích lebkách, v nichž zely temné otvory po očích.
Celou jednu stěnu rozdělovala dlouhá police; ta byla rovněž pokryta nejrůznějšími věcmi: zvířecími kožkami a drobnými hromádkami větviček a kostí, překrásnými, vodou ohlazenými kameny všech tvarů a barev a úhledně vyrovnanými svitky pergamenu. Bylo toho tam naskládáno tolik, že Simonovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že to vlastně není vůbec police, ale psací stůl; vedle svitků ležela hromádka pergamenů a psací pero v kalamáři, vyrobeném z další zvířecí lebky.
Qantaqa tiše zakňučela a čumákem ho šťouchala do stehna. Simon ji pohladil na čumáku. Na mordě a na uších měla škrábance, ale kožich měla od zaschlé krve pečlivě očištěný. Otočil se od stolu ke stěně, která dvěma malými okny shlížela na jezero. Slunce již zapadlo a světlo svící, které se linulo ven, tvořilo na hladině dva nepravidelné obdélníky; Simon v jednom viděl svůj vlastní vytáhlý obrys.
"Ohřál jsem polévku," ozval se za ním Binabik a podával mu dřevěnou misku. "Sám už jsem jí měl zapotřebí," usmál se, "a ty i ostatní ji potřebujete také. Doufám, že již nikdy nezažiji den, jako byl tento."
Simon si foukal na horkou tekutinu a pak si usrkl. Měla ostrou chuť a byla maličko hořká, připomínala trochu kořeněný mošt, připravovaný pro Aedonmansu.
"Je dobrá," znovu si usrkl. "Z čeho to je?"
"Snad by ses raději neměl ptát," usmál se rozverně Binabik. Geloë vzhlédla od slamníku, zamračila se a zpražila Binabika

ostrým pohledem.
"Nech toho, trolle, nebo mu přivodíš bolesti břicha," odfrkla si podrážděně. "Medovník, pampeliška a měsíční tráva, to je vše, co v ní je, chlapče."
Binabik se zatvářil zkroušeně.
"Omlouvám se, valado."
"Je to dobré," Simon se trochu bál, že ji nějak urazil, třebas byl pouhým terčem Binabikova žertování. "Děkujeme, že jsi nás vzala k sobě. Jmenuji se Simon."
"Aha," zabručela Geloë a vrátila se k čištění dívčiných zranění. Simon se cítil rozpačitě a dopil vývar, jak nejtišeji dokázal. Binabik si od něj vzal misku a dolil mu; novou dávku spořádal takřka stejně rychle.
Binabik začal zavalitými prsty probírat Qantažinu hustou srst. Chomáčky chlupů a větvičky odhazoval do ohně. Geloë v tichosti natírala Leleth mastmi. Malachiáš přihlížel; splihlé vlasy mu visely do čela. Simon si našel volné místo u zdi, posadil se a opřel se.
Píseň nesčetných cvrčků a dalších nočních zpěváků naplnila prázdnotu noci. Simon sklouzl do hlubokého spánku a srdce mu pomalu tlouklo do rytmu nočních zpěvů.

Když se probudil, byla ještě noc. Pokusil se z hlavy vyhnat poslední lepkavé zbytky příliš krátkého spánku a neohrabaně s ní zatřepal. Chvilku se rozhlížel po neznámé místnosti, než se upamatoval, kde je.
Geloë a Binabik tiše rozprávěli. Seděli uprostřed místnosti, žena na vysoké židli a Binabik v tureckém sedu u jejích nohou jako student. Za nimi na slamníku ležel tmavý chuchvalec, ve kterém Simon nakonec rozpoznal Malachiáše a Leleth, schoulené ve spánku k sobě.
"Nezáleží na tom, jestli sis počínal chytře nebo ne, mladý Binabiku," říkala žena. "Měli jste štěstí a to je ještě lepší."
Simon se rozhodl dát jim najevo, že je vzhůru. "Jak je holčičce?" zeptal se a zívl.
Geloë se k němu otočila. "Špatně. Je těžce zraněná a má horečku. Nornští psi…no, není dobré, když tě kousnou. Jedí nečisté maso."
"Valada podnikla všechny kroky, které bylo možno udělat, Simone," pravil jemně Binabik. Cosi měl v rukách: nový váček, který sešíval z kusu kůže. Simon přemýšlel, kde by troll mohl sehnat nové šipky. Kdyby tak měli meč…nebo alespoň nůž! Lidé na dobrodružné pouti měli vždy meče nebo chytré hlavy. Nebo kouzla.
"Řekls jí…" Simon zaváhal. "Řekls jí o Morgenesovi?"
"Já jsem to už věděla." Geloë se na něj zahleděla; v očích měla rudé odlesky plamenů. Hovořila velmi rozvážně. "Byl jsi s ním, hochu. Znám tvé jméno a cítila jsem v tobě Morgenesovo znamení. Dotkla jsem se tě, když jsem od tebe brala to děcko." Jako by to chtěla znázornit, natáhla mozolnatou ruku.
"Ty jsi znala moje jméno?"
"Pokud jde o doktora, vím mnoho věcí." Geloë se otočila a prohrábla ohniště dlouhou, zčernalou tyčkou. "Odešel velký muž, takový, o jaké si těžko můžeme dovolit přicházet."
Simon zaváhal. Zvědavost nakonec zvítězila nad úžasem. "Co to znamená?" Posunul se po podlaze a posadil se k trollovi. "Tedy, co znamená to – my?"
" ‚My' znamená my všichni. ‚My' znamená: ti, kdož odmítají temnotu."
"Už jsem Geloë pověděl, co nás potkalo, Simone." Binabik hovořil potichu. "Není tajemstvím, že se mi dostalo několika vysvětlení."
Geloë se zachmuřila a přitáhla si hrubou tuniku těsněji k tělu. "A já nemám co dodat…ještě ne: Je mi ovšem jasné, že změny počasí, které jsem zaznamenala i zde na mém opuštěném jezeře, husy, letící na sever, kde už měly být čtrnáct dní, věci, jež mě v tomto podivném roce přiměly k zamyšlení," přiložila ruce dlaněmi k sobě, jako by se modlila, "jsou skutečné – a změna, kterou věští, je také opravdová. Strašlivě opravdová." Spustila ztěžka ruce do klína a hleděla na ně.
"Binabik má pravdu," řekla po chvíli. Vedle ní troll vážně pokýval hlavou, ale Simon měl pocit, že v jeho očích zahlédl jiskřičku uspokojení, jako by mu, byla složena velká poklona. "Tohle je daleko víc než pouhé soupeření krále a jeho bratra," pokračovala. "Sváry králů mohou poničit zem, vyvrátit stromy a bitevní pole zalít krví," v ohni se ve spršce jisker rozpadlo poleno a Simon sebou trhl, "ale války lidí nepřivedou temné mraky ze severu nebo nepošlou hladové medvědy do jejich brlohů uprostřed měsíce máje."
Geloë se postavila a protáhla, široké rukávy jí visely jako ptačí křídla. "Zítra se pokusím nalézt pro vás nějaké odpovědi. Teď by měli všichni spát, dokud mohou, protože se obávám, že během noci se děvčeti zhorší horečka."
Odešla na konec místnosti a začala skládat malé lahvičky zpět na police. Simon si roztáhl kabát u kraje ohně.
"Možná bys neměl spát tak blízko," upozornil ho Binabik. "Mohla by tě zapálit jiskra."
Simon se po něm podíval, ale troll nevypadal, že by žertoval. Odtáhl plášť o pár stop dál a lehl si. Kapuci si složil pod hlavu jako polštář. Binabik se odsunul do kouta a po chvilce šustění a převalování se tam uložil.
Píseň cvrčků už zmlkla. Simon hleděl do stínů, jež se mihotaly v trámech, a naslouchal jemnému sykotu větru, který se neúnavně prohánět větvemi stromů, obklopujících jezero.

Nesvítily žádné louče ani oheň; vysokými okny se prodíralo pouze bledé světlo měsíce, v němž vypadala neuklizená komnata jako pokrytá jinovatkou. Simon se rozhlížel kolem po prapodivných, nerozpoznatelných siluetách, jež pokrývaly stůl, a hranatých, nehybných obrysech knih, vyrovnaných na podlaze do vratkých komínů jako náhrobky na hřbitově. Jeho oči přitahovala jedna kniha, která ležela otevřená a zářila bělobou jako obnažené dřevo stromu pod strženou kůrou. Uprostřed otevřené strany byla známá tvář – muž se zářícíma očima, jemuž z hlavy vyrůstaly jelení parohy. Simon se rozhlédl po pokoji a vrátil se ke knize. Je v Morgenesově komnatě, pochopitelně. Pochopitelně! A

kde si vůbec myslel, že může být?
V okamžiku, kdy si to uvědomil, kdy siluety získaly známé tvary lahviček, polic a křivulí, ozvalo se ode dveří tiché zaškrábání. Nečekaný zvuk ho polekal. V šikmých paprscích měsíce mu připadalo, že se stěna podivně naklání.
Zaškrábání se ozvalo znovu.
"… Simone…?"
Hlas byl velmi tichý, jako by si mluvčí nepřál, aby ho někdo slyšel, ale poznal ho okamžitě.
"Doktore?!" Vyskočil a několika dlouhými skoky byl u dveří. Proč stařec nezaklepal? A proč se vrací tak pozdě? Snad byl kdesi na nějaké záhadné cestě a zabouchl si dveře – to je ono, jistě! Má štěstí, že ho Simon může pustit dovnitř.
Šmátral ve tmě po petlici. "Kde jste byl, doktore Morgenesi?" zašeptal. "Čekal jsem na vás takovou dobu!" Žádná odpověď.
V okamžiku, kdy odsouval závoru, naplnila ho náhlá bázeň. Nechal dveře napůl odemčené, postavil se na špičky a zíral ven štěrbinou mezi prkny.
"Doktore?"
Ve vnitřní chodbičce, zalité modrým světlem lampiček, stála přede dveřmi zahalená shrbená doktorova postava. Tvář měla ve stínu, ale byla to bezesporu jeho stará potrhaná tunika, jeho drobná postava, pramínky bílých vlasů, trčící zpod kápě, ve světle lampy zbarvené do modra. Proč neodpovídá? Je zraněný?
"Jste v pořádku?" zeptal se Simon a otevřel dveře. Malá sehnutá postava se nepohnula. "Kde jste byl? Objevil jste něco?" Měl pocit, že doktor něco říká, a naklonil se blíž.
"Cože?"
Slova, která zaslechl, byla bolestivě chraptivá. "…Falešný…posel…" bylo vše, čemu rozuměl – suchý hlas hovořil s námahou – a pak se tvář zdvihla a kápě spadla.
Hlava, na níž rostl slabý pramínek bílých vlasů, byla spálená, zčernalá troska: boule s prázdnými otvory pro oči; z tenkého krku, na němž se kymácela, zbyla jen zuhelnatělá tyčka. Simon zavrávoral, couvl, v hrdle mu uvázl výkřik, který se nemohl protlačit ven. Napříč černou, kožnatou koulí se roztáhla rudá čára, která se otevřela do tvaru úst; puklina růžového masa.
"… Falešný…posel…" řekla ta věc. Každé slovo bylo doprovázeno chrastivým nádechem. "…Pozor…"
A pak Simon zakřičel, až se mu v uších rozšuměla krev, protože ta spálená věc promluvila bez nejmenších pochybností hlasem doktora Morgenese.

Jeho rozbušenému srdci trvalo dlouho, než zpomalilo. Seděl a přerývaně dýchal. Binabik seděl vedle něj.
"Není ti nic," řekl troll a položil mu ruku na čelo. "Jsi chladný."
Geloë přešla od slamníku, kde přikrývala Malachiáše, který se polekal Simonova výkřiku a odkopl pokrývku.
"Míval jsi takové silné sny, když jsi žil na hradě, chlapče?" zeptala se a upírala na něj přísný zrak, jako by ho varovala před lží.
Simon se zachvěl. Před takovým pohledem neměl nejmenší snahu říkat cokoliv jiného než pravdu. "Ne až do…doby pár měsíců před tím, než…než…"
"Než Morgenes zemřel," doplnila Geloë bezbarvě. "Binabiku, musela bych zapomenout na všechno, co jsem se kdy naučila, abych uvěřila, že se mu zdál sen o Morgenesovi v mém domě jenom náhodou. A navíc takový sen."
Binabik si prohrábl,spánkem rozcuchané vlasy. "Valado Geloë, pokud to nevíš ty, jak bych to mohl vědět já? Dcero hor! Mám pocit, jako bych naslouchal zvukům v temnotách. Nedokážu rozeznat nebezpečí, jež nás obklopují, ale vím, že to nebezpečí jsou. Simonovy sny varují před ‚falešnými posly'…ale to je jen jedna mezi mnoha tajemnými okolnostmi. Proč Nornové? Proč Černý Rimmeřan? Špinaví Bukkeni?"
Geloë se otočila k Simonovi a jemně, ale rozhodně ho položila zpět na kabát. "Zkus znovu usnout. Do domu čarodějnice nevstoupí nic, co by ti mohlo ublížit." Otočila se k Binabikovi. "Pokud mají jeho sny takovou souvislost, jak to vypadá, budeme ho moci použít při našem hledání odpovědí."
Jak Simon ležel na zádech, jevili se mu valada s trollem proti řeřavé záři ohně jako černé siluety. Menší ze stínů se k němu naklonil.
"Simone," zašeptal Binabik, "měl jsi ještě nějaké další sny, o kterých nevíme? O nichž jsi nám neřekl?"
Simon pomalu zavrtěl hlavou. V hlavě neměl nic, nic než stíny a on byl už hovorem unaven. Stále cítil pachuť strachu z té spálené věci ve dveřích; chtěl se jen oddat lákavému zapomnění a spát a spát…
Ale spánek se hned tak nedostavil. Ačkoliv držel víčka pevně zavřená, pořád se mu vybavovaly obrazy požáru a katastrofy. Převaloval se na místě, nemohl nalézt polohu, v níž by se mu svaly uvolnily, slyšel tichý hovor vědmy a trolla.
Konečně utichl i poslední zvuk a velebný dech větru mu znovu šuměl v uších; otevřel oči. Geloë seděla samotná u ohně, ramena zdvižená jako pták, schoulený v dešti, oči pootevřené. Nedokázal říci, zda spí nebo hledí, jak oheň pomalu vyhasíná.
Jeho poslední myšlenka před spánkem, která pomalu vyplula odkudsi z hlubin a blikala jako podmořský oheň, patřila vysokému vrchu, vrchu s korunou z kamenů. To bylo ve snu, nebylo? Měl si na to vzpomenout…měl to říci Binabikovi.
V temnotě na vrcholu vyskočil oheň a on slyšel skřípání dřevěných kol, kol snu.

Přišlo ráno, ale slunce s sebou nepřineslo. Simon z okna chaty viděl tmavé vrcholky stromů na druhém konci mělké prohlubně, ale jezero samotné přikrývala tlustá vrstva mlhy. Dokonce i přímo pod oknem byla voda nezřetelná; v pomalu kolotající mlze vypadaly všechny věci nejasné a nehmotné. Nebe nad vrcholky stromů bylo ploché a šedé.

Geloëvzala s sebou ven Malachiáše, aby jí pomohl nasbírat jakýsi hojivý mech, a nechala Binabika, aby se staral o Leleth. Troll vypadal, že je jejím stavem poměrně potěšen, ale když se Simon podíval na její bledou tvář a nezřetelné pohyby malého hrudní, nechápal, jaký rozdíl proti včerejšku mužík nachází.
Simon ze suchého dřeva uskladněného v jednom rohu rozdělal oheň a pak šel trollovi pomoci s výměnou obvazů. Když Binabik z Leleth stáhl přikrývku a odkryl obvazy, Simon zamžikal, ale neodvrátil se. Celý dívčin trup zčernal modřinami a ohavnými stopami po zubech. Od levé paže až k boku měla strženou kůži; rána byla ošklivá a asi stopu dlouhá. Binabik ji vyčistil a znovu převázal širokými pruhy látky. Obvazem okamžitě prosákly drobné krůpěje krve.
"Opravdu má šanci to přežít?" zeptal se Simon. Binabik pokrčil rameny. Opatrně dokončil poslední uzel.
"Geloë má za to, ze ano. Je to žena přísné a přímé mysli, která podle svých měřítek lidi neklade výše než zvířata, ale i tak je má v dostatečné úctě. Myslím, že by se nesnažila o nemožné."
"Je skutečně čarodějnice, jak říkala?"
Binabik zakryl dívku přikrývkou, takže z ní byla vidět pouze vyhublá tvář. Ústa měla pootevřená a Simon viděl, že přišla o oba přední zuby. Zalila ho náhlá, palčivá vlna soucitu – děvčátko, ztracené v divokém lese pouze s bratrem, lapené a zmučené, vyděšené. Jak může Pán Usires milovat takový svět?
"Čarodějnice?" Binabik se vzpřímil. Venku běžela po můstku Qantaqa: Geloë a Malachiáš nebudou daleko. "Rozhodně je to vědma, a vládne nevšední silou. Ve tvém jazyce, pokud vím, je ‚čarodějnice' osoba zlá, ďábelská, která škodí bližním. Taková valada rozhodně není. Jejími bližními jsou ptáci a obyvatelé lesa a ona se o ně stará jako o své hejno. Přesto kdysi opustila Rimmeisgard – dávno, velmi dávno – a usadila se tady. Je možné, že lidé, kteří žili blízko ní, přišli s nějakým takovým nesmyslem. . .snad to bylo příčinou jejího odchodu sem na jezero."
Binabik se otočil, aby přivítal netrpělivou Qantaqu. Drbal ji v hustém kožiše na zádech a vlčice se slastně protahovala. Pak vzal kotlík, vyšel před dveře a nabral vodu. Vrátil se a kotel zavěsil na řetěz nad oheň.
"Říkal jsi, že Malachiáše znáš z hradu?"
Simon se díval na Qantaqu: vlčice se vrátila na jezerní břeh a teď stála na mělčině a nořila čenich pod hladinu.
"Pokouší se lovit ryby?" zeptal se se smíchem.
Binabik se trpělivě usmál a přikývl. "Lovit ryby, to ona umí. Malachiáš?"
"Aha, ano. Znám ho odtamtud…trochu. Jednou jsem ho chytil, jak mě špehoval. Ale on to popřel. Mluvil s tebou? Řekl ti, co on a jeho sestra dělali ve Stasosrci, a jak je chytili?"
Qantaqa opravdu chytila rybu; když se celá zmáčená vracela na břeh, v tlamě se jí marně mrskal stříbrný šupináč.
"To bych dřív naučil zpívat kámen." Binabik našel na jedné polici misku sušených listů a hodil jich hrst do kotlíku vroucí vody. Místnost se okamžitě naplnila teplou vůní máty. "Od té doby, co jsme je našli na stromě, jsem z jeho úst slyšel všehovšudy pět nebo šest slov. Ale pamatuje si tě. Několikrát jsem jej přistihl, jak na tebe zírá. Myslím, že není nebezpečný – vlastně si tím jsem docela jistý – ale i tak je potřeba ho hlídat."
Simon se chystal něco říct, ale dole na břehu Qantaqa krátce zaštěkla. Vyhlédl z okna právě včas, aby zahlédl, jak vlčice vyskočila, odběhla po pěšině a zmizela v mlze. Svůj téměř sežraný úlovek nechala ležet na břehu. Během chvilky přiklusala a za ní se z mlhy vynořily dva stíny, z nichž se vyklubala Geloë a ten zvláštní chlapec Malachiáš s podivnou liščí tváří. Živě si spolu povídali.
"Qinkipo!" zavrčel Binabik, míchaje vodu v kotlíku. "Teď se rozpovídal."
Geloë si na zápraží otírala boty od hlíny a strčila hlavu dovnitř. "Všude je mlha," řekla. "Les je dnes ospalý." Vcházejíc dovnitř, vytřepala si plášť, následována Malachiášem,který se opět tvářil obezřetně. Tváře měl celé zčervenalé.
Geloë bez dalších řečí přešla ke stolu a začala třídit obsah svých dvou vaků: Dnes byla oblečena jako muž, v silných vlněných kalhotách a tunice. Na nohách měla pár obnošených, ale pevných vysokých bot. Zářila z ní tichá síla – jako z vojenského velitele, který učinil všechna nutná opatření a nyní už jen čeká, až vypukne bitva.
"Je voda připravená?" zeptala se.
Binabik se naklonil nad kotlík a začichal. "Zdá se," přikývl po chvilce.
"Dobře." Geloë rozvázala malý plátěný sáček a vytrhla hrst temně zeleného mechu, na němž se ještě třpytily krůpěje rosy. Beze všech ceremonií ho hodila do kotle a zamíchala to hůlkou, kterou jí podal Binabik.
"Malachiáš a já jsme si popovídali." Mhouřila oči před párou, stoupající z kotle. "Hovořili jsme o mnoha věcech."
Vzhlédla, ale Malachiáš jen sklopil hlavu a růžové tváře mu ještě více zčervenaly. Šel si sednout na slamník vedle Leleth, uchopil ji za ruku a pohladil ji po bledém, zpoceném čele.
Geloë pokrčila rameny. "Nu, promluvíme si, až se Malachiášovi bude chtít.. Zatím máme i tak dost práce." Vytáhla koncem hůlky trochu mechu, píchla do něj prstem, pak z malého dřevěného stolku sebrala misku a všechnu zelenou lepkavou masu do ní vybrala. Mísu s horkým obsahem přenesla ke slamníku.
Zatímco Malachiáš a vědma vyráběli mechové obklady, Simon se vydal na břeh. Geloëin dům vypadal zvenku stejně podivně jako vnitřek v noci. Došková střecha se tyčila do špičky jako zvláštní klobouk a tmavé dřevo stěn pokrývaly černé a modré runy. Když obcházel dům a scházel po můstku, písmena mizela a objevovala se podle toho, jak se měnily úhly dopadajícího světla. Pod chatou se ve stínu utápěly dva kůly, na nichž dům stál. I ony se zdály být pokryty jakýmisi podivnými šindeli.
Qantaqa se vrátila k rybí mrtvole a vychutnávala poslední kousky masa z tenkých kůstek. Simon se posadil na kámen vedle ní a když varovně zavrčela, kousek se odtáhl. Házel do mlhy kamínky a poslouchal, jak šplouchají do jezera, dokud za ním nepřišel Binabik.
"Něco na zub?" zeptal se troll a podával mu kousek , chřupavého tmavého chleba, štědře namazaného ostře. kořeněným sýrem. Simon chléb rychle snědl; pak tiše seděli a pozorovali několik ptáků, poskakujících po jezerním břehu.
"Valada Geloë by byla ráda, kdyby ses přidal k tomu, co budeme dělat dnes odpoledne," promluvil konečně Binabik.

"Co to bude?"
"Hledání. Hledání odpovědí."
"Jaké hledání? Někam půjdeme?"
Binabik na něj vážně pohlédl. "Jistým způsobem, ano – ne, nedívej se na mě tak dotčeně. Vysvětlím to." Hodil oblázkem. "Je tu cosi, co se někdy dělá, když jsou cesty poznávání uzavřeny. Cosi, co mohou dělat moudří. Můj mistr Ookequk to nazýval procházkou po Cestě snů."
"Ale to ho zabilo!"
"Ne! Chci říci…" Troll se tvářil starostlivě, jak hledal správná slova. "Chci říci, ano, zemřel, když byl na Cestě. Ale člověk může zahynout na jakékoliv cestě. To neznamená, že každý, kdo se po ní vydá, zemře. Lidé byli rozdrceni vozy i na vaší Hlavní ulici, ale stovky jiných po ní chodí každý den, aniž se jim stane co zlého."
"Co to přesně je, ta Cesta snů?" zeptal se Simon.
"Nejprve musím připustit," pousmál se smutně Binabik, "že Cesta snů je nebezpečnější než vaše Hlavní ulice. Můj mistr mě učil, že tato cesta je jako horská pěšina, jež je výš než jiné." Troll zdvihl ruku nad hlavu. "Z této cesty, ačkoliv se na ni dá vystoupit jen s velkými obtížemi, uvidíš věci, které bys jinak neviděl – věci, jež by z každodenní cesty byly neviditelné."
"A co ten sen?"
"Bylo mi řečeno, že snění je jedním ze způsobů, jak na tu cestu vystoupit, a to takovým, který zvládne každý člověk." Binabik stáhl obočí. "Ale pokud se člověk na tu cestu dostane běžným nočním sněním, nemůže po ní kráčet: rozhlíží se pouze z jednoho místa a potom musí zase zpět dolů. Takže – jak mi říkal Ookequk – často ani neví, na co se vlastně dívá. Někdy," ukázal na mlhu visící nad stromy a jezerem, "vidí pouze mlhu. Ale moudrý člověk dokáže po cestě jít, jakmile ovládne umění vyšplhat se na ni. Může jít a dívat se a vidět věci tak, jak jsou a jak se mění."
Pokrčil rameny. "Vysvětlovat to je obtížné. Cesta snů je místo, odkud lze vidět věci jinak za denního slunce neviditelné. Geloë je na této cestě zkušenou poutnicí. Já s tím mám také nějaké zkušenosti, byť nejsem žádný mistr."
Simon se chvíli tiše díval přes jezero a přemýšlel o Binabikových slovech. Na druhý břeh nebylo vidět; bezděčně přemýšlel, jak je asi daleko. Unavené vzpomínky na jejich včerejší příchod byly zamlžené jako ranní vzduch.
Když o tom tak přemýšlím, uvědomil si, kam jsem až došel? Daleko, mnohem dál, než jsem si kdy představoval. A stále mám před sebou mnoho mil, tím jsem si jist. Stojí za to riskovat a zvýšit tak naše šance dosáhnout Naglimundu živí a zdraví?
Proč na něm závisí tak závažná rozhodnutí? Je to hrozně nespravedlivé. S hořkostí přemítal, proč si Bůh vybral pro takové strádání právě jej – pokud je vskutku pravda, jak říkal otec Dreosan, že Bůh svým okem sleduje každého člověka.
Ale nemohl se přece zabývat pouze hněvem, který cítil. Zdálo se, že Binabik a ostatní s ním počítají a spoléhají na něj, a na to Simon nebyl zvyklý. Cosi se od něj očekávalo.
"Udělám to," řekl konečně. "Ale pověz mi jednu věc. Co se opravdu přihodilo tvému mistrovi, Jak zemřel?"
Binabik pomalu pokýval hlavou. "Bylo mi řečeno, že na Cestě se mohou přihodit dvě věci…věci, jež jsou nebezpečné. První, která se obyčejně stává pouze nezkušeným, je ta, že pokud se člověk vydává po stezce bez potřebné moudrosti, je možné, že mine místa, kde se cesta snu a cesta pozemského života dělí." Rukama naznačil rozdělení. "Chodec pak nenalezne cestu zpět. Ale Ookequk byl na tohle, myslím, příliš moudrý."
Představa, že někdo zabloudí a zůstane sám v říši snů, se dotkla Simonova citlivého místa. Zhluboka se nadechl vlhkého vzduchu. "Co se tedy stalo s Ook…Ookequkem?"
"Druhé nebezpečí, o němž mi vyprávěl," pokračoval Binabik a vstal, "je to, že po Cestě snu nechodí pouze moudří a dobří; jsou tam i nebezpeční poutníci. Mám za to, že potkal jednoho z nich."
Binabik vedl Simona po můstku do domu.

Geloë sundala pokličku z velkého hrnce a na dva prsty z něj nabrala tmavě zelenou pastu, ještě lepkavější a s ještě podivnějším pachem, než byly obklady z mechu.
"Nakloň se," požádala a otřela kus Simonovi na čelo těsně nad kořenem nosu. Sobě a Binabikovi udělala totéž.
"Co to je?" zeptal se Simon. Měl na čele zvláštní pocit, horký i chladný zároveň.
Geloë se usadila u ohniště a pokynula chlapci i trollovi, aby se k ní připojili. "Nočnice, směšník, bílá kůra, aby to mělo správnou konzistenci…" Srovnala všechny tři kolem ohně do trojúhelníku a hrnec si položila k noze.
Simon měl na čele stále podivnější pocit. Sledoval valadu, jak hází do ohně zelené snítky. Vyvalily se dva bílé prameny kouře, které změnily prostor mezi nimi v mlhavý sloup, jímž pronikaly jen její lesklé oči, ozářené ohněm.
"Teď si tohle rozmažte po obou rukách," nabrala každému další hrudku, "a ťukněte si i na rty – ale ne do úst! Jen trošičku, tak…"
Když bylo vše hotovo, pokynula jim, aby se předklonili a uchopili za ruce. Malachiáš, který od doby, kdy se troll se Simonem vrátili od jezera, nepromluvil, je pozoroval ze slamníku vedle spícího dítěte. Zvláštní chlapec vypadal napjatě, ale ústa měl pevně sevřená, jako by se snažil skrýt rozechvění. Simon natáhl ruce, na jedné straně sevřel Binabikovu malou suchou dlaň a na druhé pevnou ruku Geloë.
"Držte se dobře," pravila vědma. "Nestane se nic strašného, kdybyste se pustili, ale bude lepší, když se podržíme."
Sklopila oči a začala tiše, téměř neslyšně hovořit. Simon hleděl, jak se jí pohybují rty, na pokleslá víčka širokých očí; znovu ho zaujalo, jak moc se podobá ptáku, hrdému, obratnému ptáku. Jak se díval skrz sloup kouře, začalo mu lechtání na čele, dlaních a rtech vadit.
Temnota byla náhle všude, jako kdyby slunce zakryl mrak. Během okamžiku vše zmizelo za zdí tmy, která se zdvihla dokola; viděl pouze kouř a rudou zář ohně pod ním. Oči mu ztěžkly a zároveň měl pocit, jako kdyby mu kdosi strčil

obličej do sněhu. Byla mu zima, hrozná zima. Padl naznak, překotil se a obklopila jej tma.
Po nějaké době – Simon neměl tušení, jak dlouho to mohlo trvat, stále však slabě cítil stisk obou rukou, což byl velmi uklidňující pocit – začalo temnotou prosvítat neurčité světlo, které se postupně přeměnilo v bílé pole. Bělost nebyla stejnoměrná, některé části svítily jako odraz slunce na naleštěném kovu, jiné byly téměř šedé. O chvíli později se z pole běloby stala ohromná, třpytivá hora ledu, hora tak neuvěřitelně vysoká, že se její vrchol ztrácel ve zčeřených mracích, lemujících oblohu. Ze štěrbin v jejích bocích unikal kouř a spojoval se s mračnou svatozáří.
A pak byl náhle nějak uvnitř hory a letěl závratnou rychlostí jako jiskra chodbami stále dál dovnitř, temnými tunely, obloženými ledem jako zrcadlem.
Mlhou a stíny a mrazivou září se prodíraly nespočetné tisíce obrysů – v houštinách lesklých kopí pochodovaly po chodbách hranaté siluety s bledými tvářemi, jiné udržovaly zvláštní modré a žluté ohně, jejichž kouř stoupal do nedohledné výše.
Jiskřička, jež byla Simonem, stále cítila pevný stisk dvou rukou, nebo spíše cosi, co mu říkalo, že není sám, protože jiskra přece nemůže mít ruce. Konečně se ocitl v rozlehlé místnosti, ohromné dutině uprostřed hory. Strop byl tak vysoko, že se z něj sypaly vločky sněhu a tančily ve vzduchu jako armády malých bílých motýlů. Uprostřed ohromné místnosti byla nestvůrná studna, jejíž ústí světélkovalo bleděmodrým svitem. Zdálo se, že právě ona je zdrojem tajemného, srdce svírajícího strachu. Z jejích nedozírných hloubek muselo vycházet nějaké teplo, protože vzduch nad ní byl jedním velkým vířícím sloupem mlhy, rozzářeným duhovými barvami jako olbřímí rampouch, když na něj dopadnou sluneční paprsky.
V mlze nad studnou viselo nějaké nepoznatelné cosi; tvar nebyl jasný a rozměry se nedaly odhadnout; byla to věc utvořená z mnoha věcí a mnoha tvarů, které byly bezbarvé jako sklo. Zdálo se – protože obrysy předmětu se ve víření mlhy objevovaly hned tu a hned tam – že je to výtvor zformovaný z neuchopitelné složitých úhlů a rozvlněných křivek. Jakýmsi neurčitým způsobem to připomínalo hudební nástroj. Pokud tomu tak bylo, byl to nástroj tak závratně obrovský a cizí a hrozivý, že jiskřička, jež byla Simonem, věděla, že by jeho strašlivou hudbu nepřežila.
Tváří ke studni seděla na oblé ojíněné kamenné lavici postava. Viděl ji celkem jasně, jako by se náhle vznesl přímo nad strašlivý, modře planoucí otvor. Postava byla zahalena v stříbřitě bílé, úžasně složité róbě. Na ramena jí spadaly sněhobílé vlasy a ztrácely se v neposkvrněné bělosti oděvu.
Bledá postava zdvihla hlavu a její tvář byla jednou masou tryskajícího světla. Když vzápětí hlavu opět sklonila, uvědomil si, že je to pouze překrásná, bezvýrazná napodobenina ženské tváře…maska ze stříbra.
Oslnivá, exotická tvář se k němu počala vracet. Cítil, že je hrubě tažen ze scény; jako kotě, které odtrhávají od lemu košile.
Před očima se mu zjevila vidina, jež byla nějak spojená se sloupem mlhy a děsivou bílou postavou. Nejprve to byla jen skvrna alabastrové běloby, která se postupně proměnila v obdélníkový tvar, postříkaný černou barvou. Z černých obrysů se vyklubaly řádky, z řádků symboly; konečně před ním visela rozevřená kniha. Na otevřené stránce byla písmena, jež Simon nedokázal přečíst, mihotavé runy, které se postupně projasnily.
Přešel bezčasý okamžik a runy se znovu rozechvěly. Rozeběhly se po stránce a zformovaly se do černých obrysů, tří podlouhlých, štíhlých tvarů …. tří mečů. Jeden měl jílec vytvarován jako Usireův Strom, druhý jako pravoúhlý střešní trám. Třetí měl podivný dvojitý kryt: zkřížené pásy tvořily s rukojetí cosi jako pěticípou hvězdu. Kdesi hluboko ve vlastní mysli poslední meč poznal. Kdesi, ve vzpomínce černé jako noc, hluboké jako propast, ten meč už viděl.
Meče se počaly vytrácet, jeden po druhém, a když byly pryč, zbyla jen šedá a bílá nicota.
Simon cítil, že padá – pryč od hory, pryč z komnaty se studnou, pryč ze samotného snu. Kus jeho já vítal ten pád, vyděšen strašnými, zakázanými místy, kam zalétl jeho duch, ale jiná část odejít nechtěla.
Kde jsou odpovědi?! Celý jeho život byl zachycen a vytržen nějakým zatraceným, nelítostným, lhostejným kolem, a hluboko uvnitř té nejniternější části sebe sama cítil zoufalý hněv. Měl zároveň i strach, byl lapen v hrozné noční můře, která ne a ne skončit, ale právě teď cítil hněv, který byl v tuto chvíli silnější.
Začal se vzpouzet zpětnému tahu, bojoval prostředky, které nechápal, aby si sen udržel, aby z něj dostal vědomosti, jež chtěl. Chopil se mizející běloby a zuřivě se ji snažil zformovat, vytvořit z ní něco, co by mu prozradilo, proč zemřel Morgenes, proč zahynul bochais a ostatní mniši od Svatého Hoderunda, proč byla malá Leleth jednou nohou v náručí smrti v chalupě, skryté hluboko v divokém lese. Bojoval a nenáviděl. Pokud mohla jiskřička vzlykat, pak vzlykal.
Pomalu, pomaličku se v prázdnotě před ním znovu zhmotnila ledová hora. Kde je pravda? Chtěl odpovědi! Simonovo snové já bojovalo a hora mezitím rostla do výšky, tenčila se a když dosáhla do nebes, začaly z ní růst větve jako z ledového stromu. Pak větve opadaly a zbyla jen hladká bílá věž – věž, kterou znal. Na jejím vrcholku plály plameny.
Ozval se mohutný, dunivý zvuk; jako by odbil obří zvon. Věž se zakymácela. Zvon zahřměl znovu. Bylo v tom něco strašlivě důležitého, poznal to, něco příšerného, něco tajného. Cítil, že má odpověď téměř na dosah…
Malá muško! Tak tys přišla k nám, no podívejme…?
Vzedmula se vlna palčivé černé nicoty a pohltila ho. Věž i zvon zmizely. Cítil, že uvnitř jeho snového já hoří poslední zbytky dechu života, když ho obklopil nekonečný chlad. Byl ztracen v ječící prázdné nicotě, nepatrné zrníčko na dně nekonečných černých hlubin, odříznutý od života, dechu, myšlení. Vše bylo pryč…vše kromě strašlivé, drtivé nenávisti té věci, která ho lapila…zadusila…
A pak, když se už vzdal veškeré naděje, byl volný.
Vznášel se v závratné výšce nad světem Východního Ardu, pevně svírán silnými pařáty obrovské šedé sovy, jež s ním letěla s větrem o závod. Ledová hora se za ním ztrácela, pohlcena v nedohlednosti bílé pláně. Sova ho nesla neuvěřitelnou rychlostí nad jezery a ledem a letěla k tmavé čáře na obzoru. V okamžiku, kdy se mu rozjasnilo, kdy se tmavá čára stala lesem, cítil, že ze sových spárů klouže. Pták ho sevřel pevněji a jako blesk se spustil dolů. Země se přiblížila a sova roztáhla široká křídla. Zmírnili sestup a letěli přes sněžnou pláň k ochraně lesa.

A pak byli v jeho náručí a v bezpečí.

Simon zasténal a otočil se na bok. V hlavě mu bušilo, jako by v ní měl Rubenovu kovadlinu. Měl pocit, že mu jazyk napuchl na dvojnásobnou velikost a vzduch, který dýchal, chutnal po kovu. Pomalu se zdvihl, těžkou hlavou pohyboval co nejpomaleji.
Binabik ležel vedle, tvář měl bledou; Qantaqa ho šťouchala čumákem do boku a kňučela. Na druhé straně dýmajícího ohniště třásl Malachiáš s Geloë. Simon znovu zasténal, když mu v hlavě, visící bezvládně na krku jako pomačkané ovoce, zabouřila bolest. Doplazil se k Binabikovi. Mužík dýchal. Jakmile se nad ním naklonil, troll se rozkašlal, zalapal po dechu a otevřel oči.
"Jsme…" zachrčel, "jsme…tady…všichni?"
Simon přikývl. Podíval se po Geloë, která se navzdory Malachiášově snaze stále nehýbala. "Moment…" řekl a pomalu se postavil.
Vypotácel se ze dveří s malým prázdným hrnečkem. Byl trochu překvapen, že je stále ještě odpoledne. Čas strávený na Cestě snů mu připadal daleko delší. Navíc měl vtíravý pocit, že se venku změnilo ještě něco jiného, ale nedokázal ten rozdíl pojmenovat. Pohled měl maličko rozmlžený. Řekl si, že to musí být důsledek jejich experimentu. Naplnil hrnec vodou, omyl si lepkavou pastu z dlaní a vrátil se do domu.
Binabik žíznivě pil. Pak Simonovi pokynul, aby donesl nádobku Geloë. Malachiáš sledoval, napůl s nadějí, napůl žárlivě, jak Simon otevřel vědmě ústa a šplíchl dovnitř trochu vody. Zakašlala, polkla a Simon jí dal ještě trochu.
Když jí Simon držel hlavu v dlaních, byl si náhle jistý, že jej ve snu zachránila Geloë. Díval se na ženu, která teď dýchala pravidelněji, a vzpomněl si na šedou sovu, jež ho uchopila, když jeho snové já už už vypouštělo duši, a odnesla do bezpečí.
Cítit, že ani Geloë ani troll takové okolnosti neočekávali a že to byl on, kdo je vystavil nebezpečí. Nicméně se za své jednání nestyděl. Dělal jen, co bylo potřeba. Utíkal před kolem již dost dlouho.
"Jak jí je?" zeptal se Binabik.
"Myslím, že bude v pořádku," odvětil Simon a pozorně si vědmu prohlížel. "Zachránila mě, viď?"
Binabik chvilku hleděl beze slova. Na čele měl vlasy slepené potem. "Je celkem pravděpodobné, že ano," kývl konečně. "Je to silný spojenec, ale i její síla byla nyní podrobena velké zkoušce."
"Co to všechno znamenalo?" zeptal se Simon a položil hlavu Geloë do Malachiášových rukou. "Viděl jsi to samé, co já? Horu a…a tu ženu v masce a knihu?"
"Nevím, jestli jsme viděli stejné věci, Simone," odpověděl pomalu Binabik. "Ale domnívám se, že je důležité, abychom počkali, dokud se s námi Geloë nepodělí o své myšlenky. Snad později, až se najíme. Sžírá mne ukrutný hlad."
Simon se na trolla maličko usmál a otočil se. Zjistil, že Malachiáš na něj upřeně hledí. Chlapec se začal odvracet, potom jako by došel k nějakému rozhodnutí zrak nesklopil, až se Simon po chvilce cítil rozpačitě.
"Bylo to, jako kdyby se třásl celý dům," řekl Malachiáš náhle, což Simona polekalo. Chlapcův hlas zněl napjatě a chraptivě.
"Co tím myslíš?" zeptal se, fascinován jednak tím, co řekl, a také, že vůbec promluvil.
"Celá chalupa. Zatímco jste seděli a dívali se do ohně, stěny se začaly…otřásat. Jako by ji někdo zdvihl a opět postavil."
"Spíš to bylo tím, jak jsme se hýbali my, když jsme byli…tedy…já nevím." Simon se s náznakem znechucení vzdal. Ve skutečnosti právě teď nevěděl vůbec nic. Měl pocit, že mu mozek někdo zamíchal vařečkou.
Malachiáš se odvrátil, aby dal Geloë ještě trochu vody. Na okna začaly pleskat dešťové kapky; mraky již nedokázaly déle udržet náklad bouřky.

Vědma se tvářila ponuře. Simon, troll a paní domu odsunuli polévkové misky a seděli proti sobě na holé podlaze. Malachiáš, ačkoliv byl očividně zvědavý; zůstal na slamníku vedle děvčátka.
"Viděla jsem síly zla na pochodu," začala Geloë a v očích se jí zablýsklo. "Síly zla, které otřesou kořeny světa, jak ho známe." Vrátila se jí stará síla a ještě cosi: byla slavnostně vážná jako král při vynášení rozsudku. "Skoro lituji, že jsme se na Cestu snů vydali, ale to je jen jalová lítost a pramení z té části mé bytosti, která chce být ponechána na pokoji. Vidím přicházet temné dny a bojím se, že budu zatažena do neblahých událostí."
"Co to znamená?" zeptal se Simon. "Co to všechno bylo? Viděli jste také horu?"
"Bouřná hora." Binabikův hlas byl podivně prázdný. Geloë se na něj podívala, přikývla a obrátila se zpět k Simonovi.
"Správné. Byl to Sturmspeik, Štít bouří, jak mu říkají v Rimmersgardu, kde se pro Rimmeřany stal legendou. Hora Nornů."
"My Qanuci," dodal Binabik, "víme, že Bouřná hora existuje. Ale i tak, od nepaměti se Nornové do záležitostí Východního Ardu nemíchali. Proč teď? Mně to připadalo, jako kdyby, jako kdyby…"
"Jako kdyby se připravovali na válku," dokončila za něj Geloë. "Máš pravdu,. pokud můžeme snu věřit. Jestli jsme viděli správně – pochopitelně bychom ,potřebovali lépe vytrénovaný zrak, než je můj. Ale říkal jsi, že psi, kteří vás pronásledovali, byli nornhoundi a to je důkaz ze skutečného světa. Myslím, že této části snu můžeme věřit, nebo bychom měli."
"Připravovali se na válku?" zeptal se zmatený Simon. "Proti komu? A kdo byla ta žena se stříbrnou maskou?"
Geloë vypadala velmi unaveně. "Maska? To nebyla žena: Byla to bytost z legendy, dalo by se říci, nebo bytost z časů nepaměti, jak to nazval Binabik. Byla to Utuk'ku, královna Nornů."
Simonovi přeběhl po zádech mráz. Venku vítr prozpěvoval svou chladnou, osamělou píseň. "Ale co jsou tihle Norni zač? Binabik říkal, že to jsou Sithové."

"Stará moudrost praví, že kdysi k Sithům patřili," odpověděla Geloë. "Ale je to ztracený kmen nebo odpadlíci. Na Asu'a se svými lidmi nikdy nepřišli a ztratili se na nezmapovaném severu, v ledové zemi za Rimmersgardem a jeho horami. Rozhodli se nepodílet se na běhu Východního Ardu, ale to se zřejmě mění."
Simon zahlédl v ženině stažené tváři záblesk neklidu.
A tihle Norni Pomáhají Eliášovi honit mě? Pomyslel si s narůstající panikou. Do jakého zlého snu jsem se to dostal?
Pak, jako by strach otevřel v jeho mysli tajná dvířka, si na něco vzpomněl. Ze skrytých míst srdce vystoupily nepříjemné stíny. Zalapal po dechu.
"Ti…ti sinaví lidé. Ti Norni. Já už je viděl!"
"Cože?!" vyrazili ze sebe Geloë a troll současně a předklonili se. Simon, polekán jejich prudkostí, couvl.
"Kdy?" vylétlo z Geloë.
"Stalo se to…myslím, že se to stalo, mohl to být také sen…té noci, co jsem utekl z Hayholtu. Byl jsem na hřbitově a myslel jsem, že mě někdo volá – nějaký ženský hlas. Byl jsem tolik vyděšený, že jsem utekl ze hřbitova pryč, směrem k Thisterborgu." Malachiáš na slamníku nervózně poposedl; Simon si ho nevšímal a pokračoval.
"Na vrcholu Thisterborgu hořel oheň, mezi Kameny hněvu. Znáte je?"
"Já je znám." Geloë odpověděla suše, ale Simon za jejími slovy cítil jakési napětí, jemuž nerozuměl.
"No, byla mi zima a měl jsem strach, tak jsem šplhal nahoru. Je mi to líto, ale měl jsem za to, že to byl sen. Možná skutečně byl."
"Možná. Pokračuj."
"Na vršku stáli muži. Byli to vojáci; poznal jsem to, protože jsem zahlédl brnění." Simon si promnul ruce, protože se mu začaly maličko potit. "Jeden z nich byl král Eliáš. Vyděsilo mě to ještě víc, tak jsem se ukryl. Pak…pak se ozvalo strašlivé skřípání a na druhé straně kopce se objevil černý vůz." Vracelo se mu to, všechno se mu to vracelo…nebo mu to tak alespoň připadalo…ale pořád měl v hlavě prázdné stíny. "Ti lidé s bledou kůží – Norni, byli to oni – přijeli s ním, bylo jich několik. Na sobě měli černá roucha."
Následovala dlouhá odmlka, jak se Simon usilovně snažil vzpomínat. Na střechu domku bubnoval déšť.
"A?" zeptala se vadala jemně.
"Elysie, Matko Boží!" zaklel Simon a do očí mu vstoupily slzy. "Já si nevzpomenu! Dali mu něco, něco z vozu. Ještě další věci se staly, ale je to, jako bych měl v hlavě závěs. Skoro to mám, ale nedokážu si vzpomenout! Něco mu dali! Myslel jsem, že to byl sen!" Skryl tvář do dlaní a z omámené hlavy se snažil vyždímat bolestné vzpomínky.
Binabik poklepal Simonovi na koleno. "To možná zodpoví naši další otázku. Já se také zaobíral tím, proč by se Norni měli chystat do bitvy. Přemýšlel jsem, zda nebudou bojovat s Eliášem; snad kvůli nějaké prastaré nenávisti vůči lidstvu. Nyní se mi to jeví, že mu vlastně pomáhají. Došlo k uzavření nějakého obchodu. To nejspíš viděl Simon. Ale jak? Jak se Eliáš mohl dostat do spojení s tajnůstkářskými Norny?"
"Pryrates." Jakmile to Simon vyslovil, věděl, že je to pravda. "Morgenes říkal, že Pryrates otevírá dveře a jimi vcházejí hrozné věci. Pryrates byl na kopci také."
Valada Geloë přikývla. "Nějaký smysl to dává. Na otázku musí být odpověď, ale jednu odpověď zcela jistě nenajdeme – čím se platilo? Co mohli Pryrates a král nabídnout Nornům jako odměnu za pomoc?"
Dlouho bylo ticho.
"Co bylo napsáno v té knize?" zeptal se náhle Simon. "Na Cestě snů. Viděli jste také tu knihu?"
Binabik si poklepal dlaní na hruď. "Byla tam. Runy, jež jsem viděl, byly rimmersgardské: ‚Du, Svardenvyrd.' Ve vaší řeči to znamená ‚Kletba mečů'."
"Nebo Sudba mečů," dodala Geloë. "V kruzích mudrců je to slavná kniha, ale je již dlouho ztracená. Já ji nikdy neviděla. Říká se, že ji napsal Nisses, kněz a rádce krále Hjeldina Šíleného."
"Toho, po němž je pojmenována Hjeldinova věž?" zeptal se Simon.
"Ano. Ta, v níž Hjeldin i Nisses zemřeli."
Simon přemítal. "Viděl jsem také tři meče."
Binabik se podíval po Geloë. "Viděl jsem jen obrysy," řekl pomalu. "Myslím, že mohly vypadat jako meče."
Ani vědma si nebyla jistá. Simon meče popsal, ale Geloë ani Binabikovi to nic neříkalo.
"Tedy," řekl nakonec mužík, "co jsme se na Cestě snů dozvěděli – že Nornové pomáhají. Eliášovi? To jsme odhadli. Že ta podivná kniha má nějakou roli…snad? To je něco nového. Dostalo se nám pohledu na Bouřný štít a sály královny hory. Možná jsme se dozvěděli něco, co ještě nechápeme – ale jedna věc se, myslím, nezměnila: musíme se dopravit do Naglimundu. Vadalo, tvůj dům nám nějakou dobu poskytne ochranu, ale pokud Jošua žije, musí být o tom všem zpraven."
Binabik byl nečekaně přerušen. "Simone," ozval se Malachiáš, "říkal jsi, že tě na hřbitově někdo volal. To byl můj hlas, co jsi slyšel. Já tě volala."
Simon jen bez hlesu zíral.
Geloë se usmála. "Konečně! Jedna z našich záhad se vyjasnila! Pokračuj, dítě. Pověz nám, co máš na srdci."
Malachiáš zrudl. "Já…nejmenuji se Malachiáš. Jmenuji se…Marya."
"Ale Marya je dívčí jméno," začal Simon, ale při pohledu na úsměv Geloë se zarazil. "Dívka…?" řekl nevěřícně. Díval se na chlapcovu podivnou tvář a náhle věděl, proč se mu zdála tak podivná. "Dívka," zabručel a cítil se jako neuvěřitelný hlupák.
Vědma se uchichtla. "Musím říci, že to bylo očividné – nebo alespoň mělo být. Měla výhodu, že putuje s trollem a chlapcem a chrání ji plášť zmatených, nebezpečných událostí, ale já jí řekla, že její podvod by dlouho utajen nezůstal."
"Zvlášť ne po celou cestu do Naglimundu, kam se musím dostat." Marya si unaveně promnula oči. "Mám pro prince Jošuu důležitou zprávu od jeho neteře Miriamele. Prosím, neptejte se mě na ni, protože vám ji nemohu prozradit."

"Co s tvou sestrou?" zeptal se Binabik. "Ještě dlouho nebude schopna cestovat." Také se po ní po očku díval, jako by přemítal, jak mohl být tak oklamán. Bylo to teď přece tak jasné.
"Není to moje sestra," vzdychla Marya smutně. "Leleth byla princezninou služebnou. Byly jsme si blízké. Bála se zůstat na hradě beze mne a toužila jít také." Podívala se na spící dítě. "Neměla jsem ji brát. Pokoušela jsem se ji vytáhnout na strom, než nás dostihli psi. Kdybych jen byla silnější…"
"Není jasné," vmísila se Geloë, "jestli bude holčička vůbec kdy schopná cestovat. Stále se ještě příliš nevzdálila od bran smrti. Je mi to líto, ale je to tak. Budete ji muset nechat se mnou."
Marya začala protestovat, ale Geloë ji neposlouchala. Simona znepokojil pocit, že v dívčiných očích zahlédl něco jako jiskřičku úlevy. Rozzlobilo ho pomyšlení, že by opustila zraněné dítě, byť by její zpráva byla sebedůležitější.
"Tak," shrnul nakonec Binabik, "kampak jsme se dostali? Musíme do Naglimundu a brání nám v tom míle lesa a příkré svahy Wealdhelmu. A to se nezmiňuji o pronásledovatelích."
Geloë přemýšlela. "Zdá se mi," řekla, „že se musíte dostat přes les do Da'ai Chikiza. To je staré sithijské město, pochopitelně dávno opuštěné. Tam musíte najít Stuhu, což je stará cesta přes hory, po níž Sithové pravidelně cestovali do Asu'a – Hayholtu. Dnes je již nepoužívaná, snad jen zvěři, ale bude to nejsnazší a nejbezpečnější způsob přechodu. Ráno vám dám mapu., Ano, Da'ai Chikiza…" Hluboko v očích jí zaplálo temné světélko. Pokyvovala hlavou, jakoby utopená v myšlenkách. Vzápětí zamrkala a byla z ní opět čilá žena. "Teď byste měli spát. Všichni bychom měli spát. Po dnešku jsem slabá jako vrbový prut."
Simonovi to tak nepřipadalo. Měl za to, že vědma je silná jako dubový kmen – ovšem i dub při bouřce někdy utrpí.

Později, když ležel zabalený v kabátě a na nohách mu spala Qantaqa, snažil se zahnat myšlenky na strašlivou horu. Něco takového bylo příliš velké, příliš kalné. Místo toho dumal, co si o něm asi myslí Marya: Chlapec, řekla o něm Geloë, chlapec, který neví, jak vypadá dívka. Ale to nebylo spravedlivé – copak byl čas o tom přemýšlet?
Proč ho na Hayholtu špehovala? Pro princeznu snad? A pokud to byla Marya, kdo na něj volal na hřbitově, proč? Jak znala jeho jméno, proč se vůbec obtěžovala zapamatovat si je? Nepamatoval si, že by ji kdy na hradě potkal – alespoň ne jako dívku.
Když konečně vplul do říše snů jako malá loďka na černý oceán, zdálo se mu, že se žene za slábnoucím světlem, za jasnou skvrnkou daleko mimo dosah. Venku za okny zakryl déšť tmavé zrcadlo jezera.
Vzdušné věže
Snažil se ruku na rameni ignorovat, ale nešlo to. Otevřel oči. Pokoj byl temný a jen dva obdélníky plné hvězd naznačovaly místo, kde byla okna.
"Nech mě spát," zasténal. "Ještě je brzo!"
"Vstávej, chlapče," ozval se chraplavý šepot. Byla to Geloë, zabalená do svého roucha. "Nemáme času nazbyt."
Zamrkal ospalýma očima a rozhlédl se. Uviděl Binabika, jak v tichosti balí své věci.
"Co se děje?" zeptal se, ale troll vypadal, že má příliš práce na to, aby se zdržoval mluvením.
"Byla jsem venku," řekla Geloë. "Jezero bylo objeveno – předpokládám, že to jsou ti, co vás pronásledovali."
Simon se rychle posadil a hmátl po botách. V téměř naprosté tmě všechno vypadalo tak neskutečně; cítil ale, jak mu divoce buší srdce. "Usiree!" zaklel tiše. "Co budeme dělat? Zaútočí na nás?"
"Nevím," odpověděla Geloë, zvedla se a šla vzbudit Malachiáše – ne, Maryu, připomněl si Simon.
"Mají tam dva tábory, jeden na druhé straně jezera u přítoku a jeden nedaleko odsud. Buď vědí, čí je tento dům a radí se, co dělat, nebo o něm ještě vůbec nevědí. Mohli dorazit až poté, co jsme zhasli."
V mysli mu náhle vyvstala otázka. "Jak víš, že jsou na druhé straně jezera?" Vyhlédl oknem. Jezero bylo opět zahaleno do mlhy a po táborových ohních nebyla ani stopa. "Je taková tma," otočil se na Geloë. Rozhodně nebyla oblečena na plížení po lesích. Nohy měla dokonce bosé!
Ale když na ni pohlédl, na nedbale upravený šat a krůpěje mlhy na tváři a ve vlasech, vzpomněl si na velká křídla sovy, která před nimi letěla k jezeru. Stále ještě cítil silné spáry, jež ho odnesly z Cesty snů, když ho drtila ta nenávistná temnota.
"Nakonec, myslím, že to není tak důležité," řekl tiše. "Podstatné je, že víme, že tam jsou." I ve slabém světle měsíce zahlédl, jak se vědma usmála.
"Máš pravdu, Simonku," řekla měkce. Šla k Binabikovi, aby mu pomohla s dalšími dvěma vaky pro Simona a Maryu.
"Poslyšte," ozvala se znovu Geloë. "Je jasné, že se musíte dostat ven ještě teď, před svítáním," podívala se k oknu, "které na sebe nedá dlouho čekat. Otázka je, jak?"
"Musíme doufat," zabručel Binabik, "že se nám podaří kolem nich proklouznout, když se budeme pohybovat tichounce. Jisté je, že létat neumíme." Poněkud kysele se usmál. Marya, zabalená do kabátu od Geloë, se po něm zmateně podívala.
"Ne," pravila Geloë vážně, "ale také pochybuji, že byste mohli proklouznout kolem těch hrozných psů. Možná neumíte létat, ale mohli byste odplout. Pod domkem mám připoutanou loďku. Není velká, ale pobere vás – i s Qantaqou, pokud nebude příliš dovádět." Láskyplně podrbala za ušima Qantaqu, která ležela pánovi u nohou.
"A k čemu nám to bude?" zeptal se Binabik. "Máme dopádlovat doprostřed jezera a ráno je lákat, aby si pro nás doplavali?" Dokončil balení druhého vaku a rozdělil zavazadla mezi Simona a Maryu.
"Je tam přítok," vysvětlovala Geloë. "Je malý a neteče moc prudce, není ani zdaleka tak silný jako ten, podle kterého jste přišli. Se čtyřmi pádly dokážete lehce přejet jezero a vyplout kus proti proudu." Zamračila se, ale bylo to spíš zamyšlené než starostlivé zamračení. "Bohužel, říčka protéká právě kolem jednoho z táborů. Nu, s tím se už nedá nic dělat. Musíte zkrátka pádlovat potichu. Možná vám to dokonce pomůže. Takoví tupci jako baron Heahferth – věřte mi, už jsem s ním a s jemu podobnými měla co do činění! – si nepřipustí, že by jim lovná zvěř mohla proklouznout tak

blízko."
"Heahferth mi starosti nedělá," namítl Binabik. "To spíš ten, který lov ve skutečnosti vede – Černý Rimmeřan Ingen Jegger."
"Ten snad ani nespí," dodal Simon. Neměl na Jeggera nejlepší vzpomínky.
Geloë zkřivila tvář. "Pak se nebojte. Nebo alespoň nedovolte, aby vás strach ovládl. Možná se objeví něco, co odláká jejich pozornost…jeden nikdy neví." Vstala. "Pojď, chlapče," požádala Simona, "ty na to máš tu správnou postavu. Pomoz mi odvázat loďku a dotlač ji před hlavní vchod."

"Vidíš ji?" zasykla Geloë, ukazujíc na tmavý předmět, jež se pohupoval na černé vodě pod domem. Simon, po kolena ve vodě, přikývl. "Běž tiše," pobídla ho – trochu zbytečně, pomyslel si.
Když se brodil pod prkennou podlahou, uvědomil si, že se onoho odpoledne nespletl, když měl pocit, že se kolem domu něco změnilo. Tamten strom s kořeny ve vodě: všiml si ho hned při příchodu první den, ale tehdy byl – u Usirea! – na druhé straně domu, poblíž můstku. Jak se mohl strom pohnout?
Prsty nahmatal lano a našel i místo, kde byla loďka uvázána k jakési obruči, trčící ze dna domu. Sklonil se a v nepohodlné pozici se snažil uzel rozvázat. Do nosu mu vnikl podivný čpavý pach. Pokrčil nos. Je to jezero, nebo tak páchne spodní část domu? Kromě pachu mokrého dřeva a plísně cítil i zvláštní, zvířecí zápach – teplý a pižmový, ale ne nepříjemný.
Temnota mezitím poněkud ustoupila, rozeznal dokonce i uzel! Jeho radost z toho, že vidí a že se mu tak podařilo loď odvázat, byla zchlazena náhlým vědomím, že se blíží úsvit: Uvolnil provaz a loďku táhl za sebou. Rozeznával nejasný obrys Geloë, schýlené vedle můstku, táhnoucího se ode dveří. Brodil se, jak nejrychleji to šlo…když náhle zakopl. Se šplouchnutím a tlumeným výkřikem padl na jedno koleno.
Rychle se zvedl. O co to klopýtl? Vypadalo to jako kláda. Pokusil se překážku překročit, ale podařilo se mu pouze stoupnout bosou nohou přímo na ni. Musel opět potlačit výkřik. Ačkoliv se překážka nehýbala, na pohmat byla pokrytá šupinami jako štika z hayholtského vodního příkopu nebo vycpaný kapr, jakého vídal u Morgenese na polici.
Zaslechl Geloë, jak se tiše ptá, jestli si neublížil. Zčeřená voda se již uklidnila a Simon se podíval na hladinu.
I když bylá voda ve tmě téměř neprůhledná, Simon si byl jistý, že zahlédl obrysy nějaké zvláštní klády, nebo spíše větve, protože viděl, že se kousek od místa, kde o ni zakopl, spojuje s dalšími dvěma šupinatými větvemi. Zdálo se, že se napojují na spodní část jednoho ze dvou pilířů, na nichž stál dům.
Opatrně ji překročil a tiše klouzal k místu, kde stála Geloë. V té chvíli mu došlo, že kořeny stromu – nebo větve nebo co to vlastně bylo – ve skutečnosti vypadají jako…nějaká obrovská noha. Vlastně spár, ptačí spár. To je ale nápad! Dům nemá ptačí nohy, stejně jako se nemůže sebrat a…chodit.
Když Geloë vázala loďku k můstku, byl Simon velmi zamlklý.

Všichni a všechno už bylo naloženo v loďce: Binabik seděl na přídi, Marya uprostřed a Simon na zádi s neklidnou Qantaqou mezi nohama. Vlčici se tam očividně nelíbilo, když jí Binabik přikazoval, aby do lodi vlezla, kňučela a vzpírala se. Nakonec ji musel lehce plesknout po čumáku. Dokonce i ve tmě bylo vidět, jak je mužík rozmrzelý.
Měsíc už sklouzl téměř na obzor jasnící se západní oblohy. Geloë jim podala pádla a narovnala se.
"Jakmile se dostanete bezpečně z jezera a kus proti proudu, myslím, že byste měli loď nést po souši lesem k Aelfwentu. Není těžká a nemusíte ji nést daleko. Řeka teče správným směrem a měla by vás dopravit do Da'ia Chikiza."
Binabik zdvihl pádlo a odstrčil loď od můstku. Geloë stále v mělké vodě na kraji jezera a dívala se, jak kloužou od břehu.
"Pamatujte," šeptala, "až se dostanete k přítoku, nořte pádla do vody opatrně. Ticho! To je váš pomocník."
Simon zdvihl ruku. "Sbohem, valado Geloë."
"Sbohem, mladý poutníku." Její hlas již slábl, ačkoliv byla ještě poměrně blízko. "Hodně štěstí všem. Žádný strach! O tu malou holčičku se dobře postarám." Klouzali tiše pryč, až z vědmy zůstal jen stín u jednoho pilíře.
Příď malé lodi prořezávala hladinu jako břitva hedvábí. Na Binabikův pokyn sklonili hlavy a troll potichu zakormidloval doprostřed jezera. Simon zabořil hlavu do hustého kožichu Qantaqy. Cítil rytmus jejího nervózního dechu a sledoval drobné kroužky, které se tvořily na hladině kolem loďky. Nejdříve se domníval, že to jsou ryby, které si přivstaly na snídani a loví mouchy nebo komáry. Pak ale na krku ucítil kapku a za ní další. Zase pršelo.
Přibližovali se k prostředku jezera. Projížděli trsy vodních hyacintů, které ležely na hladině jako květy naházené na cestu při návratu hrdiny. Obloha začínala světlat. Nebyl to ještě nadcházející úsvit, bude trvat ještě hodiny, než se slunce prodere mraky a ukáže se na obloze. Bylo to spíš, jako by se z oblohy odloupla slupka tmy, jedna z mnoha. Pruh stromů, jenž byl nejasnou skvrnou na obzoru, se změnil ve hradbu korun, narýsovaných proti temně šedé obloze. Voda kolem nich byla stále jako černé sklo, ale už bylo možno rozeznat některé podrobnosti na břehu: bledé kořeny stromů zkroucené jako nohy žebráků, nejasný lesk žulových skal, trčících z půdy – to vše obklopovalo jezero jako zámecká herna, čekající na návrat hráčů, to vše se pomalu měnilo ze stínů noci na živé předměty dne.
Qantaqa, skrčená na dně člunu, sebou překvapeně trhla, když se Marya náhle naklonila přes bok a zahleděla se na břeh. Už už se chystala něco říci, včas se však zarazila a ukázala prstem napravo od přídě.
Simon přimhouřil oči a pak to spatřil: nepatřičný obrys v nepravidelné, ale nějakým způsobem symetrické změti okraje lesa, hranatý tvar, odlišný barvou od tmavých větví kolem – modře pruhovaný stan.
Teď zahlédli i další tři nebo čtyři, nahloučené hned za prvním. Simon se zamračil a pak se pohrdavě usmál. Jak typické pro barona Heahfertha – alespoň tedy podle toho, co o něm slýchal, když byl ještě na hradě – brát s sebou do divokého lesa takový přepych.
Hned za táborem mizel břeh za malým zákrutem. Pak se opět objevoval; vypadalo to, jako by někdo kousek pobřeží vykousl. Větve stromů se skláněly nízko nad vodou, takže nebylo možné říci, jestli jde opravdu o přítok, ale Simon si

byl jistý, že tomu tak je.
Přesně tam, kde Geloë říkala! pomyslel si. Bystré, bystré oči má, – no, možná to arci není takové překvapení, není-liž pravda?
Ukázal na zátočinu a Binabik přikývl; také si jí všiml.
Když se blížili k tichému táboru, Binabik musel přitlačit na pádlo, aby udržel dostatečnou rychlost. Simon si pomyslel, že asi už začínají cítit sílu přítoku. Jemně nadzdvihl pádlo, aby ho spustil do vody. Binabik zachytil koutkem oka jeho pohyb, otočil se a zavrtěl hlavou. "Ještě ne," odečetl mu Simon ze rtů; nechal pádlo těsně nad deštěm zčeřenou hladinou. Klouzali podél stanů, necelých třicet metrů od břehu. Simon mezi azurovými stany zahlédl pohyb. Hrdlo se mu sevřelo. Byl to strážný: rozpoznal pod pláštěm matný lesk kovu. Mohl se dokonce i dívat jejich směrem, ale to se dalo sotva poznat, protože měl na hlavě kapuci.
Binabik s Maryou muže spatřili vzápětí. Troll pomalu vytáhl pádlo z vody a všichni se předklonili, aby vyčnívali nad hladinu co možná nejméně. I kdyby se voják podíval na jezero, možná by je přehlédl, nebo by viděl pouze kládu, vznášející se na vodě – ale v to se moc doufat nedalo, tím si byl Simon jistý. Nedokázal si představit, že by je na tak krátkou vzdálenost nezahlédl.
Pohyb člunu se zpomalil a právě v tom okamžiku se jim otevřel pohled do zátočiny. Byl to skutečně přítok: Simon viděl, jak se voda čeří o oblý vrcholek kamene několik metrů proti proudu. Tlak vody je také téměř zastavil; příď se vlastně počala pomalu stáčet. Budou muset brzy použít pádla, jinak je proud snese ke břehu přímo pod stany.
Vtom se strážný, který dokončil obhlídku čehosi, co ho zaujalo na druhé straně tábora, otočil, aby se podíval na jezero. V témže okamžiku, ještě než se poutníků mohl zmocnit strach, se ze stromů nad táborem spustil tmavý stín a bleskurychle slétl ke strážnému. Proplachtil mezi větvemi jako list a vlétl mu na krk, jenomže tenhle list měl paráty. Když ozbrojenec ucítil, jak se mu zaryly do krku, vykřikl hrůzou, upustil kopí a začal se ohánět po útočníkovi. Šedý stín vzlétl, mával křídly a vznášel se nad vojákovou hlavou mimo dosah. Znovu vykřikl, držel se za krk a šmátral po oštěpu.
"Teď! zasykl Binabik. "Pádlujte!" Všichni tři zanořili pádla a začali zoufale přitahovat. Prvních pár záběrů jim připadalo, že se nehýbají z místa a pouze bezvýsledně čeří vodu. Pak se loďka pohnula a během chvilky pluli proti proudu přítoku ve skrytu převislých větví.
Simon se ohlédl po strážném, který vyskakoval a snažil se zasáhnout stvoření, které se mu vznášelo nad hlavou. Několik dalších mužů se na svých přikrývkách posadilo a při pohledu na druha, jenž už upustil kopí a po nebezpečném ptáku vrhal kameny, propukali v smích. Sova se kamení bez námahy vyhýbala. Když loďka zmizela za oponou stromů, mrskla širokým ocasem a zakroužila do stínů korun.
Prodírali se proti silnému.proudu – překvapivě silnému, protože při pohledu na hladinu se zdálo, že se voda vůbec nepohybuje – a Simon vyrazil tichý vítězný pokřik.
Pádlovali dlouho. I když už nebylo potřeba být zticha, téměř celou dobu mlčeli, protože pádlování bylo vskutku namáhavé. Konečně, asi po hodině, našli tišinu ukrytou v rákosí, kde se zastavili k odpočinku.
Slunce již stálo na obloze, ukryté jako zářící skvrna za baldachýnem mraků. V lese a nad řekou ještě visela slabá vrstva mlhy, která okolí měnila na snovou krajinu. Kdesi vpředu voda přeskakovala nějakou překážku; tiché šumění proudící vody bylo protkáno zurčivými tóny.
Simon oddychoval a prohlížel si Maryu, opřenou o bok lodi, s tváří položenou na předloktí. Nechápal, jak ji vůbec kdy mohl pokládat za chlapce. Viděl, že to, co mu předtím připadalo jako neobvykle ostré liščí rysy, je ve skutečnosti jemnost dívčí tváře. Tváře měla zčervenalé námahou. Simon přejížděl pohledem po bělostném krku k jemnému, ale zřetelnému oblouku klíční kosti, který byl vidět ve výstřihu rozepnuté chlapecké košile.
Není tak pěkně obalená…ne jako Hepziba, dumal. Cha! Rád bych viděl Hepzibu, jak se vydává za chlapce! I tak je ale hezká, takovým jemným způsobem. Vlasy má tak černé.
Marya únavou zavřela oči. Dýchala zhluboka. Simon nepřítomně hladil Qantaqu po široké hlavě.
"Je době stavěná, což?" zeptal se vesele Binabik. Simon na něj zůstal překvapeně hledět.
"Cože?"
Binabik se zamračil. "Promiň. Možná pro to v Erkynu používáte mužského rodu. Nebo snad středního? Ale přesto musíš uznat, že Geloë odvedla kus zručné práce."
"Binabiku," červeň v Simonových tvářích počala blednout. "Nemám ponětí, o čem to hovoříš."
Mužík dlaní popleskal bok lodi. "Co Geloë dokázala se dřevem a kůrou. A je tak lehká! Nedá nám mnoho práce přenést ji na Aelfwent."
"Loď…" vydechl Simon a přikyvoval jako vesnický idiot. "Loď. Ano, je dobře stavěná."
Marya se posadila. "Pokusíme se přejít ke druhé řece už teď?" zeptala se. Když se ohlédla na kousek lesa, který byl vidět mezi rákosím, povšiml si Simon, že má tmavé kruhy pod očima a vypadá unaveně. Svým způsobem ho pořád ještě dopalovalo, jak se jí ulevilo, když Geloë navrhla, že si Leleth nechá u sebe. Těšilo jej ale, že se zajímá o dění kolem, že nepatří mezi ty služky, které se jenom škádli a hihňají.
Taková skutečně není, uvědomil si o chvilku později. Když se to vezme, ještě jsem ji, myslím, neviděl ani usmát se. Ne že by naše situace byla k smíchu, ale já se také pořád nemračím a netruchlím.
"Možná, že to je dobrý nápad," ozval se Binabik v reakci na Maryinu otázku. "Mám za to, že zvuk, který slyšíme, je tříštění proudu o shluk balvanů. Pokud tomu je tak, neměli bychom jiné cesty, než loďku přenést tak jako tak. Snad by se mohl Simon jít podívat."
"Kolik je ti let?" zeptal se Simon Maryi. Binabik se překvapeně otočil. Marya našpulila rty a dlouze se na Simona zahleděla.
"Je mi…" začala a zmlkla. "Ve vinobranu mi bude šestnáct."
"Takže patnáct," řekl Simon maličko domýšlivě.

"A tobě?" zaútočila dívka.
Simon se naštětil: "Patnáct!"
Binabik si odkašlal. "Je jen dobře, pokud se spolucestující na lodi seznámí s ostatními, ale…snad to bude lepší později. Simone, mohl by ses jít podívat, jestli to vpředu jsou skutečně skály?"
Už-už souhlasil, ale náhle se mu nechtělo. Copak je nějaký poslíček? Dítě, které běhá a zjišťuje věci pro dospělé? Stejně, čí to byl nápad, jít a zachránit tu hloupou holku ze stromu?
"Pokud musíme jít k té řece – jak se jmenuje? – proč se namáhat? Prostě půjdeme."
Troll na něj chvilku hleděl a pak přikývl. "Dobrá. Myslím, že mé přítelkyni Qantaze udělá jen dobře, když si trochu protáhne nohy." Otočil se k Maryi: "Vlci nejsou žádní námořníci."
Teď Marya zase zírala na Binabika, jako by byl ještě podivnější než Simon. Pak se zvonivě rozesmála.
"To je tedy pravda!" znovu se zasmála.

Člun byl skutečně lehký jako pírko, ale i tak se jim pod převislými větvemi a mezi plazivými šlahouny nenesl lehce. Aby jej mohli Binabik i dívka nést zároveň, museli jej držet dnem vzhůru v takovém úhlu, že ostrá špička zádi Simonovi neustále narážela do prsní kosti. Neviděl ani, kam šlape, a co chvíli zakopl. Z větví pršely kapky a Simon si nemohl ani otřít oči plné vody. Nebyl v tu chvíli zrovna v té nejlepší náladě.
"Jak je to ještě daleko, Binabiku?" zeptal se konečně. "Tahle zatracená loď mi brzy rozbije hrudník na kousky."
"Už ne daleko, doufám," ozval se Binabik a jeho hlas zpod lodi zněl podivně. "Geloë říkala, že přítok do jezera a Aelfwent tečou souběžně poměrně dlouho a jsou od sebe jen asi čtvrt míle vzdálené. Brzo bychom tam měli být."
"Už aby to bylo," zavrčel pochmurně Simon. Marya vpředu vydala zvuk, který mu zněl jako znechucení – znechucení z něj, nejspíš. Hrozivě se zamračil.
Konečně zaslechli vedle klepání deště ještě další zvuk, tiché šumění, jež Simonovi připomnělo místnost plnou mumlajících lidí. Qantaqa vyrazila a zmizela v porostu.
"Ha!" zajásal Binabik a společně s Maryí položil příď lodi. "Vidíte? Našli jsme ji! T'si Suhyasei!"
"Myslela jsem, že se jmenuje Aelfwent." Marya si třela místo, kde jí člun spočíval na rameni. "Nebo tohle trollové říkají vždy, když narazí na řeku?"
Binabik se usmál. "Ne. To je sithijské jméno. Je to sithijská řeka, svým způsobem, protože ji používali k plavbě, když bylo Da'ai Chikiza jejich město. To byste měli vědět. Aelfwent znamená ‚sithijská řeka' ve starém erkynském jazyce."
"A co tedy znamená…to co jsi řekl?" ptala se dál Marya.
"T'si Suhyasei?" Binabik se zamyslel. "Těžko říci přesně. Znamená to něco jako ‚jeho krev je chladná'."
"Jeho?" zeptal se Simon, který si klacíkem čistil boty od bláta. "Co je to ‚jeho' tentokrát?"
"Lesa," odvětil Binabik. "Pojďme. Bláto si můžeš omýt ve vodě."
Donesli loď na břeh, s hlučným šustěním ji prostrkali houštinou orobince a pak se před nimi otevřela řeka – široká vodní hladina, mnohem širší než přítok, s očividně silným proudem. Museli člun spustit do koryta vyhloubeného proudem; Simon jako nejvyšší musel sestoupit až do řeky a po kolena ve vodě chytal podávanou loď – boty měl vskutku omyté do čista. Držel člun a čekal, až troll s Maryí naloží nedůvěřivou Qantaqu – která jim při tom nijak nepomáhala – a pak vlezou za ní. Simon nastoupil poslední a zaujal své místo na zádi.
"Tvá pozice," pravil Binabik vážně, "vyžaduje velkou míru zodpovědnosti. Zjistíme, že v takovém proudu není třeba pádlovat s velkou vervou, ale ty musíš kormidlovat a volat, když budou vpředu kameny, abychom mohli všichni pomáhat vyhnout se."
"Já to zvládnu," řekl rychle. Binabik přikývl a pustil dlouhou větev, kterou svíral; odrazili od břehu a vydali se po zvlněném Aelfwentu.
Nebylo to tak lehké, jak Simon zjistil. Některé kameny, jimž bylo třeba se vyhnout, nebyly nad lesklou hladinou ani vidět, ležely těsně pod ní a daly se rozeznat jen podle malých vln, které se nad nimi tvořily. O první, který Simon přehlédl, se kýl otřel s ošklivým skřípavým zvukem, který je všechny vylekal, ale loďka vzápětí od ponořeného kamene odskočila jako ovce před nůžkami. Simon brzy získal cit; často se zdálo, že člun klouže po hladině, jako by nic nevážil, jako list po vrcholku vln.
Vpluli na klidnější vodu a hukot peřejí za nimi slábl. Simon cítil, jak mu buší srdce. Hravé ruce řeky tahaly za pádlo. Z paměti se mu vynořila vzpomínka na to, jak šplhal po širokých hradbách Hayholtu – plný radosti z vlastní síly, pravidelně uspořádaná políčka hluboko pod sebou. Vzpomněl si i na to, jak se krčil ve zvonici věže Zeleného anděla a díval se dolů na schoulené domky Erchestru, jak se rozhlížel po širém světě a vítr mu dul do tváře. Teď, na zádi loďky, byl znovu nad světem, vysoko, plachtil jako vítr v korunách stromů. Pozvedl pádlo do výše…teď to byl meč.
"Usires byl plavcem," zazpíval zničehonic, slova z něj vyrazila jako o překot. Byla to píseň, kterou mu kdosi zpíval, když byl ještě malý.

"Usires byl plavcem,
vydal se na oceán,
vzal slovo Boží
a plavil se na Nabban-o!"

Binabik a Marya se otočili a podívali se po něm. Simon se zazubil.

Tiyagaris byl vojákem,
vydal se na oceán,

vzal slovo spravedlivé
a plavil se na Nabban-o!

Král Jan byl vládcem,
vydal se na oceán,
vzal slovo Aedonovo
a plavil se na Nabban-o!…"

Zmlkl.
"Proč jsi přestal?" zeptal se Binabik. Marya se na Simona stále dívala a v očích měla hloubavý výraz.
"To je vše, co znám," odpověděl Simon a spustil pádlo do brázdy za lodí. "Ani nevím, odkud si to pamatuji. Myslím, že mi to zpívala nějaká komorná, když jsem byl malý."
Binabik se usmál. "Dobrá píseň pro plavbu po řece, myslím, ačkoliv některé detaily nejsou historicky moc přesné. Víš určitě, že si to nepamatuješ dál?"
"To je všechno." Mrzelo ho, že si na víc nevzpomíná. Necelá hodinka na řece mu dokonale zlepšila.náladu. Jednou byl na rybářské lodi v zátoce a líbilo se mu to…ale to nebylo nic ve srovnání s dneškem, les pádil kolem a pod nohama se mu kolébala loďka, citlivá a ovladatelná jako hříbě.
"Já žádné námořnické písně zpívat nemohu," podotkl troll, potěšený proměnou Simonovy nálady. "Vysoko v Qanuku jsou řeky zamrzlé a slouží pouze ke klouzání trollčatům. Možná bych mohl zapět o mocném Chukkuovi a jeho dobrodružstvích…"
"Já znám lodnickou píseň," Marya si prohrábla štíhlou bílou rukou černé vlasy. "Ulice Meremundu jsou plné námořnických písní."
"Meremundu?" zeptal se Simon. "Jak by se dívka z hradu dostala do Meremundu?"
Marya se na něj zaškaredila. "A kde si myslíš, že princezna se svým dvorem žila, než přišla na Hayholt – v pustinách Nascadu?" Posměšně si odfrkla. "Jistěže Meremund. Je to, to nejkrásnější město na světě, kde se setkávají oceán a velká řeka Gleniwent. Co ty o tom víš – tys tam nebyl." Zlomyslně se usmála. "Kluku z hradu."
"Pak tedy zpívej!" zvolal Binabik a mával nadšeně rukama. "Řeka na to čeká! Les také!"
"Snad si vzpomenu," vrhla pohled po Simonovi, který jí ho přezíravě vrátil – její poznámka mu povznesenou náladu nemohla pokazit. "Je to píseň říčních lodníků," pokračovala, odkašlala si a začala zpívat – opatrně, ale brzy našla jistotu – příjemným, neškoleným hlasem.

Ti, co se po Velké louži plouží
o jejích tajemstvích se s vámi přou,
o lítých bitvách a historkách krvavých
halasně rozprávějí nad sklenkou.

Ale zeptej se starého říčního vlka,
co si v Gleniwentu denně nohy máčí,
řekne ti, že Bůh sice stvořil moře,
ale řeky že měl stejně vždycky radši.

Jó, moře má své tajemství,
ale řeka, ta ho zná,
je bujná a veselá
jak tanečnice rozverná.
Lenoši ať si k čertu táhnou,
do téhle bárky se již nevejdou,
a když přijdem o pár chlapů z lodi,
připijeme jim vodou ohnivou…

Na moře vyjíždí tucty mužů,
často se někteří nevrátí,
ale říční vlky najdeš každý večer,
jak se tu v krčmě veselí.

A když se říká, že trochu víc pijem,
a občas se trošku poperem,
eh co, když je řeka naší paní,
jenom tak si přec v noci oddychnem.

Jó, moře má své tajemství,
ale řeka, ta ho zná,
je bujná a veselá
jak tanečnice rozverná.

Lenoši ať si k čertu táhnou,
do téhle bárky se již nevejdou,
a když přijdem o pár chlapů z lodi,
připijeme jim vodou ohnivou…

V Meremundu! V Meremundu!
Připijeme jim v Meremundu!
A když je nenajdem jak plavou kolem,
alespoň ušetříme za pohřeb…!"

Když se Marya dostala podruhé k refrénu, znali již Simon a Binabik slova natolik, že se přidali. Qantaqa sklopila uši a oni uprostřed proudu Aelfwentu křičeli a povykovali.
"Jó, moře má své tajemství, ale řeka, ta ho zná…"
zpíval Simon z plna hrdla, když se loď náhle zakolébala; opět se dostali do peřejí. Než prokličkovali mezi balvany na klidnou vodu, na zpěv jim už nezbýval dech. Simon se přesto stále zubil. Když se z nebe nad lesem spustila další sprška deště, zaklonil hlavu a chytal kapky na jazyk.
"Prší," poznamenal Binabik a zdvihl obočí. "Řekl bych, že budeme mokří."
Krátké ticho bylo přerušeno jeho vysokým, bujarým smíchem.

Když světlo, prosvítající korunami stromů, začalo slábnout, zakormidlovali ke břehu a připravili tábořiště. Rozdělali oheň. Binabik k tomu použil svého sáčku se žlutým práškem. Pak vytáhl balíček čerstvé zeleniny a ovoce, který jim připravila Geloë. Qantaze nezbylo, než aby se o sebe postarala sama. Odplížila se do hustého křoví a za chvíli se vrátila, celá promočená, s dvěma šmouhami krve na čenichu. Simon se podíval na Maryu, která zamyšleně cucala pecku z broskve, aby viděl, jak bude reagovat na tento důkaz drsné vlčí povahy, ale pokud si toho dívka vůbec všimla, nedala najevo žádné známky neklidu.
Musela pracovat v princezniné kuchyni, hádal. Ale vsadím se, že kdybych jí za límec strčil jednu z Morgenesových ještěrek, pěkně by zapištěla.
Myšlenka na práci v kuchyni ho přiměla uvažovat o tom, co skutečně v princezniných službách dělala – a když tak o tom přemýšlel, proč ho vlastně špehovala? Ale když se jí na princeznu zeptal, jen zavrtěla hlavou a řekla, že o své paní nesmí říci nic, dokud do Naglimundu nedopraví své poselství.
"Doufám, že mi promineš jednu otázku," řekl Binabik, když sbalil věci od večeře, rozmontoval svou hůlku a vyňal z ní flétnu, "ale co máš v plánu, když Jošua v Naglimundu nebude, aby tvou zprávu přijal?"
Marya se zatvářila znepokojeně, ale stejně nic víc neřekla. Simon měl chuť zeptat se na jejich plány, na Da'ai Chikiza a Stuhu, ale troll již začal nepřítomně preludovat na flétnu. Noc přikryla obrovské Starosrce černou přikrývkou, v níž zářil jen jejich maličký ohníček. Simon a Marya seděli a poslouchali Binabikovy melodie, které se proplétaly ve zmoklých korunách stromů.

Druhý den krátce po východu slunce už byli na řece. Rytmus plynoucí vody jim teď připadal známý jako dětská říkanka: dlouhé líné úseky, kdy se jim zdálo, že jejich loď je skála a kolem nich běží nekonečné moře stromů, pak nebezpečné vzrušení rychlých peřejí, v nichž se člun otřásal jako ryba chycená na udici. Během dopoledne déšť ustal a paprsky slunce, prodírající se listovím, rozlévaly na hladině řeky a půdě lesa kaluže světla.
K jejich dobré náladě přispěla i vítaná změna počasí – jež bylo na konec máje nezvykle chladné a Simon díky němu nemohl zahnat vzpomínky na ledovou horu, o níž se jim zdálo. Proplouvali tunely stromů, jež byly tu a tam přerušovány majestátní oponou slunečního svitu, proudícího mezerami mezi větvovím, který měnil řeku v naleštěné zlaté zrcadlo.
Dlouhou chvíli zaháněli vyprávěním. Simon jim, zpočátku neochotně, povídal o lidech, které znal z hradu – o Ráchel, správci psince Tobiášovi, který si mazal sazemi nos na černo, aby ho jeho svěřenci brali jako příbuzného, o majordomu Peterovi, lomozném Rubenovi a ostatních. Binabik vykládal spíše o svých cestách do močálů Wranu a o ponurých pustinách na východ od svého domova v Mintahoqu. Dokonce i Marya, navzdory počáteční zamlklosti, rozesmála Simona i trolla napodobováním hádek mezi námořníky a říčními plavci a svými postřehy o některých pochybných šlechticích, kteří obklopovali princeznu Miriamele v Meremundu a na Hayholtu.
Během druhého dne se hovor pouze jednou stočil na vážnější záležitosti.
"Binabiku," zeptal se Simon při obědě na prosluněné lesní mýtině, "vážně si myslíš, že jsme jim unikli? Nemůže po nás pátrat ještě někdo další?"
Troll si z brady smetl jadérko z jablka.
"Nevím s jistotou naprosto nic, příteli Simone – jak jsem již několikrát řekl. Jsem si jistý tím, že jsme proklouzli a že nás nikdo okamžitě nepronásledoval, ale protože nevíme, proč po nás vlastně pátrají, nemohu vědět, jestli nás mohou najít. Vědí, že máme namířeno do Naglimundu? To není tak těžké uhádnout. Ale v náš prospěch hrají tři věci."
"Jaké?" zeptala se Marya a maličko se zamračila.
"Za prvé, v lese je snazší ukrývat se než hledat." Vztyčil jeden krátký prst. "Za druhé, jdeme do Naglimundu starou zadní stezkou, která je stovky let téměř zapomenutá." Další prst. "Za poslední, aby zjistili, kudy jdeme, museli by se to dozvědět od Geloë," vztyčil třetí prst, "a to se, myslím, nestane."
Právě toho se ovšem Simon v hloubi duše bál. "Neublíží jí? Ti muži měli meče a kopí, Binabiku. Pokud si myslí, že jsme u ní, sovy je nadlouho nezaženou."
Binabik vážně přikývl a spojil ruce.

"To neznamená, že bych si nedělal starosti, Simone. Dcero hor, to ne! Ale ty o Geloë mnoho nevíš. Brát ji pouze jako venkovskou vědmu je chyba, chyba, které by Heathferthovi muži mohli litovat, pokud s ní nebudou jednat uctivě. Valada Geloë chodí po Východním Ardu už mnoho let: již dlouho žije v lese, a před tím byla dlouho, velmi dlouho mezi Rimmeřany. A ještě předtím přišla z jihu do Nabbanu a co dělala ještě předtím, nikdo neví. Patří k těm, kteří se o sebe spolehlivě postarají – daleko lépe než já nebo, jak se tragicky ukázalo, ten dobrý muž Morgenes." Natáhl se pro poslední jablko. "Ale takových starostí již bylo dosti. Řeka čeká a naše srdce musejí být lehká, abychom cestovali rychleji."

O něco později, když se řeka pokryla stíny stromů, získal Simon hlubší poznatek o tajemstvích Aelfwentu.
Šmátral ve vaku a hledal nějaký kousek látky, jímž by si obalil ruce, aby si je tak chránil před novými puchýři od pádla. Měl pocit, že již narazil na to, co hledal, a vytáhl to ven. Byl to Bílý šíp, stále ještě zabalený v potrhaném lemu košile. Bylo poněkud zvláštní mít ho opět v ruce, cítit na dlani jeho křehkost; jako by tam leželo pírko, které může náhlý vánek odvát. Opatrně ho rozbalil.
"Podívej," natáhl se přes Qantaqu, aby Maryi ukázal svou vzácnost, položenou jako klenot na kusu látky. "To je sithijský Bílý šíp. Zachránil jsem život jednomu Sithovi a on mi to dal." Krátce zauvažoval. "Vlastně ho po mně střelil."
Šíp byl překrásný; ve slábnoucím světle téměř světélkoval; jako třpytivá labutí šíje. Marya se na něj krátce podívala a pak se ho dotkla nataženými prsty.
"Je hezký," řekla, ale v jejím tónu chyběl obdiv, který Simon čekal.
"Jistě, že je pěkný! Je posvátný. Znamená závazek. Zeptej se Binabika, ten ti to potvrdí."
"Simon má pravdu," ozval se z přídě troll. "Stalo se to těsně předtím, než jsme se potkali."
Marya si šíp klidně prohlížela, ale zdálo se, že myslí je jinde. "Je to krásná věc," řekla o něco přesvědčivěji. "Máš velké štěstí, Simone."
Nevěděl ani, proč ho její slova rozčílila. Copak si neuvědomuje, čím prošel? Hřbitov, lapený Sitha, psi, nepřátelství Nejvyššího krále!? Co si o sobě myslí, že s ním mluví jako jedna z pokojských, které ho nezúčastněně tišily, když si odřel koleno?
"Samozřejmě," držel si šíp před očima, aby se na něm lesklo světlo zapadajícího slunce. Břeh uplýval jako pohyblivá tapisérie. "Samozřejmě, kolik štěstí mi až doposud přinesl – útoky, pokousání, hlad, pronásledování – to jsem ho ani nemusel mít." Hleděl zamračeně na šíp a očima přejížděl po vyřezávaných ornamentech, které jakoby znázorňovaly jeho život po útěku z Hayholtu: složité, ale beze smyslu.
"Klidně bych ho mohl zahodit," prohodil ledabyle. Nikdy by to neudělal, pochopitelně, ale nějakým zvláštním způsobem ho taková úvaha uspokojovala. "Myslím tedy, co dobrého mi přinesl…?"
Přerušil ho Binabikův varovný výkřik, ale než se Simon mohl vzpamatovat, bylo pozdě. Loď najela přímo na ponořený kámen a s trhnutím se naklonila. Šíp vylétl Simonovi z rukou a spadl do zpěněné vody.
Když záď sklouzla zpět na hladinu, Simon se otočil, aby se po šípu podíval; vzápětí člun narazil na další kámen a Simon padal, loď se nakláněla, on padal…
Voda byla řezavé studená.
Chviličku mu připadalo, že propadl nějakým otvorem do světa absolutní noci. Pak prorazil hladinu, lapal po dechu, točil se ve vířící vodě. Narazil na kámen, zalil ho proud a opět se ponořil. Voda mu vytlačovala z úst a nosu vzduch. S námahou se prodral na hladinu. Proud jím smýkal od jednoho kamene k druhému. Na chvíli na tváři ucítil závan větru a nadechl se, rozkašlal, ale cítil, jak mu do rozpálených plic proudí trocha spásného vzduchu. Potom byly náhle kameny za ním a on plaval volně. Kopal nohama, aby udržel hlavu nad vodou. S údivem spatřil, že loď je vzadu a obeplouvá právě poslední z oblých balvanů. Binabik i Marya pádlovali ze všech sil, oči rozšířené strachem, ale vzdálenost mezi nimi se neustále zvětšovala. Divoce se rozhlížel, ale břehy byly na obou stranách děsivě daleko. Znovu se křečovitě nadechl.
"Simone!" křičel Binabik. "Plav k nám! Nemůžeme pádlovat tak rychle!"
Mátožně se pokusil otočit a plavat zpět, ale řeka ho táhla tisíci neviditelnými prsty. Cákal kolem sebe, snažil se z rukou vytvořit lopatky, jak ho to kdysi učila Ráchel – nebo Morgenes? – když ho drželi v mělké vodě Kynslaghu, ale jeho úsilí mu připadalo ve srovnáním s nepolevující silou proudu směšné. Rychle slábl; už necítil nohy, a když se snažil kopat, cítil pouze chladnou prázdnotu.
Voda mu zalévala oči; klouzal pod hladinu.
Cosi mu plesklo vedle ruky. Zazmítal pažemi, aby se ještě naposledy vynořil z chladné vody. Bylo to Maryino pádlo. Vyměnila si místo na přídi s Binabikem, protože dosáhla dál a pádlo v jejích nataţených pažích se teď vznášelo pouze pár palců od Simonovy ruky. Qantaqa stála vedle Maryi, štěkala a natahovala se dopředu, jako by se snažila dívku napodobit. Loďka se s takovou zátěží na přídi povážlivě nakláněla.
Simon vyslal myšlenku kamsi dozadu, kde míval nohy, a přikázal jim kopat, pokud ho slyší, a vymrštil ruku. Prsty obemkl pádlo, které téměř necítil, ale bylo tam, právě tam, kde ho potřeboval.
Poté, co ho vytáhli přes bok – což bylo samo o sobě téměř nemožné, protože vážil víc než kdokoliv z nich, snad kromě vlčice – a poté, co vykašlal nebo vyzvracel značné množství říční vody, ležel udýchaný a roztřesený na dně člunu, schoulený do klubíčka. Troll a dívka hledali místo k přistání.
Sebral tolik síly, aby se z lodi vypotácel na vratkých nohách sám. Padl na kolena a dlaněmi se opřel o měkkou lesní půdu. Binabik se sklonil a vymotal cosi z promočené změti, která bývala Simonovou košili.
"Podívej, co se ti zachytilo v šatech," řekl troll se zvláštním výrazem ve tváři. Byl to Bílý šíp. "Rozděláme oheň, nebohý Simone: Snad se ti dostalo ponaučení – možná krutého, ale závažného – že o sithijských darech se na sithijské řece nemá mluvit hanlivě."

Neměl ani tolik síly, aby se cítil rozpačitě, když mu Binabik pomohl z šatů a zabalil ho do svého pláště. Usnul u požehnaného ohně. Nepřekvapilo ho, že se mu zdály ošklivé sny, plné věcí, které se po něm sápaly a dusily ho.

Dalšího dne pokrývaly oblohu nízké mraky. Simonovi bylo velmi špatně. Sežvýkal a spolykal – i přes protesty slabého žaludku – několik proužků sušeného masa, vlezl, do lodi, přenechal Maryi své místo na zádi a schoulil se uprostřed vedle Qantaqy, která ho příjemně hřála. Během dlouhého dne na řece neustále pospával. Les, klouzající kolem, vnímal jen jako zelenou šmouhu, která mu způsobovala závrať. Hlavu měl rozpálenou a jaksi nafouklou, jako rajče na rozpálených uhlících. Marya i Binabik úzkostlivě sledovali postup horečky. Když se probudil z malátné dřímoty, do níž upadl, zatímco jeho společníci obědvali, shledal, že se nad ním. naklánějí a na čele cítil Maryinu chladivou ruku. Jaké divné rodiče to mám! pomyslel si zmateně.
Na noc zastavili, jakmile se mezi stromy objevily první příznaky soumraku. Simon, zavinutý do kabátu jako mimino, seděl u ohně a ruku vystrkoval pouze tehdy, když se chtěl napít trochy polévky, kterou připravil troll ze sušeného hovězího, vodnice a cibule.
"Zítra musíme vstávat s prvními paprsky slunce," řekl Binabik. Podal kus vodnice vlčici, ale jeho nabídka se nesetkala s patřičným zájmem. "Jsme již blízko Da'ai Chikiza, ale nemělo by smysl dorazit tam na noc, kdy bychom z něj nic neviděli. V každém případě je před námi dlouhý výstup na Stuhu; který bychom mohli podniknout, dokud bude teplo."
Simon netečně sledoval trolla, jak z jednoho vaku vytahuje Morgenesův rukopis a rozbaluje jej. Skrčil se u ohně a naklonil listy, aby na ně dopadalo mihotavé světlo; vypadal přitom jako malý mnich, modlící se nad svou Knihou Aedonovou. Ve větvích šustil vítr a netřepával kapky, které na nich zůstaly po odpolední přeháňce. Do jednotvárného šumění vody se mísil zpěv malých říčních žab.
Simonovi nějakou chvíli trvalo, než si uvědomil, že měkký tlak na rameni není jen dalším protestem jeho nemocného, zmučeného těla. Namáhavě otočil hlavu a uviděl, že mu na rameni spočívá Maryina černá, nakrátko ostříhaná hříva. Tiše a pravidelně dýchala pootevřenými ústy.
Binabik vzhlédl. "Dnes byl těžký den," usmál se. "Spousta pádlování. Jestli ti to nevadí, nech ji trochu odpočinout." Vrátil se k rukopisu.
Marya se zavrtěla a cosi zamumlala. Simon jí povytáhl kabát, který dostala od Geloë, až k bradě. Marya ve spánku zašátrala rukou, opřela si ji o jeho hruď a přitáhla se blíž.
Zvuk jejího pravidelného oddychování se přidal k ostatním zvukům řeky a nočního lesa. Simon se zachvěl a cítil, jak má víčka stále těžší, těžší…ale srdce mu bilo rychle a šumění vlastní krve ho kolébalo k teplé tmě spánku.

V šedém, kalném světle deštivého dne, s očima ještě napůl zalepenýma spánkem a těly malátnými po brzkém vstávání, zahlédli první most.
Simon byl opět na zádi. Navzdory zmatku při naloďování a vyplutí ještě za tmy se cítil lépe než včera: stále ještě trochu omámený, ale daleko čilejší. Když propluli zákrutem řeky, která si vesele a bezstarostně poskakovala, nehledíc na časnou hodinu, zahlédl vpředu podivný obloukový obrys. Protřel si oči, aby se zbavil kapiček vody, jež ve vzduchu spíše visely, než aby padaly, a zamžoural.
"Binabiku," zeptal se a předklonil se: "Je to…"
"Most, ano," odvětil vesele troll. "Musí to být, myslím, Jeřábí brána."
Řeka je přinesla blíž. Ponořili pádla, aby trochu zpomalili. Most se klenul ze zarostlého břehu ve štíhlém oblouku a mizel mezi stromy na druhé straně. Vytesán ze světlého, průsvitně zeleného kamene vypadal křehce, jakoby vyřezán z mořské pěny. Kdysi byl pokryt složitými ornamenty, ale nyní jich většinu zakrýval mech a šlahouny břečťanu. Místa, která prosvítala, byla ohlazená, hrany spirál, křivek a ostrých rohů zaobleny větrem a deštěm. V nejvyšším místě oblouku, přímo nad nimi, roztahoval ošlehaná křídla ze světle zeleného, průsvitného kamene pták.
Propluli pod mostem a ocitli se na druhé straně. Náhle se zdálo, že les kolem nich dýchá starobylostí, jako by proklouzli otevřenými dveřmi do minulosti.
"Je tomu již dávno, co byly vodní cesty pohlceny lesem," prohodil tiše Binabik, když se dívali, jak se za nimi most zmenšuje. "Snad jednoho dne zmizí i ostatní stavby Sithů."
"Jak mohli dřív po tomhle přecházet řeku?" divila se Marya. "Vypadá to tak…křehce."
"Je jistě mnohem křehčí, než býval," Binabik se zamyšleně ohlédl. "Ale Sithové nikdy nestavěli…nikdy nestaví…jen pro krásu. V jejich práci je síla. Nestojí snad nejvyšší věž v celém Východním Ardu, dílo jejich rukou, stále na vašem Hayholtu?"
Marya zadumaně přikývla. Simon nořil prsty do chladné vody.

Minuli dalších jedenáct mostů, nebo "bran," jak jim říkal Binabik, protože tisíc nebo i více let označovaly příjezd do Da'ai Chikiza po řece. Každá brána byla pojmenována po nějakém zvířeti, vysvětloval troll, a souvisela s fázemi měsíce. Postupně propluli branami lišek, havranů, zajíců a holubic. Každá byla postavená z měsíčního kamene nebo lazuritu, každá měla maličko jiný tvar, ale všechny byly nepochybně dílem stejně vznešených a dovedných rukou.
Právě když projížděli Bránu slavíků, slunce se za mraky vyšplhalo do poloviny své dopolední dráhy. Na druhé straně mostu, na němž ještě stále zářily pozlacené řezby, se řeka začala stáčet zpět na západ, směrem k neviditelným vrchům pohoří Wealdhelm. V těchto místech již hladinu řeky nebrázdily žádné peřeje, proud byl rychlý a stejnoměrný. Simon se zrovna chtěl Maryi na cosi zeptat, když Binabik zdvihl ruku.
Projeli zákrutem a město se objevilo před nimi: les neuvěřitelně vznešených věží, vložený do lesa stromů jako klenot. Sithijské město, lemující řeku po obou stranách, vypadalo, že vyrůstá ze samotné země. Jako by se tu v jemném kameni, stovkách zelenobílých stínů a jasné obloze zhmotnil sen lesa. Byla to obrovská houština jemného kamene, vzdušných

lávek, které vypadaly jako mosty z pavučiny, zdobných střech věží a minaretů, dosahujících až k vrcholkům stromů a lesknoucích se ve slunci jako ledové květy. Ležela před nimi minulost světa, závratná a srdcervoucí. Byl to nejkrásnější pohled, jaký se kdy Simonovi naskytl.
Ale jak vplouvali do města, v místě, kde se řeka vinula kolem štíhlých sloupů, bylo znát, že les nabývá nad Da'ai Chikiza opět moci. Věže, obložené dlaždicemi, byly porostlé břečťanem a větvemi stromů. Tam, kde bývaly stěny a dveře ze dřeva nebo jiného méně odolného materiálu, zůstaly kamenné konstrukce obnaženy a nebezpečně vratké jako vybělené kosti fantastických mořských zvířat. Do města se všude drala vegetace, plazila se po zdech a listy dusila věže křehké jako vánek.
Svým způsobem, říkal si Simon, to je ještě krásnější; jako by neklidný a věčně nespokojený les vytvořil, město sám ze sebe.
Ticho přerušil Binabikův hlas, vážný a slavnostní jako ona chvíle. Ozvěna jeho slov rychle v dusivé zeleni odumírala. " ‚Strom zpívajícího větru' mu říkali: Da'ai Chikiza. Kdysi, jak si asi dokážete představit, bylo plné hudby a života. Ve všech oknech hořely lampy a řeka byla plná barevných lodí." Troll zaklonil hlavu a díval se vzhůru na poslední most, pod kterým proplouvali, úzký jako ptačí pero, pokrytý obrazy vznešených jelenů. "Strom zpívajícího větru," opakoval nepřítomně jako člověk utopený ve vzpomínkách.
Simon beze slova zakormidloval drobný člun k malé plošině, téměř zalité vodou, z níž vedly vzhůru schody. Vystoupili a loď připoutali ke kořeni, který prorůstal puklinou ve zdi. Když vyšli po stupních, zastavili se a tiše se rozhlíželi po zarostlých zdech a mechem porostlých průchodech. Samotný vzduch v prastarém městě byl nabit zvláštní rezonancí, vibroval jako napjatá struna. Zdálo se, že i Qantaqa je zakřiknutá, ohon měla spuštěný a tiše nasávala vzduch. Pak napřímila uši a zakňučela.
Svist byl téměř neslyšný. Kolem Simonovy tváře prolétl stín a s ostrým křupnutím narazil de jedné z tenkých lávek. Sprška úlomků zeleného kamene se rozlétla na všechny strany. Simon se prudce ohlédl.
Ani ne sto metrů od nich, na druhé straně řeky, stála černě oděná postava s dlouhým lukem v ruce. Vedle ní na pěšinu vystupoval tucet dalších postav v modročerných pláštích. Jedna z nich držela louč.
Černá postava zvedla ruku k ústům. Pod kápí bylo na okamžik vidět světlý vous.
"Nemáte kam utéct!" Hlas Ingena Jeggera byl přehlušován hukotem řeky. "Ve jménu krále, vzdejte se!"
"Do lodi!" vykřikl Binabik, ale v okamžiku; kdy se rozběhli ke schodům, natáhl Ingen ruku s jakýmsi tenkým předmětem k louči. Na jeho konci vyskočil plamen. Vložil ho do tětivy luku. Binabik právě dosáhl posledního schodu, když přes řeku přelétl ohnivý záblesk a explodoval v boku člunu. Šíp zapálil loďku téměř okamžitě; Binabik měl čas pouze na to, aby z plamenů vytáhl jeden z vaků. Marya a Simon, na okamžik skrytí za hradbou ohně, běželi zpět vzhůru po schodech, Binabik je následoval. Nahoře běhala zmatená Qantaqa a zuřivě štěkala.
"Utíkejte!" vykřikl Binabik. Na druhé straně řeky se Ingenovi po bok postavili další dva lučištníci. Simon pádil do úkrytu za nejbližší věží. Zaslechl ohavný bzukot dalšího šípu a zahlédl ho, jak sklouzl po dlaždicích ani ne dvacet loktů před ním. Dva následující dopadly na zeď věže, která se zdála strašlivě daleko. Zaslechl výkřik bolesti a Maryin vyděšený hlas.
"Simone!"
Otočil se a spatřil Binabika, jak se hroutí k zemi jako maličká hromádka u dívčiných nohou. Kdesi zavyl vlk.
Ledové bubny
Ranní slunce dvacátého čtvrtého májového dne vrhalo své paprsky na Hernysadharc, a ty měnily zlatý disk na nejvyšší střeše Taigu v planoucí kruh ohně. Obloha byla modrá jako emailová tabule, jako by Brynioch nebeský zahnal všechny mraky svou božskou lískovou hůlkou nad vzdálené štíty zamračeného pohoří Grianspog.
Náhlý návrat jara by měl Maegwinino srdce potěšit. Po celém Hernystiru byli lidé jejího otce Llutha i země vyčerpáni nekonečnými dešti a krutými mrazy. Květiny zmrzly v zemi, aniž vzešly. Ze zkroucených větví v sadech padala malá kyselá jablka. Ovce a krávy, vypuštěné na pastvu, se vracely s vyděšenýma očima, vyplašené kroupami a divokým větrem.
Kos, troufale vyčkávající do poslední chvíle, ulétl z cestičky do větví holé třešně, kde odbojně trylkoval. Maegwin mu nevěnovala pozornost. Podkasala si šaty a spěchala k otcově síni.
Hlasu, který ji volal, si zprvu nevšímala; nechtěla odkládat svůj úkol. Nakonec se neochotně otočila a uviděla, jak k ní běží její nevlastní bratr Gwythinn. Zastavila se a čekala na něj s rukama založenýma na prsou.
Gwithinnova bílá tunika byla.neupravená a kroucený náhrdelník mu sklouzl na záda, jako by byl malý chlapec a ne mladý muž a bojovník. Doběhl k ní a chvilku oddychoval. Odfrkla si nelibostí a začala mu upravovat zevnějšek. Princ se ušklíbl, ale čekal klidně, dokud mu neotočila náhrdelník ornamentem dopředu. Dlouhá hnědá hříva vlasů se mu vysmekla z červené stuhy, kterou si ji stáhl do nedbalého koňského ohonu. Natáhla se, aby mu ji převázala. Oči měli ve stejné výši, ačkoliv Gwithinn nebyl v žádném případě malý muž. Maegwin se zamračila.
"U Bagbova stáda, Gwythinne, podívej se, jak vypadáš! To se neumíš lépe upravit? Jednoho dne budeš králem!"
"A co má s kralováním dělat to, jak mám upravené vlasy? Kromě toho jsem vypadal dobře, když jsem vyšel, ale musel jsem letět jako vítr, abych tě chytil, s těma tvýma dlouhýma nohama."
Maegwin zčervenala a odvrátila se. Její výška byla něco, co nedokázala, přes všechnu snahu, jen tak přenést přes srdce.
"No, tak už jsi mě dohnal. Jdeš do síně?"
"To zcela jistě jdu." Po Gwithinnově tváři přeběhl záblesk vážného výrazu. Zatahal se za dlouhý knír. "Mám na srdci něco, co musím říci našemu otci."
"To já také," přikývla Maegwin a vydali se k síni. Jejich chůze, výška, ryšavé vlasy si byly tak podobné, že by je cizinec mohl považovat za dvojčata. Maegwin byla přitom o pět let starší a měla jinou matku.

"Naše nejlepší chovná prasnice, Aeghonwye, předevčírem pošla. Další, Gwythinne! Co se to děje? Je to další mor, jako v Abaingeatu?"
"Jestli je to mor," bratr ponuře poklepával prsty na kůží obalený jílec svého meče, "pak vím, kdo ho sem přinesl. Ten chlap je sám jako morová rána." Zarazil prudce meč zpět do pochvy a odplivl si. "Jen se modlím, aby dnes řekl něco nevhodného. U Bryniocha! Jak rád bych s ním zkřížil meč!"
Maegwin přimhouřila oči. "Nebuď blázen," řekla podrážděně, "Guthwulf už zabil stovky mužů. A navíc, i když se to může zdát divné, na Taigu je jako host."
"Host, který uráží mého otce!" zavrčel Gwythinn a vymanil loket z Maegwinina jemného sevření. "Host, který přináší hrozby od Nejvyššího krále, jenž se topí ve vlastní mizerné vládě – král, který se chvástá a hrozí a rozhazuje zlaté mince jako oblázky a pak se obrátí na Hernystir a žádá, abychom mu pomohli!" Gwithinn stále zvyšoval hlas a Maegwin se opatrně rozhlédla, jestli někdo neposlouchá. V dohledu nebyl nikdo kromě matných obrysů dveřní stráže asi sto kroků daleko. "Kde byl král Eliáš, když jsme přišli o cesty do Naarvedu a Elvritshally? Když se banditi a bůh ví kdo ještě zmocnili Frostmarchské cesty?" Princ, tvář zrudlou, opět vzhlédl a zjistil, že Maegwin po jeho boku není. Otočil se a uviděl ji, jak stojí s rukama založenýma o deset kroků zpět.
"Už jsi skončil, Gwithinne?" zeptala se. Přikývl, ale ústa měl sevřená. "Dobře. Rozdíl mezi naším otcem a tebou, můj milý, je větší než jen třicet let. Během těch roků se naučil, kdy mluvit a kdy si nechat svoje myšlenky pro sebe. Proto, díky jemu, se jednou staneš králem Gwythinnem a ne pouhým vévodou z Hernystiru."
Gwythinn dlouho mlčel. "Já vím," řekl konečně, "nejradši bys byla, kdybych byl jako Eolair, abych poklonkoval těm psům z Erkynu. Já vím, že Eolaira obdivuješ – a je ti jedno, co si myslí on o tobě, ač jsi králova dcera – ale já takový nejsem. Jsme Hernystiřané! My se před nikým plazit nebudeme!"
Maegwin se tvářila nazlobeně, raněná poznámkou o svých citech k hraběti z Nad Mullachu – o němž se Gwythinn vyjádřil naprosto přesně: pozornost, kterou jí věnoval, byla přesně toho druhu, jaký se má prokazovat králově dceři, nemotorné a neprovdané. Ale slzy, kterých se obávala, se nedostavily. Podívala se na Gwythinna, na jeho hezkou tvář zkřivenou zklamáním, pýchou a také opravdovou láskou k vlastním lidem a zemi, a viděla opět malého bratříčka, kterého nosívala na zádech – a kterého občas sama škádlením rozplakala.
"Proč se hádáme, Gwythinne?" zeptala se unaveně.
"Co přineslo tenhle mrak nad náš dům?"
Bratr sklopil zrak a zkoumal špičky svých vysokých bot. Zatvářil se rozpačitě a pak natáhl ruku. "Přátelé a spojenci," řekl. "Pojď, půjdeme se podívat na otce, než se připlíží hrabě z Utanyeatu a bude žádat o přátelské rozloučení."
Okna velké síně Taigu byla otevřena dokořán. Sluneční světlo, proudící dovnitř, bylo plné smítek prachu z rohoží, natažených na podlaze. Silné dubové klády, z nichž byly sroubeny stěny, byly pospojovány tak důkladně, že mezi ně nepronikl ani paprsek. Nahoře mezi stropními trámy visela tisícovka barvených řezeb hernystirských bohů, hrdinů a nestvůr. Obrazy se pomalu otáčely a od jejich vyleštěných rámů se odráželo světlo.
Na druhém konci sálu, ozářen slunečním svitem, seděl na mohutném dubovém trůnu král Lluth ubh-Llythinn.
Horní část opěradla zdobila vyřezaná jelení hlava, k níž byly připevněny opravdové parohy. Král jedl kostěnou lžící ovesnou kaši s medem. Po boku mu seděla na nižší židli Inahwen, jeho mladá choť, která vyšívala na lem jednoho z králových plášťů složitý vzorek.
Když stráže na znamení Gwythinnova příchodu dvakrát kleply špičkami kopí o štíty – nižší šlechtě jako třeba Eolairovi se dostávalo pouze jednoho úderu, zatímco král byl vítán údery třemi a Maegwin žádným – Lluth vzhlédl a usmál se. Odložil misku na opěradlo a otřel si knír do rukávu.
Inahwen to zahlédla a vyslala k Maegwin zoufalý pohled. Lluthova dcera však žádnou sympatii najevo nedala.
Maegwin si nezvykla ani na Gwythinnovu matku Fiathnu (Maegwinina matka Penemhwye zemřela, když byly Maegwin čtyři roky), ale Fiathna byla alespoň věkem Lluthovi rovná a ne pouhá dívčina jako Inahwen! Tato mladá, světlovlasá žena byla alespoň dobrosrdečná, i když možná trochu pomalejší v uvažování. Inahwen skutečně nemohla za to, že se stala královou třetí ženou.
"Gwythinne!" Lluth napůl povstal, smetaje drobečky z klína své žluté róby. "Není to krása, že nám dnes opět svítí slunce?"
Král máchl rukou k oknům a tvářil se rozradostněně jako dítě, jež se právě naučilo novému kousku. "Řekl bych, že nám už trochu scházelo, což? Třeba pomůže našim hostům z Erkynu," nakrčil nos a povytáhl obočí, "do přijatelnější nálady, nemyslíš?"
"Ne, to si nemyslím, otče," Gwythinn kráčel ke králi, který se na trůnu pohodlně usadil. "A doufám, že odpověď, kterou jim dnes dáš, je odešle domů v ještě horší náladě." Gestem zahnal harfenistu a posadil se na jeho stoličku pod trůnním stupínkem. "Jeden z Guthwulfových vojáků včera vyvolal bitku se starým Craobhanem. Měl jsem co dělat, abych Craobhanovi zabránil prohnat šíp zády toho mizery."
Lluth se na chviličku zatvářil starostlivě, ale pak své pocity skryl zas usměvavou masku, kterou Maegwin tak dobře znala.
Ach, otče, pomyslela si, dokonce i ty shledáváš obtížným nechat hrát hudbu, zatímco tyhle stvůry vyjí po celém Taigu.
Přešla beze slova sálem a posadila se vedle Gwythinna na stupínek.
"Nu," usmál se smutně král, "je jisté, že si král Eliáš mohl vybrat své diplomaty pečlivěji. Ale dnes nadejde hodina, kdy odjedou a v Hernysadharcu se opět rozhostí mír." Lluth luskl prsty a mladý sloužící přiskočil, aby odnesl misku s kaší. Inahwen ho pozorovala kritickým zrakem.
"Tak," pravila; vyčítavě. "Zase jsi to nedojedl. Co si mám s tvým otcem počít?" dodala a usmála se na Maegwin, jako by i ona byla pěšákem v nikdy nekončící bitvě o dojídání porcí.
Maegwin, stále nerozhodnuta, jak se má chovat k matce, která je o rok mladší než ona sama, rychle přerušila ticho.

"Aeghonwye pošla, otče. Naše nejlepší prasnice, a tenhle měsíc je už desátá. A ostatní pořád hubnou."
Král se zamračil. "Tohle proklaté počasí. Kdyby Eliáš nedokázal nic jiného, ale přivolal by jarní slunce, dal bych mu všechny daně, o které by si řekl." Sklonil se, aby pohladil Maegwin po paži, ale dcera seděla příliš daleko. "Všechno, co můžeme dělat, je nosit do stájí další rohože, abychom udrželi teplo. Pokud to nepomůže, jsme v božích rukou Bryniocha a Myrchy."
Ozval se další kovový úder kopí o štít a u dveří se objevil ceremoniář s nervózně sepjatýma rukama.
"Vaše Výsosti," zvolal, "hrabě z Utanyeatu žádá o slyšení."
Lluth se usmál. "Naši hosté se rozhodli říci nám sbohem, než vsednou na koně. Samozřejmě! Uveď, prosím, hraběte z Utanyeatu bez prodlení."
Ale host, doprovázen několika muži v brnění, již kráčel kolem stařičkého ceremoniáře.
Pět kroků před stupínkem Guthwulf pomalu poklekl na jedno koleno. "Veličenstvo…ach, a princi. Mám velké štěstí." V jeho hlase nebylo ani stopy po posměchu, ale zelené oči mu jasně plály. "A princezna Maegwin," úsměv, "růže Hernysadharcu."
Maegwin měla co dělat, aby zachovala klid. "Pane, růže Hernysadharcu byla pouze jedna, a protože to byla matka vašeho krále Eliáše, jsem překvapena, že vám něco takového vůbec může přijít na mysl."
Guthwulf vážně přikývl. "Zajisté, princezno, snažil jsem se pouze o kompliment, ale musím se ohradit proti tomu, že jste nazvala Eliáše mým králem. Není snad i váš, nejste pod jeho Nejvyšší držbou?"
Gwythinn poposedl a otočil se, aby viděl, jak zareaguje otec; pochva jeho meče zaskřípala o dřevěný stupínek.
"Jistě, jistě," mávl Lluth pomalu rukou. "O tomhle jsme diskutovali celou dobu a já nevidím důvod se do toho znovu pouštět. Uznávám dluh našeho rodu králi Janovi. Vždy jsme ho dodržovali, ve válce i v míru."
"Ano." Hrabě z Utanyeatu povstal a oprášil si koleno. "Ale co dluh vašeho rodu vůči králi Eliášovi? Doposud vám prokazoval velkou shovívavost…"
Inahwen vstala a plášť, který vyšívala, sklouzl na zem. "Musíte mě omluvit," pravila tiše a zdvihla plášť. "Mám ještě nějakou práci." Král pokynul na souhlas a ona pospíchala ze sálu, protáhla se mezi čekajícími muži a vyklouzla ven mrštně jako srna.
Lluth si tiše povzdychl; Maegwin se na něj podívala a spatřila v jeho tváři vrásky, vyryté věkem, které ji pokaždé překvapily.
Je unavený a ona, Inahwen, je vystrašená, pomyslela si Maegwin. A co jsem já? Rozzlobená? Nevím – nejspíš vyčerpaná.
Jak král hleděl na Eliášova posla, zdálo se, že se v síni setmělo. Maegwin se na chvilku lekla, že mraky opět zastínily slunce, že se vrací zima, ale pak si uvědomila, že to byl pouze její dojem, zlá předtucha, že v sázce je tu něco víc než jen klid mysli jejího otce.
"Guthwulfe," začal král a hlas mu zněl, jako by se ohýbal pod těžkým závažím, "nemysli si, že mne dnes budeš provokovat…ale nemysli si ani, že mě zastrašíš. Král neprojevil k problémům Hernystiru vůbec žádnou shovívavost. Prožili jsme období hrozného sucha a teď se deště, o které jsme tisíckrát prosili bohy, samy staly pohromou. Jaký trest, jaká Eliášova hrozba může předčit utrpení, když vidím vlastní lid vystrašený, zvěř hladovou? Větší desátek již zaplatit nemohu."
Hrabě z Utanyeatu stál tiše. Jeho prázdný výraz se pomalu změnil v cosi, co Maegwin připadalo jako veselí.
"Žádný větší trest?" hrabě si pohrával s každým slovem, jako by mu přinášelo nekonečné uspokojení. "Žádný větší desátek?" Odplivl velký chuchvalec citrilové šťávy na zem před králův trůn. Několik Lluthových ozbrojenců vykřiklo zděšením; harfenista, který tiše hrál v koutě, upustil s nelibozvučným křápnutím svůj nástroj.
"Pse!" Gwythinn vyskočil. Stolička se s rachotem převrátila. Vmžiku tasil meč a přitiskl ho na Guthwulfovo hrdlo. Hrabě se jen díval, pouze maličko zaklonil bradu.
"Gwythinne!" vyštěkl Lluth, "schovej to, zatraceně, odlož meč!"
Guthwulf ohrnul ret. "Jen ho nech. No tak, štěně, do toho, zabij Královu paži neozbrojenou!" Od dveří se ozvalo cinkání brnění, jak se jeho lidé vzpamatovali z překvapení a vyrazili mu na pomoc. Guthwulfova paže vystřelila vzhůru.
"Ne! I kdyby mi tohle nedochůdče prořízlo krk od ucha k uchu, nikdo z vás nebude nic oplácet! Odejdete a pojedete do Erkynu. Krále Eliáše to bude…velmi zajímat." Jeho muži se zmateně zastavili a zůstali stát jako obrnění strašáci v poli.
"Pusť ho, Gwythinne," nařídil Lluth s chladným hněvem v hlase. Princ, tvář zrudlou, na Erkyňana ještě chvíli hleděl a pak meč zasunul zpět do pochvy. Guthwulf si prstem přejel po drobné řezné rance na krku a chladně si prohlížel vlastní krev. Maegwin si uvědomila, že celou dobu zadržovala dech; při pohledu na šarlatovou šmouhu na Guthwulfově prstu opět vydechla.
"Budeš to moci Eliášovi oznámit sám, Utanyeate." Do králova vyrovnaného hlasu se vloudilo pouze slaboučké zachvění. "Doufám, že mu povíš i o smrtelné urážce, kterou jsi uštědřil rodu Hernů, urážce, již bys zaplatil životem, kdybys nebyl Eliášův vyslanec a Králova paže. Jdi."
Guthwulf se otočila kráčel ke svým překvapeným mužům. Když k nim došel, otočil se na.podpatku, tváří k Lluthovi. "Až jednoho dne uvidíš oheň na střeše Taigu a uslyšíš pláč svých dětí, vzpomeň si, žes nedokázal přijít na žádný větší desátek, který bys mohl zaplatit."
Otočil se a vyšel ze dveří.
Maegwin se sehnula, třesoucí se rukou zdvihla kus rozbité harfy a omotala si zkroucenou strunu kolem ruky. Zdvihla hlavu, aby se podívala na otce a bratra. To, co spatřila, ji přimělo otočit oči zpět ke kusu dřeva v dlani a struně, zařízlé do bílé kůže.

* * *

S mírnou wrannskou kletbou na rtech zíral Tiamak smutně do prázdné rákosové klece. Byla to už třetí past a krab ještě ani jeden. Rybí hlava, která sloužila jako návnada, byla, pochopitelně, pryč. Díval se do kalné vody a zmocnilo se ho neblahé tušení, že krabi jsou nějakým způsobem o krok před ním – že snad právě v tuto chvíli čekají, že spustí do vody klícku s další chutnou hlavou. Dokázal si představit, jak se jich celá horda žene o překot s dychtivým výrazem, aby vyšťourali návnadu skrz mříž nějakou tyčkou nebo jiným nástrojem, který krabstvo nedávno obdrželo od nějakého dobrodušného božstva korýšů.
Přemýšlel, jestli ho krabi třeba neuctívají jako nějakého dobročinného anděla s měkkým krunýřem; nebo na něj pohlížejí s cynickou lhostejností jako banda ničemů, kteří ztlučou nebohého opilce a ještě mu vezmou měšec?
Byl si téměř jistý, že je to to druhé. Vložil do pečlivě upletené klece další návnadu a s malým povzdechem ji spustil na provázku pod hladinu.
Slunce právě klouzalo za obzor a vrhalo na vysokou oblohu nad mokřinami oranžové a modročervené stíny. Tiamak ve své malé loďce s plochým dnem proplouval po wrannských vodních plochách – které byly místy od pevné země rozpoznatelné pouze díky nižší vegetaci – a měl neblahé tušení, že dnešní smůla je pouze začátkem velké vlny. Toho rána rozbil svou nejlepší misku, tu, kvůli níž strávil dva dny sepisováním seznamu předků hrnčíře Roahoga, aby mu za ni zaplatil; odpoledne zlomil špičku pera a rozlil velkou kaňku inkoustu po svém rukopisu; zničil téměř dokončenou stránku. A teď, pokud se krabi nerozhodli uspořádat si nějakou slavnost v jeho poslední pasti, ho čeká další nuzná večeře. Polévka z kořínků a rýžové placky ho už začínaly velmi unavovat.
Tiše doplul k poslednímu plováku, upletenému z rákosu, a věnoval tichou modlitbu Tomu, kdo stále chodí po písku,aby ti klepetnáči byli namačkáni v kleci na dně. Díky neobvyklému vzdělání, které zahrnovalo i rok v Perdruinu – věc mezi Wranňany neslýchaná – Tiamak vlastně na Toho, jenž stále chodí po písku, už nevěřil, ale stále k němu pociťoval náklonnost; asi takovou, jaká se věnuje starému senilnímu dědečkovi, který mnohokrát spadl ze střechy, ale občas přinese oříšky a dřevěné hračky. Kromě toho modlitba nikdy neuškodí, třebas člověk v adresáta modliteb nevěří. Pomáhá to k soustředění a navíc to přinejmenším dělá dojem na ostatní.
Past se vynořovala pomalu a v jednu chvíli se Tiamakovo srdce rozbušilo rychleji, jako by se snažilo přehlušit nedočkavé zvuky žaludku. Ale pocit, že past cosi drží, rychle pominul – nejspíš to byl kořen, který ji zachytil. Past vyjela na hladinu a kolébala se na kalné hladině. Něco se v ní hýbalo; pozvedl ji, podíval se do ní proti obloze a zamžoural. Dívaly se na něj dvě maličké oči na stopkách, oči kraba; kterého by bez námahy ukryl do dlaně.
Tiamak si odfrkl. Uměl si představit, co se tu stalo: starší krabi bratři, známí rošťáci, nalákají toho nejmenšího do pasti; malý, lapený uvnitř, pláče, zatímco krutí bratři se chechtají a mávají klepety. Pak obří stín Tiamaka, klec je náhle vytažena vzhůru, krabi bratři se po sobě zaraženě dívají á dumají, jak matce vysvětlí, kam se poděl nejmladší.
Ale i tak, říkal si Tiamak, když uvážil pocit prázdnoty v břiše, jestli to má být všechno, co dnes uloví… je to malé, ale do polévky by se to hodilo.
Opět zamžoural do klece, obrátil ji dnem vzhůru a vytřepal si zajatce na dlaň. Co si bude namlouvat. Je to zkrátka smolný den a tím to končí.
Krabí mládě žbluňklo do vody. Už se ani neobtěžoval znovu spouštět klec.

Když Tiamak šplhal ze zakotvené loďky po dlouhém žebříku do svého malého domku, postaveného na banyánovém stromě, sliboval si, že se spokojí s polévkou a plackami. Nenasytnost je překážkou, připomínal si, mezi duší a říší pravdy. Vytahoval žebřík na verandu a myslel na Tu, jež porodila lidstvo, neboť ona neměla dokonce ani pěknou misku polévky, ale musela se živit kamením a hlínou a vodou z močálu, dokud se v jejím žaludku nespojily a ona neporodila několik hliněných lidiček, základ lidstva.
No tak, proti tomu je polévka z kořínků hotová pohádka, ne? Kromě toho má stejně spoustu práce – především opravit nebo přepsat politou stránku. Mezi členy svého kmene je považován přinejmenším za podivína, ale kdesi na světě budou jistě lidé, kteří si rádi přečtou jeho revidované vydání Účinných prostředků léčitelů wrannských. Uvědomí si také, že v močálech žijí i vzdělané hlavy. Jenomže – ach! – krab, to by bylo pochutnání – spolu s jalovcovým pivem.
Tiamak si myl ruce v misce s vodou, kterou si dal před dveře, než odešel. Seděl na bobku, protože mezi jeho psacím stolem a nádobou s vodou nebylo víc místa, když náhle na střeše zaslechl škrábavé zvuky. Utíral si ruce do bederní roušky a pozorně naslouchal.
Ozvalo se to znovu: suché zašramocení, jako kdyby se o došky otíralo psací pero.
Rychle vyklonil z okna a vyšplhal na střechu. Zachytil se za jednu dlouhou větev a vytáhl se po ní až nahoru, kde na hřebeni střechy seděla malá bedýnka, pokrytá kůrou, jako malý domeček na matčině hřbetu. Nahlédl dovnitř. Bylo to tam, přesně jak čekal. Šedý vrabec, o překot zobající semínka poházená po podlážce. Tiamak se natáhl a jemně ptáka uchopil. Pak co nejopatrněji sešplhal po střeše a protáhl se oknem dovnitř.
Vložil vrabce do krabí klícky, která visela od stropního trámu právě pro tento účel, a rychle rozdělal oheň. Když se rozhořel, vyňal ptáčka z klece a prohlédl si jej.
Vrabec ztratil pírko či dvě z ocásku a jedno křídlo držel poněkud níž, jako by se po cestě z Erkynu dostal do nějakých nesnází. Věděl, že přilétl z Erkynu, protože to byl jediný vrabec, kterého kdy vychoval. Měl i jiné ptáky – mokřadní holuby – ale Morgenes z nějakého důvodu trvá na vrabcích.
Je to legrační stařík.
Postavil kotlík na oheň a pak se pokusil nějak napravit pochroumané ptačí křídlo. Na zem nasypal další semínka a do mističky z kůry nabral trochu vody. Lákalo ho počkat se čtením, až se nají, oddálit si potěšení ze zpráv z daleka, jak to jen půjde, ale po takovém dni se mu tolika trpělivosti nedostávalo. Rozdrtil v hmoždíři trochu rýžové mouky, přidal malinko soli a pepře, pak těsto vytáhl a rozválel ho na placku, kterou dal péci na oheň.

Proužek pergamenu, obtočený kolem vrabcovy nohy, měl potrhané okraje a písmo bylo rozmazané, jako by ptáček pořádně zmokl, ale Tiamak byl na takové věci zvyklý a brzy se ve zprávě zorientoval. Datum, které říkalo, kdy byl vzkaz napsán, ho překvapilo: šedému vrabci trvalo téměř měsíc, než se dostal až do Wrannu. Zpráva ho ohromila ještě víc, ale nebyl to ten druh překvapení, který by býval očekával.
S pocitem chladné tíhy, která v žaludku potlačovala veškerý hlad, přešel k oknu a vyhlédl přes banyánové větve na hvězdné nebe. Díval se na severní oblohu a na okamžik téměř cítil chladný vítr, jak se tlačí na jih a vráží studený klín do teplého wrannského podnebí. Stál u okna dlouho, než si všiml zápachu spálené večeře.

* * *

Kníže Eolair se opřel do čalouněného křesla a pohlédl k vysokému stropu. Byl pokryt náboženskými freskami, pečlivé ztvárňujícími výjevy z Usireova života. Jeden se zabýval jeho vyléčením pradleny, další zobrazoval Sutrina, mučeného v aréně imperátora Crexise, a tak dále. Zdálo se, že barvy trochu blednou, a některé fresky pokrýval tenký závoj prachu. I tak to bylo působivé, protože seděl v jednom z menších předpokojů Sancellan Aedonitis.
Miliony tun pískovce, mramoru, a zlata, myslel si Eolair, a to vše jen jako pomník něčeho, co nikdo nikdy neviděl. Nečekaně ho zalila vlna stesku po domově, jak se mu to v posledních týdnech stávalo často. Co by dal za to, aby byl namísto v kamenném Nabbanu zpět ve svém skromném domě v Nad Mullachu, obklopen neteřemi a synovci a drobnými připomínkami předků a bohů, nebo v Taigu v Hernysadharcu, kam ho srdce pokaždé trochu táhlo. Ale ve vzduchu se vznášel pach války a on nedokázal odepřít, když ho vlastní král požádal o pomoc. Přesto ho cestování unavovalo. Už se těšil na hernystirskou trávu pod kopyty svého koně.
"Kníže Eolaire! Odpusť mi, prosím, že jsem tě nechal čekat." Otec Dinivan, lektorův mladý tajemník, stál ve dveřích a ruce si otíral o černé roucho. "Dnešek je pořádně nabitý a to ještě není ani poledne. I tak," zasmál se, "je to velmi chabá výmluva. Prosím, vstup do mých komnat!"
Eolair ho následoval. Jeho boty neslyšně kráčely po silných kobercích.

"Tak," Dinivan se šklebil a zahříval si ruce nad ohněm. "Je to lepší? Je to ostuda, ale nedokážeme Pánův největší dům vytopit. Má střechy příliš vysoko, a letošní jaro bylo tak chladné!"
Kníže se usmál. "Abych řekl pravdu, moc jsem si toho nevšiml. V Hernystiru spíme s okny otevřenými, vyjma nejkrutější zimy. Jsme lid, žijící venku."
Dinivan povytáhl obočí. "A my Nabbanští jsme změkčilí jižané, eh?"
"To jsem neřekl!" rozesmál se Eolair. "Jedno ale vy jižané jste: mistři důmyslné řeči."
Dinivan se usadil v křesle s tvrdým opěradlem. "Ah, ale Jeho Svatost lektor – jenž, jak dobře víš, je původem z Erkynu – dokáže upříst z řečí síť kolem kohokoliv z nás. Je to moudrý a důvtipný muž."
"To vím. A o něm bych rád mluvil, otče."
"Říkej mi Dinivane, prosím. Ah, to je vždy osud tajemníka velkého muže – být vyhledáván pro něčí blízkost a nikoliv pro sebe sama." Nasadil předstíraně tesklivý obličej.
Eolair znovu zjistil, že se mu kněz velmi zamlouvá. "Taková vskutku tvá sudba je, Dinivane. Teď prosím poslouchej. Předpokládám, že víš, proč mne sem můj pán poslal?"
"Kdybych to neuhodl, musel bych být vskutku hlupák. Nastal čas, kdy se jazyky vrtí jako psí ocasy. Tvůj pán se obrátil na Leobardise, aby zjistil, zda mohou podniknout nějaká společná opatření."
"Tak jest." Eolair poodstoupil od ohně a přitáhl si křeslo k Dinivanovu. "Jsme v křehké rovnováze: můj Lluth, tvůj lektor Ranessin, Nejvyšší král Eliáš, vévoda Leobardis…"
"A princ Jošua, žije-li," dodal Dinivan a zatvářil se ustaraně. "Ano, je to křehká rovnováha. A ty víš, že lektor nemůže udělat nic, čím by ji narušil."
Eolair pomalu přikývl. "Vím."
"Tak proč jsi za mnou přišel?" zeptal se Dinivan laskavě.
"Nejsem si docela jistý. Řeknu ti jen tolik: zdá se, že probíhá svár a soupeření, jak už se to občas stává, ale já sám se bojím, že jde o něco hlubšího. Můžeš si myslet, že jsem šílenec, ale mám neblahé tušení, že jeden věk končí, a bojím se, co může přinést ten nastávající."
Lektorův tajemník hleděl mlčky. Jeho hladký obličej se chvíli zdál mnohem starší, jako by se v něm zračily dlouho tajené strasti.
"A já ti povím, že sdílím tvé obavy, kníže Eolaire. Nemohu ale mluvit za lektora; mohu jen říci, co už jsem řekl: je to moudrý a důvtipný muž." Udeřil se do Stromu na prsou. "Ale pro klid tvého srdce mohu říci toto: vévoda Leobardis se dosud nerozhodl, komu poskytne pomoc. Ačkoliv mu Nejvyšší král střídavě pochlebuje a vyhrožuje, Leobardis ještě odolává."
"Nu, to je dobrá novinka," opatrně se usmál Eolair. "Když jsem dnes ráno vévodu spatřil, byl velmi odtažitý, jako by se bál, že bude spatřen, že se mnou mluví příliš důvěrně."
"Má mnoho k rozvažování, stejně jako můj pán," odpověděl Dinivan. "Ale věz i toto – a je to přísně důvěrné tajemství. Právě dnešního rána jsem vedl barona Devasallese na návštěvu k lektoru Ranessinovi. Baron bude vyslán na misi, která bude pro rozhodování Leobardise i mého pána mnoho znamenat, a bude mít mnoho společného i s tím, kterým směrem Nabban v jakémkoliv konfliktu vrhne svou moc. Nemohu ti říci více, ale doufám, že je to alespoň něco."
"Je to alespoň něco," odpověděl Eolair. "Děkuji ti za důvěru, Dinivane."
Někde v Sancellan Aedonitis se hluboce a temně rozezněl zvon.
"Zvon Claevan oznamuje polední hodinu," povstal otec Dinivan. "Pojď, najdeme si něco k snědku a džbánek piva, a

promluvíme si o radostnějších věcech." Po obličeji se mu mihl úsměv a on vypadal znovu mladě. "Věděls, že jsem jednou cestoval do Hernystiru? Tvá země je krásná, Eolaire."
"Ačkoliv trochu zaostává co do kamenných budov," odpověděl kníže a poklepal do zdi Dinivanovy cely.
"A to je jedna z jejích krás," zasmál se kněz, když jej vyváděl ze dveří.

* * *

Vous starého muže byl bílý a tak dlouhý, že si jej zastrkoval za opasek, když kráčel – což až do tohoto rána činil už několik dní. Vlasy neměl o nic tmavší než vousy. Dokonce i kabát s kapucí a leginy byly ušity z husté kožešiny bílého vlka: bestie byla pečlivě stažena, pracky měl muž překřížené na hrudi a horní část zvířecí lebky, přibitou k železné čapce, měl posazenu nad obočím. Nebýt kousků červených krystalků v prázdných vlčích očních důlcích a starcových planoucích očí pod nimi, nebyl by ničím než další bílou skvrnou ve sněhem pokrytém lese, rozprostřeném mezi jezerem Drorshul a horami.
Sténání větru zesílilo a z větví vysoké borovice spadl na muže, shrbeného pod ní, chomáč sněhu. Netrpělivě se otřepal jako zvíře a kolem něj se objevil jemný opar, který na okamžik rozlámal slabé sluneční světlo v mlhu drobných duh. Vítr pokračoval ve své naříkavé písni a stařec v bílém si sáhl k boku a uchopil něco, co na první pohled vypadalo jen jako další bílá hrouda – sněhem pokrytý kámen nebo pahýl stromu. Pozvedl to, nahoře a po stranách otřel bílý prach a pak oddálil látkový obal jen tolik, aby viděl dovnitř.
Něco do otvoru zašeptal a čekal; pak svraštil obočí, jakoby starostí nebo znechucením. Položil tu věc, narovnal se a rozepjal si opasek z vybělené sobí usně. Z hubeného, větrem ztvrdlého obličeje sňal kapuci a svlékl i vlčí plášť. Kazajka bez rukávů, kterou měl na sobě, byla téže barvy jako kabát, a kůže šlachovitých paží nebyla o mnoho tmavší, ale na pravém zápěstí těsně nad rukavicí začínala hadí hlava, vykreslená zářivými inkousty a vytetovaná modrou, černou a krvavě červenou přímo do kůže. Tělo hada se spirálovitě ovíjelo muži kolem pravé paže, mizelo na ramenou pod kazajkou, znovu se objevovalo na levé ruce, svíjelo se kolem ní a končilo kudrlinkami ocasu na zápěstí. Tato barevná skvrna na pozadí mrtvého zimního lesa a mužova bílého oděvu a kůže ostře vystupovala. I z krátké vzdálenosti se zdálo, že kdosi ve vzduchu rozpůlil létajícího hada a ten dva lokte nad zemí prochází smrtelnou agónií.
Starý muž nevěnoval pozornost husí kůži, která mu vyskočila na pažích, dokud nepřetáhl kabát přes ranec a uvolněné záhyby nenastrkal pod něj. Pak vytáhl z brašny pod kazajkou kožený váček, vymáčkl z něj hrudku žlutého tuku a rychle si jím natřel obnaženou kůži. Had se zaleskl, jako by právě přibyl z nějaké vlhké jižní džungle. Když s tím byl hotov, otočil se na podpatku a čekal. Měl hlad, ale noc předtím dojedl poslední zbytek jídla, které měl s sebou. To nicméně nebylo důležité, protože brzy přijdou ti, na něž čeká, a přinesou potravu.
Jarnauga měl bradu skloněnou, pod sněhobílým obočím mu doutnaly kobaltové oči; čekal na příchozí z jihu. Byl starý, tak starý, a z útrap času i počasí byl sporý a tvrdý. Svým způsobem už hleděl k hodině, která brzy přijde, v níž si jej zavolá Smrt a vezme ho do své temné a tiché komnaty. Ticho a osamění mu nenaháněly hrůzu; byly osnovou i útkem jeho dlouhého života. Chtěl jen dokončit úkol, který před ním stál, předat pochodeň, již by druzí mohli potřebovat v temnotě, která je čekala; pak nechá odejít svůj život i tělo stejně snadno, jako před chvílí setřásl sníh z holých ramen.
Když myslel na osamělé komnaty, které jej čekají u posledního milníku cesty, vzpomněl na svůj milovaný Tungoldyr, který před čtrnácti dny opustil. Když onoho posledního dne stál u domácího prahu, rozprostíralo se před ním městečko, v němž strávil většinu ze čtyř a půl dvacítek let svého života, a bylo prázdné jako legendární Huelheim, který na něj čeká, až bude se svou prací hotov. Všichni ostatní obyvatelé Tungoldyru uprchli už před měsíci. Jen Jarnauga zůstal v městysu, zvaném Měsíční dveře, stuleném mezi vysokými horami Himilfell, a přece ve stínu vzdáleného Sturmspeiku – Bouřné hory. Zima přinesla takový chlad, jaký nikdy předtím nepoznali dokonce ani Rimmeřani z Tungoldyru, a noční písně větru se změnily v cosi, co znělo jako kvílení a nářek, až muži zešíleli a ráno bývali nalézáni, jak se chechtají a kolem nich leží mrtví jejich nejbližší.
Jen Jarnauga setrval ve svém malém domku, když sněžné mlhy v průsmycích a úzkých uličkách města zhoustly jako vlna a svažité tungoldyrské střechy připomínaly lodě válečníků, plavící se v oblacích. Nikdo než Jarnagua neviděl, jak blikavá světla Bouřné hory jasnějí a jasnějí, neslyšel zvuk mohutné, drsné hudby, který se tu a ta,m mísil do rachotu bouře, burácející nad horami a údolími této nejsevernější rimmersgardské provincie.
Ale on – ačkoli, jak poznal z jistých znamení a zpráv, se přiblížil jeho čas – neopustil Tungoldyr do plíživé zimy a tmy. Jarnauga věděl, že bez ohledu na to, co se stane, už nikdy neuvidí slunce na dřevěných domcích, nebude naslouchat zpěvu horských potůčků, zurčících okolo předních dveří dolů do rozvodněného Gratuvasku. A nebude stát na verandě v jasných, temných jarních nocích a hledět na světla na obloze – mihotavá severní světla, která tu bývala už od dob jeho dětství, ne ty hnusné, nevolnost vzbuzující plameny, které si teď hrají na temné tváři Bouřné hory. Důvěrně známé věci jsou pryč. Cesta před ním je přímá, ale čeká na ní jen málo radosti.
Ale ani teď mu nebylo vše jasné. Bylo ještě třeba se vypořádat s tím obtížným snem, snem o černé knize a třech mečích. Rušil mu spánek už po čtrnáct nocí, ale jeho význam stále zůstával skryt.
Myšlenky mu přerval neurčitý pohyb na jihu, v dáli vedle aleje stromů, lemujících západní hranice Wealdhelmu. Krátce se tam úkosem podíval, pak zvolna sklonil hlavu a vstal.
Když si znovu oblékal kabát, vítr změnil směr; o chvíli později se ze severu přivalilo nezřetelné mumlání hromu. Ozvalo se znovu, hluboké vrčení, jako když se zvolna probouzí nějaká příšera. Z druhé strany se z tichého šramotu vyklubal klapot kopyt, který s hromem soupeřil.
Jarnagua sebral klec s ptáky a vyšel jezdcům naproti, a zvuky se setkaly – hrom, valící se ze severu, tlumený dusot koní, přijíždějících z jihu – a naplnily bílý les chladným lomozem; zněly jako hudba ledových bubnů.
Lovci a lovná zvěř

Uši mu naplňoval prázdný řev řeky. Po kratičký okamžik se Simonovi zdálo, že voda je jediné, co se pohybuje – že lučištníci na druhé straně, Marya, on sám, to vše že je zmrazeno do nehybnosti díky šípu, jenž se chvěje Binabikovi v zádech. Pak těsně vedle bledého děvčete prosvištěl další šíp, hlučně se rozštípl o puklý převis zářivého kamene, okamžik strnulosti pominul a vše ožilo.
Simon si byl jakoby hmyzího hemžení lučištníků kolem vody vědom jen zpola; třemi kroky byl u dívky a trolla. Shýbl se; jakousi cizí, izolovanou částí mozku zaznamenal, jak rozedraná kolena mají Maryiny chlapecké legíny, a pak mu provrtal košili v podpaží šíp.
Nejdříve si myslel, že jej zcela minul; o moment později pocítil, jak se mu hrudním košem šíří plamen bolesti.
Kolem proletěly další šípy, dopadly na dlaždice před ně a poskakovaly jako kameny po vodě. Simon rychle poklekl, vzal tichého trolla do náruče a pocítil, jak se mu mezi prsty chvěje strašlivý, tuhý šíp. Otočil se, nastavil mezi mužíka a lučištníky záda – Binabik byl tak bledý! Je mrtvý, musí být! – a povstal. Znovu mu vzplála bolest v žebrech, a on zavrávoral. Marya se jej držela za loket.
"Lëkenova krev!" zaječel černě oděný Ingen a jeho vzdálený hlas nebyl pro Simonovy uši ničím než zamumláním.
"Vždyť je zabijete, vy idioti! Řekl jsem, abyste je jenom udrželi na místě! Kde je baron Heahferth?!"
Qantaqa seběhla dolů, aby je doprovázela; zatímco se spolu se Simonem vlekla po schodech do Da'ai Chikiza, pokusila se Marya vlka zahnat. Do stupně za nimi narazil poslední opeřený hrot, a vzduch byl znovu klidný.
"Heahferth je tady, Rimmeřane!"ozval se hlas zprostřed lomozících ozbrojenců. Simon se ohlédl z nejvyššího schodu. Srdce se mu zastavilo.
Kolem Ingena a jeho lučištníků spěchal tucet mužů ve válečné zbroji a mířil přímo k Jelení bráně, k mostu, pod nímž Simon a jeho druhové projeli těsně předtím, než vyšli na břeh.
Na svém rudém oři jel mezi nimi sám baron a nad hlavou svíral dlouhé kopí. Nedokázali by dlouho utíkat ani opěšalým vojákům – a baronův kůň je dožene během tří nádechů.
"Simone! Utíkej!" Marya jej zatahala za paži a postrčila dopředu. "Musíme se skrýt ve městě!" Ale Simon věděl, že i to je beznadějné. Než dosáhnou úkrytu, vojáci je doženou.
"Heahferthe!" vykřikl za ním hlas Ingena Jeggera: pevný, drobný zvuk nad hučením řeky. "To nemůžeš! Nebuď blázen, Erkyňane, tvůj kůň…!"
Zbytek pohltil zvuk vody; pokud Heahferth slyšel, nevšímal si toho. Rachot vojenských bot na mostě byl ve chvíli přehlušen klapáním kopyt po kameni.
Právě, když zvuk pronásledování zesílil, zachytil Simon špičkou boty o uvolněnou dlaždičku a upadl.
Šíp v zádech…pomyslel si uprostřed pádu, a: Jak se to vůbec všechno seběhlo?
Pak si bolestivě narazil rameno, odkutálel se a snažil se chránit trollovo schoulené tělo.
Ležel na zádech, vzhlížel vzhůru na skvrny oblohy v kupoli stromů a na prsou mu spočívala nezanedbatelná Binabikova tíha.
Marya jej tahala za košili a snažila se jej zvednout. Chtěl jí říci, že to už není důležité, že už to nestojí za to, ale když se vzepřel na jednom lokti a druhou rukou přidržoval Binabika, spatřil, že dole se dějí prapodivné věci.
Uprostřed dlouhého, obloukovitého mostu se baron Heahferth i jeho muži zastavili – ne, to není přesné, oni se zmítali na místě – muži ve zbrani naráželi do nízkých zdí mostu a baron čněl na koni nad nimi; jeho tvář se nedala z takové dálky přesně rozeznat, ale držel se v sedle jako někdo, koho náhle vytrhli ze spánku. Z důvodu, který Simon nedokázal určit, se kůň otočil a vyrazil; muži jej následovali a běželi rychleji než předtím. Bezprostředně poté – okamžik po onom obratu – uslyšel Simon mohutné zapraskání, jako by si nějaká obří ruka ulomila kmen stromu, aby měla párátko.
Před šokovanýma, fascinovanýma očima Simona a Maryi se křehká Jelení brána zřítila – nejdříve prostředek: kameny se oddrolovaly po hranatých kusech a padaly do zpěněné vody. Po několik okamžiků se zdálo, že Heahferth a jeho muži se na druhý konec dostanou; pak se kamenný oblouk zlomil a zhroutil jako roztržené prostěradlo a poslal do roztříštěných bloků mléčného chalcedonu ječící masu paží, nohou, bledých tváří a vzpínajícího se koně. Vše zmizelo ve vřavě zelené vody a pěny. O pár chvil později se několik metrů níže po proudu vynořila hlava baronova koně s krkem napjatým. Pak sklouzla zpět do vířící vody.
Simon pomalu stočil hlavu k základům mostu. Klečeli tam dva lučištníci a zírali do proudu; nad nimi stál Ingen v černé kápi a hleděl na společníky. Jako by jeho bledé oči byly jen několik palců od nich…
" Vstaň!" vykřikla Marya a zatahala Simona za vlasy. Osvobodil oči z Jeggerova zajetí s téměř slyšitelným trhnutím, jako kdyby přetrhl provaz. Opatrně vstal a vybalancoval své malé břemeno. Pak se otočili a prchli do ozvěn a hlubokých stínů Da'ai Chikiza.

Simona po stu krocích rozbolely ruce a měl pocit, jako by ho někdo v boku píchal nožem; když následovali vlka skákajícího ruinami sithijského města, měl co dělat, aby stačil i jen dívce. Bylo to jako běh jeskyní ze stromů a rampouchů, lesem svislého třpytu a temného, omšelého rozkladu. Všude se válely roztříštěné dlaždice, a přes obrovské, napůl rozpadlé oblouky se prostíraly tlusté spletence pavoučích sítí. Simon se cítil, jako by jej polkl nějaký obrovský lidožrout s vnitřnostmi z krystalů a jaspisu a perleti. Šum řeky za nimi postupně tichl; sípavé zvuky namáhavého dýchaní soupeřily se šoupáním běžících nohou.
Konečně se zdálo, že se dostali na okraj města: velké stromy, tsugy, cedry a borovice rostly blíže u sebe a dláždění, které bylo předtím všude, se teď rozdrobilo do pěšinek, vinoucích se mezi kmeny lesních obrů. Simon zpomalil. Zorné pole se mu na okrajích zatmívalo. Zastavil se a cítil, jak se pod ním houpe země. Marya jej vzala za ruku a odvedla pár vrávoravých kroků k břečťanem obrostlému násypu, v němž Simon, jemuž se zvolna navracel zrak, rozeznal studnu. Jemně položil Binabikovo tělo na ranec, jenž nesla Marya, opřel mužíkův bok o drsnou látku a pak spočinul na okraji studny a dopřával plicím tolik potřebný vzduch. V boku mu neustále pulsovalo.

Marya si přičapla vedla Binabika a odtlačila Qantažin nos, jímž vlčice šťouchala do svého mlčícího pána. Qantaqa o krok couvla, nechápavě zakňučela, a pak si položila tlamu na packy. Simon cítil, jak se mu do očí derou horké slzy.
"Není mrtvý."
Simon zíral na Maryu, pak na Binabikův bezbarvý obličej.
"Co?" zeptal se. "Co tím myslíš?"
"Není mrtvý," zopakovala, aniž by vzhlédla. Simon poklekl vedle ní. Měla pravdu: trollův hrudník se téměř nepostřehnutelně pohyboval. Na dolním rtu se mu občas objevila zpěněná krev.
"Usiree Aedone." Simon si utřel rukou zpocené čelo. "Musíme vytáhnout šíp."
Marya na něj ostře pohlédla. "Zbláznil ses? Jestli to uděláme, život z něj uteče! Nebude mít vůbec žádnou šanci!"
"To není pravda." Simon zavrtěl hlavou. "Doktor mi to říkal, tím jsem si jist, ale stejně nevím, jestli to dokážu vyndat. Pomoz mi svléci mu kabát."
Chvíli s kabátem opatrně zápolili a pak zjistili, že neexistuje způsob, jak jej sundat, aniž by odstranili šíp. Simon zaklel. Potřeboval něco, čím by mohl kabát rozřezat, něco ostrého. Rozbalil zachráněný ranec a začal se jím probírat. Dokonce i ve smutku a bolesti byl potěšen nálezem Bílého šípu, stále zabaleného do hadrů. Vytáhl jej a pustil se do uvolňování provázku, jenž držel cáry látky pohromadě.
"Co to děláš?" naléhala Mary. "Neměli jsme šípů dost?"
"Potřebuji něco ostrého, čím bych mohl řezat," zabručel. "Je škoda, že jsme ztratili část Binabikova vybavení…tedy tu část, ve které byl nůž."
"Tohle potřebuješ?" Marya hmátla do záňadří a vytáhla malý nůž v kožené pochvě, zavěšené na šňůrce kolem krku.
"Geloë mi řekla, že bych to měla mít s sebou," vysvětlila, rozvázala šňůrku a podala nožík Simonovi. "Proti lučištníkům k ničemu nebyl."
"A lučištníci nebyli k ničemu, když se zřítil most, díky Bohu." Simon začal rozřezávat naolejovanou kůži.
"Myslíš, že to bylo jen tak?" zeptala se Marya po chvíli.
"Jak to myslíš?" vydechl Simon. Byla to těžká práce, ale začal řezat od spodu kabátce a odkryl lepkavou hmotu sražené krve. Pak otočil nůž k límci.
"Že ten most prostě…spadl." Marya vzhlédla ke světlu, prodírajícímu se spletenou zelení. "Možná se Sithům nelíbilo, co se děje v jejich městě."
"Pfah." Simon zaťal zuby a odtrhl poslední kus kůže.
"Ti Sithové, kteří jsou ještě naživu, tu už nežijí, a jestli Sithové neumírají, jak mi říkal doktor, pak nejsou žádní duchové, kteří by způsobili pád mostu." Odhodil části kabátce a trhl sebou. Trollova záda pokrývala zaschlá krev. "Slyšela jsi, co Rimmeřan křičel na Heahfertha: nechtěl, aby na most vjel s koněm. Teď mě nech přemýšlet, hrom do tebe!"
Marya napřáhla ruce, jako by jej chtěla uhodit. Simon vzhlédl. Jejich pohledy se střetly. Poprvé si všiml, že i dívka plakala.
"Dala jsem ti svůj nůž!"
Simon v rozpacích pohodil hlavou. "Já jen, že…ten ďábel Ingen už mohl najít jiné místo, jímž se mohl dostat do města. Má přinejmenším dva lučištníky, a kdo ví kolik psů…a…a tenhle mužík je můj přítel." Otočil se zpět k zakrvácenému trollovi.
Marya chvilku mlčela. "Já vím," řekla nakonec.
Šíp trolla trefil zešikma asi na šířku dlaně od páteře. Když drobné tělo opatrně naklonil, mohl pod ně Simon vsunout ruku. Prsty rychle nahmatal ostrý železný hrot; vynořoval se právě pod Binabikovou paží, poblíž žeber.
"Proklatě! Prošel jím naskrz!" pomyslel si Simon poplašeně. "Moment…moment…"
"Odlom špičku," navrhla Marya a hlas už měla klidný. "Pak to budeš moci snadněji vytáhnout – jsi-li si jistý, že bys měl."
"Samozřejmě!" Simon se cítil povzneseně a trochu se jej zmocňovala závrať. "Samozřejmě."
Trvalo dost dlouho, než hlavici šípu odřízl; malý nožík byl značně tupý. Když byl hotov, pomohla mu Marya otočit Binabika do pozice, v níž byl šíp nejvolnější. Pak, s tichou modlitbou k Aedonovi na jazyku, vytáhl šíp z rány, až se a ní vyvalila čerstvá krev. Chvíli na ten nenáviděný předmět zíral a pak jej odhodil. Qantaqa zvedla mohutnou hlavu a pozorovala jeho let, pak chraplavě zaúpěla a položila čumák na přední packy.
Ovázali Binabika hadry z Bílého šípu a pruhy kůže z jeho zničeného kabátce, pak Simon zvedl stále chabě dýchajícího trolla a pohoupal jej v náručí.
"Geloë řekla, abychom stoupali po Stuze. Nevím, kde to je, ale nejlepší, co můžeme udělat, je pokračovat do hor," prohlásil. Marya přikývla.

Slunce, které zahlédli mezi vrcholky stromů, jim řeklo, že když opouštěli zarostlou studnu, přiblížilo se poledne. Brzy prošli okrajem poničeného města a během hodiny zjistili, že se země pod jejich uchozenýma nohama začíná zdvíhat. Troll se stával stále těžším. Simon byl příliš hrdý, než aby cokoliv řekl, ale mohutně se potil a záda a paže jej začaly bolet úplně stejně jako poraněný bok. Marya navrhla, aby vyřezal do vaku díry a udělal z něj pro Binabika nosítka. Po chvilce rozvažování Simon ten nápad zamítl. Za prvé by to pro bezmocného a bezvědomého trolla znamenalo příliš mnoho kodrcání, za druhé by na místě museli nechat část obsahu vaku, a ten tvořilo z větší části jídlo.
Když se zvolna stoupající terén začal měnit v příkré, bodlákem a ostřící husté zarostlé svahy, Simon konečně Maryu mávnutím zastavil. Položil mužíka, chvíli stál s rukama v bok a zhluboka supěl. Pak znovu popadl dech.
"Musíme…musíme…musím…si odpočinout," zamručel. Marya účastně pohlédla na jeho zardělý obličej.
"Nemůžeš jej nést celou cestu až na vrchol hor, Simone," namítla jemně. "Zdá se, že cesta bude ještě strmější. Budeš ruce potřebovat ke šplhání."

"Je to…můj přítel," prohlásil Simon tvrdohlavě. "To…nemůžu."
"Ne, to nemůžeš," zavrtěla Marya hlavou. "Pokud nemůžeme použít vak, pak musíme…" svěsila ramena a svezla se, aby se posadila na balvan. "Nevím, co musíme, ale musíme," dokončila.
Simon klesl vedle ní. Qantaqa zmizela nahoře na svahu a hbitě poskakovala tam, kam to chlapci s dívkou bude trvat dlouhé minuty.
Simonovi náhle něco přišlo na um. "Qantaqo!" zavolal, povstal a vysypal vak do trávy před sebou. "Qantaqo! Pojď sem!"
Simon a Marya pracovali horečně; nevyslovená myšlenka na Ingena Jeggera se nad nimi vznášela jako stín. Zabalili Binabika od hlavy k patě do dívčina kabátu, pak jej položili na Qantažin hřbet, vyvážili a přivázali posledním rozřezaným pruhem látky z vaku. Simon si tu pozici pamatoval ze své nedobrovolné jízdy do tábora vévody Isgrimnura, věděl ale, že když je mezi Binabikovými žebry a vlčím hřbetem tenký plášť, bude troll moci aspoň dýchat. Simon si uvědomoval, že to pro zraněného a možná umírajícího trolla není zrovna nejlepší způsob cestování, ale co jiného může dělat? Marya měla pravdu; ruce bude potřebovat pro šplhání.
Jakmile Qantaqa pochopila, co od ní chtějí, přestala dovádět a klidně stála, zatímco chlapec s dívkou pracovali. Občas se otočila a očichala Binabikův obličej, který jí spočíval na boku.
Když byli hotovi a vyrazili po svahu, vlk si opatrně vybíral cestu, jako by si byl vědom, jak důležitá je pro jeho tiché břemeno hladká jízda.
Teď už šli rychleji, škrábali se přes kameny a věkovité kmeny, z nichž v pruzích odpadávala kůra. Jasný, jen chvílemi oblaky ztemnělý sluneční kotouč, jenž na ně shlížel mezi větvemi, se kutálel ke svému západnímu kotvišti. Jak se plahočili, před potem zalitýma očima jim jako chochol kouře plul vlkův šedobílý ocas. Simon přemítal, kde je zastihne tma – a co je zastihne ve tmě.

Výstup byl velmi strmý; když konečně překlopýtali přes nezalesněný horizontální přehyb, měli Simon i Marya šaty rozedrané od trnitého porostu. Vděčně si sedli na prašnou pěšinku. Qantaqa vypadala, že by jí nijak nevadilo prozkoumat kus jiné, travou zarostlé cestičky, ale místo toho se s vyplazeným jazykem sesula vedle nich. Simon trolla odvázal. Zdálo se, že se mužíkův stav nezměnil; dýchal stále hrozně mělce. Simon mu nakapal do úst vodu z měchu, který pak předal Maryi. Když oba uhasili žízeň, Simon udělal z dlaní misku, kterou ona naplnila, a dal napít Qantaze. Pak si sám z vaku zavdal několik dlouhých doušků.
"Myslíš, že tohle je Stuha?" zeptala se Marya, zatímco si pročesávala vlhké černé vlasy. Simon se chabě usmál. Není tohle typické pro holku – upravovat si vlasy uprostřed lesa?! Má zardělé tváře, všiml si, a u kořene nosu se jí vyrazily pihy.
"Vypadá to spíš jako jelení stezka nebo tak něco," řekl nakonec a obrátil pozornost k místu, kde pěšinka mizela a ubíhala podél úbočí kopce. "Myslím, že Stuha je něco sithijského; Geloë to říkala. Ale myslím, že bychom tudy chvíli jít mohli."
Vlastně ani není tak hubená, pomyslel si. Trefnější by bylo spíš říci jemná. Vzpomněl si, jak se natahovala a ulamovala převislé větve, a na její drsné lodnické písně. Ne, nejspíš ani "jemná" není to pravé slovo.
"Tak tedy pojďme," přerušila Marya jeho přemítání. "Mám hlad, ale radši bych při západu slunce nebyla v otevřené krajině." Vstala a začala sbírat pruhy látky, aby připoutala Binabika k jeho oři, který užíval posledních chvil své svobody k tomu, aby se podrbal za ušima.
"Mám tě rád, Maryo," vyhrkl Simon a pak se chtěl odvrátit, utéct, udělat něco; místo toho hrdinně zůstal, kde byl, a když k němu dívka o chvíli později vzhlédla, usmívala se – a ona vypadala rozpačitě!
"To jsem ráda," řekla jen. Pak odešla pár kroků po jelení stezce, aby Simon mohl najednou nemotornýma rukama přivázat Binabika na vlčí hřbet. Náhle – když utáhl pod huňatým břichem obrovského trpělivého vlka poslední smyčku a pohlédl na trollův bezkrevný obličej, ochablý a tichý jako smrt sama – dostal na sebe vztek.
Co jsi to za pitomce! pomyslel si divoce. Jeden z tvých nejbližších přátel umírá, ty sám, jsi ztracen uprostřed nicoty, honí tě ozbrojení muži a možná ještě horší stvoření – a ty se tu zdržuješ s vyzáblou služebnou. Hlupáku!
Když se k Maryi připojil, nic jí neřekl, ale musela něco vytušit z výrazu jeho tváře. Věnovala mu vážný pohled, pak se vydali na cestu a mlčeli.

Jelení stezka se začala rozšiřovat, až když slunce zašlo za rozbrázděné horské svahy. Během půl míle se z ní stala široká rovná cesta, která mohla kdysi snad sloužit nákladní dopravě, ačkoliv už dávno předala vládu plíživé divočině. Souběžně vedly jiné, menší pěšinky, které vesměs vypadaly jako skuliny v měkkém koberci keřů a stromů. Došli k místu, kde se pěšiny spojovaly s jejich cestou, a o chvíli později zjistili, že jdou po prastarých kamenných dlaždicích. Brzy poté došli na Stuhu.
Původní pěšinu přeťala široká, dlážděná cesta, která běžela po boku hory a vinula se v ostrých zatáčkách. Mezi popraskanou šedobílou dlažbou rašila vysoká tráva a místy přímo povrchem cesty prorůstaly velké stromy, které kameny zdvihaly a obracely, takže teď byl každý z nich obkopen malým náspem z převrácených dlaždic.
"A to nás dovede do Naglimundu," zpola pro sebe zamumlal Simon. Byla ta první slova, která po dlouhé době vyřkl nahlas.
Marya se chystala odpovědět, ale vtom jí oči přivábilo něco na vrcholu hory. Hleděla tam, ale ať už ten záblesk způsobilo cokoliv, bylo to pryč.
"Simone, myslím, že jsem tam nahoře zahlédla nějaké světlo." Ukázala na hřeben hory, který byl dobrou míli nad nimi.
"Co to bylo?" zeptal se, ale ona jen pokrčila rameny. "Možná brnění, pokud tam nahoru takhle pozdě ještě dopadá slunce," odpověděl si sám, "nebo zdi Naglimundu nebo kdo ví co…" Pohlédl vzhůru a přimhouřil oči.

"Nemůžeme sejít ze silnice. Ne, dokud se nedostaneme dál, ne, dokud je světlo, Nikdy si neodpustím, jestli Binabika nedopravíme do Naglimundu, obzvláště když…jestli… "
"Já vím, Simone, ale nemyslím, že bychom se dokázali dostat až nahoru dnes v noci." Marya nakopla kámen a poslala jej do vysoké trávy vedle dlážděné cesty. Zasykla. "Mám na každé noze více puchýřů, než jsem jich kdy nasbírala za celý život. A pro Binabika nemůže být dobré, aby poskakoval celou noc na vlčím hřbetě," zachytila jeho pohled, "i kdyby měl přežít. Udělals všechno, co se dalo, Simone. Není to tvoje vina."
"Já vím!" odpověděl Simon vztekle. "Pojďme. Můžeme o tom mluvit při chůzi."
Plahočili se dál. Netrvalo dlouho a moudrost Maryiných slov byla nepříjemně zřejmá. I Simon měl tolik škrábanců puchýřů a byl tak uondaný, že se mu chtělo lehnout si na zem a plakat – jiný Simon, ten Simon, který žil v labyrintu Hayholtu životem hradního chlapce, by to udělal – sedl by si na kámen a dožadoval se večeře a spánku. Byl teď jaksi jiný; pořád cítil bolest, ale byly tu jiné, důležitější věci. Ale přesto, nebylo by dobré všechno zničit tím, že přátele i sebe sama zmrzačí.
Nakonec začala i Qantaqa šetřit jednu nohu. Simon byl konečně připraven se vzdát, když Marya zahlédla na hřebenu další světlo. Nebyl to odraz slunce: na svazích se rozprostřel modrý soumrak.
"Pochodně!" zasténal Simon. "Usiree! Proč zrovna teď, když už tam skoro jsme?"
"Nejspíš právě proto. Ta příšera Ingen určitě uháněla k vrcholu Stuhy, aby tam na nás počkal. Musíme sejít z cesty!" Srdce měli těžká jako kámen; rychle seběhli z dláždění Stuhy a uhnuli do strouhy, která běžela napříč svahem. Pelášili, dokud nenašli maličkou mýtinku, chráněnou palisádou z mladých tsug. Simonovi se zdálo, že na vrcholu zahlédl zamrkání několika dalších pochodní.
"Ať se ti bastardi usmaží v pekle!" zavrčel bez dechu a shrbil se, aby odvázal Binabikovu bezvládnou postavu z Qantažiných zad. "Aedone! Usiree Aedone! Jak bych si přál mít meč nebo luk!"
"Neměl bys tam Binabika nechat?" zašeptala Marya. "Co když budeme muset zase utíkat?"
"Tak ho ponesu. Krom toho, dojde-li na běh, můžeme to rovnou vzdát. Myslím, že neuběhnu ani padesát kroků. A ty?" Marya lítostivě zavrtěla hlavou.
Vystřídali se u vaku s vodou, pak Simon třel Binabikovi zápěstí a kotníky a pokoušel se vehnat do trollových prokřehlých končetin trochu krve. Mužík teď dýchal lépe, ale Simon neměl pocit, že to vydrží dlouho; s každým výdechem se trollovi u úst objevila krvavá bublina, a když Simon mužíkovi ohrnul víčka, jak to jednou viděl dělat doktora Morgenese s omdlelou děvečkou, zdálo se mu bělmo Binabikových očí docela šedé.
Zatímco Marya lovila ve vaku něco k jídlu, Simon se pokusil zvednout Qantaze pracku a podívat se, proč kulhala. Vlčice přestala oddechovat, obnažila zuby a velmi přesvědčivě na něj zavrčela. Když se pokusil v prohlídce pokračovat, chňapla mu po ruce; čelisti sklaply ani ne palec od jeho zkoumavých prstů. Simon už skoro zapomněl, že je to vlk, a začínal s ní jednat jako s jedním z Tobiášových psů. Byl náhle vděčný, že jej pokárala jen jemně. Nechal ji, aby si rozedrané tlapky olízala sama.
Světla ubývalo a na temnící obloze nad nimi začínaly tu a tam rozkvétat hvězdy. Simon žvýkal kousek tvrdé sušenky, který mu Marya vyhledala, a přál si, aby k tomu měl jablko nebo něco jiného šťavnatého, když se z písně prvních večerních cvrčků začínal vynořovat tenký, kvílivý zvuk. Simon s Maryí na sebe pohlédli, pak, pro jistotu, i když to ve skutečnosti nebylo třeba, na Qantaqu. Vlčice měla uši vzpřímené a oči ostražité.
Nebylo třeba jmenovat stvoření, která vydávala ten vzdálený štěkavý hluk. Oba znali hlas honících psů až příliš dobře.
"Co budeme…?" začala Marya, ale Simon zavrtěl hlavou. Zoufale udeřil pěstí do kmene stromu a nepřítomně sledoval, jak mu na bledých kloubech vyráží krev. Za pár minut zůstanou v úplné tmě.
"Nemůžeme dělat nic," zasyčel. "Když poběžíme, uděláme jen více stop, které by mohli sledovat." Chtělo se mu znovu do něčeho uhodit, něco zlomit. Hloupost, hloupost, hloupost, celé tohle krvavé dobrodružství – a s jakým koncem.
Jak tak seděl a odfukoval, Marya se mu přisunula těsně k boku, zvedla jeho paži a ovinula si ji kolem krku.
"Je mi zima." Chabě opřel svou ruku o její, a zatímco poslouchal zvuky ze svahu nad nimi, v očích mu vystoupily slzy strachu a zoufalství. To už měl za to, že slyší nad tartasem psů pokřikovat muže. Co by dal za meč! I když s ním neumí zacházet, mohl by jim alespoň způsobit trochu bolesti, než je zajmou.
Jemně zvedl Maryinu hlavu ze svých ramen a předklonil se. Jak si vzpomínal, Binabikův kožený váček spočíval na dně ruksaku. Vytáhl jej a probíral se v něm prsty; ve tmě mýtiny mohl hledat jen po paměti.
"Co to děláš?" zašeptala Marya.
Simon našel, co hledal, a sevřel to v dlani. Část zvuků nyní přicházela i ze svahu severně od nich, skoro z jejich úrovně. Past se zavírala.
"Drž Qantaqu."
Kousek se odplížil a probíral se křovím, až našel správně dlouhou větev, štíhlou a o něco delší, než byla jeho vlastní paže. Přinesl ji, natáhl na ni Binabikův váček s prachem a pak ji opatrně položil vedle sebe. "Dělám pochodeň," řekl a vytáhl trollovy křemínky.
"Nezavede je to k nám?" zeptalo se děvče a v hlase jí zazněla jakási odtažitá zvědavost.
"Nezapálím ji, dokud nebudu muset," odpověděl, "ale přinejmenším budeme mít něco…něco, čím se dá bojovat."
Obličej měla ve stínu, ale cítil na sobě její oči. Věděla zcela přesně, k čemu jim takové gesto bude dobré. Choval naději – a ta naděje byla velmi silná – že pochopí, proč je to gesto nutné.
Zuřivé vyvádění psů bylo nyní strašlivě blízko. Simon slyšel zvuk lámaných keřů a hlasitý křik lovců. Praskání přímo nad nimi sílilo a rychle se blížilo – příliš silné na psy, . pomyslel si Simon a když udeřil křemenem o kámen, srdce se mu chvělo. Musí to být muži na koních. Prach zajiskřil, ale nechytil. Porost chrastil, jako by se jím valil a převracel povoz.
Chytni, zatraceně, chytni!
Něco si právě nad jejich hlavami razilo cestu křovím. Maryina ruka mu sevřela paži tak tvrdě, až to zabolelo.

"Simone!" vykřikla, pak prach zaprskal a zaplál; na vrcholu větve rozkvetla chvějivá oranžová květina. Simon vyskočil a mávl paží; plamen se zavlnil. Něco se vyvalilo zpoza stromů. Qantaqa zavyla a vytrhla se z Maryina sevření.
Noční můra! To bylo vše, co napadlo Simona, když pozvedl pochodeň; světlo se rozlilo a osvětlilo věc, která před ním překvapeně a vzpřímeně stála.
Byl to obr.
V děsivém, nehybném okamžiku, jenž následoval, se Simonův mozek snažil pojmout, co viděl – tu věc, která se nad ním ve světle pochodně tyčila a kolébala. Nejdřív si myslel, že je to nějaký druh medvěda, protože to bylo celé pokryté bledou, huňatou kožešinou. Ale ne, nohy to mělo příliš dlouhé a paže a černé ruce příliš lidské. Když se to předklonilo a zamžouralo očima v kožnatém obličeji, který připomínal lidskou tvář, temeno vlasaté hlavy bylo tři lokte nad Simonovou.
Štěkot zněl všude, jako hudba příšerného chóru démonů. Bestie švihla dlouhou drápatou paží, a natrhla Simonovi maso na rameni. Zavrávoral a téměř upustil pochodeň. Světlo krátce ozářilo Maryi s očima rozšířenýma hrůzou; svírala Binabikovo bezvládné tělo a snažila se jej odtáhnout z cesty. Obr otevřel ústa, zahřměl – to bylo jediné možné slovo pro mohutný rachot, který se ozval – a znovu se vrhl na Simona. Ten skočil stranou, o něco zachytil nohou a překulil se, ale než se k němu tvor mohl otočit, rachotivé mručení se změnilo v bolestivé zavytí. Upadl a částečně se zabořil do země.
Qantaqa se mu zakousla pod huňaté koleno. Byla jako šedý stín, který se rychle stáhl, aby znovu skočil obrovi po nohách. Bestie zafuněla, ohnala se po vlkovi a poprvé ho minula. Podruhé už široká tlapa trefila; vlčice v přemetech odletěla do křoví.
Obr se znovu obrátil k Simonovi.
Právě když bez jakékoliv naděje pozvedl pochodeň a spatřil, jak se její plápolavé světlo odráží v lesklých obrových očích, vynořila se z porostu divá masa stínů, vyjících jako vítr v tisícovce vysokých věží. Utočili na obra jako vzteklý oceán – všude psi; vyskakovali na obrovskou nestvůru, kousali ji, a ona zuřila a hromově řvala. Mávala rukama jako lopatkami větrného mlýna a vzduchem odletovala polámaná těla; jedno srazilo Simona k zemi a vyrazilo mu pochodeň; ale místo, které jeden pes opustil, zaplnilo dalších pět.
Simon se plazil k pochodni a v hlavě měl vřavu šílených, horečnatých obrazů. Náhle všude vykvetlo světlo. Obrovský obrys bestie vrávoral mýtinou a řval. Přicházeli muži, křičeli, koně ržáli. Nad Simonem proletěl temný stín a znovu mu vyrazil pochodeň. Těsně za ním se skluzem zastavil kůň, v sedle stál jezdec a ve světle pochodní se mu blyštělo kopí. O chvíli později byl z oštěpu velký černý hřeb; trčel z prsou obležené bestie. Naposledy rozechvěle zasténala a sesula se pod zmítající se hromadu psů.
Jezdec seskočil z koně. Kolem něj běželi muži s pochodněmi, aby odvolali psy; světlo dopadlo na jezdcův profil, a Simon se vydrápal na jedno koleno.
"Jošuo!" zvolal a vzápětí padl na obličej. Poslední, co viděl, byl princův úzký obličej ve žlutém slunci pochodní, oči rozšířené překvapením.

Čas běžel v křečovitých momentech bdění a temnoty. Seděl na koni před mlčícím mužem, jenž byl cítit potem a kůži. Když se kolébali vzhůru po Stuze, přidržovala jeho paže Simona v pase jako pevný popruh.
Koňská kopyta klapala po kameni, a Simon zjistil, že se dívá na ocas koně před sebou. Kolem planuly pochodně. Rozhlížel se po Maryi, po Binabikovi, po ostatních…kde všichni jsou?
Jeli teď jakýmsi tunelem a od kamenných zdí se odrážely zvuky, podobné úderům srdce. Ne, byly to údery kopyt. Zdálo se, že tunel je nekonečný.
V kameni před nimi byla zasazena velká dřevěná vrata. Pomalu se otevírala. Proudilo z nich světlo jako voda z puklé hráze, a z prýštícího světla vchodu se vylouply obrysy mnoha mužů.
A teď scházeli dlouhým svahem na volný vzduch, jeden kůň za druhým, ohňový had pochodní se vinul dolů po pěšině tak daleko, kam jen dohlédl. Okolo ležela pustá pole, na nichž nerostlo nic než holé železné sloupy.
Zdi pod nimi lemoval ještě větší počet pochodní a stráže vzhlížely k procesí, sestupujícímu z hor. Před jezdci čněly kamenné zdi, nejdříve v jejich úrovni, pak, jak jeli stále hlouběji, jim zvolna rostly nad hlavami. Tma byla hustá jako v sudu, ale probleskovaly jí hvězdy. Simonovi se jízdou třepala hlava a zjistil, že zvolna vklouzává do spánku – nebo do temné oblohy. Nevěděl přesně.
Naglimund, pomyslel si, když se mu po obličeji rozlilo světlo pochodní, a muži nahoře na zdech volali a zpívali. Pak se zřítil ze světla do temnoty, která jej pokryla jako nános ebenového prachu.
Část třetí
Simon Bělokadeřný
Tisíc hřebů

Někdo bušil do dveří sekyrami – sekal, štípal, tříštil trámky a prkna.
"Doktore!" vykřikl Simon a posadil se, "to jsou vojáci! Vojáci přišli!"
Ale nebyl v komnatách doktora Morgenese. Byl zabalen v propocených prostěradlech a ležel na malé posteli v nevelké, úhledné místnosti. Zvuk ostří, štípajících dřevo, neustával; o chvíli později se dveře rozletěly a rámus zesílil. Zpoza zárubně nahlédl neznámý obličej, bledý a s dlouhou bradou, korunovaný řídkými vlasy, které se v pronikajícím světle leskly stejně měděnou rudou jako Simonovy. Jeho jediné viditelné oko bylo modré. Druhé zakrývala černá látka.
"Ah," řekl cizinec, "tak ses probral. Dobře." Podle přízvuku, v němž byl patrný nádech severanské těžkopádnosti, to byl Erkyňan. Zavřel za sebou dveře a tak trochu ztlumil rámus práce, přicházející zvenku. Měl na sobě dlouhou šedou kněžskou sutanu, která mu schlíple visela na drobném těle.

"Jsem otec Strangyeard." Posadil se do křesla s vysokým opěradlem vedle Simonovy postele; kromě lůžka a dlouhého stolu, pokrytého drobnostmi, to byl jediný nábytek v místnosti. Když se cizinec uvelebil, předklonil se a poklepal Simona po ruce.
"Jak se cítíš? Lépe, doufám?"
"Ano…ano, myslím, že ano." Simon se rozhlédl kolem. "Kde to jsem?"
"V Naglimundu. Ale to samozřejmě víš," usmál se otec Strangyeard. "A mám-li být přesnější, jsi v mém pokoji…a také v mé posteli." Zvedl ruku. "Doufám, že se tu cítíš pohodlně. Není moc vybavená – ale, proboha, co jsem to za hlupáka! Spával jsi v lese, viď?" Kněz mu věnoval další rychlý, váhavý úsměv. "Musí to být lepší než les, hmmm?"
Simon spustil nohu ke studené podlaze a zjistil, že má kalhoty, které mu trochu nepadnou. "Kde jsou mí přátelé?"
Vynořila se myšlenka, temná jako mrak. "Binabik…je mrtvý?"
Strangyeard sešpulil rty, jako by se Simon dopustil lehké svatokrádeže.
"Mrtvý? Díky Usireovi, ne – ačkoliv mu není dobře, vůbec mu není dobře."
"Mohl bych ho vidět?" Simon se svezl na dlaždice a rozhlížel se po botách. "Kde je? A jak je Marya?"
"Marya?" Kněz pozoroval Simona, jak se plazí po podlaze, a vypadal rozpačitě. "Ah. Tvůj druhý druh je v pořádku. Nepochybuji, že se nakonec uvidíš i s ní."
Boty byly pod psacím stolkem. Když si je Simon obouval, otec Strangyeard zašátral a zvedl z opěradla křesla čistou bílou blůzu.
"Tu máš. Chlapče, ty ale spěcháš. Chceš vidět své přátele hned, nebo raději nejdříve něco pojíš?" Simon si už zapínal košili. "Binabika a Maryu, a pak jídlo," zamručel, soustředěn na své snažení. "A taky Qantaqu."
"I když v posledku zažíváme tvrdé časy," řekl otec vyčítavým tónem, "my v Naglimundu vlky nejíme. Předpokládám, že ji počítáš mezi přátele."
Simon vzhlédl, aby zjistil, že jednooký muž žertoval.
"Ano," Simon náhle pocítil ostych. "Je to přítel."
"Pak tedy pojďme," kněz povstal. "Bylo mi řečeno, abych se ujistil, že je o tebe dobře postaráno, takže čím dříve do tebe dostanu jídlo, tím dříve splním své poslání." Otevřel dveře a vpustil dovnitř další příval slunce a hluku.
Simon zamžoural do silného světla a vzhlížel k vysokým zdem pevnosti a obrovské modrofialové rozlehlosti Wealdhelmu; rýsoval se nad nimi a odsuzoval šedě oděné stráže do roli trpaslíků. Uprostřed pevnosti se tyčil mohutný shluk hranatých kamenných budov nejrůznějších stylů a z nejrůznějších období. Tmavé, očazené kvádry pískovce, malá temná okna a těžké dveře vyhlížely, jako by byly vystavěny jen pro jeden účel: aby něco udržely venku.
Sotva co by kamenem dohodil, uprostřed hemžícího se davu prostého lidu, štípala spousta do půl pasu svlečených mužů polena, která přidávali k hromadě, dosahující jim do výše hlav.
"Tak tohle bylo to štípání," Simon pozoroval dopadající sekyry. "Co to dělají?"
Otec Strangyeard se otočil a sledoval jeho pohled. "Ah. Ah. Stavějí hranici, to dělají. Spálí Hunena – obra."
"Obra?" Rychle se mu to vrátilo: funící, kožnatý obličej, paže neskutečné délky, které ho chtěly drapnout. "On není mrtvý?"
"Oh, docela mrtvý, ano." Strangyeard se vydal k hlavní budově. Simon šel za ním a kradmo se naposled podíval na hranici. "Víš, Simone, někteří z Jošuových mužů z toho chtěli mít podívanou, rozumíš, utít mu hlavu, přibít ji na bránu, takové věci. Princ řekl ne. Řekl, že to byla zlá bytost, ale nebylo to zvíře. Oni nosí i jakési šaty, věděl jsi to? Používají hole, tedy klacky. Mno, Jošua prohlásil, že on hlavu žádného nepřítele na bránu pro zábavu přibíjet nebude. Nařídil, spalte to." Strangyeard si poklepal na lalůček. "A tak to spálí."
"Dnes v noci?" Simon se snažil stačit knězovým dlouhým krokům.
"Jen co bude hranice hotová. Princ Jošua z toho nechce dělat nic víc, než to je. Jsem si jistý, že by to raději spálil v horách, ale lidé to chtěli vidět mrtvé." Otec Strangyeard si rychle udělal na hrudi znamení Stromu. "Víš, je to už třetí, který za poslední měsíc přišel ze severu. Jeden z nich zabil biskupova bratra. Je to všechno nejvýš nepřirozené."

Binabik byl v malé místnůstce, která náležela ke kapli uprostřed nádvoří mezi hlavními budovami pevnosti. Byl velmi bledý, a menší, než Simon očekával, jako by z něj unikla část hmoty, ale úsměv měl srdečný.
"Příteli Simone," opatrně se posadil. Drobné hnědé torzo měl až po klíční kost obmotané obvazy. Simon odolal nutkání mužíka zdvihnout a obejmout jej, protože nechtěl otvírat dosud nezhojené rány. Místo toho si sedl na okraj slamníku a sevřel jednu z Binabikových teplých rukou.
"Už jsem myslel, že jsme o tebe přišli," Simon měl dojetím ztěžklý jazyk.
"Stejně jako já, když mne trefil šíp," troll lítostivě potřásl hlavou. "Ale podle všeho nebylo zasaženo nic doopravdy důležitého. Pečovali o mne dobře, ale kvůli bolesti jsem se začal hýbat vlastně až teď." Obrátil se ke knězi. "Dnes jsem se prošel po dvoře."
"Dobře, velmi dobře." Otec Strangyeard se nepřítomně usmál a utáhl si šňůrku, která mu přidržovala klapku na oku.
"No, musím jít. Jsem si jist, že si máte mnoho co říci." Odšoural se ke dveřím. "Simone, užívej mou místnost, jak dlouho budeš chtít, prosím. Prozatím se dělím o pokoj a bratrem Eglafem. Když spí, vydává příšerné zvuky, byl ale tak hodný, že mne k sobě vzal."
Simon mu poděkoval. Kněz popřál Binabikovi další návrat sil a odešel.
"Je to muž velmi dobrého rozumu, Simone," řekl Binabik, když poslouchali, jak se chodbou vzdalují knězovy kroky. "Je správcem hradních archívů. Už jsme spolu vedli několik úžasných rozhovorů."
"Je trochu zvláštní, ne? Jaksi…roztržitý?"
Binabik se rozesmál, pak sebou cukl a rozkašlal se. Simon se leknutím předklonil, ale Binabik jej mávnutím odehnal.
"Někteří mužové, Simone, takoví, jejichž mysl je plná myšlenek, zapomínají mluvit a jednat jako obyčejní lidé."

Simon přikývl a rozhlédl se po místnosti. Bylo to tam v mnohém jako u Strangyearda: úsporná, malá, s bíle omítnutými zdmi. Místo hromad knih a papyrů byla na psacím stolku jen kopie Knihy Aedonovy, v níž rudá stuha jako tenký jazyk označovala místo, kde skončil poslední čtenář.
"Nevíš, kde je Marya?"
"Ne." Binabik se zdál krajně vážný. Simon zapřemítal proč. "Myslím, že předala Jošuovi zprávu. Nejspíš ji poslal za princeznou, ať už je kdekoliv, aby doručila odpověď."
"Ne!" Simonovi se ta myšlenka vůbec nelíbila. "Jak se to všechno mohlo stát tak rychle?"
"Tak rychle?" usmál se Binabik. "Dnes je ráno druhého dne, co jsme v Naglimundu."
Simon byl ohromen. "Jak je to možné? Právě jsem se probudil!"
Binabik potřásl hlavou a vklouzl zpět do pokrývek.
"Kdepak. Prospal ses většinou včerejška a budil ses, jen aby ses napil, a pak jsi znovu usnul. Myslím, že to, co tě oslabilo, byla poslední část tvé cesty, spolu s horečkou, kterou jsi prodělal na řece."
"Usiree!" Cítil se, jako by jej podvedlo vlastní tělo. "A Maryu poslali pryč?"
Binabik pozdvihl zpod přikrývek smířlivou dlaň. "Nic takového nevím. Byl to jen dohad. Stejně dobře může být někde tady – nejspíš někde se ženami nebo v komnatách služebných. Ona je, abych řekl všechno, služebná."
Simon se zakabonil. Binabik jej jemně vzal za ruku, kterou mu chlapec předtím ve svém vzrušení vytrhl. "Buď trpělivý, Simone, příteli. Vykonala hrdinskou práci, když ses dostal tak daleko. Kdo ví, co se může stát příště?"
"Máš pravdu…myslím." Zhluboka se nadechl.
"A zachránila mi život," upozornil Binabik.
"Je to důležité?" Simon roztržitě poklepal na malou ručku a vstal. "I ty jsi zachránil můj, a to několikrát. Přátelé jsou přátelé."
Binabik se usmál, ale jeho oči prozrazovaly únavu.
"Přátelé jsou přátelé," souhlasil. "Když mluvíme o těchto věcech, musím teď jít zase spát. V příštích dnech nás čekají důležité činy. Podíváš se po Qantaze, a jak se o ni starají? Strangyeard ji měl ke mně dovést, ale bojím se, že to z jeho zaměstnané hlavy vyklouzlo jako z" – plácl na něj – "polštáře."
"Jistě," Simon otevřel dveře. "Víš, kde je?"
"Strangyeard říkal…stáje…" odpověděl Binabik a zíval. Simon vyšel ven.
Zastavil se na hlavním nádvoří a sledoval procházející lid, dvořany, služebníky a mnichy. Byl dvojnásob sklíčen skutečností, že mu nikdo nevěnuje sebemenší pozornost.
Za prvé vůbec neměl představu, kde by stáje mohly být. Za druhé byl velmi, velmi hladový. Otec Strangyeard říkal něco o tom, že slíbil, že se mu o jídlo postará, a teď je pryč. Je to starý podivín!
Náhle spatřil na druhé straně nádvoří známý obličej. Než si vzpomněl, jaké jméno se k němu váže, urazil už několik kroků.
"Sangfugole!" zvolal, a harfeník se zastavil a rozhlížel se, kdo jej volá. Spatřil, jak k němu Simon běží, a zastínil si oči. I když se u něj mladík zastavil, zdál se na rozpacích.
"Ano?" Byl oblečen do bohatě zdobeného světle fialového kabátce a zpod opeřené čapky mu půvabně splývaly dlouhé temné kadeře. Simon si i ve svých čistých šatech před zdvořile se usmívajícím hudebníkem připadal ošuntěle.
"Máš pro mne nějakou zprávu?"
"Jsem Simon. Nejspíš si nevzpomínáš…mluvil jsi se mnou na pohřební slavnosti na Hayholtu."
Sangfugol na něj ještě chvíli hleděl a lehce se mračil. Pak se mu tvář rozzářila. "Simon! Aha, jistě! Ten výřečný šenkýř. Moc se omlouvám, ale vůbec jsem tě nepoznal. Hodně jsi vyrostl."
"Ano?"
Harfeník se zakřenil. "To bych řekl! Když jsem tě viděl naposled, určitě jsi neměl na tváři tohle chmýří." Přejel mu dlaní po bradě. "Nebo si alespoň nevzpomínám."
"Chmýří?" Simon se překvapeně pohladil po tváři. Bylo to jako chlupy…ale jemné, takové, jaké měl na předloktí.
Sangfugolovi zaškubaly rty a pak se rozesmál. "Jak o tom můžeš nevědět? Když mi poprvé vyrašila mužská bradka, byl jsem každý den u matčina zrcadla a sledoval, jak se to vyvíjí." Pohladil si rukou hladkou čelist. "Teď ji každé ráno zastřihuji, abych měl pro dámy jemnou pleť, a často přitom kleji."
Simon cítil, že rudne. Musí vypadat tak venkovansky!
"Nějaký čas jsem se k žádnému zrcadlu nedostal."
"Hmmm." Sangfugol si ho změřil od hlavy k patě. "A jestli mi paměť slouží, jsi také vyšší. Co tě přivádí do Naglimundu? Ne, že bych to nedokázal uhodnout. Je tu mnoho takových, co uprchli z Hayholtu, a můj pán, princ Jošua, v neposlední řadě."
"Já vím," Simon cítil potřebu říci něco, čím by se dobře oblečenému mladému muži trochu vyrovnal. "Pomohl jsem mu utéct."
Harfeník pozdvihl obočí.
"Opravdu? No, to zní jako vpravdě zajímavý příběh! Už jsi jedl? Nebo bys chtěl trochu vína? Vím, že je časná hodina, ale abych pravdu řekl, ještě jsem nebyl v posteli…abych tam spal."
"Něco k jídlu by mi moc pomohlo, ale nejdříve musím něco udělat. Mohl bys mi ukázat, kde jsou stáje?"
Sangfugol se usmál. "Co to, mladý hrdino? Pojedeš do Erchesteru a přineseš nám v pytli Pryratovu hlavu?" Simon znovu zrudl, ale tentokrát bez jakéhokoliv potěšení. "Pojď," vybídl ho harfeník. "Stáje, potom jídlo."

Shrbený muž s kyselým výrazem přehazoval vidlemi seno a podezřívavě si Simona přeměřil, když se jej ptal, kde je Qantaqa.

"No, co s ním chceš?" zeptal se, pak pohodil hlavou. "Je vážně divoký. Není dobré, že je tu. Neměl jsem to dělat, ale princ přikázal. Málem mi ukousl ruku, tak, ta bestie."
"No, pak tedy bys měl být rád, když se jí zbavíš. Dej mi ji."
"Říkám ti, je to ďábelská bestie," prohlásil muž. Následovali jeho kulhavou chůzi setmělými stájemi a ven zadními vraty na blátivý dvorek, skrčený ve stínu zdí.
"Vodím sem řezníkovi krávy, občas," muž ukázal na čtvercovou jámu. "Nevím, proč ho princ přivedl a chudák starý Lucuman se s ním musí vadit. Měl do toho zlého zmetka vpálit kopí, zrovna jako do toho obra."
Simon věnoval shrbenému muži znechucený pohled a pak vyrazil k okraji jámy. Od kolíku tam vedl provaz do díry. V ní ležela na boku v blátě vlčice a provaz měla uvázaný kolem krku.
Simon byl otřesen. "Cos jí to udělal?" vykřikl a otočil se na podomka. Sangfugol, který si to promáčeným dvorem rázoval o poznání opatrněji, se narovnal.
Starcova podezřívavost se změnila v nevrlost. "Nic jsem jí neudělal," prohlásil nasupeně. "Je to opravdový ďábel – vyl a vyl jako satanáš. A chtěl mě kousnout."
"To bych udělal taky," odsekl Simon. "A co se toho týče, ještě můžu. Vytáhni ji odsud."
"A jak?" zeptal se muž znepokojeně. "Jen tak ho vytáhnout na provaze? Je hrozně veliký."
"Je to ona, ty hlupáku." Simon byl plný vzteku, když viděl vlčici – po nesčetné míle věrného druha – ležet v temné, špinavé jámě. Naklonil se do ní. "Qantaqo! Ho, Qantaqo!" Mávla ušima, jako by odháněla mouchu, ale oči neotevřela.
Simon se rozhlížel po dvorku, až spatřil, co potřeboval: Špalek na štípání dřeva, osekané poleno, vysoké po mužskou hruď. Odvalil ho k jámě, zatímco na něj podomek i harfeník udiveně hleděli.
"Pozor," zavolal dolů na vlka a převalil špalek do díry, dopadl do měkké země sotva loket od vlkovy zadní pracky. Ten krátce zvedl hlavu, aby se rozhlédl, a pak ji položil zpět.
Simon znovu hleděl přes okraj jámy a pokoušel se na vlčici laskavě promlouvat, ta na něj ale pranic nedbala.
"Bud opatrný, ať ti neublíží," varoval ho Sangfugol.
"Má štěstí, že ta nestvůra teď odpočívá," druhý muž si mudrlantsky žvýkal nehet na palci. "Měls ho slyšet předtím, to vytí a všechno."
Simon přehodil nohu přes okraj jámy a svezl se dolů. Přistál ve čvachtavém, vlhkém blátě.
"Co to děláš?" vykřikl Sangfugol. "Zešílel jsi?"
Simon si přičapl vedle vlčice a zvolna napřáhl ruku. Zavrčela na něj, on ale natáhl prsty. Zabahněný nos krátce začenichal, pak Qantaqa opatrně vyplázla dlouhý jazyk a olízla mu hřbet ruky. Simon se odvážil podrbat ji za ušima, pak ji prohmatal a hledal rány nebo zlomené kosti. Nic takového nenašel. Otočil se a postavil špalek, zarazil jej do bláta u stěny jámy a pak se vrátil ke Qantaze. Obejmul ji rukama kolem trupu a snažil se ji postavit.
"Je to blázen, že?" zpola zašeptal muž s kyselou tváří.
"Kušuj," zavrčel Simon a pohlédl na své šaty a boty, jež už byly potřísněny blátem. "Popadni provaz a tahej, až ti řeknu. Sangfugole, kdyby otálel, usekni mu hlavu."
"No tohle," ozval se muž káravě, ale sevřel lano. Harfeník si stoupl za něj, aby mohl pomoci. Simon pobídl Qantaqu ke špalku a nakonec ji přesvědčil, aby na něj položila přední nohy. Simon vzepřel na ramenou její široký chundelatý zadek.
"Připraveni? Táhněte!" zvolal. Lano se napjalo. Qantaqa se mu nejdříve vzpírala a zápasila s muži, dosedala svou nezanedbatelnou vahou na Simona, jemuž v blátě podkluzovaly nohy. Právě když si myslel, že už-už se sveze pod ni a ona jej umačká k smrti, Qantaqa se provazu poddala. Simon pak skutečně uklouzl, ale dostalo se mu zadostiučinění v pohledu na vlka, drápajícího se přes okraj jámy. Když se její hlava vynořila, ozvalo se užaslé a překvapené ‚uuuf' podomka a Sangfugola.
I Simon si pomohl špalkem. Podomek se v hrůze krčil před vlčicí, která na něj zlověstně štěkala. Sangfugol, který sám vyhlížel poněkud vyplašeně, se od ní opatrně po zadku odsouval a pro tu chvíli zapomněl na škody, jež to způsobí jeho jemnému oděvu.
Simon se rozesmál a pomohl harfeníkovi na nohy. "Pojď se mnou. Odvedeme Qantaqu k jejímu příteli a pánu, kterého bys i tak měl poznat – a pak snad to jídlo, o němž jsme mluvili?"
Sangfugol pomalu přikývl. "Teď, když jsem viděl Simona, Přítele vlků, jsou i některé jiné věci snadněji k uvěření. Rozhodně pojďme."
Qantaqa naposled šťouchla do podomka ležícího tváří k zemi a přiměla jej poděšeně zasténat. Simon odvázal provaz od kůlu a pak se vydali stájemi a nechávali za sebou čtyři páry mokrých šlápot.

Když se Qantaqa s Binabikem znovu shledali (a Simon je mírnil, aby tak chránil ještě zesláblého trolla před nebezpečnou rozjařeností jeho zvířecího přítele), Sangfugol se vytratil do kuchyní. Zakrátko se vrátil se džbánem piva, slušnou porcí skopového, sýrem a chlebem, zabalenými v látce; také měl – k Simonově překvapení – na sobě stejné blátem potřísněné šaty.
"Jižní cimbuří, kam půjdeme, je dost prašné," vysvětlil harfeník. "Ať se propadnu, jestli si zničím ještě další kabátec."
Ubírali se k hlavní bráně pevnosti a příkrému schodišti na cimbuří a Simon se zmínil o velkém množství lidí, kteří je míjeli na nádvoří, a o stanech a přístřešcích, roztroušených na otevřených prostranstvích.
"Mnozí přišli, aby tu našli útočiště," odvětil Sangfugol. "Většina je z Frostmarchu a z údolí řeky Zeleného brodu. Někteří jsou také z Utanyeatu – ti, co měli Guthwulfovu ruku za trochu příliš těžkou – ale většinou je to lid, jenž uprchl před počasím nebo před bandity. Nebo jinými věcmi – jako jsou Huneni." Ukázal na dokončenou hranici, kolem níž právě procházeli. Dřevaři odešli; uspořádaná hromada polen stála tiše a významně jako nějaký rozbořený chrám.
Na cimbuří se posadili na nahrubo osekaný kámen. Slunce vystoupilo vysoko na oblohu a pražilo zpoza několika oblak, která ještě na nebi zbývala. Simon litoval, že nemá klobouk.

"Buď ty nebo někdo jiný přinesl dobré počasí." Sangfugol otevřel horku kabátec. "Byl to ten nejpodivnější květněn, kam až mi paměť sahá – ve Frostmarchu sněhové bouře, v Utanyeatu studené deště…krupobití! Měli jsme tu před čtrnácti dny krupobití a kroupy byly veliké jako ptačí vejce." Simon se věnoval výhledu a tak harfeník začal rozbalovat jídlo. Z vrcholu vysokých zdí vnitřního opevnění se pod nimi Naglimund prostíral jako na dlani. Za zdmi ležela, skoro bezbřehá kamenitá pastvina a nízké hory.
Na druhé straně, mezi cimbuřím hřadu a pustou fialovou hradbou Wealdhelmu, vedla z hřebenu hor dlouhá, vinutá cesta. Po obou stranách bylo roztroušeno na tisíc bodů, matně odrážejících sluneční světlo.
"Co to je?" ukázal Simon. Sangfugol žvýkaje přimhouřil oči.
"Myslíš hřeby?"
"Jaké hřeby? Ptám se na ty dlouhé hroty na svahu."
Harfeník přikývl. "Hřeby. Co si vlastně myslíš, že Naglimund znamená? Vy z Hayholtu jste zapomněli svou erkynštinu. ‚Pevnost hřebů' – to to znamená. Zasadil je tam vévoda Aeswides, když Naglimund budoval."
"Kdy to bylo? A k čemu jsou?" Simon zíral a nechal vítr, aby mu bral od úst chlebové drobty a vířivě je unášel do prostoru mezi opevněními.
"Někdy předtím, než Rimmeřani přišli na jih. Víc nevím. Ale železo měl z Rimmersgardu, všechny tyhle sloupy. Vyrobili je Dverningové," dodal významně, ale Simonovi to jméno nic neříkalo.
"Stejně – proč? Je to jako železná zahrada."
"Aby zadržely Sithy," prohlásil Sangfugol. "Sithové nemohli železo vystát, říká se. Byli z něj nemocní, a dokonce umírali. A tak Aeswides obklopil svůj hrad těmito železnými ‚hřeby' – bývaly tu všude kolem, i před pevností, ale když Sithové odešli, překážely v cestě: bylo těžké dojet na trhy s povozy a tak. Takže když král Jan dal tohle místo Jošuovi – domnívám se, že proto, aby byli oba bratři co nejdále od sebe – můj pán je nechal všechny porazit, vyjma těch na svazích. Myslím, že se mu líbí. Můj pán, princ, má staré věci velmi rád."
Podávali si střídavě džbán piva a Simon povyprávěl hráči na harfu okleštěnou verzi toho, co se mu stalo od jejich posledního setkání, a vynechával některé nevysvětlitelné věci, protože neměl odpovědi na otázky, které by harfeník dozajista vznesl. Na Sangfugola to učinilo hluboký dojem, ale nejvíc na něj zapůsobil příběh o Jošuově záchraně a Morgenesově mučednické smrti.
"Ah, ten bídák Eliáš," pravil nakonec a Simona překvapilo, jak nelíčený vztek zastínil harfeníkovu tvář jako bouře. "Král Jan měl tu příšeru uškrtit, sotva se narodila, a když ne to, měl z něj udělat aspoň generála armád a nechat jej sužovat Thirthingské – cokoliv, jen ne jej posadit na Trůn z dračích kostí, kde se stal morem nás všech!"
"Ale stalo se to," přikývl s plnou pusou Simon. "Myslíš, že nás tu v Naglimundu napadne?"
"Jen bůh a ďábel vědí," zašklebil se kysele Sangfugol, "a ďáblova sázka má vyšší kurs. Možná ještě neví, že Jošua je tady, ačkoliv to dozajista nebude trvat dlouho. Tahle pevnost je silná, velmi silná. Měli bychom za to dávno mrtvému Aeswideovi děkovat. Jenže, ať už je silná nebo ne, nedovedu si představit, že by Eliáš dlouho váhal, zatímco by si Jošua tady na severu budoval moc."
"Ale já myslel, že princ Jošua nechtěl být králem."
"A také nechce. Jenže Eliáš není z těch, kteří by tomu rozuměli. Ctižádostiví lidé nikdy neuvěří, že ostatní nejsou., jako oni. A také má Pryrata, který mu do ucha šeptá slova hadích rad."
"Ale nebyli Jošua a král nepřáteli už po léta? Dlouho předtím, než přišel Pryrates?"
Sangfugol přikývl. "Sváry mezi sebou měli vždy. Kdysi se milovali a měli k sobě blíž než většina bratří – nebo mi to aspoň tak vyprávěli Jošuovi starší leníci. Ale pohádali se, a pak zemřela Hylissa."
"Hylissa?"
"Eliášova nabbanská manželka. Jošua ji vezl k Eliášovi, jenž byl ještě princem, který tenkrát pro svého otce válčil s Thrithingskými. Jejich průvod ze zálohy přepadli thrithingští jezdci. Když se Jošua pokoušel Hylissu bránit, přišel o ruku, ale bylo to marné – jezdců bylo příliš mnoho."
Simon dlouze vydechl. "Tak tohle se stalo!"
"Znamenalo to smrt jakékoliv lásky, již k sobě cítili…anebo se to aspoň říká."
Simon chvíli přemýšlel o Sangfugolových slovech, pak vstal a protáhl se; bolavé místo na žebrech vyslalo varovné škubnutí. "A co tedy princ Jošua udělá teď?"
Harfeník se poškrábal na paži a pohlédl na dvůr. "Netroufám si ani hádat. Princ Jošua je rozvážný a k činu se rozhoduje dlouho; jenže se mnou se obvykle o strategii nikdo neradí." Usmál se. "Říká se, že přijeli důležití poslové a že někdy během týdne Jošua formálně svolá Raed."
"Co to?"
"Raed. To je staré erkynské jméno pro sněm, víceméně. Lidé v těchto částech země často používají staré termíny. A na venkově, dál od hradu, ještě většina z nich mluví jen starou řečí. Člověk z Hayholtu jako ty by nejspíš potřeboval místního překladatele."
Simon se nenechal řečí o venkovských zvláštnostech rozptýlit. "Sněm, říkal jsi – r…Raed? Bude to sněm o…válce?"
"Za těchto dní," odpověděl hudebník a obličej měl opět zasmušilý, "bude každý sněm v Naglimundu sněmem o válce."

Šli po hradbách.
"Překvapuje mne," řekl Sangfugol, "že při všech těch službách, jež jsi mému pánovi prokázal, tě ještě nevyzval k audienci."
"Vylezl jsem z postele až dnes ráno," odpověděl Simon. "Kromě toho možná vůbec nepoznal, že jsem to byl já…na tmavé pasece, s umírajícím obrem a tím vším."
"Myslím, že máš pravdu," harfeník si připlácl čapku, kterou se snažily odnést poryvy větru.

Stejně, pomyslel si Simon, jestli mu Marya předala zprávu od princezny, mohl bych doufat, že se zmínila i o svých druzích. Nikdy bych si býval nepomyslel, že by na nás dokázala jen tak zapomenout.
Ale měl by být spravedlivý: která dívka, náhle zachráněná z nebezpečné divočiny, by netrávila svůj čas raději se šlechtici než s hubeným kuchtíkem?
"Určitě jsi neviděl tu dívku, Maryu, která přišla s námi?" zeptal se.
Sangfugol zavrtěl hlavou. "Lidé přicházejí branami každý den. A nejen uprchlíci z venkovských usedlostí a vesnic. Včera v noci přijeli na zpěněných koních heroldové prince Gwythinna z Hernystiru. Princova družina má přijet dnes večer. Už týden tu je lord Ethelferth z Tinsettu s dvěma sty muži. Hned za ním přivedl baron Ordmaer stovku Utersallanů. Ze všech stran přicházejí další pánové se svými průvody. Hon začal, Simone – i když jen Aedon ví, kdo honí koho."
Došli k severovýchodní věži. Sangfugol úklonou pozdravil mladého vojáka, který držel stráž. Za jeho šedě oděnými rameny se tyčil mohutný Wealdhelm, jehož obrovské kopce jako by byly na dosah, jen natáhnout ruku.
"I když má spoustu práce," ozval se náhle harfeník, "nezdá se správné, že se s tebou ještě nesetkal. Nebude ti vadit, když se o tobě zmíním? Jsem k němu dnes večer pozván k večeři."
"Jistě bych jej rád viděl, to ano. Já…hodně jsem se strachoval o jeho bezpečnost. A můj pán udělal mnoho pro to, aby se sem, domů, mohl Jošua vrátit."
Simon si s překvapením všiml lehkého nádechu hořkosti ve vlastním hlase. Nechtěl, aby to tak vyznělo, ale stejně; trpěl, než se sem dostal, a byl to on a nikdo jiný, kdo našel Jošuu svázaného a visícího jako bažanta na chalupníkových futrech.
Tón té poznámky neunikl ani Sangfugolovi; pohled, který stočil k Simonovi, byl směsí sympatie a pobavení.
"Rozumím. Doporučoval bych ti nicméně, abys to mému princi nepředestíral právě tímto způsobem. Je to pyšný, tvrdohlavý muž, jsem si ale jistý, že na tebe nezapomněl. Jak víš, všechno tu je poslední dobou dost obtížné, skoro tak trýznivé jako tvá pouť."
Simon zvedl bradu a pohlédl k horám, na podivný třpyt větrem zmítaných stromů. "Já vím. Kdyby se se mnou chtěl setkat, byla by to čest. Když to nepůjde…no, tak to nepůjde."
Harfeník se líně zašklebil a koutky hravých očí se mu složily do úsměvných vrásek. "Hrdá a přímá řeč. Teď pojď, ukážu ti Hřeby Naglimundu."

V jasném denním světle to byl vskutku ohromující pohled. Pole lesklých sloupů začínalo už v příkopu pod východní zdí hradu, vystupovalo po svahu a dále možná čtvrt míle, přímo k úpatí hor. Byly seřazeny do symetrických řad, směřujících k horám, jako by tam byla zakopána legie kopiníků, kteří nechali pronikat nad temnou hlínu jen své zbraně, aby ukázali, jak svědomitě drží stráž. Silnice se vinula z jeskyně zející v západní stěně hory, zmítala se sem a tam mezi řadami oštěpů klikatě jako hadí stopa a zastavovala se až před těžkou východní branou Naglimundu.
"A ten – jak se jmenoval? – to všechno udělal jen proto, že se bál Sithů?" Simon byl zmatený z podivné; stříbřitě blyštivé úrody, jež před ním vyvstávala. "Proč je prostě nedal na vrchol zdi?"
"Jmenoval se vévoda Aeswides. Byl to zdejší nabbanský místodržící, a když si postavil hrad na sithijské půdě, vytvořil tím první precedens. A proč ne na zdi – no, já myslím, že se obával, že by dokázali najít způsob, jak přejít přes jedinou zeď – nebo možná pod ní. Takhle museli projít skrze ně. Neviděl jsi ani polovinu, Simone – tyhle věci tu rašily po všech stranách!" Sangfugol mávl rukou dokola.
"Co na to Sithové? Pokusili se zaútočit?"
Sangfugol se zamračil. "Neslyšel jsem o tom. Měl by ses na to zeptat otce Strangyearda. Je to zdejší archivář a historik."
Simon se usmál. "Setkal jsem se s ním."
"Zajímavý starý mol, co? Jednou mi vyprávěl, že když Aeswides vystavěl toto místo, Sithové jej nazvali…nazvali…kletě! Jako zpěvák balad bych tyhle staré příběhy měl znát. No, nazvali ho jménem, které znamenalo něco jako ‚Past, jež polapí lovce'…jako by Aeswides obehnal opevněním sám sebe nebo tak něco – že si vystavěl vlastní past."
"A udělal to? Co se s ním stalo?"
Sangfugol trhl hlavou a málem znovu přišel o čapku.
"Ať se propadnu, jestli to vím. Nejspíš tu zestárl a zemřel. Nemyslím, že mu Sithové věnovali mnoho pozornosti."

Dokončit okruh jim trvalo hodinu. Už dlouho předtím vyprázdnili džbán piva, který Sangfugol přinesl ke spláchnutí jídla, ale harfeník s sebou prozíravé vzal i měch vína, a tak je spasil před žízní. Smáli se; a když došli po točitých schodech a zpět na zem k hlavní bráně, starší muž Simona právě učil neslušnou píseň o nabbanských šlechtičnách. Jakmile se vynořili ze strážnice, ocitli se v davu dělníků a vojáků; většina byla mimo službu, soudě dle neupravenosti jejich oděvu. Všichni pokřikovali a strkali se; Simon vbrzku zjistil, že se na něj z jedné strany tlačí tlustý muž a z druhé vousatý strážný.
"Co se děje?" zavolal na Sangfugola, který byl davem unášen kus od něj.
"Nejsem si jistý," zahulákal mu v odpověď. "Nejspíš přijel Gwythinn z Hernysadharcu."
Tlusťoch k Simonovi obrátil červený obličej: "Né, to nepřijel," sdělil srdečně. Dech mu páchl pivem a cibulí. "De vo obra, toho, co ho zabil princ." Ukázal k hranici, která stála odkrytá uprostřed davu.
"Ale já obra nevidím," odpověděl Simon.
"Zrovna ho přivážej. Já právě přišel s vostatníma, abych určitě viděl. Syn mý sestry byl mezi těma, co tu ďábelskou bestii pomáhali lapit!" dodal pyšně.

Teď davem proběhla další vlna hluku: někdo vpředu něco zahlédl, a slovo šlo od úst k ústům až k těm, kteří neviděli. Krky se natahovaly a trpělivé matky se špinavými obličeji si vysazovaly na ramena děti.
Simon se rozhlédl. Sangfugol zmizel. Stoupl si na špičky a zjistil, že málokdo v zástupu je tak velký jako on. Za hranicí zahlédl jasné hedvábí stanu nebo plátěné střechy, a před zářivými plachtami několik hradních dvořanů. Seděli na židličkách a rozprávěli; rozháněli se rukama a mávali rukávci, jako by to byly větve plné briliantových ptáků. Pátral mezi tvářemi po Maryi – snad si už našla urozenou dámu, k níž by se připojila: jistě by nebylo bezpečné, kdyby se vracela za princeznou do Hayholtu, nebo kde teď je. Žádný z obličejů jí nicméně nepatřil, a než se po ní mohl porozhlédnout ve shromáždění, objevila se v jednom podloubí vnitřní zdi řada ozbrojenců.
Teď začal dav doopravdy hučet, neboť první půltucet vojáků byl následován koňským potahem, zapřeženým do vozíku. Simon na chvíli pocítil v žaludku prázdno, ale zaplašil jej: copak mu bude špatně vždy, když zařinčí vůz?
Kola se zastavila a vojáci se shlukli, aby vyložili bílou věc, přehozenou přes vozík, Simon letmo zahlédl za navršenými kládami, v místě, kde stála šlechta, havraní vlasy a bílou kůži, než se ale stačil v naději, že je to Marya, podívat pozorněji, smějící se dvořané ji zase zakryli a nebylo, vidět nic.
Zdvihnout kůl, na němž viselo obrovo tělo jako jelen z královych lovných hájů, dalo i osmi lopotícím se strážným zabrat, a i tak museli vlézt pod vůz, než dokázali pohodlně vsunout pod prkno ramena. Netvor byl svázán pod koleny a za lokty; zády bouchal do země a obrovské ruce se mu kývaly ve vzduchu. Dav, který se dychtivě natlačil dopředu, nyní začal a výkřiky strachu a odporu couvat.
Ta věc teď vyhlíží lidštěji, než když se přede mnou objevila v lese Sithů, pomyslel si Simon. Když mu v tmavém obličeji ochabla kůže a přestal hrozivě funět, měl obr rozpačitý výraz muže, předávajícího nepochopitelné zprávy.
Jak říkal Strangyeard, mělo to kolem pasu jakýsi oděv z hrubé látky. V prachu nádvoří se vláčel opasek s jakýmisi červenými kameny.
Tlustý muž vedle Simona, který naléhal na vojáky, aby pochodovali rychleji, k němu otočil veselý pohled.
"Víš, co to nosilo kolem krku?" zakřičel. Simon, tísněn z obou stran, pokrčil rameny. "Lebky," muž byl potěšen, jako by je mrtvému obrovi dal sám. "Nosil je jako náhrdelník, to dělal. A princ ho pohřbívá po aedonitsku – i když to teda aedonita určitě nebyl." Otočil se znovu k představení.
Několik dalších vojáků vyšplhalo na hranici a pomohlo nosičům položit mohutnou nestvůru na místo.
Když už spočívala na zádech na samotném vrcholu, vytáhli kůl z překřížených rukou a nohou a hodili jej mezi dav.
Když na zem seskočil poslední muž, velké tělo sklouzlo trochu dopředu a jedna z žen zaječela. Vzápětí se rozplakalo několik dětí. Šedě oděný důstojník vykřikl příkaz; jeden z vojáků se předklonil a strčil pochodeň do otýpky slámy, která spolu s dalšími ležela po okrajích hranice.
Plameny, v pozdně odpoledním světle podivně bezbarvé, po slámě jen zatančily a hmátly po výživnější stravě. Obrovu siluetu ovíjely sloupce kouře; teplý proud vzduchu mu zježil huňatou srst jako suchou letní trávu.
Tam! Spatřil ji znovu, za hranicí! Když se pokoušel protlačit k ní, kdosi, kdo nechtěl přijít o vybraný výhled, mu uštědřil ránu loktem. Neochotně se zastavil a hleděl na místo, kde ji, jak si myslel, zahlédl.
Pak ji konečně uviděl a zjistil, že to není Marya. Tahle černovlasá žena, oděná do tmavých, vybraně ušitých šatů, byla možná o dvacet let starší. Přesto byla i ona se svou slonovinovou pletí a jemně sešikmenýma očima bezesporu krásná.
Po celou dobu, co na ni Simon hleděl, ona pozorovala upalovaného obra, jehož chlupy se začínaly stáčet a černat, jak oheň šplhal po hoře borových polen. Kouř vystupoval jako opona a zakryl ji Simonovu pohledu; přemítal, kdo to asi je, a proč – zatímco všichni Naglimundští pokřikovali a hrozili do sloupu kouře pěstmi – ona hleděla do plamenů smutnýma, rozzlobenýma očima.

Princovy sněmy
Ačkoliv Simonovi při procházce hradem se Sangfugolem vyhládlo, když konečně přišel otec Strangyeard, aby jej odvedl do kuchyně – a opožděně tak vyplnil své dopolední sliby – Simon zjistil, že chuť k jídlu ztratil. V nozdrách mu ještě čpěl puch odpoledního upalování; když šel za hradním archivářem, jako by ještě cítil lepkavý kouř.
Simon – jen aby se neřeklo – zobl do tácu s chlebem a klobáskami, kterým před něj bouchla přísná kuchařka. Po chvíli se vraceli zamlženou jídelnou a Strangyeard dělal, co mohl, aby udržel rozhovor.
"Možná jsi prostě…prostě unavený, jinochu. Ano, tak to bude. Chuť do jídla se ti vrátí co nevidět. Mladí lidé mají chuť do jídla vždycky."
"Jsem si jistý, že máš pravdu, otče," přikývl Simon. Byl unavený, a občas je snazší s lidmi souhlasit, než dlouze vysvětlovat. Kromě toho, sám si nebyl docela jistý, proč je tak skleslý, tak vyčerpaný.
Chvíli šli po setmělém vnitřním dvoře. "Ach," odhodlal se kněz konečně, "měl jsem v úmyslu se tě zeptat... doufám, že si nebudeš myslet, že je to z mé strany chamtivost ..."
‚Ano?"
"No, Binbines… tedy Binabik… mi vyprávěl…řekl mi o jistém rukopisu. Rukopisu, sepsaném doktorem Morgenesem z Erchesteru. Takový velký muž, taková tragická ztráta, pro naši učenou společnost…" Strangyeard lítostivě potřásl hlavou a chvíli se zdálo, že zapomněl, na co se ptal, neboť několik dalších kroků šel v zachmuřeném rozjímání. Nakonec se Simon cítil nucen ticho porušit.
"Kniha doktora Morgenese?" vyzval jej:
"Ach! Ach, ano…no, to, nač jsem se chtěl zeptat, bylo – a jsem si jistý, že je to příliš velká laskavost – Binbines říkal, že se jej podařilo zachránit, ten rukopis, a žes jej s sebou přinesl v tlumoku."
Simon skryl úsměv. Tomu muži to trvalo celou věčnost! "Nevím, kde mám tlumok."
"Ach, je pod mou postelí – tedy teď zrovna tvou postelí. Vlastně bude tvá tak dlouho, jak jen budeš chtít. Viděl jsem, že ho tam dával princův muž. Ujišťuji tě, že jsem se jej ani nedotkl!" pospíšil si dodat.

"Chceš si to přečíst?" Simon byl poctivostí starého muže dojat. "Rozhodně smíš. Já jsem příliš unavený, než abych jej prohlédl. Jsem si jistý, že doktor by byl raději, aby jej prozkoumal učený muž – což já zcela jistě nejsem."
"Vskutku?" Strangyeard vypadal nesmírně rozpačitě a nervózně potahoval páskou na oku. Zdálo se, že by ji nejradši strhl a s výkřikem radosti vyhodil do vzduchu. "Ach," vydechl, když se vzpamatoval, "to by bylo úžasné."
Simon se necítil dobře; koneckonců archivář se vystěhoval ze svého vlastního pokoje, aby jej mohl používat Simon, cizinec. Z toho, že je tak vděčný, teď zrozpačitěl Simon.
Ále, rozhodl se, vždyť to, myslím, nejsem ani tak já, komu je vděčný. Spíše jde o šanci přečíst si Morgenesovo dílo o králi Janovi. Tohle je člověk, který miluje knihy tak, jako Ráchel miluje mýdlo a vodu.
Už téměř došli k nízkému bloku pokojů podél jižní zdi, když se objevil stín – člověk, v mlze a rychle se vytrácejícím světle nepoznatelný. Ozval se nezřetelný zvonivý zvuk a muž předstoupil před ně.
"Hledám kněze Strangyearda," mužův hlas byl více než tlumený. Zdálo se, že zaváhal, a znovu se ozvalo to zvonění.
"On je já," Strangyeard odpověděl zmateně a hlasem něco vyšším než obvykle, "úhmmmm…tedy, to jsem já. O co jde?"
"Pátrám po jistém mladém muži. Je to on?"
Simonovy svaly se napjaly, ale nemohl nezaznamenat, že blížící se postava není nijak zvlášť veliká. Také na chůzi bylo něco…
"Ano," vyslovili v témže okamžiku Simon i Strangyeard, a pak kněz ztichl a roztržitě si poškubával páskou. Simon pokračoval: "To jsem já. Co chceš?"
"Chce s tebou mluvit princ," postavička se přiblížila na několik stop a zírala vzhůru na Simona. Přitlumeně zacinkala.
"Towsere!" zvolal Simon šťastně. "Towsere! Co tu děláš!?" Napřáhl ruku a poplácal starého muže po ramenou.
"A kdo jsi?" vyjekl překvapeně šašek. "Znám tě?"
"Nevím – jsem Simon! Učedník doktora Morgenese! Z Hayholtu!"
"Hmmm," zatvářil se šašek pochybovačně. Zblízka byl cítit vínem. "Nejspíš ano…mám to zakalené, kamarádíčku, zakalené. Towser stárne jako starý král Tethtain: ‚Hlava sněhem pokrytá a zvrásněná jako vzdálená hora Minari'," zašilhal vzhůru, "a já už nemám na obličeje tu paměť co kdysi. A to tebe mám odvést k princi Jošuovi?"
"Myslím, že ano." Simonovi se zlepšila nálada. "Určitě s ním mluvil Sangfugol." Obrátil se k otci Strangyeardovi. "Musím jít s ním. Nic jsem s ruksakem nedělal – ani jsem nevěděl, že tam je."
Archivář cosi zamumlal na znamení, že rozuměl, a odchvátal si pro svou drahocennost.
Simon chytil šaška za loket.
"Huš!" Towser se otřásl; zvonečky na jeho kabátě znovu zacinkaly. "Slunce dnes bylo vysoko, ale noční vítr kouše. Špatné počasí pro staré kosti – nechápu, proč Jošua poslal mě." Trošku zavrávoral a na chvíli se opřel o Simonovu paži. "To není ve skutečnosti pravda," navázal. "Rád mě nechává něco dělat. Není moc na mé triky a šprýmy, víš, ale myslím, že mě nerad vidí zahálet."
Chvíli šli beze slova.
"Jak ses dostal do Naglimundu?" zeptal se Simon nakonec.
"Poslední karavanou vozů po Wealdhelmské cestě. Ten pes Eliáš ji teď uzavřel. Taky to bylo drsné cestování – severně od Flettu jsme museli bojovat s bandity. Všechno se rozpadá, chlapče. Všechno hořkne."
Stráže před rezidenčním sálem je v mihotavém světle pochodní pečlivě prozkoumaly a pak zabouchaly na dveře, aby byly odemčeny. Simon a kašpar šli studenou dlážděnou chodbou, až došli k dalším dveřím z těžkých trámů a k dalšímu páru strážných.
"Tak jsi tu, chlapče. Já jdu do postele, protože včera jsem byl vzhůru dlouho. Je příjemné spatřit známý obličej. Brzy za mnou přijď, dáme si korbílek a řekneš mi, co se stalo, než jsi odešel – ano?" Obrátil se a šoural se po chodbě a jeho strakatý šaškovský oblek se matně třpytil, než jej pohltily stíny.
Simon prošel mezi lhostejnými strážnými a zaklepal na dveře.
"Kdo přichází?" zeptal se chlapecký hlas.
"Simon z Hayholtu, navštívit prince."
Dveře se tiše otevřely a odhalily asi desetileté dítě s vážnou tváří, oblečené v pážecím úboru. Když ustoupilo z cesty, Simon kolem něj prošel k oponou oddělenému předpokoji.
"Pojď dál," vyzval jej přitlumený hlas. Po chvíli hledání našel v závěsech skrytý vchod.
Byla to prostá místnost, vybavená stěží lépe než komůrka otce Strangyearda. Princ Jošua byl v županu a noční čepičce, seděl u stolu a loktem si přidržoval svitek, aby se nesmotal. Nevzhlédl, když Simon vstoupil, ale mávl k druhému křeslu.
"Sedni si, prosím," zarazil Simona v půli hluboké úklony.
Simon seděl na tvrdém, nevypolstrovaném křesle. Všiml si vzadu v místnosti pohybu. Čísi ruka tam odhrnula závěs na stranu a odhalila světlo lampy. Objevil se obličej s tmavýma očima, orámovaný hustými černými vlasy – ta žena, kterou viděl na nádvoří pozorovat žeh. Dívala se dychtivě na prince, ale když vzhlédla a její oči se potkaly se Simonovými a okamžik se v nich zdržely, měla je vzteklé jako kočka zahnaná do kouta.
Chvíli uvažoval, zda by neměl princi něco říci. Špiónka?
Vražedkyně? Pak si uvědomil, proč je ta žena v princově ložnici, a připadal si velmi pošetile.
Jošua vzhlédl k zardělému Simonovi a nechal svitek před sebou srolovat. "Tak. Prosím, promiň mi." Povstal a přitáhl si křeslo blíž. "Nemyslel jsem. Doufám, že chápeš, že jsem nechtěl nijak znevažovat toho, kdo mi pomohl utéct věznitelům."
"Ne…není třeba, abyste se mi omlouval, Výsosti," zakoktal Simon.
Jošua roztáhl prsty levé ruky a na obličeji měl bolestný výraz. Simon si vzpomněl, co mu řekl Sangfugol a přemítal, jaké to je, přijít o ruku.
"V téhle místnosti mi prosím říkej ‚Jošuo' – nebo princi Jošuo, jestli musíš. Když jsem v Nabbanu studoval s

usireanskými bratry, říkali mi ‚akolyto' nebo ‚chlapče.' Myslím, že od té doby jsem se ještě moc daleko nedostal."
"Ano, pane."
Princův pohled se těkavě přesunul zpět ke psacímu stolku; v okamžiku ticha si jej Simon pečlivě prohlédl. Po pravdě řečeno, nevyhlížel o mnoho vznešeněji, než když jej Simon viděl v okovech v Morgenesových komnatách. Vypadal unaveně, opotřebován starostmi stejně, jako je kámen opotřebován počasím. V nočním oděvu, klenuté bledé obočí svraštělé soustředěním, vypadal spíše jako spřátelený archivář otce Strangyearda než jako erkynský princ nebo syn Kněze Jana.
Jošua vstal a vrátil se ke svému svitku.
"Spisy starého Dendinise," poklepal na ně pravým zápěstím pokrytým kůží, "Aeswideova vojenského architekta. Víš, že Naglimund nikdy nebyl dobyt obléháním? Když se Fingil z Rimmersgardu valil ze severu, musel tu umístit dva tisíce mužů, aby odřízl hrad a ochránil si křídlo." Znovu poklepal na svitek. "Dendinis stavěl dobře."
Chvíle ticha. Po delší době ji Simon přerušil. "Je to mocná pevnost, princi Jošuo."
Princ hodil svitek na stůl a sešpulil rty jako skrblík, počítající své daně. "Ano…ale dokonce i mocná pevnost může být vyhladověna. Naše zásobovací trasy jsou skoro nemožně dlouhé, a odkud můžeme očekávat pomoc?" Jošua hleděl na Simona, jako by očekával nějakou odpověď, ale mladík jen valil oči a nenapadalo jej nic, co by řekl. "Možná Isgrimnur přinese nějaké dobré zprávy, až se vrátí…" pokračoval princ, "a možná ne. Z jihu prší zvěsti, že můj bratr sbírá velkou sílu vojáků." Jošua hleděl do země, pak vzhlédl a oči měl jasné a pozorné. "Znovu: odpusť mi. Zdá se mi, že jsem poslední dobou ponořen v temných myšlenkách a má slova pádí ve směru, kterým se ubírá má mysl. Jedna věc je číst o velkých bitvách, a druhá je pokoušet se o ně a plánovat je. Víš, na kolik věcí je třeba myslet? Shromáždit místní jednotky, přivést lidi a zásoby do hradu, sehnat píci, podepřít zdi…a všechny tyhle věci budou zbytečné, jestli nikdo nevpadne Eliášovi do zad. Jestli budeme stát sami, budeme stát dlouho…ale nakonec padneme."
Simon byl znepokojen. Lichotilo mu, že s ním Jošua mluví tak otevřeně, ale bylo to také nějak hrozivé, vidět prince tak plného neblahých tušení, prince, který mluvil s chlapcem, jako by stál před svým válečným sněmem. "No," odhodlal se Simon nakonec, "no, všechno se jistě stane tak, jak to bude chtít Bůh." Už v okamžiku, kdy ta slova vypustil z úst, se nenáviděl za svou hloupost.
Jošua se jen hořce zasmál. "Ah, polapen pouhým chlapcem jako Usires na svém známém trnitém keři. Máš pravdu, Simone. Dokud dýcháme, je naděje, a já ti za to musím poděkovat."
"Jen z části, princi Jošuo." Neznělo to nevděčně, zapřemítal.
Do princova vážného obličeje se vrátil chladný výraz.
"Slyšel jsem o doktorovi. Krutá rána pro nás všechny, ale jsem si jistý, že ještě krutější pro tebe. Budeme postrádat jeho moudrost – také dobrotu, ale moudrost více. Doufám, že ostatní budou s to část té ztráty nahradit." Jošua si znovu přitáhl křeslo a předklonil se. "Sejde se sněm, a já si myslím, že se musí sejít brzy. Gwythinn, syn Llutha z Hernystiru, přijede dnes večer. Jsou tu další, kteří čekají už několik dní." Jošua pomalu a zadumaně pokýval hlavou. "Je…je vévoda Isgrimnur naživu, princi? Strávil jsem sním a jeho muži jednu noc, ale…ale opustil jsem je."
"On a jeho muži tu byli před mnoha dny. Zastavili se tu, než pokračovali k Elvritshalle. Proto na něj nemohu čekat – mohlo by to trvat týdny." Znovu se zahleděl kamsi do daleka.
"Umíš vládnout mečem, Simone?" zeptal se náhle. "Byl jsi vycvičen?"
"Ne doopravdy, sire."
"Pak běž ke kapitánovi stráží, ať najde někoho, kdo by s tebou pracoval. Myslím, že budeme potřebovat každou paži, a zvláště ty mladé a silné."
"Jistě, princi Jošuo," odvětil Simon. Princ vstal, přešel ke stolu a otočil se k Simonovi zády, jako by audience byla skončena. Simon seděl v křesle jako přibitý. Chtěl se ještě na něco zeptat a nebyl si jistý, zda se to patří. Nakonec vstal i on a zvolna odcházel k závěsy zakrytým dveřím. Jošua dál hleděl do Denidisova svitku. Simon byl krok od východu, když se zastavil, napřímil ramena a zeptal se, na co chtěl.
"Princi Jošuo, sire," začal, a vysoký muž se ohlédl přes rameno.
"Ano?"
"Ta…ta dívka, Marya…ta dívka, která ti přinesla zprávu od tvé neteře Miriamele…" nabral dech, "… víš, kde je?"
Jošua povytáhl jedno obočí. "Dokonce ani za nejtemnějších dnů je nedokážeme vyhnat ze svých myslí, že?" Princ zavrtěl hlavou. "Obávám se, že s, tímhle ti nemohu pomoci, mladý muži. Dobrou noc." Simon sklonil hlavu a vycouval závěsem.
Když odcházel ze své znepokojivé audience, přemítal, co s nimi všemi bude. Zdálo se, že dostat se do Naglimundu je veliké vítězství. Čtyři týdny nemyslel na žádný jiný cíl, nesledoval žádnou jinou hvězdu. Vytržen z domova, zakázal si jakékoli jiné myšlenky. A teď náhle to, co se ve srovnání s divokým putováním zdálo jako ráj bezpečí, bylo jen další pastí. Jošua to v podstatě řekl: nebudou-li přemoženi, budou vyhladověni.
Sotva došel do Strangyeardovy malé místnůstky, doplížil se do postele, ale než usnul, slyšel ještě dvakrát, jak stráže vyvolávají hodinu.
Nejistě se potáceje Simon došel ke.dveřím, na něž kdosi klepal, otevřel je a objevil šedivé ráno, velkého vlka a trolla.
"Jsem překvapen, že tě nalézám v lůžku," zašklebil se zlomyslně Binabik. "Jen pár dní mimo divočinu, a civilizace do tebe už zaťala spár lenosti!"
"Nejsem," zamračil se Simon, "v posteli. Už ne. Ale proč tam nejsi ty?"
"V posteli?" zeptal se Binabik, pomalu vpajdal do místnosti a bokem za sebou přirazil dveře. "Je mi lépe – nebo aspoň dost dobře. Jsou věci, jež je třeba udělat." Zatímco si troll měřil místnost, Simon se znovu posadil na okraj postele a rozjímal nad svou neobutou nohou. "Víš, kde je ruksak, který jsme zachránili?" zeptal se troll nakonec.
"Urrrh," zavrčel Simon a pak mávl rukou k podlaze. "Byl pod postelí, ale myslím, že ho má otec Strangyeard; chtěl

Morgenesův rukopis."
"Nejspíš tam ještě je," Binabik se opatrně se spustil na všechny čtyři. "Ten kněz mi připadá jako někdo, kdo zapomíná na lidi, ale dává věci na místo, když je s nimi hotov." Zašátral pod postelí. "Aha! Mám ho!"
"Nebolí tě zranění?" zeptal se Simon a cítil se provinile, protože se nenabídl, že vleze pod postel sám: Binabik se vynořil a vstal – velmi opatrně. Simon si toho všiml.
"Trollové se uzdravují rychle," usmál se široce, ale ze Simona starosti nevyprchaly.
"Nemyslím si, že bys už měl být venku z postele a chodit," řekl, když se Binabik probíral ruksakem. "Takhle ti lépe nebude."
"Byla by z tebe dobrá trollí matka," prohlásil Binabik, aniž by vzhlédl. "Budeš mi také předžvykovat maso? Qinkipo! Kde jsou ty kosti?"
Simon se spustil na kolena, aby si našel boty, ale za přítomnosti vlka, který přecházel uzounkou místností tam a sem, to bylo dost těžké.
"Nemohla by Qantaqa počkat venku?" zeptal se, když jej znovu srazila širokým bokem.
"Oba tví přátelé rádi odejdou, pokud ti přinášejí nepohodlí, Simone," odvětil troll škrobeně. "Aia! Tady se schovávaly!"
Poražený Simon zíral na trolla.
Binabik je odvážný, chytrý, milý, byl zraněn po Simonově boku – a i bez toho je příliš malý, než aby ho dokázal praštit. Simon znechuceně a bezmocně odfrkl a připlazil se k němu.
"K čemu ty kosti potřebuješ?" Hleděl Binabikovi přes rameno. "Je tam můj šíp?"
"Šíp? Ano," odpověděl přítel. "Kosti? Protože nastaly dny rozhodování, a byl bych blázen, kdybych se, zbavil svého moudrého rádce."
"Princ si mne včera v noci zavolal."
"Já vím," Binabik vytřepal kosti z váčku a potěžkal je v ruce. "Ráno jsem sním mluvil. Dorazili Hernystirští. Dnes v noci bude sněm."
"On ti to řekl?" Simon byl více než jen trochu zklamán tím, že nebyl jediným Jošuovým důvěrníkem, ale cítil také trochu ulehčení ze skutečnosti, že ta zodpovědnost nespočívá jen na něm. "Půjdeš tam?"
"Jako jediný muž mého lidu, který kdy vstoupil za zdi Naglimundu? Jako učedník Ookequka, Zpívajícího muže mintahožských trollů: jistě, že půjdu. I ty půjdeš."
"Já?" Měl pocit, že ztrácí rovnováhu. "Proč já? Co ve jménu Božím budu dělat já na , . . na vojenském sněmu? Nejsem voják a nejsem dokonce ani dospělý muž."
"Jistě nespěcháš, aby ses jím stal." Binabik udělal posměšný obličej. "Ale ani ty nemůžeš dospělost porazit navždy. Kromě toho na to nemají tvé roky žádný vliv. Viděl a slyšel jsi věci, které by mohly být důležité, a princ Jošua by tě tam chtěl."
"Chtěl by? Ptal se po mně?"
Troll si netrpělivě odhrnul z čela neposlušné vlasy. "Ne docela…ale požádal mne, a já tě vezmu s sebou. Jošua neví, co všechno jsi viděl."
"Pro rány Boží, Binabiku!"
"Nesvolávej na mne aedonitské kletby. Jen to, že máš vousy . . skoro…z tebe nedělá muže, který smí klít. A teď mi prosím dopřej trochu klidu na kosti. Pak ti řeknu další novinky."
Simon se znovu posadil. Byl ustaraný a rozrušený. Co když se jej budou na něco ptát? Bude muset mluvit před barony a vévody a generály a všemi? On, zběhlý kuchyňský pomocník?
Binabik si něco potichu pobrukoval a jemně třásl kostmi jako voják, hrající v hospodě v kostky. Zachrastily, pak se rozeběhly po břidlicové podlaze. Prozkoumal jejich postavení, pak je posbíral a ještě dvakrát vrhl. Sešpulil rty a pozorně hleděl na poslední vrh.
"Oblaka v průsmyku…Pták bez křídel…Černá puklina." Otřel si rty hřbetem rukávu a pak se udeřil hranou ruky do hrudníku. "Co z takové historky udělám?"
"Znamená to něco?" zeptal se Simon. "Co jsi to říkal za slova?"
"Jsou to jména pro jisté vrhy – jisté vzory. Házíme třikrát, a každý vrh znamená něco jiného."
"Já ne…já…můžeš mi to vysvětlit?" požádal jej 'Simon a pak málem přepadl na trolla, protože se za ním prosmýkla Qantaqa a položila si hlavu na stehno dřepícího Binabika.
"Tady," začal mužík, "první: Oblaka v průsmyku. Znamená to, že tam, kde nyní stojíme, je těžké dohlédnout do dálky, ale to, co je za námi, se velmi liší od toho, co je před námi."
"To jsem ti mohl říci taky."
"Ticho, trollátko. Chceš zůstat pošetilým navždy? No, druhý byl Pták bez křídel. To znamená jistou přednost, ale tohle značí, že naše bezmocnost by mohla být sama o sobě užitečná, nebo tak alespoň dnes ty kosti čtu. A konečně, to, před čím se máme mít na pozoru, je…"
"Čeho se máme bát?"
"Nebo bát," přisvědčil klidně Binabik. "Černá puklina – to je divné, ta mi nikdy nepadla. Mohlo by to znamenat zradu."
Simon vydechl a vzpomínal. "Jako ‚falešný posel?' "
"Tak. Ale má to i jiné významy, neobvyklé významy. Můj mistr mne učil, že to také mohou být věci, přicházející odjinud, prodírající se z druhé strany…tedy nejspíš cosi o záhadách, na něž jsme narazili…Nornové; tvé sny…rozumíš?"
"Trochu." Protáhl se. Pak se rozhlížel po své košili. "A co ty další novinky?"
Trollovi, který přemítavě drbal Qantaqu po zádech, chvíli trvalo, než vzhlédl.

"Ah," konečně sáhl do kabátu. "Mám pro tebe něco na čtení." Vytáhl přeložený svitek pergamenu a podal mu jej.
Simon cítil, jak mu naskakuje husí kůže.
Bylo to napsáno kudrnatým, ale jemným rukopisem. Slova se vznášela uprostřed rozprostřeného listu.
Pro Simona.
Děkuji ti za statečnost, jíž jsi prokázal na naší cestě. Ať tě Milosrdný Bůh obdařuje štěstím navždy, příteli.
Bylo to podepsáno písmenem "M."
"Od ní," řekl pomalu. Nevěděl, zda je zklamán nebo okouzlen. "Je to od Maryi, že? To je vše, co poslala? Viděl jsi ji?"
Binabik pokýval hlavou. Vypadal smutně. "Viděl jsem ji, ale byla to jen chvíle. Říkala také, že se nejspíš ještě setkáme, ale předtím je třeba udělat některé věci."
"Jaké věci? Ta mě rozčiluje . : . ne, tak jsem to nemyslel. Je tady v Naglimundu?"
"Dala mi tu zprávu, nebo ne?" Binabik netrpělivě vstal, ale v té chvíli byl Simon příliš zaneprázdněn, než aby si toho všímal. Napsala mu! Nezapomněla! Jistě, nenapsala toho mnoho a nepřišla jej navštívit, promluvit si nebo něco udělat…
Spas mne, Usiree, je tohle láska? napadlo jej náhle. Nebylo to vůbec jako v baladách, které slyšel zpívat – toto bylo více znepokojivé než povznášející. Myslel si, že je zamilován do Hepziby. Dozajista na ni hodně myslel, ale vesměs nato, jak vypadá, jak chodí. U Maryi si samozřejmě také vzpomíná, jak vypadá, ale stejně tak jej zajímá, jak a na co myslí.
Na co myslí! Byl ze sebe znechucen. Ani nevím, odkud pochází, natož tak na co myslí! Nevím o ní vůbec nic…a jestli mne má ráda, jistě to není věc, o níž by psala do dopisu.
A to, jak věděl, byla pravda.
Ale je tam, že jsem byl statečný. Nazvala mne přítelem.
Vzhlédl od pergamenu a spatřil, jak na něj Binabik hledí. Trollův výraz byl rozmrzelý, ale Simon si nebyl jistý proč.
"Binabiku," začal, ale nedokázal přijít na otázku, jejíž odpověď by projasnila jeho temné myšlenky. "No," řekl nakonec, "nevíš, kde je kapitán stráže? Mám dostat meč."

Vzduch byl vlhký a z oblohy visely těžké mraky. Šli k vnější strážnici. Městskou bránou se tlačil dav lidí, někteří přinášeli zeleninu, len a další zboží na prodej, jiní táhli rozhrkané vozíky, na nichž bylo navršeno jejich veškeré pozemské vlastnictví. Simonovi společníci, maličký troll a obrovská vlčice se zelenýma očima, na ně dělali nemalý dojem. Někteří ukazovali prstem a vykřikovali, jiní si na hrudi dělali ochranné znamení Stromu. Na všech tvářích bylo vidět známky strachu – strachu z odlišného, strachu ze špatných dní, které postihly Erkyn. Simon se zmítal mezi dvěma touhami: pomoci jim a vůbec jejich obyčejné a utrápené tváře nevidět.
Binabik s ním došel až ke strážnici a potom šel navštívit otce Strangyerda do hradní knihovny. Simon se brzy ocitl před velitelem stráže, vytáhlým, utrápeným mladým mužem, který se již několik dní neholil. Kónickou helmu měl plnou kamenných tabulek, na něž zaznamenával počet ozbrojenců, kteří přišli bránit hrad. Bylo mu řečeno, aby Simona očekával – Simon byl ohromen, že na něj princ nezapomněl – a předal mladíka do rukou Severoerkyňana medvědího vzezření jménem Haestan.
"Eštěs nedorost, co?" zabručel Haestan, tahaje se za kučeravý vous, když si prohlížel Simonovu vyčouhlou postavu. "Takže lučištník, jo, to bude pro tebe. Meč ti taky dáme,, ale nebude tak vetkej, aby moc ubližoval. Luk, to je vono."
Šli spolu kolem hradeb do zbrojnice, dlouhé úzké místnosti přilehlé k hlučné kovářské dílně. Správce je vedl kolem řad potlučených brnění a rzí poznamenaných mečů a Simon cítil smutek při pohledu na tu slabou výzbroj, jež je má ochránit proti nablýskaným legiím, které Eliáš nepochybně chystá do pole.
"Moc toho nezbylo," poznamenal Haestan. "Dvakrát tolik bysme toho potřáli. Doufám, že posily z venku přinesou ještě něco kromě vidlí a radlic vod pluhů."
Kulhavý správce nakonec našel meč v pochvě, kterou Haestan považoval za odpovídající Simonově velikostí. Meč byl celý pokrytý zaschlým tukem a správce jen špatně maskoval výraz znechucení. "Vylešti si ho," podal ho Simonovi. "Bude to dobrý kousek."
Další pátrání vyneslo dlouhý luk, kterému chyběla pouze tětiva, ale jinak byl v dobrém stavu, a kožený toulec.
"Thrithingská práce," Haestan ukázal na jelena a zajíce vypálené do tmavé kůže. "Dělaj dobrý toulce, Thrithingové."
Simon měl pocit, že se strážný za ten nepříliš vzhledný meč trochu stydí.
Ve strážnici získal Haestan od proviantního důstojníka tětivu a půl tuctu šípů a pak ukázal Simonovi, jak čistit a udržovat své nové zbraně.
"Ostři je směrem od sebe, chlapče, od sebe," nabádal hřmotný voják a přejel čepelí přes brus, "jináč z tebe bude holka eště dřív, než se staneš chlapem." Pod vší špínou a rzí se náhle zaleskl kousek blýskavého kovu.
Simon doufal, že začnou hned s hodinami šermu nebo alespoň se střelbou do terče, ale Haestan vzal dvě tyče obalené hadry a šel se Simonem za městskou bránu na kopec za hradem. Simon velmi brzo zjistil, jak málo měly jeho hry s Jeremiášem společného s opravdovým vojenským cvičením.
"Cvičení s kopím by bylo lepší," prohodil Haestan, když Simon seděl na trávě a držel se za břicho po úderu do žaludku. "Jenomže teď nemáme žádnej navíc. Proto bude tvoje zbraň luk. Ale je dobře vědět něco o šermu pro boj zblízka. Pak budeš Haestanovi stokrát děkovat."
"Proč…nebudeme…střílet…?" vyrazil ze sebe Simon.
"Zejtra, hochu, luk a šípy…nebo pozejtří."
Haestan se zasmál a podal mu širokou ruku. "Tak vstávej. Sranda teprve začíná."
Unavený, bolavý, pomlácený jako žito, svačil odpoledne Simon fazole s chlebem, zatímco Haestan pokračoval v jeho vzdělávání teorií. Většina z ní Simonovi unikla kvůli neodbytnému zvonění v uších. Konečně byl propuštěn s

upozorněním, aby byl připraven druhého dne brzy ráno. Odklopýtal do Strangyeardova prázdného pokoje a usnul, aniž si zul boty.

* * *

Vítr vehnal otevřeným oknem kapky deště a v dálce zabouřil hrom. Simon se vzbudil a zjistil, že u jeho postele sedí Binabik a čeká, až se vzbudí, stejně jako tomu bylo ráno, jako by se to dlouhé a bolavé odpoledne nikdy neodehrálo. Tato iluze byla rychle zahnána, když se posadil: bolel ho každičký sval. Měl pocit, že je mu sto let.
Binabikovi dalo opravdu hodně práce, než ho přesvědčil, aby vstal. "Simone, tohle není zábavný večer, na který můžeš přijít, ale také můžeš zůstat doma. Tady jde o věci, na nichž závisí náš život."
Simon se zřítil na lůžko. "Já ti věřím. . .ale jestli vstanu, umřu."
"Dost." Mužík ho uchopil za zápěstí, zapřel se do podlahy a pomalu, s očima zavřenýma, Simona táhl do sedu. Ozvalo se tiché zasténání a zadunění, jak na zem dopadla jedna Simonova noha. Chvíli bylo ticho, pak následovala i druhá noha.
Po delší chvíli již kulhal po Binabikově boku ven do chladu a deště.
"Budeme tam muset sedět i přes celou večeři?" zeptal se Simon. Poprvé v životě se cítil tak bolavý, že neměl ani chuť k jídlu.
"To nemyslím. V tomhle je Jošua trochu zvláštní; nemá příliš ve zvyku jíst a pít se svým dvorem. Je spíše samotářský. Takže myslím, že všichni se již najedli. Já teď jenom přesvědčím Qantaqu, aby zůstala v pokoji." Usmál se a poplácal Simona po rameni. Chlapec bolestně ucukl. "Jediné, čeho se nám dnes večer dostane do sytosti, budou starosti a obavy. To není dobré pro zažívání trollů, lidí ani vlků."
Venku sice zuřila bouře, ale ve velkém sále Naglimundu bylo sucho, teplo a dostatek světla z nesčetných svící. Stropní trámy se utápěly v šeru a stěny byly pokryty ponurými tapisériemi s náboženskými výjevy.
Desítky stolů byly uspořádány do tvaru podkovy; Jošuova vysoká dřevěná židle, ozdobená řezbou znázorňující naglimundskou labuť, stála v čele. Kolem stolu již postávalo asi padesát mužů; živě spolu rozprávěli. Byli většinou urostlí, oblečení do šatů zdobených kožešinami a ověšení přívěsky, ale někteří byli i ve vojenském. Několik z nich se po Simonovi a Binabikovi zvědavě ohlédlo a pak se vrátilo zpět ke svým diskusím.
Binabik šťouchl Simona loktem. "Možná si myslí, že jsme najatí kejklíři." Zasmál se, ale Simonovi nepřipadalo, že by vypadal opravdu pobaveně.
"Kdo jsou tihle lidé?" zašeptal Simon, když se posadili na konec jednoho cípu podkovy. Páže před ně postavilo víno a horkou vodu. Pak se opět stáhlo do stínů u zdi.
"Erkynští lordi, kteří zůstali věrní Naglimundu a Jošuovi – nebo se přinejmenším ještě nerozhodli. Ten silný v červenobílém je Ordmaer, baron z Utersally. Hovoří s Grimstedem, Ethelferthem a dalšími lordy." Troll uchopil bronzový pohár a napil se. "Hmmm. Náš princ vínem zrovna neplýtvá, nebo možná chce, abychom ocenili místní dobrou vodu."
Binabik se opět rozpustile usmál; Simon se od něj odtáhl, protože čekal další rýpnutí ostrým loktem, ale mužík se pouze rozhlížel kolem.
Simon si dopřál dlouhý doušek vína. Bylo opravdu vodnaté. Přemýšlel, jestli to byl majordomus nebo sám princ, kdo se snažil ušetřit. Bylo to ovšem lepší než nic a možná to pomůže zmírnit bolest kostí. Když pohár dopil, páže přispěchalo se džbánem a znovu mu dolilo.
Trousili se další muži; jedni v družném rozhovoru, jiní si chladně měřili ty, kteří již byli uvnitř. Velmi, velmi starý muž v okázalém kněžském rouchu vešel opíraje se o mladého kněze a začal si v čele stolu připravovat rozličné lesklé předměty. Výraz v jeho tváři vypovídal o špatném rozpoložení. Mladý kněz mu pomohl usednout, naklonil se k němu a cosi mu šeptal do ucha. Stařec odpověděl zřejmě poněkud nezdvořile; kněz vrhl dlouhý útrpný pohled ke stropu a vypochodoval ze sálu.
"To je lektor?" zeptal se Simon tiše.
Binabik zavrtěl hlavou. "Velmi bych pochyboval, kdyby hlava celé vaší aedonitské církve přišla do doupěte vypovězeného prince. Spíše je to Anodis, naglimundský biskup."
Zatímco Binabik hovořil, do sálu vešel poslední hlouček mužů a troll se odmlčel, aby si je mohl prohlédnout. Někteří z nich, s dlouhými vlasy spletenými do tenkých pramínků, měli na sobě přepásané hernystirské tuniky. Jejich očividný vůdce, horlivý svalnatý mladík s dlouhým tmavým knírem, se bavil s nákladně oblečeným jižanem, jenž vypadal jen o něco starší. Vlasy měl pečlivě učesané, byl oděn v jemných růžovomodrých barvách a byl tak dokonale upraven, že by to podle Simonova přesvědčení udělalo dojem i na Sangfugola. Několik vojáků okolo stolu na něj hledělo s neskonalým údivem.
"A tihle?" zeptal se Simon. "Ti v bílém, se zlatými řetězy kolem krku – Hernystiřani, ano?"
"Správně. Je to princ Gwythinn a jeho suita. Ten druhý bude podle mého odhadu baron Devasalles z Nabbanu. Je znám bystrým úsudkem, byť má slabost pro oblékání. Odvážný bojovník, jak mi bylo řečeno."
"Jak tohle všechno víš, Binabiku?" přenesl Simon pozornost z nových příchozích na svého přítele. "Posloucháš u klíčových dírek?"
Troll se hrdě napřímil. "Víš, já nežiji neustále na vrcholcích hor. Také jsem tu našel Strangyearda a další zdroje, zatímco ty jsi se zabýval zahříváním postele."
"Cože?" Simonův hlas zazněl poněkud hlasitěji, než zamýšlel; uvědomil si, že mu víno stouplo do hlavy. Muž na vedlejší židli se na něj zvědavě podíval. Simon se předklonil a pokračoval v obhajobě tišším hlasem.
"Já jsem byl…" začal, ale vtom všude kolem zaskřípaly židle, jak všichni vstávali. Simon vzhlédl a spatřil štíhlou postavu prince Jošuy, oděnou do obvyklé šedi, vcházet do síně. Tvářil se klidně, ale neusmíval se. Jediné, z čeho se

dalo poznat jeho postavení, byl stříbrný kroužek kolem čela.
Jošua pokynul shromáždění a posadil se; ostatní následovali jeho příkladu. Pážata přistoupila s poháry. Starý biskup po princově levici – Gwythinn z Hernystiru mu seděl po pravé ruce – povstal.
"Prosím," biskupův hlas zněl hořce jako hlas člověka, který prokazuje laskavost, o níž ví, že k ničemu dobrému nepovede, "skloňte své hlavy a požádejme, aby Usires Aedon seslal požehnání na tento stůl a rokování kolem něj." S těmi slovy pozdvihl překrásný Strom vytepaný ze zlata a zdobený modrými kameny.
"Ty, kdož jsi z našeho světa, ale nikoliv z našeho těla, vyslyš nás.
Ty, jehož Otec nebyl člověk, ale spíše dech Boží, dopřej nám útěchu.
Bdi nad tímto stolem i nad těmi; kdož se u něj sešli, a vlož Svou ruku na ty, kdož jsou ztraceni a hledají."
Stařec se nadechl a rozhlédl se kolem. Simon, který se po něm s bradou na prsou po očku díval, si pomyslel, že vypadá, jako by je tím Stromem nejraději všechny přetáhl po hlavách.
"Rovněž," dokončil rychle biskup, "odpusť shromážděným každou odsouzeníhodnou, pyšnou pošetilost, kterou zde mohou vyslovit. Jsme Tvá dítka."
Stařec se zapotácel a sklesl do židle. Kolem stolu se rozšuměl tichý hovor.
"Člověk by řekl, že biskup není zrovna šťastný, že je tu," zašeptal Binabik.
Jošua vstal. "Děkujeme, biskupe Anodisi, za vaši…srdečnou modlitbu. A díky všem, kteří přišli do této síně." Rozhlédl se po vysoké místnosti, zalité světlem ohňů. Levou rukou se opíral o stůl, druhou měl schovanou v záhybech pláště.
"Přišly krušné časy," prohlásil a očima přejížděl z jedné tváře na druhou.
Simon v obličeji cítil teplo sálu a přemítal, zda princ řekne něco o své záchraně. Zamrkal a otevřel oči právě v okamžiku, kdy ho míjel Jošuův pohled. "Krušné a obtížné časy. Zdá se, že nejvyšší král na Hayholtu – ano, je to také můj bratr, ale pro naše účely je králem – zavřel oči před našimi těžkostmi. Daně byly zvýšeny do takové míry, že se rovnají krutému trestu, a to i v těch krajích, které trpěly hrozným suchem jako Erkyn a Hernystir, nebo strašnými bouřemi jako kraje na severu. Hayholt zároveň bere víc, než kdykoliv za vlády krále Jana. Eliáš stáhl jednotky, které udržovaly cesty otevřené a bezpečné a které hlídkovaly v méně obydlených krajích Frostmarchu a Wealdhelmu."
"Je to pravda!" vykřikl baron Ordmaer a udeřil pohárem o stůl. "Bůh ví, že je to všechno pravda, princi Jošuo!"
Otočil se a zahrozil pěstí. Ozval se souhlasný sbor, ale byli i tací, biskup Anodis mezi nimi, kteří kroutili hlavami nad tak prudkými slovy.
"A proto," pokračoval hlasitě Jošua, když se hučení utišilo, "proto teď stojíme před problémem. Co máme dělat? Proto jsem vás dal svolat a proto jste, jak předpokládám, přijeli. Abychom rozhodli, co můžeme udělat. Abychom se zbavili těchto řetězů," zdvihl levou ruku a ukázal pouto, které měl stále na zápěstí, "kterými nás král hodlá svázat."
Ozvalo se několik uznalých výkřiků. Zašuměl i tlumený hovor. Jošua zamával rukou, aby shromáždění utišil, když vtom se otevřely dveře a v nich zasvítily rudé šaty. Do místnosti vklouzla žena v dlouhém hedvábném rouchu, které svítilo jako oheň pochodně. Byla to stejná žena, kterou Simon zahlédl v princově pokoji. Okamžitě zamířila k Jošuově židli. Oči mužů se po ní otáčely s neskrývaným zájmem. Nezdálo se, že by její příchod byl Jošuovi po chuti: když se sehnula a šeptala cosi princi do ucha, upřeně hleděl na svůj pohár s vínem.
"Kdo je ta žena?" zasykl Simon a nebyl jediný, kdo se ptal, soudě podle tichého šumu kolem stolu.
"Jmenuje se Vorževa. Dcera náčelníka klanu z Thrithingu a zároveň je princovou…čím? Ženou, předpokládám. Říkají, že je velmi krásná."
"To je." Simon na ni ještě chvíli hleděl a pak se otočil zpět k trollovi. " ‚Říkají'? Jak to myslíš, ‚říkají'? Vždyť támhle stojí, ne?"
"No, já to těžko posoudím." Usmál se. "Je to tím, že se mi nelíbí vysoké ženy."
Paní Vorževa právě dopověděla svůj vzkaz. Vyslechla si Jošuovu odpověď a pak rychle vyplula ze sálu.
Princ vzhlédl a Simon v jeho klidné tváři vytušil cosi jako…rozpaky?
"Tak," začal Jošua, "kde jsme to…? Ano, barone Devasalle?"
Nabbanský dandy vstal. "Říkal jste, Výsosti, že bychom měli Eliáše brát pouze jako krále, ale to očividně není možné."
"Jak to myslíte?" zeptal se pán Naglimundu přes nespokojené reptání svých věrných.
"S vaším dovolením, princi, jde o tohle: pokud bys byl pouze král, nebyli bychom zde, nebo by mne přinejmenším Leobardis neposílal. Jsi druhý a poslední syn krále Jana. Proč bychom jinak vážili tak dalekou cestu? Ti, kdož by měli rozpory s Hayholtem, by cestovali do Sancellan Mahistrevis nebo do Taigu v Hernysadharcu. Ale ty jsi jeho bratr, že? Králův bratr?"
Jošuovi přeběhl přes ústa chladný úsměv. "Ano, barone, jsem. A rozumím, co tím myslíte."
"Děkuji, Výsosti." Devasalles se maličko uklonil. "Tedy otázka zůstává. Co chceš ty, princi Jošuo? Pomstu? Trůn? Nebo pouhé urovnání vztahů s výbojným králem, které by ti zajistilo klid na Naglimundu?"
Teď se ozvalo hlasité mručení přítomných Erkyňanů, několik jich povstalo a tvářilo se hrozivě. Ale než se kdokoliv chopil slova, vyskočil mladý Gwythinn z Hernystiru, naklonil se přes stůl k baronu Devasallovi jako kůň napínající udidlo.
"Pán z Nabbanu chce slyšet odpověď? Tady je. Boj! Eliáš urazil otcův rod a trůn a poslal svou Paži na náš Taig s hrozbami a hrubostmi jako muž trestající své děti. Nemáme potřebu zvažovat pro a proti – jsme připraveni bojovat!"
Několik mužů hlasitě pochvalovalo Hernystiřanova odvážná slova, ale Simon, rozhlížeje se zmateně po místnosti, viděl jiné s ustaranými obličeji, kteří tiše hovořili se sousedy. Binabik vedle něj se mračil, jako by zrcadlil výraz Jošuovy tváře.
"Poslouchejte mě!" vykřikl princ. "Nabban, v zastoupení svého vyslance, položil tvrdou, ale poctivou otázku a já na ni odpovím." Obrátil chladný pohled k baronu Devasallovi. "Netoužím stát se králem, barone. Můj bratr to věděl a přesto mě uvěznil, zabil dvacet mých mužů a držel mě v žaláři." Znovu pozdvihl ruku s poutem. "Za to, ano, za to se chci

pomstít – ale pokud by Eliáš vládl dobře a spravedlivě, obětoval bych svou pomstu pro dobro Východního Ardu a zvláště pro svůj Erkyn. Co se týče urovnání vztahů…nevím, zda je to možné. Z Eliáše se stal nebezpečný muž, s nímž je těžké se dohodnout; říká se, že se z něj občas stává šílenec."
"Kdo to říká?" zeptal se Devasalles. "Lordi, kteří zuří kvůli jeho nepochybně tvrdé ruce? Hovoříme zde o možné válce, jež by roztrhala naše národy jako kus hadru. Byla by hanba, kdyby začala kvůli pověstem."
Jošua se zaklonil, přivolal páže a cosi mu pošeptal. Chlapec doslova vylétl ze sálu.
Povstal svalnatý, vousatý muž v bílé kožešině se stříbrnými řetězy.
"Pokud si na mě baron nepamatuje, připomenu se mu," řekl s očividnou nevolí. "Jsem Ethelferth, lord z Tinsettu, a rád bych řekl pouze tolik: pokud můj princ praví, že král přišel o rozum, je jeho slovo pro mne dostatečnou zárukou."
Zamračil se a usedl.
Jošua se pomalu postavil. "Děkuji ti, lorde Ethelferthe, za tvá laskavá slova. Ale," rozhlédl se po shromáždění, které utichlo a hledělo na něj, "nikdo nemusí brát má slova nebo slova mých věrných jako zákon. Přivedu vám místo toho někoho, kdo zná krále velmi dobře a jemuž, jak jsem přesvědčen, snadno uvěříte." Mávl rukou ke dveřím, za nimiž zmizelo páže. Chlapec vstoupil a za ním stály ve dveřích dvě postavy. Jedna byla paní Vorževa. Druhá, oděná do světle modrých šatů, vstoupila do kruhu světla pod nástěnnou loučí.
"Mí pánové," představil ji Jošua, "princezna Miriamele – dcera Nejvyššího krále."
A Simon zíral s otevřenými ústy na krátké prameny zlatých vlasů, které prosvítaly pod závojem a korunkou, zbavené tmavé barvy…a jak hleděl do té, ach, tak známé tváře, cítil, že se mu kdesi uvnitř něco hroutí. Téměř povstal, jako ostatní, ale kolena mu zeslábla a on klesl zpět do židle. Jak to? Proč? Tak tohle bylo její tajemství – její zatracené zrádné tajemství!
"Marya," zamumlal. Dívka se posadila na židli, kterou jí přenechal Gwythinn. Poděkovala mu vznešeným pokývnutím a když se všichni ostatní opět posadili a užasle se rozhovořili, Simon se konečně vyškrábal na nohy.
"Ty," řekl Binabikovi a uchopil ho za rameno, "věděl…věděl jsi to?!"
Troll se chystal cosi říci, ale pak jen udělal zoufalý obličej a pokrčil rameny. Simon vzhlédl přes moře hlav a shledal, že se na něj Marya…Miriamele…dívá svýma velkýma, smutnýma očima.
"Zatraceně!" sykl, otočil se a pádil ze sálu, oči plné slz hanby.
Zprávy ze severu
Nu, hochu," pravil Towser a postavil na stůl další láhev, "máš úplnou pravdu – jsou s nimi potíže. A vždycky budou."
Simon zamžoural na starého šaška, který mu náhle připadal jako studnice veškeré vědomosti. "Pak ti napíšou dopis," napil se zhluboka, "lživý dopis." Postavil pohár ztěžka na stůl. Víno se ve sklenici rozhoupalo a téměř vyšplíchlo přes okraj.
Towser se opřel o stěnu svého malého pokojíku. Byl jen ve spodní košili a nejméně dva dny se už neholil. "Píšou dopisy, to jo," kýval zarostlou bradou. "Někdy o tobě vykládají výmysly ostatním dámám."
Simon se zamračil a přemýšlel o tom. Nejspíš právě tohle udělala, povykládala ostatním urozeným dvořanům o hloupém kuchtíkovi, který s ní jel na loďce po Aelfwentu. Teď už to nejspíš koluje po Naglimundu jako veselá historka.
Znovu se napil.
Kyselá chuť mu zdvihla žaludek a v ústech ucítil žluč. Odložil pohár.
Towser se ztěžka postavil.
"Podívej," mumlal stařík a hrabal,se v dřevěné bedně. "Zatraceně, někde tady to musí být."
"Měl jsem si to uvědomit!" spílal si Simon. "Napsala mi vzkaz. Jak by mohla služebná znát…znát pravopis lépe než já?!"
"Tady je ta prokletá struna na loutnu!" Towser se dál přehraboval v bedně.
"Ale Towsere, napsala mi vzkaz – řekla Bůh ti žehnej! Nazvala mě přítelem."
"Cože? No, to je dobře, chlapče, to je dobře. To je dívka pro tebe a ne nějaká nafoukaná dáma s nosem nahoru, která tebou pohrdá, jako tamta. Aha! Tady!"
"He?" Simon už úplně ztratil nit. Byl si naprosto jistý, že hovořil pouze o jedné dívce – té arcizrádkyni, co neustále mění totožnost, Maryi…Miriamele…nu, to je vlastně docela jedno, nebo ne?
Ale vždy mi usnula na rameni. V omámení si matně vzpomněl na teplý dech na své tváři a pocítil bolest ze ztráty.
"Podívej se na tohle, chlapče." Towser stál nad ním s čímsi bílým v ruce. Simon se zatvářil zmateně.
"Co je to?"
"Šátek. Do chladného počasí. Vidíš tohle?" Stařík namířil pokřivený ukazovák na řadu znaků vyšitých tmavomodrou nití. Obrysy run Simonovi cosi připomínaly, cosi, co mu i přes vinný opar sevřelo útroby chladnou rukou.
"Co je to?" zeptal se. Hlas měl o něco jasnější.
"Rimmersgardské runy," řekl starý šašek s nepřítomným úsměvem. "Znamenají ‚Cruinh' – mé pravé jméno. Vyšívala to dívka. Pro mě. Když jsem byl s mým drahým králem Janem v Elvritshalle." Zničehonic se rozplakal. Po hmatu došel ke stolu a sklesl na židli. Během chvilky vzlyky ustaly a ve zčervenalých očích mu stály slzy jako voda v loužích po přeháňce. Simon neříkal nic.
"Měl jsem si ji vzít. Ale ona by ze svého kraje nikdy neodešla – nešla by se mnou na Hayholt. Bála se ciziny, bála se opustit rodinu. Zemřela před lety, ubohá dívka." Hlasitě popotáhl. "A jak jsem jen mohl odejít od svého dobrého Jana?"
"Jak to myslíš?" zeptal se Simon. Nemohl si vzpomenout, kde v poslední době viděl rimmersgardské runy nebo se mu spíš nechtělo lámat si tím hlavu. Bylo snazší prostě tady sedět ve světle svící a nechat staříka, aby se vymluvil. "Kdy jsi byl v Rimmersgardu?" zeptal se.
"Ach, chlapče, léta a léta a léta." Towser si otřel oči a vysmrkal se do velikého kapesníku. "To bylo po bitvě u

Naarvedu. Rok poté, co skončila, jsem potkal dívku, která vyšívala tohle."
"Co to bylo za bitvu u Naarvedu?" Simon se natáhl, aby si dolil víno, ale pak si to rozmyslel. Co se asi právě teď děje ve velkém sále, říkal si.
"Naarved?" vyvalil oči Towser. "Ty nevíš nic o Naarvedu? Kde král Jan porazil krále Jormgruna a stal se Nejvyšším králem severu?"
"Myslím, že o tom něco vím," zatvářil se rozpačitě Simon. Co je na světě věcí, o kterých měl vědět! "Byla to slavná bitva?"
"Samozřejmě!" Towserovi zasvítily oči. "Jan obléhal Naarved celou zimu. Jormgrun a jeho lidé nikdy nevěřili, že by jižané, Erkyňané, mohli přežít kruté rimmersgardské mrazy. Byli si jisti, že Jan obléhání odvolá a odtáhne na jih. Ale Jan to dokázal! Nejenom, že zlomil Naarved, ale při závěrečném náporu sám přelezl zeď vnitřní tvrze a otevřel padací bránu – odrazil deset mužů a přesekl lano na navijáku. Potom přirazil Jormgruna štítem a probodl ho přímo před jeho pohanským oltářem!"
"Opravdu? A tys tam byl?" Tenhle příběh Simon už slyšel, ale bylo vzrušující naslouchat přímému svědkovi.
"Jako bych tam byl. Byl jsem v Janově táboře; bral mě všude s sebou, můj dobrý král."
"Jak se Isgrimnur stal vévodou?"
"Ach." Towserova ruka, která si pohrávala s bílým šátkem, zašmátrala po džbánku a nalezla ho. "Prvním vévodou byl jeho otec, Isbeorn. Byl první osvícený pohanský rimmersgardský šlechtic – a dostalo se mu požehnání Usirea Aedona. Jan povýšil jeho rod na první v Rimmersgardu. Takže Isbeornův syn Isgrimnur je teď vévodou a těžko bys hledal zbožnějšího aedonitu."
"Co se stalo se syny krále Jorg – jak se jmenuje? Nechtěli se také stát aedonity?"
"Ah," mávl Towser nedbale rukou, "myslím, že všichni zahynuli v boji."
"Hmmm." Simon se opřel, zapudil z mysli matoucí záležitosti náboženství a pohanství a pokoušel se představit si bitvu. "Měl tehdy Jan Jasný osten?"
"Ano…ano, měl. Bože, byl na něj tak nádherný pohled uprostřed bitvy. Jasný osten zářil a míhal se tak rychle – často bylo vidět jen kovovou šmouhu – a Jan pak vypadal, že je obklopen krásným, svatým, stříbrným světlem." Starý šašek si povzdechl.
"Kdo byla ta dívka?" zeptal se Simon.
Towser strnul. "Jaká dívka?"
"Ta, co ti vyšila šátek."
"Aha!" Towser se zamračil. "Sigmar." Chvíli přemýšlel. "No, víš, zůstali jsme ještě skoro rok. Je to těžká práce, ustavit správu dobyté země, těžká práce. Těžší než bojovat ve válce, občas se mi to zdálo. Ta dívka uklízela komnaty, kde spal král – a já. Měla zlaté vlasy – ne, světlejší, byly téměř bílé. Vábil jsem ji k sobě, jako když krotíš divoké hříbě: tu laskavé slovo, tam trochu jídla navíc pro její rodinu. Ach, jak byla krásná!"
"Chtěl jsi se s ní tenkrát oženit?"
"Myslím, že ano. Je to už řada dlouhých let, hochu. Chtěl jsem ji vzít s sebou, to vím jistě. Ale ona nechtěla."
Chvíli mlčeli.
Venku za tlustými zdmi hradu sténal bouřlivý vítr jako psi, na které pán zapomněl. Na svíčkách tál vosk a se syčením stékal.
"Kdyby ses mohl vrátit…" zašeptal nakonec Simon, "kdybys tam byl znovu…" potýkal se s těžko uchopitelnou myšlenkou, "nechal bys…nechal bys ji zase odejít?"
Bylo ticho. Právě když se Simon chystal vstát a starcem zatřást, Towser si odkašlal.
"Nevím," pravil stařec pomalu. "Zdá se, že Bůh učinil, co učinit chtěl, ale musíme přece mít nějaký výběr, co říkáš? Bez možnosti výběru je to špatné. Nevím – myslím, že minulost natolik rozebírat nechci. Je to lepší tak, jak to je, ať už byla volba dobrá nebo špatná."
"Ale při pohledu zpět je výběr tak snadný," Simon vstal. "Tedy, v okamžiku, kdy se musíš rozhodnout, nikdy nevíš o všem, co potřebuješ. Teprve později všechno vidíš."
Náhle se cítil daleko více unavený než opilý. Zalila ho vlna slabosti. Poděkoval za víno, dal starému šaškovi dobrou noc a vyšel na opuštěné nádvoří do prudkého lijáku.

Simon stál a oklepával si bláto z bot. Sledoval Haestana, jak odchází po mokrém, větrem bičovaném úbočí kopce. Z komínů města pod ním stoupaly pramínky kouře k ocelově šedé obloze. Odmotával hadrový obal z čepele meče a díval se na paprsky slunce prodírající se mraky na severozápadním obzoru, proudy světla, jež mohly znamenat, že v dálce je nějaké slunečnější a lepší místo bez bouří. Nebo to mohla být jen neosobní hra světla, nevšímavá k problémům světa. Simon se díval na oblohu, pohrával si s obalem meče, ale jeho nálada zůstávala stejná. Cítil se osamělý. Stál ve zvlněné trávě a mohl být zrovna tak kusem kamene nebo pařezem stromu.
Binabik za ním ráno přišel. Jeho zaťukání Simona konečně vytrhlo z těžkého spánku. Nevšímal si klepání ani trollových slov. Po chvíli obé utichlo a on mohl ještě chvíli spát. Neměl na mužíka náladu, teď ještě ne.
Haestan se hlasitě rozesmál, když se Simon, celý zelený, konečně dostavil do kasáren, a slíbil mu, že ho brzy vezme ven na opravdovou pitku, a vzápětí se pustili do denního cvičení, při kterém ho ani trochu nešetřil. Ačkoli byl Simon přesvědčen, že brzy vypustí duši, asi po hodině pocítil, že mu opět pulsuje v žilách krev. Haestan ho prohánět s obaleným mečem a malým štítem ještě víc než včera, ale Simon byl vděčný za každé rozptýlení: bylo to pohodlné oddat se neúnavnému, dunivému rytmu úderů meče o štít, výpadů, úskoků a proti výpadů.
Teď posbíral výstroj a ve větru, profukujícím propocenou košilí, se vydal zpět k hlavní bráně.
Vlekl se přes vnitřní nádvoří plné kaluží. Kolem prošla strážní jednotka v silných vlněných pláštích, která šla vystřídat

kolegy. Připadalo mu, že z Naglimundu zmizely všechny barvy. Nezdravě vyhlížející stromy, šedé kápě Jošuových vojáků, ponurá kněžská roucha, každá věc v dohledu byla jakoby vytesána z kamene; dokonce i spěchající pážata byla pouhými sochami, které nakrátko oživly, ale brzy opět nehybně strnou.
Simon si pohrával s neveselými představami, jež ho začaly docela bavit, když ho přilákal zářivý záblesk barev na druhé straně nádvoří; v šedém večeru jásal jako fanfára trubačů.
Výstřední šaty patřily třem mladým ženám, které vyběhly z chodby a se smíchem chvátaly napříč nádvořím. Jedna byla oblečená do červenozlaté róby, druhá svítila žlutí jako pole pokosené slámy; třetí měla dlouhé lesklé šedomodré šaty. Během zlomku vteřiny poznal, že ta třetí dívka je Miriamele.
Než si stačil uvědomit, co má v úmyslu, vydal se k odcházející trojici; přidal do klusu, protože vcházely do dlouhé chodby. Zvuk jejich hovoru k němu doléhal a vábil ho jako dráždivý pach uvázaného mastifa. Po třiceti krocích je dostihl.
"Miriamele!" Jméno mu vyskočilo z úst příliš hlasitě, až ho to samotného zarazilo. Zůstal rozpačitě stát. "Princezno?" dodal neurčitě, když se otočila. Poznání v její tváři vystřídal jiný výraz, který mu připadal jako lítost.
"Simon?" opáčila, ale v jejích očích nebyla otázka. Stáli tam, tři nebo čtyři yardy po chodbě a dívali se na sebe, jako by mezi nimi bylo hluboké údolí. Chvíli bylo ticho, každý čekal na to, až ten druhý řekne něco, co by pomohlo překlenout vzdálenost mezi nimi. Nakonec se Miriamele otočila ke svým společnicím, jejichž tváří si Simon vůbec nevšiml, kromě toho, že se tvářily nesouhlasně, a cosi jim tiše řekla. Dívky odstoupily a pak poodešly dál do chodby.
"Připadá…připadá mi zvláštní neříkat ti už Marya…princezno." Simon se podíval na své zablácené boty a kalhoty zelené od trávy, a namísto studu cítil zvláštní, divokou pýchu. Možná byl obyčejný balík, ale byl alespoň upřímný.
Princezna si ho rychle obhlédla, tvář si nechala naposled.
"Promiň mi to, Simone. Nelhala jsem ti, protože bych chtěla, ale protože jsem musela." Rozpletla prsty a rozpřáhla ruce v gestu bezmoci. "Je mi to líto."
"Ne…nemusíš se omlouvat. Jenom…jenom, že…" hledal slova; ruce měl položené na jílci meče, "je to všechno najednou tak zvláštní."
Ted si prohlížel on ji. Řekl si, že krásné šaty – které, jak si všiml, měly slabý zelený proužek, snad z tvrdohlavé loajality k otci – čímsi tu Maryu, kterou znal, obohatily, ale zároveň jí i něco vzaly. Musel připustit, že vypadá dobře: ostré rysy byly nyní zasazeny jako drahý kámen do materiálu, jenž je lépe podtrhoval. Zároveň mu však na Maryi, s níž cestoval po řece a prožil tu strašnou noc na Stuze, něco chybělo, něco veselého a pozemského a bezstarostného. V její vyrovnané tváři nezbylo moc toho, co by mu ji připomínalo, snad kromě krátce ostříhaných vlasů pod širokou kápí.
"Nechala sis obarvit vlasy na černo?" zeptal se nakonec.
Plaše se usmála.
"Ano. Dlouho před tím, než jsem utekla z Hayholtu, jsem se rozhodla, co je třeba udělat. Ostříhala jsem si vlasy – byly velmi dlouhé," dodala pyšně, "pak jsem si z nich u jedné ženy v Erchestru nechala udělat paruku. Leleth mi ji přinesla. Pod ní jsem ukrývala ostříhané vlasy, které jsem si nabarvila na černo, takže jsem nepoznána mohla pozorovat muže kolem svého otce, poslouchat věci, jež bych jinak neslyšela…zjistit, co se děje."
Simon byl, navzdory své sklíčenosti, plný obdivu nad dívčinou chytrostí. "Ale proč jsi špehovala mě? Já přece nebyl důležitý."
Princezna si proplétala prsty. "Ve skutečnosti jsem nešpehovala tebe, alespoň ne poprvé. Poslouchala jsem hádku otce a strýce v kapli. Jindy…ano, to jsem tě sledovala. Vídala jsem tě na hradě, samotného, nikdo ti neříkal, co máš dělat, na koho se usmívat, s kým se bavit…záviděla jsem ti."
"Nikdo mi neříkal; co mám dělat!" zazubil. se Simon. "Tos tedy nikdy neviděla Dračici Ráchel, děvče!" Vzpamatoval se. "Tedy princezno."
Miriamele, která se také usmívala, se zatvářila rozpačitě. Simon opět pocítil nával hněvu, který ho spaloval celou noc. Kdo je, aby se v jeho společnosti cítila rozpačitě? Copak to nebyl on, kdo ji utrhl ze stromu? Neopírala si hlavu o jeho rameno?
Ano, ale to je právě ten problém, nebo ne? pomyslel si.
"Musím jít." Pozdvihl pochvu s mečem, jako by jí chtěl ukázat nějaký zvlášť zajímavý detail. "Celý den jsem šermoval. Tvé přítelkyně na tebe jistě čekají." Začal se otáčet; pak se zarazil a poklekl před ní. Zatvářila se ještě rozpačitěji a ještě smutněji než předtím.
"Princezno," pozdravil a kráčel pryč: Neohlédl se, aby se podíval, jestli se za ním dívá. Hlavu držel vzhůru, záda velmi vzpřímená.

Na cestě do pokoje potkal Binabika, který měl na sobě zřejmě své lepší šaty: bílý jelenicový plášť a přívěsek z ptačích lebek. Simon ho chladně pozdravil; ve skrytu duše byl překvapen, že tam, kde byla ještě před pár hodinami mocná zásobárna hněvu, cítil nyní jen zvláštní prázdnotu.
Trop počkal, až si otře z bot bláto, a následoval ho do pokoje. Simon se převlékl do košile, kterou mu dal Strangyeard.
"Vím, že máš zlost, Simone. Chci jen, abys pochopil, že jsem to o princezně nevěděl, dokud mi o ní předvčerejšího večera neřekl princ Jošua."
Kněžova košile byla dlouhá dokonce i Simonovi, proto si ji zastrčil do kalhot. "Proč jsi mi to neřekl?" zeptal se a těšil ho bezstarostný, ledabylý pocit, který se v něm rozhostil. Nebylo důvodu, proč by ho měla trápit trollova nedůvěra; věděl, jaké to je být sám.
"Kvůli slibu, který jsem dal." Binabik vypadal nešťastně. "Souhlasil jsem, aniž jsem věděl, k čemu se zavazuji. Ale byl to jen jeden den, co jsem to věděl a ty ne – co by se tím změnilo? Měla nám to říci sama, to si myslím já."
Na tom, co říkal mužík, něco bylo, ale Simon nerad slyšel kritiku Miriamele, i když ji sám vinil z větších, byť ne tak

vážných přestupků.
"To teď není důležité."
Binabik vyloudil chabý úsměv. "Doufám, že vskutku není. Teď je nejdůležitější věcí Rada. Bude se vyprávět tvůj příběh a já mám za to, že dnešní noc bude rozhodující. Svým odchodem včera jsi o mnoho nepřišel, baron Devasalles se snažil od prince získat ujištění o spojenectví, pokud se Nabban přidá na jeho stranu. Ale dnes večer…"
"Já nechci jít." Vyhrnul si rukávy, které mu byly příliš dlouhé. "Půjdu se podívat za Towserem nebo možná za Sangfugolem." Zápasil s manžetou. "Bude tam princezna?"
Troll se tvářil vážné. "Kdo ví? Ale ty bys tam měl jít, Simone. Vévoda a jeho Rimmeřani jsou tu. Přijeli ani ne před hodinou, celí špinaví, koně pokryté pěnou. Dnes večer se bude diskutovat o vážných věcech."
Simon zíral na zem. Bylo by tak jednoduché najít harfeníka a prostě s ním pít. Připadalo mu, že to člověka zbavuje starostí. Nepochybně by tam byli i někteří jeho noví známí od vojska, kteří by mohli být rovněž dobří společníci. Mohli by jít do města, které vlastně ještě ani pořádně neviděl. Bylo by to o tolik jednodušší, než sedět ve velkém sále, v tom tíživém sále, s vahou všech rozhodnutí a nebezpečí na bedrech. Ať si ostatní diskutují, ať se starají – vždyť je jen kuchtík a už dlouho se motá mimo své známé vody. Nebylo to předtím nejlepší? Nebylo?
"Půjdu," slíbil nakonec, "ale jen pokud se rozhodnu sám, budu-li chtít hovořit nebo ne."
"Dojednáno!" Binabik se usmál, ale Simon neměl náladu, aby mu úsměv vrátil. Natáhl si plášť, který byl již čistý, ale stále ještě nesl známky cesty lesem, a Binabik šel před ním do velkého sálu.

"Tady to máte!" křičel vévoda Isgrimnur z Elvritshally. "Jaké další důkazy člověk potřebuje! Brzy bude mít celou naši zem!"
Isgrimnur, stejně jako jeho muži, ještě neměl ani čas svléci si cestovní šaty. Z promočeného pláště mu kapala voda a na podlaze pod ním se dělala louže. "Když si pomyslím, že jsem tu nestvůru kdysi houpal na kolenou!" Rozhlížel se po svých mužích. Všichni, kromě Einskaldira, který se tvářil naprosto bezvýrazně, pokyvovali soustrastně hlavami.
"Vévodo!" zvolal Jošua a zdvihl ruku, "Isgrimnure, prosím, posaď se. Křičíš tady od okamžiku, kdys vrazil do dveří a já pořád nerozumím, co…"
"Co tvůj královský bratr udělal!?" Isgrimnur zrudl a vypadal, jako by se chystal prince popadnout a ohnout si ho přes koleno. "Ukradl mi mou zem! Dal ji zrádcům a ti uvěznili mého syna! Co víc by měl udělat, aby dokázal, že je ďábel?"
Shromáždění lordi a generálové, kteří vyskočili v okamžiku, kdy Rimmeřani vtrhli do dveří, si pomalu sedali. Bylo slyšet rozzlobené mumlání a sykot čepeli, zastrkovaných zpět do pochev.
"Budu muset požádat tvé muže, aby promluvili místo tebe, dobrý Isgrimnure," zeptal se princ, "nebo nám konečně řekneš sám, co se přihodilo?"
Starý vévoda na prince chvíli nahněvaně zíral, pak pomalu zdvihl ruku, přejel si po obličeji, jako by si chtěl setřít pot. V jednu chvíli se Simon bál, že Isgrimnur začne plakat: vévodova červená tvář se zkřivila v masku zoufalství, do očí mu vstoupil výraz štvaného zvířete. Ustoupil o krok dozadu a posadil se na své místo. "Dal mou zem Skalimu Ostronosovi," řekl konečně prázdným hlasem. "Už nemám nic, nemám kam jít, mohu jen sem." Zavrtěl hlavou.
Ethelferth z Tinsettu povstal s tváří plnou soucitu.
"Pověz nám, co se stalo, vévodo Isgrimnure. Zde společně sdílíme své strasti, ale také máme společné dávné přátelství. Budeme sloužit jeden druhému jako meč a štít."
Vévoda na něj vděčně pohlédl.
"Děkuji, lorde Ethelferthe. Jsi dobrý druh a dobrý seveřan." Otočil se k ostatním. "Odpusťte. Je ostudné, jak se chovám. Také to není ten nejlepší způsob, jak sdělovat zprávy. Řeknu vám o něčem, co byste měli vědět." Isgrimnur sáhl po poháru vína a vyprázdnil ho. Několik dalších mužů si v předtuše dlouhého příběhu nechalo doplnit sklenice.
"Většinu z toho, co se stalo, budete znát, tím jsem si jist, protože Jošua a další přítomní o tom již byli zpraveni: řekl jsem Eliášovi, že už na Hayholtu nezůstanu. Ne v době, kdy sněhové bouře zabíjejí můj lid a pohřbívají města a můj mladý syn musí vládnout Rimmeřanům namísto mě. Král mi bránil celé měsíce, ale nakonec svolil. Sebral jsem své muže a vyrazili jsme na sever.
Nejprve jsme byli přepadeni u Svatého Hoderunda; než jsme vlezli do pasti, zabili ti darebáci všechny mnichy."
Isgrimnur poklepal na dřevěný Strom, zavěšený na krku. "Bojovali jsme s nimi a oni prchli a unikli nám, když nás zdržela podivná bouře."
"Tohle jsem neslyšel," Devasalles se zamyšleně na Isgrimnura podíval. "Kdo vás v opatství přepadl?"
"Nevím," odpověděl znechuceně vévoda. "Nezískali jsme jediného zajatce, i když jsme jich pěknou řádku poslali nejrychlejší cestou do pekel. Někteří vypadali jako Rimmeřani. Svého času jsem si byl jistý, že to byli žoldáci – teď si už tak jistý nejsem. Zabili také jednoho z mé krve.
Pak, když jsme tábořili kousek na sever od Knocku, vrhli se na nás špinaví Bukkeni, celá smečka, a na otevřené pláni. Napadli celý ozbrojený tábor! Také jsme s nimi bojovali, ale nikoliv beze ztrát…Hani, Thrinin, Ute ze Seagardu…"
"Bukkeni?" Nedalo se říci, jestli Devasallovo udivené obočí mělo značit překvapení nebo opovržení. "Vyprávíte mi, že jste byli napadeni malými lidmi z pověstí, vévodo Isgrimnure?"
"Možná je to pověst u vás na jihu," ušklíbl se ze svého místa Einskaldir, "pověst na změkčilých dvorech Nabbanu; na severu víme, že existují a udržujeme sekery nabroušené."
Baron Devasalles se naježil, ale než stačil vztekle odseknout, Simon ucítil po boku pohyb a vzápětí se ozval hlas.
"Nedorozumění a ignorance je častým zjevem na severu i na jihu," Binabik se postavil na židli s jednou rukou opřenou o Simonovo rameno. "Bukkeni, hrabáči, nekopou své nory daleko za severní hranici Erkynu, ale to, co je ve skutečnosti štěstím pro ty dále na jihu, by se nemělo zaměňovat za všeobecnou pravdu."
Devasalles zíral v němém údivu a nebyl sám. "A je snad tohle sám jeden z Bukkenů, který přišel jako vyslanec do

Erkynu? Teď jsem již spatřil vše pod sluncem a mohu zemřít šťastný!"
"To si povíme na konci roku, jestli jsem to nejpodivnější, co jste viděl…" začal Binabik, když ho přerušil Einskaldir, který vyskočil ze židle a postavil se vedle polekaného Isgrimnura.
"Je to horší než Bukken!" zavrčel. "Je to troll – pekelník!" Snažil se proklouznout kolem vévody, který ho držel za paži. "Co tady dělá ten zloděj malých dětí?"
"Víc dobrého než ty, ty přerostlý vousatý hlupáku!" odsekl Binabik; ve shromáždění propukla všeobecná vřava. Simon chytil Binabika za pas, protože se naklonil tak daleko dopředu, že málem spadl na vínem politý stůl. Konečně nad hlukem zazněl Jošuův hlas, zlostně žádající pořádek.
"U Aedonovy krve, tohle trpět nebudu! Jste muži nebo děti!? Isgrimnure, Binabik z Yiqanucu je tu na mé pozvání. Pokud nebude tvůj muž respektovat pravidla v mém sále, může zakusit pohostinství hradního vězení! Žádám omluvu!"
Princ se předklonil jako útočící jestřáb a Simon, drže Binabika za kabát, byl překvapen jeho podobou se zesnulým králem Janem. Tohle je ten správný Jošua!
Isgrimnur sklonil hlavu. "Omlouvám se za svého muže, Jošuo. Je horkokrevný a není zvyklý na dvorskou společnost."
Rimmeřan vrhl divoký pohled na Einskaldira, který se mezitím posadil, mumlal si cosi do vousů, oči sklopené k podlaze.
"Náš lid a trollové jsou prastaří nepřátelé," vysvětloval vévoda.
"Trollové z Yiqanucu nejsou ničí nepřátelé," namítl Binabik poněkud domýšlivě. "Jsou to Rimmeřané, kdo se tolik bojí naší ohromné velikostí a naší síly, že nás napadá, kdekoliv nás spatří – dokonce i ve velkém sále prince Jošuy."
"Dost." Jošua znechuceně mávl rukou. "Tohle není místo pro rozdmýchávání starých svárů. Binabiku, ty slovo ještě dostaneš. Isgrimnure, máš dokončit vyprávění."
Devasalles si odkašlal. "Dovol ještě mně říci jednu věc, princi," otočil se k Isgrimnurovi. "Tváří v tvář tomuto malému muži z…Yiqanucu?…shledávám, že uvěřit tvému vyprávění o Bukkenech je daleko snazší. Odpusť mi má pochybovačná slova, dobrý vévodo."
Isgrimnurovo zamračené čelo se trochu rozjasnilo. "Už o tom nemluv, barone," zahučel. "Je to zapomenuto stejně jako je, doufám, zapomenut Einskaldirův pošetilý projev."
Vévoda se odmlčel, aby si urovnal rozprášené myšlenky.
"Takže, jak jsem říkal, to bylo ze všeho nejpodivnější. Dokonce i ve Frostmarchu a v severních pustinách se Bukkeni vyskytují zřídka – za což jsme vděčni. Aby napadli ozbrojenou jednotku naší velikostí, je zkrátka neslýchané. Bukkeni jsou malí," vrhl krátký pohled na Binabika, a pak sklouzl očima na Simona. Zarazil se, zamračil čelo a chvilku beze slov hleděl. "Malí…jsou malí…ale divocí a nebezpeční, když útočí ve velkém počtu." Potřásl hlavou, jako by se snažil zbavit Simonovy známé tváře, a otočil se k ostatním.
"Poté, co jsme unikli hrabáčům, jsme zamířili sem do Naglimundu, doplnili zásoby a vyrazili dále na sever. Dychtil jsem spatřit opět domov, syna a svou choť.
Horní část Wealdhelmské cesty a Frostmarchská cesta nejsou v současnosti bezpečné. Ti z vás, jejichž domovy jsou na sever odtud, vědí, o čem hovořím. Byli jsme šťastni, když jsme pod sebou šestého večera spatřili světla Vestvennby.
Druhého dne nám před bránu vyšel naproti Storfot, thén z Vestvennby – vy byste ho asi nazvali baronem – a asi padesátka jeho mužů. Ale přišel, aby svého vévodu přivítal?
V rozpacích – a měl být proč, zrádný pes – mi oznámil, že Eliáš nazval mě zrádcem a dal mou zem Skalimu Ostronosovi. Storfot řekl, že Skali chce, abych se vzdal, a že on, Storfot, mě odvede do Elvritshally, kde už drží mého syna Isorna…a že Skali bude spravedlivý a milosrdný. Spravedlivý! Skali z Kaldskyrke., který v opilecké rvačce zabil vlastního bratra! Zaručí mi milost pod mou vlastní střechou!
Kdyby mě nezadrželi vlastní lidé…kdyby mě nezadrželi…" Vévoda se musel odmlčet a zuřivě si kroutil vousy na bradě.
"No," pokračoval, "můžete hádat, že jsem chtěl Storfota na místě rozpárat. Je lépe zemřít s mečem v břiše, říkal jsem si, než se klanět takovému praseti jako Skali. Ale nejlepší, jak podotkl Einskaldir, bude vzít si zpět svůj hrad a Skalimu dát ochutnat železo."
Isgrimnur se na svého věrného druha kysele usmál, pak se otočil ke shromáždění a pleskl do prázdné pochvy na boku.
"Tak slibuji. I kdybych se měl plazit po svém tlustém břiše celou cestu do Elvritshally, přísahám při Drorově kladi…tedy při Usireovi Aedonovi – promiňte, biskupe Anodisi – dostanu se tam, abych vrazil celý svůj meč Kvalnir do jeho břicha."
Gwythinn, hernystirský princ, který byl celou dobu nezvykle tichý, udeřil pěstí do stolu. Tváře měl zarudlé, ale Simon usoudil, že to nebylo přemírou vína, byť ho vypil poměrně dost. "Dobře!" zvolal princ. "Ale poslouchej, Isgrimnure, poslouchej: Skali není tvůj největší nepřítel – ne, je to sám král!"
Kolem stolu se rozšuměl hovor, ale tentokrát se zdálo, že většina souhlasně pokyvuje. Představa, že někomu vezmou zem a dají ji nejúhlavnějšímu nepříteli, zasáhla citlivé místo každého z nich.
"Hernystiřan mluví správně!" vykřikl tlustý Ordmaer a zdvihl objemné tělo ze židle. "Je jasné, že tě Eliáš držel na Hayholtu tak dlouho, aby mohl Skali dokonat svou zradu. Eliáš je tím hlavním nepřítelem."
"A za pomoci svých ochotných nástrojů, Guthwulfa a Fengbalda, pracoval na tom, aby pošlapal práva nás všech!" Gwythinn byl teď na koni a nasazoval ostruhy. "Je to Eliáš, který se připravuje, aby nás drtil, dokud nebude zlomen veškerý odpor, dokud nebudeme všichni zničeni chudobou nebo rozšlapáni podpatky Eliášových rytířů. Nejvyšší král je náš nepřítel a my musíme jednat!"
Gwythinn se obrátil na Jošuu, který sledoval dění jako šedá socha. "Je to na tobě, princi, abys nás vedl. Tvůj bratr má nepochybně připraveny plány pro nás pro všechny, jako měl pro tebe a Isgrimnura! Copak není naším skutečným, nejnebezpečnějším nepřítelem?"
"Ne! Není!"

Napjatý hlas práskl naglimundským velkým sálem jako rána bičem. Simon se stejně jako všichni ostatní otočil, aby se podíval po tom, kdo promluvil. Nebyl to princ, ten zůstal stát překvapeně jako ostatní.
Chvíli se zdálo, že se ten starý muž zhmotnil přímo ze vzduchu, tak náhle vystoupil ze stínu do světla pochodní. Byl vysoký a neuvěřitelně vyzáblý; světlo loučí vrhalo do jeho vychrtlé tváře hluboké stíny. Na sobě měl plášť z vlčí kůže a dlouhý vous měl zastrčený za pásek. Simonovi připadal jako nějaký divoký duch zimního lesa.
"Kdo jsi, starče?" zvolal Jošua. Dva jeho vojáci postoupili a postavili se mu po bok. "A jak ses dostal na naši radu?"
"Je to Eliášův špeh," zasyčel jeden z lordů ze severu a několik dalších mu přizvukovalo.
Isgrimnur povstal. "Je tu, protože jsem ho přivedl já, Jošuo," zabručel vévoda. "Čekal na nás, když jsme jeli do Vestvennby – věděl, kam máme namířeno a věděl, ještě dříve než my, že se sem vrátíme. Říkal, že se s tebou tak jako tak musí promluvit."
"A že to bude lepší pro všechny, když přijedu co možná nejdříve," dokončil stařec a upřel zářivé oči na prince. "Musím vám sdělit důležité věci – vám všem." Vrhl ostrý pohled na shromáždění a počínající reptání ustalo hned v zárodku. "Můžete mé poslouchat nebo ne, vyberte si sami…v takových záležitostech máte vždycky na vybranou."
"To jsou dětské hádanky, člověče," ušklíbl se Devasalles. "Co jste vůbec zač a co víte o věcech, o nichž tu debatujeme? V Nabbanu," usmál se na Jošuu, "bychom tohoto starého blázna poslali vilderivánským mnichům, jejichž údělem je starat se o šílence."
"Tady se nebavíme o jižanských záležitostech, barone," promluvil stařec a úsměvem studeným jako rampouch, "ačkoliv brzy pocítí i jih chladné prsty na svém hrdle."
"Dost!" křikl Jošua. "Mluv, nebo tě dám skutečně spoutat jako zvěda. Kdo jsi a proč jsi tu?"
Stařec upjatě přikývl. "Omluvte mě. Již dávno jsem odvykl dvorským způsobům. Jmenuji se Jarnauga, přišel jsem z Tungoldyru."
"Jarnauga!" vykřikl Binabik a vylezl opět na židli, aby si příchozího prohlédl. "Úžasné! Jarnauga! Já jsem Binabik! Byl jsem dlouhou dobu učedníkem u Ookequka!"
Stařec si trolla změřil ocelovýma očima. "Ano. Brzy si promluvíme. Ale nejprve mám cosi v tomto sále s těmito muži." Postavil se zpříma, čelem k princově židli.
"Král Eliáš je nepřítel, slyšel jsem říkat onoho mladého Hernystiřana, a ostatní s ním souhlasili. Chováte se všichni jako myši, které se tiše baví o strašlivé kočce a sní o tom, že se s ní jednoho dne vypořádají. Ani jeden z vás si neuvědomuje, že problém není kočka, ale pán domu, který ji přivedl, aby ty myši zabíjela."
Jošua se předklonil, dávaje neochotně najevo zájem.
"Říkáš snad, že Eliáš je sám čísi pěšec? Čí? Toho ďábla Pryrata snad?"
"Pryrates se pouští do černé magie," ušklíbl se stařec, "ale je to jen dítě. Hovořím o tom, pro koho jsou životy králů pomíjivými chvilkami…o tom, kdo si vezme daleko víc než jen vaši zem."
Muži se obraceli jeden na druhého. "Copak se sem ten šílený mnich vnutil jen proto, aby nám kázal o díle Ďáblově?" vykřikl jeden z baronů. "Není žádným tajemstvím, že ďábel zneužívá lidi pro své účely."
"Nemluvím o vašem hlavním aedonitském démonovi," Jarnauga se otočil k Jošuovi. "Hovořím o skutečném nejvyšším démonovi Východního Ardu, který je právě tak opravdový jako tenhle kámen," dřepl si a udeřil dlaní do podlahy, "a právě tak součástí naší země."
"Rouhání!" vykřikl kdosi. "Vyhoďte ho!"
"Ne, ať mluví!"
"Mluv, starče!"
Jarnauga zdvihl ruce.
"Nejsem žádný šílený, napůl zmrzlý světec, který přišel zachránit vaše ohrožené duše." Vyloudil na tváři pochmurný úsměv. "Přicházím k vám jako jeden z Bratrstva Svitku, jako jeden, kdo prožil život vedle vražedné hory jménem Štít bouří a kdo ji celou dobu sledoval. My z Bratrstva Svitku, jak by vám mohl potvrdit tento troll, již dlouho bdíme, zatímco ostatní spali. Teď přicházím splnit slib daný před dávnou dobou…a povědět vám o něčem, a vy budete litovat, že jste o tom vůbec kdy slyšeli."
V sále se rozhostilo nervózní ticho. Stařec přešel sál a otevřel dveře na nádvoří. Dovnitř proniklo divoké vytí větru.
"Červen!" řekl Jarnauga. "Pouze pár týdnů do poloviny léta! Poslouchejte, mohl by král, třebas i Nejvyšší král, způsobit tohle!?" Dveřmi vlétla dovnitř sprška deště. "Ve Wealdhelmu jsou Huneni, obři odění do kůže, a loví lidi. Bukkeni vylézají z chladné země a napadají ozbrojené vojáky ve Frostmarchu a výhně kováren ve Štítu bouří hoří celé noci. Sám jsem viděl záři na obloze a slyšel bušení ledových kladiv! Jak by tohle všechno mohl způsobit Eliáš? Nevidíte, že se na vás valí černá, krutá zima, která bude trvat přes celý rok, aniž je to kdo schopen pochopit?"
Isgrimnur se opět postavil, tvář bledou a oči přivřené.
"A co tedy, starče, co? Chceš říci, Udun Jednooký mi pomáhej, že bojujeme…s Bílými liškami ze starých pověstí?" V sále se rozšuměl šepot hovoru a překvapené mumlání.
Jarnauga hleděl na vévodu a rysy v jeho vrásčité tváři změkly, jako by cítil lítost nebo smutek.
"Ach, vévodo Isgrimnure, i kdyby to bylo tak zlé, i kdyby to byly Bílé lišky – které někdo zná též jako Norny – stále by to neznamenalo nic. Ale já vám říkám, že ani sama Utuk'ku, královna Nornů a paní Štítu bouří není původcem toho všeho, stejně jako jím není Eliáš."
"Počkej, muži, zadrž proud své výmluvnosti." Devasalles rozčileně vyskočil. "Princi Jošuo, odpusť, ale je už tak dost zlé, že se sem ten člověk vůbec dostala vyrušil naše shromáždění, že si bez vysvětlení, co je zač, vzal slovo. Ted' navíc musím, jako vyslanec vévody Leobardise, tratit čas poslouháním severských strašidelných pohádek? To je nesnesitelné!"
Opět se rozpoutala vřava a Simon pocítil zvláštní chladné vzrušení. Když si pomyslí, že on a Binabik jsou uprostřed

toho všeho zamotáni do příběhu, který daleko předčí vše, co si Shem kdy vymyslel! Ale když přemýšlel, jak by o tom mohl jednoho dne vyprávět u ohně, vzpomněl si na děsivé mordy nornhoundů a sinavé tváře na temné hoře svých snů a opět, nikoliv poprvé, si zoufale přál, aby byl zpět v hayholtské kuchyni, aby se nic nezměnilo, nikdy nijak nezměnilo…

Starý biskup Anodis, který pozoroval nově příchozího zaujatým, vášnivým pohledem racka, jenž si měří vetřelce ve svém teritoriu, vstal.

"Musím říci, a vůbec se za to nestydím, že jsem hned od začátku neměl o této…této Radě valné mínění. Možná, že se Eliáš dopustil přehmatů, ale Jeho Svatost lektor Ranessin se nabídl jako prostředník a chce se pokusit najít způsob, jak vrátit mír mezi aedonity, pochopitelně, včetně ctěných pohanských spojenců," ledabyle kývl ke Gwythinnovi a jeho mužům, "ale jediné, co jsem zde slyšel, jsou hovory o válce a prolévání aedonitské krve kvůli malichernostem."

"Malichernostem!?" vzplanul Isgrimnur. "Nazýváte krádež mého vévodství malicherností, biskupe? Představte si, že se vrátíte domů a najdete ve svém kostele…stáj mrzkých Hyrků nebo hnízdo trollů! Uvidíme, jestli tomu budete říkat ‚malichernost'!"

"Hnízdo trollů?!" opáčil Binabik, vstávaje ze židle.

"A to jen potvrzuje, co jsem řekl," vyštěkl Anodis a mával Stromem v kostnaté ruce, jako by to byl nůž na obranu před hordou banditů. "Vidíš, křičíš na služebníka božího, když se snaží napravit své pobloužnění." Narovnal se. "A teď," mávl Stromem k Jarnaugovi. "Teď přijde tenhle…tenhle…vousatý poustevník a vykládá o čarodějnicích a démonech a vráží klín mezi jediné syny Nejvyššího krále ještě hloub! Komu to prospěje, co? Komu slouží tenhle Jarnauga, co?"

Zrudlý a roztřesený biskup se zhroutil do židle, uchopil pohár s vodou, který mu podal jeho pomocník, a žíznivě pil. Simon natáhl ruku a tahal Binabika za rukáv, dokud se neposadil.

"Pořád čekám na vysvětlení toho ‚hnízda trollů,' " vrčel tiše, ale když se na něj Simon zamračil, sešpulil rty a byl zticha.

Princ Jošua chvíli hleděl na Jarnaugu, který klidně stál.

"Slyšel jsem o Bratrstvu Svitku," promluvil Jošua konečně. "Neměl jsem za to, že se jeho stoupenci snaží ovlivňovat vládce a státy."

"Já o žádném takovém spolku neslyšel," ozval se Devasalles, "a domnívám se, že je načase, aby nám tento podivný stařec pověděl, kdo ho posílá a co že nás to ohrožuje – když to tedy není Nejvyšší král, jak si mnoho přítomných očividně myslí."

"Pro jednou souhlasím s nabbanským," ozval se Gwythinn. "Ať nám Jarnauga poví vše, abychom se rozhodli, jestli mu uvěříme nebo ho vyženeme."

Princ Jošua ve své vysoké židli přikývl. Starý Rimmeřan se rozhlížel po napjatých tvářích, potom zdvihl ruce v podivném gestu – spojil prsty s palci, jako by před očima držel tenkou nit.

"Dobře. Dobře. Učinili jsme tedy první kroky na cestě, na jediné cestě, jež nás může vyvést z temného stínu hory." Rozpřáhl ruce, jako by neviditelnou nit natahoval do délky, pak rozevřel prsty.

"Příběh Bratrstva je krátký," začal, "ale je součástí delšího příběhu." Opět se vydal ke dveřím, které jedno páže mezitím zavřelo, aby v sále nebyla zima. Jarnauga se dotkl těžkého rámu. "Můžeme zavřít dveře, ale to nezažene sníh a krupobití. Stejně tak můžete nazývat mě bláznem – ale ani to neodvrátí hrozbu. Čekal pět století, aby si vzal zpět to, co pokládá za své, a jeho ruka je chladnější a silnější, než vůbec dokážete pochopit. Jeho se týká ten delší příběh, do něhož je vetknuta historie Bratrstva jako do kmene stromu zabodnutá špička šípu, která zarostla kůrou tak hluboko, že samotný šíp už není vidět.

Zima, která k nám přišla, zima, která připravila léto o trůn, je jeho. Je to symbol jeho moci, důkaz, že se začíná zdvihat a prosazovat svou vůli."

Dlouhou dobu se neozval žádný zvuk kromě osamělého kvílení větru.

"Kdo?" zeptal se konečně Jošua. "Jak se jmenuje to stvoření, starče?"

"Myslel jsem, že bys to mohl vědět, princi," odvětil Jarnauga. "Jsi muž, jenž zná mnoho věcí.

Váš nepřítel…náš nepřítel…zemřel před pěti sty lety; místo, kde skončil jeho první život, leží pod základy hradu, kde se započal tvůj život. Je to Ineluki…král bouří."

Z popela Asu'a

"Příběhy uvnitř příběhů," pronesl Jarnauga melodickým hlasem a svlékl si plášť z vlčí kůže. Ve světle ohně se zaleskli vytetovaní hadi, kteří mu obepínali dlouhé paže. V sále to opět zašumělo. "Nemohu vám vyprávět historii Bratrstva Svitku, aniž byste nejprve pochopili zánik Asu'a. Konec krále Eahlstana Fiskerna, který vytvořil Bratrstvo jako hráz proti temnotě, nelze oddělit od konce Inelukiho, jehož neblahá moc se nás chystá pohltit. Všechny příběhy jsou propletené, jedno pramení v druhém. Pokud vytáhnete jedno vlákno, nic víc nezískáte – jen jedno vlákno. Žádný člověk neporozumí tapisérii jen podle jediného vlákna."

Jarnauga si při řeči projížděl štíhlými prsty spletené vousy, pročesával je a upravoval, jako by byly také nějakou tapisérií a mohly přispět k pochopení jeho vyprávění.

"Dlouho před tím, než do Východního Ardu přišli lidé," pokračoval, "tu žili Sithové. Žádný muž a žádná žena neví, jak dlouho tu byli, ale faktem je, že i oni přišli odkudsi z východu, od vycházejícího slunce, a usadili se zde.

V Erkynu, na místě, kde dnes stojí Hayholt, postavili nejúžasnější stavbu, hrad Asu'a. Kopali hluboko do země a položili jeho základy do samotného srdce Východního Ardu. Pak vystavěli bělostné zdi, které se vypínaly nad stromy, věže, tyčící se k nebi jako lodní stěžně, věže, z nichž bylo možné přehlédnout celý Východní Ard a z nichž bystrozrací Sithové dohlédli až k oceánu, narážejícímu na západní pobřeží.

Nespočetná léta tu žili sami, stavěli křehká města na horských úbočích a v nejhlubších lesích, horská města něžná jako ledové květy a lesní osady jako suchozemské lodi s mnoha plachtami. Ale Asu'a byl ze všech největší a dlouhověcí králové Sithů vládli právě tam.

Když přišli první lidé, byli to prostí honáci nebo rybáři, kteří přešli přes nějaký dávno zmizelý suchozemský most v severních pustinách, možná prchajíce před něčím hrozným, možná pouze hledajíce nové pastviny. Sithové jim nevěnovali pozornost, brali je stejně jako lesní zvěř či divoký skot. Nevadili jim ani tehdy, když se rychle rozmnožili a začali si sami stavět kamenná města a kovat bronzové nástroje a zbraně. Pokud nebrali to, co patřilo Sithům, a zůstávali tam, kde jim to sithijský král dovolil, panoval mezi oběma národy mír.
Dokonce ani nabbanské impérium daleko na jihu, proslavené svým uměním a silou, které si porobilo všechny smrtelné Východního Ardu, nepůsobilo Sithům ani jejich králi Iyu'unigatovi žádné starosti."
Jarnauga se rozhlédl po něčem na svlažení hrdla. Páže mu nalilo pohár, zatímco posluchači v sále se po sobě zaraženě dívali a šeptali si.
"O tom mi povídal doktor Morgenes," zašeptal Simon Binabikovi. Troll se usmál a přikývl, ale zdálo se, že je utopen ve vlastních myšlenkách.
"Jsem si jist, že není třeba," pokračoval Jarnauga zvýšeným hlasem, aby opět upoutal pozornost šumícího davu, "hovořit o změnách, které nastaly s příchodem Rimmeřanů. Bude se otevírat dost starých ran i bez toho, že bychom se zaobírali událostmi poté, co přijeli přes moře ze západu.
Ale budu muset hovořit o postupu krále Fingila ze severu a o zániku Asu'a. Dlouhých pět století pokrylo celý příběh smetím času a zapomnění, ale když Eahlstan, král Rybář, před dvěma sty lety založil Bratrstvo, bylo to právě kvůli nalezení a zachování takových vědomostí. Proto vám teď povím věci, o nichž většina z vás nikdy neslyšela.
Bitva u Knocku a na pláni Ach Samrath a v Utanwashi – všude tam Fingil se svými armádami vítězil a utahoval tak smyčku kolem Asu'a. Sithové přišli o své poslední lidské spojence na Letní pláni, na Ach Samrath, a protože Hernystiřané byli obráceni na ústup, mezi Sithy nebyl nikdo, kdo by se mohl postavit železu severanů."
"Obráceni na útěk díky zradě!" vykřikl princ Gwythinn. Zrudl a chvěl se po celém těle. "Nic než zrada by Sinnacha neodvedlo z bitvy – úplatnost Thrithingů, kteří vrazili Hernystiru nůž do zad v naději na drobty z Fingilova krvavého stolu!"
"Gwythinne!" štěkl Jošua. "Slyšel jsi Jarnaugu: to jsou staré rány. Dokonce tu není ani nikdo z Thrithingů. Přeskočíš snad stůl a vrhneš se na Isgrimnura, protože je to Rimmeřan?"
"Ať to zkusí," zavrčel Einskaldir.
Gwythinn zavrtěl zahanbeně hlavou. "Máš pravdu, Jošuo. Omlouvám se ti, Jarnaugo." Stařec přikývl a Lluthův syn se obrátil na Isgrimnura. "A my jsme, drahý vévodo, pochopitelně, ti nejvěrnější spojenci."
"To je v pořádku, mladý příteli," usmál se Isgrimnur, ale Einskaldir se na Gwythinna dál díval nevraživě.
"Tak se stalo," pokračoval Jarnauga, jako by k přerušení vůbec nedošlo, "že v Asu'a, ačkoliv byly jeho zdi zpevněné starými a mocnými kouzly a ačkoliv to byl domov a srdce celé sithijské rasy, panoval pocit, že všechno končí, že rozpínaví smrtelní zničí dům jejich předků a že Sithové odejdou navždy z Východního Ardu.
Král Iyu'unigato se oblékl do smuteční bílé a se svou královnou Amerasu trávili dlouhé dny Fingilova obléhání – které trvalo nejprve měsíce, potom léta, protože ani chladná ocel nedokázala zničit sithijskou práci za jedinou noc – posloucháním melancholické hudby a poezie z časů, kdy bylo Sithům ve Východním Ardu dobře. Zvnějšku vypadal Asu'a stále jako místo velké moci, nádhery a kouzel…ale uvnitř jeho velké srdce odumíralo.
Mezi Sithy byl však jeden, kdo to tak nechtěl nechat, kdo nebyl ochoten strávit své poslední dny truchlením nad ztraceným klidem a zničenou nevinností. Byl to Iyu'unigatův syn a jmenoval se…Ineluki."
Biskup Anodis začal beze slova sbírat ze stolu své věci. Mávl rukou na pomocníka, který mu pomohl na nohy.
"Promiň, Jarnaugo," omluvil se Jošua. "Biskupe Anodisi, proč nás opouštíte? Jak slyšíte, stojí proti nám hrozné síly. Čekáme, že nás vaše moudrost a síla církve povede."
Anodis popuzeně vzhlédl.
"A já bych tu měl sedět, uprostřed válečné rady, s níž jsem nikdy nesouhlasil, a poslouchat tohoto…divocha, jak hovoří o pohanských démonech? Podívejte se na sebe – visíte mu na rtech, jako by to byla slova z Knihy Aedonovy."
"Ti, o nichž hovořím, se narodili dávno před tvou svatou knihou, biskupe," pravil mírně Jarnauga, ale hlavu měl bojovně nakloněnou.
"Jsou to fantazie," zavrčel Anodis. "Máte mě za zahořklého starce, ale říkám vám, že takové dětské povídačky vás dovedou do záhuby. Nejsmutnější na tom je, že s sebou můžete stáhnout celou zem."
Nakreslil před sebou ve vzduchu znamení Stromu jako štít a odkulhal zavěšen do mladého kněze.
"Fantazie nebo ne, démoni nebo Sithové," Jošua se zvedl ze židle, aby pohlédl na shromáždění, "tohle je můj dům a já požádal tohoto muže, aby nám řekl, co ví. Už nestrpím další přerušování." Rozhlédl se po ztemnělém sále a spokojeně se posadil.
"Teď byste měli poslouchat pozorně," pravil Jarnauga, "protože tohle je jádro toho, co vám přináším. Mluvím o Inelukim, synu Iyu'unigatově.
Ineluki, jehož jméno v sithijském jazyce značí ‚bystrá mluva', byl mladším ze dvou královských synů. Spolu se starším bratrem Hakatrim bojovali s černou dračicí Hidohebhi, matkou červeného draka Shurakai, kterého zabil Kněz Jan, a Igjarjuka, bílého draka severu."
"Odpusť, Jarnaugo." Jeden z Gwythinnových společníků vstal. "Tohle jsou všechno zvláštní věci, ale nikoliv neznámé. V Hernystiru známe pověsti o černé dračici, matce všech draků, ale v nich se jí říká Drochnathair."
Jarnauga přikývl jako učitel pilnému žákovi. "To bylo její jméno mezi prvními lidmi na západě, dávno předtím, než Hern v Hernysadharcu postavil Taig. Tak přežívají kousky a zlomky staré pravdy v příbězích, které se vyprávějí dětem před usnutím nebo u táborových ohňů. Ale Hidohebhi bylo její sithijské jméno a byla mocnější než obě její děti. Při boji, během něhož došlo k jejímu zabití, byl Inelukiho bratr Hakatri hrozně zraněn, popálen dračím ohněm. V celém Východním Ardu nebylo léku na jeho rány či na nekonečnou bolest, ale zemřít nemohl. Nakonec ho král uložil s

nejvěrnějším služebníkem do lodě a poslal je na moře směrem na západ, kde podle sithijských pověstí ležela země, kde neexistovala bolest a kde měl být Hakatri zbaven utrpení.
Tak se Ineluki stal otcovým dědicem, ale navzdory svému velkému činu – zabití Hidohebhi – ho tížil stín Hakatriho neštěstí. Snad dával vinu sobě. Strávil dlouhá léta hledáním vědomostí, které měly lidem i Sithům zůstat utajeny. Nejprve si snad myslel, že by mohl bratrovi ulehčit, přivést ho zpět z nezmapovaného západu…ale jak to u takového hledání chodívá, brzy se mu pátrání stalo důvodem i odměnou a Ineluki, ten, jehož krása kdysi oživovala velký palác Asu'a, se svým lidem stále více odcizoval a stal se hledačem temných míst.
Takže když přišli muži ze severu, kteří plenili a zabíjeli a nakonec obklíčili Asu'a kruhem jedovatého železa, Ineluki se rozhodl, že se pokusí past rozbít.
V hlubokých jeskyních pod Asu'a, osvětlených dovedně umístěnými zrcadly, byly zahrady, kde Sithové pěstovali stromy, jejichž zvláštní dřevo používali stejně jako jižané používali bronz a severané železo. Stromy kouzelného dřeva s kořeny, které podle pověstí sahaly až do samotného středu země, byly pěstovány zahradníky stejně posvátnými jako kněží. Každý den pronášeli stará zaříkání a prováděli neměnné rituály, při nichž dřevo rostlo, a král a dvůr v paláci vysoko nahoře upadali do stále hlubšího zoufalství a zapomnění.
Ale Ineluki nezapomněl ani na zahrady, ani na temné knihy, které četl, ani na stinné stezky, po nichž kráčel na své cestě za poznáním. Ve svých komnatách, kam se už nikdo neodvážil, začal pracovat na něčem, co podle něj mělo zachránit Asu'a a Sithy.
Nějakým způsobem, který pro něj musel být nesmírně bolestivý, vyrobil černé železo, jež pak dával stromům kouzelného dřeva jako mnich dává vodu svým vinicím. Velké množství stromů, o nic méně citlivých než sami Sithové, onemocnělo a zašlo, ale jeden přežil.
Ineluki zaříkával strom kouzly snad ještě staršími než byli Sithové a kletbami, jež sahaly hlouběji než kořeny kouzelných stromů. Strom opět zesílil a nyní v něm proudilo železo jako míza. Když správci posvátných zahrad viděli svou práci zničenou, uprchli. Pověděli o tom králi Iyu'unigatovi, kterého to znepokojilo, ale protože viděl blížící se konec, syna nezastavil. K čemu bylo teď kouzelné dřevo, když všude kolem vládli muži se světlýma očima a smrtelným železem v rukách?
Ineluki z pěstování stromu onemocněl, ale jeho vůle byla silnější než jakákoliv nemoc. Vytrval, dokud nebyl čas sklidit očekávanou úrodu. Vzal strašný plod, kouzelné dřevo prostoupené zhoubným železem, a vyšel nahoru do hradních kováren.
Vychrtlý, nemocný, na prahu šílenství, leč pln děsivého odhodlání, viděl, jak před ním kovářští mistři prchají, ale nedbal. Sám rozdmýchal výheň žhavější než kdykoliv předtím; sám zpíval Slova stvoření, oháněl se Kladivem, jež ková, které před ním držel pouze Nejvyšší kovář.
Sám hluboko v rudě osvícených kovárnách ukul meč, strašlivý šedý meč, jehož samotná podstata jakoby vydechovala děs. Tak příšerná, nečistá kouzla používal Ineluki během kování, že se zdálo, že samotný vzduch v Asu'a praská žárem a zdi se vlní, jako by do nich bušily obří pěsti.
Vzal čerstvě ukovaný meč do otcovy velké síně. Myslel si, že svým drahým ukáže to, co je spasí. Jeho vzhled byl však tak hrůzný a šedý meč tak děsuplný a zářil tak nesnesitelným světlem, že Sithové ve strachu uprchli z velkého sálu; zůstali pouze Ineluki a jeho otec Iyu'unigato."

V tichu, jež nastalo, když se Jarnauga odmlčel, tichu tak hlubokém, že snad i oheň přestal praskat, jako by tajil dech, Simon cítil, že mu vstávají vlasy na hlavě. Oblévala ho podivná závrať.
Meč…! Šedý meč! Vidím ho tak jasně! Co to znamená? Proč se té myšlenky nemůžu zbavit? Poškrábal se oběma rukama ve vlasech, jako by tak mohl přivolat vzpomínku.

"Když král konečně uviděl, co jeho syn vyrobil, musel cítit, jak se mu srdce v hrudi mění v kus ledu, protože meč, jejž Ineluki třímal, nebyla pouhá zbraň, ale rouhání proti zemi, která vydala železo i kouzelné dřevo. Byl to otvor v obrazu stvoření a tím otvorem unikal život.
`Taková věc by neměla existovat,' řekl synovi. ‚Bylo by lépe, kdybychom zmizeli v zapomnění, kdyby smrtelní hlodali naše kosti – bylo by lépe, kdybychom vůbec nežili, než aby taková věc byla vyrobena, natož použita.'
Ale Ineluki byl poblázněn silou své zbraně a neodvratně zapleten do kouzel, která ji stvořila. ‚To je ta zbraň, která nás zachrání!' pravil otci. ‚Jinak se ty kreatury, ten hmyz, rozleze po tváři země a zničí veškerou krásu, jíž nedokážou vůbec pochopit. Jakákoliv cena stojí za to, aby se tomu zabránilo!'
‚Ne,' odporoval Iyu'unigato. ‚Ne. Některé ceny jsou příliš vysoké. Podívej se na sebe! Už teď ti to vysálo mozek a srdce. Jsem tvůj král a tvůj otec a přikazuji ti, abys meč zničil, než tě celého pohltí.'
Ale když Ineluki slyšel, co po něm otec požaduje, že by měl zmařit plod své práce, při níž téměř zemřel – a kterou vykonal vlastně kvůli záchraně svých bližních – přestal se zcela ovládat. V tom okamžiku zvedl meč a otce srazil. Zabil krále Sithů.
Nikdy předtím se taková věc nestala. Když Ineluki viděl svého otce ležet na zemi, plakal a plakal, nikoliv pouze pro milovaného otce, ale i pro sebe a svůj rod. Nakonec vzal meč do rukou. ‚Ze žalu jsi se zrodil,' pravil, ‚a žal jsi přinesl. Žal bude tvé jméno.' Pojmenoval tedy meč Jingizu, v sithijském jazyce žal."

Žal…meč jménem Žal…slyšel Simon v duchu jako ozvěnu, vracející se neustále dokola, dokud nepřehlušila i Jarnaugova slova, hukot bouře venku, všechno. Proč mu to připadá tak známé? Žal…Jingizu…Žal…

"Ale příběh ještě nekončí," pokračoval Rimmeřan. Jeho hlas nabýval na sile a naléhavosti, která vlévala do přítomného

shromáždění neklid. "Ineluki, po hrůzném činu ještě šílenější než předtím, vzal otcovu korunu z bílého březového dřeva a prohlásil se za krále. Jeho rodina a poddaní byli tak ohromeni vraždou, že neměli odvahu vzdorovat mu. Někteří dokonce tajně změnu vítali, zvlášť pět z nich, které hnětla představa pasivní kapitulace.
Ineluki byl s Žalem v ruce nespoutanou silou. Se svými pěti služebníky – které vyděšení a pověrčiví seveřané pojmenovali podle jejich počtu a ohnivé barvy plášťů Rudá ruka – přenesl Ineluki bitvu ven z hradeb Asu'a, poprvé za téměř tři roky obléhání. Pouze nesmírná převaha a železná výzbroj Fingilovy armády zabránila Inelukimu, z něhož se stal vraždící přízrak, aby prolomil obklíčení. Kdyby se k němu bývali přidali i zbylí Sithové, mohli se sithijští králové dodnes procházet po hradbách Hayholtu.
Ale Inelukiho lidé již neměli vůli bojovat. Báli se nového krále a byli vyděšeni vraždou Iyu'unigata.
Využili zmatku, který způsobil Ineluki a Rudá ruka a z Asu'a uprchli. Vedla je královna Amerasu a Shima'onari, syn Inelukiho nešťastného bratra Hakatriho. Unikli do tmavého úkrytu Starosrce, kde se skryli před krvežíznivými smrtelnými i před vlastním králem.
Ineluki zjistil, že se ocitl sám s hrstkou posledních Sithů v lesklé pasti Asu'a. Ani jeho silná kouzla nedokázala nakonec vzdorovat děsivé přesile Fingilových vojáků. Severští šamani vyřkli své formule a z prastarých zdí Asu'a spadla poslední ochranná kouzla. Rimmeřané začali pryskyřicí, slámou a pochodněmi zapalovat křehké budovy.
Když se plameny a kouř rozšířily, rozprášili seveřané poslední Sithy – ty, kteří byli příliš slabí či nerozhodní na útěk, nebo kteří cítili přílišnou loajalitu ke svému starému rodu. Uprostřed plamenů prováděli Fingilovi vojáci strašlivé věci; zbylí Sithové neměli sily na odpor. Jejich svět skončil. Kruté vraždy, bezcitné mučení a týrání bezbranných obětí, vandalské ničení nádherných a nenahraditelných předmětů – tím vším obtiskla Fingilova armáda krvavou stopu do našich dějin a zanechala skvrnu, již není možné odstranit.
Není pochyb, že ti, kdož prchli do lesa, slyšeli křik a zachvěli se a s pláčem prosili své předky o spravedlnost.
V této poslední smrtelné hodině vzal Ineluki svou Rudou ruku a vyšplhal se na nejvyšší věž.
Je zřejmé, že se rozhodl, že místo, odkud byli Sithové vyhnáni, se nikdy nesmí stát domovem lidí.
Toho dne odříkával slova ještě strašlivější než kdy předtím, daleko zlomocnější než ta, s jejichž pomocí spojil hmoty na výrobu Žalu. Když jeho slova duněla nad plameny požárů, Rimmeřani padali s křikem na zem, tváře jim černaly a krev se jim valila z očí a uší. Zpěvný hlas stoupal do nesnesitelných výšek a změnil se v příšerný jekot agónie. Mohutný záblesk světla zbarvil oblohu doběla a byl vzápětí následován tak dokonalou temnotou, že i Fingil, ve stanu deset mil daleko, myslel, že náhle oslepl.
Ale Ineluki nakonec nějakým způsobem selhal. Asu'a stál dál, plameny dál šlehaly, byť velká část Fingilovy armády ležela ve smrtelných křečích u paty věže. Na vrcholu věže, jíž se plameny ani kouř nedotkly, vítr rozfoukával šest hromádek šedého popela."

Žal…Simonova hlava byla v jednom víru. Měl pocit, že se nemůže nadechnout. Připadalo mu, že světlo loučí divoce bliká. Vrchol kopce. Slyšel jsem, skřípot kol…přivezli Žal! Vzpomínám si, byl jako ďábel, zavřený v bedně…srdce plné žalu.

"Ineluki tedy zemřel. Jeden z Fingilových důstojníků, který vydechl naposled o několik minut později, přísahal, že viděl z vrcholu věže uniknout veliký oblak, rudý jako žhavé uhlíky. Svíjel se jako kouř, rozpínal se k obloze jako velká rudá ruka…"
"Néé!" vykřikl Simon a vyskočil. Jakási ruka se ho snažila zadržet, pak další, ale smetl je jako pavučiny. "Přivezli šedý meč, strašlivý šedý meč! A pak jsem viděl jeho! Viděl jsem Inelukiho! Byl…byl…!"
Místnost se kymácela dopředu a dozadu a udivené obličeje – Isgrimnurův, Binabikův, Jarnaugův – před ním vyskakovaly jako ryby v jezeře. Chtěl říci ještě něco, povědět jim o kopci a bílých démonech, ale před očima se mu spustila černá opona a v uších mu hučelo…

Simon plul v tmách a jeho jedinými společníky byla slova v prázdnotě.
Prosťáčku! Pojď k nám! Máme tu už pro tebe místo! Chlapeček! Smrtelné dítě! Copak jsi viděl, copak jenom?
Zmrazte mu oči a přineste ho sem do stínu. Přikryjte ho lepkavým, štiplavým mrazem.
Vynořila se před ním postava, parohatý stín, velký jako hora. Na hlavě měl korunu ze světlého kamene, oči byly dva planoucí ohně. Ruku měl také rudou a když ho uchopil a zdvihl, jeho prsty pálily jako řeřavé uhlí. Všude kolem se vlnily bílé tváře a mihotaly se v temnotě jako plameny svící.
Kolo se otáčí, smrtelníku, otáčí, otáčí…Kdo jsi, že je chceš zastavit?
Je to jen muška, maličká muška…
Rudé prsty se sevřely a svítící oči zaplály ledovým veselím. Simon křičel a křičel, ale odpovědí mu byl jen nemilosrdný smích.

Vynořil se z podivného víru hlasů a klubka rukou. Otevřel oči a shledal, že jeho sen prolnul do skutečnosti; byl obklopen kruhem bledých obličejů, které se nad ním skláněly. Za rozmazanými tvářemi se do výše tyčily zdi, které vypadaly jako olemované třpytivými světly.
"Už se probírá," pravil kdosi. Z lesklých světel se staly řady kotlíků, pověšených na policích. Ležel na podlaze spíže.
"Nevypadá dobře," pravil hluboký hlas nervózně. "Asi bych mu měl přinést trochu vody."
"Určitě bude v pořádku, pokud se chceš vrátit zpět do sálu," odpověděl první hlas. Simon mhouřil oči a napínal zrak, až se konečně tvář, jíž hlas patřil, zaostřila. Byla to Marya – ne, vlastně Miriamele, klečela vedle něj. Bůhvíproč si všiml, že si na špinavé podlaze pod kolenem mačká lem šatů.

"Ne, ne," řekl ten druhý – byl to vévoda Isgrimnur, nejistě si popotahoval dlouhý vous.
"Co…se stalo?" Upadl a udeřil se do hlavy? Nejistě si ji ohmatal, ale bouli nikde nenašel.
"Spadl jsi ze židle, hochu," zabručel Isgrimnur. "Křičel jsi něco…něco o tom, co jsi viděl. Přinesl jsem tě sem. Div jsem si neuhnal kýlu."
"A pak tady stál a zíral, jak ležíš na zemi," řekla Miriamele přísně. "Ještě, že jsem přišla." Vzhlédla k Rimmeřanovi. "Ty bojuješ v bitvách, viď? Co děláte, když je někdo raněn – hledíte na něj?"
"To je něco jiného," namítl Isgrimnur nejistě. "Když krvácejí, obvážeme je. Odneseme je, když jsou mrtví."
"No, to je chytré," odfrkla Miriamele, ale Simon viděl, že se jí škubou koutky. "A když nekrvácí a nejsou mrtví, tak je asi jen překročíte. No, to je jedno." Isgrimnur zavřel ústa a poškubával si knír.
Princezna nepřestávala Simonovi otírat čelo navlhčeným kapesníkem. Nevěděl sice přesně, k čemu je to dobré, ale v tu chvíli byl ochoten jenom tak ležet a nechat o sebe pečovat. Věděl, že brzy bude muset někomu vysvětlovat, co se s ním stalo.
"Já…já to věděl, že tě znám, chlapče," naklonil se nad ním Isgrimnur. "Ty jsi ten chlapík ze Svatého Hoderunda, viď? A ten troll…myslím, že jsem…"
Dveře spíže se otevřely. "Ach! Simone! Doufám, že se už zase cítíš být sám sebou."
"Binabiku!" Simon se námahavě snažil posadit. Miriamele mu položila jemnou, ale pevnou ruku na hruď a přinutila ho zase si lehnout. "Viděl jsem to, viděl! To je to, na co jsem si nemohl vzpomenout! Kopec a oheň a ... a…"
"Já vím, příteli Simone, pochopil jsem mnoho věcí, když jsi vykřikl – ale ne vše. Mnoho mi stále zůstává hádankou."
"Musí mě mít za šílence," zasténal Simon a odstrčil princezninu ruku, vychutnávaje si ten kratičký kontakt. Co si myslí ona? Teď se na něj dívá jako dospělá dívka na neposlušného mladšího bratra. K čertu s dívkami i ženami!
"Ne, Simone," ujistil ho Binabik a dřepl si vedle Miriamele, aby si ho důkladně prohlédl. "Vyprávěl jsem jim mnohé historky, naše dobrodružství nevyjímaje. Jarnauga potvrdil většinu z toho, co tušil můj mistr. Rovněž obdržel jednu z posledních Morgenesových zpráv. Ne, nikdo si o tobě nemyslí, že jsi blázen; byť mnozí o hrozícím nebezpečí pochybují. Zvlášť baron Devasalles, myslím."
"Hmmm," zahučel Isgrimnur a zavrtěl se. "Jestli je hoch již v pořádku, tak bych se raději měl vrátit. Simon, jmenuješ se tak? Ano…nu, my dva si ještě popovídáme." Vévoda vymanévroval rozložité tělo z úzké spižírny a odkráčel po chodbě.
"A já také půjdu," Miriamele si rychle oprášila šaty. "Jsou jisté věci, o nichž by se nemělo rozhodovat,, dokud nevyslechnou mě, ať už si strýc myslí cokoliv."
Simon jí chtěl poděkovat, ale nepřišel na nic, co by mohl říci vleže na zemi, aniž by se necítil ještě hloupěji. Než se rozhoupal, princezna odešla v barevném víru hedvábí.
"A pokud jsi se již dostatečně zotavil, Simone," Binabik napřáhl svou malou, silnou ruku, "pak bychom se i my měli vrátit, protože si jsem jistý, že takovouto Radu Naglimund ještě neviděl."
"Nejdříve ze všeho, mladíku," oslovil Simona Jarnauga, "protože věřím všemu, co jsi nám pověděl, měl bys vědět, že to nebyl Ineluki, koho jsi viděl na kopci."
Ohně již vyhořely až na žhavé uhlíky, ale ze sálu ještě nikdo neodešel.
"Pokud bys spatřil Krále bouří v podobě, jakou má v současnosti, zůstal bys tam u Kamenů hněvu ležet jako bezduchá skořápka. Ne, to, co jsi viděl – kromě bílých Nornů, Eliáše a jeho vojáků – byl bezpochyby jeden z Rudé ruky. I tak je téměř zázračné, že jsi se z takové přízračné podívané vzpamatoval a jsi normální."
"Ale…ale…"
Když se upamatoval na to, co stařec říkal těsně před tím, než se zhroutila zeď zapomnění, než se mu vrátily vzpomínky na tu strašnou noc – Noc kamenů, jak ji nazýval doktor – byl Simon opět zmaten a popleten.
"Ale já myslel, že jste říkal, že Ineluki a jeho…Rudá ruka…jsou mrtví."
"Mrtví, ano; pozemské schránky v jejich posledních chvílích dokonale shořely. Ale něco přežilo: byl tu někdo nebo něco, co dokázalo obnovit meč Žal. Nějakým způsobem – a nebylo zapotřebí ani tvého zážitku, abych se to dozvěděl, protože právě kvůli tomuhle bylo vytvořeno Bratrstvo Svitku – Ineluki a jeho Rudá ruka přežili: jako živoucí sny nebo myšlenky, snad stíny, držící pohromadě pouze nenávistí a Inelukiho strašnými kletbami. Ale temnota, v niž se na samém konci změnila Inelukiho mysl, nezemřela.
Král Eahlstan Fiskerne přišel o tři sta let později na Hayholt, hrad, který stál na kostech Asu'a.
Eahlstan byl moudrý, pídil se po vědomostech a v troskách pod Hayholtem našel něco, z čeho usoudil, že Ineluki nebyl zcela zahuben. Vytvořil Bratrstvo, jehož jsem členem – a rychle nás ubývá, co jsme přišli o Morgenese a Ookequka – aby nezanikly prastaré znalosti. Nikoliv pouze o temném pánovi Sithů, ale i o dalších věcech, protože pro Východní Ard to byly špatné časy. Během let se přišlo na to, že Ineluki – nebo jeho duch či stín nebo živá vůle se znovu objevila mezi těmi, kdo ho mohli jako jediní přijmout."
"Norni!" Binabik promluvil, jako by se před ním náhle zdvihla mlha.
"Norni," souhlasil Jarnauga. "Pochybuji, že Bílé lišky zprvu vůbec věděly, co se z něj stalo, ale brzy byl jeho vliv na Štítu bouří tak velký, že mu nikdo nemohl nic odmítnout. Rudá ruka se vrátila s ním, i když v podobě, jakou na této zemi ještě nikdo nespatřil."
"A my si mysleli, že Löken, uctívaný Černými Rimmeřany, je pouze náš bůh ohně z pohanských časů," poznamenal udivené Isgrimnur. "Kdybych jen věděl, jak daleko sešli z cesty světla…" Prsty přejel po Stromu, který mu visel na krku. "U Usirea!" vydechl.
Princ Jošua, který delší dobu naslouchal beze slova, se naklonil.
"Ale proč, pokud je vskutku tento démon z minulosti naším největším nepřítelem, se neukáže sám? Proč se schovává za mého bratra?"
"Ted se dostáváme k místu, kde nám má léta pozorování z vrcholu Tungoldyru nejsou nic platná," pokrčil rameny

Jarnauga. "Pozoroval jsem, naslouchal a díval se, protože kvůli tomu jsem tam byl – ale to, co se děje v mysli takových jako je Král bouří, je víc, než bych dokázal uhodnout."
Ethelferth z Tinsettu vstal a odkašlal si. Jošua mu pokývl, aby promluvil.
"Pokud je to vše pravda…a hlava mi z toho jde kolem, to mi věřte…pak možná…bych poslední odpověď dokázal odhadnout já." Rozhlédl se, jako by čekal, že bude okřiknut, ale vida kolem sebe pouze ustarané a zmatené tváře, znovu si odkašlal a pokračoval:
"Tento Rimmeřan," trhl hlavou k Jarnaugovi, "řekl, že to byl náš Eahlstan Fiskerne, který si jako první všiml, že se Král bouří vrátil. Bylo to tři sta let poté, co se Fingil zmocnil Hayholtu – nebo jak se tenkrát jmenoval. Od té doby uplynula skoro dvě století. Mně to připadá, jako že ten…démon čekal, dokud opět nezesílí.
Tedy," pokračoval, "my všichni, co máme svou zem vedle chamtivých sousedů, víme," vrhl kradmý pohled na Ordmaera, ale tlustý baron, celý bledý, si narážky zřejmě nevšiml, "že nejlepší způsob, jak být v bezpečí a získat čas na zesílení, je nechat své sousedy válčit mezi sebou. Připadá mi, že právě tohle se teď děje tady. Rimmersgardský démon dá Eliášovi dárek a pak ho vžene do války s barony a vévody a tak." Ethelferth se rozhlédl, povytáhl si tuniku a posadil se.
"Není to žádný ‚rimmersgardský démon'," usekl Einskaldir. "Jsme všichni čistí aedonité."
Jošua si seveřanovy poznámky nevšímal. "Na tom, co říkáš, lorde Ethelferthe, je něco pravdy, ale myslím, že ti, kdo Eliáše znají, budou souhlasit, že má i nějaké vlastní plány."
"Na to, aby mi ukradl zem, nepotřeboval žádného sithijského démona," řekl uštěpačně Isgrimnur.
"Nicméně," pokračoval Jošua, "pokládám Jarnaugu a Binabika z Yiqanuku…a mladého Simona, jenž byl učedníkem doktora Morgenese…za velmi důvěryhodné. Já sám bych si přál říci, že takovým pohádkám nevěřím; ještě ani nevím, čemu skutečně věřím, ale nemohu je prostě odmítnout." Otočil se k Jarnaugovi, který železným pohrabáčem upravoval nejbližší ohniště. "Pokud jsou tvá varování pravdivá, řekni mi jedno: co Ineluki chce?"
Stařec hleděl do ohně a znovu ho prohrábl. "Jak jsem řekl, princi Jošuo, mým úkolem bylo stát se očima Bratrstva Svitku. Jak Morgenes tak Binabikův mistr věděli víc o tom, co by se mohlo skrývat v hlavě pána Štítu bouří." Zdvihl ruku, jako by chtěl odmítnout další otázky. "Pokud bych musel hádat, řekl bych asi toto: pomysli na nenávist, jež udržovala Inelukiho při životě v prázdnotě, jež ho přivedla zpět z plamenů vlastní smrti…"
"To, co Ineluki tedy chce," Jošuův hlas zněl v potemnělém sále dunivě; "je pomsta?"
Jarnauga pouze zíral do žhavých uhlíků.
"Je toho hodně, o čem je nutno přemýšlet," řekl princ, "a nečekají náš lehká rozhodnutí." Postavil se, vysoký a bledý, a jeho štíhlá tvář ukrývala myšlenky jako maska. "Vrátíme se sem zítra se západem slunce." Vyšel ven a stráž ho následovala.
Muži v sále se po sobě podívali, pak vstali a odcházeli v malých, tichých skupinkách. Simon zahlédl Miriamele, která se vůbec nedostala ke slovu, vycházet mezi Einskaldirem a kulhajícím vévodou Isgrimnurem.
"Pojď, Simone," Binabik ho zatahal za rukáv. "Myslím, že nechám Qantaqu proběhnout, teď, když déšť trochu polevil. Takových věcí je nutno využívat. Doposud mě ještě neomrzelo přemýšlet při chůzi s větrem ve tváři…a je toho mnoho, o čem musím přemýšlet."
"Binabiku," promluvil konečně Simon, který cítil, jak ho zmáhá tíha dlouhého, únavného dne. "Vzpomínáš si na sen, který se mi zdál…nám zdál…v domě Geloë? Štít bouří…a ta kniha?"
"Ano," odpověděl mužík vážně. "To je jedna z věcí, jež mi dělají starosti. Ta slova, slova, která jsi viděl, nemohu se jich zbavit. Bojím se, že je v nich ukryta nějaká strašlivě důležitá hádanka."
"Du…Du Sver…" Simon zápolil se zamlženou pamětí. "Du…"
"Du Svardenvyrd, tak to bylo," povzdechl si Binabik. "Sudba mečů."

* * *

Horký vzduch Pryrata bolestivě bodal do bezvousé, nezakryté tváře, ale nedovolil, aby se mu v obličeji objevila jakákoliv známka nepokoje. Kráčel přes slévárnu, plášť za ním vlál a cítil potěšení, když viděl dělníky, kteří byli sami vybaveni maskami a těžkými zástěrami, jak na něj hledí a ustupují před ním. Krátce se uchichtl, když si sám sebe představil jako Lucifera, procházejícího peklem, zatímco podřadní démoni před ním prchají.
Vzápětí ho dobrá nálada opustila. Zamračil se. Něco se stalo a tím ničemným čarodějovým učedníkem – Pryrates to věděl. Věděl to tak jistě, jako by ho někdo bodl něčím ostrým. Od Noci kamenů mezi nimi existuje jakési podivné, tenké pouto; neustále ho pálí a ruší v soustředění. Záležitost oné noci byla příliš důležitá, příliš nebezpečná, než aby se zabýval nějakým rušivým vnějším vlivem. Teď chlapec na tu noc opět vzpomíná, možná zrovna vykládá vše, co ví, Lluthovi nebo Jošuovi, nebo někomu dalšímu. S tím ohavným slídilem by se mělo něco udělat.
Zastavil se u veliké tavicí pánve a napřímil se, ruce složené na prsou. Chvíli tak stál, čekal a byl stále vzteklejší. Konečně přispěchal jeden dělník a neohrabaně před ním poklekl.
"Jak vám můžeme posloužit, Mistře Pryrate?" muž měl hlas tlumený mokrým šátkem, uvázaným přes ústa.
Kněz na něj hleděl tak dlouho, dokud se mužův uvolněný výraz nezměnil na neklid a pak na skutečný strach.
"Kde je váš dozorce?" zasyčel.
"Tam, otče." Muž ukázal k jedné z temných bran ve stěně jeskyně. "Jeden z klikových hřídelů tahají na rumpálu…Vaše Eminence."
Takové oslovení bylo bezdůvodné, protože oficiálně nebyl víc než kněz, ale neznělo to zle.
"Tak…?" zeptal se Pryrates. Muž neodpověděl a Pryrates ho tvrdě kopl do holeně. "Tak ho přiveď!" zaburácel.
Muž se bojácně uklonil a odkulhal. Pohyboval se jako batole v tlustých šatech. Pryrates cítil, že se mu na čele tvoří

krůpěje potu a z tavicí pece stoupal vzduch, který mu spaloval plíce, ale po hubeném obličeji mu přesto přelétl krátký úsměv. Už se v životě cítil hůř: Bůh…nebo kdo…ví, že se cítil hůř.
Mohutný dozorce konečně přišel. Jeho vysoká postava, která se tyčila nad Pryratem, byla sama o sobě téměř urážkou.
"Předpokládám, že víš, proč jsem přišel?" Oči se Pryratovi leskly a ústa měl stažená nelibostí.
"Kvůli strojům," odpověděl dozorce tichým, ale dětsky nevrlým hlasem.
"Ano, kvůli válečným strojům!" vyštěkl Pryrates. "Sundej si tu zatracenou masku, Inchi, abych na tebe viděl, když s tebou mluvím."
Dozorce zdvihl chlupatou ruku a stáhl látku z obličeje. Jeho zohyzděná tvář, zbrázděná jizvami po spáleninách kolem prázdného pravého očního důlku, posílila knězův pocit, že se nalézá kdesi v předsálí Velkého inferna.
"Stroje nejsou hotové," řekl Irech zarytě. "Přišel jsem o tři muže, když se minulý čtvrtek rozpadla farma. Jde to pomalu."
"Já vím, že nejsou hotové. Sežeň si víc mužů. Aedon ví, že se jich po Hayholtu potlouká dost. Pošleme do práce některé šlechtice, ať si na jemných ručkách vypěstují pár puchýřů. Ale král chce mít stroje dokončené. Hned. Vyjíždí do pole za deset dní. Deset dní, zatraceně!"
Inch mírně nadzdvihl obočí. "Naglimund. Jde na Naglimund, že ano?" V oku měl hladový svit.
"O to se takoví jako ty nemusí starat, ty zjizvená opice," řekl Pryrates pohrdavě. "Jen se postarej, aby byly hotové! Víš dobře, za co jsi dostal tohle vzdušné místo – ale můžeme ti ho zase vzít…"
Když Pryrates odcházel, cítil na sobě Inchův pohled, cítil jeho přítomnost v matném, blikavém světle. Opět se zamyslel nad tím, zda bylo moudré nechat to zvíře žít, a pokud ne, zda by ten omyl neměl napravit.

Pryrates dosáhl vrcholu jednoho ze schodišť. Od něj se rozbíhaly chodby na obě strany a o kus dál stoupaly další schody. Náhle ze stínu vyklouzla tmavá postava.
"Pryrate?"
Kněz měl silné nervy, možná by nevykřikl, ani kdyby ho náhle sekla sekera, přesto pocítil, jak se mu srdce rozbušilo rychleji.
"Vaše Veličenstvo," řekl klidně.
Eliáš měl na hlavě svou černou kápi, takže vypadal trochu jako nechtěná kopie hutníků. Když v těchto dnech opouštěl komnaty, jinak se neoblékal – stejně jako nikdy nevycházel bez svého meče. Se zbraní získal král moc, jakou kdy mělo jen pár smrtelníků, ale nebylo to zadarmo. Rudý kněz věděl, že vyúčtování takového obchodu by bylo velmi nejisté.
"Já…nemohu spát, Pryrate."
"To se dá pochopit, můj králi. Tvá bedra tíží mnohá břemena."
"Pomáháš mi. Byl ses podívat na naše obléhací stroje?"
Pryrates přikývl, pak si uvědomil, že by to král ve tmě na schodišti nemusel vidět. "Ano, pane. Nejraději bych Inche, toho špinavého dozorce, usmažil v jedné z jeho pecí. Ale budeme je mít, pane."
Král byl dlouho zticha. Hladil jílec svého meče. "Naglimund musí být rozdrcen. Jošua se mi vzpírá."
"Už není tvým bratrem, pane, je pouze tvým nepřítelem."
"Ne, ne…" namítl král pomalu a zamyšleně. "Je mým bratrem. Proto mu nelze strpět jeho vzdor. Mně to připadá zřejmé. Není to zřejmé, Pryrate?"
"Jistě, Veličenstvo."
Král si přitáhl plášť pevněji kolem těla, jako by se chránil proti chladnému větru, ačkoliv vzduch, který stoupal zdola, byl ztěžklý žárem pecí.
"Už jsi našel mou dceru, Pryrate?" zeptal se náhle Eliáš a vzhlédl. V hloubi královy kápě zahlédl kněz slabý lesk očí a stín jeho tváře.
"Jak jsem ti již, pane, řekl, pokud neodjela do Nabbanu, k rodině své matky – a naši zvědové si to nemyslí – pak je v Naglimundu s Jošuou."
"Miriamele." Tiché jméno se vznášelo nad kamenným schodištěm. "Musím ji dostat zpět. Musím!" Král natáhl otevřenou dlaň a zavřel ji v pěst. "Bude jediným živým člověkem, kterého zachráním z rozdrcené skořápky bratrova domu. Zbytek zašlapu do země."
"Jsi teď nesmírně silný, můj králi. A máš mocné přátele."
"Ano." Král pomalu pokýval hlavou. "Ano, to je pravda. A co ten lovec Ingen Jegger? Nenašel mou dceru, ale ani se nevrátil. Kde je?"
"Stále pronásleduje toho čarodějova chlapce, Veličenstvo. Stala se z toho trochu…noční můra." Pryrates mávl rukou, jako by se snažil zahnat nepříjemnou vzpomínku na Černého Rimmeřana.
"Zdá se mi, že na hledání toho chlapce, který, jak říkáš, zná jen malou část našich tajemství, byla vynaložena značná námaha." Král se zamračil a jeho slova zněla přísně. "Přál bych si, aby bylo podobné úsilí předvedeno i ve prospěch mé vlastní krve. Nejsem spokojen." Jeho zastíněné oči hněvivě zaplály. Otočil se k odchodu, ale pak se zastavil.
"Pryrate?" Králův hlas se opět změnil.
"Ano, pane?"
"Myslíš, že budu spát lépe…až bude Naglimund rozdrcen a já budu mít dceru zpátky?"
"Jsem o tom přesvědčen, můj králi."
"Dobře. Bude mě to o to více těšit, teď, když to vím."
Eliáš zmizel v tmavé chodbě. Pryrates se nepohnul, ale naslouchal, dokud královy vzdalující se kroky nesplynuly s bušením kladiv, které sem monotónně doléhalo z hlubin.
Zapomenuté meče
Vorževa byla rozzlobená. Štětec se jí chvěl v rukách a na bradě měla rozmáznutou červenou čáru.

"Podívej, cos udělal!" podráždění v hlase ještě zvýraznilo její silný thritingský přízvuk. "Jsi krutý, že na mě tak spěcháš." Otřela si ústa kapesníkem a začala znovu.
"U Aedona, ženo, tlačí na nás důležitější věci než tvá namalovaná ústa." Jošua vstal a začal opět přecházet po pokoji.
"Nemluv se mnou takhle! A nepřecházej mi za zády…" mávla rukou a snažila si vybavit správná slova, "... nahoru a dolů, nahoru a dolů. Pokud mě chceš vyhodit na chodbu jako nějakou běhnu, nech mě alespoň upravit."
Princ vzal do ruky pohrabáč, dřepl si u ohniště a prohraboval uhlíky. "Nikdo tě ‚nevyhazuje na chodbu,' má paní."
"Pokud jsem, tvá paní," zamračila se Vorževa, "proč nemohu zůstat? Stydíš se za mě?"
"Protože budeme hovořit o záležitostech, které se tě netýkají. Pokud sis toho nevšimla, připravujeme se na válku. Je mi líto, jestli tě to obtěžuje." Odfrkl si, vstal a pohrabáč pečlivě postavil ke krbu. "Běž si popovídat s ostatními dámami. Buď ráda, že nemusíš nést má břemena."
Vorževa se k němu prudce otočila. "Ostatní dámy mě nenávidí!" Oči měla přimhouřené a jeden pramen vlasů jí spadl do tváře. "Slyším, jak si šeptají o princově cuchtě z polí. A já nenávidím je – krávy ze severu! V zemi mého otce by byly zmrskány za takový…takovou…" zápasila s nezvyklým jazykem, "… takovou neúctu!" Nadechla se, aby se mohla uklidnit.
"Proč jsi ke mně tak chladný, pane?" zeptala se nakonec. "A proč jsi mne přivedl sem, do takové chladné krajiny?"
Princ vzhlédl a jeho přísná tvář se na okamžik rozjasnila. "Někdy o tom přemýšlím." Pomalu zavrtěl hlavou. "Prosím, pokud opovrhuješ společností dvorních dam, zavolej si harfeníka, ať ti zazpívá. Prosím. Dnes večer se nechci hádat."
"Ani, jiný večer," odsekla Vorževa. "Zdá se, že nechceš mě – ale staré věci, ó ano, o ty se zajímáš! Ty a tvé staré knihy!"
Jošuovi pomalu docházela trpělivost. "Události, o nichž budeme dnes hovořit, jsou staré, to ano, ale jejich význam ovlivňuje současnost. Zatraceně, ženo, jsem princem říše a nemohu se vyhýbat svým povinnostem!"
"Plníš je lépe, než si možná myslíš, princi Jošuo," odpověděla mrazivě a přes ramena si přehodila šál.
Když došla ke dveřím, otočila se. "Nenávidím, jak pořád myslíš na minulost – staré knihy, staré bitvy, staré historie…" zkřivila rty, "staré lásky."
Dveře se za ní zabouchly.

"Děkujeme ti, princi, že jsi nás vpustil do svých komnat." Oblý obličej vypadal ustaraně. "Nikdy bych nevznesl takovou žádost, kdybych si nemyslel, že je to důležité."
"Jistě, Binabiku. I já hovořím raději v klidnějším prostředí."
Troll a starý Jarnauga si přitáhli ke stolu tvrdé dřevěné stoličky a usadili se vedle prince Jošuy. Otec Strangyeard, jenž je doprovázel, pomalu přecházel po místnosti a prohlížel si gobelíny. Po všech těch letech, která strávil na Naglimundu, byl v osobních princových komnatách vůbec poprvé.
"Ještě se vzpamatovávám z věcí, které jsem slyšel včera," začal Jošua a ukázal na listy pergamenu, jež před ním rozprostřel Binabik. "A teď říkáte, že musím vědět ještě něco?" Zlehka se smutně usmál. "Bůh mě určitě trestá; uskutečnil mé noční můry o tom, že budu velet obleženému hradu, a pak to ještě zkomplikoval."
Jarnauga se předklonil. "Když už o tom mluvíš, princi Jošuo, to, co musíme projednat, není žádná noční můra, ale temná skutečnost. Nikdo z nás si nemůže dovolit přepych přemýšlet o tom jako o fantazii."
"Otec Strangyeard a já jsme dny a dny pátrali v hradních archívech," navázal Binabik, "od doby, co jsem přišel, a pokoušeli jsme se najít význam Tajemství Sithů."
"Myslíš ten sen, o němž jsi mi vyprávěl?" zeptal se Jošua a líně se probíral listy na stole. "Ten, co jej měl ten chlapec v domě čarodějnice?"
"A nejen ten," prohlásil Jarnauga, jehož oči byly ostré jako dva úlomky modrého ledu. "Za nocí, než jsem opustil Tungoldyr, se i mně zdálo o veliké knize. Bylo na ní napsáno ohnivým písmem Du Svardenvyrd."
"Jistě, slyšel jsem o knize kněze Nissese," přikývl princ, "když jsem byl mladým studentem u usireánských bratří. Byla neblaze proslulá, ale už neexistuje. Jistě mi nechcete říci, že jste její kopii našli v hradní knihovně?"
"Ne proto, že bychom málo hledali," odpověděl Binabik. "Kdyby měla být kdekoliv jinde než snad v Sancellan Aedonitis, byla by tady. Strangyeard nashromáždil podivuhodnou knihovnu."
"To je velmi laskavé," archivář zůstal obrácený ke zdi, jako by studoval tapiserii, aby jeho pověst povzneseného historika nenarušil nepatřičný ruměnec.
"Po pravdě řečeno, přes všechno mé a Strangyeardovo slídění byl tím, kdo částečně vyřešil nás problém, právě Jarnauga," pokračoval Binabik.
Starý muž se předklonil a poklepal vyzáblým prstem na pergamen. "Byla to šťastná náhoda, která, jak doufám, zasáhla ve prospěch nás všech. Morgenes jednou poslal dopis, aby se mne zeptal na Nissese – jenž byl, samozřejmě, stejně jako já Rimmeřan – a já mu tak pomohl vyplnit jisté mezery v jeho životopise tvého otce, krále Jana. Bojím se, že jsem byl jen málo nápomocen. Řekl jsem mu, co jsem věděl. Ale vzpomínám si na jeho otázky."
"A," vpadl Binabik vzrušeně, "další zásah štěstěny: jediná věc, již Simon zachránil před zničením v Morgenesových komnatách, je…tato kniha!" Sevřel svazek v buclaté hnědé ruce a zamával jím. "Života vláda krále Jana Kněze, od Morgenese Erchesterského – doktora Morgenese z Erchesteru. Svým způsobem je tu doktor stále s námi!"
"Vděčíme mu za víc, než dokážeme říci," prohlásil Jarnauga slavnostně. "Viděl nadcházející temné dny a učinil mnohé přípravy – a některé z nich doposud neznáme."
"Ale teď je nejdůležitější," skočil mu do řeči troll, "toto: jeho Život Kněze Jana. Podívej!" Vtiskl papíry Jošuovi do ruky.
Princ jimi listoval, pak vzhlédla mdle se usmál.
"Čtení Nissesova spletitého a archaického jazyka mi připomíná studentská léta, strávená slíděním v archívech Sancellan Aedonitis." Lítostivě zavrtěl hlavou. "Je to samozřejmě fascinující, a já se modlím, abych měl jednoho dne

dost času na přečtení celého Morgenesova díla, ale ještě stále nerozumím." Pozvedl stranu, kterou četl. "Tady se popisuje ukutí meče Žalu, ale nevidím tu žádný poznatek, který by nám neposkytl už Jarnauga. Jak nám to pomůže?"
Binabik si s Jošuovým dovolením vzal rukopis zpět.
"Musíme se dívat podrobněji, princi Jošuo. Morgenes z Nissese cituje – a skutečnost, že četl přinejmenším něco z Du Svardenvyrd, mi jen potvrzuje Morgenesovu vynalézavost – a cituje Nissese, jenž mluví o dvou dalších ‚Velkých mečích.' Dva další kromě Žalu. Tady: přečtu, co Morgenes uvádí jako Nissesova slova."
Binabik si odkašlal a začal.

"První Velký meč přišel prapůvodně z Oblohy před jedním tisícem. let.
Usires Aedon, jehož my z Matky Církve nazýváme Synem a Vtělením Božím, visel devět dní a nocí, přibit za ruce a nohy ke Stromu trestů na náměstí před Yuvenisovým chrámem v Nabbanu. Tento Yuvenis byl pohanským bohem Spravedlnosti a Imperátor nabbanský měl zvyk věšet podvratné zločince, jež usvědčil jeho soud, na mocné větve Yuvenisova stromu. Tak visel Usires od Jezer, vinen svatokrádeží a vzpourou, jíž se dopustil prohlašováním Jediného Boha, a měl paty nad hlavou jako hovězí mrtvola.
A tak, oné deváté noci, přišlo Velké hřmění a blesky, a zřítil se Nebeský oheň, a rozmetal Chrám na tisíc kusů, a přitom zabil i pohanské soudce a kněží, jež byli uvnitř. Když se rozptýlily kouř a plameny, Tělo Usireovo bylo pryč, a když jej Bůh vzal na nebesa a potrestal Jeho nepřátele, rozlehl se velký křik, byť jiní říkají, že Usireovo tělo odřezali jeho učedníci a ve Zmatku s ním uprchli. Tito odpírači byli brzy umlčeni, a Slovo o zázraku proudilo všemi čtvrtěmi Města.
Tím začal pád pohanských bohů v Nabbanu.
V doutnajících troskách Chrámu nyní ležel.velký, kouřící Kámen. Aedonity bylo vyhlášeno; že to je pohanský oltář, roztavený pomstychtivým Ohněm Jediného Boha.
Já, Nisses, ale věřím, že to byla ohnivá Hvězda z nebe, jež dopadla na zem, jak se to někdy děje Náhodou.
Pak byl z této roztavené trosky vzat velký kus, a Imperátorovi zbrojíři jej shledali Zpracovatelným, a nebeský kov byl zkut ve velkou Čepel. Na paměť větví, jimiž šlehali Usireova Záda, byl hvězdný meč – za nějž jej považuji – nazván TRN, a byla v něm mocná síla…"

"Tedy," vzhlédl Binabik, "meč Trn, jenž byl předáván v rodové linii nabbanských vládců, přišel nakonec k ... "
"K siru Camarisovi, nejmilejšímu příteli mého otce," dokončil Jošua. "Je mnoho příběhů o Camarisově meči, ale nevěděl jsem, že přišel z…mám-li věřit Nissesovu příběhu. Tato pasáž nese jakousi příchuť rouhačství."
"Ta z jeho tvrzení, jež lze poměřit pravdou, odpovídají beze zbytku, Vaše Výsosti," řekl Jarnauga, probíraje se bradou.
"I tak," odpověděl Jošua, "co to znamená? Meč se ztratil, když Camaris utonul."
"Dovol mi podělit se o Nissesův text více," odvětil Binabik. "Tady mluví o třetí části naší skládačky.

‚Druhý z Velkých mečů přišel z Moře; putoval slaným oceánem ze Západu do Východního Ardu.

Po několik let sem přicházívali na nějaký čas Mořští jezdci, a sotva byli s pleněním hotovi, odcházívali zpět do daleké, chladné země žvaně Ijsgard.
A pak se stalo, že v jejich rodišti jakási Tragédie či hrozná Událost přiměla muže z Ijsgardu opustit svou půdu a přivést v lodích.své rodiny do Východního Ardu, aby se tam usídlili v Rimmersgardu na severu, v o mnoho let později mé vlastní rodné zemi.
Když přistáli, jejich král Elvrit vzdal díky Udunovi a jejich ostatním Pohanským bohům, a pak přikázal, aby z železného kýlu jeho Dračí lodi byl sroben meč, jenž bude jeho Lid v nové zemi chránit,
A tak se stalo, že byl kýl předán Dverningům, nesdílné a dovedné rase, a oni neznámými způsoby oddělili Čistý a Pozoruhodný kov, a vykovali z něj dlouhou a zářivou čepel.
Ale při smlouvání o pláci se král Elvrit a mistr Dverningů pohádali, a král kováře zabil a meč si vzal bez zaplacení, což zapříčinilo mnohem později Hoře.
Na paměť příchodu do Nové země pojmenoval Elvrit meč MINNEYAR, což znamená ‚Rok vzpomínek'."

Troll dočetl a přešel se napít z číše vody na stole.
"Tak, Binabiku z Yiqanucu, to jsou dva mocné meče," řekl Jošua. "Možná, že mi z tohoto strašlivého roku změkl mozek, ale neumím si představit, čím je to pro nás důležité."
"Tři meče," navrhl Jarnauga, "včetně Inelukiho Jingizu – jemuž říkáme Žal. Tři velké meče."
"Musíš si přečíst poslední část Nissesovy knihy, již Morgenes cituje, princi Jošuo," připojil se k nim konečně Strangyeard. Vzal pergamen, který Binabik odložil na stolek. "Tady. Tento kus básně z konce šílencova spisu…"

"Až na Clavesově zvonu vzroste mráz…"

četl Jošua nahlas,

"a podél silnice se budou plížit stíny.
Až voda zčerná ve Studni,
musejí znovu přijít Meče Tři.

Až se vyplazí Bukkeni ze Země,

a Huneni sestoupí z výšek,
až Noční můra bude rdousit spánek,
musejí znovu přijít Meče tři.

Obrátit kroky rázujícího Osudu,
pročistit houstnoucí Mlhy Času,
má-li Časné odolat Pozdnímu,
musejí Přijít Meče Tři…"

"Myslím…myslím, že rozumím," princ dal najevo zájem. "Toto se zdá téměř jako proroctví našich dnů – jako by Nisses nějak věděl, že se Ineluki jednoho dne vrátí."
"Ano," Jarnauga hleděl princi přes rameno a probíral se přitom vousem, "a je zřejmé, že mají-li se věci uvést do pořádku, ‚musejí znovu přijít Meče Tři'."
"Jak tomu rozumíme my, princi," dodal Binabik, "pokud má být poražen Král bouří, musíme nalézt tři meče."
"Ty tři meče, o nichž mluví Nisses?"
"Tak se to jeví."
"Jenže pokud je to, co viděl ten chlapec, Simon, pravda, je Žal již v rukou mého bratra." Princ se zamračil a světlé obočí se mu zvrásnilo rýhami myšlenek. "Kdyby bylo jednoduché prostě za ním přijít na Hayholt a vzít si jej, nekrčili bychom se tady v Naglimundu."
"Musíme se o Žal postarat až jako o poslední, princi," prohlásil Jarnauga. "Nyní se musíme pohnout, abychom zabezpečili ostatní dva. Jméno nesu pro své oko a cvičený zrak, ale ani já nevidím do budoucnosti. Snad se nám zjeví způsob, jak Eliášovi Žal vzít, nebo snad udělá nějakou chybu. Ne, teď musíme nalézt Trn a Minneyar."
Jošua se zvrátil v křesle, zkřížil nohy a promnul si prsty oční víčka. "To je jako dětská povídačka!" prohlásil. "Jak mají takové časy přežít obyčejní lidé? Mrazivá zima v měsíci červenu…procitající Král bouří, jenž je mrtvým sithijským princem…a teď zoufalé hledání věky zapomenutých mečů – šílenství! Pošetilost!" Otevřel oči a posadil se. "Ale co můžeme dělat? Já tomu všemu věřím…a tak musím být šílenec i já."
Princ začal přecházet komnatou. Ostatní jej pozorovali s vděčností, že vzdor nepatrnosti své naděje nakonec Jošuu přesvědčili o ponuré, prapodivné pravdě.
"Otče Strangyearde?" požádal konečně, "mohl bys, prosím, nalézt vévodu Isgrimnura? Svá pážata i všechny ostatní jsem poslal pryč, abychom měli soukromí."
"Jistě," archivář odspěchal z místnosti, až mu na vychrtlé postavě zavlál šat.
"Bez ohledu na to, co se stalo," zamyslel se Jošua, "budu mít na dnešním Raedu co vysvětlovat. Budu mít po boku Isgrimnura. Baroni jej znají jako praktického muže, zatímco já ještě jsem díky letům, stráveným v Nabbanu, a svým podivným způsobům jaksi podezřelý." Princ se mdle usmál. "Jsou-li tyto šílené věci pravdivé, pak je náš úkol složitější než kdy jindy. Postaví-li se za mne vévoda z Elvritshally, pak myslím, že to učiní i ostatní baroni – i když nepředpokládám, že bych se s nimi podělil o poslední novinky, přestože představují tenký střípek naděje. Nevěřím ve schopnost některých lordů udržet tak úžasné věci v tajnosti."
Princ vzdechl. "Bylo dost zlé mít za nepřítele samotného Eliáše." Stál a hleděl do plápolajícího krbu. Oči se mu leskly, jako by byly plné nějaké tekutiny. "Můj ubohý bratr."
Binabik, překvapený princovým tónem, vzhlédl.
"Můj ubohý bratr. Teď musí krotit opravdovou noční můru – Král bouří! Bílé lišky! Nemyslím, že ví, co dělá."
"Někdo ví, co dělají, princi," prohlásil troll. "Nemyslím, že pán Bouřné hory a jeho milci přicházejí od domu k domu jako kramáři, nabízející své zboží."
"Oh, nepochybuji, že se k ním Pryrates nějak připojil," přikývl Jošua. "Znám jej a jeho bezbožnou žízeň po zapomenutých znalostech už od dávných dní, ze semináře usireánských bratří." Lítostivě potřásl hlavou. "Ale Eliáš, byť je statečný jako medvěd, nikdy tajemstvím starých knih nedůvěřoval a vzděláním pohrdal. Také se bál mluvit o duších či démonech. Poté, co…co zemřela jeho žena, je to s ním ještě horší. Přemýšlím, kolik hrůzy ještě sklidí za svůj obchod. Zajímalo by mě, jestli toho někdy nelituje – jak hrozné spojenectví! Ubohý, pošetilý Eliáš…"

Znovu se rozpršelo, a když se Strangyeard vrátil s vévodou, byli oba celí promáčení. Isgrimnur stál ve dveřích Jošuovy komnaty jako nervózní kůň.
"Právě jsem byl u manželky," vysvětlil. "Ona a další ženy odešly před Skaliho příchodem a šly k thénovi Tonnrudovi, jejímu strýci. Přivedla s sebou půltucet mých mužů a dvacítku žen a dětí. Má omrzlé prsty, ubohá Gutrun."
"Je mi líto, že tě od ní odvolávám, Isgrimnure, zvláště je-li zraněná," omlouval se princ, vstal a sevřel dlaň starého vévody.
"Ah, není mnoho, co bych mohl udělat. Jsou u ní dívky, které jí pomohou." Zamračil se, ale v hlase měl hrdost. "Je to silná žena. Dala mi silné syny."
"A my pomůžeme Isornovi, tvému nejstaršímu, žádný strach," Jošua odvedl Isgrimnura ke stolu a podal mu Morgenesův rukopis. "Je ale dost dobře možné, že budeme muset vybojovat více než jen jednu bitvu."
Když si vévoda přečetl o Sudbě mečů a položil několik otázek, četl znovu.
"Tenhle úryvek básně?" zeptal se nakonec. "Myslíte, že to je klíč k celé té věci?"
"Myslíš-li klíč, který zamyká dveře," odvětil Jarnauga, "pak ano, myslíme si to. Neboť zdá se, že musíme udělat toto: nalézt meče z Nissesova proroctví, meče, jež nám Krále bouří udrží od těla."
"Ale váš chlapec tvrdí, že ten sithijský má Eliáš – a já si vlastně vzpomínám, že když mi říkal, že smím odjet do

Elvritshally, viděl jsem jej nosit neznámý meč. Byl veliký a vyhlížel podivně."
"To víme, vévodo," vmísil se Binabik. "Nejdříve musíme najít zbylé dva."
Isgrimnur na trolla podezřívavě mhouřil oči. "A co chceš ode mne, mužíku?"
"Jen tvou pomoc, ať už ji můžeš poskytnout jakýmkoliv způsobem," Jošua poklepal Rimmeřana po rameni. "A Binabik z Yiqanucu je tu z téhož důvodu."
"Slyšel jsi něco o osudu Minneyaru, Elvritova meče?" zeptal se Jarnauga. "Přiznávám, že bych to měl vědět já, protože shromažďovat takové moudrostí je smyslem našeho Bratrstva, ale z vyprávění, které známe, Minneyar už zmizel."
"Tohle vím od své babičky, která byla vypravěčkou," vzpomínal Isgrimnur a žvýkal si kníry. "Přešel Elvritovými potomky k Fingilovi Rudorukému a od Fingila k jeho synu Hjeldinovi, a když pak Hjeldin spadl z věže – a na zemi pod ním zemřel Nisses – vzal jej Hjeldinův poručík Ikferdig spolu s Fingilovou korunou Rimmersgardu a vládou nad Hayholtem."
"Ikferdig na Hayholtu zemřel," doplnil plaše Strangyeard a zahříval si ruce u krbu. "V mých knihách jej nazývají ‚Spálený král'."
"Zemřel dračím ohněm rudého Shurakaie," upřesnil Jarnauga. "Spálen na vlastním trůnu jako králík."
"Tak," přemítal Binabik, zatímco se jemný Strangyeard po Jarnaugových slovech otřásl. "Takže Minneyar je někde za zdmi Hayholtu…nebo byl zničen ohnivým dechem rudého draka."
Jošua vstala přešel ke krbu, kde se zastavil a hleděl do mihotavých plamenů. Strangyeard poodstoupil, jako by svého prince nechtěl obtěžovat.
"Dvě zapeklité a nešťastné možnosti," zašklebil se Jošua. Obrátil se k otci Strangyeardovi. "Dnes jsi mi, moudrý muži, nepřinesl žádnou dobrou zprávu." Nato se archivář zachmuřil. "Nejdříve mi řekneš, že naší jedinou nadějí je nalézt tři legendární čepele, a teď, že dvě z nich jsou v pevnosti mého nepřátelského bratra – pokud vůbec existují." Princ zklamaně vzdechl. "Kde je třetí? Řeže si jím Pryrates hovězí u svého stolu?"
"Trn," Binabik se vydrápal do sedu na okraj stolu. "Meč velkého rytíře Camarise."
"Vyroben z hvězdného kamene, jenž zničil Yuvenisův chrám v Nabbanu," řekl Jarnauga. "Ale jistě přišel do moře i s velkým Camarisem, když byl v zálivu Firannos smeten přes palubu."
"Tak vidíš," shrnul úsečně Jošua. "Dva drží můj bratr a třetí je v ještě pevnějším sevření žárlivého oceánu. Jsme prokleti už před začátkem."
"Bezpochyby se zdálo stejně nemožné, že Morgenesovo dílo přečká jeho zkázu a zkázu jeho komnat," odvětil Jarnauga a hlas měl přísný, "a pak přišlo nebezpečím a zoufalstvím až sem k nám, abychom si přečetli Nissesovo proroctví. Přežilo. A přišlo k nám. Vždycky je naděje."
"Odpusť mi, princi, ale zdá se, že lze udělat jen jednu věc," Binabik moudře přikyvoval na stole. "A to vrátit se do archívů a znovu hledat, dokud nenajdeme odpověď na hádanku Trnu a ostatních čepelí. A musíme ji najít brzy."
"Vpravdě brzy," řekl Jarnauga, "neboť utrácíme drahocenný čas."
"Tak či tak," uzavřel Jošua, "tak či tak, spěchejte, protože se hluboce bojím, že náš čas již vypršel."
"Kletě a kletě a kletě," Simon mrštil z cimbuří do větru dalším kamenem. Naglimund vypadal, jako by stál ve velké šedé mýdlovité nicotě, hora, strmící z moře vytrvalého deště. "Kletě," dodal a sklonil se, aby si na mokré kamenné zdi našel další střelivo.
Sangfugol si jej prohlédl. Z jeho jemné čapky zůstala schlíplá, promočená hmota. "Simone," řekl nazlobeně, "nemůžeš mít oboje. Nejdříve je všechny proklínáš za to, že tě táhnou za sebou jako podomní obchodník ranec, a pak se rouháš a házíš kameny, protože nejsi pozván na odpolední radu."
"Já vím," Simon vyslal z hradní zdi další oblázek. "Nevím, co chci. Nevím nic."
Harfeník se zaškaredil. "Já bych rád věděl tohle: co tady nahoře děláme? Nejsou lepší místa, kde bychom se cítili mizerně a odstrčení? Na těchto hradbách je chladno jako ve spodkách kopáčů studní." Zajektal zuby v naději, že vzbudí trochu lítosti. „Proč jsme tady nahoře?"
"Protože trocha větru a deště člověku pročistí hlavu," zavolal Towser, míře po hradbách k oběma druhům. "Není lepší kůry na noc, plnou pití." Mužík mrkl na Simona, jenž se domníval, že stařec už dávno sešel dolů, jenže ten se bavil pohledem na Sangfugola, třesoucího se ve svých krásných sametových šatech zimou.
"No," zavrčel harfeník, zubožený jako mokrá kočka, "ty piješ jako zamlada, Towsere – nebo jako za svého druhého dětství – takže mě nijak nepřekvapuje, že poskakuješ po hradbách jako nezbedný hošík."
"Ach, Sangfugole," Towser s vrásčitým úsměvem pozoroval další Simonovu střelu, která šplouchla na nádvoří, jež se mezitím změnilo v slušný rybník, "jsi příliš…Ho!" ukázal Towser. "Není to vévoda Isgrimnur? Slyšel jsem, že se vrátil. Ho, vévodo!" Šašek vykřikl a zamával na zavalitou postavu. Isgrimnur mhouřil oči před padajícími kapkami a vzhlédl.
"Vévodo Isgrimnure! To jsem já, Towser!"
"Jsi to ty?" zvolal vévoda. "Ať se propadnu, jsi, ty starý čubčí synu!"
"Pojď nahoru, pojď nahoru! Pojď a povyprávěj mi, co je nového!"
"Neměl bych být překvapen," podotkl Sangfugol posměšně, když se vévoda brodil přes polozatopené nádvoří k točitému schodišti ve zdi. "Jediný, kdo kromě starého šílence může jít nahoru ze svobodné vůle, musí být Rimmeřan. Vzhledem k tomu, že nesněží ani nepadají kroupy, je na něj vlastně nejspíš ještě moc horko."
Isgrimnur se unaveně usmíval; kývl na Simona a harfeníka. Pak se otočil, sevřel šaškovu žilnatou ruku a přátelsky jej poplácal po rameni. Byl o tolik vyšší a mohutnější než Towser, že vypadal jako medvědice, políčkující mládě.
Zatímco si vévoda a šašek vyměňovali novinky, Simon házel kameny a naslouchal a Sangfugol stál s výrazem trpělivého, beznadějného utrpení. Rimmeřanova řeč se podle očekávání brzy stočila od společných přátel a domáckých záležitostí k temnějším tématům. Když Isgrimnur mluvil o hrozbě války a o stínu na severu, Simon cítil, že se chlad, který mrazivý vítr – záhadně – na chvíli rozptýlil, přikradl zpět. Pak začal vévoda přitlumeně mluvit o Vládci Severu, ale náhle

se odmlčel a řekl, že některé věci jsou příliš děsuplné, než aby se o nich mluvilo na veřejnosti; a tu se Simonovi zazdálo, že se do něj chlad zahryzl ještě hlouběji. Zíral ven do zakalené dálky, na temnou pěst bouře, vznášející se za deštěm na severním obzoru, a opět vklouzl do svého putování po sítnici snů…
… Obnažená skála s koronou z indigových a žlutých plamenů. Královna ve stříbrné masce na ledovém trůně, zpěvavé hlasy ve skalnaté Pevnosti…doléhaly na něj černé myšlenky, drtily jej jako obruč širokého kola. Byl si jistý, že by bylo tak snadné ustoupit do temnoty, do tepla, pryč od chladu bouře…
… Je to tak blízko…tak blízko…
"Simone!" ozval se mu v uchu hlas. Loket mu sevřela čísi ruka. Pohlédl překvapeně dolů a spatřil okraj cimbuří jen pár palců od svých nohou a pod nimi větrem bičovanou vodu na nádvoří.
"Co to děláš?" Sangfugol jím třásl. "Jestli přes tuhle zídku přepadneš, bude tě to stát více než jen polámané kosti."
"Byl jsem…" Simon cítil, že jeho mysl ještě zastiňuje temný opar, který se jen zvolna rozptyloval, "Já ..."
"Trn?" zeptal se hlasitě Towser, odpovídaje na něco, co řekl Isgrimnur. Simon se otočil a spatřil malého šaška, jak tahá Isgrimnura za plášť jako nějaké dotěrné dítě. "Říkal jsi Trn? No a proč jste za mnou nepřišli hned? Proč jste nepřišli za starým Towserem? Jestli někdo ví, co lze vědět, pak jsem to já!"
Starý muž se obrátil na Simona a harfeníka. "No, kdo byl s naším Janem déle než kdokoliv jiný? Kdo? Já to byl, přirozeně. Šprýmoval a metal jsem pro něj kozelce po šedesát let. A pro velkého Camarise také. Viděl jsem, když přicházel ke dvoru." Znovu se otočil, aby viděl do tváře vévodovi, a v očích měl světlo, které tam Simon nikdy předtím neviděl. "Jsem ten, koho potřebujete," prohlásil Towser hrdě. "Rychle. Odveď mne k princi Jošuovi."
Křivonohý starý šašek jakoby tančil, tak lehké měl kroky, když vedl poněkud ohromeného Rimmeřana ke schodům.
"Díky Bohu a jeho andělům," vydechl Sangfugol, když je pozoroval. "Navrhuji, abychom do sebe okamžitě něco nalili – vlhko dovnitř, jež by vyvážilo vlhko zvenčí."
Odvedl Simona, který ještě třásl hlavou, po deštěm zalitém cimbuří na pochodněmi ozářené schodiště, nakrátko pryč ze severních větrů do tepla.

* * *

"Chápeme tvé místo v těchto událostech, dobrý Towsere," řekl Jošua netrpělivě. Princ – nejspíše aby se uchránil před všepronikajícím chladem, si přitáhl vlněný šál těsněji kolem hrdla. Špičku úzkého nosu měl fialovou.
"Teprve se k němu dostávám, abych tak řekl, Vaše Výsosti," prohlásil spokojeně Towser. "Kdybych ještě mohl dostat číši vína,, aby se mi snadněji mluvilo, dostanu se přímo k věci."
"Isgrimnure," zaúpěl Jošua, "buď prosím tak dobrý a najdi pro našeho ctihodného šaška něco k pití, sic, bojím se, budeme na zbytek vyprávění čekat až do Aedontid."
Vévoda z Elvritshally přešel k cedrovému sekretáři vedle Jošuova stolu a vytáhl karafu červeného perdruinského vína.
"Tu máš," podal Towserovi naplněnou číši; ten usrkl a usmál se.
To, co chtěl, nebylo víno, pomyslel si Rimmeřan, ale pozornost. Tohle jsou dost chmurné dny pro mladé a užitečné, natož pak pro starého kejklíře, jehož pán je dva roky mrtev.
Hleděl na šaškův zvrásněný obličej a chvíli měl pocit, že pod ním zahlédl dětský výraz, jakoby uvězněný za tenkou oponou.
Bože, obdař mne rychlou, důstojnou smrtí, modlil se Isgrimnur, a nedopusť, aby se ze mne stal jeden z těch starých bláznů, kteří sedávají u táborových ohňů a vyprávějí mladíkům, že věcí už nikdy nebudou tak dobré, jak kdysi bývaly.
Jenže, pomyslel si, když se zabořil do svého křesla a naslouchal vlčímu vytí větru zvenku, jenže, možná to tentokrát je pravda. Možná jsme zažili lepší dny. Možná už nezbylo nic, než prohrát bitvu s plíživou temnotou.
"Víte," mluvil Towser, "Camarisův meč Trn s ním do oceánu neodešel. Předal jej do úschovy svému panošovi, Colmundovi z Rodstandby."
"Dal pryč svůj meč?" otázal se rozpačitě Jošua. "To se neshoduje s ničím, co jsem kdy slyšel o Camaris-sá-vinittovi."
"Ah, ale tys jej neznal poslední rok…a jak bys mohl, když si sotva právě přišel na svět?" Towser si znovu usrkl a rozjímavě se zahleděl do stropu. "Sir Camaris se stal podivínem a upadl, když zemřela tvá matka, královna Ebekah. Byl jejím osobním ochráncem, jak víš, a uctíval i dlaždice, po nichž prošla – jako by to byla samotná Elysia, Matka Boží. Vždycky jsem si myslel, že se viní z její smrti, jako by mohl nějak vyléčit její nemoc silou svých paží či čistotou srdce…chudák hloupý."
Když viděl Jošuovu netrpělivost, naklonil se Isgrimnur k Towserovi.
"Takže dal svůj hvězdný meč Trn panošovi?"
"Ano, ano," řekl stařec nedůtklivě. Nelíbilo se mu, že se na něj spěchá. "Když se Camaris ztratil v moři za ostrovem Harcha, Colmund si jej ponechal. Vrátil se zpět, převzal rodovou zem v Rostandby ve Frostmarchu, a stal se baronem slušně veliké provincie. Trn byl zbraní, slavnou po celém světě, a když jej spatřili jeho nepřátelé – neboť byl nezaměnitelný, celý leskle černý až na stříbrný jílec, nádherná, nebezpečná čepel – nikdo z nich se mu nepostavil. Jen zřídka jej musel vytáhnout z pochvy."
"Takže je v Rostandby?" zeptal se ze svého rohu vzrušeně Binabik. "To je skoro dva dny jízdy od místa, kde právě sedíme!"
"Ne, ne, ne," zavrčel Towser a mávl číší na Isgrimnura, aby mu ji znovu naplnil. "Kdybys jen chvíli počkal, trolle, všechno bych ti řekl."
Než mohl Binabik, princ nebo kdokoliv jiný odpovědět, z dřepu se vztyčil Jarnauga a naklonil se k malému šaškovi.
"Towsere," pronesl a hlas měl tvrdý a chladný jako led na doškové střeše, "nemůžeme čekat, až se ti urážíš. Ze severu proudí temnota, studený a osudový stín. Musíme mít ten meč, rozumíš?" Přiblížil ostrý obličej ještě těsněji k

Towserovu. Střapaté mužíkovo obočí poplašeně vzlétlo. "Musíme najít Trn, neboť na naše dveře brzy zaklepe Král bouří. Rozumíš?"
Jarnauga se znovu schoulil do dřepu před krbem, Towser němě zíral.
No, uvažoval Isgrimnur, pokud jsme chtěli, aby nejnovější zprávy byly vykřičeny Po celém Naglimundu, udělali jsme pro to, co jsme mohli. Zdá se ale, že se dostal Towserovi pod kůži.
Trvalo chvíli, než se šaškovi podařilo odtrhnout od zlobně hledícího seveřana překvapené, užaslé oči. Když se otočil, už nevypadal, že si své postavení tolik vychutnává.
"Colmund," začal, "sir Colmund slyšel historky pocestných o legendárním pokladu draka Igjarjuka ve výšinách hor Urmsheim. Říkalo se, že je to poklad bohatší než kterýkoliv jiný na širém světě."
"Jen člověk z nížin by myslel na hledání horského draka – a kvůli zlatu!" prohlásil Binabik znechuceně: "Můj lid dlouho žil poblíž Urmsheimu, a žijeme dlouho, protože tam nechodíme."
"Jenže," pokračoval Towser, "drak byl po generace jen historkou. Nikdo jej neviděl, nikdo o něm neslyšel... vyjma sněžným šílenstvím stižených poutníků. A Colmund měl meč Trn, kouzelný meč, a ten jej vedl na výpravu za kouzelným dračím pokladem!"
"Ale jaká to hloupost!" vrtěl hlavou Jošua. "Copak neměl, čeho se mu zachtělo? Mocné baronství! Hrdinský meč! Proč by se hnal za tak šíleným přízrakem?"
"Zatraťmne, Jošuo," odpověděl Isgrimnur, "ale proč lidé dělají cokoliv z toho, co dělají? Proč pověsili našeho Pána Usirea hlavou dolů na Strom? Proč by měl Eliáš věznit svého bratra a vyjednávat s démony, když už je nejvyšším králem celého Východního Ardu?"
"Vpravdě, je cosi, co muže a ženy nutí natahovat se po věcech, jež jsou mimo jejich dosah," prohlásil Jarnauga ze svého koutku u krbu. "Někdy to, co hledají, leží mimo hranice chápání."
Binabik zlehka seskočil na podlahu. "Příliš mnoho řečí o věcech, jimž nikdy nepřijdeme na kloub. Naše otázka stále zní: Kde je meč? Kde je Trn?"
"Ztracen na severu, tím jsem si jist," vzhlédl Towser.
"Nikdy jsem neslyšel, že by se sir Colmund ze své výpravy vrátil. Jedna z historek pocestných říká, že se ustavil za krále Hunenů, a ještě tam žije ve tvrzi z ledu."
"Zní to, jako by byl jeho příběh smíchán se starými vzpomínkami na Inelukiho," prohodil zamyšleně Jarnauga.
"Dostal se přinejmenším do kláštera svatého Skendia v Heathsteadu," ozval se zezadu z místnosti neočekávaně otec Strangyeard. Odešel a rychle se vrátil, aniž by si toho kdekoliv všiml; na vyzáblých tvářích měl radostný rumělnec.
"Towserova slova rozněcují paměť. Uvědomil jsem si, že mám nějaké klášterní knihy Skendiho řádu, zachráněné před požárem za Frostmarchské války. Tady je deník z roku 1131 po založení. Podívej, vypočítává výzbroj Colmundovy družiny." Hrdě podal knihu Jošuovi, který ji pozvedl do světla krbu.
"Sušené maso a ovoce," četl Jošua, obtížně luště vybledlá slova, "vlněné pláště, dva koně…" Vzhlédl. "Říká se tu, že to byla družina ‚z tuctu a jednoho' – třinácti." Podal knihu Binabikovi, jenž ji předal Jarnaguovi, zahloubanému u ohně.
"Museli mít smůlu," Towser si znovu naplnil pohár. "Příběhy, které jsem slyšel, říkají, že z Rostandby se vydal s více než dvěma tucty svých nejlepších, které si sám vybral."
Isgrimnur hleděl na trolla.
Je jistě dost chytrý, pomyslel si Rimmeřan, ačkoliv příliš nedůvěřuji jemu ani jeho rase. A co ten chlapec? Nejsem si ani jistý, že by se mi líbil i on, ačkoliv si myslím, že to, co oba vyprávěli, je vesměs pravda.
"K čemu je nám to vše dobré?" řekl nahlas. "Je-li meč ztracen, je ztracen, a my prostě musíme pro svou obranu tady udělat co nejvíce."
"Vévodo Isgrimnure," ozval se Binabik, "asi jsi nepochopil: nemáme na vybranou. Jestli je naším velkým nepřítelem opravdu Král bouří – jak, myslím si, se všichni obáváme – pak se zdá, že jediné, v co můžeme doufat, je získání tří mečů. Dva jsou nyní mimo náš dosah. Zbývá Trn, a my jej musíme najít – je-li to možné."
"Nepoučuj mne, mužíku," zavrčel Isgrimnur, ale Jošua mrzutě zamával rukama, aby předešel hádce.
"Ticho," přikázal. "Nechte mne prosím přemýšlet. Má mysl třeští z těch bláznivin, navršených jedna na druhou. Potřebuji chvíli klidu."
Strangyeard, Jarnauga a Binabik hloubali nad klášterním deníkem a šeptem spolu rozmlouvali; Towser dopil své víno, Isgrimnur rozmrzele usrkával vedle něj. Jošua hleděl do ohně. Princovy unavené rysy připomínaly napnutý pergamen; vévoda z Elvritshally ten pohled sotva snesl.
Ani jeho otec nevyhlížel hůře, když umíral, hloubal Isgrimnur. Má sílu provést nás obleženími jež podle všeho brzy přijde? Má vůbec silu, aby sám přežil? Byl vždy myslitel, hloubavec…i když, po pravdě, není to žádný nešika, ani co se meče a štítu týče. Bez přemýšlení povstal, postavil se princi po bok a položil Jošuovi na rameno medvědí tlapu.
Princ vzhlédl. "Můžeš mi půjčit dobrého muže, starý příteli? Máš takového, který by dobře znal severovýchodní země?"
Isgrimnur se zamyslel. "Mám dva nebo tři. Frekke je ale příliš starý pro výpravu, na niž podle mne nejspíš pomýšlíš. Einskaldir neopustí můj bok, ledaže bych jej z bran Naglimundu hnal před hrotem oštěpu. Kromě toho myslím, že budeme jeho divokost potřebovat zde, až bude boj žhavý a krvavý. Je to jezevec; horkokrevný a nejlepší, je-li zatlačen do nory." Zadumal se. "Takže zbývá Sludig, a toho ti dám. Je mladý a zdravý, ale i chytrý. Ano, Sludig bude tvůj."
"Dobře." Jošua zvolna pokýval hlavou. "Mám tři nebo čtyři, jež vyšlu, ale malá družina je lepší než velká."
"A to proč?" Isgrimnur se rozhlédl po místnosti, na skromný nábytek, a znovu zauvažoval, zda snad honí fantomy, zda chladné počasí zmrazilo jejich soudnost.
"Aby hledali Camarisův meč, strýče Medvědí kůže," odpověděl princ s náznakem úsměvu. "Je to bezpochyby šílenství, ale nemáme lepší možnost, než se řídit starými příběhy a několika vybledlými slovy v letitých knihách. Je to

příležitost, již si nemůžeme dovolit ignorovat. Je bouřlivá zima v letním měsíci červenu. Žádná z našich pochyb to nezmění." Rozhlédl se po místnosti a špulil ústa přemýšlením.
"Binabiku z Yiqanucu," zvolal nakonec, a troll přispěchal. "Povedeš družinu v pátrání po Trnu? Znáš severní hory lépe než kdokoliv zde, snad kromě Jarnaugy, jenž, jak doufám, půjde též."
"Budu poctěn, princi," odpověděl Binabik a poklekl na jedno koleno. Dokonce ani Isgrimnur se neubránil úsměvu.
"I já jsem polichocen, princi Jošuo," povstal Jarnauga, "ale myslím, že by se tak nemělo stát. Tady v Naglimundu budu užitečnější. Mé nohy jsou staré, ale oči mám ještě bystré. Pomohu Strangyeardovi v archívech, neboť zbývá zodpovědět ještě mnoho otázek, mnoho hádanek kolem příběhu Krále bouří a místa, kde se nalézá Fingilův meč Minneyar. A mohou být i jiné věci, v nichž mohu být nápomocen."
"Výsosti," ozval se Binabik, "je-li jedno místo nezaplněno, smím tě požádat o dovolení vzít mladého Simona? Morgenes ve svém posledním přání žádal, aby na toho chlapce dohlédl můj pán. S Ookequkovou smrtí jsem se mistrem stal já, a nechci se tomu dozoru vyhýbat."
Jošua se tvářil skepticky. "A budeš na něj dohlížet tím, že jej vezmeš na bláznivou výpravu na nezmapovaný sever?"
Binabik pozvedl obočí.
"Nezmapovaný velkými lidmi, snad. Pro můj qanucký lid je to náves. A také, je snad bezpečnější nechat jej zavřeného na hradě, který bude válčit s Nejvyšším králem?"
Princ si zakryl obličej rukou, jako by jej bolela hlava.
"Myslím, že máš pravdu. Budou-li tato tenká vlákna naděje obrácena vniveč, nebude bezpečného místa pro ty, jež stáli po boku pána Naglimundu. Bude-li chlapec chtít, smíš si jej vzít." Spustil ruku a sevřel Binabikovo rameno. "Velmi dobře, malý muži – malý, ale odvážný. Vrať se ke svým knihám, a já ti ráno pošlu tři dobré Erkyňany a Isgrimnurova Sludiga."
"Díky ti, princi Jošuo," přikývl Binabik. "Ale myslím, že bychom měli odjet zítra v noci. Budeme malou družinou a naše naděje spočívá v tom, že nepřitáhneme zlou pozornost."
"Tak se stane," odpověděl Jošua a pozvedl ruku jakoby v požehnání. "Kdo ví, je-li tohle bláznivé poselství nebo spása nás všech? Měl bys odcházet za ryku trubek a potlesku. Jenže nad důstojností vítězí nutnost, a heslem jest utajení. Věz, že v myšlenkách jsme s tebou."
Isgrimnur zaváhal, pak se naklonil a sevřel Binabikovu malou ruku. "Je to zatraceně podivné," řekl, "ale Bůh s tebou. Bude-li Sludig svárlivý, odpusť mu. Je bujný, ale srdce má dobré a věrné."
"Děkuji ti, vévodo," odpověděl vážně trop. "Snad nám tvůj bůh opravdu požehná. Jdeme do neznáma."
"Jako všichni smrtelníci," dodal Jošua. "Dříve či později."

"Cože?! Ty jsi řekl princi a všem, že půjdu kam?" Simon vzteky svíral pěsti: "Jaké jsi na to měl právo?"
"Příteli Simone," odpověděl klidně Binabik, "nemáš rozkaz jít. Jen jsem požádal Jošuu o povolení, abys u tohoto hledání mohl být, a on mi je dal. Volba je na tobě."
"Do Stromu krvavého! Co jiného teď můžu dělat? Když řeknu ne, všichni si budou myslet, že jsem zbabělec!"
"Simone." Mužík nasadil trpělivý výraz. "Za prvé, nezkoušej na mně vojenské kletby, které ses sotva naučil. My Qanucové jsme zdvořilý lid. A za druhé, není dobré se tolik zabývat názory jiných. A navíc, zůstat na Naglimundu není nic pro zbabělce."
Simon vydechl velký mrazivý oblak a ovinul si paže kolem trupu. Hleděl na zachmuřenou oblohu, na matnou kaňku slunce, skrytého za mraky.
Proč vždycky někdo dělá rozhodnutí za mne, aniž by se mě ptal? Copak jsem děcko?
Chvíli stál a rumělec neměl jen z mrazu. Binabik napřáhl malou, jemnou ruku.
"Příteli můj, jsem zarmoucen, že to pro tebe není pocta, jak jsem doufal – pocta hrozného, hrozného nebezpečí, přirozeně, ale pocta. Vysvětlil jsem, jak důležitý podle nás tento úkol je a jak na jeho splnění může záviset osud Naglimundu a celého severu. A také to, že v bílé severní pustině můžeme všichni zhynout beze slávy či písně, která by o nás byla složena." Slavnostně poklepal Simona po zápěstí a sáhl do kapsy svého kožešinou lemovaného kabátce.
"Tady," vložil Simonovi do prstů cosi tvrdého a chladného.
Na chvíli nejistý Simon otevřel ruku. Byl to prsten, plochý, tenký kroužek z nějakého zlatavého kovu. Byl do něj vtepán jednoduchý vzorek: dlouhý ovál, na jehož konci stál převrácený trojúhelník.
"Rybí znamení Bratrstva Svitku," vysvětlil Binabik. "Morgenes to připevnil vrabci k noze spolu se vzkazem, o kterém jsem ti už řekl. Na konci vzkazu bylo řečeno, že tohle je pro tebe."
Simon prsten pozvedl a pokoušel se jej nechat ozářit matným slunečním světlem. "Nikdy jsem si nevšiml, že by jej Morgenes nosil," řekl mírně překvapen tím, že to v něm nevzbudilo žádné vzpomínky. "Mají takový všichni členové Bratrstva? A kromě toho, jak bych to mohl nosit? Sotva umím číst. A ani má výslovnost není moc dobrá."
Binabik se usmál. "Můj mistr takový prsten neměl, nebo jsem jej přinejmenším nikdy neviděl. A co se toho ostatního týče: Morgenes chtěl, abys to měl, a to jako povolení stačí. Tím jsem si jist."
"Binabiku," Simon mhouřil oči, "vevnitř je něco napsáno." Zvedl prsten ke trollovi, aby na něj dobře viděl. "Neumím to přečíst."
Troll zúžil oční štěrbiny. "Je to v nějakém sithijském jazyku," otáčel prstenem, aby si prohlédl celou jeho vnitřní stranu, "a je to tak malé, že se to špatně čte, a stylem, který neznám." Studoval to ještě chvíli.
"Tenhle znak znamená ‚drak'," přečetl Binabik konečně. "A tenhle myslím znamená ‚smrt'…‚Smrt a Drak' ?…‚Smrt Draka'? Vzhlédl k Simonovi, šklebil se a krčil rameny. "Nevím, co by to mohlo znamenat. Nemám dost hluboké znalosti. Hádal bych, že jde o nějakou vymyšlenost tvého doktora – nebo snad rodinné motto. Snad by to Jarnauga dokázal přečíst snadněji."

Prsten Simonovi snadno vklouzl na pravý prsteník, jako by byl vyroben právě pro něj. Morgenes byl tak malý! Jak to jen mohl nosit?
"Myslíš, že je to kouzelný prsten?" zeptal se a přimhouřil oči, jako by mohl objevit kouzla, jak se hemží po zlatém kroužku jako blešky.
"Pokud to tak je," prohlásil Binabik s předstíranou zasmušilostí, "Morgenes nepřipojil žádný návod k použití." Zavrtěl hlavou. "Myslím, že to není pravděpodobné. Nejspíš jde p dárek na památku od muže, jenž se o tebe staral."
"Proč mi jej dáváš teď?" zeptal se Simon; cítil v očích zvláštní tlak, kterému se snažil ubránit.
"Protože zítra v noci budu muset odejít na sever. Rozhodneš-li se tu zůstat, nemusíme mít už nikdy příležitost znovu se setkat."
"Binabiku!" Tíseň se stupňovala. Cítil se jako malé dítě, strkané tam a zpět dvěma zápasícími dospělými.
"To je pravda, nic víc." Trollův oblý obličej teď byl jen a jen vážný. Pozvedl ruku, aby předešel dalším protestům a otázkám. "Teď se musíš rozhodnout, můj dobrý příteli. Jdu do země ledu a sněhu, a s posláním, jež může být ryzím šílenstvím a může si vyžádat životy všech pošetilců, kteří je ponesou. Ti, kteří zůstanou, budou čelit zlobě královy armády. Zlá volba, bojím se." Binabik vážně pokýval hlavou. "Ale Simone, ať uděláš cokoliv, půjdeš na sever nebo zůstaneš a budeš bojovat za Naglimund – a princeznu – my zůstaneme nejlepšími kamarády, ano?"
Postavil se na špičky a poplácal Simona po ramenou, pak se otočil a odešel nádveřím k archívům.

Simon ji nalezl samotnou u studny, do níž házela oblázky. Na sobě měla těžký cestovní plášť a kapuci proti chladu.
"Buď pozdravena, princezno." Vzhlédla a smutně se usmála. Z nějakého důvodu vyhlížela mnohem starší, jako dospělá žena.
"I ty, Simone." Dech jí utvořil kolem hlavy mlžnou svatozář.
Poklekl na jedno koleno, ale ona se už nedívala. Do studny se s rachocením snesl další kámen. Uvažoval, že by se posadil, což se zdálo jako zcela přirozená věc, jenže sedět se tu dalo jen na okraji studně, což by jej přivedlo buď trapně blízko princezně, nebo by musel hledět špatným směrem. Rozhodl se zůstat stát.
"A jak ses měla?" zeptal se nakonec. Vzdychla.
"Můj strýc se mnou jedná, jako bych byla z vaječných skořápek a pavučin – jako bych se měla rozpadnout, kdybych cokoliv zvedla nebo kdyby do mě někdo vrazil."
"Jsem si jist…jsem si jist, že se jen obává o tvou bezpečnost, po té cestě, jíž jsi musela projít, než ses sem dostala."
"Oba jsme měli nebezpečnou cestu, ale tebe nikdo nepronásleduje, aby se ujišťoval, že sis neodřel koleno. Dokonce tě učí, jak bojovat s mečem!"
"Miri…princezno!" Simon byl více než mírně otřesen. "Ty přece nechceš bojovat s mečem, nebo ano?"
Vzhlédla k němu a jejich oči se potkaly. Její pohled po okamžik pálil jakousi nevysvětlitelnou touhou jako polední slunce; o chvíli později zase oči unaveně sklopila.
"Ne," odpověděla. "Myslím, že ne. Ale – jak bych chtěla dělat alespoň něco!"
Překvapeně si v jejím hlase uvědomil nefalšovanou bolest, a v témže okamžiku si vzpomněl, jak vypadala při útěku po Stuze, trpělivá a silná, nejlepší druh, jakého si mohl přát.
"A co…co bys chtěla dělat?"
Znovu vzhlédla, potěšena vážným tónem jeho otázky.
"No," začala, "není žádným tajemstvím, že Jošua má problémy přesvědčit Devasalla, aby jeho pán podpořil prince proti mému otci. Jošua by mne mohl poslat do Nabbanu!"
"Poslat tebe…do Nabbanu?"
"Samozřejmě, ty hlupáku." Zamračila se. "Z matčiny strany jsem z rodu Ingadarinova, z velmi vznešené nabbanské rodiny! Má teta je za Leobardise provdána! Kdo by mohl vévodu přesvědčit lépe?" Na důraz zatleskala dlaněmi navlečenými do rukavic.
"Ach…" Simon si nebyl jistý, co říci. "Možná si Jošua myslí, že by to bylo…že by to bylo : . . já nevím." Uvažoval. "Chci říci, může být dcera Nejvyššího krále jednou z těch, co…co proti němu uzavírají spojenectví?"
"A kdo zná lépe způsoby Nejvyššího krále?" Teď už měla vztek.
"Ty…" Zaváhal, ale zvědavost zvítězila. "Co cítíš ke svému otci?"
"Jestli jej nenávidím?" otázala se hořce. "Nenávidím to, co se z něj stalo. Nenávidím to, čemu jej muži kolem něj vystavují. Kdyby náhle nalezl ve svém srdci dobro a pochopil chyby ve svém konání…pak bych jej znovu milovala."
Simon stál v rozpacích a nevěděl, co říci. Do studny se snesla celá prška kamenů.
"Omlouvám se, Simone," pravila nakonec. "Hodně jsem se odnaučila mluvit s lidmi. Má stará chůva by byla otřesena z toho, kolik jsem při pobíhání po lesích zapomněla. Jak se máš, a co jsi dělal?"
"Binabik mne požádal, abych se s ním vydal na výpravu, kterou vysílá Jošua." Přiznal to dříve, než původně chtěl. "Na sever," dodal významně.
Místo aby se zatvářila ustaraně a bázlivě, jak očekával, princeznin obličej se. jakoby matně zevnitř rozzářil; přestože se na něj usmívala, ve skutečnosti se nezdálo, že by jej viděla. "Ach, Simone, jak odvážné. Jak úžasné. Můžeš…kdy odejdeš?"
"Zítra v noci," odpověděl a jaksi nejasně si uvědomoval, že nějakým záhadným procesem se z byl jsem požádán, abych se vydal stalo vydám se. "Ale ještě jsem se úplně nerozhodl," řekl mdle. "Myslel jsem, že bych mohl být užitečnější tady, v Naglimundu – s kopím na hradbách." To poslední připojil, jen aby si nemohla ani v nejmenším myslet, že by zůstal někde vzadu, třeba pracoval v kuchyni nebo kdekoliv jinde.
"Ach, ale, Simone," Miriamele náhle vztáhla ruce v rukavicích a vzala do nich jeho chladnou dlaň. "Jestli můj strýc potřebuje, abys šel, pak to musíš udělat! Zbylo nám tak málo naděje, soudě z toho, co jsem slyšela."

Hmátla si ke krku a rychle rozvázala nebesky modrý šátek, úzký bavlněný pruh. "Vem si to a nos to za mne." Simon cítil, jak se mu do tváří hrne krev, a snažil se, aby se mu rty nesvraštily do překvapeného, přihlouplého úsměvu.
"Děkuji ti…princezno," vykoktal nakonec.
"Budeš-li to nosit," pronesla a vstala, "bude to skoro, jako bych tam byla sama." Udělala legrační taneční krok a rozesmála se.
Simon se bezúspěšně snažil pochopit, co se stalo a jak se to stalo tak rychle. "Jak si přeješ, princezno," odpověděl. "Jako bys tam byla."
Něco v tónu, jímž to řekl, ji zaskočilo; zvážněla a její výraz byl náhle téměř smutný. Znovu se usmála, pomaleji, lítostivěji, pak k němu rychle přistoupila; Simona to překvapilo tak, že málem napřáhl ruku, aby ji zadržel. Přejela mu po tváři studenými rty.
"Věděla jsem, že budeš odvážný, Simone. Vrať se v pořádku. Budu se za tebe modlit."
Vzápětí byla pryč, běžela nádvořím jako malá holčička a když mizela v setmělém podloubí, připomínala její tmavá čapka pramen dýmu. Simon svíral šátek. Přemýšlel o jejím úsměvu, když jej líbala, a cítil, jak se v žáru uvnitř něj něco rozpaluje. Zdálo se – aniž by tomu plně rozuměl – že proti obrovskému šedivému chladu, rýsujícímu se na severu, byla rozžata jedna pochodeň. Byl to jen jediný zářivý bod ve strašlivé bouři…ale dokonce i osamělý oheň může přivést poutníka bezpečně domů.
Sbalil jemnou látku do kuličky a vsunul ji za košili.

* * *

"Jsem ráda, žes přišel tak rychle," řekla lady Vorževa. Zdálo se, že se jí třpyt jejího žlutého šatu odráží v tmavých očích.
"Je mi ctí, má lady," odpověděl mnich a oči se mu toulaly po místnosti.
Vorževa se drsně rozesmála. "Jsi jediný, kdo si myslí, že navštívit mne je ctí. Ale to nic. Rozumíš tomu, co musíš udělat?"
"Jsem si jist, že ano. Je to obtížné vykonat, ale snadné pochopit." Sklonil hlavu.
"Dobře. Tak tedy už nečekej, neboť čím delší vyčkávání, tím menší šance na úspěch. A také větší šance pro štěbetavé jazyky." Otočila se ve víru hedvábí k zadní komnatě.
"Uh…má lady?" Muž si dýchl na prsty. Princovy komnaty byly chladné; oheň vyhasl. "Ještě je tu problém…platu?"
"Myslela jsem, že když to pro mne uděláš, bude to pro tebe čest, pane?" zavolala Vorževa ze zadní místnosti.
"Běda, madam, já nejsem než chudý muž. A to, oč žádáš, bude vyžadovat náklady." Znovu zatroubil do prstů, pak vrazil ruce hluboko do šatu.
Vrátila se s měšcem z lesklé látky. "To vím. Tady. Je to ve zlatě, jak jsem slíbila – polovina teď, polovina, až obdržím důkaz, že tvůj úkol byl splněn." Podala mu měšec a odtáhla se. "Páchneš vínem! Je to hodno muže, jakým jsi, muže s tak nebezpečným posláním?"
"Je to mešní víno, má lady. Někdy je to během mé obtížné cesty to jediné, co je k pití. To musíš chápat." Obdařil ji ostýchavým úsměvem a pak nad zlatem, než je nacpal do kapsy, udělal znamení Stromu. "Děláme, co musíme, abychom naplnili Boží vůli."
Vorževa zvolna kývla. "To chápu. Nezklam mne, pane. Sloužíš velikému účelu, a ne jen mně."
"Rozumím, lady." Uklonil se, pak se obrátil a odešel. Vorževa stála a zírala na pergameny, rozprostřené po princově stole. Zhluboka se nadechla. Stalo se.

* * *

Den poté, co Simon mluvil s princeznou, jej soumrak zastihl v komnatách prince Jošuy. Připravoval se říci sbohem. Zatímco princ udílel Binabikovi poslední pokyny, Simon stál jako omámený, jako by se právě probudil. Chlapec a troll strávili celý pošmourný den přípravou zavazadel; také obstarali pro Simona nový, kožešinou pošitý kabát a kuklu spolu s lehkou kroužkovou košili, kterou měl nosit pod šaty. Haestan zdůraznil, že brnění z tenkých prstýnků jej neochrání před přímou ranou mečem nebo šípem, ale v mírnějších případech by posloužit mohlo.
Simonovi její váha připadala povzbudivá, ale Haestan jej varoval, že na konci dlouhé celodenní cesty by se mu tak příjemná zdát nemusela.
"Vojáci nosej spousty břemen, hošku," pověděl mu velký muž, "a vobčas je nejtěžší z nich zůstat naživu."
Sám Haestan byl jedním ze tří Erkyňanů, kteří na kapitánovu výzvu vystoupili z řady. Stejně jako oba jeho druhové, Ethelbearn, zjizvený veterán s bujnými kníry, skoro stejně veliký jako Haestan, a Grimmric, hubený muž s jestřábím obličejem, špatným chrupem a pozornýma očima, i on strávil tolik času přípravami na obléhání, že vítal jakoukoliv činnost, i když byla tak nebezpečná a záhadná, jaké se zdálo jejich poslání. Když Haestan zjistil, že půjde i Simon, byl ve své touze doprovázet je ještě neochvějnější.
"Posílat takovýho kluka je šílenství," zavrčel, "zvlášť, dyž se eště nenaučil mávat mečem a střílet šípy. Radši pudu s váma a budu ho učit."
Byl tu i vévodův muž Sludig, mladý Rimmeřan, oděný stejně jako Erkyňané do kožešin a kuželovité přilbice. Tam, kde ostatní nosili dlouhé meče, měl světlovlasý Sludig prostrčeny opaskem dvě sekery s vroubkovaným ostřím. Zašklebil se na Simona a předešel jeho otázce.
"Jedna člověku občas uvázne v něčí lebce nebo žebrech," vysvětloval Rimmeřan. Mluvil čile západňanským jazykem se skoro stejným akcentem jako vévoda. "A pak je dobré mít ještě jednu, než tu druhou vyprostíš."
Simon přikývl a pokusil se mu úsměv vrátit.

"Rád tě znovu potkávám, Simone." Sludig napřáhl mozolnatou dlaň.
"Znovu?"
"Už jsme se jednou setkali, u Hoderundova opatství," rozesmál se Sludig. "Ale tys strávil cestu zadkem nahoře v Einskaldirově sedle. Doufám, ,že to není jediný způsob, jak umíš cestovat."
Simon zrudl, sevřel seveřanovu dlaň a pak se odvrátil.
"Objevili jsme jen málo, co by vám na cestě mohlo pomoci," říkal Jarnauga lítostivě Binabikovi. "Skendianští mniši zanechali jen poskrovnu záznamů o Colmundově výpravě, vyjma obchodních zápisků, které se vážou k jeho vybavování. Pravděpodobně si mysleli, že je to šílenec."
"A nejspíš měli pravdu," poznamenal Binabik. Leštil, nůž s kostěnou rukojetí, kterou vyřezal, aby jí mohl nahradit své chybějící náčiní.
"Jedno jsme objevili," řekl Strangyeard. Vlasy mnichovi stály v divokých chumáčích a pásku na oku měl trochu posunutou, jako by strávil celou dlouhou noc listováním v knihách…což také strávil. "Klášterní knihovník napsal: ,Sir neví, jak dlouhé se jeho putování k Rýmstromu ukáže…' "
"Zní to neznámě," podivil se Jarnauga, "vlastně jde nejspíš o něco, čemu mnich špatně rozuměl nebo se to k němu dostalo z třetí ruky…ale je to jméno. Možná to dá více smyslu, až se dostanete k hoře Ursheim."
"Snad," zamyslel se Jošua, "je to město po cestě, vesnice na úpatí hory?"
"Snad," odpověděl Binabik pochybovačně, "ale podle toho, co těch místech vím, mezi ruinami Skendiho kláštera a horami nic neleží – nic než led, stromy, a přirozeně kamení. Toho je tam spousta."
Když byla vyslovena poslední sbohem, zaslechl Simon ze zadní místnosti vznášet se hlas Sangfugola, jenž zpíval pro lady Vorževu.

"…A vydati se mám
do mrazivé zimy?
Či se znovu vrátit mám?
Co ty pravíš, já udělám…"

Simon.vzal svůj toulec a potřetí nebo počtvrté do něj nahlédl, aby se ujistil, že v něm je pořád Bílý šíp. Zmatený, jako by byl vyrušen z nějakého dlouhého a úporného snu, zjistil, že se znovu vydává na cestu – a znovu si nebyl docela jistý proč. Strávil na Naglimundu tak krátký čas. Ten teď byl u konce, přinejmenším na dlouho. Nepřítomně se dotkl modrého šátku na hrdle a uvědomil si, že už by nemusel potkat nikoho z těch, co teď stojí v místnosti, nikoho z Naglimundu…Sangfugola, starého Towsera ani Miriamele. Měl pocit, že mu srdce na chvíli zaškobrtlo. Hmátl po něčem, o co by se mohl opřít, a ucítil, jak mu rameno sevřela silná ruka.
"Tady jsi, hošku." Byl to Haestan. "Jako by nebylo dost na tom, že ses skoro vůbec nic nenaučil s mečem a lukem; teď tě vysadíme do sedla."
"Do sedla? To se mi bude líbit."
"To nebude," ušklíbl se Haestan. "Ne měsíc nebo dva."
Jošua každému z nich řekl pár slov a pak nastala spousta vřelého, slavnostního potřásání rukama. Chvíli poté už byl na tmavém, chladném nádvoří, kde je očekávala Qantaqa a sedm podupávajících koní, jimž z nozder stoupala pára, pět pro jízdu a pár na těžká zavazadla. Byl-li na nebi měsíc, skrýval se jako spící kočka za přikrývkou z oblaků.
"Je dobře, že máme takovou tmu," prohlásil Binabik a vyšvihl se do nového sedla na Qantažině hřbetě. Muži, kteří viděli trollova oře poprvé, si vyměnili udivené pohledy. Binabik mlaskl a vlk vyrazil. Skupina vojáků tiše zdvihla naolejovanou padací bránu. Vzápětí byli venku pod širou oblohou a když vyrazili k blízkým horám, prostíralo se kolem nich pole zastíněných hřebů.
"Sbohem všem," řekl pomalu Simon. Vydali se do svahu.

Vysoko nahoře na Stuze, na hřebeni hory, shlížející na Naglimund, hlídkoval černý stín.
Dokonce ani svýma bystrýma očima nedokázal Ingen Jegger rozeznat v hluboké bezměsíčné temnotě nic víc, než že něco opustilo východní branou hrad. To však stačilo, aby se zvýšila jeho pozornost.
Stál, třel si ruce a uvažoval o tom, že by přivolal jednoho ze svých mužů, aby s ním sešel dolů a prozkoumal celou věc lépe. Místo toho zdvihl k ústům pěst a zahoukal jako sněžná sova.
O chvíli později se z křovinatého porostu vynořil velký stín a skočil vedle něj. Byl to veliký pes, větší než ten, kterého zabil trollův ochočený vlk. V měsíčním světle byl zářivě bílý, oči měl jako dvě perlové skuliny v dlouhé, rozšklebené tváři. Vrčel – a bylo to hluboké, duté vrčení –, otáčel hlavou ze strany na stranu a krčil čenich.
"Ano, Niku'a, ano," sykl tiše Ingen. "Je čas se ještě jednou vydat na lov."
O chvíli později byla Stuha prázdná. Vedle věkovitých dlaždic jen jemně šramotilo listí, ale vítr nevanul.
Krkavec a kotel
Když se znovu ozvalo vyzvánění, ten žalostný zvuk, který znamenal tolik – a přitom nic dobrého – Maegwin sebou škubla. Jedno z ostatních děvčat, malá, půvabně štíhlá kráska, kterou Maegwin na první pohled odhadla jako ulejváka, pustilo závoru, na niž všichni tlačili, aby si zakryla uši. Těžké břevno, které mělo držet bránu zavřenou, se málem uvolnilo, ale Maegwin a další dvě děvčata je vztekle svíraly.
"U Bagbaova stáda, Cifgho," zavrčela na tu, která břevno pustila, "zešílela jsi? Kdyby to spadlo, mohlo by to někoho rozdrtit nebo alespoň zlomit nohu!"
"Je mi líto, moc líto, lady," zarděla se dívka, "ale to ten hlasitý zvuk…děsí mě to!" Couvla zpět na své místo a pak všechny zatlačily. Pokoušely se zvednout mohutné dubové prkno nahoru a do drážky, aby ohrada zůstala zavřená.

Uvnitř ohrady pofrkávalo těsně k sobě nahnané stádo dobytka, neustávajícím lomozem stejně zneklidněné jako mladé ženy.
Poleno se skřípáním a bouchnutím zapadlo na místo. Všechny se otočily, zhluboka oddechovaly a opíraly se o bránu.
"Bohové milosrdní," zachraptěla Maegwin, "já mám zlomenou páteř!"
"To není správné," mínila Cifgha a žalostně hleděla na krvácející škrábance na svých dlaních, "to je mužská práce!"
Kovový rachot ustal a na chvíli se zdálo, že ticho zpívá. Lluthova dcera vzdychla a zhluboka nabrala do plic mrazivý vzduch.
"Ne, malá Cifgho, mužská práce je to, co muži dělají teď, a cokoliv zbylo, je ženská práce – ledaže bys chtěla nosit meč a kopí."
"Cifgha?" rozesmála se ostatní děvčata. "Ta by nezabila ani pavouka."
"Vždycky si na to volám Tuiletha," prohlásila Cifgha, pyšná na svou změkčilost, "a on vždy přijde."
Maegwin se zatvářila nevrle. "No, raději bychom si měly zvyknout vypořádávat se s pavouky samy. V příštích dnech tu nebude mnoho mužů, kteří by mohli přijít, a ti, co zůstanou, budou mít na práci mnoho jiného."
"Pro tebe je to jiné, princezno," odpověděla Cifgha. "Jsi veliká a silná."
Maegwin na ni tvrdě hleděla, ale neřekla nic.
"Nemyslíš přece, že boje budou pokračovat po celé léto, že ne?" zeptala se jiná dívka, jako by mluvila o zvláště nechutné domácí práci. Maegwin se otočila tak, aby viděla na všechny, na jejich potem zvlhlé obličeje a těkající oči, které už hledaly něco zajímavějšího, o čem by mohly mluvit. Chvíli se jí chtělo křičet, postrašit je, aby si uvědomily, že tohle není žádný turnaj, žádná hra, ale smrtelně vážná situace.
Ale proč jim teď strkat obličeje do bláta? pomyslela si smířlivě: Už brzy jej všichni budeme mít více, než je třeba.
"Nevím, vydrží-li to tak dlouho, Gwelan," potřásla hlavou.. "Doufám, že ne. Vskutku doufám."

Když scházela od ohrad k velkému sálu, začali dva muži bušit do velkého bronzového kotle, jenž visel před předními dveřmi Taigu dnem vzhůru v rámu z dubových polen. Proběhla kolem. Zvuk, jenž muži vztekle vyluzovali pomocí okovaných palic, byl tak hlasitý, že si musela zakrýt uši rukama. Znovu se podivila, jak může její otec s rádci přemýšlet – natož pak plánovat strategii, na níž závisí život a smrt – s tak hrozným bengálem přímo přede dveřmi. Přesto, kdyby rhynnský Kotel nezaduněl, trvalo by dny a dny, než by byla vzdálenější města jedno po druhém varována, zvláště pak ta, jež se krčila pod svahy Grianspogu. Takhle tyto vesnice a panské dvorce sešlou jezdce. Pán Taigu zvonil na Kotel v dobách nebezpečí už dlouho předtím, než Hern Lovec se svým mocným oštěpem Oinduthem udělal ze své země velké království. I děti, které jej nikdy neslyšely, jej okamžitě poznaly – tolik historek se o rhynnském Kotli vyprávělo!
Na vysokých oknech Taigu dnes byly okenice, chránily místnosti před chladným větrem a mlhou. Maegwin zastihla otce a jeho rádce ve vážné diskusi před krbem.
"Dcero má," Lluth povstal. Úsměv, kterým ji obdařil, jej stál viditelné úsilí.
"Vzala jsem pár žen a zahnala poslední stádo do velké ohrady," sdělila Maegwin. "Nemyslím, že je správné, aby se tam tak mačkaly. Krávy jsou neklidné."
Lluth zamítavě mávl rukou. "Raději jich pár ztratíme teď, než abychom je museli shánět na poslední chvíli, budeme-li se muset ve spěchu stáhnout do hor."
Na druhé straně haly se otevřely dveře a stráže jednou třeskly meči o štíty, jako by chtěly napodobit pronikavý zvuk Kotle. "Děkuji ti, Maegwin," král se obrátil, aby přivítal nově příchozího.
"Eolaire!" zvolal, když kníže, dosud oblečen do šatu potřísněného blátem cest, rázoval sálem. "Vracíš se od ranhojičů rychle. Dobře. Jak je tvým mužům?"
Kníže Nad Mullachu předstoupil, krátce poklekl na jedno koleno a na Lluthovo netrpělivé gesto znovu povstal.
"Dva jsou schopni služby; ti dva zranění nevypadají dobře. Ostatní čtyři jsem musel připočíst k osobnímu účtu, který u mě Skali má." Konečně zahlédl Lluthovu dceru a zeširoka se usmál, ale jeho obočí zůstalo ustaraně a zadumaně svraštělé. "Má lady Maegwin," uklonil se a políbil jí ruku s dlouhými prsty, která, jak si s rozpaky všimla, byla po třísněna špínou z ohrady.
"Slyšela jsem, že ses vrátil, kníže. Přála bych si jen, aby se tak stalo za šťastnějších okolností."
"Je hrozná škoda, co se přihodilo statečnému Mullachimu, Eolaire," král se pomalu vracel a usedl ke svému starému Craobhanovi a dalším důvěrníkům.
"Ale díky Bryniochovi a Murhaghovi Jednorukému jsi na tu vyzvědačskou družinu narazil. Kdyby ne, Skali a jeho bastardští seveřani by nás zastihli nepřipravené. Po šarvátce s tvými muži to bude rozvažovat mnohem obezřetněji, tím jsem si jist – možná se dokonce rozhodne úplně jinak."
"Přál bych si, aby to byla pravda, můj králi," Eolair truchlivě zavrtěl hlavou. Maegwin měklo srdce, když viděla, jak statečně nese únavu; tiše proklínala svou dětinskou přecitlivělost. "Ale," pokračoval, "obávám se, že tomu tak není. Neboť učinil-li Skali tak věrolomný útok, a tak daleko od domova, musí si být jist převahou."
"Ale proč, proč?" protestoval Lluth. "Žili jsme s Rimmeřany po léta v míru!"
"Myslím, sire, že to s tím má málo co dělat," Eolair byl uctivý, nebál se ale svého krále opravit. "Kdyby v Elvritshalle dosud vládl starý Isgrimnur, měl bys právo k údivu, ale myslím, že Skali je zcela Eliášovou stvůrou. Zvěsti z Nabbanu říkají, že Eliáš každým dnem vytáhne do pole proti Jošuovi. Ví, že jsme odmítli Guthwulfovo ultimátum, a bojí se, že až se hne proti Naglimundu, bude mít Hernystirské na nekrytém boku."
"Ale Gwythinn tam ještě je!" zvolala vyděšená Maegwin.
"A naneštěstí s půl stem našich nejlepších mužů," zamručel od krbu starý Craobhan.
Eolair se otočil a věnoval Maegwin laskavý pohled – trochu blahosklonný, připadalo jí. "Tvůj bratr je bez jakékoliv pochyby bezpečnější za tlustými kamennými zdmi Jošuova hradu, než by byl tady v Hernysadharcu. A také, pokud se

doslechne o naší tísni a bude moci vyrazit, bude jeho padesát mužů v zádech Skalimu, a to je naše výhoda."
Král Lluth si mnul oči, jako by z nich chtěl odstranit hrůzu a starosti posledního dne. "Nevím, Eolaire, nevím. Mám z toho všeho špatný pocit. Není třeba věštce, abych poznal prokletý rok, jímž tenhle je od svého prvního okamžiku."
"Jsem ještě tady, otče," Maegwin. popošla a poklekla vedle něj. "Zůstanu s tebou." Král ji poplácal po ruce.
Eolair se na dívčina slova usmál a přikývl, ale myslí byl očividně u svých dvou umírajících mužů a u obrovské sily Rimmeřanů, kteří právě míří Frostmarchem k Inniscrichu – velké vlny ostrého kovu.
"Ti, kteří zůstanou, nám nejspíš nepoděkují," zahučel si pod vousy.
Venku zpíval mosazný hlas kotle Hernysadharcem, vyvolával bez ustání do kopců v dáli: Varuj…Varuj... Varuj…

* * *

Baronu Devasallovi a jeho malému nabbanskému oddílu se nějak podařilo udělat z řady komnat v levém křídle Naglimundu kousek svého jižanského domova. Ačkoliv bylo potřeštěné počasí příliš chladné, než aby dovolilo otevřít dokořán okna i dveře, jak je zvykem se vonném Nabbanu, pokryli kamenné zdi jasně zelenými a nebesky modrými gobelíny a zaplnili každé dostupné místo svíčkami a blikavými olejovými lampami, takže stinné místnosti rozkvetly světlem.
I v poledne je tu jasněji než venku, řekl si Isgrimnur. Ale jak řekl starý Jarnauga – odehnat zimní temnotu je daleko snazší, než odvrátit hrozící nebezpečí.
Isgrimnurovy nozdry se chvěly jako chřípí poplašeného koně. Devasalles všude rozmístil hrnky s vonnými oleji, některé se zapálenými knoty, a ty naplňovaly komnaty těžkou vůní ostrovních koření.
Zajímalo by mne, jestli se mu nelíbí pach strachu, jenž tu všichni cítí, nebo pach dobrého poctivého železa? zamručel Isgrimnur znechuceně a přitáhl si židli ke dveřím.
Devasalles byl překvapen, že vidí u svého prahu vévodu a prince Jošuu bez ohlášení a neočekávaně, ale rychle je pozval dovnitř a shrnul kupu pestrobarevných šatů, které zakrývaly tvrdé židličky, aby si jeho hosté mohli sednout.
"Omlouvám se za vyrušení, barone," Jošua se předklonil a opřel si lokty o kolena, "ale přál bych si s tebou mluvit o samotě, ještě než budeme dnes v noci jednat na Raedu."
"Jistě, můj princi, jistě," pokývl povzbudivě Devasalles. Isgrimnur si s nelibostí prohlížel mužovy lesknoucí se vlasy a blyštivé cetky, jež měl na krku a na zápěstích, a přemítal, zda tohle může být ten smrtonosný šermíř, za nějž jej prohlašovali.
Vypadá spíš, že by si mohl do náhrdelníku zaplést jílec a oběsit se na něm.
Jošua spěšně vyložil události posledních dvou dnů, které byly pravým důvodem pro přerušení Raedu.
Devasalles, jenž sice s pochybnostmi, ale přece přijal prohlášení o princově nemoci, zvedl v údivu obočí, neřekl ale nic.
"Nemohu mluvit otevřeně; ještě ne," zdůraznil Jošua. "V tom všem zmatku tady by pro někoho zlé víry nebo pro Eliášovy zvědy bylo až příliš snadné vyzradit naše nejnovější obavy a záměry Nejvyššímu králi."
"Ale naše obavy jsou známy všem," opáčil Devasalles, "a plán jsme žádný nestanovili – zatím."
"Než vás s ním všechny seznámím, nechám zajistit brány – ale, barone, ty ještě nevíš vše."
Poté princ povyprávěl Devasallasovi vše o posledních objevech, o třech mečích a prorocké básni z knihy šíleného kněze, a jak se tyto věci srovnaly se sny mnohých.
"Ale když jsi to neřekl doposud všem svým vazalům, proč to teď říkáš mně?" zeptal se Devasalles. Isgrimnur u dveří frkl: podivoval se témuž.
"Protože potřebuji tvého pána Leobardise, a potřebuji jej teď!" prohlásil Jošua. "Potřebuji Nabban!" Vstal a začal kroužit po místnosti, hleděl do zdí, jako by studoval závěsy, ale oči měl zaostřené do bodu míle za kamenem a krásnou látkou.
"Potřeboval jsem slib tvého pána od samého začátku, ale teď jej potřebuji více než kdy jindy. Eliáš dal Rimmersgard – z praktických důvodů – Skalimu a jeho kaldsrykeovskému Krkavčímu klanu. To namířilo nůž do zad krále Llutha; Hernystirští, přinuceni chránit vlastní zemi, mi budou s to poslat mnohem méně mužů. Už i Gwythinn, jenž se ještě před týdnem těšil, jak se s Eliášem střetne, se teď touží vrátit a pomoci otci bránit Hernysadharc a jeho provincie."
Jošua se prudce otočil a pohlédl Devasallesovi do očí. Princův obličej byl maskou chladné hrdosti, ale rukama si poškubával za přední díl blůzy, což neuniklo králi ani Isgrimnurovi. "Jestli vévoda Leobardis doufá být něčím více než Eliášovým lokajem, musí nyní svůj osud spojit se mnou."
"Ale proč to říkáš mně?" zeptal se Devasalles. "Tohle všechno vím, a to ostatní – meče a kniha a všechno – na tom nic nemění."
"Ale kleteˇ, člověče, mění!" vpadl Jošua a jeho hlas zesílil téměř do křiku. "Bez Leobardise a s Hernystirskými pod severní hrozbou nás tu můj bratr bude mít jako zatlučené do sudu; a navíc obcuje s démony – a kdo ví, jak hroznou výhodu to pro něj znamená?! Učinili jsme drobný, chabý pokus těmto silám vzdorovat, ale co z toho vzejde – dokonce i když proti vší pravděpodobnosti uspějeme – budou-li všechna zemanství už pokořena?! Od toho okamžiku už nikdo, ani tvůj vévoda, neodpoví králi Eliášovi jinak než ‚ano, Pane'!"
Baron znovu zavrtěl hlavou a jeho náhrdelníky jemně zacinkaly. "Jsem zmaten, můj pane. Je možné, že bys to nevěděl? Poslal jsem předevčerejší noci do Sancellan Mahistrevis v Nabbanu svého nejrychlejšího jezdce, aby řekl Leobardisovi, že věřím, že budeš bojovat, a že by měl co nejdříve poslat na tvou podporu své muže."
"Cože?" Isgrimnur vyskočil a jeho ohromení bylo stejné jako princovo. Oba se nakláněli nad baronem a měli výrazy mužů, přepadených za noci.
"Proč jsi mi to nesdělil?" dožadoval se Jošua.
"Ale můj princi, já ti to sdělil!" zadrmolil Devasalles, "nebo alespoň, protože jsem byl poučen, že nemáš být rušen, jsem

do tvých komnat poslal zprávu se svou pečetí. Jistě jsi ji četl."
"Požehnaný je Usires a jeho Matka!" plácl se Jošua dlaní do stehna. "Zostudil jsem sám sebe, neboť ta zpráva ještě leží na mém nočním stolku. Přinesl mi ji Deornoth, ale já čekal na klidnější chvíli. Myslím, že jsem zapomněl. Ale nedošlo k žádné škodě, a tvá zpráva je výtečná."
"Říkáš, že Leobardis vyrazí?" zeptal se Isgrimnur podezřívavě. "Jak si můžeš být tak jistý? Zdá se, že sám chováš jisté pochybnosti."
"Vévodo Isgrimnure," Devasallesův tón byl mrazivý, "jistě zjistíš, že jen plním svou povinnost. Po pravdě, vévoda Leobardis s princem Jošuou už dlouho sympatizoval. I on se obával, že Eliáš se stává nestoudným. Jednotky byly v pohotovosti už týdny."
"Tak proč vyslal tebe?" zeptal se Jošua. "Co si myslel, že zjistíš, aby to nevěděl už od mých poslů?"
"Nepídil se po ničem novém, ačkoliv tu lze zjistit mnohem více, než jsme se dohadovali. Ne, vyslal mne spíše proto, aby uspořádal pro některé v Nabbanu představení."
"Mezi jeho leníky je vzdor?" zeptal se Jošua s planoucíma očima.
"Přirozeně, ale to není nic neobvyklého…a není to ani důvod mé mise. Šlo o zdolání mnohem bližšího odporu." Ačkoliv malá komnata byla očividně až na ně tři prázdná, Devasalles se obezřele rozhlédl.
"Je to jeho manželka a syn, kdo odporuje jeho spolku s tebou nejsilněji," sdělil Devasalles nakonec.
"Myslíš nejstaršího, Benigarise?"
"Jistě. Jinak by na mém místě stál on nebo někdo z vévodových mladších synů." Baron pokrčil rameny. "Zdá se, že Benigarisovi se nejspíš Eliášova vláda líbí, a vévodkyně Nessalanta…" Nabbanský emisar znovu pokrčil rameny.
"I ona sází spíše na Nejvyššího krále," usmál se hořce Jošua. "Nessalanta je chytrá žena. Je velmi špatné, že teď bude volky nevolky nucena podpořit manželovu volbu spojenců. Možná má ve své nedůvěře pravdu."
"Jošuo!" Isgrimnur byl otřesen.
"Jen žertuji, starý příteli," pousmál se princ, ale výraz obličeje jej zradil. "Takže vévoda se vydá do pole, dobrý Devasallesi?"
"Jak jen to bude možné, princi Jošuo. Se smetánkou nabbanských rytířů v závěsu."
"A také silou kopiníků a lučištníků, jak doufám. No, Aedonovu přízeň nám všem, barone."
On i Isgrimnur se rozloučili a vyšli do temné chodby. Jasné barvy baronovy komnaty nechali za sebou jako sen, opuštěný s probuzením.
"Znám někoho, komu tato novinka udělá radost, Isgrimnure."
Vévoda tázavě pozdvihl obočí.
"Má neteř Miriamele byla velmi rozrušena z pomyšlení, že Leobardis nepřijde. Nessalanta je její teta, koneckonců. Bude vpravdě ráda."
"Tak jí to řekněme," navrhl Isgrimnur, vzal Jošuu za loket a vedl jej k nádvoří. "Možná je s ostatními dvorními dámami. Unavuje mne už hledět na vousaté vojáky. Možná jsem starý muž, ale dosud se rád podívám na hezkou dámu nebo na dvě."
"Stane se." Jošuův úsměv byl prvním nenuceným úsměvem, jenž u něj za posledních pár dní Isgrimnur viděl. "Pak půjdeme navštívit tvou manželku, a ty jí můžeš povyprávět o své nezmenšené lásce k dámám."
"Princi Jošuo," vyslovoval starý vévoda pečlivě, "nikdy nebudeš dost starý ani vznešený, abych tě nemohl vytahat za uši, jak ti mohu hned dokázat."
"Dnes ne, strýče," zachichotal se Jošua. "Budu je potřebovat, abych ocenil, co ti řekne Gutrun."

Vítr, který vanul od vody, přinesl vůni cypřišů. Tiamak si stíral z obočí krůpěje potu a tiše děkoval Tomu, jenž vždy kráčí po písku za neočekávanou brízu. Vrátil se z kontroly pastí a pocítil, jak se na Wrann snáší bouřkou nabitý vzduch: horký, vzteklý vzduch, jenž přichází a už neodejde, jako krokodýl, kroužící kolem napůl potopené loďky.
Tiamak si znovu otřel čelo a sáhl po poháru čaje ze žlutého kořene, jenž se louhoval na kameni ohniště. Usrkával, což stálo jeho rozpraskané rty trochu bolesti, a přemítal, co by měl udělat.
To, co jej rozrušilo, byla Morgenesova zpráva.
Vedl svou loď zátočinami Wrannu, šel na trh do Kwanitupulu, obchodnické vesnice, která se krčila u výtoku z jezera Eardne, a zlověstná slova mu stále rachotila v hlavě jako oblázky v suché tykvi.
Třídenní plavbu na voru do Kwanitupulu podnikal vždy na počátku měsíce a jeho neobvyklé vzdělání mu u trhových stánků přicházelo vhod, když pomáhal drobným wrannským kramářům smlouvat s nabbanskými a perdruinskými obchodníky, kteří pracovali ve wrannských pobřežních vesnicích.
Namáhavá cesta do Kwanitupulu byla nutná, byť jen proto, aby získal pár mincí a pytel rýže. Tu užíval jako přílohu ke krabům, kteří byli příliš hloupí nebo příliš sebejistí, než aby se vyhnuli jeho pastem.
Těch nicméně nebylo mnoho, a tak Tiamakovu obvyklou tabuli tvořily ryby a kořínky.
Když se krčil ve své malé, v koruně banyanu postavené chatrči a s bázní snad už posté listoval Morgenesovým vzkazem, myslel na rušné, kopcovité ulice v Ansis Pelippé, perdruinském hlavním městě, kde se se starým doktorem setkal poprvé.
Kromě hlomozu a podívané na obrovský obchodní přístav, stokrát, ne, mnohosetkrát větší než Kwanitupul – fakt, jemuž by jeho přátelé Wraňani nikdy neuvěřili – vzpomínal nejsilněji na vůně, na miliony prolínajících se vůní: zatuchlý slaný pach doků, okořeněný rybářskými loděmi; kuchyňské ohně, u nichž vousatí ostrované nabízeli na špejlích prskající, připálené skopové; pižmo zpocených, chňapavých koní, jejichž hrdí jezdci, obchodníci a vojáci, směle klusali středem přeplněných ulic a nechávali chodce, aby uhýbali, kam jen mohou; a samozřejmě přelétavý odér šafránu; bylin; skořice a mantinges, který vířil Čtvrtí koření jako prchavý, exotický příslib.

Jen myšlenky samy v něm vzbudily takový hlad, že se mu téměř chtělo plakat, ale Tiamak se ovládl. Měl práci a nemohl se rozptylovat tak světskými vrtochy.
Morgenes ho k něčemu potřebuje a Tiamak musí být připraven.
Vlastně to bylo právě jídlo, co k němu před těmi mnoha lety v Perdruinu připoutalo Morgenesovu pozornost. Doktor na jakési své lékárnické výpravě po obchodnických čtvrtích Ansis Pelippé do mladého Wraňana narazil a téměř přes něj přepadl – tak upřeně Tiamak hleděl na marcipán, vyrovnaný na pekařově pultu. Doktor byl pobaven a zaujat mladíkem z bažin tak daleko od domova, jehož omluvy byly plné pečlivě naučených nabbanských idiomů. Když Morgenes zjistil, že chlapec je v Perdruinu, aby se učil u usireánských bratří, a že je první ze své vesnice, jenž močálovitý Wrann opustil, koupil mu velký kus marcipánu a pohár mléka. Od toho okamžiku byl Morgenes pro ohromeného Tiamaka bohem.

Skvrnitý list pergamenu, i když to byla jen kopie původní zprávy, která se neustálým obracením téměř rozpadla na kousky, se dal už jen těžko číst. Hleděl na něj nicméně už tolikrát, že to bylo jedno. Dokonce ji převedl zpět do původní šifry a znovu přeložil, jen aby si byl jistý, že mu neunikl nějaký jemný, ale důležitý detail.
"Čas Dobyvatelovy hvězdy již dozajista nadešel…" napsal doktor, aby varoval Tiamaka, že tohle bude nejspíš na dlouhý čas jeho poslední zpráva. Morgenes jej ujistil, že Tiamakovy pomoci bude třeba, pokud bude nutno zabránit…"jistým hrozným věcem, které – jak se říká – jsou zmíněny v neznámé ztracené knize kněze Nissese…"
Když se poprvé poté, co obdržel Morgenesovu vrabcem doručenou zprávu, vypravil do Kwanitupulu, zeptal se Middastriho, perdruinského kramáře, s nímž občas vypil sklenici piva, co strašného se stalo v Erchesteru. Middastri řekl, že slyšel o neshodě mezi Nejvyšším králem Eliášem a Lluthem z Hernystiru, a všichni samozřejmě už měsíce mluvili o sváru mezi Eliášem a jeho bratrem, princem Jošuou, ale kromě toho kramář o ničem zvláštním nevěděl. Tiamak, který se díky Morgenesově zprávě obával nebezpečí větší a bezprostřednější povahy, se cítil o něco lépe. I tak jej Morgenesova zpráva dráždila.
"Neznámé ztracené knize…" Jak mohl Morgenes to tajemství znát? Tiamak to nikomu neřekl; chtěl doktora překvapit při návštěvě, kterou plánoval na příští jaro, kdy se chtěl vydat vůbec poprvé severně od Perdruinu. Teď se zdá, že Morgenes o dárku, jejž měl dostat, již věděl – ale proč to neřekl? Proč místo toho upozorňoval, navrhoval a naznačoval – jako krab, opatrně vytahující rybí hlavu z jedné z Tiamakových pastí?
Wraňan postavil misku s čajem a přešel nízkou místnost; sotva se napřímil z podřepu. Horký, trpký vítr začal vanout o něco silněji, houpal domkem na dlouhých chůdách a s hadím sykotem zdvíhal došky. Hledal ve své dřevěné truhle věc, zabalenou v listoví, pečlivě skrytou pod hromadou pergamenů, jež byly jeho vlastním přepisem Sovranova léčení podle wrannských ranhojičů, o němž Tiamak rád tajně přemýšlel jako o svém "velkém díle." Nakonec to našel, vytáhl a rozbalil – za posledních čtrnáct nocí nikoliv poprvé.
Když to položil vedle svého přepisu Morgenesovy zprávy, byl tím kontrastem unesen. Morgenesova slova byla úzkostlivě přepsána černým inkoustem na levný pergamen, tak tenký, že jej mohla zapálit svíčka, držená na vzdálenost dlaně. Ta druhá listina, jeho dárek, byla napsána na pruh nahrubo vydělané kůže nebo usně. Zarudle hnědé písmo se bláznivě vinulo po stránce, jako by písař seděl v koňském sedle nebo u stolu za zemětřesení.
Byl to klenot Tiamakovy sbírky – vpravdě, nemýlil-li se Tiamak v úvahách o jeho významu, je to korunní drahokam jakékoliv sbírky. Nalezl jej ve velké hromadě jiných použitých pergamenů, které prodával v Kwanitupulu obchodník jako materiál na cvičení v pravopise. Obchodník nevěděl, komu ta truhla papírů patřila; dostal ji jako část domácího zařízení, jež nastojato koupil v Nabbanu. Tiamak se bál, že se jeho štěstí vytratí, zadusil puzení k dalším otázkám a koupil to všechno – spolu se svazkem dalších pergamenů – za jeden zářivý nabbanský quinis.
Znovu na něj zíral – ačkoliv jej četl ještě vícekrát než Morgenesovu zprávu, bylo-li to možné – a zvláště na horní část pergamenu, ani ne tak potrhanou, jako ohlodanou, jejíž znetvořený povrch končil písmeny "… ARDENVYRD."
Není to Nissesův slavný zmizelý svazek – o němž někteří dokonce prohlašují, že nikdy neexistoval – zvaný Du Svardenvyrd? Jak to Morgenes věděl? Tiamak o svém šťastném nálezu ještě nikomu neřekl.
Pod nadpisem byly severské runy, místy rozmazané, místy odloupané. Daly se nicméně docela dobře přečíst. Byly napsány archaickou, pět století starou nabbanštinou.

"… Přivedž z Nuanniské Skalisté zahrady
Toho, jenž byť Slepý, Vidí.
Objeviž Čepeli, jež zove se Růží
U Rimmerského Stromu, velikého paty
Nalezniž volání, jehož silný hlas
Prozradí jméno toho, jenž Volání nosí
Na lodi na Nejmělčím moři –
Až Čepel, Volání a Muž
Přijdou do Princovy pravice
Pak budou Uvěznění znovu Vysvobozeni…"

Pod podivnou básní bylo velkými, neohrabanými runami napsáno jediné jméno: "NISSES."
Ačkoliv Tiamak hleděl a hleděl, inspirace zůstávala zoufale vzdálená. Nakonec s povzdechem sroloval starobylý svitek zpět do ochranného obalu z listí a vložil jej do své červotočem prožrané truhly.
No, a co Morgenes chce, aby udělal? Má donést tuhle věc doktorovi až na Hayholt? Nebo by ji měl spíše poslat nějakému jinému učenci – snad té čarodějnici Geloë, tlustému Ookequkovi nahoře v Yiqanucu, nebo tomu příteli v

Nabbanu? Možná bude nejmoudřejší prostě vyčkat, co Morgenes řekne, místo aby pošetile spěchal, aniž by vše důkladně pochopil. Koneckonců, podle toho, co mu řekl Middastri, musí být to, čeho se Morgenes bál, ještě daleko; jistě je čas počkat, dokud se nedozví, co to doktor chce.
Čas a rozvahu, říkal si, čas a rozvahu…
Za oknem sténaly větve banyanu pod drsnými údery větru.

* * *

Dveře komnaty se rozletěly. Sangfugol a lady Vorževa provinile vyskočili, jako by byli přistiženi při něčem nepatřičném, ačkoliv je oddělovala celá délka komnaty. Když s rozšířenýma očima vzhlédli, pěvcova loutna, opřená o jeho židličku, se naklonila a upadla. Spěšně ji sebral a podržel v náručí, jako by šlo o poraněné dítě.
"Prokletě, Vorževo, co jsi to provedla?" dorážel Jošua. Za ním stál vévoda Isgrimnur a tvářil se ustaraně.
"Uklidni se, Jošuo," naléhal a tahal prince za šedivý kabátec.
"Až se dozvím pravdu od téhle…téhle ženy," vybuchl Jošua. "Do té doby se drž zpátky, starý příteli."
Do Vorževiných tváří se vracela barva.
"Co si myslíš?" zeptala se. "Zabušíš na dveře jako býk a vykřikuješ otázky. Co si myslíš?"
"Nesnaž se mne oklamat. Právě jsem mluvil s kapitánem od brány; jsem si jist, že lituje, že jsem ho našel, tak rozvzteklený jsem byl. Řekl mi, že Miriamele včera odešla bez mého dovolení, ale zato s mou pečetí, připojenou k falešnému dokumentu!"
"A proč křičíš na mne?" zeptala se lady nedůtklivě. Sangfugol dosud svíral svůj poraněný nástroj; teď se začal krást ke dveřím.
"To víš zcela dobře," zavrčel .Jošua a z bledých rysů se mu konečně začínal vytrácet ruměnec, "a ty, harfeníku, zůstaň, kde jsi, neboť s tebou ještě nejsem hotov. V poslední době jsi byl příliš často v blízkostí mé lady."
"Na tvůj rozkaz, princi Jošuo," zastavil se Sangfugol, "abych jí zpříjemnil samotu. Ale přísahám, že o princezně Miriamele nevím nic!"
Jošua postoupil do komnaty a přirazil za sebou dveře, aniž by se ohlédl. Isgrimnur, bez ohledu na svou mohutnost a stáří, před nimi hbitě uskočil.
"Dobrá, Vorževo, nejednej se mnou, jako bych byl jedním z těch vozků, s nimiž jsi vyrostla. Neslyšel jsem od tebe nic jiného, než jak je princezna Miriamele smutná, jak postrádá svou rodinu. A teď Miriamele odešla s nějakým ničemou, a další spříseženec použil můj pečetní prsten, aby jí zajistil bezpečný průchod. Nejsem blázen!"
Tmavovlasá žena na něj ještě chvíli zírala, pak se jí roztřásl ret. Když se znovu za šustění dlouhých sukní posadila, vytryskly jí slzy vzteku.
"Tak dobře, princi Jošuo, usekni mi hlavu, jestli chceš. Pomohla jsem té ubohé dívce odejít k její rodině do Nabbanu. Kdybys měl srdce, poslal bys ji tam sám, a s ozbrojeným doprovodem. Místo toho má společnost pouhého dobrotivého mnicha." Vytáhla ze záňadří kapesník a utírala si oči. "A stejně je tak šťastnější, místo aby se tu trápila jako pták v kleci."
"Pro slzy Elysiiny!" zaklel Jošua a zamával rukou ve vzduchu. "Ty bláznivá ženo! Miriamele si jen chtěla hrát na vyslance – myslela si, že nalezne slávu, když své nabbanské příbuzné přivede do boje po mém boku."
"Možná není spravedlivé říkat ‚slávu', Jošuo," upozornil jej Isgrimnur. "Myslím, že princezna chtěla upřímně pomoci."
"A co je na tom špatného?!" zeptala se Vorževa vzdorovitě. "Potřebuješ pomoc Nabbanu, nebo ne? Nebo jsi příliš hrdý?"
"Bože, pomoz mi, Nabbanští už s námi jsou! Rozumíš? Právě před hodinou jsem navštívil barona Devasallese. Ale teď dcera Nejvyššího krále zbytečně putuje zemí, plné jednotek svého otce, které se mají vydat do pole, a jeho špiónů, kteří se všude rojí jako masařky."
Jošua bezmocně máchl paží, pak zmoženě klesl do křesla a natáhl před sebe dlouhé nohy.
"Je toho na mne moc, Isgrimnure. A ty se divíš, proč se neprohlásím za uchazeče o Eliášův trůn? Nedokážu ani bezpečně udržet pod svou střechou mladé děvče."
Isgrimnur se smutně usmál.
"Ani její otec neměl v tomto ohledu mnoho štěstí, jak si vzpomínám."
"Přesto." Princ pozvedl ruku a hnětl si obočí. "Usiree, hlava mi z toho všeho třeští."
"No, Jošuo," promluvil vévoda a vrhl na ostatní pohled, jímž je varoval, aby zůstali zticha, "není všechno ztraceno. Musíme prostě vyslat jednotku dobrých mužů, kteří by propátrali křoviny a nalezli Miriamele a toho mnicha, toho…Cedrica nebo jak…"
"Cadracha," vzdychl Jošua bezbarvě.
"Ano, Cadracha. Mladá dívka a svatý páter nemohou jít pěšky tak rychle. Prostě za nimi vyšleme pár jezdců."
"Ledaže by jim lady Vorževa někde ukryla i koně," prohlásil Jošua hořce. Posadil se. "Ale tos neudělala, nebo ano?"
Vorževa se mu nedokázala podívat do očí.
"Milosrdný Aedone!" zaklel Jošua. "Tak to je vrchol! Měl bych tě poslat tvému barbarskému otci v pytli, ty lasičko!"
"Princi Jošuo?" ozval se harfeník. Když se mu nedostalo odpovědi, pročistil si hrdlo a zkusil to znovu. "Princi Jošuo?"
"Co?" vyjel Jošua podrážděně. "Ano, můžeš jít. Promluvím si s tebou později. Běž."
"Ne, sire…tedy, říkal jsi, že ten mnich se jmenoval…Cadrach?"
"Ano, tak to řekl kapitán od brány. Chvíli s tím mužem mluvil. Proč, znáš jej, nebo znáš místo, kde se nalézá?"
"No, to ne, princi Jošuo, ale myslím, že se s ním setkal ten chlapec, Simon. Vyprávěl mi mnoho ze svých dobrodružství, a to jméno zní povědomě. Ach, sire, je-li s ním, mohla by být princezna v jistém nebezpečí."

"Co tím myslíš?" předklonil se Jošua.
"Cadrach, o němž mi Simon vyprávěl, byl pobuda a kapsář. Tenhle také chodil v mnišském hábitu, ale Aedonita to nebyl, to jisté."
"To není možné!" prohlásila Vorževa. Černidlo z okrajů víček jí stékalo na tváře. "Setkala jsem se s tím mužem, a on mi citoval z Aedonovy Knihy. Je to dobrý a laskavý muž, bratr Cadrach."
"Dokonce i démon může citovat z Knihy," Isgrimnur chmurně potřásl hlavou.
Princ vyskočil.
.„Musíme muže vyslat okamžitě, Isgrimnure," pak se zastavil, otočil se a vzal Vorževu za paži. "Pojď, lady," nařídil příkře. "Nenapravíš škody, které jsi způsobila, ale můžeš nám alespoň říci všechno, co víš: kde jsi ukryla koně a všechno ostatní." Postavil ji na nohy.
"Ale já nemohu ven," vyděsila se. "Podívej, plakala jsem! Mám hrozný obličej."
"Za bolest, již jsi způsobila mně a možná i mé bláznivé neteři, je to jen malý trest. Pojď!"
Hnal ji před sebou z komnaty, Isgrimnur šel za nimi. Hněvivé hlasy se odrážely chodbou.
Osamělý Sangfugol smutně hleděl na loutnu. Vyřezávanou jasanovou zadní část rozdělovala dlouhá trhlina a jedna ze strun se utrhla z kobylky.
"Dnes v noci bude hudby jen málo, bude ale trpká," pronesl.

* * *

Scházela ještě hodina do rozbřesku, když Lluth přišel k jejímu lůžku. Nedokázala spát celou noc, protože hluboko uvnitř byla napjata starostmi o něj, ale když se k ní shýbl a dotkl se její paže, předstírala spánek. Chtěla jej ušetřit jediné věci, které jej ušetřit mohla: povědomí o jejím velkém strachu.
"Maegwin," oslovil ji něžně. S pevně zavřenýma očima zápasila s touhou vztáhnout k němu ruce a pevně jej obejmout. Byl až na přilbici plně vyzbrojen, jak poznala ze zvuku jeho chůze a vůně oleje, a tak by mohl mít potíže s páteří, kdyby jej přitáhla až k sobě. Musela přestát dokonce i jejich rozloučení, ať už bylo jakkoliv hořké. Při myšlence na to, že by právě tato noc ukázala jeho zemdlenost a věk, to nemohla udělat.
"Jsi to ty, otče?"
"Tak jest."
"A už odcházíš?"
"Musím. Zanedlouho vyjde slunce, a my doufáme, že dosáhneme brzy ráno okraje Combwoodu."
Posadila se. Oheň vyhasl, a ani s otevřenýma očima toho mnoho neviděla. Matné, skrze zdi, slyšela štkaní své macechy. Maegwin nad tak na odiv vystavovaným žalem pocítila záchvěv vzteku.
"Bryniochův štít nad tebou, otče," řekla a naslepo vztáhla ruku k jeho zjizvenému obličeji, "přála bych si být synem a bojovat po tvém boku."
Cítila, jak se jí jeho rty pod prsty zvlnily. "Ah, Maegwin, byla jsi vždy tak divoká. Nemáš dost práce tady? Být paní Taigu nebude za mé nepřítomnosti nijak snadné."
"Zapomínáš na svou manželku."
Lluth se ve tmě znovu usmál. "To nezapomínám. Jsi silná, Maegwin, silnější než ona. Musíš jí část své síly propůjčit."
"Obvykle dostane, co chce."
Králův hlas byl jemný, ale zápěstí jí otec sevřel pevně.
"To ne, dcero. Spolu s Gythwinem jste tři, které miluji na světě nejvíce. Pomoz jí, dcero."
Maegwin pláč nenáviděla. Vyprostila ruku z otcova stisku a vztekle si protírala oči. "Pomohu. Odpusť mi."
"Není třeba odpuštění," odvětil, pak ji znovu vzal za ruku a stiskl ji. "Sbohem, dcero, do doby, než se vrátím. Na našich polích jsou krutí krkavci, a budeme mít mnoho práce, než je zase zaženeme."
To už vstala z postele a objala jej. O moment později se otevřely a zavřely dveře a ona zaslechla jeho pomalé kroky, mířící halou ven. Klinkání ostruh bylo jako smutná hudba.
Když později plakala, přetáhla si přikrývku přes hlavu, aby ji nikdo neslyšel.
Čerstvé rány a staré jizvy
Koně se Qantaqy báli, takže Binabik předjel s velkým vlkem dost daleko před Simona a vzal s sebou zastíněnou lampu, aby jim ve vše zakrývající temnotě ukazoval cestu.
Když se malá karavana ubírala podél hor, mihotavé světlo před nimi poskakovalo jako záhrobní svíčka.
Měsíc se choulil ve své síti z oblak a jejich postup byl pomalý a obezřetný. Díky jemnému, houpavému rytmu koně pod sebou a vjemu jeho širokého, teplého hřbetu Simon několikrát málem usnul a překvapeně se budil tenkými prsty, jež ho škrábaly po obličeji: větve nízko skloněných stromů. Mluvilo se málo. Čas od času některý z mužů zašeptal svému koni povzbudivá slova nebo Binabik potichu zavolal, aby je upozornil na nějakou vyčnívající překážku; ale až na tyto zvuky a přitlumené dusání kopyt by mohli být i šedivou výpravou ztracených duší.
Pak, nedlouho před úsvitem, měsíční světlo konečně prosáklo trhlinou v mračném příkrovu a oni se zastavili, aby se utábořili. Když uvazovali oře a dva nákladní koně, měsíční svit ozařoval jejich mlžnatý dech, takže připomínal stříbřitě modré mraky. Nezapálili oheň a Ethelbearn si vzal první hlídku. Ostatní, zabalení do těžkých plášťů, se schoulili na vlhké zemi, aby urvali spánku, co se dá.
Simon se probudil do rána, jehož obloha připomínala řídkou ovesnou kaši. Nos a uši jako by se mu v noci kouzlem změnily v kusy ledu. Přičapl k malému ohýnku a žvýkal chléb a tvrdý sýr, jež mu přidělil Binabik. Sludig se posadil vedle něj. Tváře mladého Rimmeřana zčervenaly svěžím větrem.
"Je to jako počasí brzy na jaře u mě doma," zašklebil se, napíchl na dlouhou čepel nože patku chleba a podržel ji nad

plamenem. "To z tebe rychle udělá muže, však uvidíš."
"Doufám, že jsou i jiné způsoby, jak se stát mužem, než zmrznout," zachrochtal Simon a třel si ruce.
"Můžeš zabít medvěda kopím," odpověděl Sludig. "My to tak děláme."
Simon nedokázal posoudit, zda Sludig žertuje.
Binabik, jenž právě poslal Qantaqu na lov, přišel a posadil se se zkříženýma nohama. "Tak, vy dva, jste dnes připraveni na tvrdou jízdu?" Simon vzhlédl. Rimmeřan hleděl přímo do ohně a ústa měl stažená do přísné linky. Ticho bylo tíživé.
Sludig polkl. "Myslím, že ano, Binabiku. Musíme jet daleko?"
Binabik se bezstarostně usmál, jako by Rimmeřanovo mlčení bylo naprosto přirozené. "Pojedeme tak daleko, jak si budeme přát. Dnešek se zdá příhodný, protože obloha je jasná. Dříve, než se nám hodí, nás může zastihnout déšť a sníh."
"Víš, kam se ubíráme?"
;,Zčásti, příteli Simone." Binabik vytáhl z okraje ohniště dlouhou větvičku a začal do vlhké země rýsovat čáry. "Tady stojí Naglimund," namaloval neumělý kruh. Pak udělal řadu zoubkovaných tvarů; začínaly u pravého okraje kruhu a dosahovaly o kus dál. "Tohle je Wealdhelm. Ten kříž jsme my tady." Udělal značku nedaleko kruhu. Vzápětí v rychlém sledu narýsoval velký ovál u vzdálenějšího okraje lesa, pár menších kruhů, roztroušených kolem jeho okraje, a ještě něco za nimi, co vypadalo jako další linie hor.
"Tak," dřepl si těsně k počmárané zemi. "Brzy bychom měli dorazit k tomuto jezeru," ukázal na ovál, "jemuž se říká Drorshull."
Sludig, jenž se – jakoby proti své ulili – naklonil, aby se podíval, se nyní napřímil. "Drorshullvenn – Jezero Drorova kladiva." Zamračil se, znovu se předklonil a udělal tečku u západního kraje jezera. "Tady je Vestvennby – zemanství toho zrádce Storfota. Moc rád bych tudy prošel za noci." Otřel chlebové drobty z čepele své dýky a pozvedl ji k slabému světlu ohně.
"My tudy nicméně nepůjdeme," řekl Binabik přísně, "a tvá pomsta musí.počkat. Projdeme po druhé straně, podél Hullniru do Haethstadu, poblíž něhož je opatství svatého Skendiho, a pak nejspíše napříč severní planinou k horám. A předtím se kvůli žádnému podřezávání krků zastavovat nebudeme." Ukázal větvičkou k řadě oblých tvarů nad jezerem.
"To proto, že vy trollové nechápete, co je čest," Sludig hořce zíral na Binabika zpoza hustých blonďatých řas.
"Sludigu," zaprosil Simon prosebně, ale Binabik na mužovu návnadu neskočil.
"Máme splnit úkol," odpověděl klidně troll. "Isgrimnur, tvůj vévoda, si to přeje, a jeho vůli by nijak neposloužilo, abys se plazil po nocích jen proto, že chceš Storfotovi zabodnout do krku nůž. Nejde o trollí nedostatek cti, Sludigu."
Rimmeřan na něj chvíli ostře hleděl, pak potřásl hlavou. "Máš pravdu." K Simonovu překvapení mu v hlase nezbyla ani stopa vzdoru. "Mám vztek, a špatně jsem volil slova." Vstal a odešel k místu, kde Grimmric a Haestan sedlali koně; v chůzi si protahoval pružné svaly. Simon a troll za ním chvíli hleděli.
"Omluvil se," obrátil se Simon k Binabikovi.
"Všichni Rimmeřani nejsou jako ten chladný Einskaldir," odpověděl přítel. "Ale – všichni trollové také nejsou Binabiky."

Byla to velmi dlouhá jízda; jeli celý den pod příkrovem stromů podél okraje hor. Když se konečně zastavili k večernímu jídlu, Simon si už byl jist pravdivostí dřívější Haestanovy výstrahy: i když kůň šel pomalu a cesta vedla nepříliš členitou krajinou, v nohou a klíně měl pocit, jako by strávil celý den připoután k nějakému příšernému mučidlu. Haestan, ne bez úšklebku, mu mile vysvětlil, že po noční ztuhlosti to nejhorší teprv přijde; pak mu nabídl, aby si z vinného měchu nalil, kolik chce. Když se Simon toho večera konečně schoulil mezi vystupujícími vlhkými kořeny téměř bezlistého dubu, cítil se o něco lépe, i když měl díky vínu pocit, že slyší vítr zpívat podivné písně.
Ráno se probudil a zjistil, že se desaterónásobně vyplnilo nejen to, co prohlašoval Haestan, ale i že vířivě padá sníh a pokrývá Wealdhelmské hory a poutníky jako studená, lepkavá bílá přikrývka. Dokonce i když se třásl ve slabém červenovém světle, stále slyšel ty větrné hlasy. Bylo jasné, co říkají: vysmívaly se kalendářům a pošklebovaly se pocestným, kteří si myslí, že mohou beztrestně projít novým zimním královstvím.

* * *

Princezna Miriamele s hrůzou zírala na výjev před sebou. To, co jim od začátku jízdy připomínalo shluk barev a černého kouře na obzoru, bylo nyní, když s Cadrachem stáli na svahu hory, tyčící se nad Inniscrichem, zcela jasné: Byl to gobelín smrti, utkaný z masa, kovu a rozbrázděné země.
"Milosrdná Elysio," zalapala po dechu a přitáhla vzpínajícímu se koni uzdu, "co se tu stalo? To je práce mého otce?"
Malý oblý muž na ni zašilhal, ústa mu chvíli pracovala na něčem, co princezna měla za tichou modlitbu. "Většina mrtvých jsou Hernystirští, má lady, a ti ostatní, hádal bych, jsou Rimmeřani, podle toho, jak vypadají." Když se najednou zvedlo hejno krkavců, připomínající mračno much, zakroužilo a znovu se usadilo, zamračil se. "Zdá se, že boj, nebo aspoň ti, co zbyli, se přesunuli na západ."
Miriamele zjistila, že se jí oči plní polekanými slzami. "Ti, co přežili, museli utéct do Hernysadharcu, do Taigu. Proč se tohle stalo? Copak všichni zešíleli?"
"Všichni byli šílení už předtím, má lady," odpověděl Cadrach s podivným, lítostivým úsměvem. "Doba to v nich jen odkryla."

První den a půl jeli rychle a snažili se z koní lady Vorževy vymáčknout, co v nich bylo, až dosáhli řeky Zeleného brodu a překročili ji u horního rozvětvení, asi pětadvacet mil od Naglimundu. Pak zvolnili krok a dali koním možnost

odpočinku; než je znovu budou potřebovat pro rychlý trysk.
Miriamele uměla jezdit po mužsku, přiměřeně jejímu oděvu, kalhotám a kabátci, do nichž se při útěku z Hayholtu přestrojila. Zastřižené vlasy měla opět černé, ačkoliv z nich bylo pod cestovními šaty, určenými stejnou měrou k ochraně před chladem jako před prozrazením, vidět jen málo; bratr Cadrach, který jel vedle ní v cestováním poskvrněném šedém plášti, nepřitahoval pozornost o nic víc. Ostatně, podél řeky bylo v tak nepříhodném počasí a uprostřed tak nebezpečných časů jen málo jiných cestovatelů. Princezna docela začínala věřit tomu, že jejich útěk proběhl úspěšně.
Zhruba od poloviny předešlého dne jeli po hrázní cestě nad širokou, vzedmutou řekou, a do uší jim pronikal ječivý zvuk trumpet. Jejich ostré mosazné hlasy přehlušovaly dokonce i sténání vlhkého větru. Nejdříve to nahánělo hrůzu a vzbuzovalo představy nějaké pomstychtivé jednotky jejího otce nebo strýce, která jí jede v patách, pak ale začalo být zřejmé, že se s Cadrachem k výškotu trubek blíží a ne naopak.
Pak ráno spatřili první známky bitvy: tenké proužky černého kouře se pomalu rozlézaly po obloze.

"Nemůžeme něco udělat?" zeptala se Miriamele; sesedla a stála vedle svého lehce oddechujícího koně. Až na ptáky byla scéna nehybná jako řezba do šedého a červeného kamene.
"A co by to mělo být, má lady?" zeptal se Cadrach, ještě v sedle. Lokl si z měchu vína.
"Nevím. Jsi kněz! Nemusíš odříkat mansu za jejich duše?"
"Za čí duše, princezno? Mých pohanských krajanů, nebo těch dobrých aedonitů z Rimmersgardu, kteří sešli na bitevní pole, aby je takhle navštívili?" Jeho hořká slova visela ve vzduchu jako kouř.
Miriamele se obrátila a zírala na malého muže, jehož oči se teď nijak nepodobaly očím jejího žertovného společníka několika posledních dní. Když vyprávěl příběhy nebo zpíval své hernystirské jezdecké a pijácké písně, lehce se zardíval potěšením. Teď vyhlížel jako někdo, kdo vychutnává pochybné vítězství, jehož dosáhl vyplněním svého hrozivého proroctví.
"Všichni Hernystiřané nejsou pohané!" odsekla, rozzlobená jeho podivnou náladou. "Ty sám jsi aedonitský mnich!"
"Mám jít tedy k nim a ptát se, kdo je pohan a kdo ne?" Mávl buclatou rukou na ustrnulou scénu krveprolití. "Ne, má lady, jedinou práci, která má být udělána, obstarají mrchožrouti." Pobídl koně podpatky a popojel kus dopředu.
Miriamele stála, zírala a tiskla tvář koni do hřívy. "Žádný duchovní by jistě nemohl stát a hledět na takovou scénu bez pohnutí," zavolala za ním, "ani to rudé monstrum Pryrates!" Cadrach se při vyslovení jména králova rádce přihrbil, jako by jej někdo uhodil do zad, pak popojel ještě pás kroků a chvíli tiše seděl.
"Pojď, lady," vybídl ji nakonec přes rameno. "Musíme sejít se svahu, protože jsme příliš na očích. Ne všichni mrchožrouti jsou opeření, někteří chodí po dvou nohách."
Princezna mlčky pokrčila rameny, vyšplhala se do sedla a následovala mnicha po zalesněném svahu, který vedl podél zakrváceného Inniscrichu.

* * *

Noc strávili v táboře nad plochou, rozlehlou, bezlesou plochou jezera Drorshull. Simonovi se znovu zdálo o kole. Znovu.se bezmocně zmítal jako dětská hadrová panenka, vyzdvižen na široké obruči. Když jej kolo zvedalo do mrazivé černoty, narážel do něj chladný vítr a tvář mu rozrývaly kusy ledu.
Na vrcholu pomalé otáčky, rván větrem a krváceje, zahlédl v temnotě záblesk, svislý světelný pruh, který sahal z neproniknutelného červa nahoře do stejně temné hloubky. Byl to bílý strom, jehož široký kmen a drobné větve plály, jako by byly vycpány hvězdami. Pokusil se vysmeknout ze sevření kola, skočit k té vábivé bělobě, ale zdálo se, že je připoután pevně. Jedním posledním, mohutným trhnutím se uvolnil a skočil.
Ponořil se do vesmíru žhnoucích listů, jako by padal mezi světly hvězd; volal blahoslaveného Usirea, aby jej zachránil, volal o Boží pomoc, ale když se řítil chladnou oblohou, žádná ruka jej nezachytila…
Hullnir, město na pomalu zamrzajícím východním okraji jezera, byl prázdný tak, že v něm nebyli ani duchové. Byl zpola pohřben pod závějemi sněhu, domy před větrem a kroupami nekryly střechy; ležel tu jako mrtvola vyhladovělého losa pod temnou, lhostejnou oblohou.
"Copak Skali vyždímal z celého severu život tak rychle?" zeptal se Sludig s rozšířenýma očima.
"Jako by všici utekli před mrazem," Grimmric si přitáhl plášť těsně pod hubenou bradu. "Je tady moc zima, a je to moc daleko vod posledních votevřenejch cest."
"V Haethstadu to nejspíš bude stejné," Binabik pobídl Qantaqu po svahu. "Ještě štěstí, že jsme nepočítali s doplňováním zásob."
Tady na druhé straně jezera se hory začaly vytrácet, a velké paže severního Starosrce se napřáhly, aby zakryly jejich poslední, nízké stráně. Bylo to jiné než jižní část lesa, kterou Simon viděl, a nejen proto, že nyní lesní zem pokrýval sníh a dusil zvuk jejich kroků. Stromy tu byly rovné a vysoké, temně zelené smrky a borovice, které stály pod svými bílými kabáty jako sloupy a oddělovaly od sebe široké, bílé chodby. Jezdci jako by se pohybovali bledými katakombami a z oblohy se sypal sníh jako popel věků.

* * *

"Tamhle někdo je, bratře Cadrachu!" zasykla Miriamele a ukázala rukou. "Tam! Vidíš, jak se to leskne – to je kov!"
Cadrach spustil vak s vínem a podíval se. V koutcích úst mu ulpěly šarlatové krůpěje. Svraštil obočí a přivřel oči, jako by se snažil uspokojit její vrtoch. Vzápětí se zamračil ještě víc.

"Dobrý Bože, princezno, máte pravdu," zašeptal a přitáhl otěže. "Něco tam je." Podal jí uzdu a sklouzl do vysoké trávy. Gestem naznačil prosbu o ticho a pomalu se kradl vpřed; využíval silného kmene stromu jako krytu, až se dostal nějakých sto kroků od lesklého předmětu. Vyhlížel zpoza kmene jako dítě, které si hraje na schovávanou. Po chvilce se otočil a pokynul. Miriamele pobídla koně a vyrazila k němu s druhým koněm v závěsu.
Byl to muž, napůl opřený o kmen dubu, oděný v ošklivě potlučeném brnění, které se na několika místech ještě lesklo. Vedle něj ležel v trávě jílec zlomeného meče a zlomená žerď zeleného praporu, na němž byl vyobrazen hernystirský Bílý jelen.
"Elysio, Matko Boží!" vydechla Miriamele a spěchala k němu. "Je ještě naživu?"
Cadrach rychle připoutal koně k jednomu vyčnívajícímu kořenu dubu a postavil se vedle ní. "Není to moc pravděpodobné."
"Ale on žije! Poslouchej…dýchá!"
Mnich poklekl, aby si prohlédl muže, z jehož pootevřené přilby se skutečně ozýval přerývaný dech. Cadrach zdvihl hledí a odhalil vousatou tvář, téměř celou pokrytou pramínky zaschlé krve.
"U nebeských psů," povzdychl si Cadrach, "to je Arthpreas – vévoda z Cuimhne."
"Ty ho znáš?" Miriamele šmátrala v sedlové brašně po vaku s vodou. Našla ho a navlhčila kus hadříku.
"Opravdu ho znám," Cadrach ukázal na dva ptáky, vyšité na rytířově potrhaném plášti. "Je to pán Cuimhne, ležícího poblíž Nad Mullach. Ve znaku má dva skřivany."
Miriamele otírala Arthpreasovu tvář, zatímco mnich zasmušile zkoumal krvavé trhliny na jeho brnění. Rytíř zamžikal očima.
"Probouzí se!" vyrazila překvapeně princezna. "Cadrachu, myslím, že bude žít!"
"Ne moc dlouho, princezno," řekl tiše mnich. "V břiše má ránu, velkou jako moje dlaň. Dovol, abych mu dal poslední pomazání, aby zemřel v pokoji."
Vévoda zasténal a z úst mu vytekl pramínek krve. Miriamele ji jemně otřela. Otevřel oči.
"E gundhain sluith, ma connalbehn…" zamumlal rytíř hernystirsky. Slabě zakašlal a v ústech se mu objevila další krev.
"Hodný…chlapec. Vzali…vzali Jelena?"
"Co tím myslí?" zašeptala Miriamele. Cadrach ukázal na potrhaný prapor v trávě vedle vévodovy paže.
"Zachránils ho, vévodo Arthpreasi," řekla. "Je v bezpečí. Co se stalo?"
"Skaliho krkavčí válečníci…byli všude." Rytíř vytřeštil oči a zmocnil se ho dlouhý záchvat kašle. "Ach, mí stateční chlapci…mrtví, všichni mrtví…rozsekaní jako, jako…" Arthpreas vyrazil bolestný vzlyk. Hleděl do nebe a oči se mu pohybovaly, jako by pozoroval oblaka.
"A kde je král?" zeptal se konečně. "Kde je náš statečný starý král? Ti goirach seveřané byli všude kolem něj, Brynioch je zatraťˇ, Brynioch na ferth ub…ub strocinh…"
"Král?" zašeptala Miriamele. "To musí myslet Llutha."
Vévodovy oči náhle spočinuly na Cadrachovi a na chvilku se rozjasnily, jako by v nich zasvítila jiskra. "Paedricu?" položil třesoucí se, zakrvácenou ruku na mnichovo zápěstí. Cadrach sebou trhl a zdálo se, že chce ucouvnout, ale oči mu zalil zvláštní jas. "Jsi to ty, Paedricu feir? Vrátil…ses ... ?"
Rytíř ztuhl a přepadl jej dlouhý, dusivý kašel. Z úst mu vytryskl silný pramen krve. Hned na to se mu oči stočily vzhůru.
"Mrtev," řekl po chvilce Cadrach chraptivě. "Nechťˇ ho Usires spasí a Bůh dá pokoj jeho duši." Nakreslil na Arthpreasovu nehybnou hruďˇ znamení Stromu a vstal.
"Říkal ti Paedricu," poznamenala Miriamele a zamyšleně hleděla na hadřík, který byl celý rudý.
"Spletl si mne. Umírající, co hledá starého přítele. Pojďˇ. Nemáme lopaty na vykopání hrobu. Najdeme alespoň nějaké kameny, kterými ho přikryjeme. Byl to…říká se, že to byl dobrý muž."
Zatímco Cadrach kráčel přes mýtinu, Miriamele opatrně stáhla železnou rukavici z Arthpreasovy ruky a zabalila ji do potrhaného praporu.
"Prosím, pojďˇ mi pomoci, má princezno," zavolal Cadrach. "Nemůžeme si dovolit příliš se tu zdržovat."
"Hned jsem tam," odpověděla a vsunula balík do sedlové brašny. "Tolik času ještě máme."

Simon a jeho společníci se pomalu prodírali kolem jezera, podél poloostrova s vysokými stromy a závějemi sněhu. Po levici jim leželo zamrzlé zrcadlo Drorshull; bílá úbočí Wealdhelmu se tyčila napravo. Píseň větru byla tak hlasitá, že přehlušovala jakýkoliv hovor kromě nejsilnějšího křiku. Simon se kolébal v sedle, díval se na široká Haestanova záda a připadalo mu, že všichni jsou osamělými ostrůvky v ledovém moři: vidí jeden druhého, ale dělí je nehostinná pustina. Zjistil, že mu myšlenky odplouvají do dálky, ukolébané monotónním rytmem koňské chůze.
Naglimund, který právě opustili, mu náhle připadal podivně nepodstatný, jako dávná vzpomínka na dětství. Bylo dokonce obtížné vybavit si znovu tváře Jošuy a Miriamele. Připadalo mu, že se snaží vyvolat si podobu cizinců, jejichž význam vyšel najevo dlouho poté, co zmizeli. Místo toho se mu vracely živé vzpomínky na Hayholt…dlouhé letní večery na hospodářském dvoře, plném pokosené trávy a hmyzu, nebo větrná jarní odpoledne, kdy šplhal po zdech a omamná vůně růžových keřů na nádvoří ho ovíjela jako teplé ruce. Při vzpomínce na maličko vlhkou vůni svého lůžka, zastrčeného do kouta místnosti pro služebnictvo, se cítil jako král ve vyhnanství, jako by ho nějaký cizí uchvatitel připravil o palác – což se vlastně svým způsobem přihodilo.
Ostatní jeli zabraní do vlastních myšlenek stejně jako on sám; až na Grimmricovo pohvizdování – trylková melodie, která jen občas přehlušila fičení větru – byla cesta kolem jezera Drorshull projeta v tichosti.
Několikrát – když ji dokázal rozeznat mezi vířícími vločkami – měl za to, že se Qantaqa zastavila a naklonila hlavu, jako by naslouchala. Když minuli hlavní plochu jezera a večer konečně rozbili tábor, zeptal se na to Binabika.

"Slyší něco, Binabiku? Je něco před námi?"
Troll zavrtěl hlavou. Natahoval ruce bez rukavic nad malý oheň. "Možná, ale to, co je před námi, Qantaqa i v takovém počasí ucítí – pohybujeme se proti větru. Spíše slyší zvuky zezadu a ze stran."
Simon o tom chvilku uvažoval. Jistě je nikdo nesledoval z pustého Hullniru, z něhož prchli i ptáci.
"Je někdo za námi?"
"Pochybuji. Kdo? A z jakého důvodu?"
Sludig, který jezdíval vzadu, si rovněž povšiml zdánlivého neklidu vlčice. Byť se s Binabikem ještě zcela nesmířil a rozhodně nedůvěřoval Qantaze – v noci spával pokaždé na druhé straně tábora – nepochyboval o bystrých vlčích smyslech. Zatímco ostatní jedli tvrdý chleba a sušenou zvěřinu, vytáhl brousek a začal si ostřit své dvě sekery.
"Tady mezi Dimmerskogem – lesem na sever od nás – a Drorshullvenem," prohlásil Sludig zamračeně, "byla vždycky divočina, dokonce i když Isgrimnur a jeho otec vládli v Elvritshalle a zima věděla, kde je její místo. Dnes nikdo neví, co chodí po bílé pustině nebo po Trollfellu." Rytmicky přejížděl brouskem po kovu.
"Určitě trollové," uškubl se sardonicky Binabik, "ale můžu tě ujistit, že je zbytečné strachovat se, že by se, na nás trollové vrhli kvůli zabíjení a plenění."
Sludig se kysele usmál a dál brousil sekeru.
"Rimmeřan mluví rozumně," ozval se Haestan, vrhaje na Binabika nevraživý pohled. "A nejsou to trollové, co mi nahání hrůzu."
"Jsme blízko tvé země, Binabiku?" zeptal se Simon. "Yiqanucu?"
"Budeme jí blíže, až dosáhneme hor, ale místo mého zrodu leží, myslím, spíše na východ od místa, kam máme namířeno."
"Myslíš?"
"Nezapomínej, že stále ještě s přesností nevíme, kam jít. ‚Rýmstrom' – strom rýmů? Znám horu jménem Urmsheim, kam snad Colmund šel, která stojí někde na severu mezi Yiqanucem a Rimmersgardem, ale to je veliká hora." Troll pokrčil rameny. "Je ten strom na ní? Před ní? A nebo někde úplně jinde? V tuto chvíli nevím."
Simon i ostatní zasmušile hleděli do ohně. Jedna věc byla podniknout nebezpečnou cestu pro svého panovníka, druhá hledat slepě v bílé divočině.
Plameny syčely, jak se zakusovaly do vlhkého dřeva. Qantaqa vstala z místa, kde ležela, a naklonila hlavu. Odešla na okraj mýtinky, kterou si vybrali v borovém hájku na malém kopci. Po chvíli napětí se vrátila a zase si lehla. Nikdo neřekl ani slovo, ale pochybnosti pominuly a srdce měli o něco lehčí.
Dojedli a přihodili další polena do ohně, který mezi vločkami sněhu vesele praskal. Binabik a Haestan si tiše povídali a Simon si ostřil Ethelbearnovým brouskem meč. Ozvala se tichá melodie. Simon se otočil a viděl, že Grimmric si pohvizduje, rty nešpulené, oči upřené do plamenů. Když vzhlédl a spatřil, že ho Simon pozoruje, zazubil se na něj.
"Na něco jsem si vzpomněl. Stará severská písnička."
"No tak," ozval se Ethelbearn. "Zazpívej ji, člověče. Tichá písnička neuškodí."
"Pravda," přidal se Simon.
Grimmric se ohlédl po Haestanovi a trollovi, jako by se bál jejich námitek, ale ti byli stále zabráni do hovoru. "No, dobrá," řekl. "Snad to nebude vadit." Odkašlal si a sklopil zrak, jako by ho náhlá pozornost znervózňovala. "Je to jenom písnička, co zpíval můj otec, když jsme chodili v zimě na dřevo." Znovu si odkašlal. "Zimní píseň," dodal, ještě jednou si odkašlal a zpíval chraplavým, ale celkem melodickým hlasem.

"Led už pokryl došky střech
okna zmrazilo už jíní,
na dveře kdos klepá zvenku,
kde fičí vítr severní.

Zpívej se mnou, hejahou, a kdo to může být?

Oheň v krbu plápolá
stíny tančí po světnici.
Krásná Arda jde ke dveřím,
co zamčené jsou na petlici.

Zpívej se mnou, hejahou, a kdo to může být?

Z temnoty se ozve hlas
‚Otevři mi světničku,
bych se moh u ohně tvého
ohřát malou chviličku.'

Zpívej se mnou, hejahou, a kdo to může být?

Arda, panna ctnostná, bdělá,
ptá se: ‚Pověz mi, ó, pane,
co jsi zač, že chodíš venku
za noční bouře nespoutané.'

Zpívej se mnou, hejahou, a kdo to může být?

‚Svatý muž,' hlas odpovídá,
‚bez jídla, bez střechy, má milá.'
Tak smutně zněla ta slova,
být z ledu, by se rozpustila.

Zpívej se mnou, hejahou, a kdo to může být?

‚Pustím tě dál, dobrý Otče,
tvé staré kosti pookřejí.
Panna snad knězi věřit může,
že nijak on se nedotkne jí.'

Zpívej se mnou, hejahou, a kdo to může být?

Kdo tam ale stojí venku?
Muž to zlý, nesvatý.
V klobouku tu Jednooký
v plášti dlouhém až na paty.

‚Lhal jsem, bys mi otevřela,'
křepčí, směje se na prahu
mrazivý pán Jednooký,
‚panna stojí za tu snahu'…

"Svatý Usiree, zešílel jsi?!" vyskočil Sludig a všechny je vyděsil. Oči měl vytřeštěné hrůzou a kreslil před sebou veliké znamení Stromu, jako kdyby zaháněl útočící bestii. "Zešílel jsi?" zeptal se znovu oněmělého Grimmrica.
Erkyňan se rozhlédl po ostatních a bezmocně pokrčil rameny. "Co se tomu Rimmeřanovi stalo, trolle?" zeptal se.
Binabik zamžoural po Sludigovi, který se ještě neposadil. "Co špatného se přihodilo, Sludigu? Nikdo z nás to nechápe."
Seveřan se podíval po nechápavých tvářích. "Víš, o kom zpíváš?"
"O starém Jednookém?" opáčil Grimmric zmateně. "Je to jenom písnička, seveřane. Naučil jsem se ji od otce."
"Je to Udun Jednooký, o kom zpíváš – Udun Rimmer, černý bůh našeho lidu. V Rimmersgardu jsme ho uctívali, když jsme ještě spočívali v pohanské nevědomosti. Nevolej Uduna, Otce nebes, když kráčíš po jeho zemi, nebo přijde – ke tvému zármutku."
"Udun Rimmer…" řekl Binabik zamyšleně.
"Pokud v něj už nevěříš," zeptal se Simon, "proč se o něm bojíš mluvit?"
Sludig na něj hleděl, ústa úzkostlivě stažená. "Neřekl jsem, že v něj nevěřím…Aedon mi odpusť…řekl jsem jen, že ho už neuctíváme." Posadil se. "Jsem si jistý, že mě máte za pošetilce. Raději to, než na sebe přivolávat staré žárlivé bohy. Teď jsme v jeho zemi."
"Je to jenom písnička," bránil se Grimmric. "Já nepřivolával nikoho. Jenom zatracená písnička."
"Binabiku, myslíš si…" začal Simon, ale zarazil se, když viděl; že ho troll neposlouchá. Na tváři měl široký, veselý úsměv, jako by se právě napil nějakého lahodného likéru.
"To je ono, jistě!" mužík se otočil na pobledlého Sludiga. "Tys na to přišel, můj příteli."
"O čem to mluvíš?" zeptal se světlovousý seveřan podrážděně. "Nerozumím ti."
"To, co hledáme. Místo, kam šel Colmund: Rýmstrom. Až na to, že my jsme mysleli ‚rým' jako verš, ale tys to teď řekl: ‚Udun Rimmer.' ‚Rime' znamená ‚mráz.' Opisováním knih se to muselo zkomolit z Rimmerstrom – Rimmerův strom – na Rýmstrom. Hledáme Rimmerstrom."
Sludig se ještě chvíli díval nechápavě a potom pomalu pokýval hlavou. "Požehnaná Elysie, trolle: – Udunův strom. Proč jsem si na to nevzpomněl dřív? Udunův strom!"
"Ty znáš místo, o kterém Binabik mluví?" Simon se v jejich rozhovoru začínal orientovat.
"Samozřejmě. Je to naše stará, prastará legenda – strom celý z ledu. Pověst říká, že ho Udun nechal vyrůst, aby mohl vyšplhat na nebesa a stát se králem všech bohů."
"K čemu je nám dobrá pověst?" slyšel Simon Haestana, ale v okamžiku, kdy slova zazněla, ucítil podivný, těžký chlad, který ho zahalil jako sněhová přikrývka. Ledový, bílý strom…opět ho viděl: bílý kmen, vztyčený do temnoty, nezničitelná bílá věž, ohromný, vysoký sinavý pruh svítí ve tmě…stál přímo na cestě jeho života a on věděl, že kolem nevedla žádná stezka…žádná stezka kolem štíhlého bílého prstu – kynoucího, varujícího, vyčkávajícího.
Bílý strom.
"Protože pověst nám také říká, kde ho hledat," promluvil hlas, který duněl, jako by vycházel z dlouhé chodby. "I kdyby žádná taková, věc neexistovala, víme, že lord Colmund musel jít tam, kam ukazuje legenda – na severní stěnu Urmsheimu."
"Sludig má pravdu," řekl kdosi…Binabik. "Potřebujeme jen dojít tam, kam šel Colmund s Trnem – ostatní není důležité."

Trollův hlas byl velmi daleko.
"Myslím...že si musím jít lehnout," Simon měl ztuhlý jazyk. Vstal. a klopýtal od ohně. Ostatní si ho téměř nevšimli a živě debatovali o vzdálenostech a cestování po horách. Zachumlal. se do tlustého pláště a cítil, jak kolem něj zasněžený svět divoce víří. Zavřel oči a pomalu klouzal do hlubokého spánku plného snů.

Celý následující den jeli po zalesněné šíji mezi jezerem a oblými pahorky. Doufali, že do odpoledne dosáhnou Haethstadu na severním břehu. Jestli jeho obyvatelé neprchli před krutou zimou a nevydali se na západ, cestovatelé se rozhodli, že by Sludig mohl zajet sám do vesnice a nakoupit něco zásob. I kdyby byla opuštěná, mohli by se na noc uchýlit do nějakého zachovalého domu a usušit si věci před dlouhou cestou napříč pustinou. Z toho důvodu byli všichni plni očekávání a cesta kolem zamrzlého jezera jim rychle ubíhala.
Když osadu poprvé zahlédli, povzbudilo je to, ale naděje uhasla v půli cesty dolů do údolí. Bylo čím dál zřejmější, že z budov, byť ještě stály, zůstaly pouze ohořelé trosky.
"Ať mi oči vypadnou," zaláteřil Sludig, "tohle není jen opuštěná osada, trolle. Ti lidé byli vyhnáni."
"Pokud měli tolik štěstí, aby unikli," zamumlal Haestan.
"Myslím, že s tebou musím souhlasit, Sludigu," připustil Binabik. "Leč i tak se tam musíme podívat, abychom zjistili, jak čerstvé spáleniště je."
Cestou na dno údolí hleděl Simon na spálené zbytky Haethstadu a nedokázal se ubránit vzpomínce na ohořelou kostru opatství svatého Hoderunda.
Kněz na Hayholtu vždycky říkal, že oheň očišťuje, říkal si v duchu. Jestli je to pravda, proč tedy oheň, proč požáry každého tak děsí? U Aedona, nikdo asi netouží po tom, být očištěn tak důkladně.
„Ach ne," vydechl Haestan. Simon do něj téměř vrazil, když velký voják přitáhl otěže. "Dobrý Bože," dodal.
Simon se podíval a spatřil řadu tmavých stínů. Vynořovaly se ze skupiny stromů poblíž vesnice a postupovaly na zasněženou cestu ani ne sto metrů od nich – muži na koních. Jak vyjížděli z lesíka, Simon je počítal…„sedm, osm, devět. Všichni byli ozbrojeni. Vůdce měl na hlavě černou železnou helmu ve tvaru psí hlavy. Nyní, když se otočil a vydával rozkazy, ukazoval rozšklebenou mordu z profilu. Všech devět najednou vyrazilo.
"To je on – ten se psí hlavou." Sludig vytáhl své sekyry a ukázal na přibližující se skupinu. "Ten řídil přepad ve Svatém Hoderundovi. Má u mě dluh za mladého Hova a mnichy z kláštera!"
"Neporazíme je," odtušil Haestan klidně. "Rozsekají nás na kusy – devět na šest, a dva z nás jsou chlapec a troll."
Binabik neřekl nic, pouze nevzrušeně rozšroubovával svou cestovní hůl, dosud připevněnou popruhy na Qantažině sedle. Hbitě ji rozebral. "Musíme utíkat."
Sludig již pobízel koně, ale Haestan a Ethelbearn ho během pár kroků dohonili a zadrželi ho. Rimmeřan, který si ani nenasadil přilbu, se je snažil setřást; v modrých očích měl nepřítomný pohled.
"Zatraceně, chlape," mírnil ho Haestan, "no tak! Mezi stromama máme aspoň naději!"
Velitel jezdců něco křikl a ostatní popohnali koně do klusu. Okolo koňských kopyt vířila bílá mlha, jako by jeli po mořské pěně.
"Otoč ho," křikl Haestan na Ethelbearna, obrátil se a uchopil otěže Sludigova koně; Ethelbearn pleskl zvíře mečem naplocho po zadku a všichni vyrazili pryč od útočníků, kteří se již blížili v plném běhu a mávali sekyrami a meči. Simon se třásl, až se bál, že spadne ze sedla.
"Binabiku, kam?" zakřičel a hlas mu přeskočil.
"Stromy," zavolal Binabik a Qantaqa se rozběhla. "Vrátit se na cestu by znamenalo smrt. Jeď, Simone, a drž se blízko mě!"
Koně jeho společníků se otáčeli a rozbíhali se ze široké cesty do lesa, pryč od zčernalých ruin Haethstadu. Simonovi se podařilo stáhnout luk z ramene, pak se předklonil a nasadil koni ostruhy. S divokým trhnutím se ocitli nad sněhem a hnali se do lesa.
Simon si hlídal Binabikova drobná záda a šedý kožich Qantaqy. Kolem se závratnou rychlostí míhaly stromy. Zezadu se ozývaly výkřiky. Otočil se a viděl své čtyři společníky v těsném závěsu a za nimi temnou masu pronásledovatelů v široké řadě. Zaslechl zvuk, podobný trhání pergamenu, a koutkem oka zahlédl šíp; chvěl se v kmeni stromu těsně před ním.
Tlumený dusot kopyt duněl odevšad, ohlušoval ho; zoufale se držel v sedle. Před obličejem mu prosvištěl hvízdající stín a hned potom další: pronásledovatelé se přiblížili a spustili křížovou palbu. Simon slyšel sám sebe, jak cosi křičí na rozmazané stíny za nejbližšími stromy; kolem prolétlo několik dalších šípů. Jednou rukou se podržel sedlové hrušky a druhou, ve které třímal luk, sáhl do toulce pro šíp, ale když ho vytáhl, do očí ho udeřila jeho barva. Byl to Bílý šíp – co má dělat?
Ve zlomku vteřiny, který mu připadal jako věčnost, ho vrátil a vytáhl jiný. Kdesi v hlavě se mu ozval uštěpačný hlas, který si z něj tropil posměch – v takové chvíli si budeš vybírat šípy? Málem upustil luk i šíp, protože se jeho kůň vyhýbal zasněženému stromu, který se jim objevil v cestě. Vzápětí uslyšel bolestný výkřik a vyděšené ržaní padajícího koně. Vrhl pohled přes rameno. Viděl už jen tři jezdce a vzadu propletenou změť rukou, koňských nohou a vířícího sněhu. Pronásledovatelé ji objeli nebo přeskočili a hnali se dál.
Kdo to byl? blesklo mu hlavou.
"Do svahu, do svahu!" křičel Binabik ochraptěle odkudsi zprava. Zahlédl ocas vlčice, která vybíhala do vrchu mezi hustší porost, do změti borovic, stojících jako stráž, lhostejná k hlučnému zmatku kolem. Simon tvrdě trhl otěžemi napravo, nemaje potuchy, zda mu kůň bude věnovat pozornost; zvíře však reagovalo okamžitě a vzápětí vybíhalo do svahu za vlčicí. Zbylí tři společníci prolétli kolem a zastavili zvířata, z nichž se valila oblaka páry, v chabém krytu vysokých stromů.

Sludig byl ten bez helmy, ten hubený jezdec byl určitě Grimmric, ale třetí muž vyjel ještě kousek do kopce a než se po něm stačil Simon ohlédnout, uslyšel drsný vítězný křik. Jezdci je dostihli.
Vložil šíp do tětivy a napjal luk, ale hulákající útočníci se mezi stromy pohybovali tak rychle, že jeho střela prolétla neškodně nad hlavou nejbližšího muže a zmizela.
Simon vypustil druhý šíp a zdálo se mu, že zasáhl stehno jednoho z ozbrojenců. Někdo vykřikl bolestí. Sludig odpověděl výkřikem, pobídl koně a za jízdy si nasazoval helmu. Ze skupiny útočníků se oddělili dva a zamířili k němu. Simon viděl, jak první z nich švihl mečem, Sludig uhnul, otočil se a sekl sekyrou do mulových žeber. Z otvoru v brnění vytryskla jasná krev. Jak se obracel od prvního muže, druhý ho téměř srazil; Sludig stačil odvrátit ránu druhou sekyrou, ale meč jej přesto zasáhl do přilby. Simon viděl, jak se Rimmeřan zakymácel a téměř spadl. Útočník se rychle otočil.
Ale než se mohli znovu střetnout, uslyšel Simon vysoký jekot. Obrátil se a spatřil, jak se k němu blíží další kůň s jezdcem; Qantaqa visela zakousnutá do mužovy nechráněné, nohy a prackami drásala boky vytřeštěného hřebce. Simon vytasil meč, ale splašené zvíře, jehož jezdec bezmocně bušil do vlčice, vrazilo přímo do jeho koně. Meč vylétl Simonovi obloukem z ruky a chlapec ho vzápětí následoval. Po chvíli, jež mu připadala nekonečná, dopadl na zem a zdálo se mu, že z něj jakási obří pěst vyrazila všechen vzduch. Sklouzl po svahu a zastavil se kousek od místa, kde se oba koně svíjeli ve zdivočelém klubku.
Přes palčivý závoj sněhu viděl, jak Qantaqa vyklouzla zpod zvířat a tryskem odběhla. Řvoucí muž, přibitý k zemi oběma zvířaty, jež na něj padla, uniknout nemohl.
Simon, plivaje zrnka zledovatělého sněhu, se opatrně vyškrábal na nohy a hmátl po luku a toulci, jež se válely poblíž. Slyšel, že se zvuk zápasu přesunul výš do kopce a otočil se, aby se opět připojil.
Někdo se zasmál.
Dvacet kroků pod ním seděl na nehybném šedém koni muž v černém brnění s přilbou ve tvaru zuřivé psí mordy. Na černé kazajce měl vyšitý bílý znak ve tvaru pyramidy.
"Tady jsi, chlapče," řekla psí hlava. Hlas zvonil uvnitř přilby. "Hledal jsem tě."
Simon se obrátil a rozběhl se do kopce. Zapadal až po kolena do sněhových závějí. Muž v černém se radostně zasmál a vyrazil za ním.
Po několika krocích se Simon vzpamatoval, zastavil se a opřel se o zády o smrk. V ústech cítil chuť krve z rozbitého nosu a prasklého rtu. Uchopil šíp, upustil toulec a vložil střelu do tětivy. Muž v černém se zastavil asi šest metrů od něj, naklonil hlavu, jako by napodoboval psa, kterého připomínal.
"Tak mě zab, hochu, jestli to dokážeš," uškubl se. "Střílej!" Pobídl koně do kopce. Simon stál a chvěl se.
Ozvalo se zasvištění a ostré, masité plesknutí. Šedý kůň se náhle vzpínal, přední nohy ve vzduchu, hlavu zakloněnou, šíp zarytý v hrudi. Jezdce se psí hlavou shodil do sněhu; zůstal bezvládně ležet a kůň padl a skutálel se přímo na něj. Simon fascinovaně zíral. Pak vrhl překvapený pohled na luk, který stále držel v napnuté paži. Šíp neopustil tětivu.
"H-Haestane…?" řekl, obrátil se a podíval se po úbočí. V mezeře mezi stromy stály tři postavy.
Ani jedna z nich nebyla Haestan. Ani jeden z nich nebyl člověk. Měli světlé, kočičí oči a tvrdé rysy kolem úst.
Sitha, který vystřelil, vložil do tětivy další šíp a sklonil ho, dokud hrot nemířil Simonovi mezi oči.
"T'si im, t'si, Sudhoda'ya'," řekl s úsměvem chladným jako mramor. "Krev…jak říkáte vy…za krev."
Jirikiho lov
Simon bezmocně zíral na černý hrot, na trio štíhlých tváří. Brada se mu chvěla.
"Ske'i! Ske'i!" zakřičel někdo. "Počkat!"
Dva ze Sithů se podívali po svahu, ale ten, jenž mířil, se ani nezachvěl.
"Ske'i, ras-Zida'ya!" volala malá postavička, skočila a v oblaku sněhu přistála pár kroků od Simona.
Binabik se pomalu zdvihl na kolena, obalený sněhem, jako by ho poprášil nepozorný pekař.
"C-co?" Simon s námahou pohnul ztuhlými rty, ale troll mu prsty naznačil, aby byl zticha.
"Psst. Pomalu polož luk, jenž držíš – pomalu!" Když chlapec uposlechl, vychrlil další příval slov v neznámém jazyce a prosebně mával rukama k nehybným Sithům.
"Co…kde jsou ostatní…" zašeptal Simon, ale Binabik ho znovu umlčel, tentokrát malým, ale naléhavým zavrtěním hlavy.
"Není čas, není čas…teď bojujeme o tvůj život." Troll zdvihl obě ruce do vzduchu a Simon pustil luk na zem a napodobil ho. "Doufám, že jsi neztratil Bílý šíp?"
"Já…já nevím."
"Dcero hor, musíme věřit, že nikoliv. Pomalu polož toulec. Tak." Vychrlil další zvuky, které Simon odhadl na sithijskou řeč, a pak kopl do toulce, takže se všechny šípy rozsypaly do pošlapaného sněhu jako tmavé hůlky ... až na jeden. Na bílém sněhu z něj byl vidět jen trojúhelníkový hrot, namodralý jako perla.
"Ach, díky Výšinám," vydechl Binabik. "Staj'a Ame ine!" zavolal na Sithy, kteří je pozorovali jako kočka, jejíž ptačí kořist se rozhodla tančit a zpívat, místo aby ulétla. "Bílý šíp! Tak nevědomí být nemůžete! Im sheyis tsi- keo'su d'a Yana o Lingit!"
"To je…vzácné," promluvil Sitha s lukem a maličko ho sklonil. Jeho přízvuk byl zvláštní, ale západním jazykem vládl velmi dobře. Zamrkal. "Být poučován o Pravidlech písně od trolla." Přes tvář se mu mihl chladný úsměv. "Můžeš nás ušetřit svých pouček…a svých hrubých překladů. Zvedni ten šíp a přines mi ho." Když se Binabik sehnul k toulci, Sitha zasyčel na své druhy několik slov. Podívali se ještě jednou na Simona a trolla a pak se neuvěřitelnou rychlostí rozběhli do kopce. Zdálo se, že se sněhu sotva dotýkají, tak rychlé a lehké byly jejich kroky. Zbylý Sitha stále mířil šípem na Simona. Binabik se k němu brodil sněhem.
"Podej mi ho," přikazoval Sitha. "Peřím napřed, trolle. Teď ustup ke svému druhovi."
Aby si mohl šíp prohlédnout, povolil napnutý luk. Simon si poprvé uvědomil vlastní sípavý dech. Když k němu

Binabik došel, trochu spustil zdvižené ruce.
"Šíp byl dán tomuto mladíkovi za službu, kterou prokázal," ozval se Binabik vyzývavě. Sitha vzhlédl a zatvářil se udiveně.
Simonovi připadal na první pohled velmi podobný onomu jedinému Sithovi, kterého doposud viděl – stejné vysoké lícní kosti, stejné podivné, jakoby ptačí pohyby. Měl na sobě kalhoty a kabát z lesklé bílé látky, na ramenou puntíkované, rukávy a pás byly světlezeleně proužkované. Vlasy, téměř černé, ale se zvláštním nazelenalým nádechem, měl spleteny do dvou složitých copů. Boty, pásek a toulec byly z mléčně zbarvené kůže. Simon si uvědomil, že pouze Sithova pozice na svahu proti šedé obloze dovolovala, aby byl jasně viditelný. Kdyby stál na sněhu mezi křovinami, byl by neviditelný jako vítr.
"Isi-isi'ye!" zamumlal Sitha tiše a prohlížel si šíp proti světlu. Pak se zamyšleně podíval na Simona a přimhouřil oči.
"Kde jsi to našel, Sudhoda'ya?" zeptal se přísně. "Kde takový jako ty přišel k Bílému šípu?"
"Dostal jsem ho!" řekl Simon, kterému se začala do tváří vracet barva a do hlasu síla. Věděl přece své. "Zachránil jsem jednoho z vašich. Střelil ho do stromu a pak utekl."
Sitha si ho znovu pečlivě prohlížel a zdálo se, že ještě něco řekne. Potom se ale otočil. Nějaký pták zapískal dlouhou, složitou melodii, alespoň si to Simon zprvu myslel, než si povšiml pohybu Sithových rtů. Čekal, nehybný jako socha, dokud se neozvala odpověď.
"Běžte přede mnou," pokynul chlapci i trollovi lukem. S námahou šplhali do příkrého svahu. Jejich uchvatitel se za nimi pohyboval bez nejmenší námahy; Bílý šíp neustále otáčel ve štíhlých prstech.
Za několik okamžiků dosáhli vrcholu malého pahorku a na druhé straně se pustili dolů. Tam stáli, kolem stromy lemované, zasněžené úžlabiny, čtyři Sithové; dva, které Simon již viděl, rozpoznatelní pouze podle namodralého nádechu spletených vlasů, a další dva, jejichž vrkoče byly našedivělé. Na dně dolinky, před namířenými sithijskými šípy, seděli Haestan, Grimmric a Sludig. Všichni byli zakrvavení a tvářili se zarputile jako zvířata zahnaná do kouta.
"Kosti svatého Eahlstana!" zaklel Haestan, když spatřil nové příchozí. "Ach Bože, chlapče, doufal jsem, že jsi unikl." Potřásl hlavou. "Pořád lepší, než být mrtvý, hádám."
"Vidíš to, trolle?" zeptal se trpce Sludig, jehož vousatá tvář byla pokryta krvavými šmouhami. "Vidíš, co jsme na sebe přivolali? Démony! Neměli jsme se posmívat…tomu temnému."
Sitha s Bílým šípem, který vypadal jako vůdce, řekl druhům několik slov ve svém jazyce a Simonovým společníkům pokynul, aby vylezli z úžlabiny.
"Démoni to nejsou," řekl Binabik, když se Simonem pomáhali ostatním vyšplhat se po kluzkém sněhu, což bylo dost obtížné., "Jsou to Sithové a neublíží nám. Přinutí je k tomu nakonec jejich vlastní Bílý šíp."
Vůdce Sithů vrhl na trolla kyselý pohled, ale neřekl nic. Grimmric se celý udýchaný vyškrábal na rovnou zem.
"Sith…Sithové?" lapal po dechu. Řezná rána na hlavě mu zbarvila čelo do ruda. "To jsme se ocitli ve starých, starých pověstech, to je jisté. Sithové! Nechť nás všechny ochraňuje Usires Aedon." Učinil znamení Stromu a vysíleně se otočil, aby pomohl Sludigovi.
"Co se stalo?" ptal se Simon. "Jak jste…co se stalo s ... ?"
"Ti, co nás pronásledovali, jsou mrtví," opřel se Sludig o kmen stromu. Plášť měl na několika místech proseknutý a helma, která se mu kývala. v ruce, byla poškrábaná a pomačkaná jako starý kotel. "O několik jsme se postarali my. Zbytek," chabě mávl rukou k sithijské skupině, "padl s těly plnými šípů."
"Taky by nás postříleli, kdyby tady troll nemluvil jejich řečí," Haestan se slabě na Binabika usmál. "Nemysleli jsme si o tobě nic špatného, když jsi utek. Modlili jsme se za tebe."
"Šel jsem najít Simona. Mám ho na starosti."
"Ale…" Simon se rozhlížel, stále doufal v nemožné, ale dalšího vězně neviděl. "Pak…pak to byl Ethelbearn, kdo padl. Než jsme doběhli k prvnímu kopci."
Haestan pomalu přikývl. "To byl on."
"Zatrať jejich duše!" zaklel Grimmric. "Byli to Rimmeřani, ty vrahouni proklatý!"
"Skaliho," řekl Sludig drsně. Sithové jim naznačili, aby vstali. "Dva z nich měli ve znaku kaldskrykského krkavce," pokračoval, vstávaje. "Ach, jak se modlím, abych ho jednou dostal pod svoje sekyry."
"Myslím, že bys čekal v dlouhé řadě," poznamenal Binabik.
"Počkat!" zarazil se Simon. Cítil hrozivou prázdnotu: tohle nebylo správně. Obrátil se na vůdce sithijské skupiny. "Prohlížel sis můj šíp. Víš, že jsem mluvil pravdu. Nemůžeš nás nikam odvést, ani nic udělat, dokud se nepodíváme, co se stalo s naším společníkem."
Sitha se na něj zkoumavě podíval. "Já nevím, jestli jsi mluvil pravdu, lidské mládě, ale to brzy zjistíme. Dřív, než bys čekal. Co se týče tvé žádosti…" Chvilku si Simonovu skupinu prohlížel. "Dobře. Dovolíme vám podívat se na vašeho muže." Promluvil se svými druhy a ti následovali muže z kopce. Tichá skupina minula šípy probodané mrtvoly dvou útočníků. Oči měli vytřeštěné, ústa dokořán. Sníh se již začal usazovat na jejich nehybných tělech a zakrýval rudé skvrny.
Ethelbearna našli asi sto metrů od jezerní cesty. Zlomené tělo šípu mu trčelo z krku a jeho zkroucená pozice nasvědčovala, že se přes něj převalil kůň.
"Neumíral dlouho," řekl Haestan se slzami v očích. "Aedon buď pochválen, bylo to rychlé."
Vykopali pro něj jámu, jak nejlépe dovedli, sekajíce do zmrzlé půdy meči a sekyrami. Sithové postávali poblíž, neteční jako kameny. Muži zabalili Ethelbearna do jeho pláště a spustili ho do mělkého hrobu.
Když byl zasypán, Simon zasunul meč mrtvého do země jako značku.
"Vezmi si jeho helmu," řekl Haestan Sludigovi a Grimmric přikývl.
"Nechtěl by, aby někde rezavěla," souhlasil.

Sludig pověsil svou poničenou přilbu na rukojeť Ethelbearnova meče a vzal si podávanou helmici. "Pomstíme tě, kamaráde," slíbil Rimmeřan. "Krev za krev."
Rozhostilo se ticho. Sníh se sypal mezi stromy. Dívali se na pruh čerstvé hlíny, která bude brzy bílá jako všechno kolem.
"Pojďte," vybídl je konečně sithijský vůdce. "Už jsme na vás čekali dost dlouho. Někdo se na tento šíp bude chtít podívat."
Sifnon se pohnul jako poslední. Ani jsem neměl čas, abych tě poznal, Ethelbearne, pomyslel si. Ale uměl ses hlasitě smát. To si budu pamatovat.
Otočili se a zamířili do chladných vrchů.

* * *

Pavouk seděl bez pohnutí jako nevýrazný hnědý drahokam na umném náhrdelníku. Pavučina již byla hotová, poslední vlákna natažena; rozpínala se v koutě pod stropem a chvěla se v proudu vzduchu, jako by na ni brnkaly neviditelné prsty.
Na krátkou chvíli ztratil Isgrimnur nit vyprávění, ačkoliv to byl důležitý rozhovor. Pohled mu sklouzl z ustaraných tváří, shluklých kolem krbu ve velkém sále, a stoupal vzhůru do potemnělého kouta k malému odpočívajícímu staviteli.
Něco na tom je, pomyslel si. Něco postavíš a pak tam zůstaneš. Tak to má být. A ne tohle přebíhání sem a tam, odloučení od vlastní rodiny a vlastní střechy na celý rok.
Myslel na svou ženu Gutrun s červenými tvářemi a pichlavýma očima. Jediným slovem mu nikdy nic nevyčetla, ale on věděl, jak ji hněvalo, že byl takovou dobu pryč z Elvritshally, že nechal svého syna, pýchu jejího srdce, řídit rozsáhlé vévodství…a selhat. Ne že by Isorn nebo kterýkoliv jiný Rimmeřan mohl Skaliho zastavit, ne, když měl podporu Nejvyššího krále. Ale přesto, byl to mladý Isorn, kdo vládl, zatímco byl otec pryč, a bude to Isorn, kdo zůstane v paměti jako ten, kdo viděl klan Kaldskryků, tradičních elvritshallských nepřátel, jak vcházejí do jejich paláce jako noví páni.
A já jsem se tentokrát tolik těšil na návrat domů, pomyslel si starý vévoda smutně. Jak by to bylo krásné, pečovat o své koně a krávy, utišovat místní rozmíšky a dívat se, jak mé děti vychovávají vlastní děti. Místo toho je má zem opět rozervána jako kus hadru. Bůh mi pomoz, jako mladý jsem si boje užil…a teď říkám, co chci.
Nakonec boj byl hlavně pro mladé muže, jejichž postoj k životu byl bezstarostný. A také, aby starci měli o čem vyprávět v teple síní, zatímco venku skučí vichřice.
Zatracený starý pes jako já je zralý právě tak na to, aby si lehl k ohni a spal.
Prohrábl si vousy a sledoval pavouka, jak se sune do rohu, kde se zachytila neopatrná moucha.
Mysleli jsme si, že Jan ukul mír, který bude trvat tisíc let. Namísto toho nevydržel ani dvě léta po jeho smrti. Stavíš a přistavuješ, kladeš vlákno vedle vlákna, jako ten malý chlapík tam nahoře, jen aby pak přišel vichr a rozfoukal vše na cáry.
"… a tak jsem téměř zchromil dva koně, abych přinesl zprávy co nejrychleji, pane," končil mladý muž svou řeč v okamžiku, kdy se Isgrimnur opět soustředil na naléhavou diskusi.
"Počínal sis výborně, Deornothe," pochválil ho Jošua. "Povstaň, prosím."
Voják, s tváří i vlasy ještě mokrými z jízdy, vstal a přitáhl si pokrývku, již mu princ dal, těsněji k tělu. Vypadal teď skoro stejně jako tenkrát, když převlečen za mnicha přinesl princi zprávu o smrti jeho otce.
Princ položil Deornothovi ruku na rameno. "Jsem rád, že ses vrátil. Bál jsem se o tvé bezpečí a proklínal se, že jsem tě vyslal za tak nebezpečným úkolem." Obrátil se k ostatním. "Nuže. Slyšeli jste Deornothovu zprávu. Eliáš konečně vytáhl do pole. Míří k Naglimundu s…Deornothe? Říkal jsi ... ?"
"Asi s tisícovkou rytířů, možná s více, a skoro s deseti tisíci pěšáky," vypočítával voják nešťastně. "To jsou průměrné počty ze zpráv, jež se zdály nejhodnověrnější."
"Tím jsem si jist," mávl Jošua rukou. "A my máme nanejvýš čtrnáct dní, než se objeví u našich hradeb."
"Asi tak, pane," přikývl Deornoth.
"A co můj pán?" zeptal se Devasalles.
"Nu, barone," začal voják, zaťal zuby a počkal, až pomine záchvat zimnice, "v Nad Mullach vládl značný zmatek, což se dá pochopit, přitom, co se děje na západě…" odmlčel se a pohlédl na prince Gwythinna, který seděl stranou od ostatních a nešťastně hleděl do stropu.
"Pokračuj," pobídl ho klidně Jošua, "vyslechneme si vše."
Deornoth odvrátil pohled od Hernystiřana. "Tedy, jak jsem řekl, dobrých informací bylo pomalu. Nicméně podle několika lodníků z Abaingeatu dole na pobřeží vyplul tvůj vévoda Leobardis z Nabbanu, právě teď je na moři a vylodí se nejspíš poblíž Crannhyru."
"S kolika muži?" zabručel Isgrimnur.
Deornoth pokrčil rameny. "Různí lidé říkají různé věci. Snad tři sta koní, dva tisíce pěšáků."
"To zní správně, princi Jošuo," ozval se Devasalles a zamyšleně špulil rty. "Mnoho vazalů se nepochybně nepřipojí ze strachu před hněvem Nejvyššího krále a Perdruinští zůstanou neutrální, jako vždy. Vévoda Streáve ví, že je lepší sloužit oběma stranám a ušetřit lodě pro dopravu zboží."
"Můžeme tedy počítat s Leobardisovou silnou pomocí, byť mohla být i silnější." Jošua se rozhlédl po kroužku mužů. "I kdyby Nabbanští dorazili ještě před Eliášem," pravil baron Ordmaer, který v tučném obličeji chabě skrýval strach, "bude mít král pořád třikrát víc mužů než my."
"Ale my máme hradby, pane," namítl Jošua s přísnou tváří. "Jsme v silném, velmi silném městě." Otočil se k

Deornothovi a strohé rysy mu změkly. "Předej nám svou poslední zprávu, věrný příteli, a pak si musíš odpočinout. Obávám se o tvé zdraví a budu tě brzo potřebovat v plné síle."
Deornoth s námahou vyloudil slabý úsměv. "Ano, pane. Obávám se, že zprávy, které zbývají, také nejsou moc veselé. Hernystiřané byli vytlačeni z bitevního pole u Inniscrichu."
Chtěl se podívat po princi Gwythinnovi, ale raději sklopil oči. "Říká se, že král Lluth byl raněn a jeho vojsko ustoupilo do hor Griaspogu, aby úspěšněji vzdorovalo Skalimu a jeho lidem."
Jošua se vážně zahleděl na hernystirského prince. "Tak. Je to alespoň lepší, než ses obával, Gwythinne. Tvůj otec stále žije a bojuje dál."
Mladík se otočil. Oči měl zarudlé. "Ano! Bojují dál, zatímco já tady sedím za kamennými zdmi, piju pivo a jím chleba jako tlustý měšťák. Můj otec možná umírá! Jak tady mám zůstat?"
"A ty si myslíš, že Skaliho porazíš se svými padesáti muži, hochu?" zeptal se Isgrimnur mírně. "Nebo bys raději nalezl rychlou slavnou smrt, namísto abys počkal na rozhodnutí o nejlepším postupu?"
"Takový blázen nejsem," odpověděl Gwythinn chladně. "A, u Bagbova stáda, co mi to máš říkat zrovna ty? Co s tou ‚stopou oceli', kterou si schováváš pro Skaliho břicho?!"
"To je něco jiného," zamumlal rozpačitě Isgrimnur. "Já nehovořil o dobytí Elvritshally s mými dvanácti rytíři."
"A já chci udělat jen to, že proklouznu kolem křídla Skaliho vojska a půjdu k mým lidem v horách."
Isgrimnur nebyl s to podívat se Gwythinnovi do očí a raději se zahleděl do kouta u stropu, kde hnědý pavouk cosi horlivě zamotával do lepkavého hedvábí.
"Gwythinne," promluvil tiše Jošua. "Žádám tě pouze, abys počkal, dokud si trochu nepromluvíme. Jeden nebo dva dny tolik neznamenají."
Mladý Hernystiřan vstal. Jeho židle zaskřípala po dlaždicích.
"Čekat! Ty neděláš nic jiného než čekáš, Jošuo! Čekáš na místní posily, čekáš na Leobardise a jeho armádu, čekáš…čekáš, až Eliáš vyšplhá na hradby a Naglimund zapálí. Už mě unavuje čekat!`` Zdvihl rozechvělou ruku, aby předešel Jošuovým protestům. "Nezapomínej, Jošuo, že jsem také princ! Přišel jsem k tobě kvůli přátelství našich otců. A teď je můj otec raněn a pronásledován severskými ďáblы. Pokud zemře a já se stanu králem, budeš mi potom rozkazovat? Budeš mě chtít pořád zadržovat? Brynioch! Nedokážu pochopit takové zbabělé váhání!"
Než došel ke dveřím, otočil se. "Povím svým lidem, aby se připravili k odjezdu zítra za soumraku. Pokud najdeš důvod, proč bych neměl odjíždět, nějaký, který mi unikl, víš, kde mě najdeš."
Princ za sebou práskl dveřmi a Jošua vstal.
"Myslím, že tu je mnoho těch…" odmlčel se a unaveně potřásl hlavou, "kdo cítí potřebu jídla a pití – ty především, Deornothe. Ale žádám tě, abys ještě chvíli posečkal, zatímco ostatní půjdou napřed. Potřebuji s tebou prohovořit pár soukromých záležitostí." Pokynul Devasallovi a zbytku, aby odešli do jídelny, a díval se, jak se šourají a tiše mezi sebou hovoří. "Isgrimnure," zavolal. Vévoda se zastavil ve dveřích a tázavě se ohlédl. "Zůstaň také, prosím."
Když se Isgrimnur opět posadil na své místo, Jošua se dychtivě podíval na Deornotha.
"Máš pro mě ještě nějaké zprávy?" zeptal se princ. Voják se zamračil.
"Kdybych měl dobré zprávy, můj princi, byl bych ti je řekl hned, ještě než dorazili ostatní. Nenalezl jsem žádnou stopu po tvé neteři ani po mnichovi, jenž ji doprovází, až na jednoho rolníka poblíž Zeleného brodu, který zahlédl dvojici odpovídající popisu, která před několika dny překročila řeku a mířila na jih."
"Což není o nic víc, než už víme od lady Vorževy. Ale teď už budou daleko v Inniscrichu a jen blahoslavený Usires ví, co se může stát nebo kam půjdou potom. Máme štěstí, že můj bratr Eliáš půjde se svou armádou podél pohoří, protože za těchto dešťů je Wealdhelmská cesta jediná vhodná pro těžké vozy." Zíral do mihotavých plamenů ohně. "Nu, dobrá, mnohokrát děkuji, Deornothe. Kdyby byli všichni mí vazalové jako ty, pak bych se mohl hrozbám Nejvyššího krále vysmát."
"Tví muži jsou dobří, pane," namítl mladý rytíř oddaně.
"Tak už běž." Princ natáhl paži a poklepal Deornotha na koleno. "Najez se a vyspi. Až do zítřka máš volno."
"Ano, pane." Mladý Erkyňan stáhl pokrývku a vstal. Odcházel z místnosti zpříma jako svíčka. Když byl pryč, Jošua s Isgrimnurem seděli mlčky.
"Miriamele bůhví kde, Leobardis závodí s Eliášem, kdo se dřív dostane k našim branám." Princ zavrtěl hlavou a prsty si mnul spánky. "Lluth zraněný, Hernystiřané na ústupu a Skali pánem od Vestiveggu po Grianspog. A k završení všeho démoni z pověstí kráčejí po povrchu země." Ponuře se na vévodu usmál. "Síť se utahuje, strýče."
Isgrimnur si proplétal prsty mezi vousy. "Pavučina se houpá ve větru, Jošuo. V silném větru."
Svou poznámku nechal bez vysvětlení a do velkého sálu se vkradlo ticho.

* * *

Muž v psí přilbě slabě zaklel a vyplivl na sníh další chuchvalec krve. Věděl, že každý na jeho místě by byl už mrtvý, ležel by na sněhu s nohama zpřelámanýma a žebry rozdrcenými, ale ta myšlenka byla pramálo konejšivá. Všechna ta léta rituálních cvičení a posilující dřiny, která mu zachránila život, když se přes něj převalil kůň, budou k ničemu, pokud se nedostane někam do suchého úkrytu. Další hodina nebo dvě na mrazu dokonají práci, kterou začal jeho umírající hřebec.
Zatracení Sithové – a jejich neočekávané objevení bylo dokonale překvapivé – vedli své lidské zajatce pár stop od místa, kde ležel skryt pod sněhem. Sebral všechny zásoby síly a odvahy, aby zůstal naprosto nehybný, když Sithové prohlíželi okolí. Museli mít za to, že se odplazil někam zemřít – v což doufal – a po chvíli šli po svých.
Teď se roztřeseně choulil na místě, kde se vyhrabal ze sněhu a sbíral síly na další krok. Jeho jedinou nadějí bylo nějak

se vrátit do Haethstadu, kde by měli čekat dva jeho muži. Stokrát se proklel, že kdy věřil těm Skaliho šupákům – opilým vandalům a násilníkům, kteří nebyli hodni ani utřít mu boty. Kdyby jen nemusel poslat vlastní muže za jiným úkolem.
Zatřepal hlavou, aby se zbavil vířících světélek, která mu poskakovala před očima proti stále temnější obloze, a sešpulil popraskané rty. Ze psí přilby se jaksi nepatřičně ozvalo soví zahoukání. Chvíli čekal, pokusil se ještě jednou, marně, postavit – nedokázal se téměř ani plazit. S oběma nohama to vypadalo velmi zle. Nevšímal si bodavé bolesti v polámaných žebrech a na rukách se popotáhl blíže ke stromům. Po několika metrech musel zastavit. Ležel na sněhu a zhluboka oddychoval.
Za chvíli ucítil horký závan. Zdvihl hlavu. Několik palců od obličeje uviděl bílou psí mordu, která vypadala jako odraz jeho helmy.
"Niku'a," vydechl. "Pojď sem, Udun tě sper! Sem!"
Velký pes popošel ještě krok, až stál nad svým zraněným pánem.
"Teď…zůstaň," muž natáhl silné paže a zachytil se za bílý kožený obojek. "A vpřed!"
Vzápětí zasténal bolestí, když pes zatáhl, ale držel se dál, zuby zaťaté, oči pod nehybnou psí maskou vyvalené. Tepavá, drásavá bolest ho málem připravila o vědomí, jak ho pes táhl přes nerovný sníh, ale stisk nepovolil, dokud se nedostal do úkrytu pod stromy. Teprve tam se pustil, tam povolil. Pohltila ho temnota, která rychle utišila bolest.

Když se probral, šedá obloha o několik odstínů potemněla a vítr na něj navál prachový sníh jako přikrývku. Velký pes Niku'a stále čekal, nevzrušený a navzdory krátké srsti netečný ke chladu, jako by si hověl před planoucím krbem. Muž nebyl překvapen: znal dobře ledové psy Bouřné hory a věděl, jak byli vychováni. Když se díval na rudou tlamu, zahnuté zuby a maličké bílé oči připomínající dvě kapky mléčného jedu, byl vděčný, že to byl on, kdo sledoval psy, a ne naopak.
Stáhl si helmu – dalo mu to trochu práce, protože při pádu se zdeformovala – a hodil ji vedle sebe do sněhu. Nožem rozřezal plášť na dlouhé pruhy. Pak začal řezat nejtenčí stromky. S bolavými žebry to byla hrozná práce, ale dělal co mohl, zkoušel nevšímat si bolesti a tvrdošíjně pokračoval. Měl dva dobré důvody přežít: povinnost povědět svým pánům o nečekaném útoku Sithů a vlastní touhu pomstít se té lůze, která mu už tolikrát zmařila plány.
Modrobílé oko měsíce již zvědavě nakukovalo přes koruny stromů, když byl s řezáním hotov. Použil pruhy látky, aby si přivázal kusy větví pevně k nohám jako dlahy; potom připevnil dva kusy příčně na konec delších tyčí. Uchopil je, pevně se zachytil psího obojku a nechal se vytáhnout do stoje, kde se chvíli nebezpečně kymácel, než si zasunul nově zhotovené berle pod paže.
Zkusil několik neohrabaných kroků, při nichž se podivně otáčel na neohebných nohách. Půjde to docela dobře, řekl si, mhouře oči oslepující bolestí – ne že by měl velký výběr.
Podíval se na helmu ve tvaru psí hlavy; ležela na sněhu. Zamyslel se nad námahou, kterou by musel vynaložit, aby ji zdvihl, a nad vahou teď už zbytečné věci. Pak se sehnul, zalapal po dechu a sebral ji. Dostal ji v posvátných jeskyních Štítu bouří, od Ní samotné, když ho jmenovala Jejím zasvěceným lovcem – jeho, smrtelného! Nemohl ji nechat ležet ve sněhu. To by tu raději nechal vlastní srdce. Vzpomněl si na ten neskutečný, opojný okamžik v mihotavém světle komnaty Dýchající harfy, kdy klečel před trůnem, před vyrovnaným leskem Její stříbrné masky.
Strašná bolest byla na chvilku utlumena krásnou vzpomínkou. Niku'a se mu tiše šoural v patách a Ingen Jegger trhavě scházel z dlouhého zalesněného kopce. Opatrně začínal přemýšlet o pomstě.

* * *

Simonovi a jeho společníkům, kterých teď bylo o jednoho méně, nebylo do hovoru a jejich věznitelé je do žádného nenutili. Pomalu procházeli mezi zasněženými vršky a šedivé odpoledne pomalu přecházelo ve večer.
Zdálo se, že Sithové vědí přesně, kam jdou, ačkoliv Simonovi připadaly borovicemi porostlé kopce jeden jako druhý. Vůdce se neustále rozhlížel po okolí, ale nikdy to nevypadalo, že by něco hledal. Vzbuzoval spíše dojem, že čte tichou řeč krajiny stejně zkušeně, jako otec Strangyeard pátrá ve své knihovně.
Pouze jednou se objevila na jeho tváři, nehybné jako maska, zřejmá nějaká reakce – na začátku pochodu, když ze svahu seběhla Qantaqa a přidala se k Binabikovi, očichávala mu ruku a nervózně mrskala ocasem. Sitha pozdvihl zvědavě obočí, ohlédl se, aby se podíval po svých druzích, jejichž úzké oči se ještě více přimhouřily. Simon si nevšiml, že by dal nějaké znamení, ale vlčici bylo dovoleno pokračovat s nimi.
Denní světlo již sláblo, když se podivná skupina konečně stočila na sever a během krátké doby se dostala pod prudký svah, posetý obnaženými balvany. Simon, jehož během pochodu přešla jistá strnulost, do níž upadl po ošklivém zážitku z bitky, vzdal tiché díky, když vůdce jejich věznitelů konečně zastavil.
"Tady," ukázal na velký kámen, který čněl vysoko nad jejich hlavy. "U země." Znovu ukázal, tentokrát na širokou prasklinu v kameni, sahající do výše pasu. Než mohl kdokoliv promluvit, dva sithijští strážci se kolem nich hbitě protáhli a vklouzli hlavou napřed do otvoru. Vzápětí zmizeli.
"Ty," přikázal velitel Simonovi. "Jdi za nimi."
Haestan a oba zbylí vojáci začali cosi zlostně mumlat, ale Simon, přes nezvyklost situace, cítil zvláštní důvěru. Klekl si a strčil hlavu do pukliny.
Uvnitř byla úzká, lesklá chodba, ledem obložený tunel, který ostře zatáčel vzhůru. Vypadal, že byl vyhlouben přímo do skály. Uvědomil si, že Sithové, kteří šli před ním, museli vyšplhat za nejbližší ohyb. Nebylo po nich ani stopy a v chodbě hladké jako sklo a úzké tak, že mohl sotva zdvihnout ruce, se nebylo kde schovat.
Vycouval.
"Jak se tam mám dostat? Je to téměř kolmo vzhůru a chodba je pokrytá ledem. Sklouznu hned zpátky."

"Podívej se nad hlavu," odpověděl Sitha. "Hned to pochopíš."
Simon znovu vlezl do tunelu a posunul se dál, takže měl uvnitř ramena a část trupu.
Pak se mohl otočit a podívat nahoru. Led na stropu chodby, pokud se dá něco, co je pouhé půl paže daleko, nazývat stropem, byl zbrázděn řadou vodorovných záseků, které se táhly, kam až dohlédl. Každý byl několik palců hluboký a dost široký, aby do něj vložil obě ruce vedle sebe. Po chvilce mu došlo, že se musí vytahovat rukama a nohama a zády přitom klouzat po dně chodby.
Ta představa ho trochu vyděsila, protože neměl ponětí, jak je tunel dlouhý a co dalšího ho s ním může sdílet. Uvažoval, že ještě jednou vyleze ven, ale pak si to rozmyslel. Sithové před ním se tam vyšplhali jako veverky a on cítil jakési nutkání ukázat jim, že ačkoliv není mrštný jako oni, má dost odvahy, aby je následoval bez dlouhého přemlouvání.
Šplhání bylo obtížné, ale ne tak hrozně.
Chodba se dost často zatáčela a měl tak příležitost zastavovat se a odpočívat s nohama zapřenýma v ohybech tunelu. Jak se pomalu zachytával a přitahoval, výhoda takového vchodu – pokud to byl skutečně vchod – se stávala stále zřetelnější: lézt nahoru bylo obtížné a pro každé jiné zvíře než dvounohé to bylo takřka nemožné; pokud se někdo potřeboval,dostat ven, mohl vyklouznout rychle jako had.
Zrovna zvažoval, že si udělá další přestávku, když hned za hlavou zaslechl kohosi hovořit sithijským vláčným jazykem. Natáhly se k němu dvě silné ruce, uchopily řemeny na jeho kroužkové košili a vytáhly ho vzhůru. S překvapeným nádechem vyjel z tunelu a svalil se na teplou podlahu, mokrou od rozpuštěného sněhu. Dva Sithové, kteří ho vytáhli, se skrčili u ústí chodby a jejich tváře tonuly ve stínu. Jediné světlo proudilo do místností – která nebyla ani tak místností jako pečlivě vyčištěnou jeskyní – otvorem tvaru dveří na protější stěně. Touto trhlinou dopadala na podlahu nažloutlá záře. Když si Simon klekl, ucítil na rameni ruku. Tmavovlasý Sitha vedle něj ukázal na nízký strop a potom na ústí tunelu. "Počkat," řekl klidně. Jeho řeč nebyla tak plynná jako velitelova. "Musíme počkat."
Haestan vylezl s tichým bručením a kletbami jako druhý. Oba Sithové museli jeho objemné tělo vykroutit z otvoru jako zátku z láhve. Binabik se objevil hned za ním – hbitý troll Erkyňana snadno dohonil – a za malou chvilku vyšplhali i Grimmric se Sludigem. Zbylí tři Sithové dorazili vzápětí.
Jakmile poslední ze Sithů vyklouzl z chodby, skupina se vydala dál. Prošli kamennými dveřmi a krátkým průchodem, za nímž se konečně mohli narovnat. Na výstupcích na stěnách zářily lampy z mléčně zlatých krystalů či skla, a jejich mihotavé světlo stačilo překrýt zář vycházející ze dveří na druhém konci. Vchod na rozdíl od předchozího zakrýval tmavý závěs. Jeden ze Sithů do dveří vstoupil a zavolal. Vzápětí se zpoza závěsu vynořili další dva příslušníci tohoto tajemného národa. V ruce měli meče vyrobené z čehosi, co připomínalo tmavý kov. Stáli tiše a ve střehu a na jejich tvářích neprobleskl ani náznak překvapení či zvědavosti, když velitel únosců promluvil.
"Teď vám svážeme ruce." Příchozí Sithové vytáhli stočené klubko lesklé černé šňůry.
Sludig ustoupil a narazil do jednoho ze strážných, který vydal tichý syčivý zvuk, ale neprojevil žádné známky násilí.
"Ne," řekl Rimmeřan nebezpečně napjatým hlasem. "To je nenechám. Nikdo mě nebude svazovat proti mé vůli."
"Ani mě," přidal se Haestan.
"Neblázněte," Simon pokročil k Sithům se zkříženými zápěstími. "Možná se z toho dostaneme se zdravou kůží, ale určitě ne, když vyvoláme boj."
"Simon hovoří správně," ozval se Binabik, "já je také nechám, ať mě spoutají. Nemá smyslu, abyste si počínali jinak: Simonův Bílý šíp je pravý. Proto nás nezabili a přivedli sem."
"Ale jak můžeme…" začal Sludig.
"Navíc," přerušil ho Binabik, "co bys měl v úmyslu? I kdybys se Sithy bojoval a přemohl je, a potom i ty, kteří nepochybně čekají uvnitř, co potom? Kdybys sklouzl tunelem, pak bys určitě narazil na Qantaqu, která čeká u vchodu. Myslím, že bys ji polekal, a pak bys měl stěží čas vysvětlovat jí, že nejsi nepřítel."
Sludig se na trolla chvilku díval a očividně si představoval jak by si ho překvapená Qantaqa s někým spletla. Nakonec se slabě usmál.
"Zase jsi vyhrál, trolle." Nastavil ruce.
Černé šňůry byly chladivé a šupinaté jako hadí kůže, ale ohebné jako naolejované kožené řemeny. Simon zjistil, že se spoutanýma rukama nemůže ani pohnout, jako by je svírala obří pěst. Když byli Sithové hotovi i s ostatními, vyrazila skupina dveřmi zakrytými závěsem do oslepující záplavy světla.
Když si na to Simon později vzpomínal, bylo to, jako by prošli mraky na sluncem zalitou zem. Po ponurých sněžných pláních a jednotvárných chodbách byl ten rozdíl jako bujarý hodokvas po dlouhém půstu.
Světlo bylo všude. Místnost byla skalní komnata s nevysokým stropem, leč velmi rozsáhlá. Po stěnách se vinuly kořeny stromů. V jednom rohu, asi třicet kroků daleko, zurčel korytem blyštivý proud vody a stékal .do přírodního kamenného jezírka. Jemné zvonění vody bylo protkáno podivnou, křehkou hudbou, která se vznášela ve vzduchu. Lampy, stejné jako ty, jež osvětlovaly chodbu, byly všude, a na všechny strany vrhaly žluté, bité, namodralé nebo růžové paprsky světla. Kamenná jeskyně byla prosvětlena stovkami všemožných odstínů, které se navzájem proplétaly. Uprostřed podlahy, nedaleko jezírka, vesele plápolal oheň. Kouř unikal puklinou ve stropě.
"Elysio, matko Aedonova," vydechl užasle Sludig.
"Člověk by si nevšiml ani té králičí díry," vrtěl hlavou Grimmric, "a oni tady mají palác."
Asi tucet' Sithů, všichni mužského pohlaví, pokud to Simon dokázal letmým pohledem posoudit, sedělo porůznu v místnosti. Několik jich tiše naslouchalo dvojici, usazené na vysokém kameni. Jeden držel nástroj podobný flétně a druhý zpíval; hudba to byla tak zvláštní, že Simonovi chvíli trvalo, než odlišil hlas od flétny a od zurčení vody. Přesto se rozechvělá melodie Simonovi bolestně vryla do srdce. Navzdory neobvyklosti obsahovala cosi, z čeho se vám chtělo sednout si na místě a nehýbat se, dokud ta něžná hudba bude znít.
Ti, kteří neseděli kolem hudebníků, tiše hovořili nebo prostě leželi na zádech a dívali se do stropu, jako by dokázali

prohlédnout neprostupný kámen a spatřit noční oblohu. Většina se krátce ohlédla a podívala se na zajatce, ale asi s takovým zájmem, jako se člověk, který naslouchá zábavné historce, ohlédne po kolemjdoucí kočce.
Simon a jeho společníci, kteří na nic takového nebyli připraveni, stáli s ústy dokořán. Velitel jejich skupiny přešel přes místnost k protější zdi, kde seděly naproti sobě další dvě postavy u stolu, který byl vyroben z bílého kamene. Oba upřeně hleděli na cosi na stole, osvětleném další lampou umístěnou na výstupku nad nimi. Velitel se u nich zastavil a tiše stál, jako by čekal, až mu bude uděleno slovo.
Sitha, jenž seděl zády k našim společníkům, byl oděn v překrásný zelený plášť s vysokým límcem. Kalhoty a boty měly stejný odstín. Jeho dlouhé spletené vlasy byly ještě rezavější než Simonovy a ruce, které posouvaly čímsi na stole, se blyštěly prsteny. Sitha sedící naproti němu zaujatě sledoval jeho pohyb. Na sobě měl volnou bílou řízu, ovinutou i kolem předloktí s náramky. Jeho vlasy měly modravý nádech. Za jedním uchem mu viselo lesklé vraní pero. Simon se díval, jak pohnul rty, řekl něco svému druhovi a posunul po stole nějaký předmět. Simon se zadíval pozorněji a zamrkal. Byl to tentýž Sitha, kterého osvobodil z lesníkovy pasti. Byl si tím jistý.
"To je on!" zašeptal Binabikovi. "Ten, od koho mám ten šíp!"
V okamžiku, kdy promluvil, přistoupil jejich velitel ke stolku a ten, jehož Simon poznal, vzhlédl. Velitel krátce promluvil, ale Sitha v bílé říze na zajatce pouze letmo pohlédl, mávl zamítavě rukou a obrátil pozornost zpět ke stolku. Simon se dohadoval, že předmětem jeho zájmu musí být nějaká mapa nebo desková hra. Sithův rudovlasý společník se vůbec neobrátil. Vzápětí se k ním velitel vrátil.
"Musíte počkat, dokud lord Jiriki nedohraje." Otočil bezvýrazný pohled na Simona. "Protože je šíp tvůj, smíš být rozvázán. Ostatní ale nikoliv."
Simon, pouze několik kroků od toho, kdo mu věnoval šíp na znamení dluhu a přesto si ho nevšímal, cítil nutkání protlačit se dopředu a postavit se se před bíle oblečeného Sithu – Jirikiho, pokud se tak jmenoval. Binabik vycítil jeho napětí a varovně do něj šťouchl.
"Pokud ostatní musí zůstat spoutaní, zůstanu i já," ozval se Simon konečně. Poprvé měl pocit, že ve tváři jejich věznitele něco zahlédl: výraz znepokojení.
"Je to Bílý šíp," namítl velitel stráže. "Neměl bys být spoutaný, pokud by se neprokázalo, že jsi k němu přišel způsobem nečistým, ale tvé společníky osvobodit nemohu."
"Pak zůstanu svázaný," trval Simon pevně na. svém.
Sitha na něj chvilku hleděl, pak pomalu zavřel oči a když je otevřel, smutně se usmál.
"Pak to musí být tak. Mrzí mne, že musím nechat spoutaného nositele Staj'a Ame, ale vidím, že nemám na vybranou. Bude to potom má zodpovědnost, ať to dopadne dobře nebo špatně." Pak překvapivě pohodil téměř uctivě hlavou a zadíval se Simonovi do očí. "Má matka mi dala jméno An'nai."
Simon, vyvedený z rovnováhy, dlouho mlčel, až ucítil na noze Binabikovu podrážku. "Ach!" vyrazil, "já jsem…matka mě pojmenovala Simon…tedy vlastně Seoman."
Pak, když viděl, že Sitha spokojeně přikývl, rychle dodal: "A toto jsou mí společníci – Binabik z Yiqanucu, Haestan a Grimmric z Erkynu a Sludig z Rimmersgardu."
Možná, říkal si Simon, že když Sitha pokládal za důležité, aby se představil, pomůže tohle trochu násilné představení ochránit jeho přátele.
An'nai znovu trhl hlavou a odešel. Znovu zaujal své místo u kamenného stolku. Jeho podřízení s překvapivou jemností pomohli svázaným společníkům posadit se a poté se rozptýlili po jeskyni.
Simon i ostatní dlouho tlumeně hovořili; k tichosti je přiměla spíš podivná hudba než jejich situace.
"I tak," usoudil nakonec Sludig, když si dostatečně postěžovali na zacházení, jehož se jim dostalo, "aspoň jsme naživu. Málo těch, co se setkali s démony, mělo takové štěstí."
"Ty jsi ale číslo, Simone!" zasmál se Haestan. "Pěkný číslo! Donutit Sithy, aby se před ním klaněli a šoupali nohama. Hlavně si nezapomeň říct o pytel zlata, než si půjdeme po svých."
"Klaněli a šoupali nohama!" ušklíbl se Simon smutně. "Jsem snad volný? Jsem rozvázaný? Mám před sebou večeři?"
"Pravda." Haestan zavrtěl pochmurně hlavou. "Kousek něčeho by bodnul. A menší pohárek."
"Domnívám se, že dokud se na nás Jiriki nepodívá, nedostaneme nic," řekl Binabik, "ale pokud je to opravdu ten, jehož Simon osvobodil, pak se možná dobře pomějeme."
"Myslíš si, že je to někdo důležitý?" zeptal se Simon.
"An'nai mu říkal ‚lord Jiriki'."
"Pokud nežije více Sithů toho jména…" začal Binabik, ale byl přerušen An'naiovým příchodem. Doprovázel ho sám Jiriki, který v ruce svíral Bílý šíp.
"Prosím," přivolal Jiriki druhé dva Sithy, "rozvažte je." Otočil se a řekl cosi rychlého ve své vláčné řeči. V melodických slovech zaznělo něco jako výčitka. An'nai vyslechl jeho připomínky zdánlivé bez hnutí brvou, pouze sklopil oči.
Simon, který se pozorné díval, si byl jistý, že až na modřiny a rány po chalupníkově útoku to byl tentýž Sitha.
Jiriki pokynul a An'nai odešel. Kvůli sebejistým pohybům a úctě, kterou mu ostatní prokazovali, si Simon nejprve myslel, že Jiriki je starší, nebo přinejmenším stejně starý jako ostatní Sithové. Teď, navzdory podivné nadčasovosti jejich nazlátlých tváří, cítil, že lord je, alespoň podle sithijských měřítek, stále ještě mladý.
Když si čerstvě osvobození vězni mnuli odkrvená zápěstí, Jiriki zdvihl šíp. "Odpusťte mi čekání. An'nai se spletl v odhadu, protože ví, jak vážně beru hraní shentu." Pohledem sklouzl ze společníků na šíp a zpět. "Nemyslel jsem si, že se ještě kdy potkáme, Seomane," řekl s ptačím pohybem brady a úsměvem, který se však v očích neobjevil. "Ale dluh je dluh…a Staj'a Ame je ještě trochu víc. Změnil ses od našeho prvního setkání. Tehdy jsi vypadal spíš jako jedno z lesních zvířat než jako tví lidští příbuzní. Vypadal jsi ztracený, v mnoha směrech." Zrak mu jasně plál.
"Ty ses také změnil," zkusil se usmát Simon.

Přes Jirikiho hranatou tvář přeběhl stín. "Tři noci a dva dny jsem visel v té vražedné pasti. Brzo bych býval zemřel, i kdyby nepřišel ten chalupník – hanbou." Jeho výraz se změnil, jako by bolest uzavřel pod víko. "Pojďte, musíme vám dát najíst. Bohužel, nemůžeme vás nakrmit tak, jak bych si přál. Nebereme s sebou mnoho do naší," ukázal na místnost, zatímco hledal vhodná slova, "lovecké chaty." Ačkoliv byl v západní řeči daleko zběhlejší, než by Simon při prvním setkání tušil, ve způsobu vyjadřování bylo cosi váhavého a přesto přesného, co naznačovalo, jak cizí mu ta řeč je.
"Vy jste tady…na lovu?" ptal se Simon, když je vedli k ohni. "Co lovíte? Kopce se zdají teď tak pusté."
"Ah, ale zvěře, kterou hledáme, je víc než obvykle," Jiriki kolem nich prošel k řadě předmětů, přikrytých lesklou látkou a naskládaných podél jedné stěny.
Rudovlasý, zeleně oděný Sitha vstal od hracího stolku, kde Jirikiho místo zaujal An'nai, a sithijsky promluvil tázavým a zároveň trochu nahněvaným tónem.
"Pouze ukazuji našim hostům plody našeho lovu, strýčku Khendraja'aso," řekl Jiriki vesele, ale Simon měl opět pocit, že v jeho úsměvu cosi chybí.
Jiriki vznešeně podřepl vedle řady zakrytých předmětů. Připomínal trochu mořského ptáka. Slavnostně stáhl látku a odhalil půl tuctu velkých, bělovlasých hlav s mrtvými rysy zmrazenými ve výrazu vzteklé nenávisti.
"Kameny Chukku!" zaklel Binabik a ostatní zalapali po dechu. Simonovi chvilku trvalo, nežli poznal, čí hlavy to jsou.
"Obři!" řekl konečně. "Huneni!"
"Ano," přikývl princ Jiriki a otočil se. V hlase se mu ozval nebezpečný tón. "A co vy, smrtelní vetřelci…co lovíte vy v horách mého otce?"
Píseň stařešinů
Deornoth se probudil zpocený v chladné temnotě. Venku svištěl a kvílel vítr; šramotil po zavřených okenicích jako křídla osamělých mrtvých duší. Srdce se mu rozbušilo. Nad sebou spatřil tmavý stín, obrys postavy v matné záři uhlíků v krbu.
"Kapitáne!" Byl to jeden z jeho mužů, hlas ztišený do polekaného šepotu. "Někdo se blíží k bráně! Ozbrojení muži!"
"U Stromu!" zaklel a soukal se do bot. Přes hlavu si přetáhl kroužkovou košili, popadl meč a helmu a spěchal za vojákem ven.
Na plošině nad bránou se tlačili další čtyři muži, skrčení za hradbou. Zacloumal jím vítr. Rychle přidřepl.
"Támhle, kapitáne!" řekl voják, který ho probudil. "Přicházejí po cestě přes město." Naklonil se k Deornothovi a ukázal rukou.
Měsíční světlo se dralo skrze pádící mraky a stříbřilo potrhané došky naglimundských střech. Na ulici se skutečně cosi pohybovalo, malá skupinka jezdců, asi dvanáctičlenná.
Muži na bráně sledovali, jak se jezdci pomalu blíží. Jeden voják tiše zasténal. Deornoth také cítil nervozitu z čekání. Lepší je, když troubí trubky a pole je plné křiku.
Je to právě čekání, které nás všechny oslabuje, pomyslel si Deornoth. Jakmile opět ucítíme vlastní krev, bude Naglimund hrdým bojovníkem.
"Musí tam být ještě další v úkrytu!" vydechl jeden z vojáků. "Co máme dělat?" Dokonce i ve svištícím větru se jeho slova zdála hlasitá. Jak to, že je jezdci neslyší?
"Nic," řekl Deornoth pevně. "Čekat."
Připadalo jim, že vyčkávají celé dny. Jak se jezdci přiblížili, měsíční paprsky se jim zaleskly na hrotech kopí a na přilbách. V naprosté tichosti dojeli až k bráně a přitáhli uzdy. Seděli a naslouchali.
Jeden strážný povstal, napnul luk a namířil na hruď vedoucího jezdce. V okamžiku, kdy k němu Deornoth přiskočil, vida jeho napjaté rysy a zoufalé oči, ozvalo se zezdola hlasité zabušení. Deornoth zachytil ruku s lukem a srazil ji; šíp vylétl do větrné tmy nad městem.
"Dobrý Bože, otevřete bránu!" zakřičel muž a znovu zabušil tupým koncem kopí na vrata. Byl to rimmeřanský hlas, v němž se bylo téměř slyšet známky šílenství, říkal si Deornoth. "Copak všichni spíte?! Pusťte nás dovnitř! Jsem Isorn, Isgrimnurův syn, který unikl z rukou nepřátel!"

* * *

"Podívej! Vidíš, jak se mraky trhají? Nemyslíš, že je to příznivé znamení, Velligisi?"
Jak vévoda hovořil, mávl rukou v širokém oblouku k otevřenému oknu kajuty a rukavicí brnění téměř udeřil zpoceného panoše do hlavy. Panoš, který upravoval vévodovi pláty na holeních, uhnul, spolkl tichou kletbu a vrazil pohlavek pážeti, jež se mu neklidilo z cesty dost rychle. Páže, které se v malé lodní kabině snažilo překážet co nejméně, se zoufale snažilo zmizet z očí docela.
"Možná, že jsme jistým způsobem klínem, který zastaví toto šílenství." Leobardis s chřestěním přešel k oknu. Panoš se vkleče belhal za ním a snažil se přidržet napůl připevněný plát brnění na místě. Na šedé obloze se vskutku objevily pruhy modři, jako by vysoké útesy Crannhyru, strmící nad zátokou, v níž kotvila vévodova loď Emmetinův klenot, rozřezaly nízko plující mraky.
Velligis, velký kulatý muž v písařském rouchu, přistoupil k oknu a postavil se vévodovi po bok.
"Jak, můj pane, může přilévání oleje uhasit oheň? To je, pokud mi promineš mou přímost, pošetilost."
Dunění vojenských bubnů se rozléhalo po hladině. Leobardis si odhrnul dlouhé bílé vlasy z čela. "Já vím, jak to cítí lektor," řekl, "a vím, jak ti, milý písaři, přikazuje, aby ses snažil rozmluvit mi tuhle věc. Láska k míru Jeho Svatosti…nu, je rozhodně obdivuhodná, ale mír si nezabezpečíme pouhým povídáním."
Velligis otevřel malou plechovou krabičku a vytřepal jeden kousek cukrového špalíku, jejž si rozvážně vložil na jazyk.
"To se nebezpečně blíží svatokrádeži, vévodo Leobardisi. Je snad modlitba ‚povídání'? Má snad přímluva Jeho

Svatosti lektora Ranessina menší platnost než síla tvých armád? Pokud je to tak, pak je naše víra ve slovo Usireovo výsměchem." Písař si ztěžka povzdechl a polkl sladkou šťávu.
Vévodovi zrůžověly tváře; mávnutím ruky poslal panoše pryč, sehnul se a zapnul si poslední přezku sám. Potom si nechal obléci temně modrý plášť se zlatě vyšívaným benidrivinským ledňáčkem na zádech.
"Bůh mi pomáhej, Velligisi," otočil se nedůtklivé, "ale dnes nemám náladu na spory. Nejvyšší král Eliáš mě zatlačil příliš daleko a teď musím udělat, co je třeba."
"Ale nejdeš do bitvy sám," namítl zavalitý muž, poprvé poněkud rozčileně. "Vedeš stovky, ne, tisíce mužů – duší – a jejich blaho je tvou starostí. Ve větru se vznášejí semínka katastrofy a Matka církev je zodpovědná za to, aby nenalezla úrodnou půdu."
Leobardis smutně zavrtěl hlavou. Malé páže mu ostýchavě podalo zlatou helmu s chocholem modře obarvených koňských žíní.
"V současnosti je úrodná půda, kam se ohlédneš, Velligisi, a katastrofa již raší – pokud mi promineš, že jsem použil tvá poetická vyjádření. Jde o to, abychom ji zničili, než rozpučí. Pojď." Poplácal písaře po masité paži. "Je čas sejít do člunu. Pojď se mnou."
"Zajisté, dobrý vévodo, zajisté." Velligis se mírně natočil, aby prošel úzkými dveřmi. "Budeš mi muset prominout, že tě na břehu už doprovázet nebudu. V poslední době mi nohy moc neslouží. Obávám se, že stárnu."
"Ale tvá výřečnost neztratila nic ze své účinnosti," odvětil Leobardis, když pomalu kráčeli po palubě. Kolem nich prošla malá, postava oděná v černém rouchu, na okamžik zastavila, zkřížila ruce na prsou a pokynula hlavou. Písař se zamračil, ale vévoda s úsměvem kývl na pozdrav.
"Nina Reisu je s Emmetinovým klenotem už velmi dlouho," podotkl, "a patří k těm nejlepším pozorovatelům. Formality jí odpouštím – Niskiové jsou stejně podivný národ, Velligisi, jak bys věděl, kdybys byl námořník. Pojď, můj člun je tamhle."
Vítr v zátoce změnil Leobardisův plášť v plachtu, vzdouvající se proti nejisté obloze.

Leobardis spatřil svého nejmladšího syna Varellana, jak na něj čeká na břehu. Zdálo se, že mu je nablýskané brnění velké. Jeho hubená tvář vypadala uvnitř přilby úzkostlivě, jako by se bál, že mu otec bude klást za vinu všechny nesnáze vzniklé při vyloďování, které sledoval. Několik vojáků kolem něj nevšímavě prošlo, jako by byl pouze bubeník, a vesele proklínali pár koní, který, polekán všeobecným zmatkem, skočil z vykládacího můstku do mělké vody i s kočím.
Varellan couvl před cákající vřavou a svraštil čelo a zůstal zamračený, když uviděl, jak vévoda vystupuje ze člunu a brodí se mělčinou posledních pár kroků na kamenité pobřeží jižního Hernystiru.
"Můj pane," pozdravil a zaváhal; Leobardis odhadoval, že přemýšlí, zda má seskočit z koně a pokleknout. Vévoda musel potlačit rozmrzelost. Chlapcovu plachost dával za vinu Nessalantě, protože na něm visela jako pijan na poháru a nebyla ochotná připustit, že poslední z jejích dětí již vyrostlo. Jistě, částečně byl odpovědný i on. Nikdy si neměl tropit žerty z chlapcovy mladické touhy po kněžském stavu. I tak, bylo to již dávno a v tuto chvíli neměl syn stejně na vybranou; bude vojákem, i kdyby ho to mělo stát život.
"Nu, Varellane," rozhlédl se. "Tak, synu, vypadá to, že vše je v nejlepším pořádku."
Ačkoliv bylo zřejmé, že otec je buď blázen, nebo přespříliš shovívavý, vyloudil mladík vděčný úsměv.
"Řekl bych, že zvládneme vylodění za dvě hodiny. Vyrazíme na pochod ještě dnes večer?"
"Po týdnu na moři? Muži by nás zabili oba a našli by si nový vévodský rod. I když by museli nejspíš zabít i Benigarise, pokud by chtěli naši linii vykořenit. Když už hovoříme o tvém bratru, proč tady není?"
Hovořil bezstarostně, ale nepřítomnost nejstaršího syna ho velmi dráždila. Po týdnu ostrých sporů, zda má Nabban udržet neutralitu, a bouřlivé reakci na vévodovo rozhodnutí podpořit Jošuu, Benigaris náhle otočil a ohlásil, že touží jet po boku otce a jeho vojsk. Vévoda si byl jistý, že Benigaris si nechce nechat ujít příležitost vést legie Ledňáčka do bitvy, třebaže to znamenalo, že si mezitím nebude moci hovět na trůnu v Sancellan Mahistrevis.
Uvědomil si svůj nepřítomný pohled. "Ne, ne, Varellane, musíme dát vojákům volnou noc v Crannhyru, i když veselí si asi mnoho neužijí, když se Lluthova válka na severu vyvíjí tak špatně. Kam jsi to říkal, že Benigaris jel?"
Varellan se začervenal. "Neříkal jsem to, pane. Promiň. Odjel do města s přítelem hrabětem Aspitem Prevem."
Leobardis si nevšímal synova neklidu. "Při Stromu, snad to není příliš, když jsem čekal, že na mne můj syn a dědic počká na břehu. Nu což, pojedeme se podívat, jak to vypadá u dalších velitelů."
Luskl prsty a panoš mu přivedl koně.

Mylin-sá-Ingadarise nalezli pod jeho rodovým praporem s bíločerveným albatrosem. Starý muž, který byl Leobardisovým úhlavním nepřítelem po celá léta, vévodu pozval k sobě. Vévoda se synem sledovali Mylina, jak dohlíží na vykládání svých dvou karak a pak se. starým hrabětem zašli do jeho pruhovaného stanu na láhev sladkého ingadarinského vína.
Chvilku podebatovali o pochodových formacích a způsobech přesunu – a blahosklonně snášeli Varellanovy nepříliš úspěšné pokusy zapojit se – Leobardis Mylinovi poděkoval za pohostinnost a vyšel ven se synem v závěsu. Vzali si od panošů koně a jeli dál přes rušné ležení. Tu a tam vykonávali zdvořilostní návštěvy ve stanech ostatních šlechticů. Dvojice se zrovna otáčela k návratu, když vévoda zahlédl známou postavu na mohutném grošákovi. Ještě s jedním jezdcem po boku pomalu přijížděla po cestě od města.
Benigarisovo stříbrné brnění, jeho nejmilovanější vlastnictví, bylo tak hustě pokryto rytinami a tak umně vykládáno, že se od něj neodráželo ani sluneční světlo. Benigaris v něm vypadal každým coulem jako chrabrý rytíř. Mladý Aspitis vedle něj měl na sobě také skvěle vypracovanou zbroj: rodový znak mořského orla měl na hrudním krunýři vykládaný perletí. Nebyl oděn do žádného pláště, který by znak mohl zakrývat. Jak on, tak Benigaris vypadali jako lesklí krabi.

Benigaris společníkovi cosi řekl. Aspitis Preves se zasmál a odcválal. Benigaris sjel z cesty a přijížděl přes kamenitou pláž k otci a mladšímu bratrovi.
"Nebyl to náhodou mladý Aspitis?" zeptal se Leobardis a snažil se potlačit hořkost v hlase. "Je snad rod Prevanů nyní náš nepřítel, že nemohl přijet pozdravit svého vévodu?"
Benigaris se naklonil v sedle a popleskal koně po krku. Leobardis mu při tom neviděl do tváře. "Řekl jsem Aspitovi, že si musíme promluvit v soukromí, otče. Byl by přijel, ale já ho poslal pryč. Odejel z respektu k tobě." Otočil se na Varellana, který vypadal, jako by ve svém lesklém brnění plaval, a kývl mu.
Vévoda se cítil maličko vyvedený z míry a změnil téma. "Co tě přivedlo do města, synu?"
"Zprávy, pane. Myslel jsem, že by mi Aspitis mohl pomoci při získávání užitečných informací, protože tu už jednou byl."
"Byl jsi pryč dlouho." Leobardis nedokázal sebrat tolik síly, aby se rozhněval. "Zjistil jsi něco, Benigarisi?"
"Nic, co bychom již nevěděli. Lluth je raněn a stáhl se do hor. Skali ovládá Hernysadharc, ale nemá dost vojáků, aby se rozpínal dál, alespoň ne do doby, dokud nepotlačí Hernystiřany v Grianspogu. Takže pobřeží je dosud volné a také celá zem na této straně Ach Samrathu – Nad Mullach, Cuimhne, říční krajina až k Inniscrichu."
Leobardis si promnul čelo a přimhouřil oči před pásem světla, odráženým mořskou hladinou. "Možná bychom princi Jošuovi nejlépe posloužili, kdybychom prolomili místní obležení. Kdybychom přivedli naše tři tisíce do zad Skalimu Ostronosovi, Lluthovo vojsko by bylo volné – tedy to, co z něj zbylo – a Eliáš by měl při obléhání Naglimundu odkrytý bok."
Zvažoval plán a líbil se mu. Něco takového by možná udělal jeho bratr Camaris: rychlý, silný úder jako prásknutí bičem. Camaris se takhle k boji stavěl. vždy zpříma a bez váhání.
Benigaris vrtěl hlavou a do obličeje se mu vkradl výraz úleku. "Ale ne, pane! Ne! Vždyť kdybychom to provedli, Skalimu by stačilo ustoupit do Circoille nebo stáhnout se do hor. Pak bychom byli my připoutáni na místě a čekali bychom, až Rimmeřani vyjdou. Mezitím by Eliáš dobyl Naglimund a byl by volný, aby se obrátil na nás. Byli bychom skřípnuti mezi Nejvyšším králem a Krkavcem jako ořech." Důrazně zavrtěl hlavou, jako by ho ta představa děsila.
Leobardis se odvrátil od oslepivých paprsků. "Myslím, že na tom něco je, Benigare…ačkoliv si, myslím, pamatuji, že ještě nedávno jsi hovořil jinak."
"To bylo předtím, než jsi rozhodl vydat se do pole, můj pane." Benigaris zdvihl přilbu a chvilku ji otáčel v ruce. Pak ji pověsil na sedlovou hrušku. "Teď, když jsme se rozhodli, jsem jako nascadský lev."
Leobardis se zhluboka nadechl. Ve vzduchu visel pach války a to ho naplňovalo neklidem a lítostí. Jenomže po dlouhých letech míru za vlády Jana se zdálo, že mu rozkol ve Východním Ardu přivedl svéhlavého syna opět po bok. Za to byl hluboce vděčný, ačkoliv se to v proudu událostí mohlo zdát bezvýznamné. Vévoda z Nabbanu věnoval tichou modlitbu svému těžko pochopitelnému, ale nekonečně dobrotivému Bohu.

"Chvála Usireovi Aedonovi za to, že tě přivedl zpět k nám!" Isgrimnurovi se do očí znovu draly slzy. Naklonil se nad postel a radostně zatřásl Isornovi ramenem, za což si vysloužil ostrý pohled od Gutrun, která syna od předešlé noci, kdy přijel, ještě neopustila.
Isorn, který matčiny přísné způsoby dobře znal, se na Isgrimnura slabě usmál. Po vévodovi měl modré oči a široké rysy, ale zdálo se, že od doby, kdy ho otec viděl naposled, většina svěžesti mládí zmizela: byl nesmírně strhaný. Jako by z jeho urostlého těla něco vyprchalo.
To je jen strádání a starosti, které prožil, říkal si vévoda. Je to silný chlapec. Jen se na něj podívejte, jak se vypořádává s matčinou úzkostlivostí. Bude to skvělý muž – ne. Je to skvělý muž. Až bude po mně vévodou…až pošleme Skaliho do horoucích pekel…
"Isorne!" Nový hlas zaplašil roztříštěné myšlenky. "Je to zázrak, že jsi opět mezi námi." Princ Jošua se naklonil a stiskl Isornovu ruku levačkou. Gutrun souhlasně přikývla. Nevstala, aby se princi poklonila; mateřská láska očividně přehlušila dvorské způsoby. Nezdálo se, že by to Jošuovi vadilo.
"K čertu, žádný zázrak," zabručel Isgrimnur a zamračil se, aby potlačil další nával citu. "Dostal je chytrostí a odvahou, a to je boží pravda."
"Isgrimnure…" okřikla ho Gutrun. Jošua se zasmál.
"Samozřejmě. Pak mi tedy, Isorne, dovol, abych řekl, že tvá chytrost a odvaha jsou zázračné."
Isorn se na posteli posadil výš a narovnal si obvázanou nohu, která ležela na podušce jako ostatky nějakého světce. "To je příliš laskavé, Výsosti. Nebýt několika Skaliho mužů, kteří neměli žaludky na to, jak nás mučí, ještě bychom tam byli – jako ztuhlé mrtvoly."
"Isorne!" ozvala se matka podrážděně. "Nehovoř o takových věcech. Je to rouhání Boží milosti."
"Ale je to pravda, matko. Skaliho vlastní Krkavci nám dali nože, které nám umožnily útěk." Otočil se k Jošuovi. "V Elvritshalle se dějí hrozné, temné věci – v celém Rimmersgardu, princi Jošuo! Musíš mi věřit! Skali není sám. Město bylo plné Černých Rimmeřanů z kraje kolem Bouřné hory. Je nechal Skali, aby nás hlídali. Ty proklaté zrůdy mučily naše muže – pro nic! Neměli jsme jim co skrývat! Dělali to pro vlastní potěchu, pokud si to někdo dokáže představit. Mnoho nocí jsme usínali a slyšeli jsme křik našich druhů, dohadujíce se, kdo bude další."
Slabě zasténal a vymanil ruku z matčina pevného stisku. Promnul si spánky, jako by si chtěl očistit paměť.
"Dokonce i Skaliho mužům z toho bylo špatně. Myslím, že začínají přemýšlet, do čeho je to jejich thén dostal."
"My ti věříme," řekl Jošua jemně; pohled, který vrhl na Isgrimnura, byl nesmírně ustaraný.
"Ale byli tam i jiní – ti přicházeli v noci, zahalení do černého. Ani stráže, co nás hlídaly, neviděly jejich tváře!" Ačkoliv Isornův hlas zůstával tichý, jeho oči se při té vzpomínce rozšířily. "Dokonce se ani nepohybovali jako lidé – Aedon je mi svědkem! Byli z mrazivých pustin za horami. Cítili jsme z nich chlad, když procházeli kolem našeho vězení!

Být blízko nich nás děsilo víc než všechno rozžhavené železo Černých Rimmeřanů." Isorn zavrtěl hlavou a klesl na polštář. "Odpusť, otče…princi Jošuo. Jsem hrozně unavený."

"Je to silný muž, Isgrimnure," pravil princ, když kráčeli po mokré podlaze chodby. Střechou teklo a podobně na tom byly po tuhé zimě a stejném jaru a létu i další domy.
‚Jenom lituji, že jsem ho nechal samotného čelit tomu čubčímu synu Skalimu. Zatraceně!" Isgrimnur uklouzl po mokrém kameni a proklel svůj věk a nešikovnost.
"Udělal vše, co bylo možné, strýčku. Měl bys na něj být hrdý."
"To jsem."
Chvíli šli mlčky. Pak promluvil Jošua. "Musím se ti přiznat, že Isornova přítomnost zde mi usnadňuje požádat tě…o něco nezbytného."
Isgrimnur si prohrábl vousy. "A co je to?"
"Laskavost. Taková, o niž bych tě nežádal, kdyby…"
Zaváhal. "Ne. Pojďme do mé komnaty. Tohle je něco, co by se mělo probírat o samotě." Zavěsil pravou paži do vévodova lokte. Kůží zakrytý pahýl vypadal jako tichá výčitka, která by měla zabránit případnému odmítnutí.
Isgrimnur se zatahal za vousy, až ho to zabolelo. Měl pocit, že se mu nebude líbit, co uslyší. "Při Stromu, vezměme si s sebou i džbán vína, Jošuo. Tuze ho potřebuji."

"Pro lásku Usirea! U Drorova rudého kladiva! U kostí svatého Eahlstana a svatého Skendiho! Zbláznil ses? Proč bych měl opouštět Naglimund?" Isgrimnur se třásl překvapením a hněvem.
"Nežádal bych tě o to, kdyby existoval nějaký jiný způsob, Isgrimnure." Princ hovořil trpělivě, ale dokonce i přes mlhu vlastního rozčilení viděl vévoda Jošuovu úzkost. "Probděl jsem dvě noci ve snaze přijít na jiné řešení. Ale nenašel jsem je. Někdo musí najít princeznu Miriamele."
Isgrimnur polkl velký doušek vína. Cítil, že mu několik kapek sklouzlo do vousů, ale nedbal. "Proč?" konečně praštil s korbelem do stolu. "A proč já, zatraceně? Proč já?"
Princ se očividně přemáhal. "Musí být nalezena, protože je životně důležitá…a zároveň je to má jediná neteř. Co když zemře, Isgrimnure? Co když Eliášovi odoláme, prolomíme obležení, ale mě zasáhne šíp nebo spadnu z hradeb? Za kým pak půjdou lidé – ne jenom baroni a vojevůdci, ale obyčejní lidé, kteří se utekli pod ochranu mých zdí? Už tak bude těžké, abys bojoval proti Eliášovi pod mým vedením – neboť jsem pokládán za vrtošivého podivína – ale co když zemřu?"
Isgrimnur zíral do země. "Je tady Lluth. A Leobardis."
Jošua zavrtěl prudce hlavou. "Král Lluth je raněn, možná umírá. Leobardis je vévodou z Nabbanu – a mnozí si ještě pamatují, jak válčil s Erkynem. Samotný Sancellan je připomínkou časů, kdy Nabban vládl všem. Dokonce ani ty, strýčku, na to, jak jsi uznáván, bys sotva dal dohromady sílu, která by vzdorovala Eliášovi. Je přece synem Kněze Jana! Byl vychován pro trůn z dračích kostí samotným Janem. Přes všechny jeho ohavné činy to bude muset být někdo z rodiny, kdo by ho sesadil…a ty to víš!"
Odpovědí mu bylo Isgrimnurovo dlouhé mlčení.
"Ale proč já?" zeptal se nakonec.
"Protože Miriamele by se s nikým jiným nevrátila. S Deornothem? Je odvážný a oddaný jako sokol na lovu, ale princeznu by musel do Naglimundu přinést v pytli. Kromě mě jsi jediný, kdo by ji mohl přivést bez odporu, a ona bude muset přijít o vlastní vůli, protože by bylo neštěstí, kdyby vás objevili. Eliáš možná brzy zjistí, že je pryč a pak převrátí celý jih naruby, jen aby ji našel."
Jošua přešel ke svému stolu a nepřítomně prolistoval několik pergamenů. "Rozmysli si to důkladně, Isgrimnure. Zapomeň na chvíli, že tu mluvíme o tobě. Kdo jiný cestoval tak daleko a má tolik přátel na nejpodivnějších místech? Kdo jiný, pokud mi odpustíš, prošel ty nejzapadlejší kouty tmavých uliček v Ansis Pellipé a Nabbanu?"
Isgrimnur se hořce usmál. "Ale ani tak to nedává smysl, Jošuo. Jak mohu opustit své muže, když proti nám táhne Eliáš? A jak bych mohl doufat, že splním takové tajné poslání, když jsem tak známý?"
"Za prvé, to, že Isorn přišel, pokládám za Boží znamení. Oba se shodneme na tom, že Einskaldir nemá dost sebekázně na to, aby velel. Isorn ano. Kromě toho, strýčku, si zaslouží dostat příležitost, aby vykonal.něco záslužného. Pád Elvritshally pošramotil jeho mladickou pýchu."
"Pošramocená pýcha dělá z chlapce muže," zabručel vévoda. "Pokračuj."
"Za druhé, jsi sice známý, ale během posledních dvaceti let jsi byl na jih od Erkynu zřídka. V každém případě ti obstaráme převlek."
"Převlek?" Isgrimnur se nepřítomně probíral vousy, zatímco Jošua přešel ke dveřím a zavolal.
Vévoda cítil kolem srdce podivnou tíhu. Bál se boje, ani ne tak kvůli sobě, jako kvůli svým lidem, ženě…teď tu navíc byl také syn, čímž se ustarané duši ještě přitížilo. Ale odjet, třebas i vstříc stejnému nebezpečí…to mu připadalo jako zbabělost, jako zrada.
Jenomže jsem přísahal Jošuovu otci – mému drahému Janovi – jak bych mohl odmítnout žádost jeho syna? A navíc jeho argumenty jsou tak zatraceně rozumné.
"Tady," princ odstoupil ode dveří. Za nimi stál otec Strangyeard s plachým úsměvem na růžové tváři. Jeho vysoká postava se hrbila pod nákladem: hromadou tmavých šatů.
"Doufám, že padnou. Stává se to málokdy; nevím proč, snad je to jenom jemná připomínka, jedno z Pánových drobných břemen." Ztichl, potom znovu nalezl ztracenou nit. "Eglaf byl tak laskav a zapůjčil je. Bude mít asi tak stejnou velikost jako ty, i když myslím, že není tak vysoký."

"Eglaf?" zeptal se zmateně Isgrimnur. "Kdo je Eglaf? Jošuo, co je tohle za nesmysl?"
"Bratr Eglaf samozřejmě," vysvětloval Strangyeard.
"Tvůj převlek, Isgrimnure," prohlásil Jošua. Hradní knihovník rozprostřel hromádku, ze které se vyklubal kněžský oděv.
"Jsi zbožný muž, strýčku," řekl princ. "Jsem si jistý, že ho budeš schopen důstojně nosit." Vévoda by přísahal, že Jošua potlačuje úsměv.
"Cože? Kněžský oblek?" Isgrimnur začínal chápat a vůbec ho to netěšilo.
"Existuje lepší způsob, jak projít nepovšimnut Nabban, kde je Matka církev královnou a kněží všech řádů téměř převyšují počet ostatních obyvatel?" Teď už se Jošua opravdu usmíval.
Isgrimnur zuřil. "Jošuo, předtím jsem se bál o tvůj rozum, ale teď vidím, že jsi o něj přišel docela! Tohle je ten nejšílenější plán, jaký jsem kdy viděl! A k dovršení všeho, kdo kdy slyšel o aedonitském knězi s vousy?!" Pohrdavě si odfrkl.
Princ přešel – s varovným pohledem na otce Strangyearda, který položil oděv na židli a ustoupil ke dveřím – ke stolu, nadzdvihl látku, která ho zakrývala, a odhalil…umyvadlo s horkou vodou a lesklou, čerstvě obtaženou břitvu.
Isgrimnurův hlasitý výbuch rozechvěl i kameninové nádobí v kuchyni o patro níž.

* * *

"Mluvte, smrtelní. Přišli jste do našich hor jako zvědové?"
Jirikiho slova následovalo mrazivé ticho. Simon zahlédl koutkem oka Haestana, jak ustoupil ke zdi a šátrá po něčem, co by mohl použít jako zbraň; Sludig a Grimmric se rozhlíželi po Sithech okolo, přesvědčeni, že se na ně každou chvíli vrhnou.
"Ne, princi Jiriki," promluvil chvatně Binabik. "Sám jistě vidíš, že jsme nikterak neočekávali, že zde nalezneme vaše lidi. Jsme z Naglimundu, vyslanci prince Jošuy, na výpravě nesmírné důležitosti. Pátráme po ..."
Troll zaváhal, jako by se bál, že prozradí příliš mnoho. Nakonec pokrčil rameny a pokračoval.
"Jdeme k dračí hoře, abychom nalezli Trn, meč Camarise-sá-Vinnita."
Jiriki přimhouřil oči a zeleně oděný Sitha za jeho zády syčivě vydechl.
"Co byste dělali s takovou věcí?" zeptal se Khendaraja'aro.
Binabik neodpověděl a nešťastně hleděl na podlahu. Jak čas míjel, zdálo se, že vzduch houstne.
"Má nás zachránit před Králem Bouře!" vyhrkl Simon. Ani jeden Sitha nepohnul jediným svalem. Ani jeden neřekl jediné slovo.
"Mluv dál," ozval se nakonec Jiriki.
"Pokud musíme," vzdychl Binabik. "Je to část příběhu téměř tak dlouhého jako vaše Ua'kiza Tumet'ai nei-R'i'anis – Píseň o pádu Tumet'ai. Pokusíme se vypovědět, co můžeme."
Troll narychlo vysvětlil základní fakta. Simonovi připadalo, že záměrně vynechává určité věci; jednou nebo dvakrát během vyprávění Binabik vzhlédl a zachytil jeho pohled, jako by ho varoval, aby mlčel.
Binabik povídal o Naglimundu a přípravách na válku, o zločinech Nejvyššího krále, vysvětlil slova Jarnaugy a Nissesovy knihy, přičemž odříkal verše, které je vedly k Urmsheimu.
Troll domluvil. Jiriki se tvářil nezúčastněně, jeho strýc měl v obličeji skeptický výraz a ticho bylo tak dokonalé, že se zvonivý zvuk vodopádu zdál stále hlasitější, až zaplnil hlukem celý svět. Co to bylo za šílený sen, v němž se ocitli?! Simon cítil, jak mu buší srdce, ale nebylo to pouze ze strachu.
"Tomu je těžké uvěřit, synu mé sestry," promluvil konečně Khendaraja'aro a roztáhl ruce plné prstenů do podivného gesta.
"To je, strýčku. Ale myslím, že teď není vhodný čas o tom hovořit."
"Ale ten druhý, co o něm mluvil chlapec…" začal Khendaraja'aro. Oči měl ustarané a hlas plný narůstajícího hněvu. "Ten černý pod Nakkigou…"
"Teď ne." V princově hlase se ozval ostrý tón. Obrátil se na pět společníků. "Musíme se vám omluvit. Není dobré bavit se o takových věcech, zatímco jste ještě ani nejedli. Jste našimi hosty." Simonem při těch slovech proběhla vlna úlevy. Kolena mu zeslábla a zapotácel se.
Jiriki si toho všiml a pokynutím je pozval k ohni. "Posaďte se. Musíte nám odpustit naši podezřívavost. Rozuměj, ačkoliv jsem ti zavázán dluhem krve, Seomane – jsi opravdu můj Hikka Sta'ja – vaše rasa nám projevovala jen málo laskavosti."
"Musím s tebou částečně nesouhlasit, princi Jiriki," namítl Binabik, když se posadil na plochý kámen poblíž ohniště. "Ze všech Sithů by tvá rodina měla vědět nejlépe, že my Qanuci jsme vám nikdy žádnou škodu nezpůsobili."
Jiriki se na mužíka podíval a přísné rysy mu změkly do téměř něžného výrazu. "Přistihl jsi mě při nevděčnosti, Binbiniqegabeniku. Hned po západních lidech, které jsme znali nejlépe, jsme kdysi měli Qanuc v lásce."
Binabik zdvihl hlavu a na tváři měl užaslý výraz. "Jak to, že znáš mé celé jméno? Nezmínil jsem se o něm a mí společníci rovněž ne."
Jiriki se zasmál; byl to syčivý zvuk, ale zvláštně veselý, bez jediné stopy po neupřímnosti. V tom okamžiku k němu Simon pocítil náhlou hlubokou náklonnost.
"Ach, trolle, někdo tak zcestovalý jako ty by neměl být překvapen, že je jeho jméno známé. Kolik Qanuců kromě tebe a tvého mistra kdy vidělo jižní svahy hor?"
"Ty jsi znal mého mistra? Ten je teď mrtvý." Binabik si stáhl rukavice a protahoval si prsty. Simon i vojáci si hledali místa k sezení.
"On nás znal," řekl Jiriki. "Copak tě nenaučil hovořit naším jazykem? Říkal jsi, že s tebou troll mluvil, An'nai?"

"Mluvil, můj princi. Velmi správně."
Binabik zčervenal, potěšen i uveden do rozpaků. "Ookequk mě trochu učil, ale nikdy mi neprozradil, kde se řeč naučil. Myslel jsem, že mu to předal jeho mistr."
"Posaďte se, posaďte," pokynul Jiriki Haestanovi, Grimmricovi a Sludigovi, aby následovali příkladu Binabika a Simona. Přišourali se jako psi, kteří mají strach z výprasku, a posadili se kousek od ohně. Přišlo několik Sithů s bohatě vyřezávanými dřevěnými podnosy, na nichž byly vyrovnány nejrůznější potraviny: máslo a černý chléb, cihla ostrého slaného sýra, malé červené a žluté plody, které Simon nikdy neviděl. Bylo tu i několik misek známých bobulí a dokonce i hromádka včelích pláství. Když se Simon natáhl a vzal si dvě lepkavé plástve, Jiriki se znovu zasmál. Trochu to připomínalo pokřik sojky.
"Všude je zima," podotkl, "ale v úkrytu Jao é-Tinukai'i o tom včely ani nevědí. Berte si, co hrdlo ráčí."
Únosci, z nichž se vyklubali hostitelé, teď přinášeli neznámé, ale silné víno, které nalévali do dřevěných korbelů z kamenných džbánů. Simon přemýšlel, zda by se neměla pronést modlitba, ale Sithové už jedli. Haestan, Sludig a Grimmric se nešťastně rozhlíželi. Rádi by se pustili do jídla, ale stále v nich hlodal strach a nedůvěra. Pozorně sledovali Binabika, jak si ulomil kus chleba a jedl ho s máslem. O chvilku později, kdy byl nejen stále naživu, ale dál vesele hodoval, viděli, že jim nehrozí nebezpečí a vzali tabuli útokem jako propuštění trestanci.
Simon si otíral med z brady a pozoroval přitom Sithy. Jedli pomalu, občas si dlouho prohlíželi bobuli v prstech, než ji donesli k ústům. Nemluvili mnoho, ale když někdo z nich pronesl svým vláčným jazykem nějakou poznámku nebo pozvedl hlas ke kratičké písni, všichni mu naslouchali. Nestávalo se často, že by někdo odpověděl, ale pokud se tak stalo, ostatní poslouchali i jeho. Ozýval se tichý smích, ale žádný křik a hádky, a Simon neviděl, že by si vzájemně skákali do řeči.
An'nai se posunul blíž k Simonovi a Binabikovi. Jeden ze Sithů cosi vážným tónem poznamenal a rozesmál tak ostatní. Simon požádal An'naie, aby mu žert vysvětlil.
Sitha zrozpačitěl.
"Ki'ushapo řekl, že vaši přátelé jedí, jako by se báli, že by jim jídlo mohlo utéct." Podíval se na Haestana, který se cpal oběma rukama.
Simon nevěděl přesně, co tím myslí – jistě už někdy viděli hladové lidi – ale i tak se usmál.
Jak večeře pokračovala a dřevěné poháry byly znovu a znovu dolévány ze zdánlivě nekonečné řeky vína, začali se Rimmeřan a oba Erkyňané dobře bavit.
V jednu chvíli Sludig povstal s korbelem v ruce a pronesl srdečný přípitek na své nové sithijské přátele. Jiriki se usmál a přikývl, ale Khendraja'aro ztuhl; když Sludig spustil severskou pijáckou píseň, princův strýc se tiše vzdálil do rohu velké jeskyně a hleděl do rozčeřených vlnek jezírka.
Ostatní Sithové u stolu se smáli, když Sludig hýkavým hlasem hulákal refrén, a kolébali se v kolísavém rytmu. Občas si mezi sebou cosi zašeptali.
Sludig, Haestan a Grimmric vypadali docela šťastně a dokonce i Binabik se usmíval s hruškou v ruce – ale Simon při vzpomínce na okouzlující sithijskou hudbu cítil vlnu studu za své společníky, jako by Rimmeřan byl pouťový medvěd, který tančí na Hlavní ulici pro pás pamlsků.
Ještě chvíli se díval, potom vstal a otřel si ruce do košile. Binabik se také zvedl a poté, co požádal Jirikiho o dovolení, odešel chodbou dolů, aby se postaral o Qantaqu. Všichni tři vojáci se hurónsky řehtali a Simon nepochyboval, že si vyprávějí opilé vojenské vtipy. Šel k jednomu výklenku, aby si prohlédl podivné lampy. Náhle si vzpomněl na zářící krystal, který mu dal Morgenes – mohla to být sithijská práce? – a srdce se mu sevřelo steskem. Jednu lampu vzal do dlaně a uviděl matný obrys kostí, jako by se maso změnilo v kalnou vodu. Ať se díval, jak chtěl, nepřišel na způsob, jak se mohl plamínek dostat dovnitř průhledného krystalu.
Ucítil, že ho kdosi pozoruje. Otočil se. Z druhé strany ohniště ho lesknoucíma se očima sledoval Jiriki. Simon sebou překvapeně trhl; princ kývl.
Haestan, jemuž víno stouplo do hlavy, vyzval jednoho ze Sithů – toho, kterému An'nai říkal Ki'ushapo – k soutěži v přetlačování. Grimmric dával Ki'ushapovi, oblečenému v šedočerných šatech, opilé rady. Bylo jasné, proč se hubený voják domníval, že je jeho pomoci zapotřebí: Sitha byl o hlavu menší než Haestan a zdálo se, že váží sotva polovinu. Když se Sitha se zasněným výrazem naklonil přes stůl a uchopil Haestanovu širokou tlapu, Jiriki vstal, protáhl se kolem nich a svým plavným krokem zamířil k Simonovi.
Simon měl stále potíže porovnat tuto sebevědomou, inteligentní bytost s šíleným stvořením, které nalezl v lesní pasti. Přesto však, když Jiriki určitým způsobem otočil hlavu nebo ohnul dlouhé prsty s výraznými klouby, bylo možno vysledovat jistou divokost, která děsila i uchvacovala. A kdykoliv se v princových jantarových očích se zlatými skvrnkami zaleskl oheň, zasvítily starobylým jasem jako drahokamy z černé půdy lesa.
"Pojď, Seomane," vyzval jej Sitha, "něco ti ukážu." Uchopil Simona za loket a vedl ho k jezírku, kde seděl Khendraja'aro a konečky prstů si máčel ve vodě. Když procházeli kolem ohně, Simon viděl, že zápas v přetlačování je v plném proudu. Protivníci byli do sebe zaklesnuti, ani jeden doposud nezískal výhodu, ale Haestanova vousatá tvář byla sevřená usilovným šklebem. Naproti tomu na štíhlém Sithovi nebyly účinky zápasu, až na chvění napjaté paže, téměř vidět. Simon si řekl, že to pro Haestana nic dobrého nevěstí. Sludig sledoval zápas malého s velkým s otevřenými ústy.
Když Jiriki míjel strýce, cosi na něj zapískal, ale Khendraja'aro nereagoval; zdálo se, že jeho tvář bez známek věku je uzavřená jako křídlo dveří. Simon šel za Jirikim podél zdi jeskyně. Vtom mu přímo před udivenýma očima Jiriki zmizel. Zatočil však pouze do další chodby, která se ohýbala za vodopádem. Simon vešel za ním; chodba, osvětlená řadou lamp, se stáčela vzhůru po schodech vytesaných do kamene.
"Následuj mě, prosím."
Zdálo se, že stoupali nitrem hory hodně vysoko. Konečně minuli poslední lampu a opatrně postupovali tmou, až si

Simon uvědomil, že vpředu vidí světlo hvězd. Hned na to se chodba rozšířila do malé jeskyňky, jejíž přední stěna se otvírala noční obloze.
Šel za Jirikim na konec místnosti, kterou tvořil po pás vysoký kamenný val. Skalní stěna spadala prudce dolů: deset sáhů pod nimi se vlnily vrcholky stromů, o dalších padesát sáhů níž se bělala sněhem pokrytá zem. Noc byla čistá. Na černé obloze zářily hvězdy a les kolem byl jako jedno velké, nezměrné tajemství.
Chvíli stáli tiše. Potom Jiriki promluvil. "Dlužím ti za život, lidské dítě. Neboj se, že bych zapomněl."
Simon neřekl nic, bál se, že by rozbil kouzlo, jež mu umožnilo stát uprostřed nočního lesa jako zvěd v tmavé Boží zahradě. Zahoukala sova.
Přešla další tichá chvíle. Sitha se zlehka dotkl Simonovy paže a ukázal kamsi nad tichý oceán stromů.
"Tam. Na severu, pod Lu'yasou…" Ukázal na linii tří hvězd těsně nad okrajem sametové oblohy. "Vidíš obrys těch hor?"
Simon se zadíval. Měl pocit, že na tmavém obzoru vidí slabou zář, tenký náznak jakéhosi velkého bílého obrysu tak daleko, že se zdálo, jako by na něj nedosáhlo ani měsíční světlo. "Myslím, že ano."
"Tam máte namířeno. Štít, který lidé nazývají Urmsheim, je v tom hřebeni, ačkoliv by bylo zapotřebí jasnější noci, aby byl vidět lépe." Povzdychl si. "Tvůj přítel Binabik dnes večer hovořil o ztraceném Tumet'ai. Kdysi odtud bylo vidět, daleko na východě," ukázal do tmy, "právě z této plošiny, ale to bylo za dnů mého prapradědečka. Za bílého dne se na zlaté střeše Seni Anzi'in…věži Kráčejícího úsvitu…odráželo sluneční světlo. Říká se, že byla jako pochodeň hořící na ranním obzoru…"
Zmlkl. Otočil se k Simonovi; tvář měl skrytu ve stínu.
"Tumet'ai je již dlouho pohřbené," řekla pokrčil rameny. "Nic netrvá věčně, dokonce ani Sithové ne…ani sám čas."
"Jak…jak jsi starý?"
Jiriki se usmál a jeho zuby se zaleskly ve světle měsíce. "Starší než ty, Seomane. Pojďme teď dolů. Dnes jsi viděl a přežil mnoho událostí a nepochybně potřebuješ spát."
Když se vrátili do jeskyně osvětlené ohněm, všichni tři vojáci byli už zabaleni do svých plášťů a hlasitě chrápali. Binabik se už vrátil a teď seděl a poslouchal několik Sithů, zpívajících pomalou, tesklivou píseň, která šuměla jako úl a plynula jako řeka. Naplňovala místnost jako těžká vůně nějaké vzácné, vymírající květiny.
Simon se díval, zabalen do pláště, jak na stropě poskakuje světlo ohně a pomalu ho ukolébávala podivná hudba Jirikiho kmene.
Paže Nejvyššího krále
Simon se probudil a zjistil, že se světlo v jeskyni změnilo. Ohniště dosud žhnulo – tenké žluté plameny mezi bílým popelem – ale lampy už vyhasly. Štěrbinami ve stropě, které v noci nebyly vidět, se prodíralo světlo a měnilo kamennou komnatu ve sloupový sál světel a stínů.
Jeho tři přátelé vojáci ještě spali; chrápali, zabalení do plášťů, rozhození po podlaze jako oběti nějaké bitvy. Jeskyně byla jinak prázdná – až na Binabika, jenž seděl na zkřížených nohách před ohněm a nepřítomně si popiskoval na flétnu.
Simon se nejistě posadil. "Kde jsou Sithové?"
Binabik se neotočil, ale zahrál ještě pár tónů, "Buď pozdraven, dobrý příteli," řekl konečně. "Vyspal ses dobře?"
"Myslím, že ano," zachrčel Simon a svalil se zpět. Hleděl na smítka prachu, třpytící se u stropu jeskyně. "Kam šli Sithové?"
"Ven, lovit. Pojď, vstávej. Potřebuji tvou pomoc."
Simon zaúpěl, ale nakonec se mu podařilo se posadit.
"Lovit obry?" zeptal se po krátké chvíli, ústa plná ovoce. Haestan začal chrápat tak hlasitě, že Binabik znechuceně odložil flétnu.
"Honí cokoliv, co ohrožuje jejich hranice, myslím." Troll zíral na cosi na kamenné podlaze před sebou. "Kikkasut! To nedává žádný dobrý smysl. To se mi ani maličko nelíbí."
"Co nedává smysl?" Simon líně zkoumal kamennou komnatu. "Tohle je sithijský dům?"
Bianabik se na něj zamračeně zahleděl. "Myslím, že se ti vrátila tvá schopnost ptát se na mnoho otázek najednou. Ne; tohle není sithijský dům jako takový. Je to, myslím, jak říkal Jiriki: lovecká chýše, místo, kde mohou lovci přebývat, když se toulají po krajině. A co se tvé druhé otázky týče, to, co nedává smysl, jsou tady ty kosti – nebo spíš dávají příliš jasný smysl."
Kosti ležely na hromadě před Binabikovými koleny. Simon se na ně zadíval. "Co to znamená?"
"Povím ti to. Možná by bylo dobré, abys ten čas využil k umytí špíny a šťávy z bobulí ze své tváře." Troll blýskl zažloutlým chrupem a ukázal na tůňku v rohu. "To bude k umytí stačit."
Čekal, dokud Simon jednou nepotopil hlavu do hryzavě chladné vody.
"Aaah!" mladík se otřásl. "Studené!"
"Možná sis všiml," pokračoval Binabik, který se Simonovými stížnostmi nenechával rušit, "že jsem dnes ráno vrhal kostmi. A říkají toto: Stinná stezka, Neobalená šipka a Černá puklina. To ve mně vzbuzuje mnoho zmatků a nepokoje."
"Proč?" Simon si ještě jedinou chrstl vodu na obličej a setřel ji svým koženým kabátcem, který sám nebyl vůbec čistý.
"Protože jsem vrhal kostmi, než jsme opustili Naglimund," odpověděl Binabik nazlobeně, "a padla mi tatáž sestava! Přesně!"
"Ale proč by to mělo být špatné?" Simonovy oči přitáhlo něco lesklého, co leželo na okraji tůňky. Opatrně to sebral a zjistil, že to je kulaté zrcátko, zasazené do nádherně vyřezávaného dřevěného rámu. V okraji tmavého skla byla vyleptá,na neznámá písmena.
"Když se věci nemění, je to často špatné," odpověděl Binabik, "ale u kostí to platí ještě více. Pro mne jsou kosti průvodci k moudrosti, ano?"

"Mmmm-hmmm." Simon leštil zrcátko košilí.
"No, co kdybys otevřel svou Knihu Aedonovu a zjistil, že všechny strany nesou jen jeden verš – tentýž verš, dál a dál?"
"Myslíš Knihu, kterou bych už předtím viděl? A byla by jiná než předtím? Myslel bych si, že to musí být kouzlo."
"Tak," přikývl Binabik uchlácholeně, "takže to je můj problém, Jsou stovky způsobů, jimiž se k sobě kosti mohou postavit. Aby padlo šestkrát za sebou totéž – myslím, že to může být jen zlé. I když jsem je studoval, stále nemám rád slovo ‚kouzlo' – ale kosti svírá nějaká síla jako mocný vítr, který stáčí všechny prapory týmž směrem…Simone! Posloucháš?"
Simon upřeně hleděl do zrcadla. Byl ohromen neznámou tváří, která na něj zírala. Cizinec měl protáhlý, kostnatý obličej, modré zastíněné oči a porost rudozlatého vousu na bradě, tvářích a horním rtu. Simon byl okouzlen zjištěním, že – samozřejmě – hledí jen sám na sebe, pohublého a ošlehaného cestováním, s prvním mužným vousem, pokrývajícím bradu. Co je to za obličej, zapřemítal náhle? Neměl ještě mužské rysy, opotřebované a přísné, zdálo se mu ale, že pozbyl něco ze své přitroublosti. Na tom střapatém mladíkovi s protáhlým obličejem, který na něj zíral, jej ale něco zklamalo. Takhle jsem připadal Miriamele? Jako farmářský synek – jako oráč?
Právě když myslel na Miriamele, zdálo se mu, že zahlédl ve skle záblesk jejích rysů, který jako by zakrýval jeho obraz. Po jeden závratný okamžik byly oba obličeje smíchány dohromady, jako dvě mračné duše v jednom těle; o chvilku později už viděl jen Miriamelinu tvář – nebo spíše Malachiášovu, protože dívčiny vlasy byly černé a krátké, a na sobě měla chlapecké šaty. Za ní ležela bezbarvá obloha, prokládaná temnými bouřkovými mračny. Byl tam také někdo jiný, kdo stál těsně za ní, kulatolící muž v šedivé kapuci. Simon si byl jistý, že jej už viděl – ale kdo to je?
"Simone!" Binabikův hlas jej polil jako chladná voda z tůně, právě když se to jméno nepolapeno mihlo kolem něj. Překvapeně trhl zrcátkem. Když je znovu pevně sevřel, byl v něm už jen jeho obličej.
"Je ti zle?" zeptal se troll, polekaný ochablou, zmatenou tváří, kterou k němu Simon otočil.
"Ne…myslím, že ne…"
"Tak pokud jsi umyt, pojď mi pomoci. Budeme o věštění mluvit později, až tvá pozornost nebude tak mdlá." Binabik povstal a naházel kosti zpět do koženého váčku.

Binabik sjel po ledové skluzavce první a upozornil Simona, aby měl nohy natažené a ruce těsně u hlavy. Střemhlavý let tunelem byl jako sen o dlouhém pádu odněkud z vysoka, a když vletěl do měkkého sněhu pod ústím tunelu a do očí jej uhodilo ostré a mrazivé denní světlo, chvíli seděl a vychutnával rychlost, s níž mu bilo srdce.
O chvíli později jej převalil překvapivý šťouchanec do zad; vzápětí jej zavalila hora svalů a kožešiny.
"Qantaqo!" zaslechl Binabikův rozesmátý výkřik. "Jestli zacházíš se svými přáteli takto, jsem rád, že ti nejsem nepřítelem!"
Simon vlčici odtlačil a vydechl, ale vzápětí musel čelit dalšímu útoku na obličej, tentokrát drsnému jazyku. Nakonec se s Binabikovou pomocí odkoulel na svobodu. Qantaqa se vzrušeným vytím vyskočila na nohy, jednou trolla a mladíka oběhla a pak zmizela v zasněženém lese.
"Teď," prohlásil Binabik, když si z černých vlasů otřepával sníh, "musíme zjistit, kam Sithové zavedli naše koně."
"Nedaleko, Qanučane."
Simon vyskočil. Obrátil se a spatřil řadu Sithů, tiše vystupujících z lesa. V jejich čele byl zeleně oděný Jirikiho strýc. "A proč je hledáš?"
Binabik se usmál. "Jistě ne proto, abych ti utekl, dobrý Khendraja'aro. Vaše pohostinnost je pro nás příliš příjemná, než abychom spěchali pryč. Ne, jde jen o jisté věci, o nichž se chci ujistit, že je dosud máme, o věci, které jsem s jistými obtížemi opatřil v Naglimundu a které budeme po cestě ještě potřebovat."
Khendraja'aro na trolla chvíli bezvýrazně hleděl a pak dal znamení dvěma Sithiům. "Sijadi, Ki'uhaspo – ukažte jim."
Světlovlasá dvojice přešla několik kroků podél stěny hory od ústí tunelu, pak se zastavila a vyčkávala, až se k nim Simon a troll připojí. Když se Simon ohlédl, spatřil, že je Khendraja'aro dosud sleduje a v jasných, sešikmených očích má nerozluštitelný výraz.
Našli koně skryté o pár furlongů dál v malé jeskyni, zakryté párem zasněžených borovic. Jeskyně byla útulná a suchá; všech šest koní spokojeně přežvykovalo u kupy sladce vonícího sena.
"Kde se to tu vzalo?" zeptal se překvapeně Simon.
"Často sem vodíme naše vlastní koně," odpověděl Ki'u-shapo pečlivou západštinou. "Překvapuje tě, že pro ně máme stáje?"
Zatímco se Binabik hrabal v jednom ze sedlových vaků, Simon zkoumal jeskyni. Všiml si paprsku světla, proudícího z pukliny vysoko ve zdi, a kamenného koryta, naplněného čirou vodou. O zeď naproti vchodu byla opřena hromada helem, seker a mečů. Simon rozeznal v jedné z čepelí svou vlastní, ze zbrojnice Naglimundu.
"Ty jsou naše, Binabiku! Jak se sem dostaly?"
Ki'ushapo mluvil pomalu jako s dítětem. "Dali jsme je sem, když jsme je vzali tobě a tvým druhům. Tady jsou v bezpečí a v suchu."
Simon se na Sithy podezřívavě zahleděl. "Ale já myslel, že vy se železa nemůžete dotknout – že je to pro vás jed!"
Rychle zmlkl ve strachu, že vstoupil na zakázanou půdu, ale Ki'ushapo si před odpovědí se svým tichým společníkem jen krátce vyměnil pohled.
"Takže ty jsi slyšel historky o Dnech černého železa. Ano, kdysi to tak bylo, ale ti, kdo ty dny přežili, se mnohému naučili. Nyní víme, jakou vodu pít a z kterých pramenů, a také víme, jak zacházet se smrtonosným železem bez nebezpečí. Proč myslíš, že jsme ti dovolili, aby sis ponechal svou kroužkovou košili? Samozřejmě, nemáme v železe žádnou zálibu a nepoužíváme je…a ani se jej nedotýkáme, není-li to nezbytně třeba." Podíval se na Binabika, který se

stále zaujatě přebíral v cestovních brašnách. "Půjdeme a necháme tě tvému pátrání. Zjistíš, že nic nechybí – nebo alespoň nic, co jste měli, když jste nám padli do rukou."
Binabik vzhlédl. "Jistě. Jen se bojím o věci, které jsme mohli ztratit během včerejšího boje."
"Samozřejmě," odpověděl Ki'ushapo. On i tichý Sijadi vyšli za větve, kryjící vchod.
"Ah!" zajásal Binabik nakonec a pozvedl vak, který zvonil jako měšec plných zlatých imperátorů. "O starost méně." Zasunul vak do sedlové brašny.
"Co to je?" zeptal se Simon, podrážděn, že musí klást další otázku.
Binabik se zlomyslně zakřenil. "Další quanucké kouzlo, takové, které bude brzy k užitku. Pojď, měli bychom se vrátit. Jestli se ostatní vzbudí, ztuhlí pitím a samotní, mohli by dostat strach a vyvést nějakou nepředloženost."
Qantaqa je zastihla na jejich krátké cestě k tunelu, mordu a čenich potřísněnu krví nějakého zvířete, jejž opustilo štěstí. Párkrát je oběhla, pak se zastavila, začenichala a zježila srst. Přikrčila se, znovu zavětřila.
Khedraja'aru doprovázeli Jiriki a An'nai. Princ vyměnil bílý šat za žlutohnědý a modrý kabátec. Držel velký nenapjatý luk a toulec plný hnědě opeřených šípů.
Qantaqa obkroužila Sithy, vrčela a čenichala, ale ocasem mávala, jako by zdravila staré známé. Vyrazila dopředu, pak uskočila, z hrdla se jí dralo hluboké vrčení a hlavou škubala, jako by třepala s králíkem. Když se Simon s Binabikem připojili, došla k nim, dotkla se černým nosem Binabikovy ruky, pak znovu odtančila a pokračovala v nervózním kroužení.
"Nalezl jsi všechen majetek v pořádku?" zeptal se Jiriki.
Binabik přikývl. "Ano, bezesporu. Díky za péči o naše koně."
Jiriki nedbale mávl rukou. "A co teď?"
"Myslím, že bychom se měli brzy vydat na cestu," opáčil troll a zastínil si oči, aby se podíval do šedomodré oblohy. "Jistě ne dnes. Odpoledne odpočívejte, a večer s námi ještě jednou pojezte. Máme si ještě mnoho co říci, a můžete odejít zítra za úsvitu."
"Ty…a tvůj strýc…nám prokazujete velikou laskavost, princi Jiriki. A čest." Binabik se uklonil.
"Nejsme už tak laskavou rasou, Binbinqegabeniku, ne tolik, jako jsme bývali, ale jsme dvorní. Pojď."

Po výtečném obědě z chleba, sladkého mléka a úžasné zvláštní ostré polévky z ořechů a sněžných květin proběhlo dlouhé odpoledne v tichém hovoru mezi Sithy a lidmi, ve zpěvu a dlouhém dřímotu.
Simon spal lehce a snil o Miriamele. Stála na oceánu, jako by to byla podlaha z nerovného zeleného mramoru. Kývala na něj. Ve snu spatřil na obzoru zběsilá černá oblaka a pokusil se ji výkřikem varovat. Princezna jej ve větru neslyšela a jen se smála a kynula mu. Věděl, že, na vlnách stát nemůže, a ponořil se, aby k ní doplaval, ale ucítil, jak jej studená voda stahuje dolů…

Když se konečně vyprostil ze sna, probudil se do zmírajícího odpoledne. Sloupy světla zmatněly a ohnuly se, jako by byly opilé. Někteří Sithové rozžali ve výklencích zdí krystalové lampy, ale ani když se na ně díval, nepochopil Simon, co to v nich svítí: jakmile byly dány na místo, prostě pomalu začaly žhnout jemným, vše zalévajícím světlem.
Simon se připojil ke svým druhům, usazeným na kamenech kolem ohně. Byli tam sami; Sithové, byť pečliví a dokonce přátelští, dávali přednost vlastní společnosti: seděli v hloučcích po jeskyni.
"Chlapče," Haestan zvedl ruku a poplácal jej po rameni. "Už jsme se báli, že budeš spát celý den."
"Taky bych spal, kdybych snědl tolik chleba co on," usmál se Sludig, jenž si čistil třískou nehty.
"Všichni tady se shodli na tom, že vyjedeme zítra," řekl Binabik a Grimmric s Haestanem přikývli. "Není nijak jisté, že mírné počasí vydrží dlouho, a my musíme jít ještě daleko."
"Mírné počasí?" zeptal se Simon a zamračil se, protože měl úplně ztuhlé nohy. "Sněží jako blázen."
Binabikovi se hluboko z hrdla vydralo zachichotání.
"Ho, příteli Simone. Jestli chceš poznat studené počasí, promluv si s tím, kdo přebývá ve sněhu. Tohle je jako jaro u nás v Qanucu, když si v závějích Mintahoqu hrajeme nazí. Až dorazíme k horám, pak – je mi líto, že to musím říci – poznáš opravdový chlad."
Vůbec nevypadá lítostivě, pomyslel si Simon. "Takže kdy vyrazíme?"
"Za prvního světla na východě," odpověděl Sludig.
"Čím dříve," dodal významně a rozhlédl se po jeskyni a po jejich neobvyklých hostitelích, "tím lépe."
Binabik na něj zazíral, pak se otočil na Simona. "Takže dnes v noci musíme dát všechny věci do pořádku."
Objevil se Jiriki, jako by se zhmotnil ze vzduchu, a připojil se ke společnosti u ohně. "Ah," řekl, "právě o tom jsem s vámi chtěl mluvit."
"Snad nepředstavuje náš odjezd problém?" zeptal se Binabik a jeho srdečný výraz tak docela nezakryl jistou obavu.
Haestan a Gimmric vypadali ustaraně, Sludig podrážděně.
"Myslím, že ne," odpověděl Sitha. "Je ale pár věcí, které bych chtěl poslat s vámi." Sáhl prchavým gestem dlouhoprstou rukou do záhybu šatu a ukázal Simonovi Bílý šíp.
"To je tvé, Seomane."
"Cože? Ale…ale ten patří tobě, princi Jiriki."
Sitha na chvíli zvedl hlavu, jako by naslouchal nějakému vzdálenému volání, pak znovu sklopil zrak. "Ne, Seomane, není můj, dokud si jej nevysloužím zpět – život za život."
Držel jej oběma rukama jako nataženou strunu, aby kosé světlo shora zvýraznilo filigránský vzor.
"Vím, že tohle písmo neumíš přečíst," pronesl. Zvolna Jiriki, "ale já ti povím, že to jsou Slova Tvoření, jež do šípu vyryl sám Vindaomeyo Šípař – hluboko, hluboko v minulosti, předtím, než jsme se my z Prvního Lidu rozdělili do tří Kmenů.

Je to část mé rodiny, jako by byl stvořen z mé kosti a šlach – a je to i část mne sama. Nedal jsem jej lehce – Sta'ja Ame vůbec málokterý smrtelník kdy držel – a zcela jistě si jej nevezmu, dokud dluh doopravdy nesplatím." Domluvil a podal šíp Simonovi; tomu se při doteku štíhlého válce roztřásly prsty.
"Já…já nerozuměl…" zadrmolil a měl náhle pocit, jako by ten závazek nesl on. Pokrčil rameny; nedokázal říci víc.
"Tak," Jiriki se otočil k Binabikovi a ostatním. "Můj osud, jak mu rozumíte vy smrtelníci, se zdá podivně svázán s tímto lidským dítětem. Takže nebudete příliš překvapeni, až vám řeknu, co ještě s vámi pošlu na vaši neobvyklou a pravděpodobně beznadějnou pouť."
Po chvíli ticha se Binabik zeptal: "A co to bude, princi?"
Jiriki blýskl spokojeným, lstivým úsměvem. "Já. Půjdu s vámi."

Mladý kopiník stál dlouhé vteřiny nerozhodný, zda má prince vyrušit v zamyšlení. Jošua hleděl někam ven, klouby na rukou bílé, jak pevně svíral parapet naglimundské západní zdi.
Nakonec se zdálo, že princ cizí přítomnost zaregistroval. Obrátil se. Obličej měl tak nepřirozeně bledý, že voják o půl kroku ustoupil.
"Výsosti…?" zeptal se a zjistil, že hledět princovi do očí je značně těžké. Princův pohled, pomyslel si voják, je podobný pohledu raněné lišky, kterou jsem jednou viděl při honu těsně předtím, než ji roztrhali psi.
"Pošli mi Deornotha," nařídil princ a přinutil se k úsměvu, který mladý voják považoval za nejhorší ze všeho, co dosud viděl. "A pošli mi starého Jarnaugu – Rimmeřana. Znáš ho?"
"Myslím, že ano, Vaše Výsosti. Ten s tím jednookým otcem v knihovně."
"Dobře, muži," Jošua zvrátil obličej k obloze a sledoval masu inkoustových mraků, jako by to byla prorocká kniha.
Kopiník váhal, zda byl propuštěn, pak se otočil a opatrně se odkrádal.
"Ty, muži," zastavil jej uprostřed kroku princ.
"Výsosti?"
"Jak se jmenuješ?" Stejně dobře se mohl ptát oblohy.
"Ostrael, Výsosti…Ostrael, Fisframův syn, pane…z Runchesteru."
Princ na něj krátce pohlédl a znovu trhl pohledem k temnícímu obzoru, jako by tam byl neodolatelně přitahován. "Kdy jsi byl naposledy v Runchesteru, muži?"
"Předposlední Elysiamansy, princi Jošuo, ale posílám jim polovinu žoldu, pane."
Princ si přitáhl vysoký límec těsněji a přikývl jako po vyslovení nějakého velikého moudra. "Velmi dobře... Ostraeli, synu Fisframův. Běž a pošli mi Deornotha a Jarnaugu. Běž."
Mladému kopiníkovi už dlouho před tímto dnem vyprávěli, že princ je zpola šílený. Když v těžkých botách dusal po schodech vrátnice a myslel na Jošuův obličej, se zachvěním si připomněl jasné, vytřeštěné oči mučedníků nakreslených v rodinné Knize Aedonově – a nejen na zpívající mučedníky, ale i na únavný smutek v očích samotného Usirea, vedeného v řetězech ke Stromu trestů.

"A ti zvědové jsou spolehliví, Výsosti?" zeptal se opatrně Deornoth. Nechtěl pronést nic urážlivého, ale cítil toho dne v princovi divokost, jíž nerozuměl.
"Při Božím Stromu, Deornothe, jistě, že jsou spolehliví! Znáš je oba, a jsou to důvěryhodní muži. Nejvyšší král je u přechodu přes řeku Zeleného brodu, necelých deset mil odtud. Zítra ráno bude u našich hradeb. Se značnou silou."
"Takže Leobardis nedorazí včas." Deornoth přimhouřil oči a pohlédl nikoliv na jih, odkud se kradmo a neúprosně blížily Eliášovy armády, ale na západ, kde se namáhavě Inniscrichem a jižním Frostmarchem lopotily legie Ledňáčka.
"Leda zázrakem. Jdi, Deornothe. Řekni siru Edgramovi, ať je vše připraveno. Chci, aby bylo každé kopí naostřeno a každá tětiva vypjata, a ve strážnici ani kapka vína…ani ve strážných. Rozuměls?"
"Jistě, Výsosti," přikývl Deornoth. Cítil, že se mu zrychluje dech a v žaludku jej lechtá nevolnost z očekávání.
Milosrdný Bože, ti by Nejvyššímu králi dali okusit naglimundské cti – to věděl!
Někdo si odkašlal. Byl to Jarnauga, který zdolal schody k široké chodbě bez námahy, jaká by příslušela muži byť jen zpoloviny tak starému. Měl na sobě jedny ze Strangeyardových volných černých šatů a dlouhý vous si zastrčil pod opasek.
"Přišel jsem na tvou výzvu, princi Jošuo," řekl se škrobenou dvorností.
"Děkuji ti, Jarnaugo. Jdi, Deornothe. Promluvíme si u večeře."
"Ano, Výsosti." Deornoth se uklonil, helmu v podpaží, a pak seběhl schody po dvou.
Jošua ještě chvíli po jeho odchodu vyčkával a pak se rozhovořil:
"Podívej tam, starče, podívej," mávl rukou nad shlukem města Naglimund, nad loukami a poli pod nimi, na zeleň a žluť, temně vymalované zamračenou oblohou. "Přicházejí krysy, aby hryzaly do našich zdí. Tento klidný výjev dlouho neuvidíme – pokud vůbec někdy."
"Hrad mluví jen o Eliášově příchodu, Jošuo."
"A tak to má být." Princ se obrátil k hradbám zády, jako by si výhledu užil dosyta, a zahleděl se na starého muže.
"Vyprovodil jsi Isgrimnura?"
"Ano. Nebyl rád, že odchází potajmu a před úsvitem."
"No, a co se dalo dělat? Když jsme vyhlásili tu historku o jeho misi v Perdruinu, mohlo by být ošidné, kdyby jej někdo spatřil v kněžském šatu – a tak bezvousého, jako když byl chlapcem v Elvritshalle." Princ se přinutil do chmurného, zaťatého úsměvu. "Bůh ví, Jarnaugo, že i když si z jeho maskování tropím žerty, vědomí, že toho dobrého muže štvu od rodiny a posílám jej, aby se pokusil napravit mé vlastní selhání, mě bodá jako nůž ve střevech."
"Jsi tu pánem, Jošuo; a být pánem někdy znamená mít v jistých ohledech méně svobody než nejsprostší rab."

Princ zasunul pravou ruku do pláště. "Vzal si Kvalnir?"
Jarnauga se zašklebil. "Schoval jej pod svrchní šat. Ať tvůj Bůh spasí ty, kdo se toho starého tlustého kněze pokusí oloupit."
Princův unavený úsměv se na chvíli rozšířil. "Dokonce ani sám Bůh jim nedokáže pomoci; při rozpoložení, v jakém se Isgrimnur nachází." Úsměv dlouho nevydržel. "Nyní, Jarnaugo, se se mnou projdi po hradbách. Potřebuji tvůj bystrý zrak a moudrá slova."
"Vskutku vidím dál než většina ostatních, Jošuo – to mě naučili otec s matkou. Podle toho mám i jméno: znamená rimmersky "Železné oko". Naučili mne vidět skrze závoje klamu jako železo, jež protíná kouzla. Ale co se toho druhého týče, nemohu ti slíbit žádná moudra, která by v tuto pozdní hodinu měla cenu."
Princ udělal odmítavé gesto. "Už jsi nám pomohl uzřít mnohé, co bychom jinak neviděli. Pověz mi o Bratrstvu Svitku: Poslali tě do Tungoldyru, abys sledoval Bouřnou horu?"
Starý muž šel po Jošuově boku a rukávy mu vlály jako černé praporce. "Ne, princi, to nejsou způsoby Bratrstva. I můj otec byl nositelem Svitku." Vytáhl ze záňadří zlatý řetěz a ukázal Jošuovi vyřezávané pero a svitek, který na něm visel. "Vychoval mne, abych zaujal jeho místo, a neudělal bych nic, co by jej nepotěšilo. Bratrstvo nikoho nenutí; jen žádá, aby každý učinil, co učinit může."
Jošua kráčel v tichém zamyšlení. "Kéž by tak jen mohlo být stejně vládnuto zemi," vzdychl konečně. "Kéž by tak jen lidé dělali, co mají." Obrátil přemýšlivé, šedivé oči ke starému Rimmeřanovi. "Ale věci nejsou vždy tak jednoduché – dobré a zlé není vždy tak zřejmé. Tvé Bratrstvo musí jistě mít svého představeného, nebo ne? Byl to Morgenes?"
Jarnaugovi zacukalo rty. "Vskutku jsou časy, kdy by pro nás bylo užitečné mít vůdce, silnou ruku. Dokazuje to naše žalostná nepřipravenost na současné události." Jarnauga potřásl hlavou. "A my bychom toto vůdcovství Morgenesovi svěřili, kdyby o to požádal – byl to muž nezměrné moudrostí, Jošuo; doufám, žes to poznal, když ses s ním stýkal. Ale on to neudělal: Chtěl jen bádat, číst a klást otázky. Přesto, děkujme té síle, ať už to bylo cokoliv, že jsme jej měli tak dlouho, jak to jen šlo. Jeho předvídavost je v tomto okamžiku naším, naším jediným štítem."
Jošua se zastavil a opřel se lokty o zeď. "Takže vaše Bratrstvo nikdy nemělo vůdce?"
"Ne od doby, co jej král Eahlstan Fiskerne – váš svatý Eahlstan – ustanovil…" Odmlčel se a vzpomínal. "Jeden se jím téměř stal, a již za mých časů. Byl to mladý Hernystiřan, další, kterého objevil Morgenes. Měl téměř Morgenesovy schopnosti, i když méně obezřetnosti, takže studoval věci, které by Morgenes nestudoval. Měl ctižádost a tvrdil, že musíme být v zájmu dobra silnější. Mohl být jednoho dne tím vůdcem, o němž jsi mluvil, Jošuo: mužem ohromné moudrosti a síly…"
Když stařec nepokračoval, Jošua na něj pohlédl; Jarnauga upřeně hleděl k západnímu obzoru. "Co se stalo?" zeptal se. "Je mrtvý?"
"Ne," odpověděl pomalu Jarnauga, oči stále upřeny za zvlněnou rovinu, "ne, to nemyslím. On se…změnil. Něco jej poděsilo, nebo ranilo, nebo…něco. Už dávno nás opustil."
"Takže i vy děláte chyby," Jošua kráčel dál. Starý muž jej nenásledoval.
"Ano, jistě," odpověděl a pozvedl ruku, jako by si chtěl zastínit oči pro pohled do dálky. "I Pryrates byl kdysi jedním z nás."
Než na to princ mohl odpovědět, byli přerušeni.
"Jošuo!" vzkřikl někdo z nádvoří. Princovi se napjaly rysy.
"Lady Vorževa," otočil se, aby shlédl dolů, kde stála v zářivě rudých šatech a vlasy jí ve větru vlály jako černý kouř. "Co po mně chceš? Máš být v pevnosti. A zcela přesně, já jsem ti nařídil, abys tam byla."
"Byla jsem tam," zvolala rozzlobeně. "A brzy se tam vrátím, neměj strach. Ale nejdřív musím ještě jednou vidět slunce – nebo bys mne raději držel v černé cele?"
Přes veškeré vyčerpání musel Jošua vyvinout značné úsilí, aby udržel obličej přísný. "Nebesa vědí, že pevnost má okna, lady." Obrátil zamračený pohled na Towsera. "Nemůžeš ji alespoň držet mimo zdi, Towsere? Brzy budeme obleženi."
Malý muž pokrčil rameny a kulhal po schodech za Vorževou.
"Ukaž mi armády svého příšerného bratra," řekl, když trochu zadýchán dorazil k princi.
"Kdyby tu jeho armády byly, nebyl bys tu ty," prohlásil Jošua podrážděně. "Ještě není nic vidět. A teď prosím běžte dolů."
"Jošuo?" Jarnagua stále zíral k zamračenému západu. "Myslím, že tam přece jen něco vidět je."
"Co?" Princ stál v okamžiku vedle starého Rimmeřana a jak se snažil zjistit, co stařec vidí, nemotorně se nakláněl přes hradbu. "Je to Eliáš? Tak brzy? Nic nevidím!" Zoufale udeřil dlaní o kámen.
"Pochybuji, že by to byl Nejvyšší král, protože tady ti přicházejí příliš ze západu. Nebuď překvapen, že je nevidíš. Jak jsem ti povídal, byl jsem cvičen, abych viděl tam, kam ostatní nemohou. Nicméně, jsou tam: mnoho koní a mužů – ještě příliš daleko, než abych odhadl, kolik – a přicházejí k nám. Tam." Ukázal.
"Díky Usireovi!" vydechl vzrušeně Jošua. "Musíš mít pravdu! To může být jen Leobardis!" Napřímil se, náhle plný života, přestože se mu tvář zachmuřila starostí. "To je choulostivé," zamumlal napůl sám k sobě. "Nabbanští nesmí přijít příliš blízko, sic budou lapeni mezi Eliášem a naglimundskými zdmi a nebudou nám k ničemu. Pak bychom je museli vzít dovnitř a měli bychom jen další žaludky ke krmení." Otočil se ke schodům. "Když zůstanou příliš daleko, nedokážeme je ochránit, udeří-li na ně Eliáš. Musíme vyslat jezdce!" Jedním skokem seběhl schody a volal Deornotha a Edgrama, lorda velitele Naglimundu.
"Oh, Towsere," Vorževa měla tváře zardělé větrem a tryskem událostí, "nakonec budeme zachráněni! Všechno bude lepší."
"Souhlasím, má lady," odpověděl šašek. "Už jsem tímhle vším prošel se svým pánem Janem, jak víš…a nebojím se

podstoupit to znovu."
Na hradním nádvoří pod nimi nyní kleli a křičeli vojáci. Jošua stál na okraji studny, svůj tenký meč v ruce, a vykřikoval rozkazy. Za zdmi sílil zvuk nárazů kovu o kov: to hroty kopí narážely na štíty a z koutů, kde ležely, byly ve spěchu vytahovány helmy a meče.

* * *

Kníže Aspitis Preves si s Benigarisem vyměnil několik úsečných slov, pak pobídl koně k vévodovi a vyrovnal ve vysoké, orosené trávě klus. Na šedivém východním horizontu svítilo matné slunce.
"Mladý Aspitis!" řekl Leobardis srdečně. "Co je nového?" Pokud má lépe vycházet se synem, musí se pokusit o milé chování i k Benigarisovým přátelům – dokonce i k Aspitisovi, jehož považoval za jeden z nejméně působivých výtvorů Prevanova rodu.
"Zvědové se právě vrátili, můj pane vévodo." Kníže, pohledný štíhlý mladík, byl poměrně bledý. "Jsme méně než pět mil ode zdí Naglimundu, můj pane."
"Dobře! Při troše štěstí tam budeme brzy odpoledne!"
"Ale Eliáš je před námi." Aspitis pohlédl k vévodovu synovi, jenž potřásl hlavou a procedil kletbu.
"On už pevnost oblehl?" zeptal se překvapeně Leobardis. "Jak? Copak naučil své armády létat?"
"Ne, to ne, pane, není to Eliáš," spěchal se opravit Aspitis, "je to velká sila, která jede pod vlajkou Kance a kopí – standartou hraběte Guthwulfa z Utanyeatu. Mají na nás asi tak půl mile, a jsou mezi námi a branami."
Vévoda s ulehčením zavrtěl hlavou. "Jak silný je Guthwulf?"
"Asi tak sto koní, ale Nejvyšší král nemůže být daleko."
"Nu, pak se nemusíme starat," Leobardis přitáhl otěže před jedním z malých potůčků, které křižovaly louky na východ od řeky Zeleného brodu. "Ať se tam Paže Nejvyššího krále unavuje, jak chce. Budeme Jošuovi užitečnější v krátké vzdálenosti, kde budeme moci sužovat obléhatele a udržovat zásobovací cesty otevřené." Kopyta koně rozstřílela vodu potoka. Benigaris a kníže jeli za ním.
"Ale otče," naléhal Benigaris, když jej dohnal, "přemýšlej! Naši zvědové říkají, že Guthwulf jede před královou armádou, a jen se stovkou rytířů." Aspitis Preves souhlasně přikývl a Benigaris vážně svraštil temné obočí. "Máme třikrát tolik lidí, a když pošleme rychlé jezdce, můžeme vyzvat do útoku i Jošuovy síly. Můžeme rozmačkat Guthwulfa o zdi Naglimundu jako kladivem o kovadlinu." Zašklebil se a poplácal otce po obrněném rameni. "Co myslíš, že to udělá s králem Eliášem – bude hodně přemýšlet, ne?"
Leobardis jel dlouhou chvíli tiše. Ohlédl se na praporce svých jednotek, jež se táhly několik furlongů loukou. Slunce na okamžik našlo tenkou trhlinu v oblačnosti a oživilo barvu větrem skloněné trávy. Připomnělo mu to Jezerní zemi na východ od jeho paláce.
"Zavolej herolda," požádal a Aspitis se otočil a vykřikl příkaz.
"Héa! Vyšlu jezdce do Naglimundu, otče," Benigaris se ulehčením div nesmál. Vévoda viděl, jak jeho syn baží po slávě – ale bude to i nabbanská sláva.
"Vyber své nejrychlejší, můj synu," zavolal, když se Benigaris vydal zpět podél řady. "Protože se musíme pohybovat rychleji, než si kdokoliv dokáže představit!" Pozvedl hlas k mocnému výkřiku, který k němu obrátil hlavy všech na poli. "Legie vyjedou! Za Nabban a Matku Církev! Ať se naši nepřátelé mají na pozoru!"
Benigaris se zakrátko vrátil, aby sdělil, že jezdci byli vysláni. Vévoda Leobardis nechal zatroubit, pak ještě jednou, a velká armáda se rychle pohnula. Když vyjela z Inniscrichu, kopyta zněla v lučnatých údolích jako rychlé údery na buben. Slunce stoupalo na pošmourné ranní obloze a zástavy se modře a zlatě třepotaly. Ledňáček uháněl k Naglimundu.

Jošua projížděl branou v čele jízdních rytířů a ještě si nasazoval svou nezdobenou, vyleštěnou helmu. Sangfugol běžel po jeho boku a něco mu podával; princ přitáhl otěže a zvolnil do chůze.
"Co je, muži?" zeptal se netrpělivě a prohlížel zamlžený horizont.
Harfeník lapal po dechu. "Je to…zástava tvého otce, princi Jošuo," uklonil se a předal mu ji. "Přinesl…jsem ji z Hayholtu. Neneseš žádný praporec, vyjma naglimundské šedé Labutě – co lepšího by sis mohl přát?"
Princ zíral na červenobílou vlajku ve svém klíně, zpola rozvinutou. Oči ohnivého draka přísně plály, jako by svatý Strom, který ovíjel, ohrožoval nějaký vetřelec. Opodál se vyčkávavě usmívali Deornoth a Isorn s několika dalšími rytíři.
"Ne," Jošua vrátil Sangfugolovi standartu. Pohled měl chladný. "Nejsem můj otec. A nejsem král."
Obrátil se, omotal otěže kolem pravé paže a zdvihl levici.
"Kupředu! Setkáme se s přáteli a spojenci!"
Klusal se svou jednotkou po svažitých naglimundských ulicích. Do zvířeného bláta se sneslo několik květin, provázených přáním úspěchu.

* * *

"Co vidíš, Rimmeřane?" dožadoval se zamračený Towser. "Proč tak mumláš?"
Jošuův malý oddíl byl jen barevnou skvrnou, rozplývající se v dálce.
"Je tam jednotka jezdců, přijíždí z jihu podél okraje hor," řekl Jarnauga. "Odsud se nezdá, že by šlo o velikou armádu, ale jsou ještě daleko." Zavřel na chvíli oči, jako by se snažil si na něco vzpomenout, pak je znovu otevřel a zíral do dáli.
Towser podvědomě udělal znamení Stromu; Rimmeřanovy oči byly tak jasné a žhnuly ohnivě jako lampy ze safíru!

"Kančí hlava na zkřížených kopích," sykl Jarnagua. "Komu patří?"
"Guthwulf," řekl zmatený Towser. Rimmeřan musí vidět přízraky, neboť starý šašek viděl jen obzor. "Hrabě z Utanyeatu – králova Paže." Níže na hradbě zbožně hleděla za mizejícími jezdci lady Vorževa.
"Takže přichází z jihu, před vlastní Eliášovou armádou. Zdá se, že jej Leobardis zpozoroval: Nabbanští se otočili k jižním horám, jako by mu jeli naproti."
"Kolik…kolik mužů?" zeptal se Towser a tvářil se ještě zmateněji. "Jak to můžeš vidět? Já nevidím nic, a zrak je to jediné, co…"
"Sto rytířů, možná méně," přerušil jej Jarnauga. "A to mne trápí: proč jich je tak málo…?"

* * *

"Milosrdný Bože! Co to má vévoda za lubem?" zaklel Jošua a postavil se ve třmenech, aby lépe viděl. "Obrátil se na jih a tryskem uhání k horám! Ztratil rozum?"
"Můj pane, podívej!" zakřičel na něj Deornoth. "Podívej, támhle, na okraj Býčí hory!"
"Při lásce Aedonově, to je králova armáda! Co to Leobardis dělá? Copak chce Eliáše napadnout bez podpory?" Jošua poplácal koně po krku a pobodl jej ke cvalu.
"Zdá se, že je to jen malá síla, princi Jošuo," volal Deornoth. "Nejspíš předsunutá jednotka."
"Proč nevyslal jezdce? Podívej, chtějí je zatlačit k Naglimundu a lapit je mezi sebe a zeď. Proč v Božím jméně ke mně Leobardis neposlal jezdce?" Vzdychl a obrátil se k Isornovi, jenž si z očí stáhl otcovu helmu, aby lépe viděl na obzor. "Takže nakonec budeme muset svou odvahu vyzkoušet, starý příteli."
Zdálo se, že neodvratnost boje kolem Jošuy rozprostřela vyrovnanost jako plášť. Oči měl klidné a na tváři se mu skvěl podivný nejasný úsměv. Isorn se zakřenil na Deornotha, který uvolnil ze sedlové hrušky štít, a pak pohlédl na prince. "Tak ji vyzkoušejme, pane."
"Vzhůru! Před námi jsou drancovníci z Utanyeatu! Vzhůru!" Pobídl svého skvrnitého oře do trysku, až mu zpod kopyt odletovaly drny.
"Za Naglimund!" vykřikl Deornoth a pozvedl meč do výše. "Za Naglimund a našeho prince!"

* * *

"Guthwulf stojí pevně!" hlásil Jarnauga. "Drží se úbočí hory, i když Nabbanští jedou k němu. Jošua se otočil k nim."
"Bojují?" zeptala se Vorževa s obavami. "Co se děje s princem?"
"Nedostal se ještě do boje – tam!" Jarnauga přešel po zdi k jihozápadní věži. "Guthwulfovi rytíři se utkali s první vlnou Nabbanských! Je to celé zmatené!" Přimhouřil a promnul si oči.
"Co?! Co?!" Towser si vstrčil do úst palec a zíral do dálky. "Nemlč, Rimmeřane!"
"Je těžké takhle zdaleka zjistit, co se tam děje," řekl Jarnauga zbytečně, neboť ani jeho dva druzi, ani nikdo jiný na hradbách neviděl nic než matný záblesk pohybu ve stínu zamlžené Býčí hory. "Princ se vrhl do boje, a Leobardisovi a Guthwulfovi rytíři jsou rozptýleni po svazích. Teď…teď…" zmlkl a soustřeďoval se.
"Ach!" Towser se znechuceně udeřil do vyzáblého stehna. "U svatého Muirfatha a Archanděla, to je horší, než co bych sám dokázal vymyslet! To bych to rovnou mohl…číst v knize! Proklatě, mluv!"

* * *

Deornoth měl pocit, že se před ním vše odvíjí jako ve snách – temný třpyt zbraní, výkřiky a tlumený třesk čepelí o štíty. Když se princova jednotka vrhla do boje, viděl stále zřetelněji obličeje nabbanských rytířů a také Erkyňany; na obou pak překvapení z jejich příchodu. Po nezměřitelný okamžik měl pocit, že sám je třpytivou pěnou, uvězněnou na hřebeni zmrzlé vlny. O chvíli později už byli uprostřed bitvy, uprostřed křiku a lomozu zbraní. Jošuovi rytíři se plnou silou obořili na Guthwulfova Kance a Kopí.
Náhle se kdosi ocitl před ním, bílý obličej s přilbicí nad vyvalenýma očima a rudými ústy bojovníka. Deornoth ucítil v rameni ránu, která jej zhoupla v sedle; rytířovo kopí udeřilo do štítu a sklouzlo. Na okamžik před sebou spatřil tmavý mužův plášť a obouruč zaútočil mečem. Ucítil, jak se chvěje, když se odrazil od štítu a narazil muži do hrudníku. Srazil jej ze sedla do bláta a zakrvácené trávy.
Na chvíli byl volný; rozhlédl se a pátral po Jošuově zástavě. Za sebou uslyšel vzdálený dusot. Princ a Isgrimnurův syn Isorn bojovali zády k sobě uprostřed zmítající se vřavy Guthwulfových rytířů. Jošuova rychlá ruka vyrazila a Naidel rozsekl hledí jednoho z černě opřilbených rytířů. Mužovy ruce vyletěly ke kovem pokrytému obličeji, vzápětí se zbarvily rudě a pak, když se kůň pod ním vzepjal, zmizel z dohledu.
Deornoth spatřil Leobardise, vévodu Nabbanu, jak sedí na svém koni na nejvzdálenějším, jihovýchodním okraji bojiště pod vlajícím královským praporcem. Poblíž zadržovali své vzpínající se koně dva rytíři, a Deornoth měl za to, že ten velký v tepané zbroji je vévodův syn Benigaris. Zpropadený chlap! Vévoda Leobardis je starý, ale co dělá na okraji bitvy Benigaris? Tohle je válka!
Vyvstala před ním něčí silueta a Deornoth pobodl koně levou ostruhou, aby se vyhnul už-už dopadající válečné sekyře. Jezdec prosvištěl kolem něj, neobrátil se, ale za ním následoval další. Na chvíli se mu z hlavy vytratilo vše kromě tance ran, které si vyměňoval s Utanyeatským; rachocení zbraní jako by se ztišilo do tlumeného shonu, jako je třeba zvuk padající vody. Nakonec našel v mužově krytu otevřené místo a uštědřil mu do přilbice ránu mečem; trefila plát hledí. Rytíř se skulil ze sedla, nohu zachycenou ve třmenech, takže visel jako podříznutý vepř ve spižírně.

Hrabě Guthwulf v černém plášti a černé přilbici byl teď od něj, co by kamenem dohodil. Rozdával rány nalevo i napravo; dva Nabbanské odrazil, jako by to byli chlapci. Deornoth se předklonil v sedle a vyrazil k němu – jaká sláva, zkřížit meč z Příšerou z Utanyeatu! – když vtom vedle něj padl kůň a vychýlil jeho vlastního oře z dráhy.
Chvíli nato, zmatený jako ve spánku, zjistil, že se ocitl pod kopcem na okraji válečného pole. Modrozlatý Leobardisův praporec viděl před sebou; vévoda, kterému zpod helmy vlály bí1é vlasy, stál ve třmenech a vykřikoval rozkazy. Oči se mu blýskaly. Pak si stáhl na blýskající se oči hledí a hotovil se vyrazit do boje.
Zatímco to Deornoth pozoroval, změnil se sen v noční můru. Ten, jehož měl za Benigarise, se pohyboval tak pomalu, že měl Deornoth téměř pocit, jako by mohl napřáhnout ruku a zastavit jej. Nyní napřáhl dlouhý meč a pečlivě a uvážlivě jej zarazil vévodovi zezadu pod helmu do krku. Zdálo se, že ve víru boje si tohoto hrůzného činu nikdo vyjma Deornotha nevšiml. Když byla šarlatem potřísněná čepel vytažena, Leobardis prohnul záda, roztřesenou rukou v rukavici si sevřel hrdlo a chvíli tak zůstal, jako by chtěl něco říci. V příštím okamžiku se svalil v sedle, padl na bílý krk svého koně a než se svezl na zem, potřísnil hřívu volně stékající krví.
Benigaris na něj chvíli shlížel, jak by rozjímal o ptákovi, který vypadl z hnízda, a pak přiložil ke rtům roh. Na prchavý moment měl uprostřed chaosu Deornoth pocit, že v černé štěrbině Benigarisovy helmy zahlédl záblesk, jako by vévodův syn nad hlavami všech bojujících mužů, kteří byli mezi nimi na bitevním poli, zachytil jeho pohled.
Roh ryčel, dlouho a drsně, a otočilo se za ním mnoho hlav.
"Tambana Leobardis eis!" vzkřikl Benigaris a hlas měl smutný a rozervaný. "Vévoda padl! Můj otec byl zabit! Stáhněte se!"
Znovu zahlaholil roh, a zatímco Deornoth v nevěřícné hrůze zíral, ozval se další roh ze svahu nad nimi. Ze stínu stromů se vynořila řada ozbrojených jezdců.

* * *

"Světla Severu!" zaúpěl Jarnauga a přivodil tak Towserovi další záchvat zoufalství.
"Povídej! Jak jde bitva?"
"Bojím se, že je ztracena," Rimmeřanův hlas dutě rezonoval. "Někdo padl."
"Ach!" vydechla lady Vorževa a v očích jí stály slzy. "Jošuo! Není to Jošua?!"
"Nemohu říci. Myslím, že by to mohl být Leobardis. Ale teď sestupuje svahem další jednotka mužů – zpoza stromů. Červené pláště, na praporcích…orel?"
"Falshire," zaúpěl Towser, strhl si čapku se zvonky a mrštil jí o kamennou podlahu. "Matko Boží, to je hrabě Fengbald! Ach, Usiree Aedone, spas našeho prince! Ti mrzcí čubčí synové!"
"Řítí se na Jošuu jako kladivo. A Nabbanští jsou zmateni, myslím. Oni…oni…"

* * *

"Stáhněte se!" křičel Benigaris a Aspitis Preves po jeho boku vytrhl ze ztuhlých paží Leobardisova pážete standartu a srazil mladíka pod kopyta svého koně.
"Je jich příliš mnoho!" vykřikl Aspitis. "Ústup! Vévoda je mrtvý!"
Deornoth otočil koně a prodíral se šarvátkou k Jošuovi.
"Past!" vykřikl. Fengbaldovi rytíři se řítili svahem a kopí se jim leskla. "Je to past, Jošuo!"
Prosekal si cestu přes dva Guthwulfovy vojáky, kteří mu překáželi, obdržel tvrdé rány do štítu a helmice, druhému muži prohnal čepel hrdlem a málem přišel o meč, který uvázl v páteři. Spatřil, jak mu po hledí teče krev, a nevěděl, je-li cizí nebo jeho.
Princ svolával své rytíře. Nad řevem a třeskem zbraní ryčel Isornův roh.
"Benigaris zabil vévodu!" volal Deornoth. Jošua překvapeně vzhlédl na krví zalitou postavu, která se k němu řítila. "Benigaris jej bodl do zad! Padli jsme do léčky!"
Princ po krátký okamžik rozvažoval; zvedl ruku, jako by si chtěl pozvednout hledí a rozhlédnout se kolem. Fengbald a jeho Orlové se stočili k boku Naglimundských a pokoušeli se jim odříznout cestu.
O okamžik později princ zdvihl ruku s krytem, omotanou otěžemi. "Tvůj roh, Isorne!" zvolal. "Musíme si prosekat cestu! Zpět! Zpět do Naglimundu! Byli jsme zrazeni!"
Princovi rytíři za hlaholu rohu a vzteklého křiku vyrazili přímo do Fengbaldovy doširoka roztažené šarlatové řady. Deornoth pobízel koně, snažil se dostat na špici a pozoroval Jošuovu lesklou čepel. Snesla se na prvního z Orlů jako had, klouzající pod mužovu paži. O chvíli později se před Deornothem objevil houf rudých plášťů. Zvedl meč a zaklel; aniž si to uvědomoval, tváře pod helmou mu zalévaly slzy.
Fengbaldovi muži, překvapeni zuřivostí útočníků, se pomalu otáčeli, a v tomto okamžiku Naglimundští prorazili. Nabbanské legie za nimi byly, zcela na ústupu; o překot prchaly k Inniscrichu. Guthwulf je nepronásledoval; místo toho vyslal jednotky, aby posílily Fengbalda, při stíhání Jošuových rytířů.
Deornoth objímal krk svého koně. Za plného trysku po loukách a neobdělaných polích slyšel jeho chrčivý dech. Když před nimi vyrostly zdi Naglimundu, hluk pronásledovatelů zvolna zeslábl.
Brána byla dokořán – černé, zející ústí. Zíral do ní a v hlavě mu bušilo jako v bubnu. Deornoth si náhle velmi přál být polknut – vklouznout do hlubokého, temného zapomnění, a nikdy už nevyjít ven.
Zelený stan
"Ne, princi Jošuo. Takové bláznovství ti nemůžeme dovolit."
Isorn ztěžka dosedla natáhl před sebe nohy.

"Nemůžete?" Princ zdvihl oči od podlahy na Rimmeřana. "Jste mí dozorci? Jsem nějaké dítě – regent nebo idiot, aby mi někdo říkal, co mám dělat?"
"Můj princi," Deornoth spočinul rukou na Isornově koleni, aby jej uklidnil, "jsi tu pánem, přirozeně. Copak jsme tě nenásledovali? Copak jsme ti všichni nepřísahali věrnost?" Všichni v místnosti zádumčivě přikývli. "Ale žádáš po nás mnoho, to přece víš. Copak po takové zradě, která na nás byla spáchána, králi ještě věříš?"
"Znám jej jako nikdo z vás." Jošua vyskočil ze židle a rázoval ke svému stolu, jako by byl spalován nějakým vnitřním ohněm. "Jistě, chce, abych byl mrtvý, ale ne takhle. Ne tak nečestně. Pokud přísahal na bezpečný průchod – a my se vyvarujeme očividné hlouposti – pak se vrátím nedotčen. Ještě pořád chce jednat jako Nejvyšší král – a Nejvyšší král by svého neozbrojeného bratra pod vlajkou příměří nezabil."
"Tak proč tě hodil do cely, jaks nám vyprávěl?" zeptal se zamračený Ethelferth z Tinsettu. "Myslíš, že to je důkaz cti?"
"Ne," odpověděl Jošua, "ale nemyslím, že to byl Eliášův nápad. Neviděl jsem tam jinou než Pryratovu ruku – alespoň poté, co byl ten čin vykonán. Z Eliáše se stalo monstrum – a pomoz mi Bůh, neboť byl kdysi mým bratrem více než jen krví – ale myslím, že dosud má jakýsi podivný smysl pro čest."
Deornoth hvízdavě vydechl. "Takový, jaký ukázal Leobardisovi?"
"Čest vlka, který zabíjí slabé a prchá před silnými," frkl Isorn.
"Nemyslím." Jošuův trpělivý výraz narušil nádech napětí. "Benigarisova otcovražda mi zavání závistí. Mám podezření, že Eliáš…"
"Princi Jošuo, s tvým dovolením…" přerušil jej Jarnauga a přejel očima po místnosti. "Nemyslíš, že se snažíš pro bratra nalézt omluvy? To, co říkají tví leníci, jsou podstatné námitky. Jen to, že Eliáš žádá o vyjednávání, neznamená, že jsi povinen na ně jít. Tvou čest kvůli tomu nikdo zpochybňovat nebude."
"Spas mě Aedon, člověče, mně ani zbla nezáleží na tom, co si kdo myslí o mé cti!" vyštěkl princ. "Znám svého bratra, a znám ho tak, jak to nikdo z vás nepochopí – a neříkej mi, že se změnil, Jarnaugo," blýskl očima a zarazil starci slova v hrdle, "neboť to nikdo neví lépe než já. Ale přesto půjdu, a už nebudu nic vysvětlovat. Chci, abyste mě teď všichni opustili. Mám spoustu jiných věcí na přemýšlení."
Otočil se od stolu a mávnutím je vyhnal z místnosti.

"Zbláznil se, Deornothe?" zeptal se Isorn, široký obličej ztěžklý obavami. "Jak může takhle vkráčet do královych zkrvavených rukou?"
"Umíněnost, Isorne – ach, kdo jsem, že si to troufám říci? Snad přece ví, o čem mluví." Deornoth zavrtěl hlavou. "Je ta prokletá věc ještě tam?"
"Stan? Ano. Právě za čarou dostřelu ze zdí – a právě tak mimo dostřel z Eliášova tábořiště."
Deornoth šel pomalu a tak mladý Rimmeřan určoval tempo, jaké mu poraněná noha dovolovala. "Bůh nás spas, Isorne, nikdy jsem jej takového neviděl, a to mu sloužím od doby, kdy jsem byl sotva dost starý, abych uzvedl meč. Jako by se snažil dokázat, že Gwythinn, který o něm prohlašoval, že je ‚vzpurný', neměl pravdu." Deornoth povzdechl. "No, není možnost jej zastavit, a tak jej můžeme jen chránit. Králův herold řekl dva průvodci, ne více?"
"A totéž král."
Deornoth přikývl a přemýšlel.
"Bude-li tato má paže," ukázal na bílý obvaz v pásce, "zítra pohyblivá, nezabrání mi žádná síla na zemi být jedním z oněch průvodců."
"A já budu druhým," pravil Isorn.
"Myslím, že lépe by bylo, kdybys zůstal za zdmi se zhruba dvacítkou mužů v sedle. Promluvme si s lordem velitelem Edgramem. Kdyby to byla léčka – kdybyste třebas jen zahlédli letět od králova tábora ke stanu vrabce – můžete tam v mžiku být."
Isorn přikývl. "Souhlasím. Snad bychom si měli promluvit s mudrcem Jarnaguou a požádat jej, aby dal Jošuovi nějaké kouzlo, které by jej chránilo."
"To, co potřebuje, a bolí mne, že to musím říkat, je zaklínání proti vlastní nepředloženosti." Deornoth překročil velkou louži. "A kromě toho, žádné kouzlo nic nezmůže proti dýce v zádech."

* * *

Lluthovy rty se neustále tiše pohybovaly, jako by někomu donekonečna něco vysvětloval. Jeho hlas se vytratil už den předtím; Maegwin se proklínala za to, že nezaznamenala jeho poslední slova, jenomže tehdy si byla jistá, že se opět ozve, tak jako mnohokrát předtím. Ale teď už cítila, že se to nestane.
Král měl zavřené oči, ale jeho voskově bledá tvář se neustále pohybovala a střídaly se v ní výrazy strachu a žalu. Když se dotkla jeho hořícího čela, ucítila svaly, chabě pracující v nenaplněném rytmu řeči, a znova měla pocit, že musí plakat, jako by si slzy, které uvnitř pramenily a neodtékaly, nakonec měly prorazit cestu kůží. Neplakala ale od doby, co otec vyvedl armádu na Inniscrich – dokonce ani když jej přivezli v obvazech, šíleného bolestí, a metry látky, jež mu ovíjely břicho, prosakovaly krví. Neplakala-li tehdy, nebude nikdy. Slzy jsou pro děti a pro hlupáky.
Jejího ramene se dotkla ruka. "Maegwin. Princezno."
Byl to Eolair. Moudrý obličej měl zbrázděný zármutkem. "Musím s tebou venku mluvit."
"Odejdi, kníže," ohlédla se k hrubému lůžku z polen a slámy. "Můj otec umírá."
"Sdílím tvůj žal, lady." Jeho dotek ztěžkl, jako by nějaké zvíře naslepo dotíralo v temnotě. "Věř mi, sdílím. Ale živí musí žít, bohové vědí, a tví lidé tě právě teď potřebují." Jako kdyby měl vlastní slova za příliš chladná, příliš pyšná, krátce jí

stiskl paži a pustil ji. "Prosím. Lluth ubh-Llythinn by to nechtěl jinak."
Maegwin překousla hořkou odpověď. Měl pravdu, přirozeně. Vstala, kolena bolavá od kamenné podlahy jeskyně, a následovala jej kolem své tiché macechy Inahwen, která seděla v nohou postele a zírala na pochodně plápolající na zdi.
Pohlédni na nás, zapřemítala Maegwin. Hernystiřanům trvalo tisíc, tisíc let, než se vyplížili z jeskyní na sluneční světlo. Sklonila hlavu, aby prošla pod sníženým stropem, a přimhouřila oči před štiplavým kouřem loučí. A přesto, netrvalo ani měsíc a zatlačili nás tam zpět. Stala se z nás zvířata. Bohové se k nám obrátili zády.
Když se objevila v denním světle vedle Eolaira, znovu se vzpřímila. Všude panoval shon denního tábora; ostražitě hlídané děti si hrály v blátě, dvorní dámy – některé v cárech svých nejlepších šatů – vkleče připravovaly k dušení veverky a zajíce a drtily na plochých kamenech zrní. Stromy, které rostly na kamenité stráni nad táborem, se váhavě skláněly ve větru.
Skoro všichni muži byli pryč; ti, kdo nebyli mrtví nebo si neléčili rány v norách jeskyně, byli na lovu nebo strážili níže na svazích jakýkoliv pohyb Skaliho armády, kdyby snad chtěla zasadit rozdrobenému odporu Hernystirských poslední úder.
Vše, co nám zbylo, jsou vzpomínky, pomyslela si, když shlédla na vlastní poskvrněnou a rozedranou sukni, a skrýše v děrách Grianspogu. Štvou nás jako lišku. Až přijde pán Eliáš, aby převzal kořist od psa Skaliho, bude s námi konec.
"Co po mně chceš, kníže Eolaire?"
"Nejde o to, co chci já, lady," zavrtěl hlavou. "Jde o Skaliho. Některé z hlídek se vrátily, aby nám řekly, že byl celé ráno na dně Moir Brachu a volal po tvém otci."
"Nech to prase řvát," zaškaredila se Maegwin. "Proč mu někdo z mužů nepošle do jeho ničemné kůže šíp?"
"Je mimo dostřel, princezno. A má s sebou půl sta mužů. Ne, já myslím, že bychom měli jít dolů a vyslechnout jej – z úkrytu, samozřejmě, mimo jeho dohled."
"To jistě," uškubla se pohrdavě. "Proč bychom měli naslouchat, co Ostronos říká? Nepochybuji, že bude chtít, abychom se vzdali."
"Možná." Hrabě Eolair sklopil oči a přemýšlel. Maegwinou projel záchvěv smutku nad tím, že mu bylo souzeno vytrvat pod její chabou vůlí. "Ale já myslím, že je tu ještě něco jiného, lady. Muži říkají, že tam je už přes hodinu."
"No dobře," chtěla odejít od Lluthovy temné postele a sama sebe za to přání nenáviděla. "Obuji si boty a půjdu s tebou."

Trvalo jim skoro hodinu, než slezli po zalesněném úbočí. Země byla mokrá a vzduch studený; cestou roklemi za Eolairem se Maegwinin dech dral z plic v obláčcích. Lezavý chlad vyhnal ptáky z Circoille anebo je umlčel. Jejich sestup nedoprovázel žádný zvuk, až na měňavé šepotání větrem zmítaných větví.
Maegwin pozorovala knížete z Nad Mullachu, jak hbitě prochází porostem, tolik podobný dítěti s lesklým ohonem vlasů a pohyby tak rychlými a bezmyšlenkovitými, a byla znovu naplněna mdlou, zoufalou láskou. Ten cit se jí zdál tak směšný – u ní, velkého nemotorného dítěte umírajícího muže – že se změnil až v jakýsi vztek. Když se Eolair otočil, aby jí pomohl přes velký kámen, zamračila se, jako by jí nenabídl rámě, ale urazil ji.
Muži, skrčení v mlází, shlížejícím na dlouhý hřeben zvaný Moir Brach, při příchodu Eolaira a Maegwin překvapeně vzhlédli, rychle se ale znovu sklonili a ukázali. Zírala kapradím podél kamenného prstu, podle nějž byl hřeben pojmenován, a spatřila dole hemžení. Dav mravencům podobných postav byl vzdálený asi tři furlongy.
"Zrovna před chvilkou přestal mluvit," zašeptal jeden strážný – mladý chlapec, oči rozšířené nervozitou. "Začne znovu, princezno, uvidíš."
Jako by to měli smluveno, z houfu mužů v helmách a čapkách, kteří obklopovali vůz a stádo koní, vyrazila jedna postava. Zvedla ruce k ústům a postavila se tváří zhruba na sever, ke skrýši pozorovatelů.
"…naposled…" dolehl k nim hlas, ztlumený vzdáleností. "Nabízím vám…výměnu rukojmí…za ... "
Maegwin se snažila ta slova zachytit. Informaci?
"…o čarodějově chlapci a…princezně."
Eolair střelil pohledem po neochvějně klidné princezně. Co s ní chtějí?
"Pokud nesdělíte…kde…princezna je…tak…tato rukojmí."
Muž, jenž mluvil – a Maegwin si v srdci byla jista, že je to sám Skali, už podle široce rozkročeného postoje a nevrlého, výsměšného tónu, který nedokázala úplně zakrýt ani vzdálenost – mávl paží. Z vozu vyvedli vzpírající se postavu v rozedrané modři a přivedli ji k místu, kde stál. Maegwin zírala a cítila na srdci tlak. Byla si jista, že ty světle modré šaty patří Cifghe…malé Cifghe, hezké a hloupé.
"…jestli nám neřeknete…víte…princezně Miriamele, věci…pro tyto ubožáky…" Skali ukázal a tiše plačící dívku – která, jak se pokoušela si namluvit Maegwin, nemohla doopravdy být Cifgha – hodili zpět na vůz, mezi jiné bledé zajatce; leželi v řadě jako prsty.
Takže je to princezna Miriamele, kterou hledají, podivila se – dcera Nejvyššího krále! Utekla? Byla unesena?
"Nemůžeme něco udělat?" zeptala se šeptem Eolaira. "A kdo je ten ‚čarodějův chlapec'?"
Kníže nesmlouvavě zavrtěl hlavou a v každém z rysu měl zoufalství. "Co, můžeme dělat, princezno? Skali by nic nechtěl víc, než abychom sešli dolů. Má desetkrát více mužů než my!"
Maegwin pozorovala výjev pod sebou a byla zběsile zmítána vlastními city jako rozmazlené dítě. Minuty plynuly. Přemýšlela, co by ještě měla Eolairovi a ostatním říci – jak jim sdělit, že pokud s ní nebude chtít jít nikdo z mužů, půjde do Taigu sama a zachrání Skaliho zajatce…nebo spíše hrdinně zemře, až se o to bude pokoušet – když ta zavalitá postava bez přilby, s řídkými vlasy a vousy, které vypadaly z dálky jako žlutá šmouha, přišla těsně ke svahu Moir Brach.
"Tak dobře!" zaburácel. "…a Loken proklej…tuhé hřbety. My…a bereme tyhle…" Postavička ukázala na vůz.

"Ale…necháme…dárek!" Jeden voják cosi odvázal z jednoho koně; tmavý balík, který zaduněl Skalimu u nohou. "Jen pro případ…čekáte na pomoc!…Málo platná proti…Kaldsrykeovi!"
Vyskočil do sedla a s drsným zavytím rohu odklusal i se svými Rimmeřany k Hernysadharcu. Vůz kodrcal mezi nimi.

* * *

Než opatrně sešli po svahu dolů, čekali hodinu. Pohybovali se ostražitě jako srny, přecházející mýtinu. Dosáhli dna Moir Brach a běželi k černému balíku, který tu nechal Skali.
Když jej rozvázali, muži vzkřikli v hrůze a štkali v bezmocném žalu…ale Maegwin neuronila ani slzu, dokonce ani když spatřila, co Skali a jeho řezníci provedli jejímu bratru Gwythinnovi, než jej zabili. Eolair jí položil paži kolem ramen, aby ji odvedl od zakrvácené přikrývky, ale vztekle ji setřásla, pak se otočila a udeřila jej do tváře. Nebránil se, jen na ni zíral. Věděla, že slzy, které mu naplnily oči, nezpůsobila rána – a v tom okamžiku jej nenáviděla ještě více.
Ale její oči zůstaly suché.

* * *

Vzduch byl plný sněhových vloček – ztěžovaly výhled, lepily se na šaty, mrazily prsty a uši, až v nich bolestivě píchalo – ale nezdálo se, že by to Jirikimu a jeho třem sithijským druhům vadilo. Zatímco se Simon a ostatní plahočili na koních, Sithové si vykračovali vpředu, často se zastavovali a čekali, až je jezdci doženou, trpěliví jako nasycené kočky, a za jejich světélkujícíma očima se skrývala nerozluštitelná vyrovnanost. I když šli celý den od úsvitu do západu slunce, Jiriki a jeho přátelé vyhlíželi večer stejně lehkonoze jako za rozbřesku.
Všichni hledali klestí pro večerní oheň, jen Simon váhavě došel k An'naimovi.
"Mohu se tě na něco zeptat?"
Sitha na něj upřel neproniknutelné oči. "Ptej se."
"Proč byl strýc prince Jirikiho tak rozčilen, když se Jiriki rozhodl jít s námi? A proč poslal vás tři s ním?"
An'nai pozvedl k ústům pavoučí ruku, jako by chtěl zakrýt úsměv, ačkoliv se neusmíval. O chvíli později ji nechal klesnout a odhalil tentýž netečný výraz.
"Co se děje mezi princem a S'hue Khendraja'aro není má záležitost, a tak se o to ani nemohu podělit." Jednou chmurně kývl hlavou. "A co se, toho dalšího týče, snad by ti nejlépe odpověděl sám…že, Jiriki?"
Simon překvapeně vzhlédl, aby spatřil prince, jenž nad ním stál, rty stažené do úsměvu.
"Proč jsem s sebou vzal tyhle?" zeptal se Jiriki a mávl od An'naie k druhým dvěma Sithům, kteří se vraceli z hledání po hustě zalesněném obvodu tábořiště. "Ki'ushapo a Sijandi jsem vzal, protože někdo musí pečovat o koně."
"Pečovat o koně?"
Jiriki zvedl obočí a pak luskl. "Trolle," zavolal přes rameno, "je-li tohle lidské dítě tvým žákem, pak jsi ubohý učitel! Ano, Seomane, koně – nebo jsi snad očekával, že budou šplhat po horách s tebou?"
Simon byl popleten. "Ale…šplhat? Koně? Já nepřemýšlel o…chci říct, nemůžeme je prostě opustit? Nechat je jít?"
Nezdálo se to spravedlivé; během této cesty si připadal jen jako přívažek – vyjma, přirozeně, Bílého šípu – a nyní jej ten Sitha činí zodpovědným za koně!
"Nechat je jít?" Jirikiho hlas byl drsný, téměř rozčilený, ale obličej měl mírný. "Myslíš nechat je zemřít? Když došli daleko za hranice, ke kterým by se pustili sami, máme je pustit, aby se probili zpět sněžnými pustinami nebo zemřeli?"
Simon chtěl protestovat, dokázat, že za to zodpovědnost nenese, ale rozhodl se, že to nestojí za hádku.
"Ne," přikývl. "Ne, nemůžeme je nechat o samotě, aby zemřeli."
"Kromě toho," vracel se Sludig s náručí plnou dřeva, "jak bychom se pak vrátili pustinou my sami?"
"Přesně tak," odpověděl Jiriki a úsměv se mu rozlil po tváři; byl potěšen. "A tak jsem vzal Ki'ushapo a Sijandiho. Budou opatrovat koně a připravovat se na…na můj návrat." Spojil špičky dvou prstů dohromady, jako by chtěl znázornit jakési naplnění. "S An'naiem je to složitější. Důvod, proč je tu, se více podobá mému." Pohlédl na druhého Sithu.
"Čest," vysvětlil An'nai se sklopenýma očima, upřenýma na vlastní zkřížené prsty. "Jsem svázán s Hikka Sta'ja – nositelem Šípu. Neprokázal jsem patřičný respekt k…posvátnému hostu. A tak jsem se přišel usmířit."
"Malý dluh," pravil tiše Jiriki, "ve srovnání s mým vlastním, ale An'nai udělá, co bude muset."
Simon přemítal, zda se An'nai rozhodl sám, nebo zda jej Jiriki nějak přinutil, aby se k ním připojil. Bylo těžké něco se o těchto Sithech dozvědět; jak přemýšlejí, co chtějí. Byli tak proklatě odlišní, tak rozvážní a tak křehcí!
"Pojď," vyzval jej Binabik. Před ním se chvěl tenký plamínek a troll jej rozdmýchával rukama. "Teď zapálíme oheň a jsem si jist, že tě bude zajímat trocha jídla a vína, jímž si zahřeješ vnitřnosti."

Během příštích několika dní jízdy opustili severní Starosrce a sešli po několika posledních svazích Wealdhelmu do ploché, sněhem zaváté pustiny.
Teď bylo pořád chladno, každou dlouhou noc, každý chmurně bílý den – hořké, hryzavé chladno. Bez, přestání padal sníh, zalepoval Simonovi oči, pálil a rozdíral mu rty. Obličej mu bolestivě zrudl, jako by zůstal příliš dlouho na slunci, a samým rozechvěním sotva udržel opratě. Bylo to, jako by jej navždy vyhodili ze dveří, za trest, který trvá příliš dlouho. Přesto nebylo nic, co by mohl udělat, aby situaci zlepšil, vyjma tichých každodenních modliteb k Usireovi, v nichž prosil o sílu vydržet do příštího tábora.
Alespoň, všiml si smutně, zatímco jej píchalo v uších – přestože je měl pod kapucí – alespoň Binabik se cítí dobře. Troll byl doopravdy ve svém živlu – jel vpředu, pobízel druhy, a když s Qantaqou čas od času skákali po vysokých

závějích, smál se ryzí rozkoší. Za dlouhých večerů u ohně, zatímco ostatní smrtelní druzi se třásli a promašťovali promáčené šaty a boty, Binabik je upozorňoval na rozličné druhy sněhu a na známky, věštící lavinu; to všechno proto, aby je připravil na hory, které se nesmiřitelně rýsovaly na obzoru před nimi, s bílými sněhovými korunami přísné a osudné jako bozi.
Každého dne se zdály větší, aniž by se znatelně přiblížily byť jen o stopu, a to bez ohledu na to, jak rychle jeli. Po týdnu v beztvaré pustině bez kouska tepla začal Simon toužit po nechvalně známém lese Dimmerskogu, nebo i po samotných větrem ošlehaných horách – cokoliv, jen ne tato nekonečná, na kost zmrazující sněžná planina.

Šestého dne minuli ruiny kláštera svatého Skendiho; byl téměř utopen v závějích. Nad sněhovou záplavou čněla špice kaple, železný Strom, ovinutý nějakou hadovitou stvůrou, jež korunovala poloshnilou střechu. Jak tak před nimi vyvstával v mlze, mohla to stejně dobře být zpola potopená loď v čistě bílém moři.
"Ať už skrývá jakékoliv tajemství – cokoliv o Colmundovi nebo o meči Trnu – skrývá je pro nás příliš dobře," usoudil Binabik, když proklusávali kolem téměř zasypaného kláštera.
Sludig si udělal na čele a srdci znamení Stromu a oči měl utrápené, ale Sithové klášter zvolna objížděli a zírali, jako by nikdy neviděli nic tak zajímavého.

Když se cestovatelé té noci znovu schoulili kolem ohně, Sludig chtěl vědět, proč Jiriki a jeho přátelé strávili tolik času prohlížením ztraceného kláštera.
"Protože," odpověděl princ, "nám připadal půvabný."
"Jak to myslíš?" zeptal se Sludig s podrážděným překvapením a hleděl na Haestana a Gimmrica, jako by to oni měli vědět.
"Možná bychom o těchto věcech neměli mluvit," An'nai udělal rozprostřenými prsty smířlivé gesto. "U tohoto ohně jsme přáteli."
Jiriki hleděl chvíli vážně do ohně a pak mu obličej zbrázdil podivný, rozpustilý škleb. Simon užasl; někdy bylo těžké o Jirikim přemýšlet jako o někom, kdo je starší než on sám – tak mladistvé a bezstarostné se jeho chování občas zdálo. Ale Simon si také vzpomínal na jeskyni nad lesem. Mládí a vysoký věk se mísily neuspořádaně dohromady; takový Jiriki byl.
"Hledíme na věci, které nás zajímají," promluvil teď Jiriki, "stejně jako smrtelníci. Jen důvody jsou jiné, a těm našim byste nejspíš neporozuměli." Jeho široký úsměv vypadal naprosto přátelsky, ale Simon rozeznal falešnou notu, něco, co, nebylo na svém místě.
"Otázkou, seveřane," pokračoval Jiriki, "je, proč tě náš zájem tak popuzuje?"
Nad ohnivý kruh se na chvíli sneslo ticho; Sludig tvrdě hleděl na sithijského prince. Plameny na vlhkém dříví poskakovaly a prskaly, a koně, znervóznělí větrem, se neklidně strkali.
Sludig sklopil oči. "Můžete se přirozeně dívat na to, co vás těší," usmál se smutně; blonďatý vous mu místy pokrýval tající sníh. "Jen mi to připomnělo Seagard – ve Skipphavvenu. Připadalo mi, jako byste se posmívali něčemu, co je mi drahé."
"Skipphavven?" zaduněl Haestan, zachumlaný v kožešinách. "Vo tom sem nikdy neslyšel. Je to chrám?"
"Lodě…" zavzpomínal Grimmric. "Jsou tam lodě."
Sludig s vážnou tváří přikývl. "Leží tam koráby Rimmeřanů."
"Ale Rimmeřani se po moři neplavěj!" Haestan byl překvapen. "V celým Východním Ardu není nikdo svázán se zemí jako voni!"
"Ale plavívali jsme se." Sludigova tvář plála odraženým světlem ohně. "Než jsme přišli přes moře – když jsme žili v Ijsgardu, na ztraceném Západě – naši otcové pálili lidi a zakopávali lodě. To alespoň říkají naše pověsti."
"Pálili lidi…?" podivil se Simon.
"Mrtvé," vysvětlil Sludig. "Naši otcové stavěli pohřební lodě a mrtvé pálili na vodě, aby jejich duše poslali na nebesa spolu s kouřem. Ale naše velké koráby, které nás nosily po oceánech a řekách světa – lodě, na nichž byly naše životy stejně jisté, jako si je samo sebou jisté chalupníkovo políčko nebo ovčákovo stádo – když ty byly příliš staré, než aby mohly na moře, pohřbili jsme je do země, aby jejich duše přešly do stromů a naučily je vyrůst do výšky a zpříma, tak, aby se z nich mohly stát nové lodě."
"Ale to, cos říkal vo zemi za oceánem, to je dávno. Co ten Seagard? Je tady, žejo? Ve Východním Ardu?"
Sithové byli zticha, nehýbali se a bedlivě pozorovali Sludiga.
"Je. Je to tam, kde se kýl Elvritovy lodě poprvé dotkl země a kde Elvrit řekl: ‚Přišli jsme přes černý oceán do nového domova.' " Sludig se rozhlédl po ostatních, sedících ve velkém kruhu.
"Tam pohřbili velké koráby. ‚Už nikdy přes to dračí moře nepoplujeme', řekl Elvrit. Všude v seagardském údolí na úpatí hor jsou mohyly posledních lodí. Na pobřeží mysu, pod největší z mohyl, pohřbili Elvritovu loď Sotfengsel a ze země nechali trčet jen vysoký stožár jako strom bez větví – a to jsem právě v duchu viděl, když jsem spatřil klášter."
Potřásl hlavou a oči mu plály vzpomínkami. "Na Sotfengselině stěžni roste jmelí. Každého roku, v den Elvritovy smrti, mladé seagardské panny sbírají bílé bobule a odnášejí je do chrámu…"
Sludig zmlkl. Oheň syčel.
"To, co jsi nepověděl," doplnil Jiriki po chvíli, "je, že tvůj rimmersgardský lid přišel do této země jen proto, aby z ní jiné vytlačil."
Simon se ostře nadechl. Něco takového pod princovým klidným obličejem tušil.
Sludig odpověděl s překvapivou mírností, možná proto, že ještě myslel na zbožné seagardské panny. "Nemohu odčinit, co udělali mí předkové."

"To je pravda, ale ani my Zida'ya – my Sithové – neděláme tytéž chyby, které před námi udělali naši příbuzní."
Obrátil obličej k zamyšlenému Binabikovi. "Měli bychom si všichni vyjasnit některé věci, Binbiniqegabeniku. Když jsem vysvětloval důvody, pro něž vás doprovázím, mluvil jsem jen a jen pravdu: jistý zájem v místě, na něž jdete, a křehké, neobvyklé pouto mezi mnou a lidským dítětem. Ani chvíli ale nevěřte tomu, že sdílím vaše obavy a snažení. Co se mne týče, vy a váš Nejvyšší král se můžete navzájem rozdrtit na prach."
"Se vší úctou, princi Jiriki," odvětil Binabik, "neprozkoumal jsi celou pravdu. Kdyby nás zajímal jen zápas smrtelných králů a princů, všichni bychom bránili Naglimund. Víš, že přinejmenším nás pět má jiné cíle."
"Pak věz toto," opáčil Jiriki upjatě. "Ačkoliv roků, které prošly od doby, co jsme se s Hikeda'yo – kterým vy říkáte Nornové – rozštěpili, je tolik, kolik je sněhových vloček, jsme jedné krve. Jak se můžeme přiklonit na stranu povýseneckých lidí, proti vlastní rase? Proč bychom měli, když jsme kdysi šli pod sluncem spolu, ze samotného Východu? Jakou věrností bychom mohli být smrtelníkům zavázáni, když nás ničili stejně horlivě, jako ničí všechno…včetně sebe sama?"
Nikdo z lidí se mu nedokázal podívat do očí – vyjma Binabika. Jiriki na něj ukázal dlouhým prstem. "A ten, komu šeptem říkáte Král bouří…ten, jehož jméno bylo Ineluki…" Když se jeho druhové otřásli a začali se neklidně vrtět, hořce se usmál. "Ah, dokonce i jeho jméno nahání strach! Kdysi byl nejlepším z nás – krásný na pohled, moudrý daleko za hranicemi chápání smrtelníků, hořel jasně jako plamen! – je-li dnes tmavou a děsivou věcí, chladnou a nenávistnou, čí je to vina? Je-li nyní bez těla a plný pomsty, zamýšlí-li smést lidstvo z povrchu své země jako prach z papíru – proč by nás to nemělo těšit? Nebyl to Ineluki, kdo nás zatlačil do vyhnanství tak, že se musíme skrývat ve stínu Starosrce jako zvěř a varovat se prozrazení. Chodili jsme po Východním Ardu ve slunečním svitu, než přišli lidé, a výtvory našich rukou byly pod hvězdnou oblohou krásné. Co nám smrtelní přinesli – vyjma utrpení?"
Nikdo nedokázal odpovědět, ale v tichu se po Jirikiho řeči ozval žalostný, tichý zvuk. Vznášel se v temnotě a byl pln neznámých slov, melodie přízračné krásy.
Když dozpíval, An'nai pohlédl na svého tichého prince a sithijské druhy, pak na ty, kdo na něj zírali přes tančící plameny.
"Je to naše píseň, kterou kdysi zpívali smrtelníci," zamumlal. "Zastara ji Západďané milovali a dali jí slova ve svém jazyce…Já…já se pokusím ji zazpívat po vašem."
Přemýšlel a hleděl k obloze. Vítr umdléval, a jak umíraly sněžné vločky, oblaky prosvítaly hvězdy, chladné a vzdálené.

"Mech roste na kamenech Sení Ojhisá"

zazpíval An'nai konečné a potlačoval mlaskavé a proměnlivé souhlásky sithijštiny.

"Stíny se vlečou, jako by naslouchaly
Stromům, jež objímají jasné věže Da'ai Chikizy
Všude šepotají stíny, tmavé na listech

Dlouhá tráva se vlní nad Enki-e-Shao'saye
Stíny rostou a tráva se dlouží
Hrob Nenaiův věnčí květiny
Stinný potok mlčí a nikdo netruchlí

Kam odešli?
Lesy mlčí.
Kam odešli?
Píseň se vytratila.
Proč nepřijdou už
a nebudou tančit za soumraku?
Jejich lampy, posli hvězd
na sklonku dne…"

Jak An'naiův hlas sílil a mazlil se s truchlivými slovy, Simon pocítil touhu, kterou nikdy nepoznal – žal po domově, který neznal, pocit ztráty něčeho, co mu nikdy nepatřilo. Dokud An'nai zpíval, nikdo nepromluvil. Nikdo nemohl.

"Moře bije nad temnými ulicemi Jhiná-T'seneí
Stíny se skrývají, v hlubokých slujích dřímají
Modré v mrazu Tumet'ai, pohřbené v sladkých ložnicích
Stíny poskvrnily všechny vzory, jež tká Čas.

Kam odešli?
Lesy mlčí.
Kam odešli?
Píseň se vytratila.
Proč nepřijdou už
a nebudou tančit za soumraku?

Jejich lampy, posli hvězd
na sklonku dne…"

Píseň skončila. Oheň byl osamělou světlou tečkou v pustině stínů.

* * *

Zelený stan stál na prázdné pláni před naglimundskými zdmi sám. Jeho postranice zdvíhal a rval vítr, jako by stan byl jedinou živoucí, dýchající věcí, která se může nezpozorována pohybovat v otevřené pustině.
Deornoth, jenž zatínal zuby a potlačoval pověrčivé drkotání – i když jako nůž ostrý vlhký vítr by k němu zavdával příčinu sám o sobě – pohlédl k vpředu jedoucímu Jošuovi.
Podívejme na něj, pomyslel si. Jako by už viděl bratra – zrovna jako by jeho oči mohly prohlédnout zeleným hedvábím a dračím erbem přímo do Eliášova srdce.
Otočil se ke třetímu a poslednímu členovi jejich skupinky a pocítil, jak mu srdce klesá ještě o kousek níž. Mladý voják, na němž jako na průvodci Jošua trval – jeho jméno bylo Qstrael – vypadal, jako by měl vzápětí samou hrůzou omdlít. Tupé, bezvýrazné rysy, jejichž opálení během posledních. jarních týdnů bez slunce vybledlo, měl staženy ve výrazu ryzího děsu.
Aedon nás spas, jestli bude k něčemu. Proč, pro rány Boží, ho Jošua bral s sebou?
Jak se pomalu blížili, plachta stanu se rozdělila. Deornoth se napjal a byl připraven hmátnout po luku. Měl jen okamžik, aby se proklel za to, že princi dovolil udělat takové, takové bláznovství, jako je tohle, ale zeleně oděný voják, jenž se vynořil, na ně jen bez zájmu pohlédl a pak ustoupil ke straně a podržel plachtu odhrnutou.
Deornoth uctivě ukázal Jošuovi, aby počkal, a pobodl koně k rychlému cvalu kolem zeleného stanu. Byl velký, dvanáct nebo více kroků po každé straně, a pod jeho větrem zmítanou vahou se napínaly mohutné provazy, ale v uválené trávě kolem nikdo nečíhal.
"Tak dobře, Ostraeli," nařídil, když se vrátil, "budeš stát tady, vedle tohoto muže," ukázal na vojáka, "a to tak, abychom my uvnitř viděli vždy aspoň jedno tvé rameno, ano?"
Rozhodl se křivý úsměv mladého kopiníka považovat za přitakání a obrátil se ke královu strážnému. Vousatý obličej mu připadal známý; bezpochyby jej viděl na Hayholtu: "Když i ty budeš stát u dveří, bude to pro všechny zúčastněné lepší."
Strážný mu ukázal ohrnutý ret, ale posunul se o krok blíže ke vchodu.
Jošua už sesedl z koně a kráčel ke stanu, ale Deornot jej s rukou zlehka spočívající na jílci meče rychle předběhl.
"Takové opatrnosti je sotva třeba, Deornothe," řekl tichý, ale pronikavý hlas. "Jmenuješ se tak, že? Vždyť jsme tu všichni čestní muži."
Když Deornoth s Jošuou v zádech vešel, zamžikal. Uvnitř byla štiplavá zima a tma. Stěny matně zářily a dovnitř propouštěly jen zelenou část venkovního světla, jako by obyvatelé stanu pluli v nějakém velkém, ale nedokonale vybroušeném smaragdu.
Vynořila se před ním bledá tvář a její černé, jako špendlíkové hlavičky malé oči byly děrami do nicoty. V zeleném příšeří byla Pryratova červená róba rezavě hnědá – měla barvu zaschlé krve.
"Á, Jošua!" promluvil strašlivě lehkovážným hlasem. "Tak se znovu setkáváme. Kdo by si byl pomyslel, že se od našeho posledního rozhovoru stane tolik věcí…?"
"Zavři ústa, kněže – nebo kdo vlastně jsi," odsekl mu princ. V jeho hlase bylo tolik chladné síly, že i Pryrates překvapeně zamrkal jako vylekaná ještěrka. "Kde je můj bratr?"
"Jsem tady, Jošuo," hluboký, chraptivě šeptavý hlas, v němž jako by se ozýval vítr.
V židli s vysokým opěradlem v rohu stanu seděla postava, poblíž stál nízký stůl a naproti němu další židle – jediný nábytek ve velkém, tmavém stanu.
Jošua se přiblížil. Deornoth si přitáhl plášť a následoval jej, více z nechuti zůstat s Pryratem než z touhy vidět krále.
Princ si sedl naproti bratru. Eliáš seděl podivně ztuha, oči v orlím obličeji jasné jako drahokamy, černé vlasy a bledé obočí sepjaté železnou korunou Hayholtu. Mezi nohama měl meč v pochvě z černé kůže. Mocné ruce Nejvyššího krále spočívaly na hrušce, nad podivným dvojitým jílcem. Deornoth na něj chvíli hleděl, ale pak se odvrátil; vyvolával v něm nevolnost, špatný pocit, jako když hledíš z velké výšky. Místo toho znovu pohlédl na krále, ale to nebylo o nic lepší: v mrazivé zimě stanu, kde byl vzduch tak chladný, že před Deornothovýma očima visela mlha dechu, měl Eliáš na sobě jen kabátec bez rukávů a paže měl až na své náramky holé. Tepny mu pod kůží pulsovaly, jako by žily vlastním životem.
"Tak, bratře," král obnažil v úsměvu chrup, "vypadáš dobře."
"Ty ne," odpověděl drsně Jošua, ale Deornoth zahlédl v jeho očích ustaraný tón. Něco tu nebylo v pořádku; cítili to všichni. "Žádal jsi vyjednávání, Eliáši. Co chceš?"
Král přimhouřil oči, skryl je do zelených stínů, a než odpověděl, dlouhou chvíli vyčkával. "Svou dceru. Chci svou dceru. Je tu ještě někdo…chlapec – ale to je méně důležité. Ne, chci především Miriamele. Předáš-li mi ji, zaručím všem dětem a ženám svobodný odchod z Naglimundu. Jinak všichni, kdo se skrývají za jeho zdmi a vzdorují mi…zemřou."
Řekl to tak ledabyle, bez nejmenšího náznaku zášti, že Deornotha překvapilo hladové vzezření, které se mu rozprostřelo po obličeji.
"Nemám ji, Eliáši," pravil Jošua pomalu.
"Kde je?"
"Nevím."
"Lháři!" Králův hlas byl tak pln vzteku, že Deornoth téměř tasil meč, protože očekával, že Eliáš vyskočí ze židle. Král se

ale téměř nepohnul, jen gestem vybídl Pryrata, aby mu naplnil sklenici z číše, plné jakési černé tekutiny.
"Neměj mne za špatného hostitele, když ti nenabídnu," omluvil se Eliáš poté, co si zavdal dlouhý doušek. Pochmurně se usmál. "Myslím, že tenhle likér by ti nevyhovoval." Podal pohár Pryratovi, jenž jej s přehnanou opatrností vzal mezi prsty a položil na stůl. "Tak," Eliášův hlas měl téměř mírný tón, "nemůžeme si tuhle zbytečnou hru ušetřit? Chci svou dceru a dostanu ji." Jeho hlas byl náhle groteskně žalostný. "Nemá snad otec právo na dceru, již miloval a vychoval?"
Jošua se zhluboka nadechl. "Jaká máš práva, to je mezi tebou a ní. Nemám ji, a i kdybych ji měl, proti její vůli bych ti ji nedal." Rychle pokračoval, dříve, než mohl král odpovědět. "Eliáši, prosím – kdysi jsi mi byl ve všem bratrem. Náš otec nás oba miloval, tebe více než mne, nejvíce ale miloval tuto zemi. Copak nevidíš, co děláš? Nejen tímto bojem – Aedon ví, že tato země viděla přehršle válek. Ale je tu ještě něco. Pryrates ví, o čem mluvím. To on vedl tvé první kroky po oné cestě, o tom nepochybuji!"
Deornoth spatřil, jak se Pryrates otáčí a překvapeně vyráží oblak dechu.
"Prosím, Eliáši," Jošua měl přísný obličej plný žalu. "Odvrať se ze směru, jejž jsi zvolil, pošli ten prokletý meč k těm ničemným, kteří spalují tebe i Východní Ard…a já vložím svůj život do tvých rukou. Otevřu ti brány Naglimundu jako panna otevírá okno milenci! Odhoď ten meč, Eliáši! Odhoď jej! Nebyl nazván Žalem náhodou!"
Král na Jošuu zíral jako omráčen. Pryrates mumlaje vyrazil proti Jošuovi, ale Deornoth vyskočil a zadržel jej. Kněz se mu v pažích svíjel jako had a jeho dotek byl příšerný, ale Deornoth držel pevně.
"Ani se nehni!" sykl Pryratovi do ucha. "I když mne zničíš kouzlem, než zemřu, zabiju tě!" Zapíchl do šarlatového šatu dýku, právě tak, aby se dotkla masa. "Tady nemáš místo – a ani já! To je mezi bratry."
Pryrates ztichl. Jošua se předkláněl a zíral na Nejvyššího krále. Eliáš vzhlížel, jako by neviděl, co je před ním.
"Je tak krásná, má Miriamele," zpola zašeptal. "Někdy v ní zahlédnu její matku Hylissu – ubohou, mrtvou!" Králův obličej, ještě před chvíli zkamenělý žalem, se zhroutil do zmatku. "Jak to mohl Jošua dopustit? Byla tak mladá…"
Zatápal před sebou bílou rukou. Jošua napřáhl svou příliš pozdě. Královy studené prsty spočinuly na kůží ovázaném pahýlu princova pravého zápěstí. Oči mu zaplály životem a tvář mu ztvrdla v masku vzteku.
"Běž do své nory, zrádče," vyštěkl, když mu Jošua vytrhl ruku. "Lháři! Lháři! Shodím ti ji na hlavu!"
Z krále vytryskla taková nenávist, že Deornoth bezděky povolil sevření a nechal Pryrata, aby se mu vysmekl.
"Zničím tě tak," zahřměl Eliáš, svíjeje se v křesle, zatímco Jošua odcházel ke dveřím, "že Bůh všemocný bude hledat tisíc let a nenajde ani tvou duši!"

Mladý voják Ostrael byl tak vyděšen Deornothovým a princovým obličejem, že během celé větrné cesty zpět k ochranným zdem Naglimundu tiše štkal.
Studený oheň a zlovolný kámen
Sen zvolna mizel, matněl jako mlha, hrůzu nahánějící sen, kterým byl obklopen jako mrtvým zeleným mořem. Nebylo žádné nahoře ani dole, jen světlo všude kolem, jež přicházelo odnikud, a spousta rejdících stínů, žraloků, a všichni měli neživotné Pryratovy oči.
Když se moře rozestoupilo, Deornoth se vynořil; vyprostil se ze spánku do zastřeného polovědomí. Zdi kasáren byly skvrnité studeným měsíčním světlem a rovnoměrné oddechování ostatních mužů připomínalo vítr, prodírající se suchým listím.
Dokonce i přesto, že mu v hrudi rychle bilo srdce, cítil, že mu po vyčerpané duši znovu sahá spánek, omotává jej lehkými prsty a bezhlesně mu šeptá do ucha. Začal mu znovu podléhat. Tentokrát byl příliv snu jemnější než předtím. Zavedl jej na jasnější místo, místo, kde je ráno rosa a v poledne slunce: otcovo zemanství v Hewenshiru, kde vyrostl vedle sester a staršího bratra při práci na polích.
Část z něj kasárna neopustila – věděl, že je před úsvitem devátého dne měsíce červeněnu – ale jiná část jeho mysli se propadla do minulosti. Znovu cítil vůni orané země a slyšel trpělivé rachocení pluhů a odměřené kodrcání vozu, odjíždějícího po silnici na trh.
Rachocení zesílilo, právě když se pronikavý, blativý pach brázdy začínal vytrácet. Pluh se přiblížil; čtyřkolák jako by byl těsně za ním. Copak volští kočí spí? Copak někdo nechal voly, aby se procházeli polem? Cítil dětinský strach. Taťka bude bez sebe vzteky – neměl sem to starosti já? Neměl sem na ně dávat pozor? Věděl, že otec se dívá, vrásčitý, vztekem skvrnitý obličej, který nestrpí žádné omluvy, obličej, o němž si mladý Deornoth myslel, že takový má Bůh, když sesílá hříšníky do pekel. Matko Elysio. Taťka mě určitě seřeže řemenem, určitě…
Zpříma se posadil na slamníku a ztěžka oddechoval. Srdce mu bilo stejně zuřivě jako po snu se žraloky, ale když se rozhlédl po kasárnách, zpomalilo.
Jak dlouho už jsi mrtvý, otče? zamyslel se a rychle stíral chladivý pot s čela zápěstím. Proč mne ještě strašíš? Copak ty roky a modlitby…
Deornoth náhle pocítil, jak se jeho páteře dotkl studený prst strachu. Je teď vzhůru, nebo ne? Tak proč s polosněním nezmizelo to nelítostné rachocení?
V okamžiku byl na nohou a křičel. Duch mrtvého otce zhasl jako svíčka.
"Vstávejte, chlapi, vstávejte! Do zbraně! Obléhání začalo!"
Běžel podél řady chatrčí a připínal si brnění, kopáním probouzel otřesené a vínem prosáklé, vykřikoval rozkazy na ty, které jeho první výkřik náhle probral k životu. Z vrátnice nad nimi se ozývaly poplašné zvuky a drásavé vytí trubek.
Když vybíhal ze dveří a snažil si připnout pás s mečem, helma mu seděla na hlavě nakřivo a štít narážel do boku. Vstrčil hlavu do další kasárenské místnosti a spatřil její obyvatele už vzhůru. Spěšně se ozbrojovali.
"Hó, Naglimunďané," zvolal a mávl pěstí, zatímco se snažil druhou sepnout opasek. "Teď přichází zkouška. Bůh se smiluj, přichází zkouška."
Usmál se drsnému křiku, který mu odpověděl, a spěchal ke schodům; přitom si utahoval řemínek přilby.

Vrchol velké strážnice na západní obvodové zdi vyhlížel ve světle polovičního měsíce podivně znetvořen: bednění bylo dokončeno jen před pár dny: dřevěné zdi a střecha, které budou obránce bránit před šípy. Strážnice se už rojila zčásti oblečenými vojáky; míhali se v měsíčním světle, které krvácelo skrz bednění.
Na zdi vykvetly pochodně a lučištníci a kopiníci zaujímali určená místa. Zaječela další trubka, jako kohout, který se vzdal příchodu slunce, a svolávala na nádvoří další vojáky.
Pronikavý protest dřevěných kol zesílil. Deornoth zíral přes holé, svažité planiny před městskými zdmi a hledal zdroj zvuku – věděl, co to bude, ale ještě nebyl na ten pohled připraven.
"U krvavého Stromu!" zaklel a slyšel, jak tu kletbu opakuje muž pod ním.
Jako belhaví obři se k nim blížilo cosi – zvolna se to rýsovalo v předjitřních stínech: šest velkých obléhacích věží, jejichž dřevěné vrcholky byly právě tak vysoké jako mocné zdi Naglimundu. Visely ve vzduchu, předkláněly se, podobny jako strom vysokým medvědům s hranatou hlavou; chroptění a křik skrytých mužů, kteří je tlačili, připomínaly hlasy příšer, nespatřených od Nejstarších dní.
Deornoth pocítil ne nepříjemný nával strachu. Král konečně přišel, a jeho armáda teď stojí přede dveřmi. Dobrý Bože, jednou o tom budou lidé zpívat, ať už to dopadne jakkoliv!
"Šetřete šípy, blázni!" vykřikl, když pár obránců vystřelilo naslepo do tmy a šípy dopadly daleko před dosud příliš vzdálenými cíli. "Čekejte, čekejte, čekejte! Už brzy budou blíže, než vám bude milo!"
Eliášova armáda v odpověď na rozkvetlý oheň nechala z temnoty zahřmít bubny. Na Naglimund se valil rachot, jenž se postupně změnil v opakované dvojité údery, připomínající kroky titána. Obránci troubili z každé věže na rohy – mdlý a slabý zvuk proti rachocení bubnů, ale znamenal život a odpor.
Deornoth pocítil na ramenou dotek a vzhlédl. Spatřil vedle sebe siluety dvou ozbrojenců: Isorna v hladké přilbě a zamračeného Einskaldira v železné čapce, nezdobené až na ocelový zoban, jenž se mu ohýbal nad nos. Oči tmavovousého Rimmeřana hořely jako pochodně, když pokládal ruku na syna svého pána Isgrimnura a jemně, ale pevně odstrkoval Isorna, aby mohl přejít k hradbě. Einskaldir se zahleděl do šera a zavrčel jako pes.
"Tam," zabručel a ukázal k základně obléhacích věží, "u nohou velkého medvěda. Metače kamenů a beranidlo."
Ukázal na několik strojů, pohybujících se za věžemi. Některé z nich byly katapulty. Dlouhá, silná ramena měly skloněny jako hlavy vylekaných hadů. Jiné připomínaly jen přikryté bedny a jejich nástroje zakrývalo brnění. Byly sestrojeny jako krabi s tvrdými skořápkami, aby prošly mezi šípy a kamením ke zdem, kde měly provést úkoly, k nimž byly sestrojeny.
"Kde je princ?" zeptal se Deornoth, neschopen odtrhnout oči od plížících se strojů.
"Přichází," odpověděl Isorn; stál na špičkách, jak se pokoušel vidět přes Einskaldira. "Byl s Jarnaugou a správcem archívů od doby, co jste se vrátili z vyjednávání. Doufám, že připravují nějaký čarovný přístroj, který by nám dal sílu nebo podryl královu. Tak, Deornothe, podívej se na ně." Ukázal na tmavé, nestálé obrysy královy armády, jež připomínala za pomalu se valícími věžemi,mravence. "Je jich tak prokletě mnoho."
"U Aedonových ran," vyštěkl Einskaldir a stočil rudé oko na Isorna. "Ať přijdou. Sníme je a vyplivneme."
"Tak," Deornoth doufal, že se mu povedl úsměv, který zamýšlel. "S Bohem, princem a Einskaldirem – čeho bychom se báli?"
Ve stopách obléhacích strojů přišla králova armáda a hemžila se na mlhou prosáklých lukách jako mouchy na zeleném jablku. Zdálo se, že ze země rostou stany jako křivé muchomůrky.
Když se obléhatelé přesouvali na místo, jež si určili, zvolna přicházel úsvit. Skryté slunce slouplo jen jednu vrstvu noční temnoty a nechalo zemi v neurčitém šedém světle.
Velké obléhací věže, které stály dlouhou hodinu na místě jako podřimující stráže, se znovu pohnuly. Vojáci poskakovali mezi mohutnými koly sem a tam a zavěšovali se do lan, aby s námahou vytáhli stroje nahoru. Konečně se přiblížili na dostřel; lučištníci na hradbách vystřelili a vykřikovali děsivou radostí, když šípy se syčením vzlétly, jako by s šípy odlétala i břemena, jež jim tížila srdce. Po první nesourodé palebné přehradě se zastřídleli; mnoho z králových mužů se sesulo do vlastních stop nebo zranění bezmocně leželi, až je neúprosná kola strojů za řevu v trávě rozdrtila. Ale za každého, kdo padl prošpikován šípem, vyskočil zpoza kol další opřilbenec v modrém plášti a převzal jeho lano.
Obléhací věže nezastrašeny rachotily k hradbám.
Nyní byli i královi lučištníci dost blízko, aby mohli opětovat palbu. Mezi zemí a zdmi poletovaly tam a sem šípy jako poblázněné včely. Jak stroje drkotaly a chrastily k obvodovým zdem, slunce se na chvíli prodralo oblaky; zem už byla tu a tam skropena krví jako jemným deštěm.

"Deornothe!" Vojákův bílý, špínou potřísněný obličej svítil bez helmy jako měsíc v úplňku. "Grimsted tě prosí, abys přišel, a brzy! Přistavili pod Denidisovou zdí žebříky!"
"U Stromu!" Deornoth zoufale stiskl čelisti a obrátil se k Isornovi. Rimmeřan převzal od raněného vojáka luk a pomáhal udržovat volných posledních pár metrů země mezi nejbližší obléhací věží a zdí; prohnal šípem každého vojáka dost šíleného, aby vyšel zpoza ochrany věže a pokusil se uchopit volná lana, třepotající se ve větru.
"Isorne!" zavolal Deornoth, "zatímco držíme věže od hradeb, přinesli k jihozápadní zdi žebříky!"
"Tak běž!" Isgrimnurův syn nevzhlédl od šípu. "Přijdu za tebou, až budu moci!"
"Ale kde je Einskaldir?" Koutkem oka zahlédl, jak posel bázlivě a netrpělivě nadskakuje na místě. "Bůh ví!"
Deornoth znovu zaklel pod vousy, sklonil hlavu a nemotorně běžel za poslem sira Grimsteda.
V klusu posbíral půltucet vojáků, unavených mužů, kteří se na chvíli v závětří hradeb sklonili, aby nabrali dech. Když byli vyzváni, lítostivě potřásli hlavou, ale nasadili si helmu a následovali jej; Deornothovi tu důvěřovali; mnozí mu říkali Princova pravá ruka.
Ale princ se svou pravou rukou mnoho štěstí neměl, pomyslel si hořce Deornoth, když spěchal po cestě pro pěší a

navzdory studenému vzduchu se potil. Doufám, že tahle mu vydrží déle. A vůbec, kde je princ? Právě teď by jej měli vidět…
Oběhl velkou Denidisovu věž. Otřásl jím pohled na ústup mužů sira Grimsteda a na modročervené barvy Cellodshiřanů barona Godwiga; přeskakovali bednění a hemžili se na obvodové zdi.
"Za Jošuu!" vykřikl a skočil. Muži za ním opakovali jeho volání. Vběhli mezi obléhatele s kovovým řinčením meče o meč a na chvíli je zatlačili. Jeden s křikem přepadl ze zdi a mával rukama, jako by jej mrazivý vítr mohl unést. Grimstedovi muži nabrali odvahu a vrhli se do útoku. Když se na ně nepřátelé znovu obořili, Deornoth vytrhl ze ztuhlého stisku na zemi rozhozené mrtvoly kopí.
Vtom ucítil v boku škrábnutí zatoulaného oštěpu; a bez ohledu na bolest rychle odtlačoval první z velkých žebříků od hradeb. O chvíli později se k němu připojili dva jeho vojáci a společně se jim zdařilo žebřík shodit. Chvějivě se nachýlil do prázdného prostoru; obléhatelé se jej křečovitě drželi a kleli, otevřená ústa jako černé prázdné díry. Žebř chvíli stál volně, v půli cesty mezi zemí a nebem; pak se převážil k zemi a vojáci z něj padali jako ovoce z větve, kterou někdo zatřásl.
Brzy na cestičce leželi v krvi až na dva všichni modročervení. Obránci odtlačili zbývající tři žebříky a Grimsted poslal své muže k velkým kamenům, které neměli čas svrhnout, když útok začal. Shodili je přes okraj zdi a roztříštili žebříky na třísky. Zabili jednoho z vojáků – seděl pod hradbami, kam se skulil, a idiotsky zíral, jak se na něj balvan řítí.
Jeden z obránců – vousatý mladý chlapík, jenž jednou s Deornothem nasával – ležel mrtev s vazem zlomeným hranou štítu. Padli čtyři Grimstedovi muži, zhroucení jako větrem skosení strašáci mezi sedmi muži z Cellodshiru, kteří nezdařený útok nepřežili.
Deornoth cítil ránu na břiše, a když se k němu přibelhal Grimsted s vyraženým zubem a zakrvácenou, rozedranou dírou v botě ve výši lýtka, ztěžka oddechoval.
"Těchhle sedum tady, a další půltucet se zřítil ze žebříků," rytíř spokojeně zíral dolů na svíjející se těla a trosky. "A všude na zdech je to stejné. Ztrácí více než my, král Eliáš, mnohem víc."
Deornoth cítil nevolnost a ve zraněném boku mu škubalo, jako by tam někdo zatloukal hřebík.
"Král má…mnohem více než my," odpověděl. "Může je…odhazovat jako slupky jablek…" To už věděl, že bude zvracet, a přešel k okraji zdi.
"Slupky jablek…" opakoval a naklonil se přes zeď. Cítil příliš mnoho bolesti, než aby mu zbylo místo pro stud.

* * *

"Přečti to znovu, prosím," požádal tiše Jarnauga, zíraje na své zaklesnuté prsty.
Otec Strangyeard vzhlédl a otvíral unavená ústa k otázce. Pronikavá rána zvenku však do obličeje jednookého kněze vnesla paniku. Rychle se přežehnal znamením Stromu.
"Kameny!" hlas zněl vyděšený. "Oni…oni vrhají kameny přes zeď. Neměli bychom…není tam…?"
"Muži bojující na hradbách jsou také v nebezpečí," pravil starý Rimmeřan s přísnou tváří. "Jsme tu, protože tu jsme nejplatnější. Naši přátelé na bílém severu pátrají po jednom meči, navzdory smrtelné hrozbě. Další už je v rukou našeho nepřítele, který právě obléhá tyto zdi. Jakkoliv malá je naděje zjistit, co se stalo s Fingilovou čepelí Minneyar, leží na nás." Výraz mu změkl, když znovu pohlédl na ustaraného Strangyearda. "Těch pár kamenů, která dosáhnou vnitřní pevnosti, musí přeletět vysokou zeď za námi.
Jsme jen v malém nebezpečí. Tak prosím přečti tu pasáž znovu. Je tam něco, čeho se nemohu dotknout, ale zdá se to důležité."
Vysoký kněz několik okamžiků zíral na listy, a když místnost utichla, oknem se jako mlha prokradla vlna výkřiků a rozkazů. Strangeyardova ústa se zaškubala.
"Čti," navrhl Jarnauga.
Kněz si odkašlal.

" ‚A tak Jan sešel do tunelů pod Hayholtem – pářících děr a vlhkých chodeb, žijících Shurakaiovým dechem. Neozbrojen až na kopí a štít, když se blížil k drakovu doupěti, z kožených bot se mu kouřilo, a byl, a tu je malá pochybnost, vyděšenější nežli kdy za celý svůj dlouhý život byl nebo bude…' "

Strangyeard zmlkl. "Jaký má tohle smysl, Jarnaugo?" Něco se zaduněním dopadlo poblíž a vydalo to zvuk, jako by udeřilo obrovo kladivo. Strangyeard to nevzrušeně pominul. "Chceš…chceš, abych četl dál? Celý Janův boj s drakem?"
"Ne." Jarnagua mávl sukovitou rukou. "Přejdi až k závěrečné pasáži."
Kněz opatrně otočil několik listů.

"…A tak vyšel znovu na světlo, ačkoliv v jeho návrat již nikdo nedoufal. Těch pár, kteří zůstali v ústí jeskyně – a to samo ukazuje na veliké hrdinství, neboť kdo ví, co se mohlo stát u tunelu rozvztekleného draka? – provolávali velikou radost a úžas, když spatřili, jak Jan z Warinstenu živý vychází z červova doupěte, a nad mohutným spárem, šarlatově potřísněným a zahnutým, který nesl na zakrváceném rameni. Jeli Před ním a vykřikovali a pak vedli své koně triumfálně branami Erchesteru, a lidé s otevřenými ústy přicházeli k oknům a na ulice. Někteří říkají, že ti, kteří Janovi prorokovali nejstrašnější smrt a hrozné důsledky pro sebe sama, které poplynou z konání mladého rytíře, byli nyní v oslavování jeho velkého činu slyšet nejvíce. Jak se vypráví, byly ulice brzy lemovány hlučícími občany, kteří házeli květy před Jana. Jel s Jasným Ostnem pozdviženým před sebou jako plamenem pochodně, Jan, jedoucí městem, které nyní bylo

jeho…"

Zadýchaný Strangyeard jemně položil strany rukopisu do cedrové skříňky, kterou pro něj našel. "Krásná a děsivá historka, řekl bych, Jarnaguo, a Morgenes, hmmmm, ano, ten tyhle věci líčí úžasně – ale jaký to má pro nás význam – bez neúcty, však rozumíš."
Jarnauga zíral na své vystouplé klouby a mračil se. "Já nevím. Něco, něco tam je. Doktor Morgenes, ať už chtěl či nikoliv, tam něco vložil. Nebesa a oblaka a kameny! Už se toho skoro dotýkám! Připadám si jako slepý!"
Oknem se vhrnul další příval zvuků: hlasité, ustarané výkřiky a pádné chřestění zbraní, když jednotka vojáků přeběhla po nádvoří.
"Nemyslím, že bychom měli mnoho času k rozvažování," prohodil Strangyeard nakonec.
"Ani já ne," odpověděl stařec a promnul si oči.

* * *

Po celé odpoledne se příliv vojska krále Eliáše rozbíjel o naglimundské kamenné útesy. V naleštěném kovu se odráželo chabé slunce, jak se obrnění vojáci, vlna za vlnou, valili po žebřících, jen aby byli hradní posádkou odraženi. Tu a tam našli královi vojáci v kruhu obrany trhlinu, ale pokaždé byli zatlačeni zpět. Tlustý Ordmaer, baron z Uttersally, hájil sám jednu takovou skulinu dlouhé minuty; odrážel útočníky, kteří jeden za druhým šplhali po žebříku, čtyři zabil a ostatní zadržel, dokud nepřispěchala pomoc, ačkoliv sám utrpěl smrtelné zranění.
Byl to sám princ Jošua, kdo přivedl skupinu stráží, která podpořila oslabenou obranu a zničila žebříky. Jošuův meč Naidel se podobal paprsku světla, létal vzduchem sem a tam a rozséval smrt, zatímco útočníci neohrabaně mávali širokými meči nebo málo účinnými dýkami.
Když bylo Ordmaerovo tělo nalezeno, princ plakal. Nepanovala mezi nimi žádná zvláštní náklonnost, ale baronova smrt byla hrdinská a Jošuovi v tepu bitvy přišlo, že reprezentuje všechny mrtvé – halapartníky, lukostřelce a pěšáky na obou stranách, kteří zmírali ve vlastní krvi pod chladnou, zamračenou oblohou. Princ rozkázal, aby bylo baronovo mohutné bezvládné tělo sneseno do hradní kaple. Vojáci příkaz za tichého klení vykonali.
Když se zarudlé slunce sklánělo k západnímu obzoru, zdálo se, že nápor Eliášovy armády slábne; jejich pokusy dotlačit věže v dešti šípů k hradbám byly polovičaté a vojáci opouštěli žebříky při prvním náznaku odporu obránců. Pro Erkyňany bylo těžké zabíjet své krajany, dokonce i na rozkaz Nejvyššího krále. Bylo to o to těžší, když se jejich bratři bránili jako jezevci v noře.
Při západu slunce se polem ozval tesklivý zvuk trubky a Eliášova vojska se začala stahovat. Vlekli s sebou zraněné a mnoho mrtvých. Obléhací věže zakryli kůží a ponechali je na místě, kde čekaly na zítřejší zteč. Trubka se ozvala znovu a zavířily bubny, jako by chtěly obráncům připomenout, že králova armáda může jako zelený oceán vysílat své vlny donekonečna. Nakonec, říkaly bubny, se i ten nejtvrdší kámen rozdrolí.

Obléhací věže, stojící před hradbami jako osamělé obelisky, byly dalším důkazem, že se Eliáš hodlá vrátit. Vlhké kůže, které na nich visely, nedovolily žádnému zápalnému šípu způsobit jakoukoliv škodu, ale Eadgram, velitel stráží, o věžích celý den přemýšlel. Poradil se s Jarnaugou a Strangyeardem a sestrojil plán.
V době, kdy se poslední královi vojáci pomalu vraceli do ležení, poručil Eadgram v tichosti svým mužům naložit vinné vaky naplněné olejem na dva malé naglimundské katapulty. Když byla ramena uvolněna, vaky s olejem zasvištěly nad hradbami a rozstřílely se po kůží zakrytých obléhacích věžích. Poté už stačilo pouze vyslat namodralým soumrakem několik zápalných šípů; během chvilky se čtyři mohutné věže změnily v plápolající pochodně.
Královi vojáci nemohli udělat nic, co by plameny utišilo. Obránci na hradbách vesele tleskali, dupali a křičeli, vysílení, ale povzbuzení. Oranžový odlesk plamenů tančil po cimbuří.
Král Eliáš vyjel z tábora, zahalen do svého černého pláště, a obránci Naglimundu se mu bujaře pošklebovali. Když zdvihl svůj podivný šedý meč a jako šílenec přivolával déšť, aby uhasil planoucí věže, nejistě se smáli. Teprve po chvíli, když král jezdil sem a tam a černá kápě mu vlála ve studeném větru, začali podle strašného hněvu v králově hlase chápat, že skutečně čekal déšť a že byl uražen, když na jeho zavolání nepřišel. Smích utichl. Naglimundští obránci, jeden po druhém, přestávali oslavovat a slézali z hradeb, aby si ošetřili rány. Nakonec, obléhání ještě ani nezačalo. V dohledu nebylo žádné příměří a žádný klid na této straně nebes.

"Opět se mi zdály podivné sny, Binabiku."
Simon jel na koni vedle Qantaqy, několik metrů před zbytkem družiny. Den byl jasný, ale mrazivý, už šestý takový, co putovali přes Bílou pustinu.
"Sny jakého druhu?"
Simon si upravil masku, kterou mu zhotovil troll; pruh kůže s prořízntutou štěrbinou, která zmírňovala oslnivý lesk sněhu. "O věži Zeleného anděla…nebo o nějaké věži. V noci se mi zdálo, že po ní stéká krev."
. Binabik přimhouřil oči, rovněž zakryté maskou, a ukázal na slabý pruh šedi táhnoucí se podél obzoru při úpatí hor. "To je jistě okraj Dimmerskogu – nebo Qilaqitsoqu, jak ho vhodně nazývá můj lid: Stinný les. Měli bychom tam být asi tak za den."
Simon hleděl na ponurý pruh a cítil, jak v něm roste pocit marnosti.
"Nějaký zatracený les mi může být ukradený," odsekl. "Už je mi špatně ze všeho toho sněhu a ledu, sněhu a ledu! Zmrzneme a umřeme tady v té strašné divočině! Co ty sny, co se mi zdají?!"
Troll se kolébal na Qantaze, která přeskakovala řadu menších závějí. Zezadu bylo přes svištění větru slyšet Haestana,

jak na někoho volá.
"Už nyní jsem naplněn smutkem." Binabik hovořil pomalu, jako by se snažil přizpůsobit rytmus řeči tempu jejich postupu. "Dvě noci jsem v Naglimundu probděl starostmi, jakou škodu způsobím, vezmu-li tě na tuto výpravu. Nemám ponětí, co znamenají tvé sny a jediný způsob, jak na to přijít, je vydat se na Cestu snů."
"Jako jsme to udělali v domě Geloë?"
"Ale nemám víru ve své osamocené síly – ne tady, ne teď. Je možné, že by nám tvé sny poskytly vodítko, ale ani tak nepokládám za moudré jít po Cestě snů nyní. Jsme zkrátka tady a to je náš osud. Chci jen říci, že jsem dělal jen to, co se zdálo býti nejlepší."
Simon o tom přemýšlel a zabručel.
Jsme zkrátka tady. Binabik má pravdu; jsme zkrátka tady, příliš daleko na návrat.
"Je Inelu…" Prsty roztřesenými nejen zimou udělal znamení. Stromu, "…je Král bouří…Ďábel?" zeptal se nakonec.
Binabik se hluboce zachmuřil.
"Ďábel? Protivník vašeho Boha? Proč se mě na to ptáš? Slyšel jsi Jarnaugova slova – víš, co je Ineluki."
"Asi ano." Zachvěl se. "Jenom, že…vídám ho ve svých snech. Aspoň si myslím, že je to on. Rudé oči, to je vše, co vlastně vidím, ostatní je černé…jako spálená polena se zářícími uhlíky." Bylo mu zle jen z toho, jak na to vzpomínal.
Troll pokrčil rameny; rukama se přidržoval vlčí hřívy.
"Není to váš ďábel, příteli Simone. I když představuje zlo, nebo přinejmenším to, po čem touží, bude znamenat zlo pro nás ostatní. To je špatné."
"A…drak?" zeptal se Simon po chvilce váhavě. Binabik prudce otočil hlavu a podíval se na něj štěrbinou v masce.
"Drak?"
"Ten, co žije na hoře. Ten, jehož jméno neumím vyslovit."
Binabik propukl v smích. "Igjarjuk je jeho jméno! Dcero hor, tíží tě mnoho starostí, mladý příteli! Ďáblové! Draci!"
Zachytil vlastní slzu na špičku prstu a zdvihl ji. "Podívej," uchichtl se. "Jako by bylo třeba vyrábět ještě další led."
"Ale drak tam byl!" namítl Simon vášnivě. "Všichni to říkají!"
"Velmi dávno, Simone. Je to místo se špatnou pověstí, ale to je hlavně kvůli jeho odloučenosti, jak se domnívám. Qanická pověst praví, že tam kdysi žil ledový červ a mí krajané tam nechodí, ale dnes je to spíše místo, kde žijí sněžní leopardi a podobná stvoření. Ne, že by nehrozilo žádné nebezpečí. Huneni, jak sám víš, se teď potulují daleko od své domoviny."
"Takže se opravdu nemám čeho bát? Nejhorší představy se mi honí v hlavě v noci."
"Neříkal jsem, že se nemáš čeho bát, Simone. Nesmíme zapomínat, že máme nepřátele; někteří z nich budou zřejmě velmi mocní."

Další chladná noc v pustině; další oheň v temné prázdnotě sněžných plání. Simon by si nic na světě nepřál více, než být schoulen v posteli v Naglimundu, přikrytý dekou, i kdyby venku zuřila ta nejzběsilejší bitva v historii Východního Ardu. Byl si jistý, že kdyby mu teď někdo nabídl suché, teplé místo na spaní, lhal by, zabíjel nebo by bral Usireovo jméno nadarmo. Seděl zabalený v sedlové pokrývce, snažil se necvakat zuby a byl přesvědčen, že mu na víčkách přimrzají i řasy.
V nekonečné temnotě mimo zář ohně štěkali a vyli vlci. Připomínalo to dlouhý a žalostivý rozhovor. Před dvěma dny, kdy večer poprvé zaslechli jejich zpěvy, strávila Qantaqa celý večer nervózním přecházením kolem tábora. Od té doby si zvykla na noční křik svých druhů a jen občas odpovídala neklidným zakňučením.
"Proč jim n-n-neodpoví?" zeptal se ustaraně Haestan. Jako rodák z plání na severu Erkynu nemiloval vlky o nic víc než Sludig, ačkoliv si Binabikovu vlčici téměř oblíbil. "Proč jim neřekne, ať jdou obtěžovat někoho jinýho?"
"Stejně jako u lidí, ani všechny kmeny Qantažina rodu nežijí v míru," odpověděl Binabik, čímž ovšem nikoho neuklidnil. Dnes večer dělala vlčice všechno možné, aby si vytí nevšímala – předstírala spánek, ale prozradila se, když natáčela uši směrem, odkud se vlci ozývali. Vlčí píseň, říkal si Simon, když se balil do pokrývky, je snad nejosamělejší zvuk, který kdy slyšel.
Proč jsem tady? ptal se sám sebe. Proč jsou tu ostatní? Uprostřed toho hrozného sněhu hledáme meč, na nějž si nikdo nevzpomněl celá léta. Mezitím princezna a všichni ostatní na hradě čekají, až na ně král zaútočí! To je hloupost! Binabik vyrostl v horách, ve sněhu – Grimmric, Sludig a Haestan jsou vojáci – a jenom Aedon ví, co chtějí Sithové. Takže co tady dělám já? Je to celé nesmysl!
Vytí umlklo. Simonovy ruky se dotkl dlouhý ukazováček, který ho vyděsil.
"Poslouchášvlky, Seomane?" zeptal se Jiriki.
"Těžko můžeš n-neposlouchat."
"Zpívají tak divé písně." Sitha potřásl hlavou. "Jsou podobní vám smrtelným. Zpívají o tom, kde byli, co viděli a cítili. Vyprávějí si navzájem, kde běhají losi, kdo si namluvil koho, ale většinou křičí jen ‚Já jsem! Tady jsem!' " Jiriki se usmál, zastínil si oči a hleděl do pohasínajícího ohně.
"A ty myslíš, že t-tohle je to, co my…my smrtelní říkáme?"
"Slovy i bez nich," odvětil princ. "Musíš se snažit vidět věci našima očima: pro Zida'ya jste jako děti. Vidíš, že dlouhověcí Sithové nespí, že zůstáváme vzhůru celou dlouhou noc dějin. Vy, lidé, jako děti toužíte zůstat u ohně se svými staršími, poslouchat písně a vyprávění a tanec." Ukázal dokola, jako by temnota byla plná neviditelných hýřilů. "Ale to nemůžete, Simone," pokračoval laskavě. "Není vám to dovoleno. Vašemu druhu je dáno spát konečný spánek, jako je našemu rodu dáno kráčet a celou noc zpívat pod hvězdami. Možná je ve vašem spánku i bohatství, kterému my Zida'ya nerozumíme."
Zdálo se, že hvězdy na černé obloze kloužou hlouběji do tmy. Simon přemýšlel o Sithech a o životě, který nekončí, a

nedokázal pochopit, jaké to může být. Prochladlý na kost – a snad až do hloubi duše – se přisunul blíže k ohni, stáhl si rukavice a nahříval si dlaně.
"Ale Sithové m-m-mohou zemřít, n-ne?" zeptal se opatrně a proklínal se za zimničné koktání.
Jiriki se k němu naklonil, zúžil oči a Simon se chvilku bál, že ho Sitha za jeho unáhlenost udeří. Jiriki ho ale uchopil za ruku a zadíval se na ni.
"Tvůj prsten," řekl a hleděl na ozdobu ve tvaru ryby. "Neviděl jsem ho předtím. Kdo ti ho dal?"
"Můj…můj mistr, m-m-myslím," zajektal Simon. "Doktor Morgenes z Hayholtu. Poslal mi ho po B-B-Binabikovi." Sithův silný, chladný stisk ho zneklidňoval, ale neodvažoval se ruku odtáhnout.
"Takže ty jsi jeden z těch, kteří znají Tajemství?" zeptal se Jiriki a upřeně na něj hleděl. Hloubka jeho očí, zarudlých v záři ohně, byla až děsivá.
"T-t-tajemství? N-ne! Ne, já neznám žádné tajemství!"
Jiriki se na něj chvíli díval. Jeho pohled Simona znehybněl stejně, jako by ho držel oběma rukama.
"Tak proč by ti dával prsten?" zeptal se Jiriki spíše sám sebe. Zavrtěl hlavou a pustil chlapcovu ruku. "A já sám jsem ti dal Bílý šíp! Předkové pro nás skutečně připravili podivnou cestu." Otočil se a zahleděl se do mihotavého ohně. Na Simonovu otázku již neodpověděl.
Tajemství, pomyslel si Simon hněvivě, další tajemství! Má je Binabik. Měl je Morgenes, Sithové jsou jich plní! Už nechci slyšet o žádných dalších! Proč jsem byl právě já vybrán pro takový trest? Proč mi každý nutí svá hrozná tajemství?!
Chvilku tiše plakal, objímal si kolena, chvěl se a přál si neskutečné.

Východního okraje Dimmerskogu dosáhli odpoledne dalšího dne. I když byl les pokryt tlustou vrstvou sněhu, vypadal nicméně, jak ho Binabik nazval, jako místo stínu. Družina nešla po okraji a možná by šla jinudy, i kdyby tam jejich cesta vedla, tak neblaze působila atmosféra lesa. Stromy i přes svou velikost – a některé byly vskutku obrovské – působily zakrsle a propleteně, jako by se nešťastně svíjely pod nákladem jehličnatých větví a sněhu. Otevřené prostory mezi pokřivenými kmeny vypadaly, že se kroutí jako tunely, vyhrabané nějakým obrovským, opilým krtkem, a že vedou do nebezpečných, tajemných hlubin.
Procházeli kolem téměř v úplném tichu, jen kopyta koní měkce křupala ve sněhu. Simon si představoval, že jde po tmavých cestičkách do zastřešených síní Dimmerskogu, plných kůrou porostlých sloupů, a dál, až dojde – kdo ví? Snad do temného, zlomyslného srdce lesa, na místo, kde stromy společně dýchají a předávají si nekonečné klepy třením šupinatých větví či zlovolným dechem větru mezi snítkami a zmrzlým listím.
V noci opět tábořili na otevřené pláni, byť se Dimmerskog krčil nedaleko jako spící zvíře. Nikdo z nich nechtěl trávit noc pod lesními stromy – zvlášť Sludig, který byl vychován historkami o příšerných stvořeních, jež se plížila po bledých cestách lesa. Sithové vypadali, že je jim to jedno, ale Jiriki strávil část večera leštěním svého meče z kouzelného dřeva.
Družina se znovu schoulila u otevřeného ohně. Celý dlouhý večer kolem nich svištěl východní vítr, zasypával je sprškami prachového sněhu a prohánělse ve větvích Dimmerskogu. Toho večera usínali za zvuku praskání lesa a skřípání větví, které se ve větru třely jedna o druhou.

Během dalších dvou dnů pomalé jízdy objeli les a přejeli i poslední pruh otevřené, ledové krajiny k úpatí hor. Kraj byl pochmurný a světlo se odráželo od sněhu, až Simona rozbolela hlava z věčného přimhuřování očí. Bylo ale o něco tepleji. Sníh padal pořád, ale neodbytný vítr se jim již nedral pod pláště, jak tomu bylo mimo horské závětří.
"Podívejte!" vykřikl Sludig a ukázal na podhorský svah.
Simon nejprve neviděl nic kromě všudypřítomných skal a stromů pokrytých sněhem. Potom, jak zrakem přejížděl linie nízkých kopců na východě, zahlédl pohyb. Dvě postavy podivných tvarů – nebo byly čtyři, prazvláštně spojené? – se rýsovaly na jednom hřebeni asi dvě stě metrů od nich.
"Vlci?" zeptal se nervózně.
Binabik popohnal Qantaqu mimo skupinu a přiložil ruce k ústům. "Yah aqonik mij-ayah nu tutusiq, henimaatuq?" zavolal. Jeho slova se rozlehla mezi blízkými vrchy a odumřela. "Vpravdě by se tu nemělo vůbec křičet," zašeptal zmatenému Simonovi. "Výše v horách by to mohlo způsobit laviny."
"Ale na koho…?"
"Psst." Binabik mávl rukou. Dvě postavy vzápětí sjely z hřebene a popojely blíž k nim. Teď Simon rozeznal, že to je dvojice malých mužíků, každý na hřbetě huňatého berana se zakroucenými rohy. Trollové!
Jeden zavolal. Binabik pozorně naslouchal a pak se s úsměvem otočil na své společníky. "Přejí si vědět, kam jdeme, a zda to mezi námi není masožravý Rimmeřan a není to náš zajatec?"
"Vzal je ďas!" zavrčel Sludig. Binabikův úsměv se rozšířil. Otočil se zpět k hřebeni.
"Binbiniqegabenik ea sikka!" zavolal. "Uc sikkan mohínaq da Yijarjuk!"
Obě postavy se na ně chvíli dívaly. Pak se jedna několikrát udeřila do prsou a druhá opsala paží široký oblouk. Dvojice otočila berany a v mraku prachového sněhu zmizela za hřebenem.
"Co to mělo znamenat?" zeptal se Sludig popudlivě.
Binabikův úsměv vypadal trochu stísněně.
"Pověděl jsem jim, že jedeme na Urmsheim," vysvětloval. "Jeden učinil posunek na zahánění zlých duchů a druhý provedl kouzlo na ochranu před pomatenci."

Družina vjela do kopců. Tábor rozbili ve skalnatém údolíčku, zakousnutém do úbočí pod Urmsheimem.
"Zde bychom měli nechat koně a vše, co s sebou nepotřebujeme," navrhl Binabik, když si prohlížel kryté tábořiště.

Jiriki přešel k ústí rokliny, zaklonil se a zadíval se ke strmému, zasněženému vrcholu Urmsheimu, zbarvenému do růžova zapadajícím sluncem. Vítr mu nadouval plášť a cuchal vlasy, které připomínaly pramínky levandulově zbarvených mraků.
"Už je to dlouho, co jsem viděl toto místo," pravil.
"Ty jsi na tuhle horu už někdy šplhal?" zeptal se Simon, potýkaje se s přezkou na koňském postroji.
"Nikdy jsem neviděl druhou stranu štítu," odvětil Sitha.
"To pro mne bude cosi nového – uvidět nejvýchodnější část říše Hikeda'ya."
"Nornů?"
"Všechno na sever od hor jim bylo postoupeno před dávnými časy, v době Dělení." Jiriki se vrátil k ostatním.
"Ki'ushapo, ty a Sijandi musíte připravit přístřešek pro koně. Vidíte, tam roste nějaké křoví, pod těmi převislými balvany, to vám může přijít vhod, pokud budete mít málo sena."
Přeskočil do sithijštiny a An'nai se svými dvěma druhy začali stavět tábor trvalejšího charakteru než byly ty, které obývali od doby, kdy opustili loveckou jeskyni.
"Podívej, Simone, co jsem přivezl!" zavolal Binabik.
Chlapec prošel kolem tří vojáků, kteří štípali malé stromky na dřevo do ohně. Troll seděl na bobku a ze sedlové brašny vytahoval ranečky zabalené v naolejované kůži.
"Kovář v Naglimundu mě musel mít za blázna," usmál se Binabik, "ale udělal pro mě věci, které jsem po něm chtěl."
Rozvázal tkalouny a z balíků se vysypaly všemožné podivné předměty – kovové pláty s řemínky a přezkami pokryté bodci, zvláštní špičatá kladiva a postroje, jež vypadaly, že byly vyrobeny pro velmi malé koně.
"Co je to za věci?"
"Pro svádění a porážení hor," ušklíbl se Binabik. "Dokonce ani my Qanuci, se vší naší obratností, nešplháme na nejvyšší vrcholy nepřipraveni. Vidíš, tyhle se připevňují na boty," ukázal na pláty s bodci, "a tyto cepíny – nesmírně užitečné. Sludig je jistě zná."
"A ty postroje?"
"Abychom se mohli vzájemně připoutat. Pak, když padá plískanice nebo se dostaneme na dračí sníh nebo na tenký led a jeden spadne, ostatní udrží jeho váhu. Kdyby byl čas, připravil bych postroj i pro Qantaqu. Bude rozmrzelá, že bude muset zůstat dole a bude pro nás těžké se rozloučit." Troll si pobrukoval tichou melodii a promazával a leštil výstroj.
Simon mlčky hleděl na Binabikovy pomůcky. Bůhvíproč si představoval, že šplhání na horu bude něco jako výstup po schodech věže Zeleného anděla – do prudkého kopce, ale v zásadě pouze obtížná túra. Ty řeči o padajících lidech a tenkém ledu…
"Ho, Simone, hochu!" To se ozval Grimmric. "Pojď udělat něco užitečného. Posbírej tyhle odštěpky. Ještě naposled si uděláme pořádný oheň, než se půjdeme zabít do hor."

Tu noc se mu ve snech opět tyčila bílá věž. Zoufale se držel na jejích stěnách kluzkých krvi Pod ním vyli vlci a rudooká postava nahoře zvonila na zlověstné zvony.

Hostinský vzhlédl, už už se chystal něco říci, ale zarazil se. Zamrkal a polkl jako žába.
Cizinec byl mnich, v černém plášti s kápí na hlavě. Oděv měl tu a tam potřísněný blátem cesty. Zarážející byla ovšem jeho mohutnost: byl poměrně vysoký, navíc ještě široký jako pivní sud, dost na to, aby se ve výčepu – který nebyl, pravda, nijak jasný – považlivě setmělo, když stanul ve dveřích.
"Promiňte, otče." Hostinský se úlisně usmál. Tady máte aedonitského muže, který vypadal, že by z vás mohl vymačkat všechny hříchy, kdyby se mu zachtělo. "Na co jste se to ptal?"
"Říkal jsem, že jsem byl v každé krčmě, v každé ulici v přístavu a ještě jsem neměl štěstí. Záda mě bolí. Dej mi pohár svého nejlepšího." Přešel ke stolu a posadil se na lavici, která bolestně zasténala. "Tenhle zatracený Abaingeat má víc krčem než ulic." Hostinský si všiml rimmeřanského přízvuku. To vysvětlovalo jeho růžové tváře: krčmář slyšel, že muži z Rimmersgardu mají tak husté vousy, že se musí holit třikrát denně – těch pár, co se prostě nenechali zarůst.
"Jsme přístavní město, otče," postavil před zamračeného mnicha plný pohár. "A při tom, co se dnes děje…" pokrčil rameny a udělal obličej, "je tu mnoho cizinců, co hledají pokoje."
Mnich si ze rtů setřel pěnu a svraštil čelo. "Já vím. Zatracená hanba. Ubohý Lluth…"
Hostinský se nervózně rozhlédl, ale erkynští vojáci v rohu si jich nevšímali. "Říkal jste, že nemáte štěstí, otče," změnil téma. "Mohu se zeptat, co hledáte?"
"Mnicha," zabručel velký muž, "tedy bratra mnicha – a mladého chlapce. Proslídil jsem přístav odshora dolů."
Krčmář se usmál a přeleštil zástěrou kovový korbel.
"A sem jste přišel nakonec? Promiňte, otče, ale domnívám se, že vás váš Bůh trochu zkouší."
Muž zavrčel a pak vzhlédl od piva.
"Jak to myslíš?"
"Byli tady, právě tady – pokud to jsou ti, které hledáš."
Spokojený úsměv mu zmrzl na rtu, když mnich vyskočil z lavice. Zarudlou tvář mu přiblížil několik centimetrů k obličeji.
"Kdy?"
"D-dva, tři d-dny to jsou – nevím přesně…"
"Skutečně si nejsi jistý," řekl mnich hrozivě, "nebo jenom chceš peníze?" Poklepal si na roucho. Hostinský nevěděl, jestli tam tento podivný boží muž má měšec nebo nůž; stejně Usireovým stoupencům nikdy moc nevěřil a život v nejkosmopolitnějším hernystirském městě jeho názor nijak nezměnil.
"Ale ne, otče, opravdu! Oni…byli tu před pár dny. Ptali se na loď plující do Perdruinu. Ten mnich, je to takový malý

chlapík, plešatý? Chlapec s hubenou tváří, černovlasý? Byli tady."
"Co jsi jim řekl?"
"Aby zašli za starým Gealsgiathem k Eirgid Ramh – to je hostinec s veslem namalovaným na vchodových dveřích, dole na mysu!"
Vyděšeně zmlkl, protože mu na ramena dopadly mnichovy mohutné paže. Sám byl silný muž, ale teď byl bezmocný jako malé děcko. Vzápětí se zapotácel v objetí, při kterém mu zaskřípala žebra, a když mu mnich vtiskl do dlaně zlatého imperátora, jen stál a lapal po dechu.
"Milosrdný Usires požehnej tvé krčmě, Hernystiřane!" zahulákal velký muž, až se lidé na ulici otáčeli. "Tohle je první náznak štěstí od doby, kdy jsem se vydal na tuhle zatracenou cestu!" Vyrazil ze dveří jako člověk prchající z hořícího domu.
Krčmář se opatrně nadechl a sevřel minci, která byla ještě teplá z mnichovy mohutné tlapy.
"Úplně pomatení, tihle aedonité," řekl si pro sebe. "Pomatení."

* * *

Stála u zábradlí a sledovala, jak se Abaingeat vzdaluje a mizí v mlze. Vítr jí čechral krátké vlasy.
"Bratře Cadrachu!" zavolala. "Pojď sem. Existuje něco krásnějšího?" Ukázala na široký pruh oceánu, který je dělil od zamženého pobřeží. Racci plachtili nad zpěněnou brázdou za lodí a hlasitě křičeli.
Mnich mávl bezvládnou rukou a dál seděl schoulený u hromady sudů. "Jen se bav…Malachiáši. Nikdy jsem nebyl žádný mořeplavec. Bůh ví, že tahle cesta to nezmění." Otřel si z čela kapky vody – nebo potu. Cadrach se nedotkl vína od chvíle, kdy vstoupili na loď.
Miriamele vzhlédla a uviděla dvojici hernystirských námořníků, která si ji zvědavě prohlížela z přední paluby. Sklopila hlavu a šla se posadit vedle mnicha.
"Proč jsi se mnou jel?" zeptala se po chvíli. "To je něco, čemu nerozumím."
Mnich nezdvihl hlavu. "Protože mi lady zaplatila."
Miriamele si přitáhla kápi. "Nic ti nepřipomene důležitost věcí tak, jako oceán," prohodila tiše a usmála se. Cadrach jí úsměv ochable vrátil:
"Ach, dobrý Bože, to je pravda," zasténal. "Připomíná mi, že život je sladký, moře zrádné a já jsem blázen."
Miriamele vážně přikývla. Dívala se na vzduté plachty. "Takové věci by si měl člověk pamatovat."
Pod Udunovým stromem
"Nejde to nijak uspěchat, Eliáši," zavrčel; Guthwulf. "Nijak uspěchat. Naglimund je tvrdý oříšek…tvrdý – to jsi věděl…" Slyšel sám sebe, jak ztěžka vyslovuje; musel se opít, aby byl schopen postavit se před svého starého společníka. Hrabě z Utanyeatu se už dávno necítil dobře ve společnosti krále, a bylo mu ještě hůř, když nesl špatné zprávy.
"Měl jsi čtrnáct dní. Dal jsem ti všechno – oddíly, stroje – všechno!" Král si přejel rukou po tváři a zamračil se. Byl vyhublý a vypadal špatně. Guthwulfovi se ještě nepodíval do očí. "Už nemohu čekat. Zítra je předvečer Půlletnice!"
"A proč by to mělo vadit?" zeptal se Guthwulf. Bylo mu zima a nevolno. Otočil se a vyplivl kus citrilového kořene, který žvýkal. V králově stanu bylo chladno a vlhko jako na dně studny. "Nikdo ještě nedobyl velké město za čtrnáct dní – pokud nepoužil zradu – i když měla slabou obranu; tihle Naglimunďané bojují jako zvíře zahnané do rohu. Buď trpělivý, Výsosti; trpělivost je vše, co potřebujeme. Můžeme je vyhladovět během pár měsíců."
"Měsíců!" Eliášův smích zněl dutě. "On říká měsíců, Pryrate!"
Rudý kněz se mrtvolně usmál.
Král se náhle přestal smát a sklonil bradu, až se téměř dotýkala jílce dlouhého šedého meče, který držel mezi koleny. Na tom meči bylo cosi, co se Guthwulfovi nelíbilo, byť věděl, že je pošetilé takhle přemýšlet o pouhé věci. Ale i tak, kamkoliv se Eliáš hnul, meč měl s sebou jako nějakého rozmazleného psíčka. "Dnes máš poslední šanci, Utanyeate."
Králův hlas byl zastřený. "Buď bude brána otevřena, nebo budu muset učinit…jiná opatření."
Guthwulf se zapotácel. "Zbláznil ses, Eliáši? Zbláznil ses? Jak bychom mohli…" Omámeně zmlkl a přemýšlel, jestli nezašel příliš daleko. "Proč bychom se měli trápit, jestli je zítra předvečer Půlletnice?" Opět poklekl. "Svěř se mi, Eliáši," pravil úpěnlivě.
Hrabě se obával výbuchu rozhněvaného krále, ale zároveň mlhavě doufal, že se objeví alespoň náznak jejich starého kamarádství. Nedočkal se ani jednoho.
"Tomu bys nerozuměl, Utanyeate," odvětil Eliáš a zarudlé oči upíral na stěnu stanu, nebo možná do prázdna. "Mám…jiné závazky. Zítřek všechno změní."

* * *

Simon si ještě před nedávnem myslel, že zimu již pochopil. Po pouti přes nevlídnou prázdnotu Pustiny, po nekonečných bílých dnech ve větru a sněhu, kdy oči pálily, si byl jistý, že ho zima již nemůže ničím překvapit. Po několika dnech na Urmsheimu byl ohromen svou bývalou prostotou.
Putovali v zástupu po uzounkých ledových pěšinkách, před každým krokem pečlivě vyhledávali oporu pro špičky bot. Občas se do nich opřel vítr jako do listí stromů a museli se přitisknout ke zmrzlé stěně hory a držet se, dokud poryv neutichl. Samotná chůze byla zrádná; Simon, který se považoval za přeborníka ve šplhání po hayholtských výšinách, shledal, že se jen s námahou drží na kluzké stezce sotva dva lokte od propasti, kde ho od země hluboko dole dělila jen vířící oblaka prachového sněhu. Pohled z věže Zeleného anděla, která. mu kdysi připadala jako vrchol světa, mu nyní

připadal jako dětská hra, jako pohled ze stoličky v hradní kuchyni.
Z horské stezky se mu brzy naskytl pohled na okolní štíty a mračna kolem nich. Rozprostíral se před ním celý severovýchod Východního Ardu, ale byl tak vzdálený, že se raději odvrátil. Nebylo dobré dívat se z takových výšek. Rozbušilo se mu z toho srdce a tajil dech. Simon z celého srdce litoval, že nezůstal dole, ale teď bylo jeho jedinou nadějí na návrat pokračovat ve výstupu.
Často se přistihl, že se modlí a doufá, že výška, v níž se nacházeli, uspíší příchod jeho slov do Nebes.
Závratné výšky a rychle klesající sebedůvěra byly samy o sobě hrozné, ale Simon byl navíc lanem připoután ke zbytku družiny – kromě Sithů. Nemohl se tedy starat pouze o vlastní chybné kroky: špatné šlápnutí jednoho z nich je mohlo stáhnout všechny do nekonečných, dech beroucích hloubek. Postupovali úmorně pomalu, ale nikdo, a Simon v první řadě, netoužil po tom, aby tomu bylo jinak.

Ne všechny lekce, jež jim hory uštědřovaly, byly bolestivé. Ačkoliv vzduch byl řídký a palčivě mrazivý, takže měl často pocit, že ho další nádech promění ve zmrzlý kámen, ledové prostředí přinášelo zvláštní pocit povznesení, otevřenosti a nepodstatnosti, jako by bouřlivý vítr jeho tělo prostupoval přímo.
Ledová stěna: hory byla nepopsatelně krásná. Simonovi se nikdy ani nesnilo, že by led mohl mít barvu; sám znal jen odstíny; které vídal v zimě na střechách Hayholtu nebo v zamrzlých studních: diamantově průzračný a mléčně bílý. Zmrzlý krunýř Urmsheimu, zvrásněný a zkroucený větrem a sluncem, byl naproti tomu fantastickým královstvím barev a podivných tvarů. Velké ledové věže, proložené modrozelenými a fialovými pruhy, se nakláněly nad hlavami pomalu postupující skupiny. Jinde ledové útesy popraskaly a rozpadly se na křišťálové odštěpky, jejichž nepravidelné hrany, připomínající drahokamy, byly modré jako obloha. Rozházené úlomky vypadaly jako mozaika, kterou tu zanechal nějaký obří stavitel.
Na jednom místě stály černé kostry dvou zmrzlých, dávno mrtvých stromů jako hlídka před okrajem pukliny plné bílé mlhy. Mezi nimi byla natažena ledová tabule, tenká jako pergamen. Mumifikované stromy vypadaly jako nebeská brána, led mezi nimi jako třpytivý, prchavý vějíř, který rozkládal světlo do duhy barev, jež přecházely od rubínové do zlaté, levandulové a bledě růžové.
Simon cítil, že v porovnání s tímto zázrakem by proslulá v okna Sancellan Aedonitis vypadala uboze jako voda v rybníce.

Ale zatímco nádherný oděv hor lákal a klamal oči, jejich chladné srdce strojilo nezvaným hostům úklady. Odpoledne prvního dne, kdy si Simon a jeho smrtelní společníci stále ještě zvykali na zvláštní rytmus chůze v Binabikových okovaných botách – Sithové takovými pomůckami pohrdali, stoupali nicméně stejně pomalu a opatrně jako ostatní – přikryla oblohu temnota tak náhle a dokonale, jako když se na list papíru rozlije inkoust.
"Lehnout!" zakřičel Binabik. Simon a oba Erkyňané zvědavě hleděli na místo, kde ještě před pár okamžiky svítilo slunce. Za Haestanem a Grimmricem se Sludig již vrhl do sněhu. "K zemi!" volal Binabik. Haestan stáhl Simona.
V okamžiku, kdy Simon přemýšlel, jestli Binabik spatřil na stezce nějaké nebezpečí – a jestli ano, co dělají Sithové, kteří zmizeli za ohybem pěšiny – uslyšel, jak svištění větru, jež bylo celé dlouhé hodiny tiché a jednotvárné, stoupá v pronikavý jekot. Cítil, jak jím vichr zacloumal, a zabořil prsty do upěchovaného sněhového podkladu pod svrchní prachovou vrstvou. Vzápětí se mu do uší bolestivě zakousl úder hromu. První zahřmění ještě dunělo v údolí a již jimi zatřáslo další. Zasténal a přitiskl se k úbočí. Vichřice s ním cloumala svými kostnatými prsty a hromobití dunělo znovu a znovu, jako by hora, na níž viseli, byla kovadlinou nějakého strašného gargantuovského kováře.
Bouře přestala stejně rychle, jako začala. Simon se krčil na zemi ještě chvíli poté, co se vytí větru zklidnilo, s čelem přitisknutým do sněhu. Když se konečně posadil, zvonilo mu v uších; bílé slunce se pomalu nořilo z inkoustového mraku. Vedle něj seděl Haestan jako zmatené děcko, z nosu mu tekla krev a vousy měl plné sněhu.
"Při Aedonovi!" klel. "Při trpícím, krvácejícím, ubohém Aedonovi a Bohu Všemohoucím." Otřel si nos hřbetem ruky a přihlouple hleděl na rudou šmouhu na kožešině rukavice. "Co…?"
"Štěstí, že jsme stáli na širším úseku stezky," Binabik se hrabal na nohy. Ačkoliv i on byl pokryt sněhem, tvářil se téměř vesele.."Bouře tu přichází rychle."
"Rychle… " zamumlal Simon, dívaje se na nohy. Levou okovanou botou si propíchl kotník pravé a podle toho, jak to bolelo, si byl jistý, že mu teče krev.
Vzápětí se na ohybu cesty objevila Jirikiho štíhlá postava.
"Neztratili jste nikoho?" zavolal. Když mu Binabik odpověděl, že jsou v pořádku, uštěpačně zasalutoval a opět zmizel.
"Nevidím, že by on byl od sněhu," poznamenal kysele Sludig.
"Horské bouře se pohybují rychle," odvětil Binabik, "ale Sithové také."

Sedm poutníků strávilo první noc společně u zadní stěny malé ledové jeskyně na východní stěně hory. Od hrany stezky, za níž začínala černá propast, byli jen pouhých pět nebo šest loktů. Jak Simon seděl a třásl se pronikavým chladem a naslouchal tichému zpěvu Jirikiho a An'naie, který byl sice uklidňující, ale moc nezahřál, vzpomněl si na něco, co mu řekl doktor Morgenes jednoho ospalého odpoledne. Chlapec si postěžoval na život v přelidněném služebnickém křídle, kde nebylo soukromí.
"Nikdy si nevybírej za svůj domov nějaké místo," radil starý muž, v jarním teple zlenivělý tak, že pouze zakýval ukazováčkem. "Utvoř si domov uvnitř vlastní hlavy. Najdeš vše, co potřebuješ k tomu, abys ho zabydlil – vzpomínky, přátele, jimž můžeš věřit, lásku k poznání a další takové věci." Morgenes se zazubil. "Tak půjde vždy s tebou, kdykoliv budeš na cestách. Nikdy se ti po něm nebude stýskat – Pokud ovšem neztratíš hlavu…"
Stále si nebyl úplně jistý, co tím doktor myslel; byl si jistý, že víc než cokoliv chce místo, které bude opět moci nazývat

domovem. Holý pokojík otce Starngyearda v Naglimundu mu tak začal připadat po pouhém týdnu. Přesto bylo něco romantického na představě volného života na cestě, na možnosti mít domov kdekoliv se zastavíš, jako hyrkský koňský handlíř. Ale teď chtěl něco jiného. Začalo mu připadat, že byl na cestách celé roky – jak je to vlastně dlouho?
Když pečlivě počítal změny měsíce, došel s Binabikovou pomocí k ohromujícímu závěru, že to…není ještě ani osm týdnů! Neuvěřitelné, ale je to tak: troll mu potvrdil jeho odhad, že z Yuvenu minuly tři týdny a Simon věděl najisto, že jeho pouť začala o nešťastné Noci kamenů, poslední dubněnové noci. Jak se svět změnil za pouhých sedm neděl! A – uvažoval ospale, když se ho zmocňovala dřímota – většinou k horšímu.

Před polednem výprava šplhala přes ledový plát, který sklouzl z horského výběžku a ležel napříč stezkou jako ohromný balík, když Urmsheim udeřil znovu. S hrozným skřípavým zvukem se pod Grimmricem propadl dlouhý klín ledu, odlomil se a zřítil se ze svahu. Erkyňan stačil vyrazit jen krátký překvapený výkřik; vzápětí zmizel z dohledu v puklině, která zůstala po ulomeném klínu. Než mohl Simon cokoliv udělat, cítil, jak ho Grimmricův pád strhl. Padl na zem, rozhodil zoufale ruce, aby se zachytil na ledové stěně; černá trhlina byla stále blíž. S hrůzou se díval na nejasné obrysy skalisek půl míle pod nimi. Zakřičel; cítil, že klouže, a prsty se marně snažil zachytit na kluzké stezce.
Binabik šel první a jeho zkušenosti přišly vhod. Vrhl se na zem, jakmile zaslechl praskot ledu. Zachytil se jednou rukou a cepín a hroty na botách zarazil, jak nejhlouběji dokázal. Haestanova silná ruka zachytila Simona za pásek; ale ani mohutné tělo vousatého vojáka nedokázalo zastavit jejich neúprosné klouzání. Grimmric je stahoval dolů. Sám zoufale křičel a kýval se ze strany na stranu, zavěšen na laně nad sněžnou prázdnotou. Sludig na konci lana zasekl cepín, dočasně zastavil Simonův a Haestanův pád a úzkostlivě křičel na Sithy.
An'nai a princ Jiriki přiběhli po stezce; prašného povrchu se dotýkali lehce jako sněžní zajíci. Zabodli cepíny hluboko do ledu a několika rychlými uzly k nim přivázali Binabikův konec lana. Troll, který byl teď volný, se s oběma Sithy protáhl kolem kraje pukliny, aby pomohli Sludigovi.
Simon ucítil, že tah na jeho pásku zesílil a trhlina se pomalu začala vzdalovat. Klouzal zpět. Nezemře! – alespoň tedy ne v tuto chvíli. Konečně získal půdu pod nohama. Sehnul se a zdvihl jednu ze svých rukavic. Hlava mu třeštila.
Nyní napínala lano celá skupina a konečně mohla vytáhnout Grimmrica – který byl v bezvědomí, šedou tvář zakrytou kápí – nad trhlinu a do bezpečí. Své společníky začal poznávat až dlouho poté, co se probral. Třásl se ošklivou zimnicí. Haestan a Sludig svázali ze dvou plášťů jakási nosítka, aby ho mohli táhnout, dokud nebudou moci zastavit a utábořit se.
Když našli hlubokou rozsedlinu, která se zakusovala do hory až na samotnou skálu, slunce teprve překročilo nejvyšší bod své dráhy, ale jim nezbývalo nic jiného, než zbudovat tábor. Zapálili malý ohýnek, sotva po kolena vysoký, z klacíků posbíraných u paty Urmsheimu právě pro takové účely. Roztřesený Grimmric ležel vedle něj, zuby mu cvakaly; čekal na trollí lektvar, který mu Binabik připravoval z bylin a prášků ze svého vaku a z rozpuštěného sněhu.
Nikdo Grimmricovi to vzácné teplo nezáviděl.
Jak odpoledne pokročilo a úzký pruh slunce, který dosud padal do rozsedliny, vyšplhal po stěně a zmizel, rozhostil se uvnitř ještě hlubší a mučivější chlad. Simon, jemuž se svaly chvěly jako struny loutny a uši, navzdory kožešinové kápi, bolely, cítil, že klouže – stejně rychle a stejně neodvratně jako předtím do prázdnoty v trhlině – do snu. Ale namísto ponurého chladu, který očekával, rozevřel mu sen teplou a voňavou náruč.

Bylo zase léto – jak to jen bylo dávno? Nezáleží na tom, roční období se konečně změnilo a horký, dychtivý vzduch byl plný bzukotu včel. Jarní květy byly již překvetlé a na okrajích začínaly hnědnout jako Juditiny koláče v hradní peci. Na polích za zdmi Hayholtu žloutla tráva, načínala alchymistický proces, který skončí na podzim, kdy bude shrabána do zlatavých, voňavých kupek, rozsetých po krajině jako malé chaloupky.
Simon slyšel ospalé písně pastevců, kteří hnali své ubečené chráněnky po lučinách. Léto! Věděl, že brzy vypuknou slavnosti…Svatý Sutrin, Hlafmansa – ale nejprve jeho oblíbená Půlletnice…
Půlletnice, kdy se vše měnilo a vše vypadalo jinak, kdy se maskovaní přátelé a převlečení nepřátelé nevědomky mísili v dychtivé temnotě…kdy hudba hrála po celou noc, kdy byla Keřová zahrada ověšena stříbrnými stuhami a rozesmáté, poskakující postavy oživily noc…

"Seomane?" Na rameni mu spočívala ruka a jemně jím třásla. "Seomane, ty pláčeš, probuď se."
"Tanečníci…masky…"
"Probuď se!" Ruka jím znovu zatřásla, o něco silněji. Otevřel oči a spatřil Jirikiho štíhlou tvář, čelo a lícní kosti osvětlené slabým světlem.
"Zdálo se mi, že se ti zdá nějaký ošklivý sen," řekl Sitha a skrčil se vedle Simona.
"Ale…vlastně ani ne." Zachvěl se. "Bylo 1-léto…Půlletnice…"
"Aha." Jiriki zdvihl obočí a pokrčil rameny. "Myslím, jestli jsi snad nebloudil po krajích, kam bys neměl chodit."
"Co by mohlo být na létu špatného?"
Sithijský princ opět pokrčil rameny a pak z pláště vytáhl – s gestem laskavého strýčka, sahajícího po hračce, aby utišil vzlykající děcko – lesklý předmět ve vyřezávaném dřevěném rámu.
"Víš, co je tohle?" zeptal se.
"Zrcátko…" Simon nevěděl, na co se Sitha ptá. Věděl, že ho Simon měl v jeskyni v ruce?
Jiriki se usmál. "Ano. Velmi zvláštní zrcátko, s dlouhou historií. Víš, co se s takovou věcí dá dělat?" Natáhl ruku a poklepal prstem na Simonovu tvář zarostlou chmýřím. "Uhádl bys?"
"V-vidět věci, co jsou v-elmi vzdálené?" odpověděl po chvilce váhání a čekal na rozzlobený výbuch.
Sitha beze slova hleděl. "Ty jsi slyšel o zrcátkách Plavého lidu?" podivil se konečně. "Ještě pořád se o nich zpívá a

vypráví?"
Teď měl Simon příležitost vyklouznout. Místo toho překvapil sám sebe.
"Ne. Podíval jsem se do něj, když jsme byli v lovecké jeskyni."
Ještě víc ho překvapilo, když se po jeho přiznání Jirikiho oči ještě rozšířily. "Ty jsi v něm viděl jiná místa? Více než pouhý odraz?"
"Viděl…viděl jsem princeznu Miriamele – mou přítelkyni," pokývl a poklepal si na modrý šátek, ovázaný kolem krku. "Bylo to jako sen."
Sitha se do zrcátka zamračil, ne rozzlobeně, ale jako by to byla hladina jezírka, pod níž se ukrývala ryba, kterou chtěl najít.
"Jsi mladý muž s velmi silnou vůlí," pronesl Jiriki pomalu, "silnější, než si myslíš – nebo jsi nějakým způsobem ovlivněn jinými silami…" Podíval se ze Simona zpět na zrcátko a dlouho mlčel.
"Tohle zrcátko je velmi stará věc," promluvil konečně. "Říká se, že je to šupina Velkého červa."
"Co to znamená?"
"Velký červ, ten, který podle mnoha pověstí obepíná svět. My Sithové ovšem věříme, že červ obtáčí všechny světy zároveň, ty, jež se probouzejí i ty, které sní…ty, co byly, i ty, co budou. Svůj ocas má v tlamě, takže nemá konec ani začátek."
"Červ? Myslíš d-d-draka?"
Jiriki přikývl; pohyb hlavy byl rychlý a úsečný, jako když pták klove zrní. "Také se říká, že všichni draci pocházejí z Velkého červa a že každý je menší než ti, z nichž pochází. Igjarjuk a Shurakai byli menší než jejich matka Hidohebhi a ona zase nebyla větší než její otec Khaerukama'o Zlatý. Jednoho dne, pokud je tohle všechno pravda, draci zmizí docela – jestli se tak již nestalo."
"To b-b-bude dobře," ozval se Simon.
"Ano?" usmál se opět Jiriki, ale jeho oči zůstaly chladné jako lesklé kameny. "Lidé rostou, zatímco velcí červi…a další…mizí. Zdá se, že tak se věci mají." Ladně se protáhl jako probuzená kočka. "Tak se věci mají," opakoval. "Ale vytáhl jsem tuto šupinu Velkého červa, abych ti něco ukázal. Chtěl bys to vidět, lidské mládě?"
Simon přikývl.
"Byla to pro tebe obtížná cesta." Jiriki se přes rameno ohlédl po ostatních, kteří se shromáždili kolem Grimmrica a malého ohýnku. Pouze An'nai vzhlédl a mezi Sithy proběhla jakási nezachytitelná komunikace. "Podívej."
Zrcadlo, které Jiriki držel v rukách jako drahocenný doušek vody, téměř vypadalo, jako by se čeřilo. V temnotě, jež se v něm zračila – rozčísnutá zubatým pruhem šedé, jak se v něm odrážela obloha nad rozsedlinou – náhle začaly pučet body zeleného světla jako podivné hvězdy na večerní obloze. "Ukážu ti skutečné léto, skutečnější než všechna, co jsi znal."
Skvrnky lesklé zeleně se začaly chvět a spojovat, třpytily se jako smaragdové ryby, vyplouvající k hladině tmavého jezera. Simon měl pocit, že se do zrcadla noří, ačkoliv se ze svého místa nepohnul. Z jedné zelené se stalo mnoho odstínů zeleni, tolik, kolik jich kdy existovalo. Během okamžiku se rozplynuly do úžasné změti mostů, věží a stromů: město a les srostlé dohromady vyrážely ze zelené pláně jako celek – ne město zarostlé lesem jako Da'ai Chikiza, ale živoucí, vzkvétající amalgám rostlin a leštěného kamene, myrty, malachitu a viridiánu.
"Enaki-e-Shao'saye," zašeptal Jiriki. Tráva na pláni se rozkošnicky prohýbala ve větru; šarlatové, bílé a nebesky modré prapory vlály mezi městskými věžemi jako květy. "Poslední a největší město Léta."
"Kde…je…to…?" vydechl Simon, užaslý a očarovaný jeho krásou.
"Ani ne tak kde, mladíku, jako kdy. Svět není jen větší, než si umíš představit, Seomane, ale také daleko, daleko starší. Enki-e-Shao'saye je dávno v ruinách. Leží na východ od velkého lesa."
"V troskách?"
"Bylo to místo, kde Zida'ya a Hikeda'ya žili pohromadě, ještě před Dělením. Bylo to město velkého umění a úžasné krásy; sám vítr vyluzoval hudbu ve věžích a lampy v noci zářily stejně jasně jako hvězdy: Nenais'u tančila v měsíčním světle u svého lesního jezírka a okouzlené stromy se nakláněly, aby ji sledovaly." Pomalu zavrtěl hlavou. "Vše je pryč. To bylo léto mého lidu. Pro nás je teď pozdní podzim…"
"Pryč…?"
Simonovi stále nedocházel rozsah tragédie. Zdálo se mu, že stačí pouze sáhnout do zrcadla, dotknout se prstem jedné z jehlovitých věží. Cítil, že se mu do očí derou slzy. Žádný domov. Sithové přišli o své domovy…byli osamoceni a bez střechy v širém světě.
Jiriki přejel rukou nad sklem a to se zamlžilo. "Pryč," řekl. "Ale dokud trvá vzpomínka, Léto přetrvává. A i Zima pomine." Otočil se a dlouze se na Simona zahleděl. Bolestný výraz v mladíkově tváři ho nakonec přiměl k mírnému, opatrnému úsměvu.
"Netruchli tolik," poplácal Simonovu paži. "Jas ze světa ještě zcela nezmizel – ještě ne. A ne všechna překrásná místa se zhroutila. Pořád je tu Jao é-Tinukai'i, sídlo mé rodiny a mých lidí. Možná jednoho dne, pokud se dostaneme bezpečně z této hory, ho uvidíš." Usmál se svým zvláštním úsměvem, přemýšleje o čemsi. "Možná…"

Zbytek výstupu na Urmsheim – další tři dny na úzké, nebezpečné stezce, která nebyla často víc než ledová stužka, přes strmé, hladké plotny, kdy se namáhavě posunovali od jednoho výstupku ke druhému; další dvě noci umrtvujícího chladu – Simon prožil jako prchavý, ale vyčerpávající sen. V hrozné únavě, která ho zachvátila, se upínal na Jirikiho léto, jež ho utěšovalo. V okamžiku, kdy znecitlivělými prsty bojoval o udržení na skále, v okamžiku, kdy se jeho otupělé nohy snažily nesklouznout ze stezky, říkal si, že kdesi bude opět teplo a něco jako postel a čisté šaty – dokonce i koupel by byla vítaná! Všechny tyto věci tam kdesi budou, pokud se jen bude snažit a dostane se z téhle hory živý.

Když se nad tím zamyslíte, říkal si, v životě, toho není tolik, co opravdu potřebujete. Chtít příliš mnoho bylo horší než chamtivost: byla to hloupost – ztráta drahocenného času a sil.
Družina se pomalu probíjela kolem hory. Vzduch byl palčivě řídký a nutil je k častým zastávkám, aby popadli dech. Dokonce i otužilý Jiriki a klidný An'nai se pohybovali pomaleji, jako by měli končetiny zatíženy těžkými šaty. Lidští cestovatelé se, kromě trolla, doslova vlekli. Grimmric se vzpamatoval, díky síle Binabikova qanuckého elixíru, ale při šplhání se chvěl a kašlal.
Vítr čas od času zesílil a odvál mraky, které ovíjely ramena Urmsheimu, pryč jako potrhané duchy. Pak se kolem vynořovaly tiší sousedé hory, vysoké štíty, shromážděné vysoko nad povrchem Východního Ardu, lhostejné k bezvýznamné a maličké krajině u svých nohou. Binabik vdechoval řídký vzduch střechy světa stejně spokojeně jako vzduch v naglimundské spíži. Ukázal svým udýchaným společníkům široký, skalnatý Mitanhoq na východě i další hory, obklopující pohoří trollů Yiqanuc.

Přišli k němu znenadání, když se ještě polovina hory tyčila nad nimi. Namáhavě se škrábali přes skalnatý výběžek, lano napnuté jako tětiva, a každé nadechnutí je pálilo v plicích, když zaslechli jednoho ze Sithů – kteří šplhali napřed a zmizeli z dohledu – vyloudit podivný, hvízdavý výkřik. Snažili se vylézt na vrcholek útesu co možná nejrychleji; otázka, k čemu to vlastně spěchají, zůstala nevyřčena. Binabik, první na laně, se na hřebeni zastavil; maličko se zakymácel, aby udržel rovnováhu.
"Dcero hor!" vydechl troll obláček páry.
Stál a dlouho se nehýbal. Simon opatrně vystoupal posledních pár kroků.
Nejprve před sebou neviděl nic jiného než další široké zasněžené údolí, otevřené doprava, kde za hranou nebylo vidět nic než nebe a řadu útesů, jež spadaly dolů. Otočil se k Binabikovi, aby se ho zeptal, proč vykřikl. Otázka mu zamrzla na rtech.
Na levé straně se údolí zakusovalo hluboko do hory. Dno stoupalo vzhůru a stěny se k sobě postupně přibližovaly. Na jejich vrcholu se k modrošedé obloze tyčil Udunův strom.
"Elysio, matko Boží!" zachraptěl Simon. "Matko Boží."
V první chvíli, postaven tváří v tvář té ohromné, šílené neskutečnosti, té věci, si myslel, že to je strom – titánský strom z ledu tisíc stop vysoký, s myriádami větviček blýskajících a jiskřících v poledním slunci, na neuvěřitelně vzdáleném vrcholu zakrytý obláčkem mlhy. Teprve když přesvědčil sám sebe, že je skutečný – že taková věc může existovat ve světě, v němž se nalézají i takové přízemnosti jako prasata a ploty a mísy na těsto – tak mu začalo docházet, co to vlastně je: zmrzlý vodopád, za dlouhá léta nashromážděná voda z tajícího sněhu, zachycená v milionech rampouchů, křišťálový ornament na kamenné hraně, která tvořila kmen Udunova stromu.
Jiriki i An'nai stáli jako u vytržení na dně údolí a dívali se vzhůru na strom. Simon se za Binabikem pustil ze svahu, pak ucítil, jak se lano napnulo, když se na vrchol dostal Grimmric a ztuhl údivem. Simon trpělivě čekal, když se celý proces opakoval ještě dvakrát s Haestanem a Sludigem. Konečně se klopýtavě vydali do hlubokého sněhu na dno údolí. Sithové tiše zpívali a příchodu svých lidských společníků nevěnovali žádnou pozornost.
Dlouho nikdo nepromluvil. Jako by je majestátnost Udunova stromu zbavila dechu. Dlouhou dobu společníci jen stáli a zírali, v srdci prázdno.
"Pojďme," protrhl ticho konečně Binabik. Simon sebou rozmrzele trhl. Trollův hlas mu připadal jako hrubé vyrušení.
"To je ten n n-nejzatracenější pohled, jaký jsem kdy viděl," zakoktal Grimmric.
"Tady černý Jednooký vyšplhal ke hvězdám," poznamenal tiše Sludig. "Bůh mě chraň před rouháním, ale pořád cítím jeho přítomnost."
Binabik vyrazil přes otevřené dno údolí. Když se napnulo spojovací lano, ostatní ho po chvíli následovali. Těžký sníh jim sahal až po stehna. Asi po třiceti krocích Simon konečně odtrhl oči od fantastické podívané a ohlédl se. An'nai ani Jiriki se k nim nepřipojili; oba Sithové stáli vedle sebe, jako by na něco čekali.
Prodírali se závějemi. Stěny údolí se nad jejich hlavami nakláněly stále blíž. Zdálo se, že jsou fascinovány tak vzácnými poutníky. Simon viděl, že základnu ledového stromu tvořila ohromná spleť skal skrytá za spodními větvemi – ne skutečnými větvemi, ale mnoha vrstvami tajících a znovu zmrzlých rampouchů, každý širší než ten nad ním, takže nejspodnější část tvořila nad skaliskem příkrov široký jako turnajové kolbiště.
Dostali se tak blízko, že sloup ledu vypadal, jako by se tyčil až do nebes. Zaklonil hlavu, aby se ještě naposledy podíval na mizející vrchol stromu, když vtom ho zalila vlna překvapení a strachu, z níž se mu zatmělo před očima.
Věž! Z mých snů, věž s větvemi! V ohromení zakopl a upadl do sněhu. Haestan se natáhl a beze slova ho zdvihl. Simon vrhl vzhůru ještě jeden pohled a zmocnil se ho pocit strachu, který byl silnější než pouhá závrať.
"Binabiku!" zavolal. Troll, vcházející právě do fialového stínu Udunova stromu, se rychle otočil.
"Tiše, Simone," zasykl. "Nemáme ponětí, zda se ostrý led nemůže uvolnit, a toho bychom mohli značně litovat."
Simon se k němu rozběhl, jak nejrychleji to šlo. "Binabiku, to je ta věž, o které se mi zdálo – bílá věž s větvemi jako strom! To je ona!"
Troll si prohlížel změť ohromných balvanů a skal pod vrstvou ledu.
"Myslel jsem, že jsi se domníval, že vidíš věž Zeleného anděla z Hayholtu."
"To taky ano – tedy, částečně to byla ona. Ale protože jsem tohle nikdy předtím neviděl, nevěděl jsem, že je to zčásti i tenhle strom. Chápeš!?"
Binabik svraštil huňaté obočí. "Až příště najdu čas, hodím si kostkami. Nyní máme před sebou nedokončený úkol."
Počkal, až k němu dorazí ostatní. "Myslím," navrhl, "že bychom brzo měli zbudovat tábor. Pak budeme moci využít zbývajícího denního světla k hledání stop po Colmundově výpravě nebo po meči Trnu."
"A oni…" Haestan ukázal na Sithy, "…nám pomůžou?"

Než mohl Binabik vyslovit svůj názor, Grimmric vzrušeně hvízdl a ukázal ke změti skal. "Podívejte! Myslím, že támhle už někdo tábořil. Koukněte na ty skály!"
Simon sledoval vojákovu ruku; ukazovala na místo na skalnatém svahu, kde byla u ústí jednoho z jeskynních otvorů narovnána řada kamenů.
"Máš pravdu!" zvolal Haestan. "Má pravdu! Někdo si tam zřídil tábor stejně jistě, jako že Tunathovy kosti míří k severu."
"Opatrně!" naléhal Binabik, ale Simon se již vyvlékl z postroje a drápal se vzhůru po kamenitém svahu. Občas, když neopatrně došlápl, strhával miniaturní laviny. Během krátké chvíle dosáhl jeskyně a zastavil se, kymáceje se na vratkém balvanu.
"Zídka byla postavená lidmi, to je jisté!" zavolal na druhy vzrušeně. "Ústí jeskyně bylo tak tři lokty široké a kdosi narychlo, ale docela šikovně, poskládal kameny na sebe napříč vchodem – aby udržel teplo, možná? Aby zabránil vstupu zvěře?"
"Laskavě nekřič, Simono," požádal Binabik. "Hned jsme u tebe."
S netrpělivostí, veškeré myšlenky na řídký vzduch a mrazivý chlad zapomenuty, Simon sledoval, jak k němu ostatní šplhají. Když se do výstupu pustil Haestan, objevili se pod stromem i Sithové. Rozhlédli se a vyběhli k ústí jeskyně hbitě jako veverky.
Simonovi chvilku trvalo, než se mu oči přizpůsobily šeru v jeskyni. Jakmile zaostřil, vydechl překvapením.
"Binabiku! To je…oni…"
Troll, který mohl stát vzpřímeně, zatímco Simon se musel krčit, přitiskl dlaň k hrudi.
"Qinkipa…!" řekl. "Oni náš příchod čekali."
Jeskyně byla posetá zahnědlými lidskými kostmi. Kostry, až na brnění a šperky ze začernalého a nazelenalého kovu obnažené, seděly opřeny o stěny jeskyně. Vše pokrývala tenká vrstva ledu jako ochranné sklo.
"Je to Colmund?" zeptal se Simon.
"Usires nás ochraňuj," zajíkl se za ním Sludig, "honem ven, vzduch musí být jedovatý!"
"Žádný jed tady není," plísnil ho Binabik. "A zda to je výprava sira Colmunda – myslím, že je to pravděpodobné."
"Je zajímavé uvažovat o tom, jak mohli zemřít." Jirikiho hlas se po jeskyni rozlehl s překvapivou silou. "Pokud zmrzli, proč se neschoulili k sobě, aby se zahřáli?" Ukázal na kostry roztroušené po jeskyni. "Pokud byli zabiti nějakým zvířetem – nebo zabili jeden druhého – proč jsou kostry poskládány tak úhledně, jako by si lehali jeden po druhém, aby zemřeli?"
"Tyto záhady jistě stojí za to, aby se o nich hovořilo," odpověděl troll, "ale máme další povinnosti a světla rychle ubývá."
"Vy všichni," ozval se Sludig, hlas napjatý naléhavostí, "pojďte sem. Tady!"
Stál nad jednou z koster. Ačkoliv se kosti sesuly na hromadu, stále držely tvar postavy při modlitbě, v kleku s roztaženýma rukama. Mezi kostmi rukou, které byly napůl ponořeny do ledu, ležel dlouhý balík zabalený do zmrzlé, zetlelé látky napuštěné tukem.
Zdálo se, že z jeskyně vyprchal všechen vzduch. Na družinu padlo napjaté, umrtvující ticho. Troll a Rimmeřan poklekli, jako by chtěli napodobit prastaré kostry, a začali cepíny sekat do zmrzlého předmětu. Látka se odlupovala po kouskách jako kůra. Dlouhý kus, který odskočil, odkryl cosi černého.
"To není kov," řekl Simon zklamaně.
"Trn není z kovu," zabručel Binabik, "nebo alespoň ne z takového, který jsi viděl."
Sludig zasunul cepín pod zkamenělou látku a s Haestanovou pomocí dokázal odtrhnout další kus. Simon vydechl. Binabik měl pravdu: tato věc, která se vynořovala jako dokonale černý motýl z vězení kukly, nebyl pouhý meč, byl to meč, jaký nikdy neviděl. Dlouhý jako mužské rozpětí paží a černý. Čistotu absolutní černi nerušily ani barvy, mihotající se kolem ostří, jako by břit byl tak nepřirozeně ostrý, že i slabé světlo jeskyně rozřízl v duhu. Kdyby nebylo stříbrné šňůry, omotané kolem jílce jako rukojeť, zdálo by se, že nemá s lidmi nic společného. Spíš by vypadal, navzdory souměrnosti, jako by vyrostl sám, jako by to byla čistá esence přírodní černi čirou náhodou zformovaná do tvaru nádherného meče.
"Trn," zašeptal Binabik a ve spokojeném hlase mu zaznělo cosi jako úcta.
"Trn," opakoval Jiriki a Simon se nepokusil ani hádat, na co myslí, když o meči mluví.
"Takže to je on?" zeptal se Sludig nakonec. "Je překrásný. Co je mohlo zabít, když měli u sebe takovou zbraň?"
"Kdo může vědět, co se Colmundovi stalo?" prohodil Binabik. "Ale ani meč jako Trn nemůžete sníst, když není co jíst."
Všichni dál hleděli na podivuhodnou zbraň. Grimmric, který byl nebliž vchodu, se konečně narovnal.
"Jak troll říká, mečů se nenajíme. Zapálím dnes večer oheň." Vyšel z jeskyně a protahoval se. Začal si pískat, nejprve potichu, pak silněji.
"Ve skalních puklinách jsou nějaké keříky, které by s naším dřevem mohly hořet," zavolal za ním Sludig.
Haestan se naklonil a prstem se čepele opatrně dotkl.
"Studený," usmál se. "To není tak divné, co?" Ostýchavě se podíval na Binabika. "Mohu ho zvednout?"
Troll přikývl. "Opatrně."
Haestan jemně obemkl šňůrou omotaný jílec a zatáhl, ale meč se ani nepohnul. "Přimrzlý," poznamenal. Zabral znovu, silněji, ale bezvýsledně. "Pěkně přimrzlý," vydechl a táhl teď vší silou. Od úst mu stoupal oblak páry.
Sludig se sklonil, aby mu pomohl. Grimmric venku přestal hvízdat a řekl něco nesrozumitelného.
Když Erkyňan s Rimmeřanem zatáhli společně, meč se konečně pohnul, ale místo, aby vylétl z mrazivého objetí ledu, pouze se posunul ke straně a zastavil se.
"Není přimrzlý. Je těžký jako mlýnský kámen. My dva s ním sotva pohneme!"

"Jak ho dostaneme z hory, Binabiku?" zeptal se Simon.
Bylo mu do smíchu. Bylo to příliš hloupé a divné – najít kouzelný meč a nebýt schopen ho odnést! Natáhl ruku a ucítil hlubokou, chladnou váhu zbraně – a ještě cosi. Teplo? Ano, něco nepopsatelného se skrývalo pod chladným povrchem, jako spící had, který se pomalu probouzí – nebo si to všechno jen představoval?
Binabik hleděl na nehybný meč, škrábal se ve střapatých vlasech a přemýšlel. V tu chvíli se v jeskyni objevil Grimmric a mával pažemi. Otočili se k němu: Sklesl na kolena a přepadl vpřed jako bezvládný pytel masa.
Černý šíp, trn jiného druhu, se mu chvěl v zádech.

Modré světlo se odráželo na stříbrné masce a ozařovalo její obrysy bledým ohněm. Tvář pod ní byla kdysi předlohou její nelidské kráse, ale co maska nyní ukrývala, žádná živá bytost nevěděla. Svět se nesčetněkrát otočil od doby, kdy tvář Utuk'ku navždy zmizela za lesklou slupkou stříbra.
Namodralá maska se otočila a obhlédla velký kamenný sál, pozorujíc spěchající služebníky, kteří se ze všech sil¨snažili vykonat úkoly, které jim uložila. Jejich hlasy zpívaly písně chvály a úcty; bílé vlasy jim vlály v neutichajícím větru Sálu harfy. Spokojeně naslouchala klapotu kladiv z kouzelného dřeva, který se rozléhal po nekonečném labyrintu chodeb, jež protkávaly mrazivou Nakkigu, horu, kterou Norni nazývali Maskou slz. Smrtelní říkali jejímu domovu Štít bouří a Utuk'ku věděla, že je straší ve snách…tak, jak má. Stříbrná tvář spokojeně pokývla. Vše bylo připraveno.
Harfa, vznášející se v mlze nad Velkou studnou, náhle zasténala. Byl to zvuk osamělý jako píseň větru ve vysokých průsmycích. Nornská královna věděla, že to nebyl Jeho hlas – nebyl to Ten, jehož hlas rozezvučel Dýchající harfu tak, že duněla a kvílela, ne Ten, jehož hněvivý zpěv rozechvěl celý sál nepředstavitelnou hudbou. Přes Harfu se dral nějaký menší hlas, lapený v jejích nekonečných záhybech jako hmyz v uzavřeném bludišti.
Pozdvihla prst ve stříbřitě bílé rukavici pouhých několik palců nad černý kámen trůnu a učinila drobný posunek. Sténání zesílilo a v mlze nad Studnou se začalo cosi chvějivě zhmotňovat – šedý meč Jingizu, a pulzoval palčivým světlem. Něco ho drželo: nejasná postava s rukama spojenýma na jílci meče.
Utuk'ku rozuměla. Nemusela prosebníka vidět; byl tu meč, a daleko skutečnější než jakýkoliv smrtelník, jemuž bylo dočasně dovoleno vlastnit ho.
Kdo předstupuje Před královnu Hikeda'ya? zeptala se, byť odpověď dobře znala.
Eliáš, Nejvyšší král Východního Ardu, odpověděla postava. Rozhodl jsem se přijmout Podmínky tvého pána.
Slovo "pán" ji podráždilo.
Smrtelný, řekla konečně s královskou malátností, co si přeješ, bude ti dáno. Ale čekal jsi dlouho…téměř Příliš dlouho.
Vyskytly se…Nejasná věc s mečem se zakymácela, jako by byla zesláblá. Jak tělesní, jak slabí jsou ti smrtelní! Jak mohli kdy způsobit takové škody? Myslel jsem, pokračoval stín,…že vše bude…jiné. Nyní se podvoluji.
Pochopitelně, že se podvoluješ. A dostaneš, co ti bylo přislíbeno.
Děkuji, ó královno. A já ti dám, co jsem ti slíbil na oplátku…
Pochopitelně, že dáš.
Sklonila prst v rukavici a zjevení zmizelo. Ze Studny vytrysklo rudé světlo, jak přišel On. Když se zmocnil Harfy, nástroj se rozezvučel písní dokonalého triumfu.

* * *

"Já…nechci…umřít…!" zasípal Grimmric. S krvavou pěnou na bradě a tvářích a vyceněnými zuby vypadal jako zajíc, zle potrhaný psy. "Je taková…zatracená zima," zachvěl se.
"Kdo to udělal?" Simonovi v šoku a panice přeskočil hlas.
"Ať to byl kdo chtěl," zamumlal bledý Haestan, když se sklonil nad svým zasaženým krajanem, "mají nás tady jako králíky v díře."
„Musíme se dostat ven," vyrazil Sludig.
"Obalte si pláště kolem rukou," Binabik skládal ze své hole foukačku. "Nemáme žádné štíty proti šípům, ale pláště trochu pomůžou."
Jiriki beze slova překročil Haestana a ležícího Grimmrica a vydal se k ústí jeskyně. An'nai ho se sevřenými rty následoval.
"Princi Jiriki…?" začal Binabik, ale Sitha si ho nevšímal.
"Tak jdeme," zavelel Sludig, "nemůžeme je nechat jít ven samotné." Vytasil meč.
Všichni vyšli a Simon v jeskyni osaměl. Podíval se na černý meč Trn. Přišli z takové dálky, aby ho našli – a teď by ho měli ztratit? Co kdyby unikli, ale zůstali od jeskyně odříznuti a nemohli se vrátit? Uchopil jílec a opět ucítil to zvláštní chvění. Zatáhl a ke svému úžasu mečem pohnul. Jeho váha byl nesmírná, ale oběma rukama ho dokázal ze zmrzlé podlahy jeskyně zdvihnout.
Co se to děje? Zmocňovala se ho závrať. Dva silní muži ho neunesli a on ano. Kouzlo?
Simon opatrně nesl dlouhou, úmorně těžkou čepel k místu, kde stáli jeho společníci. Haestan si svlékl plášť, ale místo aby si ho obalil kolem ruky, něžně jím přikryl Grimmrica. Raněný zakašlal a vychrlil další krev. Oba Erkyňané plakali.
Než mohl Simon něco říci o meči, Jiriki vyšel důstojně z jeskyně na kamennou plošinu.
"Ukažte se!" zakřičel a jeho hlas se odrážel od zmrzlých stěn údolí. "Kdo útočí na družinu prince Jirikiho i-Sa'onsereie, syna Shima'onariho a potomka rodu Tančícího roku? Kdo chce válčit se Zida'ya?"
Jako odpověď se zpoza svahu vynořilo dvanáct postav a zůstalo stát asi sto metrů od základny Udunova stromu. Všichni byli ozbrojeni, všichni měli sluneční masky a bílé pláště s kápěmi. Na prsou měli trojúhelníkové odznaky Štítu bouří.

"Norni?"vydechl Simon, na okamžik zapomínaje na podivnou věc ve svých rukách.
"Tohle nejsou Hikeda'ya," řekl An'nai krátce. "Jsou to smrtelní, kteří Utuk'ku slouží."
Jeden z mužů v kápích kulhavě vykročil. Simon poznal sluncem spálenou kůži a světlé vousy. "Běžte pryč, Zida'ya," nařídil Ingen Jegger. Jeho hlas byl chladný. "Královnin lovec s vámi nemá rozepře. Jsou to ti smrtelní, co se krčí za vámi, kteří maří mé plány a kteří nesmí opustit toto místo."
"Jsou pod mou ochranou, smrtelníku." Princ Jiriki poklepal na svůj meč. "Vraťte se a posaďte se pod Utuk'kčin stůl: tady žádné drobty nedostanete."
Ingen Jegger přikývl. "Dobrá tedy." Nedbale mávl rukou a jeden z jeho lovců rychle natáhl luk a vystřelil.
Jiriki uskočil a strhl Sludiga, stojícího přímo za ním, s sebou. Šíp se rozbil o skálu vedle jeskyně.
"Dolů," vykřikl princ. An'nai vypustil šíp a lovci se rozptýlili, zanechavše za sebou jednoho s tváří ve sněhu. Simon s ostatními skákali po kluzkých skalách k základně ledového stromu a kolem nich hvízdaly šípy.
Během několika minut obě strany vyčerpaly své skrovné zásoby šípů, ale ještě před tím Jiriki zastřelil dalšího z Ingenových útočníků. Hrotem šípu zasáhl běžícího muže do oka tak lehce, jako by střílel na jablko postavené na zdi. Vedle něj byl Sludig zasažen do masité části stehna, ale šíp se předtím odrazil od kamene a Rimmeřan si střelu dokázal vytrhnout a odkulhat do úkrytu.
Simon se krčil za skalnatým výběžkem, který tvořil součást kmene Udunova stromu, a proklínal se, že v jeskyni zapomněl luk a drahocenné šípy. Díval se, jak An'nai, který již vyprázdnil toulec, odhodil luk a tasil svůj štíhlý tmavý meč; Sithova tvář byla klidná, jako by pletl košíky. Simon si byl jistý, že v jeho vlastní tváři se musí odrážet vnitřní strach, jenž ho ochromoval. Srdce mu splašeně bilo a v břiše měl prázdno. Podíval se na Trn. Cítil, jak v něm pulzuje život. Jeho tíha teď byla jiná, živá, jako by byl plný bzučících včel; vypadal jako připoutané zvíře, které se zmítá, když vdechuje svůdný pach volnosti.
Nedaleko, na druhé straně ledového kmenu, se kryli Haestan se Sludigem. Ingen, jemuž už od lukostřelců nehrozilo nebezpečí, shromažďoval lovce k útoku.
"Simone!" zasyčel hlas. Polekaně se otočil a na kamenném výčnělku nad sebou spatřil skrčeného Binabika.
"Co budeme dělat?" zeptal se Simon. Snažil se hovořit klidně, ale moc se mu to nedařilo. Troll se však díval na Trn, který spočíval v Simonově náručí jako děcko.
"Jak…?" zeptal se Binabik užasle.
"Nevím, prostě jsem ho zdvihl! Nevím! Co budeme dělat?"
Troll zavrtěl hlavou. "Ty teď zůstaneš tady. Já půjdu pomoci, jak jen to půjde. Kéž bych měl oštěp." Lehce seskočil a shodil na Simona trochu kamenné drti.
"Za Jošuu Jednorukého!" zvolal Haestan a vyrazil zpod Udunova stromu do údolí. Sludig kulhal odhodlaně za ním. Jakmile se dostali do hlubokého sněhu, jejich postup se zpomalil,jako by se pohybovali v hustém sirupu. Ingenovi lovci se jim stejně zpomaleně rozběhli vstříc.
Haestan zamával těžkým mečem, ale než se dostal k prvním útočníkům, jedna z postav v bílých pláštích se chytila za krk a padla.
"Yiqanuc!" zahalekal vítězně Binabik a skrčil se, aby znovu nabil foukačku.
Když se první Ingenovi muži dostali k Haestanovi a Sludigovi, ozval se třesk mečů. Sithové se k nim vzápětí přidali. Pohybovali se po sněhu nesmírně hbitě, ale i tak stáli společníci velké přesile. Haestan dostal zásah plochou čepelí do hlavy a zřítil se v oblaku prachového sněhu. Pouze An'naiho zásah zabránil, aby byl na místě probodnut.
Čepele se blýskaly ve slunci a výkřiky bolesti a vzteku téměř zanikaly v řinčení kovu. Simonovi se skoro zastavilo srdce, když viděl Binabika, jehož šipky se proti tlustým plášťům lovců ukázaly neúčinnými, jak vytahuje dlouhý nůž. Jak může být, tak statečný? Je hrozně malý – zabijí ho dřív, než nůž vůbec bude moci použít!
"Binabiku!" zakřičel a vyškrábal se na nohy. Zdvihl těžký černý meč nad hlavu a vyrazil klopýtavě vpřed. Váha zbraně ho stahovala k zemi.
Náhle se mu zem pod nohama zachvěla. Zavrávoral, roztáhl nohy a ucítil, že se celá hora zhoupla. Do uší se mu zabodl hromový skřípot, podobný rachotu kamene, taženého po skále lomu. Bojovníci se zastavili a ohromeně hleděli na zem. S dalším strašným zaskřípěním praskajícího ledu se země začala vydouvat. Uprostřed údolí, jen pár loktů od místa, kde stál zmatený Ingen Jegger s otevřenými ústy, vyjel ze země velký kus ledu, praskal a kroutil se. Z jeho boků odpadávaly drobné laviny sněhu."
Simon, popohnaný náhlým posunem země, klopýtl a upadl. Trn pevně svíral v ruce. Zastavil se přímo uprostřed mezi bojujícími stranami.
Nezdálo se, že by si ho někdo všiml: všichni stáli přimrazeni, jako by sám Udunův strom změnil jejich krev v led, a zírali na tu neuvěřitelnou věc, která se drala z nitra hor.
Ledový drak.
Z otevřené pukliny vyrazila hadí hlava velká jako dospělý člověk. Nad zubatou tlamou byla pokrytá bílými šupinami, vypoulené oči svítily modře. Vlnila se ze strany na stranu, jako by si zvědavě prohlížela ta nepatrná stvoření, jež ji probudila z mnohaleté dřímoty. Potom strašlivou rychlostí vystřelila a chytila do čelistí jednoho z lovců, překousla ho v půli a spolkla jeho nohy. Rozdrcené, zkrvavené torzo spadlo do sněhu jako pohozená loutka.
"Igjarjuk! – To je Igjarjuk!" ozvalo se Binabikovo slabé volání. Lesklá, slonovinová hlava lapila další vřískající sousto v bílém plášti. Když se ostatní s tvářemi bílými nepředstavitelnou hrůzou rozprchli, okraje pukliny se zachytila bílá noha s dlouhými drápy a drakovo dlouhé tělo s podivnou světlou srstí, zažloutlou jako starý pergamen, se pomalu vyhouplo z hloubky. Tenký ocas, dlouhý jako turnajové pole, smetl dva křičící lovce do propasti.
Simon seděl omráčený na sněhu, neschopen uvěřit v takové monstrum, které teď sedělo na kraji ledové praskliny jako kočka na opěradle křesla. Hlava s protáhlou tlamou se sklonila; aby si ho prohlédla, a modré oči ho přikovaly chladnou,

nekonečně starou záští. Hlava mu třeštila, jako by se snažil prohlédnout vodou – ty oči, prázdné jako ledovcové trhliny! Drak ho viděl, nějakým podivným způsobem ho znal – byl starý jako srdce hor a chytrý, krutý a lhostejný jako sám Čas.
Čelisti se rozevřely a z nich vystřelila špička černého jazyka, ochutnávala vzduch. Hlava se sklonila níž.
"Ske'i, zplozenče Hidohebhi!" zakřičel hlas. Vzápětí An'nai skočil zvířeti na zadek. Zachytil se dlouhé srsti. Za zpěvu pozdvihl meč a sekl do šupinaté nohy. Simon vstal a zapotácel se. Drak ve stejném okamžiku zdvihl ocas a Sithu srazil; An'nai odlétl padesát loktů a bezvládně dopadl do sněhu, kousek od otevřeného kraje údolí. Za ním už nebylo nic než prázdno a mlha. Jiriki se k němu s výkřikem hněvu a zoufalství rozběhl.
"Simone!" volal troll. "Utíkej! Nemůžeme nic dělat!"
V tu chvíli se závoj, který obestíral Simonovu mysl, rozplynul. Vyskočil a rozběhl se za Jirikim. Binabik, který stál na druhé straně trhliny, uskočil, protože drak na něj zaútočil. Mohutné čelisti sklaply naprázdno; zaznělo to jako třesk železných vrat. Troll spadl do škvíry v ledu a zmizel.
Jiriki se skláněl nad An'naiovým tělem, nehybným jako socha. Simon k nim pádil a v běhu se ohlédl. Igjarjuk právě klouzal z rozbité stěny ledu a sunul se přes údolíčko. Vlnil se dopředu, krátkýma nohama se odrážel od ledu a vzdálenost mezi ním a klopýtající kořistí se rychle zkracovala.
Simon se pokusil zavolat Jirikiho jménem, ale hrdlo se mu sevřelo; dokázal jen přiškrceně zachroptět. Sitha se otočil. Jeho jantarové oči byly jasné. Postavil se vedle přítelova těla a napřáhl svůj dlouhý, runami vyřezávaný meč.
"Pojď, Starý!" vykřikl Jiriki. "Pojď a ochutnej Indreju, ty zvrhlé dítě Hidohebhi!"
Simon se zašklebil a brodil se k princovi. Nebylo třeba křičet – drak by přišel tak jako tak.
"Postav se za mě…" začal Jiriki, když se k němu Simon dobrodil, a pak se Sitha náhle vrhl vpřed, protože se pod ním utrhla lavina. Jiriki klouzal k okraji údolí a k propasti za ním. Zoufale natáhl nohy i ruce. Zastavil se na hraně a nohy mu visely do prázdna. Zkrvavené tělo An'naie leželo nehybně jen pár kroků od něj.
"Jiriki…!" Simon se zarazil. Za zády se mu ozýval zvuk podobný hřmění. Otočil se a spatřil ohromné tělo Igjarjuka, jak se valí údolím. Jak se vlnil, hlava se drakovi kývala ze strany na stranu. Simon se vrhl na stranu, dál od Jirikiho a An'naie, překulil se a rychle vstal. Modré oči, velké jako talíře, zachytily jeho pohyb a drak, ani ne sto kroků vzdálený, se za ním otočil.
Simon si uvědomil, že stále drží Trn. Zdvihl ho; náhle byl lehký jako vrbový proutek a zdálo se, že mu v rukách zpívá jako lano, chvějící se ve větru. Ohlédl se přes rameno: pár kroků pevné země a pak prázdný vzduch. Za propastí se ve víru mlhy vznášel vzdálený štít – bílý, tichý, klidný.
Usires mi pomož, pomyslel si, proč drak nevydává žádný zvuk? Mysl se mu v těle volně vznášela. Jednou rukou si sáhl na Miriamelin šátek a pak pevně sevřel rukojeť meče. Nad ním se tyčila Igjarjukova hlava, chřtán připomínal černou jámu, oči modré lucerny. Zdálo se, že svět je utvořen z ticha.
Co by měl být jeho poslední výkřik?
Vzpomněl si, co Jiriki jednou řekl o smrtelných. Obklopil ho mrazivý pach draka, pach podobný kyselé studené hlíně a mokrým kamenům.
"Tady jsem!" zakřičel a švihl Trnem po planoucím oku. "Já jsem…Simon!"
Čepel se do něčeho vnořila. Vychrstl na něj proud černé krve. Pálila jako oheň, jako led, sežehla mu tvář a v témže okamžiku do něj narazilo cosi velkého a bílého a odneslo ho do temnoty.

Zpustošení

Červenka s oranžovým hrudníčkem, který zářil jako dohasínající uhlíky, dosedla na větev jilmu. Pomalu otočila hlavičkou z jedné strany na druhou, aby si prohlédla květnou zahradu, a netrpělivě zacvrlikala, jako by ji rozčilovalo, že je všude takový nepořádek.
Jošua sledoval, jak zamířila za zahradní zeď a pak prudce vzhůru, aby přelétla hradby vnitřní pevnosti. Za chvíli z ní zbyla jen tečka na světle šedé ranní obloze.
"První červenka, kterou jsem za dlouhou dobu viděl. Snad je to dobré znamení v tom temném červenu."
Princ se překvapeně otočil a na cestičce spatřil Jarnaugu s očima upřenýma na místo, kde pták zmizel. Stařec očividně nedbal na chlad; měl na sobě pouze kalhoty a lehkou košili, nohy měl bosé.
"Dobré jitro, Jarnaugo," Jošua si přitáhl p1ášť, jako by ho Rimmeřanova otužilost ještě více ochladila. "Co tě přivádí do zahrady tak časně?"
"Toto staré tělo potřebuje velmi málo spánku, princi Jošuo," usmál se. "A já bych se tě mohl zeptat na totéž, ale myslím, že odpověď znám."
Jošua zamračeně přikývl. "Od doby, kdy jsem se ocitl v bratrově žaláři, jsem ani jednou nespal dobře. Sice se od té doby ledasco zlepšilo, mám alespoň pohodlí, ale místo řetězů přišly starosti, jež zahánějí odpočinek."
"Existuje mnoho druhů vězení," přikývl Jarnauga.
Chvíli se tiše procházeli bludištěm pěšinek. Zahrada byla jednu dobu pýchou lady Vorževy, upravená podle jejích pečlivě vypracovaných plánů – na dívku, narozenou ve voze, šeptali si princovi služebníci, dbala na eleganci až trochu příliš – ale v současné době byla kvůli špatnému počasí a dalším, naléhavějším záležitostem značně zanedbaná.
"Něco není v pořádku, Jarnaugo," promluvil konečně Jošua. "Cítím to. Dokážu to téměř nahmatat, jako rybář dokáže odhadnout počasí. Co dělá můj bratr?"
"Připadá mi, že dělá všechno možné, aby nás zabil," odvětil stařec s nepatrným úsměvem na vyschlé tváři. "Je snad tohle v nepořádku?"
"Ne," odvětil princ vážně. "Ne. To je ta potíž. Odráželi jsme ho celý měsíc, s těžkými ztrátami – baron Ordmaer, sir Grimsted, Wudorcene z Caldsae a stovky udatných vojáků – ale je to již téměř čtrnáct dnů, co zaútočil skutečně vážně. Útoky byly…povrchní. Provádí pouze některé úkony obléhání. Proč?" Posadil se na malou lavičku a Jarnauga si sedl

vedle. "Proč?" opakoval.
"Obléhání se nevyhrává pouhou silou zbraní. Možná má v plánu nás vyhladovět."
"Proč se potom vůbec unavoval útokem? Způsobili jsme jim hrozné ztráty. Proč prostě nepočká? Je to, jako by se pouze snažil udržet nás uvnitř a sebe venku. Co má Eliáš v úmyslu?"
Stařec pokrčil rameny. "Jak jsem již říkal: vidím mnoho, ale do duší lidí nedohlédnu. Doposud jsme přežili. Za to musíme být vděční."
"To jsem. Ale znám bratra. Není ten typ, co by se pouze posadil a trpělivě čekal. Něco je ve vzduchu, má nějaký plán…" Umlkl a tiše se díval na přerostlý záhon směšníku. Poupata se vůbec neotevřela a mezi stonky drze rašil plevel jako mrchožrouti, kteří vyčkávají uprostřed umírajícího stáda.
"Mohl by z něj být skvělý král, víš to?" řekl Jošua náhle, jako by odpovídal na nějakou nevyřčenou otázku. "Byly doby, kdy byl silný, ale nebyl tyran. Tedy, někdy byl krutý, když jsme byli mladší, ale byl to ten typ krutosti, jaký předvádějí starší chlapci mladším. Dokonce mě i učil – šermovat, zápasit. Já ho nikdy nic nenaučil. Nezajímal se příliš o stejné věci jako já."
Princ se smutně usmál a chvilku se zdálo, že se mu do přísné tváře náhle navrátily křehké rysy dětství.
"Mohli jsme dokonce být i přátelé…" Princ si splétal dlouhé prsty a zahříval si je dechem. "Kdyby jen žila Hylissa."
"Miriamelina matka?" zeptal se Jarnauga tiše.
"Byla velmi krásná – z jihu, víš – černé vlasy, bílé zuby. Byla velice plachá, ale když se usmála, jako by se rozžala lampa. A mého bratra milovala – jak nejvíce dokázala. Ale děsil ji: byl tak velký, tak hřmotný. A ona byla velmi malá…štíhlá jako proutek, lekala se, jen jsi se dotkl jejího ramene…"
Princ zmlkl, utopen ve vzpomínkách. Bledé slunce zářilo skrze mraky na obzoru a zahrada se pomalu barvila denním světlem.
"Zní to, jako bys na ni často myslel," poznamenal stařec jemně.
"Ach, miloval jsem ji." Jošuův hlas zněl věcně, oči stále upíral na přerostlý směšník. "Hořel jsem láskou. Modlil jsem se k Bohu, aby ve mně tu lásku zadusil, byť jsem věděl, že by se ze mě stal jen vysušený lusk bez života. Žádné modlitby stejně nepomohly. A myslím, že mě také milovala; byl jsem její jediný přítel, říkala často. Nikdo ji neznal jako já.
"Nepodezíral vás Eliáš?"
"Samozřejmě. Podezříval každého, kdo k ní byť jen přistoupil při dvorských slavnostech, a já s ní byl neustále. Ale vždy ve vší počestnosti," dodal rychle a zmlkl. "Proč by mi na tom mělo tak záležet, teď? Usires mi odpusť, lituji, že jsem ho nepodvedl!" Jošua cedil slova přes sevřené čelisti. "Lituji, že není mou mrtvou milenkou, namísto pouhou bratrovou mrtvou ženou." Vyčítavě se podíval na koláč zjizvené tkáně vyčnívající z pravého rukávu. "Její smrt tíží mé svědomí jako kámen – byla to má vina! Můj Bože, my jsme ale pronásledovaná rodina."
Umlčel ho klapot kroků na pěšině.
"Princi Jošuo! Princi Jošuo, kde jsi?"
"Tady," ozval se princ nepřítomně; vzápětí se za živým plotem objevil jeden ze strážných.
"Můj princi," vydechl a poklekl na jedno koleno. "Sir Deornoth říká, že musíš okamžitě přijít!"
"Jsou opět u hradeb?" zeptal se Jošua vstávaje. Setřásl si z pláště rosu. Jeho hlas zněl jako z velké dálky.
"Ne, pane." Ústa se vojákovi vzrušením otvírala a zavírala jako nějaké vousaté rybě. "To tvůj bratr – tedy král, pane. Stahuje se. Obléhání končí."
Princ se zmateně podíval na Jarnaugu a spěchal za rozčileným strážným.

"Nejvyšší král to vzdává!" křičel Deornoth. Jošua stoupal po schodech a plášť mu vlál ve větru. "Podívej! Stahuje ocas a utíká!"
Deornoth se otočil a přátelsky plácl Isorna po rameni. Vévodův syn se usmál, ale Einskaldir, stojící vedle, blýskl po mladém Erkyňanovi pohledem, aby na něm nic podobného nezkoušel.
"Co to má znamenat?" Jošua se protlačil k Deornothovi na kraj předprsně vnější hradby.
Přímo pod ním ležely zbytky roztříštěné kopáčské klece jako důkaz marných pokusů provalit hradbu podkopáním základů. Zeď poklesla o několik stop, ale vydržela: Denidis kdysi stavěl dobře. Když kopáči zapálili podpěry, které držely strop jejich tunelu, byli sami zavaleni kameny, které uvolnili.
V dálce ležel Eliášův tábor a připomínal hemžící se mraveniště. Zbylé obléhací stroje byly překoceny a rozbity, aby nemohly posloužit nikomu jinému; řady stanů zmizely, jako by je smetla a odnesla bouře. Slabě k nim doléhaly zvuky – křik pohaněčů a práskání bičů – a kolony královych vozů se pomalu řadily k odjezdu.
"Ustupuje!" řekl šťastně Deornoth. "Dokázali jsme to!"
Jošua zavrtěl hlavou. "Proč? Proč by to měl dělat? Připravili jsme ho o pouhý zlomek jeho oddílů."
"Možná si uvědomil, jak silný Naglimund je," přemítal Isorn a mhouřil oči.
"Tak proč nás prostě nevyhladověl?" tázal se princ důrazně. "Aedone! Co se to tu děje? Uvěřil bych, že by se Eliáš vrátil na Hayholt – ale proč tu nenechá alespoň část vojska?"
"Aby nás vylákal," nadhodil Einskaldir tiše. "Ven na otevřenou pláň." Zamračil se a palcem přejel po ostří nože.
"Možná," přikývl princ, "ale na to mu neskočím."
"Jošuo…" Jarnauga hleděl do dáli za vojsko připravené k odjezdu, dál do ranní mlhy, zakrývající severní obzor. "Na severu vidím podivná mračna."
Ostatní napnuli zrak, ale neviděli nic než nejasné výběžky Frostmarchu.
"Jaká mračna?" zeptal se nakonec princ.
"Bouřková mračna. Velmi podivná. Taková, co jsem na jih od hor ještě nikdy neviděl."

* * *

Princ stál u okna a naslouchal mumlání větru, čelem se opíral o chladný kamenný rám. Prázdné nádvoří zaléval měsíční svit, stromy se kývaly.
Vorževa natáhla bílou ruku zpod kožešinové přikrývky.
"Jošuo, co se děje? Je zima. Zavři okno a vrať se do postele."
Neotočil se. "Vítr vniká všude. Nezavřeš se před ním a nezastavíš ho, když si usmyslí odejít."
"Je už moc pozdě a na tvé hádanky jsem příliš ospalá, Jošuo," zívla a prohrábla si prsty inkoustové vlasy. Rozprostřela je po polštáři jako černá křídla.
"Možná je pozdě na víc věcí," odpověděl a posadil se na postel vedle ní. Jemně jí pohladil dlouhý krk, ale stále se díval k oknu. "Odpusť, Vorževo. Mluvím… nejasně, já vím. Nikdy jsem nebyl ten pravý – pro vychovatele, pro bratra, pro otce… ani pro tebe. Někdy přemýšlím, zda jsem se nenarodil do nesprávné doby." Zdvihl prst, aby jím objel obrys její brady. Na ruce ucítil teplý dech. "Když se dívám na svět, na tvář, kterou mi ukazuje, cítím pouze hlubokou osamělost."
"Osamělost?" Vorževa se posadila. Kožešinový plášť z ní spadl; její bělostná pleť se koupala v měsíčním světle. "U mého rodu, Jošuo, ty jsi ale krutý! Stále mě trestáš za mou chybu, že jsem se snažila pomoci princezně. Jak se mnou můžeš sdílet postel a nazývat se osamělým? Jdi pryč, ty ufňukánku, jdi spát s některou z vašich studených severanek nebo do mnišské cely. Tak běž!"
Chtěla ho udeřit, ale zachytil jí ruku. Byla silná, navzdory štíhlé postavě, a druhou rukou mu uštědřila dva políčky, než se na ni převalil a znehybnil ji.
"Mír, lady, mír!" řekl a zasmál se, byť ho tvář pálila. Vorževa se mračila a nevzdávala se. "Máš pravdu," řekl. "Urazil jsem tě a žádám o odpuštění. Prosím o příměří." Naklonil se a políbil ji na krk a pak ještě jednou na zlostí zrudlou tvář.
"Pojď blíž a kousnu tě," zasyčela. Cítil, jak se chvěje. "Bála jsem se o tebe, Jošuo, když jsi šel do bitvy. Myslela jsem, že zemřeš."
"Já se nebál o nic míň, má paní. Na světě je mnoho věcí, jež nahánějí strach."
"A teď se cítíš osamělý."
"Člověk může být sám," nastavil jí princ své rty, aby je pokousala, "v nejlepší a nejvybranější společnosti."
Uvolnila si paži. Obtočila mu ji kolem krku a přitáhla si ho blíž. Měsíc pokrýval jejich propletená těla stříbrem.

* * *

Jošua upustil kostěnou lžíci do mísy s polévkou a zlostně pozoroval drobné víry, které se rozběhly po povrchu. Jídelna hučela množstvím hlasů: "Nemůžu jíst. Musím to vědět!"
Vorževa, která jedla tiše, ale s obvyklou chutí, na něj vrhla znepokojený pohled.
"Ať se děje cokoliv, můj princi," ozval se plaše Deornoth, "musíš si uchovat sílu."
"Budeš muset promluvit ke svému lidu, princi Jošuo," poznamenal Isorn mezi dvěma sousty chleba. "Jsou rozčilení a zmatení. Král je pryč. Jak to, že se neoslavuje?"
"Ty víš zatraceně dobře, proč ne!" odsekl Jošua a s bolestnou grimasou zdvihl ruku ke spánku. "Jistě chápeš, že je to nějaká past – Eliáš by se nevzdal tak lehce."
"Nejspíš," připustil Isorn, ale nevypadal, že by ho to přesvědčilo. "To neznamená, že lidé, kteří jsou namačkáni ve vnitřní pevnosti jako dobytek… " ukázal silnou rukou na lidi namačkané po obou stranách kolem princova stolu, většinou sedící na zemi nebo kolem stěn, protože židlí bylo dost pouze pro ty nejurozenější " – to pochopí. Ber to jako upozornění od někoho, kdo strávil pekelnou zimu ve sněhem zaváté Elvritshalle." Isorn si ukousl další velké sousto chleba.
Jošua si povzdechl a otočil se k Jarnaugovi. Stařec byl zabrán do rozhovoru s otcem Strangyeardem. Jeho tetovaní hadi vypadali ve světle loučí jako živí.
"Jarnaugo," požádal princ tiše. "Říkal jsi, že bys mi rád pověděl o snu, co se ti zdál."
Rimmeřan se omluvil knězi. "Ano, princi Jošuo," naklonil se blíž, "ale snad bychom měli počkat, až si budeme moci promluvit v soukromí." Zaposlouchal se do hluku jídelny. "Nu, tady by nikdo nemohl tajně naslouchat, ani kdyby ti seděl pod židlí." Mrazivě se usmál.
"Opět jsem mi zdály sny," začal. Oči mu zářily jako drahokamy. "Není v mé moci je přivolat, ale někdy se dostaví samy. Něco se přihodilo naší výpravě na Urmsheimu."
"Něco?" Jošuova tvář byla zachmuřená.
"Je to jenom sen," bránil se Jarnauga, "ale cítil jsem silný rozkol – bolest a hrůzu – a cítil jsem také, jak ten hoch Simon volá…ve strachu a hněvu…a ještě cosi…"
"Mohlo by to, co se jim stalo, přivodit bouři, kterou jsi dnes ráno viděl?" zeptal se princ chladně, jako by právě vyslechl dlouho očekávanou špatnou zvěst.
"Nemyslím. Urmsheim je pohoří dále na východě, za jezerem Drorshull a za Pustinou."
"Jsou naživu?"
"Nemám potuchy. Byl to jen sen a navíc krátký a zvláštní."

* * *

O něco později se mlčky procházeli po hradbách. Vítr odvál mraky a v měsíčním světle vypadalo město pod nimi jako z pergamenu.

Jošua hleděl na severní oblohu a vydechoval oblaka páry. "Takže i nejmenší naduje na získání Trnu je pryč."
"To jsem neřekl."
"Nemusel jsi. A předpokládám, že se Strangyeardem neste o nic blíž zjištění, co se stalo s Fingilovým mečem Mineyaerem?"
"Bohužel ne."
"Co víc je třeba k potvrzení našeho selhání. Bůh si zahrál krutou hru s…" Jošua zmlkl, protože ho stařec uchopil za paži.
"Princi Jošuo." Přimhouřené oči upíral k severnímu obzoru. "Přesvědčuješ mě o tom, že si člověk nemá tropit posměch z bohů, byť třebas nejsou jeho." Hlas mu zněl otřeseně, poprvé stařecky.
"Co tím myslíš?"
"Ptal ses, co se nám může víc stát?" Stařec se hořce ušklíbl. "Ta bouřková mračna, ta černá bouře na severu? Žene se na nás – a to velmi rychle."

Mladý Ostrael z Runchestru se chvěl zimou na hradbách a vzpomínal, co mu jednou řekl otec.
"Je dobrý sloužit princi. Jako voják uvidíš kus světa, hochu." To říkal Fisfram, a položil vyschlou ruku na synkovo rameno, zatímco matka přihlížela mlčky a se zarudlýma očima. "Možná se dostaneš až na Jižní ostrovy nebo dolů do Nabbanu a vypadneš z týhle zatrolený frostmarchský zimy."
Otec byl mrtvý. Zmizel minulou zimu, odvlečen vlky během toho strašlivě chladného slunovratenu…vlky nebo něčím jiným, protože po něm nezůstalo ani stopy. A Fisframův syn, který život na jihu ještě neokusil, stál na hradbách v mrazivém větru a cítil chlad, jenž se zakusoval do samého srdce.
Ostraelova matka a sestra se mačkaly kdesi dole s dalšími stovkami vyhnanců v provizorních přístřešcích ve vnitřní pevnosti Naglimundu. Zdi pevnosti poskytovaly daleko lepší úkryt před větrem než Ostraelova pozorovatelna, ale ani kamenné zdi, jakkoliv silné, nedokázaly utlumit hroznou píseň přicházející bouře.
Jeho oči byly neodolatelně přitahovány k temné skvrně, vířící na obzoru, která se blížila a rozšiřovala se jako inkoust ve vodě. Vypadala jako prázdné místo, odkud někdo vymazal vrstvu skutečnosti. Zdálo se, že se sama obloha naklonila a stlačila mraky do pomalu rotující masy temnoty. Z vrcholu bouře čas od času přeskočil jasný zášleh blesku. A neustále, nepřetržitě se ozývalo hrozné dunění jako vzdálené bubnování deště po střeše.
Horký vzduch a pověstné prosluněné pahorky Nabbanu připadaly Ostraelovi stále víc jako Kniha příběhů, vyprávěná kněžími, kousek vymyšlené útěchy, která má člověka povzbudit a ztlumit hrůzu z nevyhnutelné smrti.
Bouře se blížila, hučela jako vosí úl.

* * *

Deornothova lucerna v silném větru zaplápolala a téměř zhasla; zastínil ji pláštěm a plamen se opět zklidnil. Vedle něj stál Isorn Isgrimnurson a hleděl do chladné, blesky bičované tmy.
"U Božího stromu! Je tma jako v noci," zavrčel Deornoth. "Je chvilku po poledni a já sotva vidím."
Isorn otevřel ústa; připomínala na té bledé, lucernou osvícené tváři tmavou puklinu, ale žádný zvuk se neozval. Bez hlesu pohyboval čelistí.
"Všechno bude zase dobré," Deornoth se polekal Rimmeřanova strachu. "Je to jenom bouřka – nějaký ošklivý, malicherný Pryratův trik…" Byl si však jistý, že to není pravda. Černé mraky zakrývaly slunce a přinášely do Naglimundu noc. S sebou nesly děs, jenž na něj doléhal jako kamenné víko rakve. Copak tohle vypadá jako kouzlo nějakého šamana, copak může nějaké zaříkávání zmrazit útroby ledovým kopím?
Bouře se k nim přibližovala, chuchvalec temnoty se rozlézal daleko na obě strany a tyčil se vysoko nad městské hradby; protkávalo ho modrobílé světlo blesků. Obrysy schouleného města a okolní krajiny se na okamžik objevovaly a zase mizely. Tepavé dunění se odráželo od hradeb.
Když opět šlehl blesk, který na vteřinku nahradil denní světlo, Deornoth zahlédl cosi, co ho přimělo se otočit a uchopit Isornovu paži takovou silou, až Rimmeřan zamžikal.
"Jdi pro prince."
Isorn vzhlédl. Jeho pověrčivý strach z bouře byl překonán Deornothovým podivným chováním. Tvář mladého rytíře byla mdlá a prázdná jako potravinový vak. Jeho nehty se nevědomky zaryly do Isornovy ruky tak hluboko, že se mu pod nimi objevila krev.
"Co…co se děje?"
"Přiveď prince Jošuu," opakoval dutě Deornoth. "Běž!"
Rimmeřan se po příteli ještě ohlédl, naznačil znamení Stromu a klopýtal podél hradeb ke schodišti.
Omámený Deornoth stál na místě, nohy měl jako z olova a litoval, že nepadl u Býčího kopce – byť by to znamenalo potupnou smrt. Byla by lepší než to, co viděl před sebou.

Když se Isorn vrátil s Jošuou a Jarnaugou, Deornoth stál na témže místě a zíral přes hradby.
Nebylo třeba ptát se, co vidí, protože blesk náhle vše osvětlil.
K Naglimundu přišla velká armáda. Uvnitř bouřného mraku stál les kopí.- Galaxie blýskavých očí zářila ve tmě. Znovu zavířily bubny jako zadunění hromu a bouře se snesla na hrad a město; velký vlající rubáš deště, černých mraků a mrazivé mlhy.
Oči hleděly na hradby – tisíce svítících očí plných divokého očekávání. Bílé vlasy vlály ve větru, úzké tváře byly otočeny vzhůru, hledíce na zdi Naglimundu. Hroty kopí v dalším zablesknutí modře zazářily. Nájezdníci tiše zírali na

vrchol hradeb jako armáda duchů, sinaví jako slepé ryby, nehmotní jako svit měsíce. Bubny bouřily. V mlze kráčely další, vyšší stíny; obrysy obrů oděných v brnění s velkými, zkroucenými palicemi v rukou. Bubny ještě jednou zaduněly a ztichly.
"Milosrdný Aedone, dopřej mi klidu," modlil se Isorn. "Ve Tvých pažích odpočívat budu na Tvých prsou ..."
"Co jsou zač, Jošuo?" zeptal se Deornoth tiše, jakoby z pouhé zvědavosti.
"Bílé lišky – Norni," odvětil princ. "Oni jsou Eliášovými posilami." Zdvihl unaveně ruku, jako by si chtěl před tím strašidelným vojskem zakrýt oči. "Jsou to děti Krále bouří."

* * *

"Vaše Eminence, prosím!" Otec Strangyeard zatahal starce za rukáv, nejprve jemně, posléze silněji. Starý muž se lavičky v květné zahradě držel jako kliště.
"Musíme se modlit, Strangyearde," opakoval biskup Anodis tvrdohlavě. "Poklekni."
Dunivý zvuk bouře stále sílil. Archivář cítil nutkavou potřebu utéct – někam, kamkoliv.
"To není . . ~. přirozené hromobití, pane biskupe. Musíte jít dovnitř. Prosím."
"Věděl jsem, že nemám zůstávat. Říkal jsem princi, aby neodporoval zákonitému králi," dodal Anodis naříkavě. "Bůh se na nás hněvá. Musíme se modlit, aby nám ukázal správnou cestu – musíme si vzpomenout na Jeho utrpení na Stromě…" Prudce mávl rukou, jako by se ohánět po mouše.
"Tohle? Tohle není Boží hněv," ohradil se Strangyeard. Jeho obyčejně příjemná tvář byla ošklivě zakaboněná. "Tohle je práce vašeho ‚zákonitého' krále – a jeho kouzelníka."
Biskup si ho nevšímal. "Blahoslavený Usiree," drmolil a šoural se pryč od kněze k houštině směšníku, "Tví ponížení prosebníci želí svých hříchů. Protivili jsme se Tvé vůli a tak jsme přivolali Tvůj hněv…"
"Biskupu Anodisi!" zvolal Strangyeard roztrpčeně. Vydal se za biskupem a pak se překvapeně zastavil. Připadalo mu, že se na zahradu snesl vířivý oblak chladu. Archivář se roztřásl zimou a vzápětí dunivý zvuk venku umlkl.
"Něco…" Ledový vítr shodil Strangyeardovi kápi do tváře.
"Ó ano, mnoho hřešili jsme v n-n-naší povýšenosti, my, nepatrní lidé!" prozpěvoval Anodis, štrachaje se mezi trsy směšníku. "M-m-modlíme se…m-modlí…me…?" Biskupův hlas zvědavě stoupl a umlkl.
"Pane biskupe?"
Houští směšníku se otřáslo. Strangyeard zahlédl starcovu tvář s otevřenými ústy. Zdálo se, že se ho cosi drží; kolem začala létat hlína, která dění v křoví zakryla. Biskup pronikavě zakřičel.
"Anodisi!" zavolal Strangyeard a vrhl se do směšníku. "Pane biskupe!"
Křik ustal. Strangyeard se zastavil nad biskupovým zhrouceným tělem. Stařec se pomalu přetočil na bok, jako by předváděl vyvrcholení nějakého složitého triku.
Část tváře měl samou krev. Vedle něj ze země čněla černá hlava jako zapomenutá panenka. Hlava rychle žvýkala. Pak se otočila na Strangyearda. Drobná očka měla bílá jako korálky, tenké kníry se leskly biskupovou krví. Když stvoření natáhlo z díry ruku, aby si biskupa přitáhlo blíž, z hlíny po obou stranách vyskočily další dvě hlavy. Archivář ustoupil o krok. Výkřik mu uvázl v hrdle. Půda se opět zavlnila – tady, tam, všude. Tenké černé ruce se jako krtčí čumáky vynořovaly na všech stranách.
Strangyeard klopýtl a upadl, plazil se k cestičce a byl si jistý, že ho každou chvíli drapne za kotník lepkavá ruka. Ústa se mu otevírala v křeči strachu, ale žádný zvuk se neozýval. Ztratil sandály. Bosky se rozběhl po cestě ke kapli. Celý svět se topil v tichu; dusilo ho a drtilo mu srdce. Dokonce i třesknutí dveří kaple za zády mu připadalo utlumené. Když roztřesenýma rukama zastrčil západku, oči mu zakryla šedá, beztvará opona. Vděčně do ní padl jako do měkké postele.

* * *

Mezi Norny rozkvetly plameny nesčetných pochodní jako květy v makovém poli a změnily děsivě krásné obličeje v šarlatové poloobrysy, jež groteskně doplňovaly postavy vzadu číhajících bojové oděných Hunenů. Vojáci šplhali na hradní zdi a v ustrnulém překvapení zírali dolů.
Na otevřenou planinu před obvodovými zdmi předjelo pět přízračných postav na koních, bledých jako pavučina. Na bílých pláštích s kapucemi jim hrálo světlo pochodní a na dlouhých obdélníkových štítech se blyštěla a pulsovala rudá pyramida Bouřné hory. Zdálo se, že tyto kapucíny jako plášť obaluje strach, který sáhne do srdcí všech, kdo je spatří. Pozorovatelé na zdech cítili, jak je zachvacuje hrozná slabost, proti níž není obrany.
Vedoucí jezdec pozdvihl kopí; čtyři za ním udělali totéž. Třikrát zazněly bubny.
"Kde je pán Ujin e-d'a Sikanuae – Pasti, jež lapí Lovce?" Hlas prvního jezdce byl výsměšným, dutým stonem, jako když vítr vane dlouhým údolím. "Kde je pán Domu tisíce hřebů?"
Než přišla odpověď, dlouho se ozýval jen vytrvalý dech bouře.
"Jsem zde." Jošua předstoupil; štíhlý stín na hradbě nad branou. "Co chce tak podivná výprava cestovatelů u mých dveří?" Hlas měl klidný, ale ozývalo se v něm lehké rozechvění.
"Hm. . .přišli jsme se podívat, jak hřeby zrezivěly, zatímco my jsme zesílili." Slova přicházela pomalu, jako by jezdec nebyl uvyklý mluvit. "Přišli jsme, smrtelníku, abychom si vzali něco málo z toho, co nám patří. Tentokrát bude na prsť Východního Ardu prýštit krev lidí. Přišli jsme, abychom se svými koňmi projeli po vašich hlavách."
Nesmiřitelná nenávist a síla dutého hlasu byla taková, že mnoho vojáků vykřiklo a začalo úprkem ustupovat do hradu. Zatímco Jošua mlčky stál na bráně, nad úpěním se vynořil křik a vyděšené šeptání Naglimundských:
"Kopáči! Kopáči jsou za zdmi!"

Princ se otočil, neboť vedle sebe ucítil pohyb.
Byl to Deornoth, který mu na nejistých nohách vyšplhal po bok.
"Zahrady pevnosti jsou plné Bukkenů," pravil mladý rytíř. Když shlížel na bílé jezdce, oči se mu rozšířily.
Princ postoupil o krok vpřed.
"Mluvíte, jako byste přicházeli v pomstě," křikl k bledému zástupu pod sebou, "ale to je lež! Přicházíte na rozkaz Nejvyššího krále Eliáše – smrtelníka. Sloužíte smrtelníkovi jako kukačka ručičce hodin. Tak pojďte! Dělejte to nejhorší, co můžete! Shledáte, že všechny hřeby ještě nezrezivěly a že je tu dost železa, které dokáže Sithům způsobit smrt!"
Od vojáků, kteří setrvali na hradbách, se ozvaly přerývané pozdravné výkřiky. První jezdec pobídl koně o jednu délku vpřed.
"My jsme Rudá ruka!" Hlas byl chladný jako hrob. "Nesloužíme nikomu než Inelukimu, Pánu Bouří. Naše důvody jsou jen naše – tak, jako jen vaše bude vaše smrt!"
Mávl kopím nad hlavou a bubny znovu vybuchly. Zalkaly ječivé rohy.
"Přivezte vozy!" zakřičel Jošua ze střechy vrátnice. "Zataraste cestu! Pokusí se prorazit bránu!"
Ale místo, aby přinesli beranidlo a pokusili se roztříštit těžké železo a mohutné trámy brány, Nornové stáli klidně a pozorovali, jak pět jezdců beze spěchu cválá k bráně. Jeden strážný na zdi vypustil šíp. Následovaly jej dvě desítky dalších, ale když jezdce zasáhly, jen skrze ně prošly: bledí rytíři ani nezavrávorali.
Bubny vztekle duněly, píšťaly a cize znějící trubky sténaly a ječely. Jezdci slezli z koní a když rázovali posledních pár kroků k bráně, objevovali se a mizeli ve světle blesků.
Vůdce se strašlivou rozvážlivostí zdvihl ruku a rozepjal si plášť s kapucí. Zdálo se, že se zpod něj vylilo šarlatové světlo. Když jej strhl, bylo to, jako by se obrátil rubem ven; náhle neměl tvar a žhnul rudým plamenem. Ostatní učinili totéž. Obnaženo tu stálo pět bytostí nejasných, plápolavých obrysů – větší než předtím, každá vysoká jako dva muži bez tváří. Vlnily se jako hořící rumělkový hedvábný závěs.
Když vztáhl ruku k bráně a položil ji na ni, otevřela se na beztvářném obličeji vůdce černá ústa.
"Smrt!" zahřměl, a jeho hlas jako by zatřásl samotnými základy zdí. Železné veřeje začaly žhnout matně oranžovou barvou.
"Hei ma'akajao-zha!" Mohutné trámy zčernaly a začalo se z nich kouřit. Jošua, jenž zuřivě tahal obluzeného Deornotha za paži, seskočil na vrchol zdi.
"T'si anh pra INELUKI!"
Zatímco princovi vojáci za řevu sbíhali po schodech, zaduněl ohnivý výbuch, ohlušivé zapraskání, silnější než hřmění bubnů. Mocná brána se rozletěla v pršce jisker. Když se po obou stranách zřítila zeď, trosky svištěly ve smrtonosném dešti a drtily pod sebou muže, kteří se marně pokoušeli o útěk.
Do kouřících děr ve zdi vskočili ozbrojení Nornové. Někteří nesli dlouhé dřevěné nebo kostěné trubice a k jejich koncům přiložili pochodně. Z trubic vytryskly hrozivé proudy ohně a změnily prchající vojáky v planoucí pochodně, jež se v bolestech svíjely a kvílely. Sutí se draly velké temné siluety: Huneni. V chlupatých rukou měli veliké, železem pobité hole, vyli jako šílení medvědi a drtili všechno, co jim stálo v cestě. Rozbitá těla od nich odletovala jako ulámané špendlíkové hlavičky.
Někteří vojáci srdnatě odolávali rdousivému strachu a pokusili se o odpor. Jeden obr se zřítil se dvěma oštěpy v břiše, ale vrhači byli vzápětí mrtvi, prošpikováni bíle opeřenými nornskými šípy. Bledí Nornové se tlačili trhlinou a křičeli.
Deornoth odvedl klopýtajícího Jošuu do vnitřní pevnosti. Princův obličej, zčernalý sazemi, smáčely slzy a krev.
"Eliáš zasel dračí zuby," zakašlal Jošua, když jej Deornoth táhl kolem chroptícího vojáka. Deornoth měl za to, že poznal mladého kopiníka Ostraela, jenž držel stráž u králova stanu. Nyní byl pohřbený pod klubkem kopáčů. "Můj bratr vysadil semena smrti všech lidí!" sténal Jošua. "On je šílený!"
Než mohl Deornoth odpovědět – a co by, zauvažoval krátce, vůbec mohl odpovědět? – dva nornští bojovníci s ohnivě blýskavýma očima pod hledím helem oběhli roh vnitřního opevnění a táhli za sebou vřískající děvče. Když spatřili Deornotha, jeden něco zasyčel, pak hmátl po svém tmavém, tenkém meči a přejel čepelí dívce přes hrdlo. Trhla sebou a padla na zem za nimi.
Deornoth cítil, jak mu do hrdla stoupá žluč. Vrhl se do útoku s napřaženým mečem. Princ zaútočil ještě dřív a Naidel se blýskal jako blesky, které křižovaly černou oblohu – odpoledne, bylo teprve odpoledne!
Tak tohle je konečně ta hodina, pomyslel si divoce. Železo zazvonilo o kouzelné leštěné dřevo. Musíme zemřít se ctí, napadlo ho v zoufalství. Dokonce i když to nikdo neuvidí…Uvidí to Bůh…
Bílé obličeje, nenávistné a nenávidějící, mu pluly před očima, v nichž jej pálil pot.

Žádný sen o peklu, žádná dřevořezba ve všech knihách, žádné varování jeho aedonitských učitelů nemohlo připravit otce Strangyearda na vyjící inferno, ve které se změnil Naglimund. Po obloze se prohánějí blesky, burácely hromy, a k nebesům se jako blábolení zatracených nesly hlasy zabijáků a obětí. Navzdory větru a dešti všude ve tmě vyskakovaly ohně a zabíjely mnohé, kteří si mysleli, že se za masivními dveřmi skryjí před venkovním šílenstvím.
Belhaje se stínem vnitřních chodeb, spatřil Norny, jak šplhají do roztříštěných oken kaple, a bezmocně stál, když chytili ubohého bratra Eglafa, jenž se vkleče modlil před oltářem. Strangyeard už nemohl vydržet pohled na tu hrůzu, aniž by dokázal jakkoliv pomoci příteli – služebníku Páně. Vykradl se ven s očima plnýma slz a srdcem těžkým a uháněl k vnitřní pevnosti a princovým komnatám.
Skrývaje se v černých hloubkách živého plotu, zahlédl, jak mohutného Ethelfertha z Tinsettu a dva jeho vojáky drtí palice řvoucího obra na červenou kaši.
Rozechvěle pozoroval, jak lord velitel Eadgram vykrvácel vestoje, obklopen ječícími kopáči.
Viděl, jak jednu z dam jiný Hunen rozerval úd po údu, zatímco se poblíž další dáma zřítila k zemi, obličej prázdný

šílenstvím.
Po celé rozbořené pevnosti se tyto tragédie opakovaly tisíceronásobně – jako v nikdy nekončící noční můře.
Štkal modlitbu k Usireovi a byl si jist, že Boží tvář je od smrtelného zápasu Naglimundu odvrácena, ale přesto se bezděčně, zoufale a vášnivě modlil a klopýtal k průčelí vnitřní pevnosti. Ve spleti mrtvol tam stáli další dva ožehnutí rytíři bez přileb. Jejich oči měly bílou barvu štvaných zvířat. Trvalo dlouhou chvíli, než poznal Deornotha a prince, a další čas trvalo, než je přesvědčil, aby jej následovali.

V bludišti chodeb rezidence bylo tišeji. Nornové prorazili dovnitř; pár těl leželo zhroucených u zdi nebo na kamenných dlaždicích, ale většina lidí utekla ke kapli nebo jídelně, a Nornové se nezdržovali hledáním. To přijde na řadu později.
Když Jošua vykřikl rozkaz, Isorn otevřel dveře. Isgrimnurův syn s Einskaldirem a hrstkou erkynských a rimmerských vojáků strážil lady Vorževu a vévodkyni Gutrun. Byl tu i chumel dalších dvořanů a mezi nimi Towser a harfeník Sangfugol.
Zatímco se princ chladně vyprostil z objetí štkající Vorževy, objevil Strangyeard na kavalci v rohu Jarnaugu; kolem hlavy měl nepořádně omotaný krví prosáklý obvaz.
"Střecha knihovny spadla," hořce se usmál starý Rimmeřan. "Bojím se, že skoro vše zachvátily plameny."
Pro otce Strangyearda to byl svým způsobem nejhorší úder ze všech. Propukl znovu v pláč a slzy mu z očí přímo prýštily.
"Horší…mohlo to být horší," polkl nakonec. "Mohl jsi hořet s nimi, můj příteli."
Jarnauga potřásl bílou hlavou a bolestí sebou trhl. "Ne. Ještě ne. Ale už brzy. Jedno jsem zachránil." Vytáhl ze svého šatu rozedraný pergamen Morgenesova rukopisu. Horní část stránek byla nyní protkána stužkami krve. "Opatruj jej. Bude ještě k užitku, doufám."
Strangyeard jej opatrně převzal, svázal šňůrkou z Jošuova stolu a vložil do vnitřní kapsy sutany. "Vydržíš?" zeptal se Jarnaugy.
Stařec opatrně přikývl a kněz mu pomohl na nohy.
"Princi Jošuo," Strangyeard opatrně svíral Jarnaugův loket. "Na něco jsem myslel."
Princ se odvrátil od naléhavé porady s Deornothem a ostatními a netrpělivě pohlédl na správce archívů.
"Na co?" Obočí měl sežehnutá a čelo jako by mu vystupovalo ještě více než kdy jindy – bledý měsíční hrbol pod krátce zastřiženými vlasy. "Chceš, abych postavil novou knihovnu?" Když zvenku dolehl lomoz, princ se unaveně opřel o zeď. "Omlouvám se, Strangyearde. To ode mne bylo hloupé. Co ti přišlo na um?"
"Je cesta ven."
Otočilo se k němu několik zašpiněných, zoufalých obličejů.
"Cože?" Jošua se předklonil a upřeně na něj hleděl. "Máme vypochodovat branou? Slyšel jsem, že ji pro nás otevřeli."
Strangeyardovi dal pocit naléhavosti sílu Jošuu zmrazit pohledem. "Je tu tajná chodba, která vede ze strážnice k Východní bráně. Měl bych to vědět – nechal jsi mne zírat na Denidisovy plány hradu po celé měsíce, během nichž jsme se připravovali na obléhání." Pomyslel na svitky nenahraditelných hnědých pergamenů, pokrytých blednoucích inkoustem Denidisových pečlivých poznámek, z nichž je teď popel, rozmetaný v suti knihovny. Potlačil další slzy.
"Když…když se tam dokážeme dostat, mohli bychom Sithům utéct do Wealdhelmských hor."
"A potom kam?" ozval se Towser žalostně. "Vyhladovět v horách? Nechat se sežrat vlky v lese Staré srdce?"
"Byl bys radši sežrán tady a teď, a horšími stvořeními?" odsekl Deornoth. Srdce mu po knězových slovech začalo bít rychleji; chabý návrat naděje byl skoro příliš bolestný, ale snesl by všechno, aby dostal prince do bezpečí.
"Budeme si muset cestu probojovat," řekl Isorn. "Dokonce i tady slyším, jak Nornové zaplavují rezidenci. Máme tu ženy a několik dětí."
Jošua se rozhlédl po místnosti; viděl skoro tucet unavených, vyděšených obličejů.
"Lépe zemřít venku, než tu být upálen, myslím." Pozdvihl ruku v gestu požehnání nebo rezignace. "Pojďme rychle."
"Ještě jednu věc, princi Jošuo." Princ přešel ke knězi, jenž podpíral vrávorajícího Jarnaugu. "I když se dostaneme k Tunelové bráně," vysvětloval Strangyeard tiše, "budeme muset vyřešit ještě jeden problém. Byla zbudována pro obranu, ne pro útěk. Dá se zevnitř snadno otevřít, nikoliv zavřít."
Jošua si z čela setřel saze. "Říkáš, že budeme muset najít způsob, jak ji za sebou zatarasit?"
"Máme-li mít nějakou naději na útěk."
Princ vzdychl. Z rány na rtech mu na bradu ukápla kapka krve. "Nejdříve dojděme k bráně. Pak uděláme, co budeme muset."

Vyrazili ze dveří v houfu a překvapili dva Norny, čekající na chodbě. Einskaldir prorazil bližšímu sekerou helmici. V setmělé chodbě zasršely jiskry. Než mohl druhý učinit víc, než jen tasit krátký meč, Isorn a jeden naglimundský strážný jej prokláli. Deornoth a princ rychle vyhnali dvořany ven.
Většina hluku zabíjení odumřela. Prázdnými chodbami se ozývaly jen občasné výkřiky bolestí nebo jásavý zpěv triumfu. Kouř bodající do očí, jazyky plamenů a posměšné písně Nornů dodávaly rezidenci vzhled nějakého hrozného podsvětí, snad labyrintu na okraji Velké Jámy.
V divokých ruinách zahrady je napadli kopáči. Jeden z vojáků padl s těžkým bukkenským nožem v zádech a zbytek bojoval s ostatními. Jedna Vorževina komorná byla, ječíc, vtažena do rozbrázděné černé země. Deornoth vyrazil, aby ji zachránil, nabodl vřeštící černou nestvůru na meč, ale dívka byla pryč. Jen jemný obrys v deštěm skropené blátivé zemi dokazoval, že vůbec existovala.
Dva obrovští Huneni objevili vinné sklepy a opilecky se rvali nad posledním sudem před vrátnicí vnitřního opevnění. Bili se palicemi a škrábali se s divokým vztekem. Jednomu obrovi visela paže schlíple po boku, druhý měl na hlavě tak

hroznou ránu, že mu z ní volně vlál cár kůže a tvář měl zalitou krví.
Přesto se drásali a v troskách roztříštěných soudků a rozmačkaných těl naglimundských obránců na sebe štěkali ve svém nesrozumitelném jazyce.
Jošua a Strangeyard, schoulení v blátě rohu zahrady, pošilhávali zpoza clony neustávajícího deště.
"Dveře strážnice jsou zavřeny," řekl Jošua. "Mohli bychom se dostat přes otevřený dvůr, ale jestli je zevnitř závora, jsme v koncích. Nedokážeme je otevřít rychle."
Strangyeard se otřásl. "A i když to dokážeme, pak…pak je za sebou nebudeme moci zavřít."
Jošua pohlédl na Deornotha, jenž mlčel.
"Přesto," sykl princ. "Přišli jsme sem kvůli tomu. Poběžíme."
Zformovali malý oddíl a klopýtavě se rozběhli přes nádvoří. Dva Huneni, z nichž jeden mohutnými zuby svíral druhovo hrdlo, se váleli po zemi a v neustávajícím boji vypadali jako bohové minulosti samotného Počátku. Nevšímali si lidí, jež je míjeli. Jeden v bolestivé křeči vykopl mohutnou nohou; zasáhl harfeníka Sangfugola a srazil ho na zem. Isorn a starý Towser se spěšně obrátili a pomohli mu vstát; v té chvíli se z druhé strany dvora ozvalo vzrušené zaječení.
Tucet Nornů, dva z nich na vysokých bílých koních, se na zavolání druha obrátili. Když viděli princův oddíl, mocně vykřikli a hnali se k uprchlíkům. Tryskem proletěli kolem smyslů zbavených obrů.
Isorn hmátl po dveřích a zatáhl. Rozletěly se, ale právě když se vyděšená společnost začala tlačit dovnitř, dorazil k nim první jezdec. Na hlavě měl vysokou přilbici a v ruce svíral dlouhé kopí.
Tmavovousý Einskaldir vyběhl se zavrčením do kouta zahnaného psa, vyhnul se hadovitému úderu oštěpu a vrhl se proti Nornovu boku. Zachytil rukou jeho plášť a zatáhl. Svalil se na zem a nepřítele stáhl za sebou. Kůň bez jezdce uklouzl na vlhkých dlaždicích. Einskaldir, vkleče nad padlým Nornem, vší silou ťal sekerou, pak udeřil ještě jednou. Slepý ke všemu byl zasažen kopím druhého Norna, ale Deornoth vyrazil, vrhl víkem rozbitého sudu a srazil jezdce z koně na živý plot. Zatímco Deornoth stahoval zuřivého Einskaldira z Nornovy rozsekané mrtvoly, spěchala k ním s vytím pěší jednotka.
Protáhli se dveřmi jen okamžik před útočníky, a Isorn a dva další pronásledovaní je přirazili. Do masivního dřeva udeřily oštěpy; o chvíli později jeden Norn cosi vykřikl vysokým, mlaskavým hlasem.
"Sekery!" řekl Jarnauga. "Tolik z jazyku Hikeda'ya znám. Jdou pro sekery."
"Strangyearde!" zvolal Jošua, "kde je ta zatracená chodba?"
"Je…je taková tma," zakoktal kněz. Opravdu, místnost byla ozářena jen mihotavým světlem oranžových plamenů z prohořívajících krovů. Pod nízkou střechou se sbíral kouř. "Myslím…myslím, že je to na jižní straně…" začal. Einskaldir a pár dalších přiskočili ke zdi a začali strhávat těžké gobelíny.
"Dveře!" vyštěkl Einskaldir. "Zamčené," dodal vzápětí.
Klíčová dírka ve dveřích z těžkého dřeva byla prázdná. Jošua na ně chvíli hleděl, ale v tu chvíli venkovními dveřmi pronikla čepel sekery. "Proražte je," nařídil nakonec. "Vy ostatní navršte před druhými dveřmi všechno, co najdete."
Během okamžiku Einskaldir a Isorn vypáčili ze zárubní západku, zatímco Deornoth zvedl k doutnající střeše nerozžatou pochodeň. O chvíli později vypadly dveře z pantů a oni utíkali po svažující se chodbě. Ze dveří na nádvoří se odštípla další tříska.

Běželi několik furlongů a silnější pomáhali slabším. Jeden z dvořanů nakonec padl, neschopen pokračovat. Isorn jej šel zvednout, ale matka Gutrun, sama se sotva potácejíc, ho mávnutím odehnala.
"Nech jej ležet. On to dokáže."
Isorn se na ni tvrdě zahleděl, pak pokrčil rameny. Pokračovali kamennou cestou stále hlouběji a zaslechli, jak se muž škrábe na nohy, laje jim a pak je následuje.
Právě když se před nimi objevily dveře, ve světle pochodní tmavohnědé a pevné – sahaly od podlahy chodby až ke stropu – , ozval se za nimi zvuk pronásledování. Jošua, obávaje se nejhoršího, vztáhl ruku k jednomu ze železných prstenců a zatáhl. Dveře se s jemným zavrzáním pantů otevřely.
"Usires buď pochválen," pronesl Isorn.
"Ať ženy a ostatní projdou," přikázal Jošua, a o chvíli později dva vojáci všechny vyvedli do chodby za mohutnými dveřmi.
"Teď to musíme. vyřešit," obrátil se k mužům Jošua. "Buď nalezneme nějaký způsob, jak tyto dveře zavřít, nebo za nimi budeme muset nechat dost mužů, aby pronásledovatele zdrželi."
"Já zůstanu," zachraptěl Einskaldir. "Zažil jsem dnes v noci krvavou lázeň. Nebude mi vadit ještě trocha." Udeřil dlaní do jílce meče.
"Ne, je to na mně, a na mně samotném," zakašlal Jarnauga a opřel se o Strangyeardovu paži. Pak se vzpřímil. Vysoký kněz se otočil, aby na starce pohlédl, a náhle porozuměl:
"Umírám," pravil Jarnauga. "Nebylo mi souzeno opustit Naglimund. Vždycky jsem to věděl. Musíte mi jen nechat meč."
"Nejsi dost silný," namítl Einskaldir vztekle, jako by byl zklamán.
"Mám dost síly, abych zavřel tyhle dveře," řekl stařec potichu. "Vidíš?" Ukázal na velké veřeje. "Jsou vykovány velmi jemně. Jakmile budou zavřeny, čepel zalomená ve štěrbině mezi panty zastaví i nejsveřepějšího pronásledovatele. Běžte."
Princ se obrátil, jako by si chtěl veřeje prohlédnout; chodbou se odrážel mlaskavý zvuk. "Velmi dobře," zašeptal. "Bůh ti žehnej, starý muži."
"Není třeba," odpověděl Jarnauga. Stáhl si z krku něco lesklého a vtiskl to Strangyeardovi do dlaně. "Zvláštní, najít přítele na samotném konci," prohlásil. Knězovo oko se naplnilo slzami. Políbil Rimmeřana na tvář.
"Můj příteli," zašeptal a prošel otevřenými dveřmi.

Poslední, co spatřili, byl jasné Jarnaugovy oči; odrážely světlo pochodně, když se ramenem opřel do dveří. Zavřely se a přitlumily zvuky pronásledování. Zástrčky lehce vklouzly na místo.

Vystoupali dlouhou chodbou, aby se nakonec vynořili do větrného, deštěm bičovaného večera. Bouřka polevila, a když stáli na holém svahu pod zalesněnou Stuhou, spatřili pod sebou ohně. Plápolaly v celém Naglimundu a černé nelidské stíny tančily mezi čím dál divočejšími plameny.
Jošua se zastavil a dlouho zíral, obličej potřísněný sazemi a mokrý deštěm. Jeho malá družina se za ním rozechvěle choulila a čekala, až se znovu vydá na cestu.
Princ zahrozil levou pěstí.
"Eliáši!" vykřikl a ozvěnu odnesl vítr. "Přinesl jsi do království našeho otce smrt a něco ještě horšího! Vyvolal jsi prastaré zlo a rozerval držbu Nejvyššího krále! Vyštval jsi mne z domova, a zničil mnohé, co jsem miloval." Zmlkl a potlačil slzy. "Nyní už nejsi králem! Vezmu ti korunu. Vezmu ti ji, to přísahám!"
Deornoth jej vzal za loket a odvedl od okraje cesty. Jošuovi poddaní na něj čekali, prochladlí a vystrašení, bez domova, v divokém Wealdhelmu. Sklonil na chvíli hlavu, starostmi nebo v modlitbě, a pak je vedl do temnoty.
Krev a svět, jenž se otáčí
Stékala po něm dračí krev, pálila jako oheň. V okamžiku, kdy se jej dotkla, cítil, jak jeho vlastní život mizí. Hrozná esence jím proudila, odpařila mu duši a zanechala jen dračí život. Jako by se sám stal – na mizivý okamžik, než přišla temnota – tajným srdcem Červa.

Ovládl jej Igjarjukův doutnavě pomalý a spletitý život. Vyrostl; změnil se, a ta změna byla bolestivá jako smrt a zrození zároveň.
Kosti nyní měl těžké, pevné jako kámen a po plazím způsobu pokroucené.
Kůže mu ztuhla v destičky, podobné drahokamům, a cítil, jak se mu na zádech pohybuje jako kroužková košile z diamantů.
Drakovo krvavé srdce se nyní mocně dmulo v jeho hrudi, těžkopádné jako pohyb temné hvězdy za prázdné noci, silné a horké jako sama kovárna země. Drápy se nořil do kamenné kůže světa, a jeho věky staré srdce pulsovalo…a pulsovalo…a pulsovalo…Dorostl do křehké, starodávné chytrosti dračího lidu, cítil zrození prvního ze své dlouhožijící rasy za dětských dnů země, pak drtivou váhu nesčetných let a tisíciletí, jež kolem letěla jako proud vody. Byl jedním z Nejstarších všech ras, jedním z Prvorozených chladnoucí země, a ležel stočený pod povrchem světa, jak by se mohl skrývat pod slupkou jablka poslední z červů…
Proudila jím černá krev, stále rostl, vnímal a pojmenovával všechny věci roztočeného světa. Jeho kůže, kůže země, se stala jeho vlastní kůží – povrch, na němž se zrodilo a hemžilo všechno živoucí, všechno, co zápasilo a selhávalo a nakonec se vzdalo a stalo se součástí jeho samotného. Kosti světa byly jeho kostmi, kamenné sloupy, na nichž stojí vše a jimiž cítil každé zachvění dýchajícího života.
Byl Simonem. A přesto byl plazem. A byl i zemí samotnou se vší její nekonečností a každým detailem. A stále rostl, a jak rostl, cítil, jak mu smrtelný život uniká…
V náhlé osamělosti svého majestátu, ve strachu, že vše ztratí, hmátl, aby se dotkl těch, které znal. Cítil jejich žhavé životy, vnímal je jako jiskry ve velké, větrné temnotě. Tolik životů – tak důležitých, tak malých…

Spatřil Ráchel – shrbenou, starou. Seděla na stoličce v prázdné místnosti a šedivou hlavu měla složenu v dlaních. Kdy se tak zmenšila? U nohou jí leželo koště, vedle něj úhledná hromádka prachu. V hradním pokoji se rychle stmívalo.
Princ Jošua stál na svahu a shlížel dolů. Sešklebený obličej mu osvětlovalo mdlé světlo plamenů. Viděl Jošuovy pochyby a bolest; pokusil se k němu vztáhnout ruku a utěšit jej, ale tyto životy byly jen vidět a nebylo možné se jich dotknout.
Malý hnědý mužík, jehož neznal, vedl plochou loď po řece. Do vody se skláněly větve velkých stromů; bzučela tam velká oblaka komárů. Mužík v gestu ochrany poklepal na svazek pergamenů, který měl zastrčen za opaskem. V převislých větvích zachrastil vánek a mužík se vděčně usmál.
Veliký muž – Isgrimnur? Kde má vous? – rázoval po povětřím zvrásněném pobřeží a hleděl na stále temnější oblohu a do větrem zčeřeného oceánu.
Krásný starý muž s dlouhými kudrnatými bílými vlasy si vsedě hrál s chumlem polonahých dětí. Modré oči měl mírné, šťastně přimhouřené, zahleděné do dáli.
Miriamele s ostříhanými vlasy hleděla z lodní paluby na těžké mraky, jež se sbíraly na obzoru. Nad její hlavou hulákali a žertovali námořníci. Chtěl ji pozorovat déle, ale vidění odvířilo jako padající list.
Velká hernystirská černě oděná žena klečela před dvěma mohylami v háji štíhlých bříz na svahu rozeklané hory.
Král Eliáš zíral na dno vinné sklenky a oči měl zarudlé. Na kolenou mu ležel Žal. Velký meč byl divokým zvířetem, předstírajícím spánek…

Náhle se před ním objevil Morgenes s korunou z plamenů; a ten pohled vehnal dokonce i do jeho dračího srdce ledové kopí bolesti. Stařec držel velkou knihu a rty se mu pohybovaly v úzkostlivém, tichém výkřiku, jako by volal varování…střez se falešných poslů…střez se…

Obličeje zmizely – až na poslední přízrak.
Chlapec, hubený a bázlivý, rázoval temnými tunely pod zemí, plakal a plazil se labyrintem jako polapený hmyz. Před očima se mu mučivě odvíjela každá podrobnost, každá odbočka a zatáčka.

Stál na svahu pod měsícem a s hrůzou zíral na bělolící postavy a velký meč; šedý oblak ale skrýval chlapce ve svém stínu.
Tentýž chlapec, nyní starší, stál před velkou bílou věží. I když stád v hlubokém a temném stínu, na prstech mu zářilo zlaté světlo. Vyzváněly zvony a střechu zachvátily plameny…

Zaplavovala jej temnota a vlekla jej na jiná, podivnější místa – on tam ale nechtěl. Ne, dokud si nevzpomene na jméno toho dítěte, toho nemotorného chlapce, jenž se dosud plahočí v nevědomosti. Nebude pokračovat; vzpomene si…
Chlapec se jmenoval…chlapec se jmenoval…Simon!
Simon!
A pak se mu výhled zamlžil…

* * *

"Seomane," oslovil jej kdosi, tentokrát již dost hlasitě; uvědomil si, že jej už nějaký čas volá.
Otevřel oči. Barvy kolem byly tak jasné a oslepivé, že je zase rychle zavřel. Pod zavřenými víčky mu ve tmě tančila roztočená stříbrná a rudá kola.
"Pojď, Seomane, pojď, připoj se ke svým druhům. Je tam po tobě sháňka."
Pootevřel oči a přivykal světlu. Nyní žádné barvy neviděl – všechno bylo bílé. Zaúpěl, pokusil se pohnout a pocítil hroznou slabost, jako by na něj shora tlačilo něco velkého a velmi těžkého; zároveň se cítil tak průhledný a křehký, jako by byl z čistého skla. Dokonce i se zavřenýma očima měl pocit, že jím světlo prochází a naplňuje jej zářením, které nepřináší žádné teplo.
Po citlivém obličeji mu přejel stín, jenž jako by měl hmatatelnou váhu. Jeho rtů se dotklo něco mokrého a chladného. Polkl, pocítil hryznutí bolesti, zakašlal a znovu se napil. Jako by chutnal všechna místa, kde voda předtím byla – ledové vrcholy, nadmuté dešťové mraky, kamenné horské prahy.
Otevřel oči doširoka. Všechno bylo opravdu oslnivě bílé, vyjma zlaté tváře Jirikiho, skloněné k němu. Byl v jeskyni, jejíž zdi byly bílé popelem, kromě stop nezřetelných čar; kožešiny, dřevořezby a zdobené číše byly naskládány po okrajích kamenné podlahy. Simonovy těžké ruce, zkřehlé a přece podivně citlivé, sevřely kožešinovou přikrývku a chabě zkoumaly dřevěnou palandu, na níž ležel. Jak…?
"Já…" znovu se rozkašlal.
"Jsi rozbolavělý a unavený. Podle očekávání." Sitha se zamračil, ale výraz jeho světélkujících očí se nezměnil. "Víš, Simone, že jsi provedl hroznou věc? Zachránil jsi mi život již podvakráte."
"Mmmmm." Hlava reagovala stejně pomalu jako svaly. Co se přesně stalo? Byly tam hory…jeskyně…a…
"Drak!" vyrazil Simon v záchvatu kašle a pokusil se posadit. Kožešinové roucho se z něj svezlo a pocítil naplno chlad, který v místnosti panoval. Kolem kůže zavěšené na protější straně místnosti prýštilo světlo. Projela jím mdloba a vyslala mu do obličeje a hlavy vlnu záškubů. Zvrátil se na lůžko.
"Je pryč. Mrtvý nebo ne – to nevím. Když jsi jej zasáhl, sklouzl vedle tebe do propasti. Nedokážu říci, kam ve sněhu a ledu té veliké hloubky přesně dopadl. Vládl jsi Trnem jako pravý válečník, Seomane Bělokadeřný."
"Já…" třaslavě se nadechl a znovu se sebral. Z mluvení jej bolel obličej. "Nemyslím…že jsem to byl já. Trn mne…použil. On…chtěl být zachráněn, myslím. Musí to znít bláznivě, ale…"
"Ne. Myslím, že bys mohl mít pravdu. Podívej." Jiriki ukázal na výklenek jeskyně pár stop od nich. Ležel tam Trn, zabalen do princova pláště, černý a vzdálený jako dno studny. Mohla mu taková věc kdy ožít v dlaních? "Bylo dost snadné jej sem přinést, nejspíš to byl směr, jímž se chtěl ubírat."
Sithova slova rozběhla v Simonově mysli pomalé kolo myšlenek.
Meč sem chtěl přijít – ale kde to je, "sem"? A jak jsme se…Ach, Matko Boží, drak…!
"Jiriki!" zalapal po dechu, "ostatní! Kde jsou ostatní?"
Princ zlehka přikývl. "Ach ano. Doufal jsem, že to počká déle, ale vidím, že nemám na vybranou." Na chvíli zavřel veliké, jasné oči.
"An'nai a Grimmric jsou mrtví. Jsou pohřbeni na hoře Urmsheim." Povzdechl a udělal rukama složitý posunek. "Nevíš, co znamená, že byli pohřbeni společně Sitha a smrtelník, Seomane. Stávalo se to jen zřídka, a nikdy za posledních pět století. An'naiovy činy budou žít až do konce světa v Tanci let, v záznamech našeho lidu, a Grimmricovo jméno bude nyní žít s jeho. Budou navždy ležet pod Udunovým stromem." Jiriki přivřel oči a chvíli tiše seděl. "Ostatní…ostatní přežili."
Simon pocítil, jak se mu svírá srdce, ale odsunul myšlenky na padlou dvojici na později. Hleděl na popelem vymalovaný strop a spatřil, že čáry jsou vlastně matné kresby hadů a dlouhozubých příšer, a jsou všude, na střeše i na stěnách. Prázdné oči nestvůr jej zneklidňovaly; když na ně hleděl příliš dlouho, zdálo se mu, že se pohybují. Obrátil se zpět k Sithovi.
"Kde je Binabik? Chci s ním mluvit. Měl jsem ten nejpodivnější sen…nejpodivnější sen…"
Než mohl Jiriki promluvit, vstrčil do ústí jeskyně hlavu Haestan. "Král s námi ještě nechce mluvit?" zeptal se, pak spatřil Simona. "Seš vzhůru, mladej!" zakrákal. "To je dobře!"
"Jaký král!" zeptal se Simon zmateně. "Ne Eliáš, doufám?"
"Ne, mladej," zavrtěl hlavou Haestan. "Po tom…po tom, co se stalo nahoře v horách, našli nás trollové. Pár dní jsi spal. Jsme teď na Mintahoqu – v trollích horách."
"A Binabik je se svou rodinou?"
"Ne tak docela." Haestan pohlédl na Jirikiho. Sitha přikývl. "Binabika – i Sludiga – král uvěznil. Někerý říkaj, že jim hrozí

trest smrti."
"Cože!? Uvěznil?!" vybuchl Simon a pak znovu padl na znak, protože mu hlavu krutě sevřela obruč bolesti. "Proč?"
"Sludiga, protože je to nenáviděný Rimmeřan," vysvětloval Jiriki, "a Binabika, říkají, protože se dopustil nějakého hrozného zločinu proti trollímu králi. Dosud nevíme, o co jde, Seomane Bělokadeřný."
Simon udiveně zavrtěl hlavou. "To je šílené. Buď jsem se zbláznil, nebo dosud sním." Vyčítavě se otočil k Jirikimu. "A proč mi pořád říkáš tím jménem?"
"Copak…" začal Haestan, ale Jiriki si jej nevšímal a místo toho vytáhl z kabátce zrcátko a podal je Simonovi. Simon se posadil a uchopil je.
Do prstů jej zaškrábalo jemné vyřezávání rámu. Před jeskyní houkal vítr a pod houní na dveřích vnikal dovnitř chladný vzduch.
Copak je teď celý svět pokryt ledem? Copak zimě nikdy neunikne?
Za jiných okolností by byl zcela uchvácen narudle zlatými vousy, jež mu hustě rašily po celém obličeji, ale nyní jeho pozornost upoutal dlouhý šrám, který vedl od čelisti po tváři a kolem levého oka. Okolní kůže byla bledá a vyhlížela nově. Dotkl se jí a ucukl, pak si přejel prsty po vlasech.
Dlouhý silný pramen mu zbělel tak, že vypadal jako sníh Urmsheimu.
"Byl jsi poznamenán, Seomane."
Jiriki vztáhl ruku a dotkl se dlouhými prsty jeho tváře.
"Ať je to dobré či zlé, byl jsi poznamenán."
Simon upustil zrcadlo a zakryl si tvář dlaněmi.

KONEC